

Giới thiệu Ảnh Hậu Trọng Sinh

Tác giả Đào Ảnh Xước Xước vừa cho ra mắt siêu phẩm Ảnh Hậu Trọng Sinh, một trong những truyện ngôn tình cổ đại nổi bật hiện nay. Truyện lấy bối cảnh làm một diễn viên không lấy gì làm nổi tiếng hơn 10 năm, Chu Hạ Ninh vừa đạt được vai nữ chính xuất sắc nhất thì phát hiện đạo diễn cực kì không nổi tiếng là chồng mình ngoại tình với ngôi sao ca nhạc hạng thấp nhất. Cô cảm phần chuẩn bị ly hôn, mà đêm đó đúng là màu xám đen, chuyến bay của cô gặp tai nạn. Khi tỉnh lại lần nữa, Chu Hạ Ninh lại trở thành một người mới của làng giải trí chẳng có chút tiếng tăm gì. Mà kiếp này, trong truyện hay online cô thể rằng nhất định sẽ tạo cho mình một con đường rực rỡ trong giới giải trí này. Về phần đàn ông thì... "Alo, ai đó? Ý anh là muốn bao tôi à?" "Mỗi ngày đều 'bao', càng 'bao' càng khỏe mạnh." Chu Hạ Ninh nghẹn lời, muốn so da mặt dày, cô thua chắc...

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Chu Hạ Ninh từng sờ nhìn đôi nam nữ đang cuồng quýt lấy chăn che đậy thân thể mình ở trước mặt, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Không sai a, đây là nhà của cô, giường của cô, còn kia là chồng của cô. Nhưng hiện tại, trong nhà này, trên giường này, bên cạnh chồng cô lại là 1 người đàn bà xa lạ, diễm lệ, rõ ràng là khuôn mặt trẻ tuổi nhưng lại dùng phấn son che lấp tuổi của mình.

“Hạ . . . Hạ Ninh, em nghe anh giải thích.”

Rõ ràng là người chồng cô vô cùng quen thuộc, nhưng giờ phút này hoàn toàn thay đổi, cô có thể nghe được tiếng anh ta đứt quãng cầu xin, chung quy, cô và hắn đã có tám năm bên nhau, từng lời nói, thậm chí cô đều quen thuộc.

Trước cảm thấy là người ôn nhu, ấm áp, nhưng giờ đây cô lại bắt đầu cảm thấy ghê tởm.

Cô chậm rãi nghĩ lại, cẩn thận liếc nhìn lại cô gái kia lần nữa, mơ hồ nhận ra đây là một tân diễn viên, năm trước có gặp qua.

Cô ở trong thế giới này lăn lộn mười lăm năm, nhìn qua không ít người không từ thủ đoạn bò lên trên, chính mình cũng có thể bán bao gồm cả thân thể.

Có lòng cầu tiến không có gì đáng trách, vào trong cái vòng luẩn quẩn này, nếu không nghĩ tởa sáng, không nghĩ nổi danh thì đều là nói dối. Nhưng chỉ vì cái gọi là danh lợi mà nhất định phải bán đứng lương tâm mình, giẫm đạp lên hôn nhân của người khác sao?

Cô cảm thấy không nghĩ ra, cũng không hiểu trò cũ như vậy, nhiều người nhìn thấy như vậy nhưng người trước ngã xuống người sau vẫn tiến lên.

Cô không nghĩ ra, vì vậy đến ba mươi bảy tuổi cô mới bắt đầu nổi tiếng, nhưng có 1 số người vừa bắt đầu đã vô cùng tởa sáng.

“Là bởi vì cô ta trẻ tuổi, xinh đẹp?”

Chu Hạ Ninh có ánh mắt rất xinh đẹp, đã nhiều lần ở trước mặt anh ta từng khen, nhưng giờ phút này bão táp qua đi, ánh mắt đó lại trở lên bình tĩnh, lạnh lùng, sắc bén.

“Hạ Ninh, là anh nhất thời hồ đồ.”

Trước ánh mắt không e dè nhìn thẳng của cô, đôi nam nữ rút cuộc cũng cúi đầu xuống.

Chu Hạ Ninh đột nhiên giật giật khóe miệng, lộ ra ý cười trào phúng.

Cô lại là cười nhạo chính mình. Chu Hạ Ninh, người bị người ta lừa trắng trợn như vậy, cũng không phải là lần đầu tiên, vậy mà người vẫn như thế nào không học được khôn?

“Anh có biết tôi hôm nay được thưởng cái gì không?” Giọng điệu của cô đã hoàn toàn trầm tĩnh lại, lạnh lùng nhìn người ở trước mặt, “Chỉ sợ đêm nay anh chỉ lo ôm cô gái trẻ tuổi đi.”

Đầu của người đối diện quả nhiên càng cúi thấp.

Trên mặt cô ý cười càng đậm.

Sau khi đoạt giải, cô vẫn không gọi điện được cho anh, trên tiệc liên vợi vàng xã giao. Sau đó đáp máy bay nhanh nhất để về nhà, cô muốn đem cúp chia sẻ cùng anh. Cô nghĩ, khát vọng anh sẽ chúc mừng cô, hẳn là anh.

Nhưng hóa ra chỉ là cô tự mình đa tình.

“Cầu cũng không đòi được ăn cứt.”

Cô lạnh lùng nói một câu, sau đó quay đầu lại đi ra ngoài.

Cô, Chu Hạ Ninh, ngày hôm nay cô giành được giải thưởng quyền uy nhất châu Á, giải thưởng tượng vàng cho vai nữ chính xuất sắc nhất, nhưng trên hôn nhân thì lại sụp đổ.

Bởi vì liên quan đến công việc, trong giới showbiz thì vợ chồng xa cách là chuyện bình thường, cô lại ngây thơ cho rằng biến cố lên quan đến hôn nhân sẽ không phát sinh trên người bọn họ.

Từ khi yêu nhau đến khi kết hôn, bọn họ dắt tay nhau tám năm đi qua bao nhiêu niềm vui và nỗi buồn, tám năm qua đi, vợ chồng vẫn ân ái. Nhưng hóa ra, đàn ông thực sự có thể đem tim phân làm hai, hoặc cũng có thể phân thành bốn, lăm cánh hoa đi.

Một ngày trước vẫn cùng cô ân ái, săn sóc, nhưng quay đầu đi vẫn có thể cùng người đàn bà khác ôm ôm ấp ấp trên giường, danh dự của đàn ông cũng chỉ có vậy thôi đi.

Phía sau vẫn còn tiếng gọi dẫy dụa, nhưng Chu Hạ Ninh vẫn đi thật kiên định.

Đàn ông như vậy, tình yêu như vậy, hôn nhân như vậy, cô, từ bỏ!

Chu Hạ Ninh nhìn tạp trí giải trí tin mới nhất nhìn không được bật cười. Tiêu đề của trang đầu tiên, bắt ngờ viết là: Chồng của Ảnh Hậu ôm ấp với người mẫu trẻ!

Ảnh chụp không phải là đẹp, nhưng cô rõ ràng có thể nhận ra người đàn ông cùng chung giường chung gối với cô tám năm, còn về người đàn ông đó có phải là người ngày hôm đó cô nhìn thấy không thì cô không nhận ra được.

Nhưng mấu chốt là bức ảnh này chụp từ 1 năm trước.

Nàng nhìn nội dung trong tạp trí, đối chiếu thời gian thì mới giật mình nhận ra khoảng thời gian đó cô vừa tiến vào đoàn làm phim. Cho nên, có thể nói phản bội đã là thừa một năm trước?

Ảnh chụp một năm trước, có lẽ ban đầu không mấy giá trị nhưng vẫn được lưu trữ trong máy tính, hôm nay mới được mang ra làm đầu đề chỉ sợ cũng bởi vì bây giờ cô là Ảnh Hậu chạm tay có thể bóng. Bằng không chỉ chụp qua MV đạo diễn quảng cáo nhỏ hạng ba cùng 1 người mẫu trẻ không ai biết, có bản lãnh gì lên trang đầu?

Chu Hạ Ninh lại lật lật, thấy ảnh chụp nén 1 năm trước cùng 1 tháng trước thì người đàn ông thoạt nhìn tựa hồ giống nhau nhưng người đàn bà thì lại không giống lắm.

Cô bật cười một tiếng, khép lại tạp trí.

Hiện tại vẫn hỏi thì còn ý nghĩa gì?

Bất động sản có tên hai người, cùng căn nhà 100m2, vài năm nay hai người bọn họ đều không có bao nhiêu gửi ngân hàng, thu nhập cũng ngang hàng, nên không tồn tại rồi rầm về vấn đề phân chia. Nay cái đầu đề xuất hiện, tương đương khiến đối phương thân bại danh liệt.

“Các vị hành khách, máy bay sắp cất cánh . . .”

Tiếng của cơ trưởng truyền đến từ radio Chu Hạ Ninh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dựa lưng vào ghế nhắm hai mắt lại.

Nhân sinh của cô từ nay về sau mở ra một chương mới, mà đối phương lại rơi vào vũng bùn.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Sống Lại Lần Nữa

Chu Hạ Ninh giật mình tỉnh dậy, thờ mạnh một hồi mới tỉnh táo lại.

Đã một tuần, cô mỗi đêm đều mơ một giấc mơ, thấy mình đứng tại lễ trao giải Phim lớn nhất Châu Á, nghe được người trao giải gọi tên mình, niềm vui bắt ngờ đến mức chính cô cũng không dám tin, ngay sau đó cô ngồi trong máy bay khoang hạng sang vị trí bên cửa sổ nhắm mắt hét to sợ hãi làm cho trái tim của cô phảng phất đau đớn.

Cảm giác quá mức khủng bố, Chu Hạ Ninh cảm thấy mình sẽ có một khoảng thời gian dài không dám đi máy bay.

Cô lấy tay xoa xoa mặt, bắt đầu cười khổ. Đây không phải là ông trời trêu đùa? Cuộc sống của cô vừa mới bắt đầu khởi sắc, lại không thể đảo ngược lại lần nữa.

Chu Hạ Ninh ngây ngốc ngồi một lát mới chậm rãi rời khỏi giường.

Nơi này là phòng ngủ của cô, rồi đi nhiều năm nay lại trở về. Sau khi tốt nghiệp, cô từng có rất nhiều lần mơ về tới đây, cô nhớ, thật sự nhớ thời học sinh vô ưu vô lo, không có nhiều tính toán cùng đen tối. Không có nhiều phản bội cùng tính kế, con người chưa bị áp lực xã hội làm tha hóa.

“Hạ Ninh, bạn đã dậy rồi, mình mua bữa sáng, bạn nhanh xuống đây ăn.”

Chu Hạ Ninh đang ngồi nhìn chính mình trong gương, cửa phòng ngủ bị mở ra, nghe thấy giọng nói quen thuộc, chậm rãi quay đầu lại.

Cô gái đứng ở cửa cười tủn tủn trên tay cầm hộp đồ ăn, khuôn mặt tươi trẻ, chưa bị cách trang điểm đậm che lại, ánh mắt, mũi, cằm còn chưa trở thành bộ dạng cứng đờ lại cổ quái.

Cô còn nhớ rõ từng đọc trên mạng có một bài báo tựa là :” Danh Sách những nữ diễn viên có khuôn mặt biến dạng do phẫu thuật thẩm mỹ”, nhìn họ hoàn toàn thay đổi, Chu Hạ Ninh chỉ cảm thấy có chút xót xa, không có cảm giác sung sướng khi thấy người khác bị chê cười.

Cô chỉ có chút tiếc nuối, hóa ra bọn họ đã càng lúc càng xa.

Như một vòng tròn, làm sao thấy được tâm, có lẽ đây mới là câu hỏi khó nhất.

“Bạn còn chưa tỉnh ngủ? Nhanh lại đây ăn bữa sáng đi. Chờ một lát chị Đỗ đến đón chúng ta.”

Chu Hạ Ninh giật mình, suy nghĩ rất lâu mới nhớ lại trong khoảng thời gian này, chính mình và Diệp Duy Mộng cùng nhau đi chụp quảng cáo cho một loại bánh.

Năm nay là năm thứ 4 đại học, sau khi khai giảng vào ngày thứ 7, phòng ngủ 4 người ở có hai người chắc đã đi thư viện, chỉ còn lại hai người bọn họ. Mà nay học kỳ 1, cô cùng Diệp Duy Mộng bị công ty quản lý nhìn trúng, cùng nhau làm quảng cáo cho sản phẩm dưỡng da, kết quả rất tốt, bởi vậy thuận lợi bước chân vào giới nghệ sĩ, hai người cũng càng thêm thân.

Nếu như nói kiếp trước cô ngây thơ và tràn ngập mong chờ bước vào giới này, hiện tại cô đã biết rõ hết thấy các quy tắc, như vậy cô đời này có phải sẽ thuận lợi mà tiến tới? Tất cả khó khăn, nước mắt và thương tổn có phải hay không không còn tồn tại?

Kiếp trước, cô bối rối thế cho nên bỏ qua nhiều cơ hội, mà nay có phải hay không cô có thể bước đi càng kiên định, vững vàng?

Chu Hạ Ninh im lặng nhận bữa sáng từ tay Diệp Duy Mộng, cúi đầu lẳng lẳng ăn xong, sau khi rửa tay liền nhận được điện thoại của chị Đỗ là người đại diện của cô và Diệp Duy Mộng.

Hai người đã năm thứ tư đại học, chỉ còn một môn chính không quan trọng cùng một môn tự chọn, vì là năm cuối trường học cũng mất nhăm nhăm mở không quản chặt, nhất là những người như bọn họ đã ký hợp đồng trực tiếp với công ty. Cho nên sau khi khai giảng, chị Đỗ cũng nói sẽ vì bọn họ mà nhận thêm công việc.

Nửa tháng trước cô cùng Diệp Duy Mộng theo chị Đỗ đi thử vai ở hai đoàn làm phim, nếu cô nhớ không nhầm thì hôm nay sẽ có kết quả.

Lúc này sẽ không giống như ngày trước.

Nhìn thấy người ngồi trong xe là chị Đỗ, Chu Hạ Ninh bỗng có chút kích động. Cuối cùng, đến lúc mình sắp chết chỉ có chị Đỗ ở bên.

Hai người bọn họ, kỳ thật đã là bạn bè qua hai kiếp.

Từ khi cô bước vào giới giải trí chính chị là người giúp đỡ, chỉ vì bản thân tại cái vòng luẩn quẩn này không có chút danh hiệu nên cũng không mang lại cho chị chút tiếng tăm nào.

“Hạ Ninh, về sau sẽ tốt rồi!” Cô còn nhớ rõ, khi mình đạt được vai nữ chính đầu tiên, chị Đỗ vui mừng nói với cô.

Nhưng sự thật là, hai người bọn họ chưa kịp hưởng thụ tất cả, liền như vậy mà dừng lại.

“Nhanh lên xe.”

Nhưng hôm nay đối với người mới như cô chị Đỗ chỉ bày ra mặt vẻ mặt lạnh lùng, làm cho người khác nhìn mà sợ.

Diệp Duy Mộng cẩn thận kéo góc áo Chu Hạ Ninh, thúc giục cô nhanh lên. Chu Hạ Ninh lại chỉ nhoen miệng cười.” Chị Đỗ, buổi sáng tốt lành.”

“Ừ.” Chị Đỗ chỉ gật gật đầu, đợi hai người bọn họ lên xe là đi luôn.

Hôm nay quay quảng cáo cho một công ty thực phẩm nổi tiếng tại thành phố J, công ty này mới sản xuất ra một loại bánh quy nhân sữa mới, đóng cùng với Chu Hạ Ninh và Diệp Duy Mộng là một diễn viên nam có làn da màu lúa mạch, ba người làm thành một thanh chocolate bánh quy nhân sữa.

Cả ba người đều là mới vào nghề, Chu Hạ Ninh mới chụp hai quảng cáo, mà nam diễn viên kia nghe nói mới đóng vai phụ trong một bộ phim điện ảnh, chỉ là bộ phim chưa công chiếu nên cũng xem là một gương mặt mới.

Thật ra Chu Hạ Ninh không nhớ rõ người này, nhưng cô nhớ hôm nay dẫn anh ta đến là người quản lý. Người này mấy năm sau bị phát hiện, những người mới dưới tay anh ta đều phải trải qua trao đổi "thân xác" mới có cơ hội nhận vai diễn, hơn nữa, nam nữ đều như nhau.

Khẩu vị thật quá nặng!

Chu Hạ Ninh chỉ liếc mắt qua liền có cảm giác chán ghét. Cả khi nam diễn viên kia đi qua chào hỏi cũng chỉ lạnh lùng gật gật đầu.

Bất đắc dĩ cũng tốt, bị ép buộc cũng tốt, tóm lại cũng chỉ vì hai chữ danh lợi.

Danh lợi cô cũng cần, chẳng qua cô có nguyên tắc. Năm đó cô có thể vì nguyên tắc mà không đi đường vòng, thậm chí không tiếc bỏ qua nhiều cơ hội, thì đời này cô càng không có lý do gì mà thỏa hiệp.

Chu Hạ Ninh vẻ mặt lạnh lùng, mà Diệp Duy Mộng lại tươi cười cùng đối phương nói chuyện. Đều là người mới, bọn họ lại chỉ làm một quảng cáo nhỏ, đối phương cũng đã có cơ hội diễn trong phim điện ảnh, cũng là chênh lệch rất lớn.

Diệp Duy Mộng chưa bao giờ bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, đây là loại người có thể luôn cúi để đạt được lợi ích. Chu Hạ Ninh cảm thấy không bằng nên chỉ ngồi một bên yên lặng đọc kịch bản.

Nay cô đối với loại quảng cáo này làm vô cùng thuần thục, không nên vì quảng cáo nhỏ mà khinh thị. Sau này cô mới phát hiện, TV cũng tốt, điện ảnh cũng vậy, hiểu được kịch bản là yếu tố đầu tiên.

Quảng cáo cũng như vậy, bản thân mình có thể hiểu rõ, đạo diễn lại chỉ dẫn thì càng nhanh làm tốt. Vì thế, Diệp Duy Mộng đi lại chào hỏi mọi người ý muốn tìm kiếm một quý nhân, mà Chu Hạ Ninh chỉ ngồi một chỗ, im lặng trầm mặc.

Đỗ Nhã Nam cùng đạo diễn bàn bạc xong, quay đầu nhìn Diệp Duy Mộng hơi hơi nhún mày.

Quảng cáo quay coi như thuận lợi, Chu Hạ Ninh hoàn toàn không có trở ngại gì luôn luôn nở nụ cười, ngược lại đến lượt Diệp Duy Mộng lại tươi cười cứng nhắc.

Người mới luôn khẩn trương, chuyện này cũng không có biện pháp.

Đạo diễn hướng dẫn lại vài lần, cuối cùng đến chiều cũng quay xong quảng cáo.

Đến khi lên xe, Diệp Duy Mộng liền kéo Chu Hạ Ninh thở dài: "Hạ Ninh, thật mệt nha."

Đỗ Nhã Nam từ kính chiếu hậu liếc mắt nhìn hai cô gái.

"Duy Mộng, sáng mai 7 giờ, tôi ở chỗ cũ chờ cô."

Đỗ Nhã Nam khẽ mỉm cười miệng, lại nhìn Chu Hạ Ninh yên lặng ngồi một bên.

"Đi sớm như vậy!" Diệp Duy Mộng thở dài, "Chị Đỗ, ngày mai em sẽ đi một mình sao? Hạ Ninh có đi không?"

Chu Hạ Ninh quay đầu nhìn cửa sổ, nghe thấy vậy khẽ mỉm cười lên nụ cười nhẹ không ai nhìn ra.

Giờ phút này Chu Hạ Ninh chắc là không biết, cho nên ba người ngồi đây, cô là người duy nhất chẳng hay biết gì. Nhưng hiện tại cô có thể xác định, Diệp Duy Mộng hoàn toàn biết ngày mai cô muốn đi đâu, không cần quay đầu, cô cũng biết, Diệp Duy Mộng giờ phút này đang cố gắng kiềm chế vui sướng.

"Lần trước hai người đi thử vai đều có tin tức, công ty dựa theo khả năng của hai người quyết định chuyển Duy Mộng qua đoàn phim. Hạ Ninh, cô cuối tuần qua đoàn phim".

"Tại sao lại như vậy?" Diệp Duy Mộng lập tức mở to hai mắt, "Chị Đỗ, rõ ràng là Hạ Ninh đi thử vai cho bộ như thế nào lại đổi qua cho em?"

Đỗ Nhã Nam môi mỉm càng chặt hơn, không trả lời.

Chu Hạ Ninh lúc này mới quay đầu, cười nói: "Bộ phim nào cũng không quan trọng, chỉ cần có vai diễn là tốt rồi." Muốn diễn trò, cô Chu Hạ Ninh chả lẽ nhìn không ra, Diệp Duy Mộng không qua nổi mắt cô đâu." Nghe nói đạo diễn Hạ Thao rất nghiêm khắc, cô cần phải cố gắng nhiều."

"Ôi, Hạ Ninh công ty có chuyện gì sao, rõ ràng nói là tôi đi đoàn phim, như thế nào nói đổi liền đổi!" Diệp Duy Mộng liên tục oán giận.

Chu Hạ Ninh chỉ mỉm cười nhạt, nhìn không chút để ý.

Thế nào lại là” nói đôi liền đôi”, rõ ràng là chính cô nghĩ mọi biện pháp có được vai diễn.

Chu Hạ Ninh nghiêng đầu, hai mắt nhắm nghiền nhìn qua thật mệt mỏi.

Cô không phải là không có cơ hội đổi vai diễn, chỉ là cô cảm thấy cái này không quan trọng.

Cô và Diệp Duy Mộng tuy mới vào công ty nhưng cũng rất được coi trọng, hai kịch bản này đều là do chị Đỗ nghĩ mọi biện pháp giành về, là một phi tần, cùng vai nữ chính cũng có đất diễn. lại là một vai nha hoàn, từ đầu tới cuối chỉ có một câu nói” Chủ công, nô tỳ nguyện vì ngài phân ưu.”

Chu Hạ Ninh tưởng, Diệp Duy Mộng cho rằng cô không chăm chỉ làm bài tập.

Nha hoàn tuy rằng không nhiều đất diễn nhưng nói chung đoàn làm phim Tam Quốc chỉ toàn đàn ông, không có mấy nhân vật nữ. Mà nhìn thì tốt nhưng cũng không như vẻ bề ngoài, phi tần nghe như quan trọng nhưng lại bị nữ chính đạp dưới chân, trong cung nhiều nhất là tần phi, chỉ là một nhân vật mới có thể có mấy trọng lượng? Còn không phải là một bình hoa có cũng được mà không có cũng không sao.

Lúc trước Đỗ Nhã Nam muốn Chu Hạ Ninh đi thử vai phi tần, bởi vì nhân vật này là một cô gái dòng dõi thư hương, cảm thấy khí chất Chu Hạ Ninh phù hợp. Lại không nghĩ công ty bỗng nhiên đổi ý, chị vốn nghĩ đi thương lượng lần nữa, lại được cho biết đây chính là do đoàn làm phim tự chọn diễn viên.

Đợi đến khi chị Đỗ dừng xe, Diệp Duy Mộng quay đầu nhìn Chu Hạ Ninh.” Hạ Ninh, bạn về ký túc trước đi, tớ còn có chút việc.”

“Ừ.” Chu Hạ Ninh khẽ lên tiếng đi về hướng trường học, thậm chí không hỏi một câu.

Diệp Duy Mộng nhìn đến khi không thấy bóng dáng Chu Hạ Ninh, mới không nén được vui mừng lấy điện thoại di động ra.” Hân Đông, ngày mai em sẽ đến đoàn làm phim thử vai! Cảm ơn anh!”.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tổ Cáo

Chu Hạ Ninh trở về phòng ngủ, thì đã thấy hai bạn cùng phòng khác đã ở.

Từ lúc cô cùng Diệp Duy Mộng ký hợp đồng với công ty đại diện, thì hai bạn cùng phòng liền có ý hay vô tình đối với các cô có ngăn cách, sau này 2 cô cũng bận rộn lên không để ý.

Duyên phận giữa người với người chính là như vậy, vì vậy cô cũng không bắt buộc. Nói lịch sự là mâu thuẫn giữa các cô gái trẻ, còn nói một cách thẳng thừng thì bất quá là ghen tị.

Cảm xúc phản đối như vậy, cô cũng không có biện pháp. Cho nên cô chỉ ngồi im lặng ở chỗ của mình, nghiêm túc suy nghĩ nên làm thế nào.

Kiếp trước, cô chỉ tập trung vào nghiên cứu nhân vật tần phi, cho nên sau khi bị đổi thì thương tâm, nên đi đến đoàn phim < Tam Quốc truyện> báo danh trong tình trạng hốt hoảng.

Từ lúc chín tuổi cha mẹ li dị, cô cùng mẹ ra nước ngoài, vì vậy, nói thật, đối với tứ đại danh tác thì cô cũng chỉ biết tên, tận trong một thời gian dài cô còn không phân biệt được < Tây Du Kí> cùng, đến cùng là bộ nào là nói về con khi đá. Ở đại học thì cô học kinh tế, cần tiếng anh chuyên ngành, đối một quyển tiểu thuyết cổ đại dày cộp nhìn thấy liền chóng mặt, hoàn toàn không có hứng thú.

Cho nên, khi đi đến đoàn làm phim báo danh cô liền náo loạn, tạo thành trò cười. Vai của cô là thị nữ cho Chu Du, lúc ấy cô liền hỏi thử người khác, Chu Du có phải hay không là ca ca của Bảo Ngọc. (*nhân vật trong truyện Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần – một trong tứ đại danh tác*)

Đến bây giờ, cô còn nhớ như in đến biểu tình khinh thường của mọi người trong đoàn làm phim. Đó là lần đầu tiên cô tham dự vào quay phim điện ảnh, nhưng lại khiến cho cô bị đá kích nặng nề.

Đạo diễn của < Tam Quốc truyện> là một đạo diễn mới trẻ tuổi đầy ngạo khí, vừa mới đạt được giải thưởng ở nước ngoài, lúc ấy chỉ liếc mắt nhìn cô, sau đó liền quay đầu gọi điện thoại cho công ty đại diện của cô.

Cô ở đoàn làm phim thấp tha thấp thỏm, bất an ngay người đợi mất vài giờ, liền bị chị Đỗ đến đưa về.

Vì vậy chuyện này đối với cô là một đả kích rất lớn, thế cho nên sau này cô có ý mua vài quyển cổ truyện Tam Quốc Chí, cứ rảnh bắt mình đọc cho bằng hết.

Bị loại người có chỉ số thông minh bình thường cười nhạo, khiến cô cảm thấy vừa xấu hổ vừa ủy khuất không chịu nổi.

Chu Hạ Ninh từ trong hồi ức hồi tỉnh lại, lúc này đây, cô đương nhiên sẽ không làm trò cười như vậy nữa, nhưng đối với bộ phim này, cô vẫn như cũ không biết như thế nào, bởi vì khi còn trẻ cảm thấy bị mất mặt, lên thậm chí không còn dám nhìn, không dám xem.

Cô đứng dậy, đi đến trước bàn học của Diệp Duy Mộng, tìm một lúc thì tìm thấy được kịch bản của bộ phim đó.

Diệp Duy Mộng ngay từ ban đầu đã nhắm vào nhân vật tần phi của cô, còn dựa vào lý do giúp cô thuộc kịch bản, nên đã sớm đem nội dung kịch bản học thuộc lòng. Do cuối tuần, Chu Hạ Ninh vẫn còn đang đắm chìm trong biển cổ trọng sinh của mình, tâm không khỏi có chút hoảng hốt, bất quá, từ giờ trở đi cô sẽ không để mình như thế nữa.

Buổi tối, khi Diệp Duy Mộng trở về, Chu Hạ Ninh đang tập trung tinh thần xem kịch bản.

“Hạ Ninh, thực xin lỗi . . .”

“Chuyện này có liên quan gì đến bạn đâu, xin lỗi gì chứ.” Chu Hạ Ninh ngẩng đầu cười nói, lại giờ giờ lên kịch bản trong tay, “Tớ cảm ơn, còn kịch bản của tớ đặt trên bàn bạn đó, bạn nhanh đi xem đi, ngày mai sẽ phải đi quay thử rồi.”

Diệp Duy Mộng “Phốc xuy” một tiếng, nở nụ cười, khom lưng ôm ôm Chu Hạ Ninh, “Hạ Ninh, bạn thật tốt quá!”

Chu Hạ Ninh quay lưng lại, nhọt nhọt cười cười.

Cô cảm thấy bản thân mình thật tốt, không chỉ nhường vai diễn cho cô, mà cả bạn trai cũng cho cô ta ngủ, ngay cả chị em ruột cũng không bằng.

Chủ nhật, ánh nắng chiếu rực rỡ.

Chu Hạ Ninh đứng ở ban công phòng ngủ trên tầng năm, nhìn theo Diệp Duy Mộng từ phòng ngủ dưới lầu đang bước đi nhanh, có thể nhìn ra được tâm tình rất tốt. Cũng đúng, bộ phim đầu tiên, đạo diễn lại là Hạ Thần, đạo diễn nổi tiếng trong và ngoài nước, không có mấy người trẻ tuổi có vận khí tốt như vậy. Cô kích động hưng phấn, vui sướng cũng phải thôi.

Nhưng Diệp Duy Mộng, đến cùng cô có hiểu vì sao tôi được chọn trúng không?

Chu Hạ Ninh nhẹ cong cong khóe môi, xoay người đi vào phòng ngủ, còn hai giờ nữa đi.

Thành phố H vì phát triển khách du lịch, nên năm năm trước ở huyện Lâm Thủy ở ngoại ô thành phố đã xây dựng một nơi dành riêng cho đài truyền hình và phim điện ảnh, có các loại cung điện của các triều đại, cơ sở kiến trúc, hơn nữa còn gần sông nên quang cảnh có thể coi là đẹp nhất. Còn phía bên trong cung điện thì đầy đủ các dụng cụ của cổ trang và dân quốc, các đoàn làm phim đều là vào trong đó quay và chụp ảnh.

Phim < Phù Dung quý phi> đều là quay dựa trên khung cảnh ở Lâm Thủy, từ chỗ trường học của Chu Hạ Ninh đi qua, nếu đi với tốc độ cao cũng phải mất một tiếng, nhưng nếu cô nhớ không nhầm, thì Diệp Duy Mộng không lập tức được gặp đạo diễn ngay.

Chu Hạ Ninh nhìn di động, tâm tình khẩn trương. Thực ra cô cũng không nhớ năm đó cuộc điện thoại này gọi thì cô đã nói những gì, nhưng cô chắc chắn rằng đó không phải là lời những lời tốt đẹp gì.

Bắt đầu từ năm chín tuổi cô đã hận, hận rất nhiều năm.

Vợ kiêu ngạo cũng tốt, gia thế cao không thể với tới cũng được, nhưng những điều đó không phải là lý do mà người đàn ông phạm sai lầm. Mà cô cùng mẹ quá thật vì những điều đó mà bị tổn thương, đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ, vài năm đầu cô thường xuyên nghe thấy tiếng khóc bị kìm nén của mẹ, thống khổ như vậy, uất ức như vậy, bị thương đến tận xương.

Cô giả bộ không nghe thấy, nhưng trong lòng lại đau vô cùng.

Sau này qua nhiều năm như vậy, nhìn thấy mẹ cùng ông ấy dần dần già đi, cô mới bắt đầu suy nghĩ rõ ràng hơn, dù tình yêu giữa cha và mẹ có tan vỡ, nhưng thủy chung ông ấy vẫn là cha cô, phần tình cảm đó chưa từng thay đổi.

Đến tận khi mẹ tái hôn, ông mới dám gọi điện cho cô, nhiều năm như vậy, sở dĩ cô không được cha yêu thương là do mẹ cố ý cản trở, ngay cả quyền thăm hỏi mẹ cũng không cho ông, những điều đó để trừng phạt những sai lầm của ông.

Đáng tiếc do cô quá kiêu ngạo, kiêu ngạo nhưng cũng có phần sợ hãi, không biết làm thế nào để loại bỏ hai mươi mấy năm thành kiến đó, đến cuối cùng điều khiến cô hối hận nhất là chưa từng mở miệng gọi ông là cha, trong khi đó ông vì cô mà hao tâm tổn sức. Đến lúc cô có hối tiếc cũng không kịp, mọi việc đã trở thành vô ích.

Thật ra, tích cách của cô vô cùng giống mẹ, một khi bị tổn thương, liền dùng kiêu ngạo để che giấu, cho dù như thế cũng là làm thương tổn chính bản thân mình.

Tiếng chuông vang lên khi Chu Hạ Ninh đang đọc kịch bản, nhìn vào di động thấy dãy số quen thuộc, cô chậm rãi bấm xuống nút trò chuyện.

“A lô . . .”

Đối phương trầm mặc hồi lâu, Chu Hạ Ninh cũng không tắt điện thoại mà trầm mặc nghe tiếng hít thở của đối phương.

“Ninh Ninh . . .”

“Vâng.” Chu Hạ Ninh cảm thấy yết hầu có chút khô, ngoại trừ đáp một tiếng cũng không biết nói thế nào.

Nếu không tính cả kiếp trước, thì bọn họ đã xa nhau mười ba năm kể từ lần trò chuyện đầu tiên.

Đối phương ho khan một tiếng, lúc này mới lại lên tiếng, “< Phù Dung quý phi> là phim của cha.”

“Tôi biết.” Chu Hạ Ninh chậm rãi đi về phía ban công.

“Sao nhân vật của con lại bị đối?” có tiếng kêu to mơ hồ nghe thấy ở đầu dây bên kia, chắc có lẽ do đang vội nên ông trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“Diệp Duy Mộng tìm người móc nối quan hệ, hình như là người trong đoàn làm phim của ông. Hạo Thần cùng công ty đều muốn nhường cho Duy Mộng đóng, hôm qua tôi cũng mới nhận được tin tức.” Chu Hạ Ninh trong nháy mắt hoảng hốt, cô cũng đã nhớ lại một ít câu trả lời trong kiếp trước, không có gì khác ngoài dặn chiếu cố đến Diệp Duy Mộng, bởi vì đó là bạn tốt nhất của cô.

“Cha biết.” Thanh âm của đối phương lại trầm thêm vài phần, “Cha sẽ nghĩ biện pháp . . .”

“Không cần.” Chu Hạ Ninh trả lời nhanh chóng, nghĩ nghĩ, lại sợ đối phương thương tâm, “Các ông đã ký hợp đồng, không thể hủy bỏ. Chị Đỗ đã tìm cho tôi một đoạn làm phim khác rồi, là < Tam Quốc Truyện> , cũng là một bộ phim hay, tôi muốn thử sức một chút.”

“Tốt” ông ngập ngừng, “Vậy con diễn tốt nhé.”

“Vâng.” Chu Hạ Ninh há miệng thờ dốt, đến tận khi ông cúp máy cũng không nói được một lời. Cô khẽ thở dài, từ từ, cứ thuận theo tự nhiên vậy. Cả hai kiếp, nhiều năm như vậy cô cũng chưa từng gọi ông là cha, giờ gọi mới thấy được khó nói như thế nào.

Bởi vì đi quay phim nên buổi tối Diệp Duy Mộng không về được nhưng cũng gọi điện thoại cho cô.

“Hạ Ninh, cái đạo diễn Hạ kia thật sự quá nghiêm khắc, tính tình cũng kém, rõ ràng tớ đã dựa theo yêu cầu của ông ấy để diễn, vậy mà diễn hơn mười lần cũng không qua được, không những thế ông ấy còn ở trước mặt mọi người mắng tớ là “Ngốc không ai bằng!” thật sự là quá đáng!”

Chu Hạ Ninh tùy tiện an ủi cô ta vài câu rồi cúp điện thoại nhưng trên mặt lại nở nụ cười.

Sẽ cho cô dễ chịu mới là lạ! Cũng là kiếp trước cô ngu ngốc, mới bỏ qua món hời như vậy, chấp tay dài đường tạo điều kiện cho Diệp Duy Mộng.

Cô mới chân chính là “Ngốc không ai bằng!”

Ngày thứ hai, Diệp Duy Mộng không gọi điện thoại cho Chu Hạ Ninh nữa, nhưng Chu Hạ Ninh lại nhận được điện thoại của Phương Hân Đông.

“Ừm, Hạ Ninh em hiện tại có rảnh không?”

Chu Hạ Ninh đối với đi động cười cười.

Đây là bạn trai cô, người mà cô hẹn hò trong hai năm, đã một tuần anh ta không có gọi điện cho cô. Mấy ngày trước, lúc tỉnh dậy cô còn có chút hoảng hốt, hoàn toàn quên mất cô còn có người bạn trai chưa bỏ này đâu.

“Chuyện gì?” Bây giờ nếu đã nhớ ra rồi, thì cô cũng lười ứng phó anh ta.

“Diệp Duy Mộng có điện thoại cho em không?” Phương Hân Đông dừng một chút, bối rối giải thích, “Không phải, cái kia . . . là tại anh có người quen trong đoàn làm phim, nơi Diệp Duy Mộng quay, nhưng hôm nay lại không liên lạc được với Diệp Duy Mộng, cho nên muốn hỏi em một chút.”

Chu Hạ Ninh cong môi cười cười.

“Phương Hân Đông, khi nào thì anh có số điện thoại của Diệp Duy Mộng thế?”

Tiếng hít thở ở đầu bên kia lập tức nặng nề, khẩn trương trả lời, “Là . . . Là có một lần, trùng hợp cô ấy có việc muốn nhờ anh, liền để lại số điện thoại . . .”

“Vậy anh làm thế nào lại quen biết người quen của Diệp Duy Mộng trong đoàn phim? Cô ấy vừa đi hôm qua hôm nay liền lập tức có người nói với anh?”

“Không phải, Hạ Ninh, em đừng hiểu lầm!” Phương Hân Đông có chút lo lắng, “Là, là, là anh họ của anh! Là anh họ của anh hỏi cô ấy, mới biết được rằng cô ấy là bạn học của anh vậy nên mới gọi điện cho anh.”

“Nga, hóa ra là như vậy.” Chu Hạ Ninh cười khẽ một tiếng.

Phương Hân Đông đương nhiên không phải là kẻ ngu ngốc, lý do tìm cũng rất hợp lý. Chu Hạ Ninh nghĩ, có lẽ nếu không phải vì muốn nhân vật tàn phi mà Diệp Duy Mộng mơ ước trong đoàn làm phim, cô ta liền hướng đến anh ta quán lấy, thì chắc anh ta cũng sẽ không nguyện ý chia tay với cô.

“Hạ Ninh, Diệp Duy Mộng là bạn tốt nhất của em, em nghi ngờ ai cũng không thể nghi ngờ cô ấy!” Phương Hân Đông thấy Chu Hạ Ninh không hỏi lại, nghĩ rằng cô không nghi ngờ, ngữ khí nói chuyện ngược lại thêm phần cứng ngạnh.

Giấu đầu hở đuôi, thậm chí quá thành giận, Chu Hạ Ninh đã trải qua rất nhiều lần, Phương Hân Đông là người chú trọng hình thức, ngoại hình cũng tuần tú, có tiền vốn để có thể mê đảo nữ sinh, bằng không Chu Hạ Ninh cũng không ngây ngô đến mức để anh ta theo đuổi được.

“Đề em nói cô ấy điện thoại cho anh. Em còn có việc. Cúp máy.” Chu Hạ Ninh lưu loát tắt điện thoại, nghĩ đến tin nhắn nhận được lúc buổi chiều, nhin không được bật cười.

Người đã tìm ra được, là một cộng tác viên trong đoàn kịch.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Đến Đoàn Làm Phim

Phương Hân Đông ngày trước nói qua anh ta có người anh họ là nhân viên trong công ty điện ảnh Tinh Diệu, làm đến chức phó đạo diễn. Phó đạo diễn tuy rằng không bằng đạo diễn, nhưng cũng có quyền hành, ví dụ như những vai phụ, đạo diễn hoặc nhà sản xuất không quan tâm đến thì vẫn có một ít tác dụng.

Nhưng Chu Hạ Ninh lại biết, anh họ của Phương Hân Đông thật ra không phải phó đạo diễn, chẳng qua là một nhân viên bình thường, nhưng quả thật anh ta với một phó đạo diễn quan hệ rất khá, không phải vai diễn quan trọng có thể đi nhờ và một tiếng, cũng không quá khó.

Chu Hạ Ninh cuối cùng bị xem là một vai nhỏ, phó đạo diễn thấy đối ai diễn cũng như nhau, chỉ cần xinh đẹp, diễn khá là được.

Đến khi phó đạo diễn cùng anh họ Phương Hân Đông bị sa thải, đều không biết rốt cuộc là làm sai chỗ nào.

Đạo diễn Hạ là người lạnh lùng vô tình, trực tiếp nói với công ty: sa thải, lý do tự nghĩ!

Sau này, không có sau này.

Diệp Duy Mộng vừa liên hệ với Phương Đăng buổi tối liền bị gọi ra ngoài không trở về, trong lòng có chút lo lắng, từ lúc phim bắt đầu, đạo diễn Hạ không hài lòng với cô, may mắn mỗi khi cô diễn đều là phó đạo diễn tới quay, cũng không cần gặp mặt đạo diễn Hạ.

Mọi người đều nhìn ra đạo diễn Hạ không thích cô, diễn viên chính đương nhiên khinh thường cùng một người mới nói chuyện, diễn xong liền lên xe của mình. Ngược lại có một nhóm người mới thường hay nói chuyện với cô vài câu.

Diệp Duy Mộng dè dặt tức giận, đợi khi quay xong lập tức gọi điện cho Phương Hân Đông.

“Anh họ của anh như thế này là sao?”

“Đừng nói nữa Duy Mộng, anh họ của anh bị Tinh Diệu đuổi rồi.” Phương Hân Đông chỉ biết Phương Đăng bị công ty tìm mấy lý do mà đuổi việc.

“Cái gì?” Diệp Duy Mộng trong lòng kinh ngạc, “Đang yên lành sao lại bị đuổi?”

“Nói là không tuân thủ quy định của công ty.” Phương Hân Đông cũng cảm thấy không khó tin, “Thật giống như chúng ta đi học, có ai mà không lên lớp ngồi chơi di động, lý do này cũng quá gượng ép.”

Chuyện của Phương Đăng mọi người trong nhà đều biết, hiện tại đều đang nghĩ biện pháp nhờ người nói chuyện với công ty một chút. Phương Đăng mới tốt nghiệp, khó khăn lắm mới vào được Tinh Diệu, làm việc vài năm không chừng có thể lên làm phó đạo diễn hay đạo diễn.

“Làm sao bây giờ?” Diệp Duy Mộng bộ dáng sốt ruột, “Anh nói mọi chuyện đều tốt đẹp, nhờ vả anh họ anh trong đoàn phim quan tâm tới em, hiện tại mới có một ngày anh ta đã không có ở đây, hôm nay người diễn vai quý phi luôn chăm chọc em, thật đáng ghét!”

Cô nghe người khác nói, nữ phụ này là sản xuất Phương cho vào, chỉ là loại ngực to một chút tài năng đều không có, cũng dám đối xử với cô như vậy!

Trong lòng có chút khó chịu, nhớ đến chị Đỗ có nói người mới nên ngoan ngoãn, đành đem tức giận đè nén xuống.

“Diệp Duy Mộng, cô nhanh lên, đến lượt cô diễn!” Nhân viên đoàn phim chạy tới, cô vội vã cúp điện thoại, tâm sự nặng nề đi tới chỗ đèn cao áp.

Cô vẫn luôn biết, muốn tồn tại ở nơi này chỉ dựa vào thực lực của chính mình tất nhiên là không đủ, bằng không cô đã ký hợp đồng với công ty quản lý mà lại chỉ chụp hai cái quảng cáo nhỏ. Cho nên, khi Phương Hân Đông nói anh họ hẳn là phó đạo diễn của Tinh Diệu, cô cũng không để ý đây là vai diễn của Hạ Ninh. Cũng không nghĩ đến Phương Hân Đông chỉ là nói khoác.

Cô khinh thường bĩu môi, quyết định tí nữa đem chuyển số đi động của Phương Hân Đông vào danh sách đen.

Chu Hạ Ninh đi đến đoàn phim thử vai, tìm một bộ váy liền màu xanh nhạt, tóc buộc đuôi ngựa đi ra ngoài.

Chị Đỗ nhìn cô khẽ mỉm cười.

Hiển nhiên, so với khi Diệp Duy Mộng bộ dạng trang điểm tí mỉ, chị Đỗ càng thích chính mình trang điểm tự nhiên, nhẹ nhàng hơn.

Kỳ thật, Chu Hạ Ninh đã nghĩ đến chuyện này, nhưng cô không có ý định nhắc nhở Diệp Duy Mộng. Diệp Duy Mộng cũng không biết rằng bản thân mình đi đến một nơi toàn phụ nữ, hơn nữa trong đó vai nữ chính lại là mình tinh Lý Vận Vi. Đều là người đẹp khoe sắc, chính cô chỉ là một người mới, có chút nhan sắc, cũng nên giấu tài một chút, nhất là khuôn mặt, ít nhất nên làm cho mọi người cảm thấy cô khiêm tốn.

Nói chung cũng là vì Lý Vận Vi mà quay, cô chỉ là một diễn viên nhỏ muốn nổi bật cái gì?

Đoàn làm phim thuộc công ty điện ảnh Lâm Thủy, Chu Hạ Ninh từ trước cũng đã đến mấy lần, cô nhớ rõ Diệp Duy Mộng quay phim tại Đường cung, cách nơi này đi xe cũng khoảng 30 phút.

Cùng kiếp trước như nhau, chị Đỗ mang cô đến gặp phó đạo diễn.

“Tiểu Mạnh, đây là người mới tôi mang đến, phiền cậu quan tâm một chút.”

“Chị Đỗ cứ yên tâm.”

Chu Hạ Ninh ngẩng đầu nhìn người đàn ông trẻ tuổi bị chị Đỗ gọi “Tiểu Mạnh”, cười nói: “Anh Mạnh làm phiền anh rồi.”

“Ha ha, không phiền, không phiền.”

Người này cùng chị Đỗ quan hệ rất tốt, tính tình cũng thật thà, chất phác, Chu Hạ Ninh sau này cũng hợp tác với anh ta mấy lần, xem như cũng không phải người xa lạ.

Mạnh Cố thật ra mới lên đến phó đạo diễn, nói là phó đạo diễn kỳ thật cũng chỉ là trợ lý đạo diễn.

Chị Đỗ đi sau, Mạnh Cố mang theo Chu Hạ Ninh đi gặp đạo diễn Vương Vũ Thần. Lúc này, Chu Hạ Ninh đương nhiên sẽ không ở trước mặt nhiều người nói những lời ngu ngốc.

Bản chất lúc trẻ của cô tràn ngập hiếu kỳ, nay chỉ còn lại trầm ổn. Thận trọng từ lời nói đến việc làm, cô chính là gặp qua rất nhiều khó khăn mới rút ra được điều này.

Wang Vũ Thần đã biết hôm nay sẽ có một diễn viên phụ đến, nên chỉ liếc nhìn liền không có ý kiến phát phát tay.

Mạnh Cố đi theo Vương Vũ Thần nhiều năm, biết ý vợ vàng dẫn Chu Hạ Ninh đi ra ngoài.

Chu Hạ Ninh đến rất sớm, còn rất nhiều diễn viên chính chưa đến, kiếp trước cô thậm chí không có cơ hội gặp những diễn viên chính kia, chỉ gặp qua mấy diễn viên phụ đã bị chị Đỗ mang đi.

Lúc này, Chu Hạ Ninh lễ phép chào hỏi mọi người, khiến tốn lễ độ, cũng làm cho nhiều nhân viên trong đoàn có ấn tượng tốt, có một cộng tác viên năm nay mới tốt nghiệp đại học J, nghe đến tên Chu Hạ Ninh nhìn qua, liền bước đến bắt chuyện.

“Bạn chính là Chu Hạ Ninh? Tôi biết bạn nha!” Cộng tác viên họ Trịnh, Mạnh Cố gọi cô ta là Tiểu Trịnh.

“Sao?” Chu Hạ Ninh có chút nghi ngờ, cô chỉ là người vô danh, chỉ vì tình cờ mà bước vào giới giải trí làm sao đã có người biết đến cô.

“Bạn là bạn gái Phương Hân Đông, còn chụp quảng cáo sản phẩm dưỡng da nha.” Tiểu Trịnh thần bí cười hề hề, “Thật ra tôi với Phương Hân Đông là bạn học thời trung học, sau lại tham gia cùng một câu lạc bộ, có nhìn thấy bạn vài lần.

Nhắc đến Phương Hân Đông, Chu Hạ Ninh chỉ cười nhạt nhưng vẫn cùng Tiểu Trịnh nói chuyện.

Chỉ lát sau, mấy diễn viên trong đoàn cũng đến, Chu Hạ Ninh nghe Tiểu Trịnh giới thiệu, đi qua chào hỏi mấy người. Cô là người mới, gọi bọn họ là tiền bối cũng không quá phận. Hướng hồ bộ phim này tập hợp không ít diễn viên có nhiều năm trong nghề, mặc dù đều là diễn viên hạng hai, nhưng cũng đủ kinh nghiệm cho Chu Hạ Ninh học hỏi.

Chu Hạ Ninh cũng từng lăn lộn ở giới này mười mấy năm, hoàn toàn biết rõ đạo lý “Ta kính người mười phần cũng không nên đắc tội người một phần”,

hiển nhiên cô chỉ là người mới vào nghề nên càng khiêm tốn , bởi vì nơi này so với các chỗ khác tiểu nhân càng nhiều hơn.

Tin tức trong đoàn phim đều do nhân viên trong đoàn nói lộ ra, nhiều người biết chuyện đều hiểu rõ đây đều là do bọn tiểu nhân phá rối.

Đợi đến lúc mấy dàn xe ô tô sang trọng chạy đến thì Chu Hạ Ninh mới nhớ ra nam nữ diễn viên chính của bộ phim này là ai.

Ngôi sao nam đang lên Trang Dục và nữ diễn viên Lê Huyền mới đoạt được giải thưởng gần đây.

Hai người một trước một sau đi tới, toàn thể nhân viên nữ đều nhìn chăm chăm về hướng Trang Dục, chỉ có Chu Hạ Ninh quan sát Lê Huyền.

Lê Huyền nhìn Chu Hạ Ninh lập tức cau mày, hừ lạnh một tiếng liền quay đầu đi.

Chu Hạ Ninh âm thầm thở dài.

Có một số việc không thể thay đổi, hiện tại cô đã nghĩ thông suốt, trong một sớm một chiều muốn thay đổi là có chút khó khăn.

“Hạ Ninh, bạn biết không, Trang Dục là đàn anh của chúng ta đấy.” Bên cạnh Tiểu Trịnh kéo tay Hạ Ninh, “Anh ấy rất tốt, tôi giới thiệu anh ấy với bạn”.

Vừa nói, Tiểu Trịnh vừa kéo Chu Hạ Ninh đi tới.

“A, không cần đâu...”

Tiểu Trịnh mạnh mẽ kéo Chu Hạ Ninh đi về phía trước.” Không sao đâu, bạn đừng lo lắng, tôi đã thực tập ở đây từ lâu, trước cũng gặp qua Trang Dục, anh ấy thật sự rất tốt!”

Đi vài bước, đã đến trước mặt Trang Dục, anh ta là nam chính, bản thân cũng nổi tiếng nên rất nhiều người đến chỗ anh ta chào hỏi, Tiểu Trịnh ba bước thành một chen ngang những người khác, lôi kéo Chu Hạ Ninh đến trước mặt Trang Dục.

“Đàn anh, anh khỏe không, đây là Chu Hạ Ninh, diễn vai thị nữ của anh cũng học cùng trường với chúng ta nha.”

Chu Hạ Ninh trước đây cũng đã từng gặp Trang Dục mấy lần, nhưng chưa từng nói chuyện, đây coi như là lần đầu tiên đứng gần anh ta như vậy,

“Chào anh, em là Chu Hạ Ninh.” Chào hỏi không ai trách, cô cảm thấy lần đầu gặp không nên mặt dày mà gọi người ta đàn anh, nên thành thật một chút.

“Không cần xa lạ như vậy, đàn em” Trang Dục là một ngôi sao, diện mạo dĩ nhiên không tầm thường, khuôn mặt tuấn tú, nhất là đôi mắt sâu thẳm cười lên thật mê người.

Tiểu Trịnh liền bị hớp hồn, cười đến không khép miệng lại được.

Chu Hạ Ninh không ngờ đến Trang Dục sẽ dễ gần như vậy, dùng một chút liền nhỏ nhẹ gọi “Đàn anh”. Số người muốn cùng Trang Dục quen biết nhiều không đếm xuể, nếu cô còn ra vẻ mặt tự nhiên đó chính là đầu óc ngu ngốc.

Không hiểu sao Trang Dục chỉ chăm chú nhìn biểu cảm của mình, thật có chút ngạc nhiên, Chu Hạ Ninh chỉ đưa mắt nhìn qua liền yên lặng cúi đầu.

Trang Dục đã gặp nhiều cô gái đứng trước mình mặt đỏ tim đập, chân tay luống cuống, lần đầu tiên thấy cô gái đối diện với mình mà còn bình tĩnh như vậy, không khỏi lại nhớ đến tình huống mấy năm trước còn học tại đại học J, trên mặt ý cười càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Xa Lánh

Vai diễn của Chu Hạ Ninh là thị nữ của Chu Du nên không xuất hiện nhiều trên màn ảnh, vì thế chỉ cần quay trong hai đến ba ngày là xong < Tam Quốc Truyện> là bộ phim cô trang lớn được đầu tư rất nhiều về cung phu và đầu tư vốn vô cùng lớn, chính vì vậy đã mời rất nhiều đạo diễn , diễn viên nổi tiếng để đánh bóng tên tuổi của bộ phim này.

Vương Vũ Thần là một đạo diễn rất chăm chỉ ,chứ không anh ta cũng không đoạt được giải thưởng lớn khi vẫn còn trẻ như vậy.Vì thế , ngay ngày đầu tiên báo danh đã chính thức bắt đầu quay phim.

Ngày đầu tiên không có vai diễn của Chu Hạ Ninh, nhưng cô cũng không nhàn rỗi ,cố tình đứng một góc, tập trung tinh thần xem cảnh quay, lén lén lút lút đứng sau đạo diễn nghe giảng mà học tập kinh nghiệm .

Toàn bộ kịch bản của cô chỉ có một cảnh diễn và một lời thoại, câu ấy cô đã sớm học thuộc lòng, suy nghĩ tới mức tẩu hỏa nhập ma rồi .

Nghĩ đến kỹ năng diễn của mình ,càng suy nghĩ thì cô càng lo lắng và không tự tin, cũng bởi vì kiếp trước làm diễn viên hạng ba mươi mấy năm, có đôi khi chỉ diễn một vai phụ nhỏ không quan trọng, nên đạo diễn cũng lười để ý đến cô diễn thế nào, đạo diễn chỉ cho cô là một đạo cụ diễn không quan trọng thôi .

Thành công duy nhất chỉ có bộ phim tình cảm < Tình Thân > mà cô quay lần cuối cùng, bộ phim tập hợp toàn bộ hào quang trên người mình . Cô từ chậm rãi tỉnh lại từ trong quá khứ, trở về hiện thực thì lại có chút mệt mỏi, giải thưởng lớn mà cô nhận được có kho nào là nhờ một phần mặt mũi của Hà Thần không ?

cô chột cười khô , lều mạt cổ găng mười mấy năm trời , mới đoạt được giải thưởng Ảnh Hậu , nhưng giờ trong lòng chỉ thấy hư vô mệt mỏi.

Cái cô cần nhất bây giờ, là một lời khẳng định!

“Đàn em”

Chu Hạ Ninh đang ngẩn ngơ, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, thấy Trang Dục đang vẫy vẫy tay với cô, trong tay còn cầm một cái chân gà.

Thật sự cũng chẳng có gì, nhưng nhìn thấy anh mặc một thân cổ trang đầy vẻ tuấn tú cầm chân gà, thực sự là phá hư mỹ cảnh.

“Mau tới đây uống trà chiều!”

Thấy đối phương mỉm cười thân thiện, cô chậm rãi đem ánh mắt quét một vòng, thấy tầm mắt mọi người đều đang nhìn chăm chăm mình, chậm chậm bước đến . Trợ lý của Trang Dục họ Nhậm, là một tiểu chính thái, thấy Hạ Ninh bước tới, vội vàng lấy một cái chén duy nhất rót cho cô một ly hồng trà.

Uống Hồng trà ăn chân gà nướng, đúng là một buổi trà chiều quái dị.

Chu Hạ Ninh cảm ơn, yên lặng cúi đầu hóp một ngụm.

Trang Dục nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt dường như mang ý cười .

Đáng tiếc Chu Hạ Ninh cúi đầu nên không có phát hiện.

Ngược lại Lê Huyền vừa quay xong đang đi tới, cau mày nhìn chăm chăm Hạ Ninh hừ lạnh một tiếng.

Trang Dục nhàn nhả nằm trên ghế dưới ánh mặt trời gặm chân gà, Chu Hạ Ninh ngồi bên ghế nhựa ngẩng đầu liếc nhìn Lê Huyền vừa vịn bắt gặp ánh mắt của cô.

Trong lòng cô không khỏi cười khổ. Chỉ sợ cả đoàn làm phim đều biết, nữ minh tinh đang trong độ tỏa sáng, diễn không ít vai nữ chính Lê Huyền không thích cô, một vai diễn nhỏ, không chừng có không ít người đang đoán cô đã đắc tội gì với cô ta .

Đương nhiên cô cũng không biết rằng, có người còn suy đoán , Trang Dục và Lê Huyền có phải là một cặp hay không, do hai người cũng không phải là lần đầu tiên đóng cùng một bộ phim, có vấn đề nên cãi nhau, Trang Dục cố tình thân thiết tươi cười với người mới này để khiếm cho Lê Huyền ghen tỵ.

Nếu Chu Hạ Ninh mà nghe được những lời này, chỉ sợ tức muốn hộc máu!

Diễn xong, Lê Huyền nhìn không được tránh đám người nhiều chuyện ấy , đến một góc khuất gọi điện thoại.

“A lô?”

“Anh có biết hôm nay em nhìn thấy người nào không?”

“ Là Ninh Ninh.” Đối phương dường như không có việc gì nói ra đáp án, ngược lại khiến Lê Huyền tức giận không thôi .

“Hóa ra anh biết hết rồi! Em còn tưởng cái gì anh cũng không biết chứ !” Nhiều năm như vậy, hai nhà cũng không còn qua lại, Lê Huyền không chỉ một lần nghĩ tới hoàn cảnh lúc gặp lại , nhưng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gặp lại ở đoàn làm phim.

Cô không nghĩ rằng tính cách của Chu Hạ Ninh thích hợp tiến vào cái vòng lẩn quẩn này, cũng không cho rằng Chu Hạ Ninh sẽ tiến vào, nhưng thế sự khó liệu, bây giờ các cô cũng không giống trước đây nữa.

Lê Huyền cũng không biết đáy lòng mình cảm giác thế nào , chỉ cảm thấy khó chịu trong lòng

“Nếu đã cùng một đoàn làm phim, em chiếu có cô ấy một chút đi.” âm thanh của đối phương dừng lại hồi lâu, rồi trầm giọng nói.

Ngờ kị như vậy Lê Huyền cũng đã nghe vài lần, nhưng lần này cô cảm thấy không chịu đựng nổi.

“Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì em phải chiếu có cô ta? Cô ta là gì của em? Đối với người mới vào như cô ta, không khi dễ đã là không sai rồi!” Lê Huyền đáy lòng tức giận trực tiếp tắt máy xoay người trở về.

Trong đoàn làm phim rất lão nhiệt, đây không phải là lần đầu tiên Lê Huyền và Vương Vũ Thần hợp tác, đoàn làm phim của anh ta cùng người cô mang đến đều rất quen thuộc, còn Trang Dực cũng đã diễn cùng qua một vài bộ phim.

mấy ngày hôm trước Lê Huyền vừa được sinh viên điện ảnh bầu cử là nữ diễn viên được hoan nghênh, hôm nay lại là ngày đầu quay phim, mọi người liền ồn ào đòi Vương đạo diễn mời khách chúc mừng Lê Huyền.

Hôm nay quay xong nhanh, Chu Hạ Ninh tính về sớm, nhưng đoàn làm phim lại náo nhiệt, đúng là đạo diễn, diễn viên chính thì trẻ tuổi, cả đoàn làm phim cũng đều là người trẻ nên không khí trong cũng khác hẳn.

Khiến cho Chu Hạ Ninh cảm giác được nhiệt huyết của tuổi trẻ đang rạo rực.

“Chị Lê, bữa tiệc hôm nay là để chúc mừng chị, những người mà chị không thích có cần em đuổi đi không?” Người đến bên cạnh Lê Huyền cũng là một tiểu diễn viên trong đoàn làm phim, là cô gái trẻ diễn vai thị nữ của Lê Huyền, họ Trương.

Cô ta nói rõ ràng như vậy hiển nhiên là muốn dẫm đạp nên mặt Hạ Ninh để lấy lòng Lê Huyền.

Không khí nhất thời rơi vào trầm mặc.

Chu Hạ Ninh ngẩng đầu nhìn Lê Huyền.

Lê Huyền lạnh lùng nhìn Chu Hạ Ninh, một lát sau mới lạnh lùng giật khóe miệng, “Được.”

Cô trả lời không cần suy nghĩ, cô gái họ Trương trên mặt lộ sự vui vẻ, bước nhanh đi đến bên Chu Hạ Ninh cười hi hi nói, “Chu Hạ Ninh, buổi tối cô không đi hả?”

Chu Hạ Ninh chỉ nhìn chằm chằm vào Lê Huyền, làm như không nghe thấy câu hỏi ở bên cạnh.

Cô gái cảm thấy xấu hổ trước mắt mọi người, cô ta nặng nề lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Lê Huyền đã thu hồi ánh mắt, Chu Hạ Ninh quay đầu đi, thậm chí còn không nhìn cô gái bên cạnh lấy một lần, chỉ cười khẽ một tiếng, “Tôi không đi đâu, mọi người đi chơi vui vẻ nhé.”

Nói xong cô liền bước nhanh ra khỏi phim trường.

Gương mặt Lê Huyền vốn đang cười dịu ngọt, nhưng lúc Chu Hạ Ninh vừa quay đi thì thu lại nụ cười ấy, đứng lên cũng không thèm liếc mắt tới cô gái vừa lấy lòng mình, trực tiếp khoát tay, “Đi, hôm nay vừa ăn vừa đi hát, Vương đạo diễn mời!”

Chu Hạ Ninh đi thông thả ra khỏi phim trường, nghe thấy phía sau có tiếng hoan hô, trong lòng cảm thấy chán nản, thật sự có chút tiếc nuối.

Không phải vì bị cô gái kia xa lánh. Chỉ cần nơi nào có người thì nơi đó có tranh đấu thôi, vào cái vòng lẩn quẩn này nếu nói không muốn nổi tiếng thì là nói dối, cô đã chết một lần nên có thể hiểu, có những người chỉ vì lợi ích sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để thành công, hôm nay, cô gái kia cũng chỉ là ghen tị, cô đương nhiên sẽ không vì việc nhỏ ấy mà ghét cô gái đó, cô gái đó chỉ là không có đầu óc thôi.

Cái mà cô tiếc nuối là tình cảm thật sự sẽ không trở lại.

Tình cảm một khi đã bị tổn thương thì rất khó để phục hồi, muốn chữa lành, cứu vãn thì càng khó. Cô và Lê Huyền đều không sai, chẳng qua đúng lúc hai người đứng ở hai vị trí khác nhau thôi. Bởi vì cô có người mà cô muốn bảo hộ, cho nên đôi khi không thể buông tha được. Bây giờ bắt đầu như vậy cũng không tệ, so với tranh đấu kiếp trước cân bằng hơn. Quả nhiên nếu muốn cãi nhau cũng phải là cả hai người đều muốn mới được.

Chu Hạ Ninh đi về trong ánh chiều tà của hoàng hôn, về đến chỗ ở của đoàn phim đã sắp xếp, nhìn khung cảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến tâm trạng khá hơn rất nhiều. Đối Lê Huyền cô vẫn nợ một lời “Xin lỗi”, có lẽ nên đợi đến khi tâm trạng cả hai người đều bình tĩnh lại, các cô có thể ngồi xuống cùng nhau để nói chuyện hoà giải lại quá khứ.

Nơi quay truyền hình và phim điện ảnh cổ trang Lâm Thủy đã thuận lợi nhận được danh hiệu khu quay truyền hình và phim điện ảnh cổ trang lớn nhất Châu Á, các bộ phim cổ trang về các triều đại đều được quay ở nơi này, do vậy các khách sạn và cửa hàng ăn uống cũng thi nhau mọc lên tấp nập, thứ nhất là vì các ngôi sao thứ hai là vì nhóm khách du lịch thăm quan.

Đoàn làm phim của bao là một nhà hàng nhỏ, bàn ghế đã ngồi chật kín. Vương Vũ Thần ngồi im lặng ở một góc, mọi người không ai dám náo loạn, tất cả đều quay quanh Trang Dực và Lê Huyền, mấy người mới đều kêu một tiếng thân mật Trang ca, Lê tỷ.

Lê Huyền cầm một cốc rượu lên uống vài ngụm, nữ diễn viên họ Trương vừa cười vừa đến bên cạnh cô, “Chị Lê, Chu Hạ Ninh kia thật đúng là tự cao tự đại, cô ta tưởng mình là ai, chị cứ yên tâm, em sẽ thay chị để ý cô ta.”

Cô và Chu Hạ Ninh ở một phòng, chỉ cần người trong đoàn làm phim không nói, cô sẽ có biện pháp “chơi khăm” Chu Hạ Ninh.

Lê Huyền có tư lượng tốt nên dù có uống vài ly cũng không thành vấn đề, trong lòng đang buồn bực thì bên tai nghe thấy ba chữ “Chu Hạ Ninh” trong lại càng buồn phiền, tức giận đến mức hương rượu xông lên não.

“Cô nói cô ta không là cái gì sao ?” Lê Huyền đem cốc rượu để xuống, liếc mắt nhìn cô gái xinh đẹp thanh thuần, đúng là trong vòng luẩn quẩn này thì không thiếu những cô gái như thế, “Vậy cô là cái gì? Dám bước đến trước mặt tôi thả rắm?”

Trên mặt Lê Huyền vốn mang theo ý cười nhưng giờ đây chỉ có vẻ mặt khinh thường . Người tự cho là đúng cô đã nhìn thấy nhiều, nhưng phải xem cô có hứng thú không đã.

Cô gái sắc mặt cứng đờ, sau đó trắng bệch .

Lê Huyền cũng không thèm nhìn, mang theo cốc rượu đi đến mời rượu Trang Dục.

“Trang Dục, sao giờ anh giống đàn bà thế ? Không uống rượu? hôm nay là ngày đặc biệt à ?” Tính cách Lê Huyền thẳng thắn, cũng thân thiết với Trang Dục, tâm tình hôm nay lại không tốt lên nói chuyện có chút khó chịu.

Trang Dục lại chỉ cười cười nâng chén trà của mình, “Đúng, hôm nay là ngày đặc biệt, không thể uống rượu.”

Lê Huyền có chút ghét bỏ ,cô cau mày lại , xoay người đi về phía Vương Vũ Thần.

Sau khi Lê Huyền đi , Trang Dục cầm ly lên uống một ngụm trà xanh, đắm chiều nhìn theo bóng dáng Lê Huyền. Lê Huyền hôm nay rất kỳ lạ , hình như cảm xúc cô ấy không tốt , quen biết nhau nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô thế này. Anh nghĩ tới người duy nhất không đi Chu Hạ Ninh, lòng mày đẹp liền nhủ lại.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ăn Khuya

Chu Hạ Ninh ở bên ngoài ăn một chén mì rồi trở về phòng, đeo tai nghe nghe nghe truyện tuy rằng bộ phim là nhưng cũng có bối cảnh gần giống < Tam Quốc Diễn Nghĩa>, nghe nhiều biết nhiều, cô cũng không ngại nghe đi nghe lại mấy lần. Khi Diệp Duy Mộng gọi điện thoại tới cô chỉ cau mày tháo tai nghe, suy nghĩ một chút mới bắt máy.

“Alo.” Chu Hạ Ninh giọng nói xa cách, cúi đầu đọc sách. Không làm mặt lạnh, cô ta lại cứ diễn trò trước mặt mình, cuộc sống này làm sao có khả năng chỗ nào cũng diễn trò. Điểm này, cô cảm thấy mình nên bội phục Diệp Duy Mộng.

“Hạ Ninh...” Diệp Duy Mộng có chút ủy khuất, giọng nói tràn đầy cảm xúc, nếu như là ngày trước Chu Hạ Ninh khẳng định sẽ nôn nóng hỏi han, chăm sóc an ủi một phen, nhưng hôm nay cô đương nhiên là không có hứng thú làm chuyện này.

“Ừ.” Âm tiết đơn điệu, cho thấy Chu Hạ Ninh không chút quan tâm. Hơn nữa tâm tư của cô đều đặt trong sách, chỉ tùy ý lên tiếng.

Diệp Duy Mộng tâm trạng không tốt, cũng không để ý Chu Hạ Ninh lạnh nhạt mà than thở: “Hạ Ninh, đạo diễn Hạ thật quá đáng, mình rõ ràng diễn rất tốt, ông ta cứ bắt mình diễn đi diễn lại nhiều lần, cũng không nói mình diễn sai chỗ nào! Ông ta không nói thì làm sao mình biết ông ta muốn mình diễn làm sao? Còn người phụ nữ Ngô Ngữ Như kia, quả thực xấu tính còn cố ý dẫm vào váy của mình, mình nói cô ta thì cô ta lại ra vẻ khó xử, mình hận không thể cho mọi người biết bản chất thật của cô ta!”

Diệp Duy Mộng càng nói càng nhanh, hiển nhiên trong lòng đầy tức giận, Chu Hạ Ninh cuối cùng đem tầm mắt đang nhìn trang sách dời đi, ngón tay khẽ gõ mặt bàn, vẻ mặt như cười như không.

Bản thân cô có phải nên thấy vui vẻ khi người làm chuyện xấu cuối cùng cũng lãnh hậu quả?

Kiếp trước, cô nhờ vả nhiều người chiếu cố, tất cả mọi người trong đoàn đều biết đạo diễn Hạ rất quan tâm tới Diệp Duy Mộng, ít nhất ngoài mặt sẽ không có người xa lánh cô ta.

Khả năng bây giờ không giống như ngày trước. Nghe Diệp Duy Mộng kể lại, trong đoàn phim cũng không ai thích cô ta, đoán chừng cũng không ít người theo phe Ngô Ngữ Như. Nếu cô nhớ không lầm, Ngô Ngữ Như sau này cũng được diễn vai chính trong một bộ phim, scandal cũng không ít, Chu Hạ Ninh cũng là sau này mới biết được, nhìn cô gái có vẻ dịu dàng đáng yêu kia ngay từ đầu đã có quý nhân che chở, một cô gái như vậy sao không có chỗ dựa cơ chứ, ai cũng rõ ràng một đạo lý “có đại thụ chống lưng”. Mà Diệp Duy Mộng bộ dạng xinh đẹp, bộ phim kia cô ta diễn vai phi tần, bản thân cô ta lại thích trang điểm sắc xảo cũng so sánh với Ngô Ngữ Như rõ ràng là một trời một vực.

Đây chính là điểm so sánh, mọi người ai cũng dễ đồng tình với kẻ yếu, nhất là đàn ông đối với phụ nữ yếu đuối càng dễ dàng mềm lòng hơn.

Bản thân Diệp Duy Mộng chưa học được bài học, mà Chu Hạ Ninh cô khinh thường nhắc nhở.

Cô không tin bản thân mình không tìm ra cách tồn tại trong cái vòng luẩn quẩn này. Kiếp trước, cô mất 10 năm sống vô ích, có phải là do bản thân quá ngốc không.

Nhưng lúc này đây, tuyệt đối không thể giống nhau!

“Hạ Ninh, bạn có nghe không?” Diệp Duy Mộng nói rất nhiều, cũng không thấy Chu Hạ Ninh đem mấy người kia ra mắng chửi, trong lòng cảm thấy mất mát.

“Ừ, tôi đang nghe đây.” Chu Hạ Ninh vừa nói xong, tiếng chuông ngoài cửa vang lên, cô cho là người ở cùng phòng Trương Băng Đình trở về, một tay cầm di động đứng dậy đi mở cửa, sau đó liền ngơ ngác không nói ra lời.

Trang Dục nhìn Chu Hạ Ninh ngây ngốc, cảm thấy đoạn đường đi đến đây thật tốt, nhìn không được cười mỉm, nghiêng người dựa vào khung cửa, ý bảo Chu Hạ Ninh cứ tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Chu Hạ Ninh phục hồi lại, đột nhiên giật mình thăm dò thật nhanh hai bên hành lang, thấy bốn bề vắng lặng liền kéo Trang Dục vào phòng sau đó nhanh chóng đóng cửa lại.

Cô là không có đầu óc mới tiếp tục nói chuyện điện thoại, để cho ngôi sao Trang Dục đứng ở cửa, như vậy khác nào tự mình hại mình.

Sau khi Chu Hạ Ninh đem người kéo vào phòng, mới phát hiện ra tình huống càng tiến thoái lưỡng nan.

Nếu lúc này Trương Băng Đình thật sự trở về, cô thật là hết đường chối cãi!

Cô khẽ nhủ mảy, nói với Diệp Duy Mộng: “Tôi còn có việc, lúc khác nói tiếp nhé.” Sau đó cũng không để ý bên kia có phản ứng gì trực tiếp nhấn nút tắt cuộc gọi.

“Đàn anh, có chuyện gì sao?” Chu Hạ Ninh không cảm thấy bản thân mình xinh đẹp đến mức khiến người khác để ý, cũng không nghe nói Trang Dục là loại “mặt người dạ thú”, nhưng dù sao biết người biết mặt mà không biết lòng, cô vẫn quyết định phải nhanh chóng tiễn người này về mới được.

Lấy thân phận hiện tại của cô, ở cùng Trang Dục nói chuyện là điều không nên, đương nhiên nếu Trang Dục là nữ, cô sẽ thật vinh hạnh mời cô ta bàn luận về bộ phim này. Nhưng đối tượng lại là nam diễn viên chính Trang Dục, cô không cảm thấy hai người ở trong phòng nói chuyện là một điều sáng suốt.

“Em ăn cơm chưa?” Trang Dục đương nhiên nhìn ra sự đề phòng trong mắt Chu Hạ Ninh, trong lòng thầm tán thưởng Chu Hạ Ninh này rất thông minh.

Nếu đổi lại là một người phụ nữ khác không chừng hiện tại đã bắt đầu cởi quần áo. Trong giới này, chuyện có người tự đem bản thân đi hầu hạ người khác tuy rằng hẳn chưa gặp phải, nhưng cũng đã nghe qua.

“Đã ăn rồi.” Chu Hạ Ninh khẽ gật đầu, không biết Trang Dục muốn làm gì.

“Tốt lắm.” Trang Dục gật gật đầu, “Vậy chúng ta đi ăn khuya.”

“Cái gì?” Chu Hạ Ninh kinh ngạc đến ngây người.

Trang Dục khẽ cười nói: “Anh ăn chưa no nên đến tìm em, em không giúp anh đi ăn khuya sao?”

Chu Hạ Ninh cúi đầu nhìn di động trong tay mình, 20h30'. Đoàn phim buổi tối 7h mới kết thúc công việc, nếu đi chậm một chút, Trang Dục có khả năng là mới ăn tối xong liền đến đây.

Nhưng, vì sao? Anh ta bỏ rơi Lê Huyền vì muốn tìm cô đi ăn khuya? Cô sẽ không tự cho rằng bản thân mình xinh đẹp đến mức loại người thấy nhiều nhất là mỹ nhân như Trang Dục đối với cô vừa gặp đã yêu.

Không phải cô tự xem nhẹ bản thân mình, mà là chính cô chưa bao giờ tự lừa dối bản thân đến mức không thấy rõ hiện thực.

“Em có muốn thay quần áo không? Không thay thì chúng ta ra ngoài.” Trang Dục nhìn Chu Hạ Ninh một chút, cười nắm tay của cô, liền kéo cô ra ngoài, thậm chí còn giúp cô khóa cửa phòng.

“Thề phòng đây.”

Chu Hạ Ninh cúi đầu nhìn thề phòng trên tay Trang Dục, trong lòng yên lặng thờ dài.

Đến cửa Trang Dục liền buông tay Chu Hạ Ninh, xoay người đóng cánh cửa lại.

“Em là lần đầu đến đây quay phim? Đi, anh dẫn em đến chỗ có đồ ăn ngon!” Trang Dục không nói nhiều trực tiếp đi lên phía trước.

Kỳ thật trong lòng Chu Hạ Ninh có chút khó xử, có thể thấy Trang Dục là một quân tử, cô cứ từ chối ngược lại có vẻ làm bộ làm tịch, cô lại thờ dài, chỉ có thể đi theo anh ta.

Có thể cùng Trang Dục tạo ra cái scandal gì, chính cô mới là người có lợi chứ nhỉ?

Tuy trong đầu nghĩ như vậy nhưng Chu Hạ Ninh đi đường vẫn rất cẩn thận, cách xa Trang Dục một khoảng nhất định, mắt nhìn ngó xung quanh.

Trang Dục vừa quay đầu, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Chu Hạ Ninh bèn dừng chân, cười một tiếng: “Này, anh nói chúng ta chỉ là đi ăn khuya thôi, em có cần thiết phải như đi đánh trận vậy không?”

Chu Hạ Ninh cũng dừng lại, liếc nhìn Trang Dục: “Nhiều người như vậy, anh không lo lắng sao?”

“Có gì phải lo lắng?” Trang Dục tươi cười, “Sợ sệt cái này, lo lắng cái kia, anh còn sống được hay sao? Em không đi nhanh, anh liền đến kéo tay em nha.”

Chu Hạ Ninh còn chưa vì Trang Dục đến tìm mà hết ngạc nhiên, liền bị hấn lưu manh uy hiếp cho sợ ngây người. Cô nhìn Trang Dục, cảm giác được anh ta không nói đùa.

Cho nên, Trang Dục bước chân vừa di chuyển, cô thậm chí sợ hãi vội vàng bước đi theo.

Trang Dục khẽ cười, nhìn người đang cách xa mình cuối cùng tâm không cam lòng không nguyện đi đến bên cạnh, mới quay đầu cười nói: “Anh sẽ không làm thịt em, em không cần phải cẩn thận như vậy.”

Chu Hạ Ninh quay đầu liếc nhìn anh ta.

Anh tuy rằng không ăn tôi, nhưng những người bên cạnh anh lại có thể ăn tươi nuốt sống tôi.

Trang Dục đối với nơi này rất quen thuộc, Chu Hạ Ninh cũng không dám biểu hiện mình biết đường, liền cúi đầu đi theo Trang Dục hai ba bước thì quẹo vào một hẻm nhỏ.

Nơi đóng phim có vài phố ăn uống, cũng có nhà hàng. Trang Dục mang Chu Hạ Ninh vào một nhà hàng món ăn Tứ Xuyên, mở tại một góc hẻm lạnh, nhưng bên trong cũng có không ít người.

Trang Dục nhìn trong nhà hàng, lại lui ra ngoài, sau đó lấy di động gọi điện thoại, chỉ một lát sau liền có một người thanh niên từ bên trong đi ra.

“Anh Trang, anh đã lâu không đến rồi đấy.”

“Tôi đang quay một bộ phim.” Trang Dục hiển nhiên cùng đối phương quen thuộc, tươi cười chào hỏi, cũng không giới thiệu Chu Hạ Ninh với anh ta.

Anh ta liếc mắt nhìn Chu Hạ Ninh, sau đó dẫn Trang Dục đi vào trong, mở cửa sau, bên trong có dãy nhà ở và một cái sân nhỏ.

“Anh Trang, hôm nay ăn gì?”

Trong sân có một bộ bàn ghế bằng đá, bên cạnh thấp mấy ngọn đèn, cũng đủ ánh sáng. Trang Dục ngồi xuống, thấy Chu Hạ Ninh cũng ngồi theo, lúc này mới nói: “Trước đem một đĩa bò sốt đậu hũ cay, một chén canh, hai chén cơm trắng, một bình trà xanh.”

Đợi đến khi đối phương vào bếp, Trang Dục mới giới thiệu cho Chu Hạ Ninh: “Món ăn Tứ Xuyên ở nơi này rất ngon, em chắc cũng ăn cay?”

Chu Hạ Ninh rất muốn hỏi người này một chút.

Anh đem tôi đến quán ăn Tứ Xuyên, lại gọi đồ ăn cay, hiện tại mới nhớ mà hỏi tôi có ăn cay được không, có phải đã quá muộn rồi không hả?

Chu Hạ Ninh nhìn xuống, không phát hỏa: “Chỉ có thể ăn một chút.”

“Không sao, ăn với cơm trắng, cay một chút cũng ngon.”

Chỉ lát sau đã có người lại đây lau bàn, dọn bát đĩa, đợi đến khi đồ ăn được bung lên thì Chu Hạ Ninh nhìn không được hắt xì một cái.

“Ăn đi ăn đi, mặc dù cay nhưng thật sự rất ngon.”

Anh ăn cay, đương nhiên cũng muốn dạy Chu Hạ Ninh thành không cay không vui.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau

Chu Hạ Ninh thật sự không nói dối, cô chỉ ăn cay được một chút, nhưng trên bàn chỉ có hai món đồ lừ toản ớt khiến cô nhìn mà da đầu run lên, cô ăn

đến nước mũi nước mắt chảy ròng ròng, chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến hình tượng nữa một bên lấy khăn giấy lau nước mũi, một bên xúc miếng cơm trắng thật to.

Tuy cay nhưng thật sự rất đã nghiền!

Trang Dục ngẩng đầu nhìn Chu Hạ Ninh đang vui đầu ăn cơm, khoe miệng mang ý cười.

Thân thiết bắt đầu từ những bữa ăn, đây là kinh nghiệm mà vô số tiền bối đã để lại, được người đời sau đã, đang và sẽ tích cực duy trì phát triển trong mọi ngành nghề.

Ăn của người ta thì phải nói lời mềm mỏng mà. (Lời Beta: chỗ này nguyên là cần người miệng mềm, có thể sử dụng thành ngữ tương đương của Việt Nam là ăn xôi chùa phải quét lá đa cũng được)

Ăn cơm xong Chu Hạ Ninh mang theo mắt, mũi, môi vì ăn cay mà đỏ ửng, sung sướng theo Trang Dục đi về.

Trong đài truyền hình và phim trường quay phim có rất nhiều ngôi sao có tên tuổi lớn, đương nhiên cũng sẽ có không ít những phóng viên săn tin mò đến. Dù Trang Dục không thêm để ý nhưng Chu Hạ Ninh vẫn thấm thở lo lắng, với thân phận của cô bây giờ, nếu xuất hiện scandal với Trang Dục thì dĩ nhiên sẽ nổi tiếng hơn nhưng cũng sẽ tổn hại đến hình tượng của bản thân. Chung quy cũng bởi fanclubs của Trang Dục vô cùng nhiều, chắc chắn mọi fans sẽ nhất trí mà cho rằng là cô cố tình tạo ra scandal vô căn cứ.

Cho nên, Chu Hạ Ninh vẫn cẩn thận lui về phía sau mấy bước, giữ khoảng cách với Trang Dục, đến khi trên đường có người nhận ra Trang Dục, hay có người muốn chào hỏi, muốn xin chụp ảnh ký tên thì cô vội trốn rẽ sang con đường khác chạy trốn.

Đến lúc Trang Dục quay đầu thì phía sau đã không còn bóng dáng của Chu Hạ Ninh từ bao giờ rồi.

Vốn dĩ Chu Hạ Ninh cũng định gửi tin nhắn cho Trang Dục, nhưng đến khi cảm máy di động trên tay cô mới nhớ ra cô không có số của anh nên đành phải thôi vậy. Dù Trang Dục có biểu hiện thân thiết hơn đi nữa thì cô cũng sẽ không chủ động đi hỏi số điện thoại của anh ta.

Chu Hạ Ninh vừa mở cửa phòng thì đã thấy Trương Băng Đình đang tháo trang sức ở trong, cô đi vào thì đối phương chỉ hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn rồi quay đi.

Trương Băng Đình cố ý xa lánh cô để lấy lòng Lê Huyền, và Chu Hạ Ninh cũng chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì với loại người như vậy. Tuy rằng sẽ phải ở chung phòng một thời gian nhưng cô cũng không có ý định nói chuyện hay trao đổi gì cả, chẳng qua chỉ là một nơi để ngủ mà thôi, không nói gì thì càng yên tĩnh.

Hôm nay không có cảnh quay của cô nên cô cũng chỉ cần rửa mặt nhẹ không cần tháo trang sức lằng nhằng, liền lấy đồ dùng rửa mặt đi vào phòng tắm, đánh răng, rửa mặt tắm rửa. Đến khi cô tắm xong đi ra thì Trương Băng Đình đã tẩy trang xong, bắt đầu buồn điện thoại với người khác.

Chu Hạ Ninh lấy đi động ra xem thời gian, nhíu nhíu mày.

Mười một giờ rưỡi đêm, cũng không phải là quá muộn, nhất là đối với diễn viên, cái nghề có thói quen lẫn lộn ngày và đêm như thế này. Nhưng hôm nay khi kết thúc công việc, đạo diễn Vương đã dặn sáu giờ ngày mai bắt đầu quay, có nghĩa là cô phải dậy từ lúc hơn bốn giờ để đi hóa trang sau đó mặc quần áo, cô không nhớ ngày mai Trương Băng Đình có cảnh quay hay không, nhưng cô lại có.

Trương Băng Đình dựa người vào thành giường, giọng nói không nhỏ, đôi khi nói vài câu còn cười lớn lên, nhất là khi khoe “Tối nay cùng ngồi ăn cơm với Trang Dục, Lê Huyền và đạo diễn Vương, bọn họ đều rất chăm sóc cô ta” rồi cả những ưu đãi về sau nữa thì càng cười vô cùng vui vẻ.

Chu Hạ Ninh không biết cô ta nói có mấy phần là nói cho cô nghe, thật ra cô cũng chẳng ngại Trương Băng Đình tạo quan hệ tốt trong đoàn làm phim, cô chỉ muốn nghiêm túc quay cho tốt bộ phim đầu tiên của mình, nhưng rõ ràng là Trương Băng Đình đang cố tình muốn cô phải hăm mộ ghen tỵ đay đũa.

“Không có gì, công việc hôm nay kết thúc sớm, biểu chiều ngày mai tới mới có cảnh quay, có thể ngủ nướng.”

Cuối cùng Trương Băng Đình nói một câu khiến Chu Hạ Ninh giật mình, cô ta định thức trắng đêm để nói chuyện.

Chu Hạ Ninh khẽ thở dài dưới đáy lòng.

Kiếp trước, ngay cả cơ hội gặp mặt Trang Dục, Lê Huyền cô cũng không có đã bị đạo diễn Vương đuổi về, tuổi trẻ nên da mặt cũng mỏng, chỉ cần gặp gỡ người của đoàn làm phim đã thấy ngại ngùng, thậm trí cố ý tránh đi.

Nhưng trong giới vẫn nhanh chóng truyền nhau tin “Chu Hạ Ninh không có đầu óc”. Không cần phải nói, khẳng định là do người trong đoàn làm phim truyền ra ngoài, hôm đó hiện trường có nhiều người như vậy nếu muốn truy cứu cũng chẳng biết là ai.

Huống chi đó cũng có thể coi là sự thật.

Đó là con sóng nhỏ đầu tiên sau khi Chu Hạ Ninh vào trong giới. Nếu không phải do chị Đỗ cố gắng thì công ty còn tính toán cho cô dừng lại. Khi đó, sự ủng hộ của Diệp Duy Mộng là an ủi lớn nhất của cô. Sau này bị mẹ mắng cho một trận, cuối cùng cũng phải dừng lại, hơn nửa năm sau khi những lời đồn đã lắng xuống thì chị Đỗ mới lại cho cô đi diễn tiếp.

Nhưng dù sao thì trên người cô vẫn sẽ mang theo một vết nhơ, sẽ luôn luôn có người nhớ đến. Có lẽ đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho mờ đầu của cô vô cùng vất vả.

Chu Hạ Ninh ngồi dậy lấy tai nghe trong balo ra nhét vào tai, chặn được một chút tiếng ồn, sau đó chìm dần vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, khi Chu Hạ Ninh rời giường thì Trương Băng Đình vẫn còn ngủ say. Cô không biết Trương Băng Đình mấy giờ mới ngủ, nhưng xem ra là ngủ rất muộn.

Sau khi rón rén ra khỏi phòng, Chu Hạ Ninh khẽ cười cười với nhân viên đoàn làm phim cũng vừa đi ra từ phòng đối diện rồi xoay người nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đến khi ăn xong bữa sáng, Chu Hạ Ninh nhắn tin cho Đường Diễm. Đường Diễm là bạn thời trung học của cô, cùng đại học nhưng không cùng khoa, sáng nay cô cần tìm người giúp nhưng lại chỉ có thể nhờ được cô ấy.

Thật ra, trong lúc này các cô còn chưa tốt nghiệp, cô cùng Đường Diễm quan hệ rất tốt, không giống như kiếp trước chỉ còn duy nhất một người bạn là Diệp Duy Mộng.

Đường Diễm trực tiếp gọi điện thoại tới.

“Muốn gọi tới khi nào?”

“Gọi tới mười hai giờ đi. Đứng rồi chờ một chút tớ gửi cho số điện thoại di động, cứ cách mười phút lại gọi một lần, còn có số điện thoại của khách sạn, gọi đến báo họ sửa máy nóng lạnh, máy điều hòa, thông bồn cầu. Bạn cứ nói bạn họ Trương nhé.”

Cúp điện thoại, Chu Hạ Ninh cảm thấy trên cả tuyệt vời đến đoàn làm phim chuẩn bị làm việc.

Kiếp trước cô dùng sự khiêm tốn và cẩn thận làm chuẩn mực đối xử với mọi người, càng về sau càng thấy khó khăn. Đến tận lúc được Hạ Thao nâng lên cao thì cô mới phát hiện ra rằng bản thân đã sai lầm ngay từ bước đi đầu tiên.

Lúc này đây, cô sẽ thay đổi triệt để, nếu Trương Băng Đình cho rằng cô ta cứ điểu võ giương oai mà cô sẽ nén giận thì cô ta đã hoàn toàn sai rồi.

Dĩ nhiên là trước mắt cô cũng chẳng làm được gì, cùng lắm chỉ làm cho Trương Băng Đình ngủ không ngon giấc mà thôi.

Một với một, cô thật công bằng quá mà.

Cảnh quay buổi sáng rất thuận lợi khiến đạo diễn Vương nổi hứng quyết định đem những cảnh quay buổi chiều đều quay luôn trong buổi sáng, Chu Hạ Ninh yên lặng xoay người đi vào một góc, trong lòng thấy buồn thay Trương Băng Đình.

Đường Diễm nhắn tin cho cô, bởi vì cô ấy gây rối nhiều lần, đối phương đã tắt máy di động, nhờ dây điện thoại bàn, hơn nữa trước cửa phòng còn treo bảng chữ xin đừng quấy rầy.

Nếu đã không có người quấy rầy, chỉ sợ là rất khó đánh thức người vừa mới bình yên đi vào giấc ngủ ngon rồi.

Giữa khách sạn và nơi quay phim cách một khoảng cách, đạo diễn Vương vừa nói quay luôn những cảnh buổi chiều thì liền có trợ lý đi gọi cho những diễn viên còn lại. Không giống như Chu Hạ Ninh, có mấy diễn viên quần chúng không có cảnh diễn của mình nên không tới, không ở trong phòng ngủ thì chính là đi dạo quanh quanh ở bên ngoài. Chẳng qua chỉ gọi xong mấy cuộc điện thoại thì đã số đã tập trung đủ.

Đương nhiên chỉ có một người không liên lạc được là Trương Băng Đình.

Tuy rằng chưa đến cảnh quay của Trương Băng Đình, nhưng hóa trang cần không ít thời gian, trợ lý không còn cách nào đành phải đi tìm phó đạo diễn, đạo diễn Vương ở bên cạnh đứng lúc nghe được lòng mảy liên dựng lên.

“Sao lại không gọi dậy được?! gọi cho tiếp tân!”

“Đã gọi.” trợ lý trẻ khóc không ra nước mắt, “Tiếp tân nói Trương tiểu thư bảo họ không được quấy rầy cô ấy ngủ, họ thử gọi cửa mấy lần mà không được . . .”

Đạo diễn Vương lông mày càng dựng cao dùng hai giây, môi mòng hé mở, “Bỏ vai diễn của cô ta.” Sau đó xoay người.

Phó đạo diễn và trợ lý liếc mắt nhìn nhau, im lặng quay đầu, một người đi tìm biên kịch hiện trường nhanh chóng chỉnh sửa lại vai diễn, một người đi đến chỗ diễn viên và thợ trang điểm sắp xếp lại thứ tự diễn.

Cảnh quay của Trương Băng Đình vốn không nhiều nên cũng không coi là quá quan trọng, phó đạo diễn bàn bạc với biên kịch, chỉ sửa một chút cũng không ảnh hưởng đến bộ phim.

“Tâm trạng em rất tốt?”

Chu Hạ Ninh đang im lặng ngồi một góc xem kịch bản của mình thì đột nhiên bên cạnh xuất hiện câu hỏi mang theo ý cười, đáy lòng cô giật thót, lập tức

ngẩng đầu lên, ngoài Trang Dục thì còn ai vào đây nữa?

Cô nhú mảy thật khẽ, gần như không thể nhận ra.

Vừa diễn xong đã tiến lại đây, không thấy mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào nơi này hay sao . . . Cô là người mới, có tài có đức gì chứ . . .

“Không tệ.” Chu Hạ Ninh nói hai chữ xem như trả lời câu hỏi của Trang Dục sau đó liền cúi đầu xuống.

Ý của cô là, ông anh à, ông cần làm gì thì cứ đi mà làm đi!

Nhưng Trang Dục cố tình không hiểu câu nói đó, kéo áo choàng lên, gương mặt mang theo nụ cười tủm tỉm nhưng không giảm bớt chút đẹp trai nào, ngồi xuống chiếc ghế gỗ bên cạnh Chu Hạ Ninh.

Như Trang Dục là nhân vật có đẳng cấp thì bên người lúc nào cũng có một vài trợ lý bưng trà rót nước, bình thường ghế nằm mà Trang Dục ngồi cũng là đặt bên cạnh đạo diễn Vương, Lê Huyền cũng ngồi cách không xa, trợ lý của Trang Dục là Tiểu Nhậm không nghĩ là Trang Dục lại đột nhiên ngồi bên này, vội vàng cầm bình nước sang đây.

“Anh Trang, anh có muốn uống nước không?”

Thấy Trang Dục cầm lấy cốc nước, Tiểu Nhậm xoa xoa mồ hôi trên mặt, gật đầu cười cười với Chu Hạ Ninh.

“Em tính diễn cảnh đó thế nào?” Trang Dục liếc mắt nhìn kịch bản trên tay Chu Hạ Ninh, tùy ý lau giọt nước còn dính trên khóe miệng nói.

Chu Hạ Ninh dừng một chút, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Trang Dục.

Trên phương diện diễn xuất, tuy cô tự nhận mình cũng không khác trước mấy, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô diễn phim cổ trang, bởi vì kiếp trước cô không hiểu lịch sử cổ đại nhiều lắm nên chị Đỗ không nhận diễn những vai cổ trang cho cô, thế nên dù trong lòng cô lúc này đã nghĩ ra cách diễn, nhưng nếu có thể tham khảo ý kiến của người có kinh nghiệm phong phú như Trang Dục thì vẫn tốt hơn.

Vì thế Chu Hạ Ninh xê dịch thân mình ngồi đối diện Trang Dục nghiêm túc tham khảo, “Tôi chỉ có một câu thoại, cho nên tôi nghĩ chủ yếu dựa vào ánh mắt, Tiểu Suong đối với Chu Du hẳn là vừa tôn kính vừa mê luyến cho nên hẳn là vừa không để ý gian nan vừa kiên định, nguyện ý vì Chu Du vượt núi qua sông.”

Trang Dục nhú mảy, ý cười trên mặt càng rõ, “Được, em nhìn thử tôi một lần xem nào.”

“Nhìn cái gì?” Chu Hạ Ninh không nghe rõ.

“Tôi không phải Chu Du sao, em thử nhìn tôi với ánh mắt vừa tôn kính vừa mê luyến như em nói xem nào.” Trang Dục cười, gương mặt như đang tỏa sáng rực rỡ. “Tôi giúp em luyện tập.”

Bộ dạng tốt quả nhiên nổi tiếng a.

Chu Hạ Ninh trong lòng oán thầm, phải nhắm chặt mắt mới khiến ánh sáng trên mặt Trang Dục nhạt đi vài phần. Có thể cùng Trang Dục diễn cô đương nhiên muốn còn không được, nhưng anh ta có thể dừng bày ra vẻ mặt lưu manh này được không? Nhìn qua không phải là cùng diễn, rõ ràng là đùa giỡn mà!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Kẻ Xấu Lắm Trò

Đối với vẻ mặt như vậy, cho dù là người có lý trí cứng cỏi như Chu Hạ Ninh cũng chịu không nổi, cô không nhịn được dùng tay cầm kịch bản đập nhẹ vào mặt Trang Dục.

Nói đập không bằng nói là đẩy, cô cảm thấy kịch bản mỏng manh đẩy nhẹ gương mặt Trang Dục.

Thật ra mới đứng một nửa, Chu Hạ Ninh đã thấy không ổn, cô thầm than trong lòng, nhưng vẫn hoàn thành nốt động tác mới hạ tay xuống. Đầu tiên, cô không nhìn về mặt không dám tin của Trang Dục mà liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh, thấy mọi người đều vội vã, chỉ có Tiểu Nhậm là cũng mang theo vẻ mặt kinh ngạc, cô yên tâm được một phần.

Phần còn lại, hãy đợi mấy tháng nữa rồi nói sau. Cô không trang bị tia hồng ngoại nên không dám khẳng định, không khéo lúc này đã có người lên chụp ảnh lại rồi cũng nên. Cô không nổi tiếng, nhưng bản thân Trang Dục thật nổi.

Chu Hạ Ninh quay đầu, đối diện với gương mặt đã kịp thu lại sự kinh ngạc của Trang Dực, liền cười lên khiến gương mặt càng thêm rạn rờ rồi cố làm ra vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chu Du, ngài nên khen thưởng.”

Tiểu Nhậm đã đi theo Trang Dực 3 năm, cũng được coi là người có kinh nghiệm, trong cái vòng luẩn quẩn này mà muốn đi theo một ngôi sao nổi tiếng thì phải biết học nói năng cho cẩn thận, phải nhìn nhiều nói ít, nhất là lúc nào nên nói và lúc nào nên im lặng. Cho nên, hần cúi đầu, làm như không nghe được những gì Trang Dực và Chu Hạ Ninh đang nói gì.

Trang Dực nhướn mày, khoe môi khẽ giương lên toát ra vài phần ý cười.

Yêu nghiệt!

Chu Hạ Ninh nhẹ nhàng cúi đầu.

Chu Du là mỹ nam, bản thân Trang Dực cũng có bề ngoài không tầm thường, còn thêm hóa trang, mặc trang phục diễn, phút chốc hóa thân thành một nam thần cổ đại. Cho nên bộ phim điện ảnh chuyển thể từ tiểu thuyết này gần như đã hấp dẫn Chu Du thành một người đàn ông hạng nhất.

Trong thời đại này, nhất định phải có nhan sắc mới có chỗ đặt chân mà.

May mắn là Trang Dực thật sự đang vội, anh ta là nam chính, vai diễn nhiều nhất, chỉ tranh thủ thời gian nói chuyện với Chu Hạ Ninh để thả lỏng một chút, thật đúng là tận dụng từng giây mà, không mấy khi thấy được người trẻ tuổi ở đây làm việc mà như thi chạy thế này đâu.

Chu Hạ Ninh thấy Trang Dực rời đi, âm thầm thở ra một hơi.

Tuy rằng Lê Huyền không thích cô, nên có người xa lánh cô muốn đến lấy lòng Lê Huyền, nhưng mà sự đối xử đặc biệt của Trang Dực dành cho cô cũng chẳng phải là điều tốt đẹp, vì hần là đàn ông mà còn là người đàn ông rất nổi tiếng nữa.

Cô chưa bao giờ muốn dựa vào mấy scandal để làm tăng sự nổi tiếng lúc mới xuất hiện, nếu làm thế thì sau này khi người ta nghĩ đến cô sẽ nói: À, Chu Hạ Ninh nổi tiếng thực ra là vì có Scandal với Trang Dực.

Kiếp trước, lần đầu tiên cô lên báo cũng là vì dính phải scandal, nhưng mấy tin đồn thất thiệt đó có thể tốt đẹp đến đâu chứ?

Lúc Trương Băng Đình chậm rãi đi đến thì đang đến lượt Chu Hạ Ninh diễn, là vai diễn mà cô có lời thoại. Bởi vì đây là vai diễn quan trọng nhất của cô, cho nên cô rất quan tâm, chỉ liếc mắt quan sát động tĩnh của Trương Băng Đình một chút rồi cúi đầu đắm chìm vào trong vai diễn.

Cô bây giờ không phải là Chu Hạ Ninh, cô là Tiểu Sương - thị nữ được Chu Du tín nhiệm nhất, đi theo Chu Du nhiều năm, nay chủ công cần một nữ nhân trung thành đến chỗ quân địch làm gian tế, quân sư của chủ công nghĩ đến nàng.

Chỉ nghe đạo diễn Vương hô một tiếng “Action”, Chu Hạ Ninh chậm rãi sửa lại nét mặt, cung kính ngồi phía sau Chu Du, hai bàn tay kính cẩn dâng lên chén trà.

“Chủ công, mời ngài quyết định!”

Nghe được quân sư đề nghị, Tiểu Sương không dám tin đầu ngẩng phắt lên, nhưng tầm mắt nhìn về phía chủ công chứ không phải là vị quân sư kia.

Chủ công vẫn ngồi yên không nhúc nhích, từ tầm mắt Tiểu Sương chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng của hần, cao ngất lại hiện ra vài phần thô lương. Tiểu Sương lại yên lặng cúi đầu xuống, nhưng hai bàn tay đã nắm chặt lại.

“Chủ công, Tiểu Sương nguyện ý san sẻ nỗi lo cho ngài.” Tiểu Sương khẽ run nhưng không hề do dự nói ra những lời này, sau đó lưng đứng thẳng, càng thêm kiên định lặp lại lần nữa.

Thật ra, theo kịch bản thì lời thoại của Tiểu Sương chỉ có một câu “Chủ công, Tiểu Sương nguyện ý san sẻ nỗi lo cho ngài.” Chu Hạ Ninh lặp lại hai lần, giọng điệu cũng hơi thay đổi, đạo diễn Vương không kêu ” CUT”, tiếp tục quay.

Đến tận khi tiếng “Cut” vang lên, Chu Hạ Ninh mới thu lại vẻ mặt. Cảnh quay vừa xong, Chu Hạ Ninh liền đến xem lại, cô vừa nhẹ nhàng thở ra, chuẩn bị đứng dậy, nhìn thấy Trang Dực đứng phía trước quay đầu lại, đối với cô nhếch môi cười.

Chu Hạ Ninh khẽ đáp lại bằng nụ cười nhẹ rồi phui mông đứng dậy, còn chưa đi đến chỗ của mình đã nghe bên cạnh có người nói: “Tự ý sửa lời thoại, tự cho là giỏi.”

Chu Hạ Ninh không cần quay đầu cũng biết là giọng của Trương Băng Đình.

Cô ta về sau mới phát hiện bị đạo diễn Vương trực tiếp bỏ bớt vai diễn, bày ra bộ mặt đáng thương, cầu ông, xin bà gì cũng đều vô dụng. Đạo diễn Vương này là một người nhiệt tình với nghệ thuật, nhưng cũng có cái tính khí thất thường của người làm nghệ thuật, nhất là sau khi thành danh. Nói bớt liền bớt, chẳng nhẽ một diễn viên hạng ba lại không có ý thức về thời gian tương thích làm gì thì làm? Đương nhiên, bây giờ đạo diễn Vương đã quên mất rằng chính vì ông nổi hừng lên nên mới quay cảnh quay cho buổi chiều dời lên quay vào buổi sáng, nếu không thì lúc này Trương Băng Đình đến cũng không được xem là đến muộn. Đương nhiên, nơi này ông ta lớn nhất, mọi chuyện đều do ông quyết định.

Mà Chu Hạ Ninh, chỉ có thể cảm thán một tiếng: cô em, số cô em quá đen.

Không phải ai cũng có thể bắt nạt được. Xem đi, ông trời đều đứng về phía cô. Nhìn đi, phối hợp với cô hoàn mỹ thế nào này.

Trương Băng Đình hận nghiêng răng nghiêng lợi, lại chẳng dám tỏ thái độ gì trước gương mặt lạnh như núi băng của đạo diễn Vương, cô ta chỉ có thể cười híp mắt, nếu đã không thể cầu xin được thì ít nhất cũng phải được đạo diễn Vương nhìn vào mắt đã! Đạo diễn Vương lạnh lùng, vô tình, không ai muốn vì giúp cô ta mà đắc tội với ông ấy cả.

Buổi chiều, Trương Băng Đình không có cảnh diễn nào, lại không dám tùy tiện rời khỏi. Chỉ có thể cẩn thận đứng một bên, xem còn có cơ hội tìm được đường sống hay không.

Cho nên, nhìn thấy Chu Hạ Ninh lặp lại lời thoại, mà đạo diễn Vương không trách mắng, thậm chí được bỏ qua thì ánh mắt của cô ta đều đỏ lên.

Có nhầm hay không! Đây là cô ý đồ xử bất công sao? Chẳng lẽ vì Chu Hạ Ninh bây giờ thân quen với Trang Dục hay sao?

Người sáng suốt đều nhìn thấy sự ưu ái của Trang Dục dành cho Chu Hạ Ninh, tuy rằng cũng không quá thân thiết, nhưng ai cũng biết rằng nhìn qua thì tính tình Trang Dục rất tốt, vui vẻ hài hước, nhưng thật ra lại khá lạnh lùng với những người mới quen, không phải ai cũng có thể thân thiết được, không thấy ở trường quay người có thể trò chuyện vui vẻ với hân ngoại đạo diễn Vương thì cũng chỉ có Lê Huyền thôi sao? Đương nhiên bây giờ còn có thêm cả Chu Hạ Ninh nữa.

Không phải là Trương Băng Đình chưa từng thử bắt chuyện với Trang Dục. Làm gì có cái lí nào mà Chu Hạ Ninh có thể quen biết Trang Dục một cách đơn giản như thế, nhưng cô ta thì ít nhất cũng cùng đóng 2 bộ phim với Trang Dục mà ngay cả số điện thoại di động của hân cũng không có chứ? Nhưng kết quả chính là thất bại mà về.

Trang Dục không có khó chịu khi nhìn cô ta, mà là trực tiếp gọi trợ lý tiếp cô ta, bản thân mình thì nhắm mắt nghỉ ngơi, thủ đoạn mềm dẻo như thế ném lên người cô ta càng khiến người khác sợ hãi hơn. Rõ ràng là người ta cần bản không thêm nhìn phản ứng của cô ta.

Lúc này, Trương Băng Đình nhìn Chu Hạ Ninh một thân trang phục cổ trang càng tôn thêm vẻ thướt tha thì thật sự xấu hổ và giận dữ không chịu nổi. Dựa vào cái gì cô ta tươi cười thoải mái mà mình lại bị ném sang một bên, bị người ta châm chọc? Không phải đều là người mới như nhau sao, có gì đặc biệt hơn người chứ?!

Tâm trạng Trương Băng Đình vô cùng phức tạp, gương mặt lúc đỏ lúc trắng.

Chu Hạ Ninh chỉ ngừng lại, quay đầu nhìn cô ta một cái, sau đó nhẹ nhàng nhếch môi cười rồi lại tiếp tục bước đi.

Ở đây châm chọc làm gì? Có bản lĩnh trực tiếp đi hỏi đạo diễn đi?

Chu Hạ Ninh tự cảm thấy vẻ mặt mình rất thoải mái tự nhiên, nhưng vào mắt Trương Băng Đình thì lại thấy rằng cô đang khoe khoang, châm biếm, cười nhạo.

Trương Băng Đình tức đến đỏ cả mặt, lại thêm gương mặt hơi xanh xao tái nhợt vì thiếu ngủ của cô ta, nhìn qua có chút dữ tợn. Còn gì khó chịu giận dữ hơn khi bị kẻ được coi là đối thủ của mình khinh thường chứ?

Chu Hạ Ninh đương nhiên sẽ không thêm để ý cảm xúc của Trương Băng Đình, tốt cũng vậy, không tốt cũng thế, loại người như Băng Đình chỉ là diễn viên hạng bét như phù dung sớm nở tối tàn, so với cô năm đó còn ít hơn quá nửa khí chất và thực lực, người như vậy trong làng giải trí còn rất nhiều, mỗi ngày đều có người biến mất và có người khác xuất hiện.

Cô vui vẻ ăn miếng trả miếng, cũng sẽ không vì loại người này làm ảnh hưởng đến tâm trạng của mình. Quan hệ giữa người với người đều là trao đổi qua lại, cô cũng không phải người ngu ngốc, người ta có ác ý, cô lại còn vui vẻ đi kết thân.

Cô còn nhớ rõ bản thân mình là ảnh hậu, à thì tuy là lúc này còn chưa ai biết, nhưng cô nhớ rõ thời khắc vinh quang khi đứng trên sân khấu lĩnh giải. Từ lúc ấy, cô không còn là Chu Hạ Ninh phải cẩn thận kín kẽ của trước kia nữa.

Ánh mắt phía sau, cô dĩ nhiên sẽ không để ý đến, thân nhiên ngồi xuống cô nghĩ tới cảnh quay sau của mình.

Buổi tối, khi Chu Hạ Ninh hoàn thành hết cảnh quay của mình, mọi người vẫn đang bận rộn, cô tẩy trang, một mình ra ngoài tìm chỗ ăn.

Phim trường Lâm Thủy diện tích rất lớn, Chu Hạ Ninh ngồi xe đến khu phố ẩm thực. Cô mới chỉ đóng hai quảng cáo nên căn bản chưa có danh tiếng gì, ban ngày đi trên đường cũng không có người biết đến chứ đừng nói là buổi tối.

Đến nơi, cô tùy tiện vào một quán cơm ngồi xuống gọi hai món.

Đợi đến sau khi bộ phim mới này công chiếu, có lẽ cô sẽ không còn nhân nhả như vậy nữa, nhưng được cái này thì sẽ mất cái kia. Khi ký hợp đồng với công ty, mẹ cô có hỏi cô: đã suy nghĩ kỹ chưa?

Lần trước, cô thật sự không suy nghĩ quá nhiều bởi vì chưa có khái niệm về giới giải trí phức tạp hơn hân cuộc sống thường ngày, thậm chí còn chờ mong nữa. Nhưng giờ đây dĩ nhiên là cô đã hiểu.

Đồ ăn còn chưa mang lên, Chu Hạ Ninh ngồi bàn cạnh cửa sổ, hai tay nâng má nhìn ra ngoài bóng đêm dày đặc, bỗng một bóng người quen thuộc lọt

vào tầm mắt cô. Cô ngẩn ra, chậm rãi ngồi thẳng người.

Người kia không lập tức đi vào, mà giờ tay cười với cô, cứ như vậy đứng ngoài gõ gõ vào khung kính cửa sổ.

Chu Hạ Ninh thấy người kia gõ cửa sổ, kỳ thật từ tầm mắt của hắn nhìn vào, hắn đang gõ vào khuôn mặt của Chu Hạ Ninh, hắn muốn véo vào khuôn mặt trắng mềm kia một chút. Tuy rằng ngứa tay, nhưng hắn biết mình không thể làm chuyện thiếu suy nghĩ, chỉ có thể nhờ vào hành động này, làm mãi thành nghiện.

Đáng thương lắm đúng không? Nhưng sao Chu Hạ Ninh không thêm cho hắn một chút thương tiếc chứ?

Trang Dục không động, đứng ngoài cửa sổ, nhìn Chu Hạ Ninh đôi mắt đào hoa lại bắt đầu sáng rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thăm Quan

Khi Chu Hạ Ninh vẫn còn đang giật mình thì Trang Dục đã đi vào nhà hàng, hắn cúi mũi lướt trai ra nhưng vẫn đeo kính đen như cũ, cười cười ngồi xuống vị trí đối diện với Chu Hạ Ninh “sao anh lại tới nơi này?” Chu Hạ Ninh ngẩn ngơ hỏi.

Nơi này cách chỗ quay của bọn họ một đoạn đường khá xa, nếu không phải là cố ý thì chắc chắn sẽ không đến đây.

Trang Dục nhướn mày cười cười nhìn Chu Hạ Ninh, “Tôi đi theo em tới.”

Anh không e dè, ngược lại khiến Chu Hạ Ninh không còn lời nào để nói. Cô hé miệng, môi mấp máy cuối cùng chỉ bắt đắ dĩ cười khổ, “Tôi có tài có đức gì . . .”

Trang Dục không phải là không có nghĩ đến các loại phản ứng của Chu Hạ Ninh. Anh nghĩ có lẽ Chu Hạ Ninh cũng không nhất định sẽ đón nhận mình, dù sao anh cũng không phải kẻ khiến ai cũng phải mê mẩn, cũng giống như việc trong giới có nhiều người muốn tạo quan hệ tốt với anh, nhiều người còn xinh đẹp hơn Chu Hạ Ninh, nhưng anh cũng không đón nhận mà. Chỉ là dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng bây giờ, khi thật sự nhìn thấy trong mắt Chu Hạ Ninh có chút chán ghét thì lòng anh vẫn cảm thấy tổn thương. Từ trước tới nay những người khen anh thật ra đều là ăn ử anh phải không?

“Có thể là đời trước em thấp nhang cầu khấn rất nhiều rồi.” Nhưng cuối cùng thì da mặt Trang Dục cũng khá dày dặn, lại nói bản thân anh cũng không phải là đang thông báo, chỉ là nghĩ mọi cách đi theo người ta nhưng không được chào đón mà thôi, anh đây không đến mức không chịu nổi một chút đả kích này, cũng lắm chỉ là trong lòng bị tổn thương một chút mà thôi. Chu Hạ Ninh thấy Trang Dục cợt nhả, cũng chẳng biết nói gì. Chỉ là cô thật sự hơi hoang mang. Đây là một nhà hàng hơi lạnh lùng, Trang Dục tự mình gọi thêm đồ ăn, tiếp tục mặt dày cùng Chu Hạ Ninh làm gia tăng sự thân thuộc.

“Sao em chạy đến nơi xa thế này để ăn, may mà tôi lập tức gọi một chiếc Taxi đi theo em, bằng không đã không đuổi kịp rồi.”

Chu Hạ Ninh dừng một chút, một lần nữa cảm thán vì sự mặt dày của Trang Dục.. Loại việc đáng khinh như theo dõi con gái này sao Trang Dục có thể nói ra thân nhiên như đúng rồi thế nhỉ?

Cô thở dài: “Trang Dục đợi ăn xong thì về đi, đừng đi theo tôi nữa.”

“Tại sao?” Trang Dục tiếp tục cười lộ ra hàm răng trắng sáng có thể lập tức quảng cáo kem đánh răng của mình, “Em muốn bỏ tôi lại để làm gì?”

“Tôi có người bạn quay phim ở gần đây nên ăn xong tôi đi đến đó thăm hỏi một chút.” Đây cũng không phải là điều gì không thể nói.

Trang Dục suy nghĩ một chút: “Là cô bé cùng quay quảng cáo với em?”

Chu Hạ Ninh ngẩng đầu, nghiêm túc liếc mắt nhìn Trang Dục một cái rồi chậm rãi gật đầu.

Điều này coi như sự xác nhận cho suy nghĩ của cô, Trang Dục thật sự đã chú ý tới cô từ trước chứ không phải bắt đầu từ lần quay phim này, cho nên thái độ của anh ta với mình mới có chút quen thuộc như vậy.

Nhưng Chu Hạ Ninh lại càng nghi ngờ. Cô lục lại toàn bộ ký ức cũng không nhớ rõ là đã gặp Trang Dục ở đâu, nhân vật như Trang Dục nếu để cô gặp qua, chắc chắn sẽ không quên được!

“Tôi có thể đi cùng với em không?” Trang Dục một tay nâng má, một tay đặt trên bàn nhẹ nâng ngón trỏ gõ gõ mặt bàn, trên mặt lộ ra nụ cười chờ mong.

Chu Hạ Ninh buông mi mắt không nhìn anh, trả lời dứt khoát ngữ khí lạnh nhạt nhưng kiên định: “Không được.”

“Vi sao thế?” Trang Dục buông tay, lộ ra vẻ mặt oan ức (uất ức).

Chu Hạ Ninh liếc mắt nhìn anh, khẽ thở dài nhưng vẻ mặt vẫn kiên định: “Trang Dục, tôi không muốn cùng anh xuất hiện trước tầm mắt của công chúng, nhất là khi chỉ có hai người. Anh cùng tôi đi thăm hỏi bạn tôi, người ta sẽ nói gì.”

Trang Dục ngồi ngay ngắn, chậm rãi thu lại biểu cảm trên mặt, khó có được khuôn mặt đứng đắn nhìn Chu Hạ Ninh: “Cùng tôi một chỗ em cảm thấy áp lực lớn như vậy sao?”

“Đúng vậy.” Chu Hạ Ninh trả lời không chút do dự, “Nếu chúng ta chỉ là quen biết sơ sơ khi tình cờ gặp nhau trong đoàn chào hỏi nhau vài câu, vậy thì tôi rất vui về nếu có người bạn như anh.”

“Tôi lại không được hoan nghênh như vậy?” Trang Dục lộ ra nụ cười khổ.

“Anh phải hiểu rằng, lấy địa vị của anh và thân phận của tôi, bây giờ chúng ta ngồi đối diện như vậy cũng là sai lầm.” Chu Hạ Ninh không dao động, may mắn cô không phải là cô gái mới hai mươi tuổi nếu không làm sao chịu được sự tấn công bằng sắc đẹp của Trang Dục chứ?.

Trang Dục nở nụ cười, cô bé trước mắt so với anh nghĩ còn thông minh, hiểu rõ hơn, cũng làm cho trái tim anh càng rung động hơn!

“Được rồi, tôi ăn xong sẽ đi về, em yên tâm đừng lo lắng.” Chu Hạ Ninh lo lắng cái gì anh hoàn toàn biết nhưng cũng không cần phải nói thẳng ra, không khéo lại càng đẩy Chu Hạ Ninh ra xa hơn. Anh cũng không cần phải gấp, trong bộ phim này cảnh của Chu Hạ Ninh không còn nhiều so với việc anh tìm mọi cách ở chung thì còn không bằng tìm biện pháp hợp tác với cô cùng diễn thêm mấy bộ phim, nếu như có thể diễn những cảnh tình cảm thì còn tốt hơn! Một khoảng thời gian dài ở chung trong đoàn phim như vậy, anh không tin anh thật sự không đủ sức hấp dẫn đến vậy!

Cơm nước xong, nhìn thấy Trang Dục phóng khoáng vẫy tay đi khỏi thì Chu Hạ Ninh mới nhẹ nhàng thở ra. Trong bóng đêm, cô có chút giật mình nhìn Trang Dục dần dần nhập vào trong màn đêm, tâm trạng đột nhiên hạ thấp xuống.

Cả đời này, cô còn có thể mong đợi tình yêu nữa sao?

Nếu như nói là đến tận bây giờ cô vẫn không nhận ra Trang Dục có cảm tình với cô, thậm trí là có ý theo đuổi thì quả thật là không có khả năng, dù gì cô cũng trải qua hai lần yêu đương tuy rằng kết quả đều rất khó xem.

Những lời hứa hẹn của đàn ông khi theo đuổi đều không thể tin, khi phản bội thì bọn họ một chữ cũng không nhớ rõ, những lời đó giống như đánh rắm, ngay lúc đó sẽ ngửi thấy mùi thơm, nhưng đến khi vứt đi rồi ai còn có thể nhớ rõ mùi thơm ấy?

Đoàn làm phim cũng quay tại phim trường quay phim truyền hình và điện ảnh Lâm Thủy chẳng qua do hai địa điểm quay cách khá xa, nếu không có ý thì thật sự không thể gặp nhau được.

Diệp Duy Mộng gọi điện cho Chu Hạ Ninh rất nhiều lần, nói hết những gì mình gặp phải khi ở đoàn làm phim. Cô nghe thì có thể hiểu được Diệp Duy Mộng thật sự trải qua những điều không tốt đẹp, cô ta sở dĩ vẫn gọi điện thoại cho Chu Hạ Ninh thứ nhất là vì cô ta cũng chỉ có một mình Chu Hạ Ninh là bạn thật sự, thứ hai cũng là vì hy vọng nghe được tin Chu Hạ Ninh sống cũng không tốt. “Hạ Ninh, còn bạn? Bạn bên đấy thế nào? Tớ nghe nói đạo diễn Vương Vũ Thần tuy rằng trẻ tuổi nhưng quy tắc còn nhiều hơn cả những đạo diễn có tuổi khác. Trong đoàn làm phim có ai bắt nạt bạn không? Bạn tính tình tốt nhưng đừng có chịu đựng đến hỏng người, tuy rằng tớ không giúp được bạn nhưng có thể nói ra thì tốt hơn nhiều giống như tớ nói với bạn vậy, bạn có chuyện cũng có thể nói cho tớ biết.”

Khi Diệp Duy Mộng gọi tới, thường xuyên nói những lời giống như vậy. Mỗi khi đến chỗ này Chu Hạ Ninh sẽ vui vẻ sung sướng mà nói rằng: “Duy Mộng, bạn yên tâm, mọi việc của tớ rất tốt, đạo diễn Vương tuy rằng nghiêm túc, nhưng rất có trách nhiệm, người trong đoàn làm phim đều rất tốt, giúp đỡ tớ rất nhiều.”

“Vậy thì tốt rồi . . .” Diệp Duy Mộng còn biết nói thế nào?

Cô nghĩ Diệp Duy Mộng ở bên kia chắc hận đến cắn răng đi?

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Diệp Duy Mộng thích tìm cảm giác ưu việt từ trên người cô, , cũng sẽ không phải lần cuối cùng. Có lẽ có được tình cảm của Phương Hân Đông cũng là một cách tự khẳng định chính mình của cô ta, vừa lúc Phương Hân Đông cũng có chỗ cần dùng có sao lại không làm?

Chu Hạ Ninh nghĩ bảo sao Diệp Duy Mộng thích đập lên đầu mình như vậy, thì ra cảm giác đó thích đến thế!

được quay ở quần thể cung điện thời Đường, lấy bối cảnh là cuộc đời trong cung của Dương quý phi, nhiều con gái diễn với nhau tất nhiên trang điểm phải thật xinh đẹp, ngoài mặt thì dịu dàng nhưng trong thâm tâm thì lại trang đấu gay gắt.

Lúc Chu Hạ Ninh đến gần cung điện nhà Đường thì thấy bị căng dây giới nghiêm, liền gọi điện cho Diệp Duy Mộng rồi đứng chờ.

“Hạ Ninh.” chỉ một lát sau đã thấy của Diệp Duy Mộng đi ra, nhìn thấy Chu Hạ Ninh thì cười cười.

Diệp Duy Mộng luôn luôn nhớ rõ mang mặt nạ bạn thân tốt nhất đối với Chu Hạ Ninh, thân thiết, dịu dàng, thấu hiểu lòng người, nếu không phải kiếp trước Chu Hạ Ninh tình cờ nhìn thấy Diệp Duy Mộng và Phương Hân Đông hở nửa thân trần ôm nhau trên giường thì chỉ sợ cô vẫn ngây thơ, vĩnh viễn làm bạn thân với Diệp Duy Mộng. Có đôi khi tình bạn so với tình yêu thì bền vững hơn, đáng tiếc cô cùng Diệp Duy Mộng không phải.

Vĩnh viễn không đổi, lời này cho dù là tình bạn hay tình yêu đều không thể hứa hẹn tùy ý.

“Duy Mộng.” Chu Hạ Ninh cười khẽ, thoải mái vui vẻ. Cô làm diễn viên nhiều năm như vậy cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi. Nếu muốn so khả năng diễn xuất thì Diệp Duy Mộng kém cô cả trăm đường ấy chứ.

Diệp Duy Mộng cười cười, nắm chặt tay Chu Hạ Ninh đi vào bên trong: “Đi, tớ dẫn bạn vào bên trong xem trường quay, hôm nay chúng tớ quay cảnh buổi tối trong cung, cậu nhìn tớ trang điểm có đẹp không này?”

“Xinh đẹp.” Chu Hạ Ninh khen ngợi. Lời cô nói cũng không hề trái lương tâm, quả thật Diệp Duy Mộng lúc không trang điểm đã xinh đẹp cho nên khi vào vai phi tần trẻ tuổi, tí mỉ trang điểm tự nhiên lại thêm vài phần điểm lệ.

“Bây giờ đang quay cảnh diễn của Phạm Duyệt Tân.” Diệp Duy Mộng vừa đi vừa giới thiệu cho Chu Hạ Ninh, “Đúng rồi, nam nhân vật chính của bộ phim bạn diễn là Trang Dực phải không, tớ nghe nói quan hệ của Trang Dực cùng Phạm Duyệt Tân khá tốt, buổi sáng hôm nay tớ lên mạng mới nhìn thấy tin tức mấy ngày hôm trước Trang Dực đến thăm Phạm Duyệt Tân đấy.”

Lúc nói những lời này, Diệp Duy Mộng đã trừng mắt nhìn Chu Hạ Ninh chằm chằm

Chu Hạ Ninh dừng lại một chút về mặt trong nháy mắt cứng ngắc, sau đó chậm rãi cười cười, “thật thế ư?”

“Thật nha, bạn ở đó không nhìn thấy sao? Nghe nói Phạm Duyệt Tân còn mang đồ ăn qua cho Trang Dực nữa, từ lúc Trang Dực gia nhập giới giải trí đến giờ thì scandal với Phạm Duyệt Tân và Lê Huyền là nhiều nhất đó, nhưng theo tớ thấy thì đến tám phần là thật sự có gì đó với Phạm Duyệt Tân, đối với bên ngoài vẫn gọi là “bạn thân”, cũng do không chụp được cảnh hai người thân mật nên vẫn không chịu thừa nhận đó thôi.”

Diệp Duy Mộng vẫn khát khao được vào giới giải trí, nên cũng thích tin tức lá cải của làng giải trí, không giống với Chu Hạ Ninh cô không thích xem những cái này.

Cô bị Diệp Duy Mộng kéo vào trong, trong lòng cảm giác có chút kỳ quái, không nói đến khổ sở, chỉ cảm thấy hơi khó chịu. Đàn ông, tình yêu và hôn nhân cô đã sớm hiểu rõ, giống như Trang Dực đương nhiên chỉ là nhất thời chơi đùa, tuy rằng từ trước tới bây giờ cô cùng Trang Dực không tính là quen thuộc nhưng trong cái vòng luan quẩn này bề ngoài thì đứng đắn tử tế xinh đẹp nhưng sau lưng ngầm chơi xấu nhiều lắm, ai có thể đảm bảo Trang Dực không phải là mặt người dạ thú chứ? (khô thân anh ())

Chu Hạ Ninh dừng lại một chút, đáy lòng yên lặng thờ dài, xem ra hình như cô vẫn có chút tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Một Bước Tiến Nhỏ

Chu Hạ Ninh nghĩ, cuối cùng thì cô cũng vẫn còn một chút khao khát về tình yêu, tuy rằng đã thất bại hai lần, nhưng cô khó khăn lắm mới quay lại thời tuổi trẻ thì không có khả năng đối với chuyện yêu đương không có tí cảm giác nào.

Có lẽ Trang Dực cuối cùng cũng không phải là đối tượng tốt, nhưng thật sự là một đối tượng khó mà từ chối được, nếu cô thật sự 22 tuổi. Nếu 22 tuổi cô gặp được Trang Dực, có lẽ thật sự sẽ chạy trời không khỏi nắng.

Cô lắc đầu, vứt một chút cảm xúc đó ra khỏi suy nghĩ, đi theo Diệp Duy Mộng bước vào trường quay < Phù Dung Quý Phi>. Vừa mới tiến vào, ánh mắt của cô liền nhìn vào một góc tối, hình dáng người đàn ông mơ hồ vô cùng quen thuộc, khoảng 50 tuổi, nhưng bởi vì mặt đầy nếp nhăn mà nhìn qua có vẻ già hơn tuổi.

Không biết sao, hai mắt Chu Hạ Ninh lại có chút chua xót.

Đây là lần gặp mặt đầu tiên sau khi sống lại. Đời này cũng là lần gặp đầu tiên từ sau khi cô 9 tuổi đến giờ.

Cô cố gắng nhớ lại, cũng không nhớ được hình dáng tuổi trẻ của ông. 9 tuổi cô đi cùng với mẹ, không mang bất cứ ký ức nào về ông, bao gồm cả ảnh chụp, mà thời gian thật tàn khốc, tuy rằng cô muốn cố gắng nhớ kỹ, nhưng rất nhiều chuyện sau khi trưởng thành lại từ từ quên đi, cuối cùng chỉ còn lại một ít ký ức vụn vặt trong đầu.

Sai lầm của ông, phá hủy tình yêu của mẹ, cũng hủy hoại cuộc hôn nhân của ông. Chu Hạ Ninh hoàn toàn có thể hiểu được sự kiêu ngạo và đau đớn của mẹ mình, lại cũng sinh ra đau lòng đối với ông, ông không phải cũng dùng áy náy cả đời để tự trừng phạt bản thân sao.

Đáng tiếc, đã chậm. Hoặc là nói, ông không có đủ dũng cảm.

Nay nhớ lại, Chu Hạ Ninh nhớ đến mẹ của cô mấy năm đầu tiên vô cùng bối rối và khổ sở, vừa không muốn thấy cha của cô, rồi lại hi vọng ông đến

trước mặt mình đau khổ cầu xin. Loại cảm giác này, sau khi Phương Hân Đông ngoại tình cô cũng từng có, tuy rằng cô cũng không chắc chắn khi Phương Hân Đông thật sự đến, cô có tha thứ cho hắn ta hay không.

Nếu không phải sau này cô phát hiện ra bí mật của cha, chắc cũng nghĩ rằng vì ông ở trong cái thế giới hoa lệ phù phiếm này nên đã quên mất vợ con trước đây từ lâu rồi.

Kết quả không phải, ông chẳng qua chỉ nhát gan, lại thật sự đánh mất đi cơ hội làm lại tốt nhất. Nếu Chu Hạ Ninh nhớ không lầm, sau một năm nữa mẹ sẽ tái hôn.

Dùng 13 năm cùng với khoảng cách cả một Thái Bình Dương để quên một người, đã đủ.

Người nhìn thấy Chu Hạ Ninh đầu tiên không phải ông, mà là đối thủ một mắt một còn trong miệng Diệp Duy Mộng - Ngô Ngữ Như. Cũng trang điểm cực kỳ diễm lệ, Ngô Ngữ Như thướt tha đi tới, khóe miệng khê cong, dù đang cười nhưng bởi vì xương gò má quá cao mà có vẻ khắc nghiệt lạ thường.

“Diệp Duy Mộng, cảnh quay của cô đã xong rồi còn chưa đi, là chờ anh Khôn mời đi ăn khuya hay sao?”

Ngô Ngữ Như nhắc đến anh Khôn, chính là nói người đóng vai Hoàng Đế và là nam chính của bộ phim Ngô Chính Khôn, bởi vì Ngô Ngữ Như cùng họ lại ở cùng một tỉnh với anh ta nên cố gắng lôi kéo quan hệ, gọi “Anh Khôn, anh Khôn” ra vẻ rất thân thiết, đương nhiên đây là Diệp Duy Mộng nói lại.

Chu Hạ Ninh hơi hơi nhíu mày.

Cô 22 tuổi vào nghề, ba mươi bảy tuổi gặp tai nạn máy bay, mười lăm năm sống trong giới này dù không quen biết nhiều người nhưng cũng biết nhiều chuyện.

Nếu muốn trong giới nghệ sĩ bình chọn ra người có vẻ ngoài đạo mạo, Ngô Chính Khôn có thể lọt vào top 8.

Khoảng 10 năm sau, Ngô Chính Khôn bởi vì ngoại tình bị phát hiện mà ly hôn, không chỉ sụp đổ hình tượng “Cặp vợ chồng tiêu biểu”, “Người chồng hoàn hảo”, “Ông bố của năm” trong giới giải trí sau đó còn liên tục phát hiện ra nhiều nữ diễn viên từng có quan hệ với anh ta, thậm chí không thiếu những nữ diễn viên nổi tiếng, chuyện âm ỷ đến nửa năm, càng về sau, mọi người mới biết Ngô Chính Khôn luôn tỏ ra là người đàn ông hoàn hảo với tài năng hơn người chỉ là vẻ ngoài để che giấu bản chất thối tha bên trong.

Mọi người ồ lên.

Lúc ấy ngôi sao hạng ba Chu Hạ Ninh đương nhiên cũng biết đến tin tức giật gân này, cho nên ký ức đến hôm nay vẫn còn rất mới mẻ.

Hiện tại Ngô Chính Khôn người mặc long bào, con người như cũ ra vẻ quân tử, mỗi khi có vai diễn đều là những nhân vật quan trọng.

Chu Hạ Ninh nhìn qua hướng Ngô Chính Khôn bữu môi, sau đó mới nhìn qua Ngô Ngữ Như.

Diệp Duy Mộng nhìn thấy Ngô Ngữ Như tự nhiên là cũng không vui vẻ gì, bởi vì Ngô Ngữ Như tự nhận là gia nhập sớm hơn, lại lớn hơn Diệp Duy Mộng 1 tuổi nên luôn thích lên mặt dạy đời như tiền bối trước mặt Diệp Duy Mộng, hai người cũng không ai nhường ai.

“Anh Khôn muốn mời chúng ta đi ăn khuya sao? Vậy thì tốt quá, Hạ Ninh, lát nữa mình sẽ giới thiệu cho cậu biết, Anh Khôn rất tốt, một chút cũng không có bệnh ngôi sao. Ngày hôm qua kết thúc buổi quay phim thì trời mưa, anh ấy không chỉ đưa tớ về một đoạn còn đưa dù cho tớ dùng nha.” Diệp Duy Mộng nói đến việc này tự nhiên là vui sướng, vừa nói vừa liếc mắt nhìn Ngô Ngữ Như với ánh mắt khiêu khích.

“Vậy sao.” Chu Hạ Ninh cười cười, trong lòng không cho là đúng.

Ngô Chính Khôn không phải loại người tốt, Diệp Duy Mộng cũng như vậy, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, cũng chỉ là một người đánh một người chịu nhận.

Mỗi một bộ phim Ngô Chính Khôn đều dính với mấy diễn viên nữ, nhưng không khẳng định ai cũng có thể kiếm chút lợi ích từ anh ta.

“Hừ, nghĩ mình là ai.” Ngô Ngữ Như trong lòng khó chịu, tươi cười lúc nãy cũng tắt ngấm.

Kỳ thật, tính cách Ngô Ngữ Như và Diệp Duy Mộng có chút giống nhau, có lẽ đây cũng là nguyên nhân bọn họ nhìn nhau không vừa mắt. Chu Hạ Ninh trong lòng cười thầm, liền quay đầu nhìn qua nơi khác.

Một cảnh quay kết thúc, đạo diễn Hạ Thao sẽ đến hướng dẫn diễn viên, nói mấy câu lại lui về máy quay theo dõi, ông xoay người đột nhiên nhìn qua hướng Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh trong lòng nhảy dựng, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng vừa mới lui về một bước cô phản ứng kịp liền dừng lại.

Hôm nay, việc thăm hỏi Diệp Duy Mộng chỉ là cái cớ để đến đây, gặp lại ông một lần, nếu đã muốn thay đổi cuộc sống kiếp trước vậy thì không nên là một người yếu đuối, do dự, cố chấp như trước nữa.

Quan hệ với ông cũng chính là tương lai cô muốn thay đổi nhất, đời này cô không muốn làm những chuyện khiến mình hối hận nữa.

Cho nên, cô dừng lại, đứng ở một góc hẻo lánh, yên lặng nhìn Hạ Thao, người cha đã xa cách mười ba năm của cô. Cô thấy tầm mắt Hạ Thao dừng lại, ngạc nhiên thiếu chút nữa đụng vào thiết bị ở một bên, sau đó mới dừng chân.

Khoảng cách xa, ánh sáng yếu ớt, Chu Hạ Ninh thật ra không không nhìn rõ vẻ mặt của Chu Hạ Thao, nhưng đáy lòng cô có chút kích động, chua xót làm cho hốc mắt có chút nóng lên.

Kiếp trước, kiếp này, cô đã bao lâu không gọi “cha”? Trong cuộc đời của cô, một thời gian dài đều thiếu người này, yêu cũng tốt, hận cũng tốt, nay nhớ đến lại là nhiều tiếc nuối.

Cho nên, cô không muốn lại sai lầm.

Chu Hạ Ninh tươi cười nhìn về phía Hạ Thao.

“Hạ Ninh, đi, mình dẫn bạn đi gặp Anh Khôn.” Diệp Duy Mộng kéo Chu Hạ Ninh đi về hướng bên cạnh, “Anh Khôn vừa diễn xong, chúng ta mới vào nghề, quen biết nhiều tiền bối một chút là chuyện tốt”.

Chu Hạ Ninh khôi phục tâm trạng, hơi do dự, nhưng vẫn đi theo Diệp Duy Mộng. Diệp Duy Mộng này đương nhiên không phải vì muốn tốt cho cô, giọng nói cũng mang ý khoe khoang.

Xem, tôi mới đến đoàn phim mấy ngày nhưng biết không ít ngôi sao lớn đâu!

Đáng tiếc Ngô Chính Khôn lại phải diễn tiếp, chỉ cười nói với Diệp Duy Mộng vài câu rồi hướng Chu Hạ Ninh gật gù đầu, lại vội vàng rời đi.

“Nếu quay phim muộn, anh Khôn đều mời mọi người đi ăn khuya, bạn chờ một chút tí nữa cùng đi ăn với tụi mình luôn không?” Diệp Duy Mộng nghĩ bản thân mình lần đầu đi đóng phim đã có thể quen biết ngôi sao lớn như vậy, đi với Chu Hạ Ninh tự nhiên sinh ra một cảm giác tự hào.

“Không được, ngày mai mình còn có việc, phải trở về.” Chu Hạ Ninh lắc đầu cười, vừa nói vừa quay đầu nhìn về phía Hạ Thao, thấy ông đã tập trung tinh thần nhìn máy quay, nghĩ một chút vẫn không đi quấy rầy, “Mình đi trước. Mấy ngày nay chúng ta đều ở Lâm Thủy, còn gặp nhau nhiều.”

“Vậy được rồi.” Diệp Duy Mộng tiếc nuối gật đầu.

Chu Hạ Ninh cũng không cần cô ta tiễn, lại nhìn Hạ Thao một cái mới xoay người đi ra khỏi Đường Cung.

Bóng đêm đã dày đặc, Chu Hạ Ninh lên taxi, xuyên qua cửa kính thấy cung điện nguy nga tráng lệ, nhìn nó chậm rãi bị để lại phía sau.

Tâm lý của cô thật bình tĩnh, đúng là sự bình tĩnh lạnh nhạt hiếm có, không còn kinh hãi, nôn nóng như trước nữa. Từng bước một đi lên, bước chân càng chắc chắn thì mới càng đi được xa hơn.

Quay xong một cảnh phim, Hạ Thao xoa xoa cằm cô có chút chua xót, đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, nhưng nơi cô vừa đứng đã không còn ai, ông nhìn xung quanh đã không thấy người đâu, ông cúi đầu, cảm giác trống trải đã qua vô số lần đang dần dần kéo đến. Xe còn chưa đến khách sạn, di động của Chu Hạ Ninh vang lên, cô nhìn thoáng qua ấn xuống nút nghe máy.

“Là cha.” Âm thanh vang lên có chút do dự.

“Vâng.” Chu Hạ Ninh nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào, một khoảng thời gian xa cách, mặc dù muốn phá bỏ lại không biết phải làm thế nào, luôn trong tình huống đối mặt mới phát hiện ra việc đó còn khó hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

“Đã trở về sao? Muộn như vậy, con làm sao đi về?”

“Vâng, hơi trễ, sáng mai con còn có chút việc.” Chu Hạ Ninh cảm di động, suy nghĩ xem nên nói thế nào, “Cha bận rộn cũng đừng để mình quá mệt.”

Bên kia yên tĩnh một hồi, mới từ từ nói một chữ: “Được”

Cúp điện thoại, Chu Hạ Ninh nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ khẽ nở nụ cười trong sáng rạng rỡ.

Sẽ không giống nhau đúng không? Mỗi lần thay đổi từng chút một, vẫn có thể có kết quả khác đúng không?

Khi Chu Hạ Ninh trở lại phòng khách sạn, Trương Băng Đình vẫn chưa về, đoàn phim tối hôm nay cũng có cảnh diễn, Trương Băng Đình mặc kệ bản thân có vai diễn hay không cũng không dám tự ý rời đi.

Dạy dỗ hôm nay đối với một diễn viên không có nhiều vai diễn mà nói là đã kích rất lớn. Nếu về sau truyền ra ngoài việc cô ta không có quan niệm về thời gian linh tính gì đó thì cô ta có khóc đến chết cũng không được!

Chu Hạ Ninh vừa mới vào toilet, cửa phòng đã bị mở ra đồng thời di động cũng vang lên, cô một tay cầm bàn chải đánh răng, một tay cầm di động lên nghe.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Về Trường

Trương Băng Đình mím môi liếc xéo nhìn cô rồi đi vào toilet rửa tay để tháo trang sức. Về mặt cô khinh thường nhưng lại hơi nghiêng đầu lắng nghe.

Chu Hạ Ninh cắn răng mặc kệ, nhìn đi động ngẩn người, không để ý đến sự tồn tại của Trương Băng Đình.

Trên màn hình di động chỉ có dãy số không có biểu hiện tên, bởi vì cô không hề lưu tên của dãy số này trong danh bạ nhưng mấy ngày nay vẫn thường nhận điện thoại của anh nên nhớ rõ số này.

Chu Hạ Ninh do dự một chút vẫn quyết định nhận điện.

“Àlo!”

“Trở lại rồi sao?” Giọng nói của Trang Dục mơ hồ mang theo ý cười giống với cách nói chuyện bình thường với cô.

“Ừm.” Chu Hạ Ninh ngẩng đầu nhìn mình trong gương hơi hơi cau mày, bởi vì đã quá quen thuộc nên chỉ cảm thấy gương mặt này rất bình thường.

“Có muốn ra ngoài ăn chút gì không?”

“Không cần, cảm ơn.” Chu Hạ Ninh lễ phép từ chối, “nếu không có việc gì tôi cúp máy trước.” (Chị phủ thế (o_Q))

Nói xong cô liền cúp máy, không biết là tâm trạng tốt hay không tốt nữa, bởi vì cô vẫn luôn luôn biết tự mình là ai, sẽ không vì sự thân thiết ngẫu nhiên của Trang Dục mà mơ mộng gì cả.

Làm nam chính của phim nên Trang Dục được hăn một phòng riêng, tuy rằng anh và những người khác cùng ở trong một khách sạn nhưng điều kiện lại khá hơn nhiều.

Giờ phút này anh ngồi ở đầu giường, nhìn chăm chăm vào di động mà trầm tư.

Vừa rồi sao lại có cảm giác như bị ghét bỏ nhỉ? Rõ ràng buổi tối lúc nói chuyện rất thoải mái, có thể coi như là bạn bè mà, thế nào mà mới qua vài giờ mà cách nói đã lãnh đạm hơn rất nhiều rồi?

Trang Dục suy nghĩ nát óc mà vẫn không ra, chỉ có thể thở dài đành chờ đến ngày mai lại không ngừng cố gắng vậy.

Buổi sáng ngày thứ hai gặp nhau ở đoàn làm phim, Trang Dục cố ý cùng Chu Hạ Ninh chào hỏi.

“Buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành.”

Chu Hạ Ninh không nhìn đến ý cười trên mặt Trang Dục, lễ phép gật đầu, trả lời một câu rồi quay đi.

Trang Dục vốn còn muốn thoải mái trò chuyện nữa nhưng không nghĩ đến Chu Hạ Ninh lại dứt khoát, trực tiếp quay đi như vậy. Anh thở dài, ngồi lại vị trí của mình tiếp tục trầm tư.

“Anh Trang, anh xem tin tức đầu đề của báo hôm nay này.” Tiểu Nhậm làm trợ lý của Trang Dục cũng kiêm thêm trách nhiệm thu thập tin tức của Trang Dục, nhưng hầu như chỉ là tin đồn nên Trang Dục cũng không thèm nhìn lâu, nhưng không biết tại sao, Tiểu Nhậm lại cảm thấy loại tin tức vốn quen thuộc này, anh Trang sẽ để ý đến.

Trang Dục không để ý, tùy tiện liếc nhìn một cái, sau đó liền quay đầu, nhưng chỉ trong một giây anh mạnh quay đầu cướp lấy di động trong tay Tiểu Nhậm, cau mày, cẩn thận nghiêm túc nhìn lại một lần.

Trang Dục cùng Phạm Duyệt Tân gặp mặt đêm khuya ! Gần nhau trong gang tấc, thường xuyên thăm nhau!

Trang Dục không cần nhìn nội dung cũng có thể tưởng tượng được nội dung bên trong sẽ viết những gì, bao nhiêu năm đi nữa thì tin tức bất quá vẫn được công chúng chào đón nhất.

Để lên trang đầu như vậy anh không biết có nên cảm thấy vinh hạnh hay không nữa?

Khóe môi Trang Dục lộ ra nụ cười khổ, nghĩ nghĩ rồi gọi điện thoại.

“Sao lại gọi cho tôi vào lúc này vậy? Còn chưa quay phim sao?” Mặc dù là sáng sớm nhưng tiếng của đối phương rất rõ ràng, hẳn là đã dậy từ lâu. Anh

trước đó yêu thích sung sướng khi người khác gặp họa, bây giờ nhìn lại đi, không phải chính mình cũng gặp phiền toái đó thôi..

“Đang chuẩn bị quay.” Trang Dục nói ngắn gọn, “Lần sau đừng để báo viết scandal về em nữa.”

“À!” Đối phương ngân dài giọng ra, “Nhưng em gọi Duyệt Tân không phải rất thân mật nha. Bây giờ chán rồi sao? Vậy viết em cùng ai bây giờ? Nếu không thì lấy người mới mà công ty chuẩn bị đưa ra đi mới hai mươi tuổi, rất xinh đẹp.”

“Đừng đùa, anh lưu lại mà dùng đi, em không có phúc được hưởng.” Trang Dục không kiên nhẫn trừng mắt tuy rằng đối phương không nhìn thấy, “Em nói nghiêm chỉnh đây, đừng để lặp lại, nếu không anh có muốn đối nhân vật chính không công ty cũng không thiếu nam minh tinh.”

Đối phương dừng lại trong chốc lát, “Nói vậy là, em là có mục tiêu đứng đấy.”

Trang Dục bị nghẹn, trong đầu hiện nên hình ảnh của Chu Hạ Ninh, “Còn chưa xác định quan hệ đâu, anh đừng quấy rối!”

Trang Dục nói cực kỳ nghiêm túc, đối phương tựa hồ cũng có chút ngoài ý muốn, một lát sau mới khẽ cười, “Hiếm thấy đó, yên tâm, anh sẽ giúp em giữ bí mật.”

“Được rồi, em đang thấy phiền phức đây.” trang Dục nhẹ nhàng thở ra, giọng điệu cũng không kiềm chế nữa.

‘Xem ra khó khăn không phải nhỏ đâu, đúng là làm anh tò mò quá, không ngờ cũng có người con gái mà anh Trang đẹp trai cũng không trị được.’

“Cúp.”

Trang Dục không có tâm trạng mà đi ứng phó với lời truê ghẹo của đối phương, gọn gàng dứt khoát cúp điện thoại, sau đó đem di động ném vào tay Tiểu Nhậm, “Về sau giám sát chặt chẽ hơn đi.”

Tiểu nhậm thuận thực tiếp được di động, gật gật đầu : “Yên tâm đi, anh Trang.”

Một hay hai người đều nói anh yên tâm, anh có gì không yên lòng chứ? Nếu Chu Hạ Ninh nhìn thấy tin tức đó có lẽ đến chớp mắt một cái cũng không chớp? Khoan, đương nhiên cô sẽ chớp mắt, đó vốn dĩ là phản ứng sinh lý bình thường mà, tuyệt đối không phải vì anh!

Khỏe miệng Trang Dục lộ ra nụ cười khổ, cảm thấy chính mình bây giờ hối hận thật buồn cười.

Chu Hạ Ninh quay xong cảnh diễn cuối, vừa quay đầu liền đối diện với tầm mắt của Trang Dục, cô như không có việc gì dời đi, trong lòng lại nghĩ vừa rồi ánh mắt cô nhìn thấy hình như có chút ai oán?

Chắc chắn là cô nhìn nhầm rồi? Cho dù trang Dục chuẩn bị quay cũng không thể có ánh mắt như vậy được, Chu Du không có ai oán nha.

Cô lắc đầu, cười cúi đầu cảm tạ mọi người. Tuy rằng chỉ diễn trong vài ngày nhưng thái độ làm việc của Chu Hạ Ninh rất nghiêm túc cùng khiêm tốn nên được không ít sự yêu thích của nhân viên và đạo diễn trong đoàn làm phim đạo diễn Vương Vũ Thần hướng cô gật gật đầu.

TrươngBăng Đình tuy trong lòng khinh thường nhưng khi đối diện với đạo diễn Vương thì giả vờ giống chị em bạn bè thân thiết mà ôm lấy Chu Hạ Ninh tạm biệt. Chu Hạ Ninh chăm chú nhìn bên cạnh đạo diễn Vương, vỗ vỗ cánh tay của Trương Băng Đình, “Lầy sau gặp.”

Buổi chiều Chu Hạ Ninh thu dọn xong chuẩn bị rời đi, nghĩ nghĩ liền đi tới trước mặt Lê Huyền, “Buổi chiều em đi.”

Lê Huyền không nhìn Chu Hạ Ninh, quay đầu nhìn chỗ khác, có hơi giật mình, “À.”

“Vậy, gặp lại.” Chu Hạ Ninh lẳng lặng nhìn cô, trong lòng âm thầm thở dài. Không sao, về sau còn có nhiều cơ hội gặp nhau.

Cô vừa quay đầu liền nhìn thấy Trang Dục đang trông ngóng nhìn mình, cô dừng bước lại, nhưng vẫn quyết định đi qua, cũng muốn chào từ biệt.

“hẹn gặp lại.” Cô do dự nói, cảm thấy xưng hô nào cũng không được tự nhiên, đơn giản nói cho qua vậy.

“Được, ở bộ phim sau gặp lại.” Trang Dục tuy trong lòng cảm thấy tiếc, nhưng vẫn cười chào từ biệt, cùng lắm thì nghĩ biện pháp khác vậy.

Chu Hạ Ninh sững sờ, trên mặt hiện lên ý cười nhạt “Gặp lại.”

Chu Hạ Ninh kéo rương hành lý, đứng ở trên đường Lâm Thủy. Trời vừa ngớt cơn mưa, trong không khí vẫn còn mùi ẩm ướt, cô hít một hơi thật sâu cười nhìn du khách đang đi trên đường, đã gần cuối tuần nên ngẫu nhiên lại thêm một tốp du khách, cô cũng chưa phải là ngôi sao, cũng chưa nổi tiếng ngẫu nhiên chỉ có vài người ngoái lại nhìn.

Cô rất hưởng thụ cuộc sống đơn giản này, không cần lo lắng sẽ bị chụp được gì mất hay cái gì khác nếu không trang điểm. Nhưng cô cũng sẽ không trở lại mười năm ở kiếp trước đến cả tên cũng không được lưu lại, là ngôi sao hạng ba! Chỉ cần cho cô một cơ hội, cô chắc chắn sẽ thừa cơ xông lên tận trời!

Chị Đỗ là người tương đối cẩn thận, cũng là người quản lý, đại diện vì người của mình mà suy nghĩ, cho nên chấy cũng không chỉ vì tiền mà nhận phim, bởi vậy lúc trước Chu Hạ Ninh và Diệp Duy Mộng cũng không được đi quay phim nhiều, bình thường giữa hai bộ phim thường có thời gian trống khá

dài. Cũng chính bởi vì như thế mà sau này dần dần Diệp Duy Mộng sinh ra bất mãn nhất là khi cô ta cảm thấy mình đã nổi tiếng.

Nhưng bây giờ Chu Hạ Ninh lại cảm thấy biết ơn chị Đỗ.

Cho nên, chị Đỗ vừa nói với cô đã nhận một bộ phim khác, nhưng phải đến cuối tháng mới bắt đầu quay nên cô chỉ cần an tâm chờ đợi. Đại học năm thứ tư còn hai môn cuối cùng, tuy rằng ở trường chưa nói gì nhưng dù gì cô cũng phải dự thi.

Chu Hạ Ninh trở lại trường học đã là chàng vạng tối, chị Đỗ đưa cô đến cổng trường rồi đi.

“Tối nay chị sẽ đem kịch bản mới đến cho em.”

Chu Hạ Ninh gật gù đầu, nhìn theo xe của chị Đỗ đi xa, lúc này mới chậm chậm bước vào trường. Là thứ sáu cho nên trong trường học vô cùng náo nhiệt, hết giờ học tập năm tập ba cười đùa đi ngang qua. Trên mặt của cô cũng mỉm cười, nhìn các bạn học đi trên đường.

Càng đến lúc rời đi thì mới càng nhớ. Khi là học sinh thì than thở nhiều phiền não, nhưng khi ra trường rồi thì mới phát hiện rằng những phiền não đó đơn giản chỉ là “trẻ con chưa biết thế nào là buồn” mà thôi.

Ngày thứ hai lên lớp gặp mấy người bạn quen lại gần hỏi thăm

“Chu Hạ Ninh, bạn quay phim gì vậy? Nhân vật chính là ai vậy? Nghe Diệp Duy Mộng nói, bạn ấy cùng Ngô Chính Khôn diễn cùng nhau nha, bạn ấy diễn với Phạm Duyệt Tân cũng không ít.”

Chu Hạ Ninh mmm cười nhìn cái bạn học tò mò.

“Hạ Ninh, Diệp Duy Mộng nói rằng vai diễn của bạn ấy rất nhiều, mà bạn chỉ là diễn nhân vật nhỏ cho nên nhanh như vậy bạn đã quay về sao?” Có người bạn quan hệ với Diệp Duy Mộng không tẻ tò mò nhìn Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh kì thật cũng không suy nghĩ nhiều rằng cô bạn đó rốt cuộc là có ý tốt hay không có ý tốt, chỉ là cười gật đầu, “Đúng vậy, vai diễn của tớ không nhiều.”

Hai nhân vật khác nhau, bởi vì trong nhân vật nữ không đóng vai trò chủ chốt, cho nên xuất hiện trên màn ảnh không nhiều, nhưng lại có rất nhiều nhân vật nữ diễn vai quần chúng, cho dù không nói câu nào nhưng cũng cần các nhân vật đứng với nhau, đây chính là cái mà Diệp Duy Mộng nói là nhiều cảnh.

Chu Hạ Ninh không cho như vậy là đúng, cô cảm thấy nhân vật Tiểu Suong của mình trong mới là vai để kiểm tra kỹ thuật diễn xuất, không có quá nhiều lời kịch, không có quá nhiều biểu tình lại có thể đứng lúc bộc lộ cảm xúc của bản thân. Cô tự nhận thấy là mình đã làm được mà Diệp Duy Mộng tuyệt đối không có khả năng như thế, cô ta chỉ biết khuyếch đại tính dư thừa của chính bản thân mình mà thôi.

Nhưng trước mặt các bạn học cô cũng không muốn nhiều lời, nếu bác bỏ khéo cô còn thành kẻ tức bực ghen tỵ, dù sao vẫn có vài người biết Diệp Duy Mộng đoạt vai diễn của cô.

Hết giờ học, Chu Hạ Ninh đang định đi về phòng trọ thì có người xuất hiện chắn trước mặt cô.

“Chu Hạ Ninh.”

Chu Hạ Ninh ngẩn ra, nhìn người đối diện nhất thời không biết nên nói gì. Kể ra từ lúc cô trọng sinh tới nay, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn ta, trong trí nhớ bóng dáng đó đã trở lên xa lạ, thậm trí đã bị quên đi trong trí nhớ của cô, bây giờ nhìn thấy người trước mắt, cô lại nhớ lại rằng dù về sau có nhiều ký ức không đẹp nhưng người đàn ông này người duy nhất ở hai đời của cô khiến cô phải trả giá bằng tình cảm trong sáng nhất của mình, bạn trai cũng là mối tình đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Bị Cướp

“Hạ Ninh, chỉ một mình em về thôi sao? Duy Mộng đâu?”

Phương Hân Đông về mặt vô cùng nôn nóng, Chu Hạ Ninh không nghĩ là anh ta vừa mở miệng đã hỏi Diệp Duy Mộng. Kiếp trước, cô vì anh ta như vậy mà đau lòng, lúc này lại chỉ thấy buồn cười. Người đàn ông như vậy hiện tại đứng trước mặt cô, chỉ làm cho cô khinh thường.

“Phương Hân Đông, rốt cuộc bạn gái của anh là em hay là Diệp Duy Mộng?” Cuối cùng cũng đã vật đối sao dòi, Chu Hạ Ninh chỉ cười như không cười nhìn anh ta, cũng không có ý muốn bắt bẻ.

Nhưng vào tai Phương Hân Đông lại làm cho vẻ mặt anh ta trắng bệch, lắp bắp nói không nên lời.

Mấy ngày nay anh ta không liên lạc được với Diệp Duy Mộng, lại thêm chuyện của anh họ làm cho anh ta có chút nôn nóng, hoàn toàn quên mất không nên đi hỏi Chu Hạ Ninh.

“Anh tìm Diệp Duy Mộng có chuyện gì?” Chu Hạ Ninh cười nhẹ. Thanh niên trai tráng mới nếm thử trái cấm, ăn một lần liền nghiện cuối cùng nhớ mãi không quên, cô cũng không nhớ đã bao lâu Phương Hân Đông không liên lạc với cô. Lúc trước còn anh em em, thế nhưng ngay lập tức đã bị bỏ qua, cuối cùng Phương Hân Đông có nhớ rõ hay không, bọn họ còn chưa nói chia tay? Tuy rằng, hiện tại cũng không khác chia tay là mấy. Nhưng ít nhất, trong mắt bạn bè bọn họ vẫn đang là một đôi.

“Cũng không có chuyện gì.” Ánh mắt Phương Hân Đông hơi khó chịu, “Em hỏi nhiều như vậy làm gì. Anh còn có chút việc, đi trước nhé.”

Chu Hạ Ninh không nói gì, nhìn theo bóng Phương Hân Đông đang rời đi, cô nghĩ chắc nên tìm thời gian kết thúc chuyện này.

Tuy rằng cô đang có cơ hội, có lẽ Phương Hân Đông cũng không có ý níu kéo. Chỉ cần có một chuyện xấu như vậy bên cạnh, luôn luôn là cơ hội cho người khác lợi dụng.

Diệp Duy Mộng còn phải ở lại đoàn phim mấy ngày, Chu Hạ Ninh như bình thường đi học rồi nghỉ ngơi, lại bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Cô không quen được cuộc sống đúng giờ ngủ dậy, ăn cơm, uống nước. Hơn nữa hai người bạn cùng phòng lại cố ý xem cô như không khí.

Cô nghĩ, đến khi có lương chắc nên xem xét việc chuyển ra ngoài ở?

Một tháng sau, cuối cùng thì cũng nhận được thông báo của chị Đỗ, cô lập tức có thể đi đến đoàn phim tiếp theo. Hơn nữa, lúc này nhân vật của cô là một vai nữ phụ khá quan trọng.

Chu Hạ Ninh nhìn danh sách diễn viên chị Đỗ gửi đến mà ngẩn người.

Thế này, là duyên hay là nghiệt duyên đây?.

Hai tên đầu tiên trên danh sách diễn viên lại là Trang Dục và Lê Huyền.

Trong Trang Dục và Lê Huyền mặc dù là diễn viên chính nhưng lại không có đối thủ, chỉ dựa theo vai diễn quan trọng hay không mà sắp xếp diễn, nhưng bây giờ hai người đó lại đóng vai người yêu, mà nhân vật Chu Hạ Ninh cô diễn lại có thể xưng là vai nữ phụ số một.

Hình như cũng là một vai rất quan trọng, nhưng vì sao lại cứ phải là Trang Dục? sao cô lại cảm thấy cái mà Trang Dục gọi là “Gặp lại ở bộ phim sau” không phải là lời nói tùy tiện?.

Chu Hạ Ninh mặc dù có chút buồn, nhưng không đến mức vì một nguyên nhân như vậy mà bỏ qua một bộ phim.

Đây là một bộ phim có bối cảnh dân quốc, câu chuyện nói về tình yêu, thù hận. Trang Dục và Lê Huyền diễn vai một đôi uyên ương bị chiến tranh chia cắt, mà vai của Chu Hạ Ninh lại là vị hôn thê mới đi du học về của Trang Dục.

Kết thúc câu chuyện, Trang Dục và Lê Huyền bị chiến tranh giết chết, mà vị hôn thê lại không lập gia đình chỉ nhận nuôi một đứa bé rất giống vị hôn phu kia, sống mà tưởng nhớ. Vị hôn phu kia để lại cho cô gia tài của mình, nhưng người hán nguyện ý cùng sống cùng chết, lại không phải là cô.

Một câu chuyện bi kịch điển hình, nhưng lại dễ dàng khiến người ta rung động.

Mà cảnh diễn của Chu Hạ Ninh, cũng không khác biệt lắm với cảnh diễn của Lê Huyền, trừ bỏ người mà nam chính yêu thương không phải là cô mà thôi.

Lúc chị Đỗ thấy kịch bản thì mừng như điên, cảm thấy nhân vật này là vì Chu Hạ Ninh mà viết ra, cô gái dịu dàng, tiểu thư khuê các thời dân quốc, một lòng vì tình yêu. Đối với Chu Hạ Ninh mà nói, bộ phim thứ hai được như vậy đã làm cho người ta kinh ngạc, vui mừng.

Bởi vì cảnh quay của Trang Dục và Lê Huyền trong còn chưa kết thúc, cho nên sau khi tổ chức buổi họp báo để thông tin thì ngoài hai nhân vật chính ra, những diễn viên khác sẽ vào trường quay trước.

Chu Hạ Ninh là vai nữ phụ số một nên đương nhiên là cũng sẽ tham gia buổi họp báo. Chị Đỗ cho rằng đây là lần đầu Chu Hạ Ninh đứng trước nhiều phóng viên như vậy, cho nên mở một khóa huấn luyện hướng dẫn cho cô cách ứng xử với phóng viên như thế nào, dạy cô không nói chuyện nhiều, cố gắng cười. Chu Hạ Ninh không dám nói những có đó mình đều biết, vì để chị Đỗ yên tâm cứ vậy mà gật đầu.

Tin giải trí cũng bắt đầu tuyên truyền về bộ phim, nhà sản xuất, tên đạo diễn, nhân vật chính, mọi thứ đều cho thấy đây là một bộ phim đáng giá cho bạn bỏ tiền đi xem.

Chu Hạ Ninh mỗi ngày đều suy nghĩ nên trả lời những câu hỏi của phóng viên như thế nào, kịch bản cũng đã đọc thuộc, thậm chí vài chỗ còn đánh dấu bút đỏ để chú thích. Kịch bản chỉ là bề ngoài, hồn của nhân vật lại cần diễn viên tạo thành. Cô đối với bộ phim này rất hài lòng, cũng mong sớm đến ngày khởi quay.

Nhưng gần cuối tháng, chị Đỗ gọi điện thoại cho cô, trong giọng nói có chút bất thường: “Hạ Ninh, em đang ở đâu? Họp đồng về bộ phim kia xảy ra

chút vấn đề ... Thôi để chị trực tiếp đến gặp em”

Chu Hạ Ninh trong lòng giật mình, có dự cảm không tốt. Đi diễn nhiều năm như vậy, cũng không phải chưa gặp trắc trở, cho nên, cúp điện thoại xong cô cũng từ từ điều chỉnh tâm trạng.

Kịch bản này cũng không như cô mong muốn, giờ lại xảy ra chuyện này, cũng không phải là không thể chấp nhận, chỉ là rất đáng tiếc mà thôi.

Cô tưởng có một cơ hội tốt, nhưng có những lúc lại là có thể thấy mà không thể đạt được. Cô ngồi một mình trong phòng ngủ, suy nghĩ nát óc, trong lúc này thì nhân vật có thay đổi gì đây?

Chị Đỗ đến rất nhanh, Chu Hạ Ninh qua quán cà phê bên cạnh trường học chờ. Chị Đỗ đi thẳng vào vấn đề nói:” Bộ phim kia, chị sợ em không thể diễn.”

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Chu Hạ Ninh vẫn thấy căng thẳng, sau đó chậm rãi nói:” Bị người khác cướp mất?”

Chị Đỗ sắc mặt khó chịu, nhìn Chu Hạ Ninh khẽ gật đầu.

“Buổi sáng thông báo cho chị, nói đã đổi vai của em thành vai bạn cùng đi du học về với nữ thứ. Em có diễn tiếp không?”

Chu Hạ Ninh hơi chau mày, khẽ thờ dài. Nói cách khác, vai của cô từ nữ thứ cùng nam chính yêu hận đan xen trở thành vai có cũng được mà không có cũng không sao.

Nói không tiếc nuối thì là gạt người, như cô bây giờ, muốn danh tiếng không có danh tiếng, muốn bối cảnh không có bối cảnh, có thể diễn một bộ phim tốt đó là cơ hội khó có được.

“Bởi vì hơi gấp, nên chị còn vai này có thể thay đổi, những vai khác đều đã có người diễn.” Tuy vẫn có vai diễn, nhưng về mặt chị Đỗ cũng không thấy vui vẻ.

Đây là bố thí cho bọn họ sao?

“Không diễn.” Chu Hạ Ninh cũng tức giận, nhẹ nhàng nói ra hai chữ, về mặt chậm chậm cúi xuống.

“Được.” Chị Đỗ đập mạnh xuống bàn, “Chị ngay bây giờ đi từ chối. Em yên tâm, ở công ty còn mấy kịch bản, chị lấy cho em từ từ chọn.”

Chị không phải không tìm được vai diễn cho Chu Hạ Ninh, chẳng qua là cảm thấy không nên tìm mấy vai diễn linh tinh mà làm mai một cô gái này, không nghĩ đến thật vất vả mới có một kịch bản tốt thì lại gặp phải chuyện này.

Không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là bị ông lớn nào đó đoạt mất. Không dám lấy vai diễn của Lê Huyền, thì đoạt vai của Chu Hạ Ninh, ai bảo Chu Hạ Ninh chỉ là một diễn viên không tiếng tăm gì.

Sau khi chị Đỗ nổi giận bùng bùng đi về, Chu Hạ Ninh ngồi lại một mình, uống hết một ly sữa mới chậm rãi trở về trường học.

Hôm nay thời gian trôi qua thật lâu.

Đi được nửa đường thì điện thoại Chu Hạ Ninh vang lên, là mẹ đang ở bên kia đại dương gọi đến.

“Phim con diễn khi nào thì công chiếu?” Chu Như Ý thật ra không đồng ý con gái đi vào giới giải trí làm diễn viên, bà tuy rằng không hiểu rõ, nhưng dù sao cũng đã cố vài năm làm vợ đạo diễn phim, lúc đó cái vòng luẩn quẩn này còn trong sạch, nhưng vẫn không thiếu chuyện xấu thì nói gì đến thời đại bây giờ.

“Không nhanh như vậy, sớm nhất cũng phải nửa năm nữa.” Chu Hạ Ninh không để ý, “Bà ngoại mấy hôm trước còn hỏi mẹ năm nay có về đón tết không đấy.”

“Chuyện đó nói sau. Mẹ gần đây rất bận.”

“Chú Sầm khỏe không?” Chu Hạ Ninh do dự mãi, vẫn nhắc tới Sầm Kim Triều.

“Rất tốt. Mấy ngày hôm trước mới tìm cho mẹ một công việc, bận đến mức mẹ không có thời gian ngủ.”

“Vậy sao.” Chu Hạ Ninh nhớ tới mấy năm không gặp Sầm Kim Triều, đó là người nho nhã hài hước, vừa nhìn đã biết là người tốt, tuy rằng ông chưa nói ra nhưng Chu Hạ Ninh đã sớm biết rõ ông có tình cảm với mẹ, thật ra cô rất muốn hỏi mẹ có biết hay không.

Còn có, mẹ còn nhớ đến Hạ Thao hay không.

“Còn nữa, trong khoảng thời gian trước đi quay phim, con nhìn thấy ông ấy.” Do dự chốc lát, Chu Hạ Ninh vẫn nhẹ giọng nói ra.

Đầu kia điện thoại Chu Như Ý im lặng một lúc, bà đương nhiên biết người Chu Hạ Ninh nói đến ai, bởi con gái nói những lời này nên ký ức ngày xưa cũng chậm rãi tràn về.

“VẬY Ừ.” Qua rất lâu, Chu Như Ý mới lạnh nhạt trả lời.

Chu Hạ Ninh không có can đảm nói nhiều về vấn đề này, rất nhiều chuyện đã thành bệnh mãn tính, hơn nữa cũng không thể qua điện thoại nói hai ba câu có thể rõ ràng, cô chỉ hi vọng mẹ của mình có thể không uống phí. Bản thân cô đã phạm hơn mười năm cuộc đời, mặc kệ cuối cùng là ai, cô đều hi vọng mẹ có thể hạnh phúc.

Tắt điện thoại, Chu Hạ Ninh khẽ thở dài, lại bị tiếng còi xe phía sau làm cho hoảng sợ, cô quay đầu nhìn thấy phía sau mình là một chiếc xe Volkswagen màu đen, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt đeo kính đen.

“Có rảnh không?”

Đôi môi mỏng dưới kính rất xinh đẹp, nhưng bây giờ lại mím thật chặt mang theo vài phần cứng cỏi, Chu Hạ Ninh chưa bao giờ gặp vẻ mặt nghiêm túc như vậy, cô có chút ngạc nhiên nhìn Trang Dục.

“Lên xe”. Trang Dục khẽ mở miệng, nói hơi cứng ngắt.

Chu Hạ Ninh tỉnh lại, cẩn thận nhìn xung quanh, cuối cùng quyết định đi thật nhanh đến ghế ngồi phía sau xe.

Không phải cô không thấy có chỗ mất tự nhiên, mà là vẻ mặt của Trang Dục hôm nay rất nghiêm túc, giống như muốn cùng cô đứng mãi ở đây. Cô nghĩ nếu như bị mọi người nhìn thấy mặt Trang Dục vậy thì muốn đi cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Cùng Tiến Cùng Lùi.

Buổi sáng hôm nay Trang Dục mới nhận được tin tức về việc đổi vai diễn.

Một bộ phim mà đến khi gần quay còn đổi vai diễn không phải là hiếm có mà còn rất phổ biến nên Trang Dục cũng không thêm đề ý, nhưng vai diễn này lại liên quan đến Chu Hạ Ninh thì anh không thể bình tĩnh được.

Anh đã nghĩ cách làm cho người trong nội bộ sắp xếp cho Chu Hạ Ninh, đem chính bản thân mình đưa ra, không biết mất bao công sức mới được, vậy mà chỉ một cuộc điện thoại khiến tất cả sắp xếp theo dòng nước cuốn trôi.

Bây giờ anh rất hối hận, hối hận bản thân mình vẫn sao luôn giữ trong sạch trong giới này? Nếu để cho bọn họ biết nhân vật của Chu Hạ Ninh là do anh sắp đặt, thì bọn họ muốn cướp cũng sẽ phải suy nghĩ cẩn thận hơn!

Khi anh nhận được tin tức, phản ứng đầu tiên là đau lòng. Anh nghĩ, Chu Hạ Ninh chắc chắn sẽ rất đau khổ và tủi thân đi, cô ấy chắc hẳn rất mong chờ nhân vật đó.

Anh cố gắng kiềm chế sự tức giận, đi đến công ty Tinh Diệu một phát đá văng cửa văn phòng của Thịnh Thanh Phong.

“Vai nữ phụ của phim là ai đổi?”

Thịnh Thanh Phong ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn Trang Dục, “Làm sao?”

Trang Dục hít thở sâu, cố gắng bình tĩnh kiềm chế tức giận, “Bạn của em được nhận nhân vật này, nhưng hiện giờ lại bị đổi hết.”

Thịnh Thanh Phong tuy không hiểu tiền căn hậu quả như thế nào, nhưng vừa nhìn thấy biểu tình của Trang Dục thì chỉ biết anh đã tức giận, “Để anh gọi Chử tổng vào.”

Chử Hoài Chính là nhân viên làm việc dưới quyền tổng giám đốc của tập đoàn truyền thông điện ảnh và truyền hình Tinh Diệu, cũng là người sản xuất của bộ phim, vấn đề có liên quan đến nhân vật và diễn viên thì anh ta là rõ ràng nhất.

May mắn là Chử Hoài Chính đang ở công ty anh vừa đi đến thì nhìn thấy Thịnh Thanh Phong đang cau mày và khuôn mặt Trang Dục không thay đổi ở bên cạnh.

“Chử tổng, Trang Dục muốn hỏi một chút về nhân vật trong phim.”

“Chử tổng, nhân vật Phó Hình Quân là thế nào?” Trang Dục ngồi ngay ngắn ở trên sofa nhìn Chử Hoài Chính, toàn thân tỏa ra khí lạnh.

“Tổng giám đốc của tập đoàn Mộc Mã chỉ đích danh muốn nhân vật này.” Chử Hoài đối với vấn đề này có ấn tượng rất sâu đậm, gần quay phim

mà đôi nhân vật ông cũng rất đau đầu, nhưng người đầu tư là lớn nhất, mà cũng không phải là đôi nhân vật chính nên ông cũng đồng ý.

Trang Dục vừa nghe đã biết là có mờ ám, chẳng qua là một đại gia muốn bao tiểu tinh nhân cho nên đã đoạt nhân vật của Chu Hạ Ninh, Lê Huyền là diễn viên nổi tiếng, nhân vật của cô không phải muốn đổi là có thể đổi, cho nên bọn họ nhìn trúng nhân vật phụ cũng có vai trò quan trọng không kém là Phó Hình Quân.

Là do cảm thấy Chu Hạ Ninh không phải diễn viên nổi tiếng gì nên muốn đoạt liền đoạt chẳng?

Trang Dục cắn răng, kiềm chế cơn tức giận ở trong lòng, lạnh lùng nắn một câu, “Cút mẹ hần đi.”

Chữ Hoài Chính cúi đầu nhin cười, Thịnh Thanh Phong lại cười rộ lên, “Chú ý hình tượng của em đi.”

“Kệ CM nó hình tượng.” Trang Dục tiếp tục tức giận chữ.

Đúng lúc đó thư ký lại thêm dầu vào lửa, gõ cửa tiến vào báo cáo, “Thịnh tổng, Đỗ tổng của tập đoàn Mộc Mã đã đến, ông ta mang theo diễn viên thay thế nhân vật phụ đến cho các ngài gặp mặt. Ông ấy còn muốn buổi tối cùng ngài, Chữ tổng và một vài người tài trợ cùng nhau ăn bữa cơm.”

Xem ra là đến đứt tiền bảo vệ.

Thịnh Thanh Phong đưa mắt nhìn khuôn mặt của Trang Dục, thân thiện gật đầu, “Tốt, cậu liên lạc với đạo diễn Trần, chờ một chút rồi đến phòng họp đi.”

Trang Dục quay đầu liếc mắt nhìn Thịnh Thanh Phong, “Đây chính là nguyên nhân anh gọi em về hôm nay?”

Người gật đầu trả lời lại là Chữ Hoài Chính, “Đúng vậy, Đỗ tổng hy vọng có thể gặp mặt giao lưu một lần.”

“Chính là dẫn tình nhân bé nhỏ của ông ta đến nhờ người ta chăm sóc thêm thôi.” Giọng nói Trang Dục mang ý khinh thường.

Thịnh Thanh Phong cùng Chữ Hoài Chính bắt đầu đi nhìn nhau.

Tuy rằng Đỗ tổng không thể nào lại mang con gái đến để giới thiệu, ách, cũng có thể là con gái nuôi, nhưng cũng không thể nói trắng ra như thế đi.

Chữ Hoài Chính tuy rằng không hiểu rõ đầu đuôi ra sao, nhưng cũng đoán được sơ qua vấn đề.

Thư ký báo mọi người đều đã đến phòng họp Thịnh Thanh Phong có lòng tốt báo Trang Dục có việc cứ đi làm không cần vào trong.

Nhưng Trang Dục lại không hề cảm kích, “Em cũng muốn xem loại hàng đó có sắc đẹp gì?”

Cửa phòng họp mở ra thì Trang Dục liền nhìn thấy Lê Huyền đang ngồi trên ghế trong góc, khi nhìn thấy anh thì lộ ánh mắt nghi hoặc, Trang Dục lững thững đi đến bên người cô, kéo ghế ngồi xuống.

Đối diện là Đỗ tổng bụng phê tầm năm mươi tuổi đang ôm một cô gái trẻ, tầm tuổi hai mươi hướng về phía Thịnh Thanh Phong cùng Chữ Hoài Chính giới thiệu, “Đây chính là người sẽ diễn nhân vật Phó Hình Quân – Mạnh Nhã Hình.”

Lần này đạo diễn không có mặt, chỉ có phó đạo diễn cùng mấy người giám chế, loại chuyện như thế này bọn họ nhìn quen rồi, do vậy chỉ trao đổi ánh mắt hứng thú với nhau sau đó quay đầu lại về mặt lại tự nhiên như không.

Nếu đã trình trọng giới thiệu như vậy, xem ra cũng nên tính toán muốn chi nhiều tiền hơn để nâng đỡ rồi. Nói không chừng còn có thể yêu cầu thêm vào được một ít tiền, chủ nhiệm sản xuất cười xã giao.

Chỉ Trang Dục cùng Lê Huyền là ngồi ở một góc, biểu tình lạnh nhạt.

“Anh Trang, chị Lê về sau xin chỉ bảo nhiều hơn.”

Chỉ chớp lát sau, Mạnh Nhã Hình liền đi tới trước mặt Trang Dục và Lê Huyền cười cười nhìn bọn họ.

“Đúng đó, Trang tiên sinh, Lê tiểu thư, cùng một đoàn phim, mong mọi người giúp đỡ Nhã Hình nhiều hơn.” Đỗ tổng đi theo sát phía sau Mạnh Nhã Hình cười lộ ra một miệng đầy răng vàng.

Lê Huyền cười như không cười liếc mắt nhìn Mạnh Nhã Hình xinh đẹp ngoan ngoãn, cúi đầu uống trà.

Trang Dục bỗng nhiên đứng lên, cười nhìn Đỗ tổng, “Xin lỗi, tôi thật không có biện pháp chiều cổ bảo bối nhỏ của ông, bộ phim này tôi không diễn.”

Toàn bộ phòng họp phút chốc im lặng, mọi người hai mắt nhìn nhau, không biết tại sao Trang Dục tự nhiên nói ra những lời này.

“Anh Trang?!” Mạnh Nhã Hình tươi cười cứng ở trên mặt, nhất thời không biết phải làm thế nào.

“Trang tiên sinh, ý của anh là gì?” Trên khuôn mặt của Đỗ tổng cũng thay đổi thật sự khó coi.

“Chính là ý tại mặt chữ.” Trang Dục nói xong, dùng lực lớn kéo ra tấm ghế dựa chuẩn bị đi ra ngoài.

“Trang tiên sinh, anh đã ký hợp đồng rồi đó!” Trên khuôn mặt Đỗ tổng mang theo sự giận dữ và nôn nóng.

“Đúng vậy, đã ký.” Trang Dục xoay người, nở nụ cười, “Ông cùng công ty của tôi đàm phán đi, tiền vi phạm hợp đồng một trăm vạn, một ngàn vạn đã đủ chưa? Không đủ, một tỷ cũng được.”

Trang Dục nói xong, cười ha hả đi ra ngoài.

Đỗ tổng mặt xanh mét. Ông đương nhiên biết công ty đại diện của Trang Dục là công ty Tinh Diệu, công ty dưới danh nghĩa của tập đoàn truyền thông, truyền hình và điện ảnh Tinh Diệu, làm sao ông dám đòi tiền vi phạm hợp đồng. Huống chi Trang Dục còn là một trong những lão đại của công ty, ai dám đắc tội hắn?

“Thịnh tổng, ngài nói việc này làm sao bây giờ!” Đỗ tổng liếc mắt nhìn gương mặt tái nhợt của người đẹp bên cạnh, đau lòng nghĩ muốn trực tiếp ôm vào lòng hôn một cái, ông cũng không có cách nào, chỉ có thể kiên cường đem mũi nhọn chĩa tới chỗ Thịnh Thanh Phong.

“Đỗ tổng, ngài cũng biết chúng ta đều cần phải nhờ Trang Dục kiếm tiền, nếu không ông nói xem nên làm thế nào.” Thịnh Thanh Phong khuôn mặt ôn hòa cười nói.

“Trang Dục như vậy mà các ngài còn ra sức che chở, không sợ tôi rút vốn đầu tư sao?” Đỗ tổng thấy Thịnh Thanh Phong không tỏ thái độ gì liền tức giận nói ra.

Thịnh Thanh Phong biểu tình vẫn như cũ không chút thay đổi “Tốt thôi, nếu Đỗ tổng muốn rút vốn đầu tư cũng được, dù sao cũng chưa quay chụp gì nếu ông muốn rút vốn đầu tư có thể tìm Chủ tổng để bàn bạc.”

Nói xong Thịnh Thanh Phong liền lưu loát đứng dậy rồi đi, lưu lại mọi người ở trong phòng như bị bão quét thành một mảnh hỗn độn.

Lê Huyền vén nhẹ hai sợi tóc bên má, chân thành đứng dậy “Vậy tôi cũng không diễn nữa.”

Đợi đến khi Lê Huyền ra khỏi phòng họp, đầu Chủ tổng sắp phình to lên, cái này là có chuyện gì đang xảy ra? Hai nhân vật chính không diễn, Thịnh tổng còn có bộ dạng thái độ là mặc kệ!

Trang Dục nhìn Chu Hạ Ninh ngồi trong xe của mình, nhất thời có chút xấu hổ.

Kỳ thật anh cũng không muốn đến tìm cô, chỉ là bất tri bất giác đi xe tới chỗ này, lại vừa đúng lúc nhìn thấy Chu Hạ Ninh đứng bên ven đường nhìn không được đi theo cô.

Giờ phút này chỉ có hai người trong một chiếc xe, gần trong gang tấc, anh ngược lại lại không biết nên nói gì.

Nhân lúc đèn đỏ, anh nhanh chóng quay đầu lại liếc nhìn cô, thấy vẻ mặt của cô bình tĩnh, lúc này mới thấp thòm hỏi, “Cái kia, em cảm thấy thế nào? Ý anh nói, em không cần khổ sở, điều này cũng không là gì . . .”

Chu Hạ Ninh kinh ngạc nhìn về phía Trang Dục, hóa ra anh biết cô đã bị đối vai, cho nên cố ý đến để an ủi sao? Đáy lòng cô có chút gọn sóng, nói không cảm động là giả.

Cô và trợ lý trưởng quay Tiểu Trịnh vẫn có liên hệ, nghe nói gần đây cô ấy rất mệt, vài lần quay đến sáng sớm mới xong, dù Trang Dục đã tháo xuống kính đen, dù anh có thói quen thức đêm quay phim, nhưng trên khuôn mặt vẫn lộ nét tiêu tụy.

Chu Hạ Ninh không biết phải hình dung tâm trạng của mình lúc này như thế nào.

Mối tình đầu của cô bị huỷ trong tay của Phương Hân Đông và Diệp Duy Mộng, thế nên cô đối với những người có khuôn mặt đẹp trai có chút phản cảm, đây cũng là nguyên nhân mà sau này cô chọn Châu Văn Hải, người có khuôn mặt bình thường, dù sau này cô bị hiện thực hung hăng dạy dỗ: người đàn ông thoát nhìn bên ngoài hiền hậu, không khẳng định được người đó thành thật.

Mà Trang Dục trước mắt, nếu nói riêng so sánh về diện mạo thì hơn Phương Hân Đông không chỉ một cấp bậc, khuôn mặt như vậy, thân phận như vậy, thật sự quá dễ dàng khiến các cô gái trẻ tuổi sinh ra ý thích vô cùng.

Cô chỉ có thể thầm may mắn rằng mình không phải cô gái mới hai mươi hai tuổi, bằng không sẽ say mê đến quên trời quên đất.

“Tôi rất tốt, không có việc gì.” Tuy rằng cũng thất vọng, nhưng Chu Hạ Ninh cảm thấy cũng không phải là truyện lớn gì, “Có việc tôi muốn xác nhận, lần trước ở đoàn phim không phải lần đầu tiên chúng ta gặp mặt phải không?”

“Đương nhiên không phải.” Trang Dục dùng một chút, không nghĩ đến Chu Hạ Ninh sẽ hỏi câu này, nhưng lập tức bật cười khi anh nhớ đến hình ảnh lần đầu tiên gặp mặt của cô và anh.

“Tôi cũng đoán là thế.” Chu Hạ Ninh gật gù đầu, cô vẫn còn cảm giác này, như thể Trang Dục đối với cô không hề xa lạ, nhưng hôm nay lại chân chính xác nhận, “Vậy, thời điểm gặp mặt lần đầu tiên của chúng ta là như thế nào vậy?”

Cô thật sự một chút đều không nhớ. Nhưng Trang Dục có vẻ là nhớ rất kỹ?

Khóe môi Trang Dục chứa nét cười đưa tay sờ sờ má phải, sau đó liếc xéo mắt nhìn Chu Hạ Ninh, “Em đoán.”

“Đoán không được.” Cho nên Chu Hạ Ninh không muốn tốn tế bào não gợn gờng rút khoát nói. Cô thật sự không nhớ rõ.

“Vậy thì chờ em từ từ nhớ lại đi.” Trang Dục không có ý nói đáp án, “À, hoặc em van xin tôi, nói không chừng tôi sẽ cho em biết đáp án.”

Được rồi thật là ánh mắt muốn ăn đòn mà.

Chu Hạ Ninh âm thầm trợn mắt, quả nhiên không thể hy vọng anh ta đứng đắn bao lâu. Trừ bỏ vẻ mặt biến hóa khi diễn các nhân vật, Trang Dục thật không có bao nhiêu thời gian nghiêm túc nghiêm chỉnh đi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tiến Dần Từng Bước

“Chúng ta đi đâu đây?” Chu Hạ Ninh quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nơi này cũng không xa lạ gì.

“Nhà anh.” Trang Dục khẽ cười, đánh lái một vòng, tiến vào một khu nhà.

“Cái gì?” Chu Hạ Ninh sợ hãi quay đầu trừng mắt nhìn anh ta.

Nhà Trang Dục, đó là nơi muốn đến thì đến sao? Chẳng lẽ anh ta không sợ ngày mai sẽ lên trang nhất các tờ báo sao?

“Em yên tâm đi, nơi này vẫn chưa có ai biết.” Trang Dục thấy Chu Hạ Ninh căng thẳng, không nhịn được cười lớn, “Vậy thì em nói đi, còn nơi nào an toàn hơn nhà của anh đây?”

Chu Hạ Ninh không nói nên lời. Dựa vào danh tiếng của Trang Dục, chỉ cần anh ta bước xuống xe, kể cả có đeo kính đen và đội mũ, không chừng cũng có người lập tức nhận ra, muốn ở thành phố này tìm ra người nào không nhận ra anh ta cũng rất khó.

Trang Dục lái xe vào gara, tắt máy, xuống xe, đi đến ghế phụ, mở cửa xe nhìn Chu Hạ Ninh không chịu bước xuống, cầm tựa vào cửa xe nhìn cô cười: “Trong cái vòng lẩn quẩn này, chẳng lẽ em còn cố giữ không dính vào scandal đến hết đời hay sao? Hơn nữa, scandal liên quan đến anh, hình như anh mới là người chịu thiệt thì phải.”

Trang Dục nở nụ cười trên môi, nhưng anh ta nói không sai, nếu hiện tại có scandal với anh ta, người hưởng lợi chính là Chu Hạ Ninh cô.

Nhưng mà cô không cần!

Chu Hạ Ninh la hét trong lòng, nhưng nhìn thấy Trang Dục kiên trì đứng bên cạnh xe lại có cảm giác, nếu không ra ngoài anh ta sẽ đứng mãi như vậy, cô chỉ có thể chờ dài, tức giận xuống xe.

Trang Dục bật cười lắc đầu sau lưng cô.

Phòng của Trang Dục ở trên lầu 16, từ ban công nhìn rõ ràng vẻ đẹp ban đêm của thành phố này. Tây Thành là khu mới phát triển, không gian cây xanh làm khá tốt, nếu không phải lúc mưa xung quanh nơi đây vẫn còn rất hoang vắng, anh cũng không chắc chắn bây giờ có thể mua được.

Chu Hạ Ninh hơi tò mò đánh giá nơi này.

Trang Dục nói đây là phòng ở anh ta mua lúc năm 2 đại học, khi trở về thành phố H anh ta sẽ ở nơi này. Phòng rộng hơn 120m², cũng không quá lớn, chỉ một người ở cũng khá rộng rãi. Ánh mắt của cô nhanh chóng rời khỏi gian phòng phía sau giá sách lớn, nơi đó là một phòng ngủ rộng, giường big size hình tròn đặt ở chính giữa kiểu căng mà ngạo mạn.

Thiết kế của phòng khách ghép chung với phòng đọc sách, mấy giá sách để đầy các loại sách khác nhau, thật phong phú.

Toàn bộ gian phòng toát ra vẻ lạnh lùng, thật không giống với biểu hiện gần gũi bình thường của Trang Dục, không có một chút ấm áp nào.

Hiển nhiên đây là một căn nhà của người đàn ông độc thân vui vẻ. Trong tủ giày, cũng không có một đôi dép lê dành cho nữ. Cho nên, sau khi vào nhà Trang Dục còn cố ý nói cho cô biết: “Nơi này trừ anh họ tôi có ghé qua, thì em là người khách thứ hai.”

Chu Hạ Ninh không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể ra vẻ nghiêm túc cúi đầu thay một đôi dép nam đi trong nhà.

“Em cứ tự nhiên, anh đi lấy nước.”

Chu Hạ Ninh thấy Trang Dực xoay người đi vào phòng bếp chỉ cách đó một vách thủy tinh trong suốt, cô liền đến ghế sofa kê trước giá sách ngồi xuống.

Trang Dực nhanh chóng rót hai ly nước lạnh mang ra, một ly đặt trước mặt Chu Hạ Ninh.

“Công ty anh chuẩn bị quay một bộ phim, tuy rằng không đầu tư nhiều bằng, nhưng kịch bản anh thấy rất tốt, em có hứng thú không?” Trang Dực nói luôn vào vấn đề, cũng không trêu đùa gì thêm.

Lí do anh ta mang Chu Hạ Ninh đến đây, là muốn nói chuyện này với cô, trước khi rời khỏi Tinh Diệu anh biết được hướng quay của công ty, lần này đương nhiên anh sẽ không ra trận mà không nắm chắc phần thắng.

Chu Hạ Ninh hơi bĩu môi kinh ngạc. Cô thật sự không nghĩ đến Trang Dực sẽ nói đến chuyện này, không có vai diễn trong cô cũng thấy tiếc, thậm chí hơi khó chịu nhưng không đến mức suy sụp. Cô đang do dự, có nên nhờ chị Đỗ liên hệ để tìm kế hoạch quay của một bộ phim khác, diễn viên phụ cũng là tìm người mới vào nghề, sau này nếu phim có được giải thưởng, người mới đương nhiên cũng được nước lên thuyền.

Nhưng cô không nghĩ đến, một người lạ như Trang Dực sẽ vì cô mà lo lắng như vậy. Có ý đến an ủi đã làm cô cảm động, nhưng cô cũng không ngờ anh ta đã tìm được vai diễn mới cho cô.

Trong lòng cô có chút cảm động, thậm chí hơi rung động, nhưng từ từ cô lại trở về bình thường. Cô cũng đã trải qua hai lần yêu đương, cũng biết rõ đàn ông khi mới bắt đầu yêu đều thật sự nguyện ý vì người phụ nữ của mình mà tính toán, chuyện này và việc sau này có thay lòng đổi dạ hay không lại là hai chuyện khác nhau.

Giống như cô và Phương Hân Đông, cũng đã từng có một thời gian ngọt ngào, đáng tiếc anh ta không chống cự được cám dỗ, sau khi chia tay thì chỉ thấy mặt mũi anh ta đáng ghét.

Mà Phương Hân Đông không thể so sánh được với Trang Dực, hai người không cùng một cấp bậc. Người đàn ông như vậy dễ dàng hấp dẫn phụ nữ, là cô, cũng có thể là cả những người phụ nữ khác.

Cô không đủ hiểu người đàn ông này, không thể cứ như vậy mà yên tâm chìm đắm. Cho nên, cô sẽ cảm động, nhưng sẽ không yêu.

“Phim gì vậy?” cô vẫn rất có hứng thú đối với bộ phim Trang Dực nói.

“Phim hành động, chắc sẽ rất vất vả, bộ phim có hai nam chính, một người có khả năng sẽ mời diễn viên nước ngoài, vai nữ cũng không quá nặng nhưng cũng rất quan trọng. Bây giờ mới là kế hoạch quay, nhưng rất nhanh sẽ chính thức khởi quay.” Trang Dực giới thiệu sơ qua một lượt.

Thật ra Thịnh Thanh Phong cảm thấy hứng thú với bộ phim này, nhưng nói đến kế hoạch quay phim thì đang còn quá sớm, nếu Trang Dực đã quyết làm cho bộ phim này nhanh chóng khởi quay thì tất nhiên sẽ đẩy nhanh tiến độ.

Đương nhiên, Trang Dực sẽ không nói cho Chu Hạ Ninh, nếu cô có hứng thú, anh sẽ tự giới thiệu mình làm nam diễn viên chính.

Chu Hạ Ninh cúi đầu trầm tư, đột nhiên mắt sáng lên.

Trang Dực nói không nhiều, nhưng cô lại thấy có hơi quen, kịch bản như vậy sau này rất lưu hành, nhưng nổi tiếng nhất lại là một bộ phim hành động do Trung Quốc và Mỹ hợp tác, hai diễn viên Trung và Mỹ trong phim quả thật đẹp trai đến chết người.

“Tên phim là gì vậy?” Chu Hạ Ninh khàn khàn hỏi.

“.

Chu Hạ Ninh nói luôn một hơi, chậm rãi thở ra, trong lòng có chút thất vọng.

“Chẳng qua tên phim còn chưa xác định, nếu em có ý tưởng gì thì có thể nói ra.” Trang Dực thấy Chu Hạ Ninh như mất hứng, vội vàng nói thêm.

Cùng lắm thì anh ta làm luôn nhà sản xuất và vai nam chính, không sợ ý kiến của Chu Hạ Ninh không dùng được.

Chu Hạ Ninh ngẩng đầu lên, đầy mong đợi và khó tin, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Trang Dực: “Nếu vậy thì gọi là < Lân Theo Dấu Vết >”

“Rất tốt.” Trang Dực gật đầu không một chút do dự.

Chu Hạ Ninh cảm thấy khó tin: “Có thể tùy tiện đổi tên?”

“Sao lại là tùy tiện đổi tên, tên phim em nghĩ so với tên trước hay hơn nhiều, không có lý do gì không chấp nhận được.” Trang Dực nghiêm túc nói: “Trong phim sẽ có hai vai nữ quan trọng, vai nữ chính là một người bị tình nghi giết người, có nhiều cảnh diễn, cuối cùng yêu diễn viên chính người nước ngoài. Nữ phụ là sau này mới xuất hiện vào vai nữ cảnh sát, em muốn diễn vai nào?”

Chu Hạ Ninh thấy tim mình đập liên hồi, âm thầm nuốt một ngụm nước miếng mới làm cho trái tim đang đập bình phục lại. Tuy rằng Trang Dực nói

chuyện còn rất mơ hồ, hay do ký ức của cô, rõ ràng bộ phim kia chính là bộ phim hành động HOT nhất sau này, chẳng qua ngày trước cô chỉ đến rạp chiếu phim xem chứ không được tham gia.

Bây giờ Trang Dực đem một cái bánh thịt thơm ngào ngạt tới đặt trước mặt cô, cô còn có lý do từ chối sao?

“Hiện tại còn chưa có danh sách diễn viên sao?” tuy rằng Chu Hạ Ninh đã động tâm, nhưng vẫn còn giữ lại một chút lý trí.

“Diễn viên đã có, nhưng còn chưa quyết định, cho nên tất cả đang còn là bí mật.” Trang Dực cười nói, bộ phim này chẳng qua là ý của Thịnh Thanh Phong, bản thân anh cũng có hứng thú, nếu anh diễn với Chu Hạ Ninh thì sẽ không có bộ phim này, nhưng hôm nay mọi chuyện đã thay đổi anh cũng nên suy nghĩ lại.

Chỉ cần anh đồng ý, thì có thể làm cho bộ phim trọng điểm năm sau của Tinh Diệu từ trở thành, tài chính, đạo diễn, diễn viên đều tốt, tất cả không có vấn đề gì, chủ yếu là quyết định của Chu Hạ Ninh.

Tuy Chu Hạ Ninh không biết lời nói của Trang Dực trong Tinh Diệu có bao nhiêu trọng lượng, nhưng thấy anh ta nói chuyện nghiêm túc như vậy cũng không tránh khỏi có chút động lòng.

Cô nhớ rất rõ, người diễn vai nữ chính là một nữ diễn viên rất nổi tiếng, ngược lại vai nữ phụ, vai đó cũng rất quan trọng, lúc ấy lại tuyển một nữ diễn viên mới vào nghề không có tiếng tăm gì, sau nhờ vào bộ phim này mà cô ta cũng dần nổi tiếng.

“Em đang muốn diễn vai nữ cảnh sát, nhưng em có thể đọc qua kịch bản không?” Chu Hạ Ninh hít sâu, chậm rãi nói ra.

Nếu Trang Dực có thể đưa cô kịch bản, ít nhất đã nói ra anh ta không phải đang trêu đùa cô.

“Được, anh sẽ nhanh chóng mang đến cho em.”

Trang Dực nhìn thấy sự hứng thú trong mắt Chu Hạ Ninh, vẻ mặt hơi trầm xuống, nghĩ đến chuyện ngoài ý muốn trong, anh quyết định lúc này sẽ không bao giờ đem hi vọng cho Chu Hạ Ninh rồi lại làm cô thất vọng.

Thời gian của Trang Dực không nhiều, nói chuyện chính xong chỉ có thể tiếc nuối đưa người trở về.

Chu Hạ Ninh xuống xe cách trường học 100m, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ đi xe đến trường học, nhất là thân phận hiện nay của cô tương đối miễn cảm, cô không muốn cho mình rơi vào thế bị động khi mà cô vừa mới chuẩn bị lúc mới bắt đầu.

Trang Dực không thể ngăn cô, chỉ có thể dừng xe nhìn Chu Hạ Ninh phía trước chậm rãi đi về hướng trường học.

Anh nhìn bóng lưng cô, trong lòng suy nghĩ, anh cần bao lâu mới có thể quang minh chính đại đi bên cạnh cô, mà không phải như bây giờ chỉ có thể nhìn bóng lưng cô một mình phía trước.

Điều này làm cho anh cảm thấy vô cùng bất lực. Thật giống như buổi sáng hôm nay biết Chu Hạ Ninh bị đổi vai, anh ghét cảm giác như thế!

Đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng Chu Hạ Ninh, Trang Dực thu lại vẻ mặt bình thường, ánh mắt ác liệt, hai tay nắm chặt tay lái quay xe chạy tới công ty Tinh Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Sáng Tỏ Trên Diễn Đàn.

Chu Hạ Ninh vốn nghĩ rằng dù có là Trang Dực tự đi liên hệ cũng phải mất một khoảng thời gian, không ngờ đến ngày thứ hai Trang Dực đã nhắn tin cho cô, “Kịch bản, đạo diễn, nam nhân vật chính đều đã được quyết định rồi, nếu em không có vấn đề gì thì vài ngày sau sẽ đến công ty em ký hợp đồng.”

Cô cảm di động nhìn rất lâu, kinh ngạc và vui mừng trong lòng từ từ biến mất, cuối cùng chỉ còn một nụ cười bên khóe môi, Xem ra, cô vẫn chưa hiểu rõ Trang Dực.

Số điện thoại của Trang Dực cô không lưu, nhưng lúc này đây cô quyết định sẽ lưu vào, nhưng khi cô viết hai chữ Trang Dực thì lại do dự, xóa đi lại viết lại, cuối cùng cô lưu lại với hai chữ 'Đàn Anh'.

Chị Đỗ rất nhanh đã gọi điện cho cô, nói cho cô rằng có một nhân vật rất tốt chỉ dính danh cô đóng, tuy rằng như vậy nhưng chị vẫn gọi điện đến hỏi cô trước khi ký hợp đồng.

Đối với việc lần trước bị đổi vai, chị Đỗ cũng cảm thấy tiếc, nhưng chị không nghĩ tới cơ hội chuyển biến lại đến nhanh như vậy, hơn nữa còn là đoàn làm phim tốt nhất.

Mà đợi đến khi Chu Hạ Ninh cảm kích bản cùng danh sách diễn viên, kinh ngạc trong lòng càng tăng lên.

Người sản xuất: Trang Dực.

Tầm mắt của cô dừng lại rất lâu ở dòng chữ này, cô nghĩ đến việc lần trước Trang Dực nói như đã định sẵn từ trước, hóa ra đây là lý do sao? Cho nên, trọng lượng của Trang Dực ở công ty Tinh Diệu còn lớn hơn so với cô nghĩ đi.

Kiếp trước, tận đến khi cô chết, Trang Dực vẫn luôn là một trong những nam minh tinh nổi tiếng nhất, một người độc thân, scandal không nhiều, có thì cũng chính là với những người cùng đẳng cấp là Lê Huyền hoặc Phạm Duyệt Tân, còn có mấy ngôi sao nữ khác nữa, nhưng vẫn chưa từng thấy anh thừa nhận, mà mỗi phim anh đóng đều rất nhiều người xem, tận đến khi cô kết hôn, anh cũng đóng phim ít đi, ngẫu nhiên có một vài bộ phim hay mới thấy anh tham gia quay.

Cho nên, thật ra anh là một người biết yêu quý bản thân. Với độ tuổi như vậy, thành tựu như vậy, kỳ thật ở trong giới giải trí là rất hiếm thấy, ít nhất là Chu Hạ Ninh đã gặp rất nhiều nam diễn viên nổi tiếng, nhưng nhân phẩm lại không được tốt, chỉ là bên ngoài thì đàng hoàng lịch sự nhưng bên trong kỳ thật là có ý đồ.

Nhưng Trang Dực, theo cô thấy thì tuy rằng nhìn qua có vẻ cợt nhả nhưng thực chất lại không có bất kỳ hành động sàm sỡ nào, tuy Chu Hạ Ninh luôn thấy anh đối với chính mình hơi quá nhiệt tình, nhưng ít nhất là không có hành vi nào quá đáng. Mà quay phim nhiều năm như vậy, cũng không phải cô chưa từng bị người gọi là Ánh Đèn thừa cơ sàm sỡ. Chu Hạ Ninh đương nhiên không biết Thịnh Thanh Phong đã nhiều lần thuyết phục

Trang Dực làm nhà sản xuất, nhưng Trang Dực vẫn không thấy có hứng thú, trên cơ bản anh là người lười biếng cho nên chỉ đơn giản là quay phim còn làm được chứ còn nhà sản xuất là công việc vô cùng rắc rối và đau đầu, nhưng lần này lại tự nguyện và chủ động yêu cầu đảm nhiệm vai trò nhà sản xuất của bộ phim này hơn nữa còn yêu cầu tất cả quyết định liên quan đến bộ phim đều phải có sự đồng ý của anh.

Trang Dực đương nhiên là sợ sự việc ngoài ý muốn xảy ra một lần nữa, cho nên đã ngăn chặn hết mọi khả năng có thể xảy ra. Bao gồm đạo diễn, nam nhân vật chính đều là do chính bản thân anh gọi điện thoại hẹn vai, anh đúng là đã đem cả mặt mũi của mình đi bán rồi.

Chu Hạ Ninh không biết, cô chỉ nhìn thấy kết quả của cả quá trình chuẩn bị mà thôi..

Đạo diễn, nam nhân vật chính, nữ chính đều là giống kiếp trước, đều là những nhân vật mà cô vô cùng quen thuộc, trừ bỏ một nam nhân vật chính biến thành Trang Dực, nữ phụ là do Chu Hạ Ninh cô diễn thì còn lại cũng không có thay đổi gì lớn.

Đây là một bộ phim nổi tiếng đến mười năm sau, mười năm vẫn được chiếu đi chiếu lại, dù chỉ có phần thứ nhất được khen ngợi nhưng cũng đủ để trở thành chuỗi phim điện ảnh nổi tiếng nhất trong nước.

Trong lòng Chu Hạ Ninh hơi kích động. Cô không phải là chưa từng làm việc với một đội tốt nào, chẳng qua đó là nhiều năm về sau, khi cô đã ba mươi tuổi, đã là độ tuổi có nhiều kinh nghiệm rồi, kỹ xảo biểu diễn tốt, quan hệ cũng được, đều bắt đầu từ những vai thấp nhất, từ từ nhận một số vai thật tốt.

Nhưng hiện tại cô vẫn còn trẻ, là một người mới còn ngây ngô không biết gì, kịch bản như vậy cô có mơ cũng không được nhận. Ngày trước cô còn hâm mộ Diệp Duy Mộng có thể nhận được nhân vật tốt nhưng khi cô biết nguyên nhân thì chỉ còn lại là sự khinh thường. Cô biết trong con đường để đi càng nhanh càng thuận lợi hơn trong giới này nhưng cô không nguyện ý vì vậy mà mất đi bản thân. Tuy rằng có đôi khi kiên trì càng nhiều cũng dẫn đến rất nhiều sự suy sụp, nhưng cô không muốn bản thân khi đạt được mục tiêu thì lại phát hiện ra rằng chính bản thân mình đã không còn là chính mình nữa.

Đợi đến khi chính thức ký hợp đồng, cuối cùng chị Đỗ cũng nhẹ nhàng thờ phào, “Lần này chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Chu Hạ Ninh tuy không nói gì nhưng trong lòng không hiểu sao rất bình tĩnh, bởi vì có Trang Dực ở đây.

Trước khi đi đoàn làm phim báo danh, cô gọi cho Đường Diễm, khi tất cả đã được sắp xếp xong sau mới yên tâm mà đi đến đoàn phim.

Bộ phim này là thể loại Chu Hạ Ninh quen thuộc hơn - phim hiện đại, lấy bối cảnh chủ yếu là thành phố. Một ngày trước khi Diệp Duy Mộng quay xong < Phù Dung Quý Phi > và trở về kí túc xá thì cô đi thành phố H báo danh, mà trên diễn đàn của đại học J thỉnh thoảng xuất hiện một topic đứng đầu trang

< Sự kiện ngoại tình dơ bẩn nhất đại học J: hoa khôi học viện khoa ngoại ngữ gặp phải bạn thân là tiểu tam >

Tin tức này là phát trên diễn đàn của đại học J. Kiếp trước, sau khi sự việc diễn ra Chu Hạ Ninh trở về mới nhìn thấy, lúc ấy cô rất xấu hổ, cái gì mà 'hoa khôi' đó hoàn toàn là Đường Diễm tự phong cho cô. Chẳng qua đến sau này Đường Diễm sẽ đứng trên đỉnh cao của ngành phóng viên của giới giải trí, cho nên cô ấy biết dùng cách nào nhanh nhất để có thể hấp dẫn ánh mắt bạn đọc.

Không đến một giờ, topic này liền trở thành topic được truy cập nhiều nhất ở diễn đàn, lượng truy cập lên đến hơn nghìn, còn không ngừng tăng lên, còn không ngừng có người lưu lại trang đầu cho người đến sau xem.

Rõ ràng là đương sự nhưng phải đến chiều hôm đó thì Diệp Duy Mộng và Phương Hân Đông mới biết được tin tức. Trong lớp, quan hệ của Diệp Duy Mộng với mọi người cũng không được tốt, nhất là đối với bạn học nữ, ngược lại Phương Hân Đông là được bạn cùng phòng nói cho biết, lên mạng xem thì hoảng sợ vội vàng gọi điện cho Diệp Duy Mộng, lúc này Diệp Duy Mộng lại nhận điện thoại.

“Phương Hân Đông, về sau anh không cần gọi cho tôi nữa!”

Phương Hân Đông vốn dĩ vẫn không gọi điện được cho Diệp Duy Mộng, lần này lại gọi được nhưng trong lòng hoàn toàn không có vui sướng, nghe được lời nói của Diệp Duy Mộng còn không kịp tức giận, “Cô nhanh lên diễn đàn của trường xem đi.”

Phương Hân Đông nói xong rồi cúp máy ngay anh ta nhìn kỹ lại topic một lần nữa rồi vội gọi điện cho ban quản lý diễn đàn trường, ý đồ muốn nhờ ban quản lý xóa giùm topic này nhưng điện thế nào cũng không được.

Về phần Diệp Duy Mộng vừa trở về phòng ngủ của trường thì vẫn không hiểu ra sao, nghĩ nghĩ cô rửa sạch hóa trang một lần nữa, mặc quần áo xong mới ngồi vào máy tính lên diễn đàn, đợi đến khi cô vào trang chủ của diễn đàn thì topic do có quá nhiều người bình luận nên đã bị khóa không thể bình luận thêm được nữa, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến người đọc.

Đợi đến khi Diệp Duy Mộng đọc được tiêu đề của topic trong lòng cô liền nhảy dựng, lập tức liên tưởng đến chính mình, cô lo lắng mở topic thì lập tức tròn tròn mắt.

Vốn cô còn ôm chút hy vọng gặp may, nếu nội dung trên topic nói thẳng ra là cô, cô đương nhiên sẽ tìm mọi cách để là sáng tỏ, nhưng hôm nay căn bản không cần cô giải thích gì cả bởi vì cô muốn giải thích hay làm sáng tỏ cũng không được.

Trong topic không chỉ nói rõ sự việc bằng văn viết mà còn đăng ảnh kèm theo, mà rõ ràng còn là một lượng ảnh có khuôn mặt rõ ràng, những tấm ảnh này tuyệt đối là dùng máy ảnh rất tốt để chụp lại, phóng viên săn ảnh giới giải trí cũng thường dùng máy ảnh tốt, nhưng cô chỉ là một người mới làm sao hưởng được loại đãi ngộ là theo dõi này, ngược lại ở trường học nhưng lại được hưởng thụ.

Ảnh chụp không nhiều chỉ có bốn tấm, một tấm là Chu Hạ Ninh cùng Phương Hân Đông tay trong tay tham gia hội thể thao, một tấm là Chu Hạ Ninh cùng Phương Hân Đông nắm tay và Diệp Duy Mộng đứng bên cạnh cười rạng rỡ, hai tấm cuối cùng là chụp lên Diệp Duy Mộng và Phương Hân Đông: một ảnh là cô tựa vào ngực Phương Hân Đông, một tấm là cô cùng Phương Hân Đông ôm nhau hôn môi, góc độ tốt, ánh sáng tốt, ngày tháng năm bên góc phải tấm ảnh cũng tốt, đều rõ ràng rành mạch, không có một sơ hở nào.

Diệp Duy Mộng lập tức ngồi phịch trên ghế, sắc mặt trắng bệch.

Cô không giống với Phương Hân Đông, cô sợ nhất là những lời gièm pha như vậy!

Hơn nữa còn là lời gièm pha có bằng chứng xác thực! Cô chỉ cần nghĩ đến nếu công ty biết được sẽ xử trí cô trong lòng liền một mảnh lạnh lẽo, đầu cũng hoàn toàn trống rỗng.

Cô nên làm cái gì bây giờ?

Chu Hạ Ninh ủy thác toàn bộ mọi việc cho Đường Diễm xử lý, chỉ cần nội dung không quá đáng không mất đi tính hiện thực, thì có thể tùy ý miêu tả. Đường Diễm bây giờ đã là một phóng viên thực tập nổi tiếng ở tòa báo < Giải Trí Tuần San > đây cũng coi như là lần đầu tiên cô tự mình viết bài về chuyện xấu của ngôi sao, mặc dù chỉ là trên trang mạng của trường, tuy rằng Chu Hạ Ninh và Diệp Duy Mộng đầu không được tính là diễn viên nổi tiếng nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng kích động, viết lại sửa ép buộc cô gắng mãi đến lúc 6h sáng mới đem topic viết hoàn chỉnh, nhìn lại thêm vài lần rồi đăng lên mới thấy thỏa mãn nằm xuống đi ngủ. Đợi đến khi cô ngủ đến gần chạng vạng mới dậy, gửi tin nhắn cho Chu Hạ Ninh.

“Đã hoàn thành nhiệm vụ.”

Đợi đến khi cô đánh răng rửa mặt ăn uống no bụng mới đăng nhập vào diễn đàn, thì trên diễn đàn đã ầm ĩ động trời. Cũng may Chu Hạ Ninh không ở trường học, bằng không chắc chắn sẽ bị làm phiền đến chết, dù là như thế nhưng điện thoại của cô cả ngày cũng toàn là các cuộc gọi nhờ vả và tin nhắn an ủi, tỏ mò, bỏ đá xuống giếng cho nên cô kỳ thật đã biết trước khi Đường Diễm gửi tin nhắn thì sự tình đã ở trường học nháo lên ầm ĩ rồi.

Thật ra Chu Hạ Ninh ở trường học im lặng gần ba năm, đáng tiếc là trong trường số sinh viên tiến vào giới giải trí quá ít do vậy cô cùng Diệp Duy Mộng đều bị chú ý. Người biết cô và Diệp Duy Mộng ở trong trường chiếm 80% mà 20% còn lại cũng sẽ vì bài topic này mà biết đến các cô thôi.

Dệt hoa trên gấm thì khó nhưng bỏ đá xuống giếng thì cực dễ, Đường Diễm đăng bài topic đó phía dưới là những lời bình luận nói lên bằng chứng chứng thực đã nhìn thấy Diệp Duy Mộng và Phương Hân Đông ôm nhau, mà không hề đề cập tới vì sao trước đó không có người nói nhưng đến bây giờ lại bùng nổ mạnh mẽ đến thế này.

Phương Hân Đông đã sớm được bạn cùng phòng báo cho, sau khi cuồng quát thì đơn giản là xin nghỉ trốn về nhà ở thành phố H. Diệp Duy Mộng lại không phải là người của thành phố H, nhất thời không có chỗ để trốn. Nhưng trong trường học không thể ở được nữa, cô cắn chặt răng thu thập hành lý ở bên ngoài tìm một nhà trọ nhỏ để ở.

Tuy rằng Phương Hân Đông và Diệp Duy Mộng cùng sử dụng phương thức tránh né nhưng công ty Hạ Thần rất nhanh đã biết được cái tin tức này. Chị Đỗ mặt trầm xuống tìm đến chỗ Diệp Duy Mộng, giọng gắt gỏng hỏi cô, “Có phải như vậy không?”

Kỳ thật chị Đỗ không cần hỏi nhiều về vấn đề thật hay không thật này vì những tấm hình kia đã rất rõ ràng, Chu Hạ Ninh và Phương Hân Đông đã yêu nhau hai năm người biết chuyện không phải chỉ là một hai người nhưng chị thật sự không thể tin được nhìn qua là hai cô gái tốt, thế mà lại có thể có quan hệ với bạn trai của bạn thân.

Chung quy Diệp Duy Mộng vẫn còn trẻ, vốn dĩ đã hoảng hốt và kinh hãi lại nghe chị Đỗ hỏi như thế, khuôn mặt cô trắng bệch nói không ra tiếng, nếu nói cô không có ý thì kia mới gọi là mở mắt nói dối.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ăn Quán Ven Đường Với Ngôi Sao

Trước vẻ mặt sợ hãi và im lặng của Diệp Duy Mộng, chị Đỗ vừa thất vọng lại vừa tức giận. Chị ly hôn, sống một mình nuôi con trai, chính là bởi vì chồng cũ và bạn thân của chị ngoại tình với nhau, đây là phần ký ức đau khổ nhất của chị, hiện nay nhìn thấy Diệp Duy Mộng lại như nhìn thấy lại kết cục của cuộc hôn nhân kia.

Chị là người gọi là bạn thân của chị còn dám thẳng mặt cười nhạo chị không có hương vị phụ nữ, ngay cả trái tim chồng của mình còn không giữ được, còn dám tới hỏi cô ta?

Diệp Duy Mộng còn ngây thơ, nên còn cảm thấy chột dạ.

Chị Đỗ lắc đầu không có tí sức lực nào.

Đợi đến khi chị Đỗ đi rồi, Diệp Duy Mộng nắm chặt tay trong lòng thấp thỏm không yên. Chuyện như vậy, không cần phải nói, chắc chắn chị Đỗ sẽ báo lại với công ty, không may to chuyện, từ trong trường cho đến các tạp chí, vậy bản thân cô xong đời rồi.

Diệp Duy Mộng lắc đầu, Không được! cô không thể cứ như vậy mà chấm dứt cuộc sống diễn viên, cô còn trẻ, còn có rất nhiều thời gian, cô chắc chắn sẽ nổi tiếng, sẽ còn nổi tiếng hơn cả Lê Huyền và Phạm Duyệt Tân! Cô không thể cứ để tương lai sau này bị hủy hoại.

Đúng rồi! Tìm anh Khôn!

Diệp Duy Mộng nhanh trí, cuống quýt lấy điện thoại ra suy nghĩ, đầu tiên nên gửi tin nhắn thăm dò Ngô Chính Khôn trước đã.

Quay xong Ngô Chính Khôn từng nói nếu cô có khó khăn gì thì cứ đến tìm anh ta. Nay cô cũng không có yêu cầu gì, chỉ hy vọng Ngô Chính Khôn có thể giúp cô nhận mấy kịch bản tốt, chỉ cần có người tuyển cô đóng phim, cô cũng không tin công ty có thể bỏ cái cây hái ra tiền như cô.

Ngô Chính Khôn trả lời tin nhắn rất nhanh: "Ngày mai ra mắt phim xong mời em ăn trưa."

Diệp Duy Mộng mỉm cười vui vẻ.

Vào trong cái vòng lẩn quẩn này, ai mà không có mấy cái scandal? Chỉ cần ngày mai có scandal mới, chuyện của cô cũng bị quên lãng thôi, chỉ cần cô có thể tiếp tục đóng phim, tất cả đều không thành vấn đề! Chỉ cần có thể nổi tiếng, scandal cũng chẳng là cái gì.

Diệp Duy Mộng nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới nhớ tới ảnh chụp.

Cô không biết ảnh này là ai chụp, nhưng chắc chắn không thoát khỏi quen biết với Chu Hạ Ninh. Sắc mặt cô ta trầm xuống, trong lòng không thoải mái. Cuối cùng Chu Hạ Ninh biết mình có quan hệ với Phương Hân Đông từ lúc nào? Cô biết Chu Hạ Ninh không phải là một người chịu được thiệt thòi, nếu cô ta đã sớm biết chuyện này cũng không có khả năng chịu nhịn đến bây giờ.

Diệp Duy Mộng lặn lội qua lộn lại, đến cùng cũng kết luận rốt cuộc là không phải do Chu Hạ Ninh làm. Nhưng cô biết rõ tình bạn của cô và Chu Hạ Ninh đã chấm dứt.

Tuy rằng có chút đáng tiếc, nhưng cô không có gì tiếc nuối. Cô là người mới, trong giới này cũng không có bối cảnh, nếu muốn đi lên chắc chắn phải không từ thủ đoạn! Bản tính con người luôn ích kỷ, ít nhất cô cũng không làm cho Phương Hân Đông và cô ta chia tay, cũng là đã hết lòng giúp đỡ.

Thật ra, nếu Chu Hạ Ninh muốn che giấu, đầu tiên đã gọi điện thoại chất vấn Phương Hân Đông và Diệp Duy Mộng khóc lóc mắng mỏ gì đó, nhưng cô không có hứng thú với mấy chuyện vớ vẩn. Nhiều năm trôi qua, cô đã sớm buông tay, bởi vì không yêu cho nên không đau, chỉ là lặp lại lần nữa nên cảm thấy ghê tởm mà thôi.

Diễn viên thường hay diễn trò, nhưng cô không nghĩ trong cuộc sống cũng cần phải diễn, đơn giản không cần để ý đến bọn họ. Trước mắt cô chỉ quan tâm đến bộ phim mới này thôi.

Cô không biết do Trang Dục tài giỏi hay do Tinh Diệu quá lớn, chỉ một tháng đã tìm cho bộ phim này đạo diễn, chỉ đạo nghệ thuật, tạo hiệu ứng nổi tiếng nhất, nay bản thân ở trong đó, cô mới hiểu được bộ phim này không thể không nổi tiếng, tất cả sắp xếp chỉ còn chờ cơ hội, không nổi cũng khó.

Nam chính trong bộ phim này là JohnSon người Mĩ và Trang Dục, đạo diễn là Ngô Minh Vệ nổi tiếng của HongKong, vai nữ chính là người mới đạt giải thưởng ảnh hậu Gia Huân.

Gia Huân hơn 30 tuổi, không chỉ đạt giải ảnh hậu, còn vừa thông báo kết hôn, xem như sự nghiệp và tình yêu đều mỹ mãn, bởi vậy Chu Hạ Ninh nhìn thấy cô ấy tinh thần thoải mái, sắc mặt hồng hào, nhìn qua tâm trạng không tồi.

Lần họp báo công bố tin tức này Chu Hạ Ninh không tham gia, có ba đại minh tinh và một đạo diễn nổi tiếng cô đến cũng chỉ làm nền, căn bản không có phóng viên để ý đến cô.

Trang Dục tính toán, quyết định để đến khi tuyên truyền cho bộ phim sẽ mang Chu Hạ Ninh đi thông báo với phóng viên sau.

Bởi vì sắp ra mắt nên việc chính thức quay còn phải chờ thêm mấy ngày, Chu Hạ Ninh đến thành phố S thử vai trước, bản thân là nhà sản xuất phim Trang Dục trước tiên vẫn liên lạc với Chu Hạ Ninh.

Lần này anh là nhà sản xuất phim, nếu có chuyện gì phải nói với anh!

Chu Hạ Ninh cười mỉm, cúi đầu xóa tin nhắn.

Cô khiêm tốn quen rồi, thật sự không có thói quen làm cho mọi người đều biết, cô chính là nhờ Trang Dục đi cửa sau mà vào.

Đạo diễn Ngô Minh Vệ là người cực kì nghiêm túc, thoát nhìn phong cách cũng có chút giống Vương Vũ Thần, mới hơn 50 tuổi mà đã một đầu tóc hoa râm, nhìn qua cứ như ông lão 70.

Chu Hạ Ninh trong lòng thổn thức: làm đạo diễn thật sự là lao tâm khổ tứ, già thật nhanh.

Cô không khỏi nghĩ đến Trang Dục, một người bình thường nhìn rất lười nhác, tùy ý thể nhưng lại muốn làm nhà sản xuất phim. Tuy rằng không ít ngôi sao đang ở đỉnh cao của sự nghiệp đều muốn thử làm đạo diễn, nhà sản xuất phim gì đây, nhưng Chu Hạ Ninh thật sự không nghĩ ra Trang Dục tại sao lại có hứng thú với chuyện này.

Cô đương nhiên không biết, thật ra trong lòng Trang Dục muốn chảy máu, Thịnh Thanh Phong biết anh muốn làm nhà sản xuất phim đã cười nhạo anh một lúc lâu.

Xâu chuỗi các câu chuyện, Thịnh Thanh Phong đã sớm đoán ra hẳn là vì Chu Hạ Ninh mới làm như vậy.

Từ trước đến nay nhà sản xuất luôn bị hấn xem như là kẻ ngốc sống hai mặt đáng đánh, nay hẳn lại chủ động đi làm nhà sản xuất.

Trang Dục biết Thịnh Thanh Phong sau lưng chắc chắn cười đến rút ruột, nhưng anh vẫn không đổi sắc mặt mà chấp nhận. Bây giờ nhìn thấy Chu Hạ Ninh mặc đồ diễn, hẳn lập tức cảm thấy một tháng này vất vả không uổng phí.

Trang Dục sững sờ nhìn Chu Hạ Ninh mặc quần áo cảnh sát bước ra, tư thế hiên ngang, lọt vào mắt hẳn lại có chút quyến rũ. Hấn phảng phát nghe được trái tim trong lồng ngực đập điên cuồng, không thể đè nén được.

Chu Hạ Ninh kéo quần áo cảnh sát trên người, hưng phấn nhìn vào gương.

Hôm nay chủ yếu là để các diễn viên chụp poster phim, Trang Dục cũng mặc vào quần áo cảnh sát, thật ra trong kịch bản hẳn thường mặc quần áo hàng ngày, chỉ có một hai cảnh là cần mặc quần áo cảnh sát, nhưng hẳn cúi đầu nhìn quần áo cảnh sát trên người, lại nhìn qua Chu Hạ Ninh, khóe môi mỉm cười.

Mặc thế này như là quần áo tình nhân đây.

Trang Dục đang xuân tâm nhộn nhạo, Chu Hạ Ninh đã chạy tới studio, công ty Tinh Diệu rất coi trọng bộ phim này (thật ra là Trang Dục rất coi trọng), bởi vậy bộ phận tuyên truyền cũng thành lập, chụp poster chắc chắn không thể thiếu, Trang Dục nhờ các mối quan hệ của mình cố ý mời nhiếp ảnh gia nổi tiếng trong nước đến chụp.

Nhà sản xuất Trang Dục bày ra đủ loại cám dỗ, làm cho người bị hấn vừa dễ vừa lừa ký hợp đồng là đạo diễn Ngô Minh Vệ và JohnSon đều rất hài lòng.

Gia Huân diễn vai bị vu oan giết người, sau này có JohnSon phá án trả lại trong sạch cuối cùng hai người trở thành một đôi.

Đợi đến khi chụp xong đã là buổi chiều, mọi người đều rất hài lòng. Trang Dục trộm sao lại một bức ảnh, dùng điện thoại gửi cho Chu Hạ Ninh.

Đăng lên weibo nhé!

Chu Hạ Ninh sững sốt, lập tức nhớ ra cô bây giờ còn chưa có tài khoản weibo. Sau này Weibo có công dụng rất lớn đối với giới nghệ sĩ, cô suy nghĩ rồi lấy điện thoại di động ra đăng kí một tài khoản.

Chu Hạ Ninh.

Cô cúi đầu nhìn tên trên weibo, trong lòng có một chút tự hào.

“Đăng kí xong chưa?” Bên cạnh vang lên một giọng nói, Chu Hạ Ninh ngẩng đầu nhìn Trang Dục gật gật đầu.

Rất nhanh, di động của cô đã có thông báo mới. Bên mục “bạn tốt” có một cái tên nhấp nháy, cô không ngẩng đầu, mở thông báo ra mới thấy tên Trang Dục đã thêm vào danh sách.

Cô nghĩ đem ảnh mới chụp đăng lên, sau đó thoát khỏi weibo.

Đến khi cô tẩy trang đi về khách sạn đoàn phim đã thuê, mở weibo ra đã bị dọa giật mình, có hơn 10.000 người theo dõi và hơn 5000 lượt thích!

Cô vừa nhìn vừa bóp trán thờ dài.

Cô mới đăng tấm hình kia, 30 giây sau Trang Dục cũng đăng nên dẫn đến một đồng bạn chú ý.

Đương nhiên đa số bình luận đều thắc mắc: đây là ai?

Chu Hạ Ninh thậm chí còn thấy có người nói Trang Dục bỏ rơi Phạm Duyệt Tân sao?

Cô không biết nói gì. Cẩn thận kiểm tra bình luận mới biết được, Trang Dục lâu nay không kết bạn thêm với người khác, bạn trên weibo của hần cũng không nhiều, tổng cộng chưa đến 100, vì vậy mỗi lần có thêm bạn mới đều được nhiệt liệt quan tâm, đặc biệt là những cô gái trẻ.

Chu Hạ Ninh có chút đau đầu bởi vì không ngừng có thêm bình luận mới, cũng không ngừng hỏi đến cô. Thậm chí có người tìm ra hai quảng cáo với hai tin tức đơn giản của cô. Cô có thể đoán ra được không lâu sau tin tức cô bị cầm chừng chắc cũng sẽ có người đào ra.

Có liên quan đến đại minh tinh Trang Dục, có phải cô muốn yên ổn là rất khó?

Chu Hạ Ninh bối rối tắt weibo, không đành lòng nhìn vào, cô còn chưa có tài khoản Vip đâu, mới vừa lập weibo đã có hơn 10.000 theo dõi cảm giác thật rất tệ, nếu như có thể bỏ qua bình luận tò mò hay ác ý có lẽ cảm giác sẽ tốt hơn một chút.

Đây chính là chê bai phải không? Cô còn chưa nổi tiếng đâu, chê bai nhiều như vậy.

Bởi vì trong đoàn làm phim trừ Chu Hạ Ninh và JohnSon ai cũng có việc bận, Ngô Minh Vệ bèn hẹn John và Chu hạ Ninh đi ăn tối, thật ra là chỉ đi ăn tại quán ven đường bên cạnh studio.

Chu Hạ Ninh thấy người có vóc dáng thư sinh, nhìn nho nhã, nghiêm túc như Ngô Minh Vệ, không tưởng tượng được ông lại thích ăn quán vỉa hè, ngồi bên trong uống bia ăn chân gà, người lần đầu tiên ăn quán vỉa hè là JohnSon cũng rất hứng thú gặm một cái cánh gà nướng, uống một ngụm bia.

“Thật cay, thật cay.”

Chu Hạ Ninh cúi đầu nhịn cười.

Hai người này rất thú vị, giống như không biết lúc nào đã gần gũi hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Sóng Gió Từ Tấm Poster

Nói cho cùng thì Ngô Minh Vệ cũng chỉ là đạo diễn, tuy rằng rất có danh tiếng nhưng phong cách sống cũng giản dị, chỉ ngồi yên không nói nhiều, Chu Hạ Ninh thì im lặng giả làm người vô hình. Chỉ có Johnson, dù đã mặc quần áo mộc mạc giản dị còn có ý đeo râu quai nón giả, đội mũ lưỡi trai nhưng dáng người cao lớn, từ bóng dáng sau lưng của cô có thể nhìn ra là một ngôi sao giả dạng, lại thêm khuôn mặt của người ngoại quốc khiến người đi ngang qua thì một nửa quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Nhưng anh ta cũng không thêm để ý, cúi đầu nên ăn thì ăn, nên cười thì cười. So với Ngô Minh Vệ còn tự nhiên hơn.

Chu Hạ Ninh cong cong khóe môi, cúi đầu im lặng ăn.

Ngô Minh Vệ tay cầm chân gà, ngẩng đầu nhìn mắt Chu Hạ Ninh, khẽ gật đầu.

Ông cực kỳ tán thưởng diễn viên mà không quan tâm tới hơn thua, những cô gái còn trẻ như Chu Hạ Ninh, không mấy cô có thể bình tĩnh tự nhiên gặm chân gà ở trước mặt ông và Johnson như thế,!

Tuy rằng gặm so với ông và Johnson ưu nhã hơn rất nhiều nhưng dù sao bản thân chuyện gặm chân gà này đã là bất nhã. Các cô gái trẻ, lại là người mới nhận vai diễn của ông, tất nhiên là muốn ở trước mặt ông biểu hiện mặt tốt nhất.

Cho nên ông mới tự mời khách đến ăn quán ven đường nếu nói nơi này là nhất thời hứng trí không bằng nói là một thí nghiệm nhỏ với cô gái này đi.

Tuy rằng Trang Dục ở trước mặt ông đem Chu Hạ Ninh khen đến hoa bay đầy trời nhưng ông vẫn thích nhìn người bằng mắt của mình hơn. Làm đạo

diễn quan trọng nhất là phải có một đôi mắt biết nhìn người.

Ông tự nhận khả năng này của ông khá tốt.

Từ lần Trang Dục liên hệ với ông đến ngày hôm nay ông cảm thấy có cảm giác chỉ sợ Trang Dục hao tâm tổn trí chính là vì cô gái ở trước mắt này thôi.

Trước mắt đoàn làm phim này đã là đoàn làm phim tốt nhất mà Trang Dục có thể tập hợp lại rồi, ông vốn muốn ở nhà nghỉ ngơi một năm với vợ con mà cũng bị Trang Dục kéo vào đây, mà Johnson lại càng không phải là người mà chỉ cần dựa vào tiền thù lao là có thể mời tới, còn Giả Huân từ sau khi nổi danh cũng là người kén chọn trong việc lựa chọn kịch bản và đoàn làm phim.

Một đội ngũ như vậy mà Trang Dục chỉ mất một tháng để tạo thành khiến cho ông cũng có thêm mấy phần hứng thú.

Kịch bản như vậy, ông cũng chưa làm bao giờ đây cũng là một phần lý do mà ông đồng ý nữa.

Nay xem ra ít nhất cô gái này cũng không làm người ta chán ghét. Càng làm cho ông mong đợi xem kỹ năng diễn xuất của cô.

Nếu đem việc diễn xuất trở thành một công việc cả đời thì chỉ dựa vào khuôn mặt hoặc đại gia thì sẽ không bao giờ đi xa được.

Buổi chiều xem xong những tấm poster phim đã chụp Trang Dục trở về trường quay Lâm Thủy tiếp tục diễn nốt vai diễn trong phim < Tam Quốc Truyền > của mình, đợi đến khi nhàn rồi mở ra weibo của mình thì giật mình hoảng sợ.

Anh nhủ mày thật chặt nhìn vô số bình luận và tag trên weibo của mình. Trong lòng anh thật chán nản, chỉ không để ý một chút thôi mà hình như đã kéo thêm phiền toái cho Chu Hạ Ninh rồi.

Sức mạnh dư luận của Weibo mạnh mẽ thế nào thì chính cũng anh đã được lĩnh hội rất nhiều lần, nhưng Chu Hạ Ninh không giống như thế, cô là người mới, dễ bị lực lượng dư luận trên weibo đè bẹp, thậm chí còn bị công kích ác ý nữa.

Anh quyết định thật nhanh, ngoắc gọi trợ lý Tiểu Nhậm lại, khẩn cấp bảo Tiểu Nhậm lập một tài khoản weibo khác về phim có tên “ tổ tuyên truyền của phim điện ảnh Kỳ Án Truy Tung”, Tiểu Nhậm lập tức trở thành người đại diện của weibo này.

Đồng thời liên hệ với Giả Huân.

Không đến mười phút trên weibo của Giả Huân đăng bức ảnh của phim < Kỳ Án Truy Tung > trong phòng studio của phim, Trang Dục cũng đăng bức ảnh giống Giả Huân của mình trong studio lên weibo. Bởi vì Johnson không có tài khoản weibo nên Trang Dục thay anh đăng bức ảnh trong studio lên.

Qua mười phút weibo tên là ' tổ tuyên truyền của phim < Kỳ Án Truy Tung > ' cũng chứng thực tin tức quay phim của bộ phim, đồng thời đăng bức ảnh có Trang Dục, Chu Hạ Ninh, Johnson và Giả Huân trong studio lên.

Trang Dục khẩn cấp vì sơ sót của mình mà sửa chữa, mà Chu Hạ Ninh lại hồn nhiên không biết. Com nước xong cô như cũ im lặng đi theo sát phía sau Ngô Minh Vệ và Johnson trở về khách sạn của đoàn làm phim. Bọn họ ở studio chụp ảnh nền cho phim, mặt khác còn cần một số cảnh có đô thị nên bọn họ đi đến trung tâm thành phố S lấy cảnh.

Một số diễn viên của đoàn làm phim có việc nên chưa tới do vậy mỗi người bọn cô được cấp một phòng riêng. Rửa tay xong, cô cầm di động, nghĩ nghĩ rồi đăng nhập vào weibo.

Dù cô đã có sự chuẩn bị về tâm lý nhưng khi đăng nhập vào weibo nhìn số lượng người theo dõi tăng lên với số lượng hoảng sợ. Nhưng những lời bình luận lúc này lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Cô cúi đầu trầm ngâm nhìn bình luận của Lê Huyền cho Trang Dục hồi lâu.

Lê Huyền : Chúc mừng tác phẩm đầu tiên của nhà sản xuất Trang nhé! Vừa nhìn poster đã có thể thấy đây là một tác phẩm điện ảnh rất có chiều sâu đó!

Trang Dục: . . .

Bởi vì bình luận trên weibo này của Lê Huyền nên dư luận trên weibo từ bình luận sôi nổi biến thành tò mò. Mọi người đều hiểu đây chẳng qua chỉ là ở trên weibo tuyên truyền mà thôi. Hơn nữa bởi vì Trang Dục lần đầu tiên làm nhà sản xuất nên tự nhiên sẽ đối với việc tuyên truyền sẽ trở thành quan trọng. Vì thế fans của Trang Dục gửi rất nhiều lời chúc phúc.

Chu Hạ Ninh nhẹ nhàng thở ra.

Cô kỳ thật không hề thích dùng những scandal này để trở nên nổi tiếng, cô thích dùng chính khả năng diễn xuất của bản thân để bộ phim trở thành một bộ phim hay, khiến mọi người chú ý đến cô nhờ khả năng diễn mà không phải là những scandal vô căn cứ.

Chỉ cần scandal có liên quan đến Trang Dục, bị người xấu tuyên truyền thì tuyệt đối có thể vượt qua cả sự tuyên truyền về phim ảnh, mặc dù có không ít công ty dùng những cách này để lăng – xê nhưng bản thân cô vô cùng phản cảm với phương thức này, nhưng mà, kiếp trước bản thân cô cũng từng bị đồn thổi những scandal tình ái nam nữ, rồi cả chuyện không vui với ngôi sao nữ nào đó.

Đợi đến khi bộ phim chính thức bấm máy thì phần lớn diễn viên đã đến đông đủ.

Vai diễn của Chu Hạ Ninh là một nữ cảnh sát cùng sở với Trang Dục là một nữ cảnh sát làm việc ở phòng hồ sơ, phụ trách khu vực hộ tịch cùng tư liệu hồ sơ, kiểm tra và sửa chữa đơn từ, cô vốn là sinh viên ưu tú tốt nghiệp trường cảnh sát hạng nhất, khi còn thực tập từng theo thầy giáo đi bắt hung thủ, bị hung thủ bắt làm con tin, thầy giáo vì cứu cô mà hy sinh. Vì thế, Mẫn Nguyên – vai mà Chu Hạ Ninh diễn sa sút tinh thần một thời gian tự nguyện xin được điều sang khu hồ sơ, giấy tờ.

Cảnh diễn đầu tiên của cô là được đội trưởng đội trinh sát Mạc Nam (Trang Dục đóng) đi phòng hồ sơ yêu cầu hỗ trợ điều tra, bị Mẫn Nguyên lấy lý do giải quyết việc chung mà từ chối.

Ngô Minh Vệ ngồi trước máy quay nhìn Mẫn Nguyên ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mạc Nam phảng phất như không hề biết người vẫn được cả cục đặt biệt danh vị thần điều tra tiếng tăm lừng lẫy, đôi môi tái nhợt khê mở, giọng điệu bình thản nói, “Nếu muốn xem tài liệu hồ sơ cần có bản thân của người bị xem hoặc người giám hộ cho phép mới được.”

Mạc Nhan có chút khó chịu vò vò mớ tóc vốn dĩ đã rối bù của mình trên mặt có chút không kiên nhẫn, giọng điệu phớt lờ trở nên nặng nề, thăm dò nhìn chằm chằm vào Mẫn Nguyên, “Cô nghe đây, kẻ này rất có thể là hung thủ của một chuỗi những vụ án giết người bằng cách hành hạ đến chết! Tôi phải xem tư liệu của hắn ta ngay lập tức!”

Mẫn Nguyên lần nữa ngẩng đầu, giọng điệu thậm trí còn không có chút thay đổi nào, như giải quyết việc bình thường, nhưng lại có vẻ rất lạnh lùng, “Tôi là theo quy tắc mà làm việc. Nếu anh muốn đọc tài liệu, xin hãy lấy giấy cho phép ra đây.”

Mạc Nam nắm chặt bàn tay cắn răng, hung hăng trừng Mẫn Nguyên, “Cô được lắm.” Nói xong Mạc Nam bước nhanh ra ngoài.

Mẫn Nguyên cúi đầu, yên lặng nói, “Cảm ơn đã khen.”

“Cut.” Ngô Minh Vệ chậm rãi đứng lên phát phát tay, “Cảnh tiếp theo.”

Trang Dục đối với Chu Hạ Ninh nhíu mày, giờ ngón tay cái lên.

Ngô Minh Vệ vẫn luôn luôn là đạo diễn yêu cầu vô cùng cẩn thận và nghiêm khắc, nghe nói từng có ngôi sao điện ảnh nổi tiếng khi còn là người mới dưới tay ông bị NG (quay hỏng) đến 50 lần, quả thực diễn đến phát nôn!

Từ truyền thuyết đó có thể thấy được, đạo diễn Ngô Minh Vệ là một người vô cùng nghiêm khắc. Mà Chu Hạ Ninh có thể ở lần diễn đầu tiên của ông mà vượt qua, đúng là kỳ tích!

Chu Hạ Ninh xem như không nhìn thấy biểu tình khoa trương đó của Trang Dục, bình tĩnh đứng lên đi đến chỗ thợ trang điểm để chỉnh lại.

Cô cũng không phải là hôm nay mới gặp phải người khó tính trong yêu cầu diễn xuất, từng có lần cô cũng gặp phải đạo diễn nghiêm khắc, bị mắng đến nổi phải vụng trộm khóc, thậm trí đến cả lòng tin cũng bị phá vỡ. Nhưng chính vì cô có những ngày tệ như vậy nên đến bây giờ mới có thể diễn trôi chảy như vậy.

Nói đơn giản có thể hiểu rằng chỉ là đã quen tay hay việc thôi. Cho nên cô một chút cũng không có cảm thấy vì diễn tốt mà kiêu ngạo hay khoe khoang. Cô chỉ là có thêm 10 năm kinh nghiệm so với những người mới khác mà thôi. Nếu thật sự bỏ đi cái trí nhớ về mười năm đó thì cô chỉ là một tờ giấy trắng.

Ngô Minh Vệ âm thầm gật đầu, trong lòng vô cùng hài lòng với cách cư xử không quan tâm đến hơn thua của Chu Hạ Ninh, trong lòng ông cũng đã vừa ý nhưng còn cần phải quan sát thêm nữa. Cái kịch bản đó ông đã giữ thật lâu, vẫn còn thiếu mấy diễn viên và nhà đầu tư nữa thôi.

Nhưng đối với ông việc tìm nhà đầu tư thì dễ nhưng tìm diễn viên hợp ý mình lại không dễ tìm.

Hôm nay cả một ngày đều diễn ở trong phòng, để tìm cảm giác chân thật, Trang Dục có ý mượn hẳn một văn phòng của cục cảnh sát thành phố S để quay. Thứ bảy tuy là ngày nghỉ nhưng vẫn còn những cảnh sát trực lại và những cảnh sát tăng ca đóng làm diễn viên quần chúng cùng người vây xem cũng không ít.

Đội đến sau khi diễn xong không ít người chạy đến xin chữ ký của Trang Dục, anh nhất thời có chút đau đầu, trong lòng ảo não nghĩ sao hôm nay không đem Johnson ra để thu hút sự chú ý của mọi người, đợi đến khi anh ký xong vội ngẩng đầu thì chỉ thấy bóng dáng nhanh nhẹn lướt qua của Chu Hạ Ninh.

Cùng diễn như vậy vẫn còn quá ít đi!

Khi bắt đầu quay phim thì vai diễn của Chu Hạ Ninh thật ra cũng không nhiều bằng nhân vật chính, cô cũng không phải cảnh nào cũng diễn cùng Trang Dục, đợi đến khi cô quay xong cảnh bị cục trưởng mắng, thì Trang Dục cũng thoát ra được từ trong đám đông.

Thật ra Chu Hạ Ninh có thể hoàn thành sớm hơn, chỉ là người diễn vai cục trưởng bị đạo diễn Ngô NG vài lần, nói ông không có khí thế của cục trưởng, vì thế cứ lặp đi lặp lại, lời thoại của cô tuy không nhiều nhưng dù sao cũng là cùng diễn trong một cảnh hơn nữa cô cũng không cảm thấy sao cả, đếm khi quay xong đi ra khỏi cảnh thì nhìn thấy Trang Dục mang khuôn mặt âm ỉ.

“Chúc mừng anh, độ nổi tiếng không giảm.” Chu Hạ Ninh thấy Trang Dục nhìn mình trông ngóng, nghĩ nghĩ, không có thành ý lắm nói với anh một câu, sau đó xoay người thay quần áo.

Lần tiếp theo vẫn là Trang Dục và Chu Hạ Ninh cùng diễn.

Đây là lần cảnh quay ở sở cảnh sát ghi chép lại sau lần đầu tiên Mẫn Nguyên và Mạc Nam cùng với nhau trải qua một trận đuổi giết điên cuồng. Lúc này đây Mẫn Nguyên không còn bộ cảnh phục cẩn thận tỉ mỉ như trước nữa, tóc tai bù xù, hai má, khuỷu tay đều có vết xước rỉ máu, quần áo rách nhiều chỗ, thoát nhìn có chút thô thảm.

Đương nhiên là Mạc Nam cũng không khá hơn chút nào.

Nhà thiết kế không ngừng sửa chữa điều chỉnh quần áo cho Trang Dực, ý đồ khiến cho anh càng giống như liều mạng trở về. Trang Dực nhàn rỗi nằm chán, hướng Chu Hạ Ninh cười chế nhạo.

Thật đúng là giống đôi uyên ương gặp rủi ro!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chuyện Xấu Kéo Đến

“Chuẩn bị!” nghe theo tiếng hô của đạo diễn Ngô, xung quanh yên lặng, bên cạnh đèn chiếu sáng, kỹ thuật viên tập trung nghe lệnh.

“Action!”

“Cô nói cái gì?” cảnh sát A đứng một bên ngáp dài.

“Lúc này chúng tôi bị đuổi giết trên đường.” Mẫn Nguyên vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn chăm chăm cảnh sát A.

“A, hai người bị đuổi giết... Cái gì?” Cảnh sát A cuối cùng cũng phản ứng kịp, nhưng vẻ mặt còn nghiêm túc hơn cả Mẫn Nguyên, “báo án giả có tội gì các người biết không?”

Mẫn Nguyên hơi nheo mắt, vẻ mặt không kiên nhẫn xoay người liếc nhìn Mạc Nam đứng bên cạnh: “Thế cảnh sát của anh đâu?”

“Không đem theo.” Mạc Nam cười gượng, nếu bỏ qua vết trầy xước trên mặt, nhìn có một chút thoải mái.

Mẫn Nguyên cắn môi, đang muốn nói tiếp lời thoái thì vẻ mặt thay đổi.

“Cut.”

Chu Hạ Ninh xụ mặt, trừng mắt nhìn Trang Dực vừa thu lại vẻ mặt: “Anh làm gì vậy?”

Cảnh sát A đứng một bên cũng nở nụ cười.

“Xảy ra chuyện gì?” Ngô Minh Vệ vừa này nhìn chăm chăm máy theo dõi, chỉ thấy trong màn hình Chu Hạ Ninh không đọc tiếp lời thoái.

“Đạo diễn Ngô, vừa rồi anh Trang làm ngáo ộp trên Hạ Ninh đấy.” Nhân viên đoàn phim đứng bên cạnh vừa cười vừa mách tội.

Ngô Minh Vệ lắc đầu cười: “Trang Dực, cậu đừng quên nhà sản xuất là ai, đến lúc hết tiền tôi cũng không tiết kiệm hộ cậu đâu.”

Trang Dực cũng nở nụ cười: “Ồi chà, đạo diễn Ngô không nhắc nhở, tôi đã quên mất lần này tôi là nhà sản xuất. Như vậy không được rồi, Hạ Ninh em nhớ diễn cho tốt, cố gắng chỉ diễn một lần thôi.”

“Được thôi, chỉ cần anh không quấy rối là được.” Chu Hạ Ninh cười liếc mắt nhìn hắn.

Tuy rằng lãng phí một ít thời gian, nhưng không khí trong trường quay rất tốt nên mọi người cũng không để ý.

Đạo diễn Ngô nhàn nhã ngồi vào máy theo dõi nói: “Bắt đầu lại lần nữa.”

“Action.”

Đến khi diễn xong, Chu Hạ Ninh rửa tay, lấy khăn ướt tẩy trang môi, im lặng ngồi xuống cạnh Trang Dực, may mắn Trang Dực tự biết ngồi cùng với đạo diễn Ngô nên cô có ngồi đây cũng không gây khó chịu.

Bởi vì Chu Hạ Ninh không có trợ lý, cũng không biết là Tiểu Nhậm tự nhân việc hay là Trang Dực cố ý dận dỏ, tóm lại mỗi bữa cơm đều do anh ta lấy giùm, Chu Hạ Ninh cũng không từ chối, mấy lần sau nữa cũng không hề nói cảm ơn, đến giờ cơm tự động đi tìm Tiểu Nhậm.

Ngược lại Trang Dục cũng hiểu được thói ghen tị của người đời, làm cho cô cũng cảm thấy chút an ủi.

Trang Dục và đạo diễn Ngô ngồi một chỗ vừa xem lại các cảnh diễn vừa ăn cơm luôn, thật sự là một công đôi việc. Chu Hạ Ninh làm diễn viên bình thường, cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Trang Dục vốn dễ ăn, từ trước đến giờ cũng sẽ kêu la cơm hộp trong đoàn phim ăn không ngon, đến khi chính mình là nhà sản xuất mới phát hiện mua cơm hộp cũng là một vấn đề lớn, tốn thêm một khoản tiền. Cơm hộp này không quá dở, nhưng cũng không phải ngon, bởi vì mỗi bữa đều đổi món nên cũng không đến mức quá chán.

Chu Hạ Ninh đã sớm quen ăn cơm hộp tại trường quay, nên cũng không kén ăn, kiếp trước cô bị loét dạ dày, uống thuốc liên tục, nên lúc này luôn nhai kĩ nuốt chậm, đứng giờ ăn ba bữa, cố gắng không bị đau dạ dày.

Kiếp trước làm 10 năm diễn viên hạng ba, cô có nhiều thói quen xấu. Khi đó, cô đi đóng phim nổi danh là liễu mạng. Không liễu mạng không được, tuổi tác cô cứ lớn dần, mỗi khi nhìn thấy trong đoàn phim một cô đám phụ nữ trẻ trang điểm thì chỉ có cảm giác bị ai đó đuổi theo sau lưng.

Kinh nghiệm và sự chuyên nghiệp là thứ duy nhất cô có thể so sánh với đám phụ nữ trẻ đó. Nhưng có những lúc, những thứ đó lại chẳng chịu nổi một đòn trước sắc đẹp và tuổi trẻ.

Hiện nay cô nghĩ, cô không cần gấp gáp. Cô hoàn toàn có thể bước đi nhàn nhã, đi lên càng cao.

Ăn cơm, đạo diễn Ngô ra lệnh: “Mọi người chú ý, hôm nay cố gắng diễn xong các cảnh ở đây.”

Hôm nay được diễn ở cực cảnh sát là do Trang Dục nhờ vả người quen, thời gian cũng không được nhiều, phải cố gắng trong hôm nay quay xong. Các cảnh khác đánh đề vào studio quay sau.

Một ngày trôi qua, Chu Hạ Ninh cảm thấy chân đau ră rời.

Hầu hết các vai diễn của cô đều trong đồn cảnh sát, ngay từ đầu bộ phim cô là nhân viên văn phòng trong cục. Khi đứng, khi chạy không tránh khỏi dùng chân. Đợi đến khi kết thúc đã là 8h, bắp chân của cô cũng cứng lại.

Rèn luyện vẫn chưa đủ.

Có muốn đi massage chân không? Anh vừa tìm ra gần đây có một cửa hàng rất tốt.

Chu Hạ Ninh vừa thay quần áo xong thì thấy di động báo có tin nhắn mới, cô ngẩng đầu lên nhìn, không thấy Trang Dục nhưng chắc là anh ta đang ở gần đây.

Không được, em muốn nghỉ ngơi sớm.

Thật ra cô muốn đi, nhưng cũng không muốn đi ra ngoài một mình với Trang Dục. Đang trong quá trình quay, muốn tạo scandal rất đơn giản, bản thân nên cố giữ gìn, không nên chủ động cho bọn phóng viên săn ảnh cơ hội.

Buổi sáng Chu Hạ Ninh đi xe của đoàn phim đến đây, khi cô xuống lầu xe của đoàn phim đã đi mất. Cô nhủ mày, đi vào bãi xe ngầm tìm người trong đoàn làm phim, thì nghe được tiếng chuông điện thoại vang lên.

Đàn anh.

Trong lòng cô hơi hơi nhảy dựng, chậm rì nhận điện thoại: “Em nhìn theo hướng 5h, xe Buick màu đen, lại đây đi.”

Chu Hạ Ninh tắt điện thoại, do dự quay đầu lại, nhìn xe ô tô màu đen cách đó không xa, chỗ ngồi kế bên tay lái, Tiểu Nhậm hạ một nửa cửa sổ đang vẫy tay với cô.

Cô không do dự chạy qua, khoảng cách còn 5 bước thì cửa xe mở ra, Trang Dục ngồi trong xe tươi cười. Cô chạy nhanh hơn, ba bước thành hai nhảy lên xe, nhanh chóng kéo cửa xe lên.

“Em về khách sạn. Cảm ơn.” Chu Hạ Ninh vuốt tóc, ngồi xuống đằng sau chỗ Trang Dục.

“Không cần cảm ơn, dù sao cũng tiện đường.” Trang Dục quay đầu, một tay cầm kính đen, cánh tay phải đặt trên lưng ghế tựa, nhàn nhã dựa vào, liếc nhìn Chu Hạ Ninh cười.

“Khó có ngày kết thúc công việc sớm, có muốn đi ra ngoài chơi không?”

“Không được.” Chu Hạ Ninh nghiêm túc nói, “Buổi tối em muốn đọc lại kịch bản, sau đó ngủ sớm một chút.”

Trang Dục nhìn Chu Hạ Ninh bày ra dáng vẻ “Tôi là con ngoan”, cũng không miễn cưỡng, gật đầu cười: “Không sao, như vậy tốt cho sức khỏe.” Nói xong thì quay đầu đi.

Chu Hạ Ninh khẽ thở ra một hơi.

Một mình ở cùng với Trang Dục, cô có chút xấu hổ. Như bây giờ, phía trước chỉ có cái gáy của tài xế và trợ lý Tiểu Nhậm đối diện với cô và Trang Dục, cô lại có chút chột dạ.

Cô chột dạ cái gì đây? Điều này là vô cùng hợp lý mới đúng chứ!

Được rồi, thật ra cô biết rõ cô chính là do Trang Dục mở cửa sau mới vào được. Không nhìn thấy mấy nữ diễn viên trẻ kia vừa hâm mộ vừa ghen ghét với cô sao.

Đều là người mới, tại sao cô có thể diễn nhân vật quan trọng như vậy? Bọn họ lại chỉ diễn vai người qua đường Giáp?

Chu Hạ Ninh cúi đầu, làm ra vẻ nghiêm túc xem điện thoại.

Sáng sớm mai có muốn cùng chạy bộ không?

Tiếng báo tin nhắn vang lên, hiện ra hai chữ “Đàn anh” làm Chu Hạ Ninh hoảng sợ. Cô nhanh chóng ngẩng đầu, thấy ba cái đầu phía trước đều không quay lại mới tiếp tục cúi đầu.

Không được.

Chu Hạ Ninh bấm từng chữ, trong lòng có chút do dự, có phải cự tuyệt Trang Dục quá trực tiếp, quá thường xuyên?

Không được, em không dậy nổi.

Cuối cùng, Chu Hạ Ninh viết thêm một ý coi như có thể làm người ta tin tưởng rồi mới gửi đi, sau đó cô quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, quyết tâm không nhìn phản ứng của Trang Dục.

Buổi tối quay về khách sạn, cô điện thoại cho ông bà ngoại nói cô bây giờ phải ở lại thành phố S, khi nào xong công việc mới có thể trở về. Sau đó mới mở Weibo.

Từ lần sau sự kiện Trang Dục đăng mấy cái ảnh poster phim kia, số lượng người theo dõi cô lại tăng, hiện tại đang có 12 ngàn người theo dõi, đương nhiên đa số là vì Trang Dục mà tò mò với cô.

Chu Hạ Ninh không hay đăng bài lên weibo, nhưng lại thích đọc tin trên đó, có đôi khi rất nhiều tin tức nhờ weibo mà phát tán rất nhanh.

Cô đang xem vô cùng thích thú, điện thoại di động lại vang lên.

Sau khi chính thức quay phim, phòng của cô cũng có thêm một người ở cùng, họ Tiền, tên là Hữu Đa, đây là một cô gái hiền lành, quyết tâm muốn làm một bộ phim điện ảnh hài, tôi rất xấu nhưng tôi rất dịu dàng! Thật ra Tiền Hữu Đa muốn làm nghệ sĩ hài, trước mắt cứ chạy qua chạy lại ở tại các đoàn phim để làm quen mọi người.

Chu Hạ Ninh cúi đầu, mắt nhìn cái tên hiện trên di động “Đường Điềm”, lắng tai nghe cô gái đang hát hò vui vẻ trong phòng tắm, nhẹ nhàng đi ra ban công.

“Điềm Điềm.”

“Hạ Ninh, có chuyện không hay rồi!”

Nghe thấy giọng nói hoảng hốt của Đường Điềm, tự dưng Chu Hạ Ninh có cảm giác khủng hoảng, trái tim cô nhảy lên, hay là chuyện bức ảnh ở trong trường đã bị lộ? Sao vậy? Bạn bình tĩnh nói đi.”

“Ôi trời, không có thời gian bình tĩnh. Mình nói bạn nghe, mình mới thấy tin tức trên trang nhất tờ báo bên mình đều liên quan đến bạn!” Đường Điềm chắc là tìm một góc nào đó gọi điện thoại, cố ý giảm giọng nói xuống mức nhỏ nhất, rồi lại nhin không được có chút sợ hãi.

“Cái gì?” Chu Hạ Ninh quả thật không hiểu, cô chỉ mới quay 2 quảng cáo, một bộ phim điện ảnh còn chưa công chiếu, làm sao có thể lên trang nhất các tờ báo đây?

“Bạn và Trang Dục, có cả Lê Huyền! Đương nhiên không phải chính bạn lên trang nhất, là tên bạn được nhắc đến!” Đường Điềm thở sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại, “Bạn mình hỏi một phóng viên, nghe nói có một cô gái cùng đoàn làm phim với mọi người, cô ta nói bạn ở trong đoàn phim chỉ lo quyền rũ Trang Dục, bởi vậy Lê Huyền mới nhìn bạn không vừa mắt, thậm chí còn công khai chán ghét bạn!”

Chu Hạ Ninh vừa nghe đã biết, chắc chắn là trong đoàn phim truyền ra. Về phần người bí mật tạo ra scandal, cũng không ai khác ngoài mấy người đó, thậm chí người bị tình nghi nhất là Trương Băng Đình.

Nhưng bây giờ không phải lúc tìm hiểu, thậm chí chỉ một tin không ngờ đến cũng thành sự thật.

“Sáng sớm ngày mai báo này sẽ phát hành, bạn cũng biết số lượng báo bán ra rất lớn, hơn nữa có cả internet, không đến 2h, sẽ có cả ngàn người biết đến chuyện của ba người”.

Chu Hạ Ninh im lặng, cô biết Đường Diễm không nói quá lên, là tạp chí giải trí có số lượng phát hành lớn nhất trong nước, hơn nữa những tin tức trong đó tương đối chính xác, nếu không nghĩ ra cách giải quyết, không chừng trưa ngày mai danh tiếng của cô sẽ thối hoắc, hơn nữa còn nổi danh như đám phụ.

“Hạ Ninh rốt cuộc là ai hại bạn đây?” giọng nói Đường Diễm đều là lo lắng.

Chu Hạ Ninh trong lòng âm áp, hơi nhú mày rồi thả lỏng: “Không có chuyện gì đâu Diễm Diễm.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tin Đồn Xuất Hiện.

Từ khi quyết định tiến vào vòng luân quần này, Chu Hạ Ninh đã biết rằng đây không phải là nơi chỉ biết đến bản thân mình, cho dù cô có cố gắng hạ thấp bản thân, nhẫn nại để không bị chú ý đến thì cũng vẫn sẽ có người tìm cô gây phiền toái thôi, cũng sẽ có người hâm mộ hoặc người ghen ghét, đặc biệt ở đời này cô vẫn bước đi thuận lợi. Nếu như không hề có một chút trở ngại khó khăn gì thì mới là chuyện không thể tin được.

Cô là một người mới vừa mới gia nhập làng giải trí này không lâu, mà lại có thể có được nhân vật quan trọng như vậy. Đạo diễn Ngô Minh Vệ, Trang Dục và John Motson làm nam nhân vật chính, Giả Huân người vô cùng nổi tiếng trong các nữ ngôi sao làm nữ chính, còn Chu Hạ Ninh cô may mắn cỡ nào mới có thể trở thành người đóng vai thứ chính chứ, giờ phút này, những người hâm mộ ghen ghét cô ở trong và ngoài đoàn làm phim có lẽ có thể nhét đầy một xe tải lớn.

Không phải là đã tới rồi sao, có người bắt đầu hắt bát nước bẩn vào cô còn gì. Hơn nữa lại còn đề cập đến scandal tình cảm với những nhân vật có độ nổi tiếng cực cao như Trang Dục và Lê Huyền.

Dù cô vẫn luôn chuẩn bị tâm lý về những scandal này, nhưng không ngờ rằng scandal đầu tiên của cô lại là kịch bản cũ kỹ, người thứ ba chen chân vào đoạn tình cảm của người khác như vậy, hơn nữa lại còn là với ngôi sao cùng trong đoàn làm phim.

Thật không biết cô nên cảm thấy vinh hạnh vì được coi trọng hay không.

Nói thêm vài câu Đường Diễm chán nản cúp điện thoại. Cô chẳng qua chỉ là một thực tập sinh, cho dù thường ngày các đàn anh đàn chị trong tòa soạn vẫn nói cô sẽ là hy vọng của tòa soạn nhưng cũng không thể đánh đồng với họ được, cô chỉ là thực tập sinh không có gì thu hút người khác thôi, mà cho dù cô có là phóng viên lớn đi chăng nữa thì đối với một bài báo có thể gọi ra sự thu hút và tranh luận lớn như thế, chủ biên nhất định cũng không cho gỡ xuống.

Khi Chu Hạ Ninh nghe được tin tức đó thì vừa kinh ngạc vừa ảo não, nhưng khi tỉnh táo nghĩ lại thì thấy cũng không sao, cùng lắm thì 'gáo vờ làm muối' cô không tin Trang Dục và Lê Huyền nguyện ý để tin tức viết như vậy.

Cô nghĩ nghĩ rồi nhấn tin cho Trang Dục.

'Tôi có bạn học làm phóng viên thực tập ở tòa soạn, cô ấy nói đầu đề tờ báo ngày mai có tin tức liên quan đến anh, tôi và Lê Huyền, vẫn là chuyện tình cảm tay ba giữa ba người.'

Trang Dục rất nhanh đã nhấn tin trả lời lại: Em đừng lo lắng.

Chu Hạ Ninh đang nghĩ xem sẽ nhấn tin trả lời như thế nào thì nhận được điện thoại, đi động vang lên, hai chữ 'Đàn Anh' hiện lên trên màn hình điện thoại.

“A lô?”

Chu Hạ Ninh hạ âm thanh xuống thấp vì Tiền Hữu Đa đang ở trong phòng tắm chỉ cách một bức tường, mà Trang Dục nghe vào trong tai lại nghĩ rằng là do vấn đề ngay mai mà tinh thần cô suy sụp.

“Em đừng lo lắng, để tôi đi tìm người hỏi rõ ràng, xem có thể bỏ bài đó đi không.” Trang Dục nghe thấy thanh âm như mất đi sức sống của Chu Hạ Ninh trong lòng cảm thấy bối rối, “Không có việc gì đâu, thật sự, cho dù không bỏ được bài đó đi thì tôi cũng sẽ cùng Lê Huyền nói rõ ràng. Tôi cam đoan!”

Chu Hạ Ninh hơi ngạc nhiên vì lời hứa nghiêm túc của Trang Dục. Nhưng nếu anh nguyện ý cam đoan như thế thì không còn gì tốt hơn. Nói cho cùng thì tất cả sự việc diễn ra cũng bởi vì anh thôi.

“Tốt.” Chu Hạ Ninh mặt không đổi sắc nhìn cửa phòng tắm mở ra, Tiền Hữu Đa xuất hiện, liền hắng giọng một cái, “Cái kia, tôi cúp máy đây. Tạm biệt.”

“Được, chờ tin tức của tôi nhé.” Trang Dục nhẹ giọng nói, lưu luyến không muốn cúp điện thoại, nhưng vẻ mặt lại lập tức lạnh xuống, anh cúi đầu bấm vào dãy số trên danh bạ gọi điện thoại, “Đầu đề của Tuần San Giải Trí ngày mai có scandal của em, anh chẳng nhẽ không nhận được tin tức gì sao?”

Đầu bên kia điện thoại xuất hiện tiếng cười trầm thấp, “Không phải em từ trước đến nay đều không thèm để ý đến những tin đồn này sao.”

“Trước khác bây giờ khác, hiện tại em cảm thấy bị xúc phạm.” Trang Dục nói đúng lí hợp tình.

Trước đó anh không thèm để ý là bởi vì có người hiểu nhầm cũng không sao, scandal như vậy bất quá chỉ là báo trí, tạp trí xôn xao để lấy độ nổi tiếng thôi, hoặc là một nữ ngôi sao nào đó cố ý kéo anh vào để tuyên truyền quảng cáo cho bản thân mà thôi, anh không để ý tới chỉ bình tĩnh xử lý.

Nhưng lúc này không giống với ngày xưa.

“Cũng không phải mới lần một lần hai, em hẳn phải quen rồi mới đúng. Huống hồ bọn em còn đang quay bộ phim mới còn gì, vừa đúng lúc quảng cáo cho bộ phim, giảm đi phí tuyên truyền.” Thịnh Thanh Phong cười đến vân đạm phong kinh (nhẹ như mây gió), “Hơn nữa trong bài viết này còn đề cập đến một nữ diễn viên trong đoàn làm phim của em, em cùng Chu Hạ Ninh trước mặt mọi người thăm thiết như thế, anh xem cũng không phải là nói dối đi?”

“Đừng nói bừa!” Tuy rằng Thịnh Thanh Phong chỉ trêu chọc nhưng lại không có tâm trạng mà theo cùng, “Nếu cô ấy nguyện ý cùng em thăm thiết trước mặt mọi người, em còn cần che che đây đây sao? Em mới chỉ bước lên con đường chinh phục thôi, thậm chí còn chưa chắc đã được cho phép, cho nên anh giúp em đi, đừng quấy rối nữa.”

Trang Dục thật sự bất đắc dĩ. Đây cũng không phải lần đầu tiên Thịnh Thanh Phong tò mò với đời sống tình cảm của anh.

“Đều đã in ấn rồi, em bảo người ta xóa thế nào? Cho dù em có quyền thế nào cũng không thể cấm quyền tự do ngôn luận của người ta đi?”

“Xem ra anh thật chờ mong số báo ngày mai của tạp chí này.” Trang Dục vừa nghe chỉ biết là Thịnh Thanh Phong là cố ý muốn xem kịch vui, cho nên mới không đem tin tức này nói với anh, có lẽ còn có ý gạt anh.

Anh đã cảm thấy kỳ quái, tin đồn hai diễn viên quan trọng dưới cờ của công ty Thịnh Thanh Phong không thể không nhận được tin tức đi. Trang Dục lười để ý đến Thịnh Thanh Phong nhằm chán cúp điện thoại.

Anh và Thịnh Thanh Phong là bạn từ thừa bé tính cách anh ta thế nào, anh biết rõ.

Nói cho cùng tin tức loại này cũng không có quá nhiều ảnh hưởng, anh quay đầu gọi điện cho Lê Huyền và Vương Vũ Thần. Lê Huyền đang nghỉ ngơi, nói một câu bằng giọng điệu không vui “Tôi đã biết.” rồi cúp điện thoại. Vương Vũ Thần đang cùng đoàn làm phim của < Tam Quốc Truyền > làm hậu kỳ, đang vội nên khi nhận điện thoại cũng chỉ nói một câu “Tôi đã biết.”, nhưng giọng điệu chậm rãi hơn nhiều, thậm trí còn hỏi anh lịch chiếu phim sang năm, sau đó mới cúp điện thoại.

Đợi đến khi gọi điện xong rồi, anh mới gọi điện thoại cho phóng viên quen biết trong Tuần San Giải Trí.

Cũng không có gì, tin tức nếu đã phát đi rồi thì giúp Chu Hạ Ninh mở rộng độ nổi tiếng là được., chỉ là anh muốn biết, người nói tin tức đó rốt cuộc là ai.

Buổi sáng ngày thứ hai Chu Hạ Ninh vừa mở ra di động liền nhận được tin nhắn.

Tin tức đã in ấn rồi không bỏ được nhưng em cũng đừng lo lắng.

Vừa tỉnh lại nên cô hơi mơ màng, nếu Trang Dục nói không cần lo lắng vậy thì cô trực tiếp ném nó ra sau đầu thôi. Đợi đến khi rửa mặt xong, cô nghĩ nghĩ, cũng không lên weibo nữa trực tiếp đi đến phim trường.

Đến đoàn làm phim, Chu Hạ Ninh cũng cảm giác được không khí cùng vài ánh mắt có chút khác thường, không cần phải nói, khẳng định là có người từ trên tạp trí cùng trên mạng thấy được tin tức về scandal về cô lớn mật chen chân vào scandal của Trang Dục và Lê Huyền.

Lại nói, Trang Dục cũng lợi hại, bất kể là cùng Lê Huyền hay Phạm Duyệt Tân thì cũng đều là tuyệt phối, có một lượng lớn fans tán thành, tạo thành một tam giác chắc chắn.

Lê Huyền là bởi vì đã cùng Trang Dục đóng nhiều phim, cơ hồ đều vào vai tình nhân, mà Phạm Duyệt Tân thật ra chỉ có một lần cùng Trang Dục đóng vai tình nhân, nhưng đó là bộ phim đầu tiên của họ, nhưng từ đó bộ phim cũng trở thành kinh điển.

Cô bật cười trong lòng, những nhân viên này mỗi ngày đều cùng các ngôi sao tiếp xúc trong khoảng cách gần như vậy, thế mà vẫn yêu thích những tin đồn loại này như vậy.

Hôm nay quay cảnh cô cùng Trang Dục bị đuổi giết ở đầu đường, sáng sớm đến ở thành phố S bắt đầu náo nhiệt. Phó đạo diễn đang hướng dẫn với các diễn viên quần chúng, Chu Hạ Ninh ở trong xe hóa trang của đoàn làm phim thay quần áo, đột nhiên cửa xe bị mở ra, hôm nay Tiền Hữu Đa đóng vai người bị hại nhảy lên, đóng cửa xe lại, thần thần bí bí tiến vào nói, “Hạ Ninh, bạn thật sự cùng Trang Dục yêu nhau sao?”

Chu Hạ Ninh quay đầu nhìn ánh mắt Tiền Hữu Đa đang lóe ra ánh sáng bà tám, trong lòng có chút bất đắc dĩ, “Không có.”

“Sao lại thế được! Hôm nay trên Tuần San Giải Trí đều viết bạn là tiểu tam thành công chen chân vào chuyện tình người ta đó.” Về mặt Tiền Hữu Đa tỏ ra không tin nhìn Chu Hạ Ninh không chớp mắt.

Chu Hạ Ninh có chút đau đầu quay đầu hướng thợ trang điểm đang mang về mặt: “Hạ Ninh chúng ta ở chung mấy ngày hôm nay, thật ra cô cứ thẳng thắn với chúng tôi cũng không sao đâu.”

Chu Hạ Ninh thờ dãi, “Được rồi, Trang Dực quả thật là nói yêu tôi, nhưng mà tôi vẫn đang do dự.”

“Thật sao? Giống như không thật lắm đi, nếu anh Trang yêu bạn thật vậy tại sao không để cho bạn diễn vai nữ chính chứ, anh ấy là nhà sản xuất cho phim này cơ mà.” Tiền Hữu Đa lộ vẻ mặt do dự không tin, liếc mắt nhìn Chu Hạ Ninh từ trên xuống dưới đánh giá.

Thợ trang điểm trẻ tuổi ở bên cạnh cũng đồng tình gật đầu.

Chu Hạ Ninh dang tặng cho hai người một cái liếc mắt, “Tôi phù nhận hai người không tôi, tôi thừa nhận hai người cũng vẫn không tin. Hai người cần đáp án loại nào, chỉ bằng cứ tự tìm trong tạp chí đi.”

Bởi vì hôm nay có cảnh Trang Dực diễn, cho nên ven đường vây quanh không ít fans, nhìn thấy Trang Dực xuất hiện, liền hét lên muốn xin chữ ký và chụp ảnh chung, thậm chí có người còn hét lên, “Trang Dực, anh rốt cuộc có cùng Lê Huyền chia tay hay không ạ?”

Hôm nay Trang Dực vẫn trang điểm suy sút, nghe vậy quay đầu nhìn bạn fans đó, trừ bỏ khẽ cười cũng không nói gì nữa.

Chu Hạ Ninh trốn trong xe cho thanh tĩnh, đang phân vân xem nếu mình xuống xe thì có phải là thêm dầu vào lửa hay không thì đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào.

“Lê Huyền! Là Lê Huyền!”

Tiền Hữu Đa động tác nhanh nhẹn nhanh chóng hạ cửa kính cửa xe, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc, “Thật là Lê Huyền đó.”

Chu Hạ Ninh cũng sờ ngắc đầu nhìn qua, tất cả các fans đã vây quanh, khiến cho Chu Hạ Ninh chỉ nhìn thấy được bóng dáng đó, ngoài ra cái gì cũng không nhìn được.

Cô hơi kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa xe, trong lòng suy nghĩ tại sao Lê Huyền lại tới đây.

“Tớ đi xuống xem một chút.” Tiền Hữu Đa vô cùng tò mò, nhìn đám người đó lòng ngứa ngáy vô cùng, vội mở cửa xe nhảy xuống.

Không đến năm phút đồng hồ cô ấy đã vội chạy đến đây.

“Thật không nghĩ tới rằng Lê Huyền mang phóng viên tới đây để làm sáng tỏ mọi chuyện, cô ấy nói cô ấy đối với Trang Dực không có một chút cảm giác nào, Trang Dực không phải là hình mẫu người mà cô ấy thích đó.”

Tiền Hữu Đa rút rờ hướng Chu Hạ Ninh liếc mắt nhìn, “Hơn nữa, cô ấy còn nói bạn chẳng qua chỉ là diễn viên mới không tên không nổi tiếng, có bản lĩnh gì khiến cô ấy phải đề ý? Từ lúc ở trong đoàn làm phim đó đã rất ít thấy bạn, cô ấy cũng quên mất bạn trông thế nào rồi.”

Tiền Hữu Đa cho rằng Chu Hạ Ninh sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng không nghĩ tới rằng Chu Hạ Ninh chỉ khẽ thờ dãi thậm chí còn nở nụ cười.

Tiền Hữu Đa tỏ vẻ sợ hãi choáng váng, không, là Chu Hạ Ninh sợ hãi choáng váng mới phải chứ?

“Đi thôi, bắt đầu diễn thôi.” Chu Hạ Ninh cười liếc nhìn Tiền Hữu Đa đang ngốc ra, xuống xe.

Đợi đến khi cô xuống xe, Lê Huyền đã giống như con gió đến rồi lại đi, nhưng tầm mắt của mọi người chung quanh đã không còn hiếu kỳ như vừa rồi nữa. Trang Dực cũng cười bỏ sung rằng những gì mà vị “người biết chuyện” nói đều không phải là sự thật.

Tuy rằng nói miệng không có bằng chứng, nhưng hai nhân vật chính đều thân nhiên như vậy, dường như chẳng còn cách nào tiếp tục viết tiếp vấn đề này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ngôi Sao Lớn Cũng Vào Nhà Vệ Sinh Công Cộng

Hôm nay quay cảnh đuổi bắt trên đường, Chu Hạ Ninh không mặc quần áo cảnh sát, cũng không cần ngồi nghiêm chỉnh. Trước khi bắt đầu, Trang Dực đưa cho cô một chai nước: “Đợi tí nữa chắc phải chạy rất nhiều, nếu như mệt thì cứ nói một tiếng, nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Chu Hạ Ninh gật đầu cười nhẹ, coi như nhận ý tốt của Trang Dục. Bây giờ là mùa đông, lại có ánh nắng ấm áp cũng làm cho tâm trạng của cô tốt hơn.

Jonh cũng có cảnh chạy trên phố, đạo diễn Ngô đang hướng dẫn cho anh ta, mới nói được vài câu về mặt đạo diễn Ngô trầm xuống.” Phiên dịch đâu? Tại sao còn chưa đến?”

“Đạo diễn Ngô, buổi sáng người phiên dịch đột nhiên bị tiêu chảy, đi bệnh viện chưa quay lại.” Phó đạo diễn bên cạnh cũng có chút đau đầu.

Những từ cơ bản đạo diễn Ngô cũng nói được chút ít, nhưng có những từ không giải thích được hết ý nghĩa, nhìn John đang ngây ngốc, ông lại đau đầu, về mặt cũng càng khó nhìn.

Bên cạnh Trang Dục đắm chiều liếc mắt nhìn Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh nhìn hần có chút kỳ quái, suy nghĩ một chút rồi tự đề cử mình.” Đạo diễn Ngô, để tôi ông giúp phiên dịch nhé.”

Cô nói rất tùy tiện, cũng không có tí lo lắng hoặc kiêu ngạo nào.

Ngô Minh Vệ nhìn cô một cái, gật đầu. Ông đã nghe Chu Hạ Ninh nói chuyện với John, tuy tối hôm đó chỉ nói mấy câu đơn giản, nhưng nghe vào tai cũng rất trôi chảy.

“Hạ Ninh, cô làm được không?” Tiền Hữu Đa rất kính sợ đạo diễn Ngô, khẽ kéo góc áo Chu Hạ Ninh, sợ cô cạy mạnh ngược lại làm hỏng ấn tượng của đạo diễn Ngô với cô ấy.

Chu Hạ Ninh cười liếc mắt nhìn Tiền Hữu Đa đang muốn nói chuyện, bên cạnh đã có người cau mày nói:” Đúng vậy, Chu Hạ Ninh cô đừng tự nhận việc nha. Tuy rằng cô học tiếng Anh chuyên ngành, nhưng sinh viên trong nước khẩu âm đều không tốt lắm, hơn nữa phát âm cũng không chuẩn, đừng nói nói chuyện, có thể nghe được cũng không hiểu hết được, cô nói không tốt là chuyện của cô, nhưng ảnh hưởng đến hiệu quả quay phim thì không phải là chuyện của cá nhân cô nha.”

Chu Hạ Ninh sắc mặt không đổi, quay đầu nhìn cô gái trẻ tuổi đứng cạnh đạo diễn Ngô.

Đó cũng là người mới, chỉ là diễn vai nữ cảnh sát Giáp, thường xuyên đối đầu với Chu Hạ Ninh, thật ra Chu Hạ Ninh không chỉ một lần thấy được ánh mắt ác ý của cô ta, chỉ là cô không quan tâm đến.

Nếu cô nhớ không nhầm, cô gái này ở cùng cô ty quản lý với cô, chẳng qua không phải là nghệ sĩ dưới tay chị Đỗ.

Vạch xuất phát như nhau nhưng chính mình đã đi trước vài bước, cô gái kia đỏ mặt ghen tỵ cũng có thể hiểu được, chỉ là cô không có cách nào nhận khiêu khích mà thôi.

Nhất là những chuyện như vậy, thỉnh thoảng chọc gậy bánh xe, xong chuyện thì ra về vô tội, nói tôi không cố ý. Đây không đơn giản chỉ là bụng dạ hẹp hòi mà thôi đâu.

Chu Hạ Ninh quay đầu nhìn đạo diễn Ngô.” Đạo diễn Ngô, muốn tôi làm gì đây?”

Nhìn vẻ mặt tự nhiên của Chu Hạ Ninh, Hồ Khiết có chút nóng vội, cô ta kéo tay của cô gái bên cạnh, lôi kéo đến chỗ của đạo diễn Ngô nói:” Mộng Hoan, cô cũng học Tiếng Anh chuyên ngành nha, cô cũng có thể giúp đạo diễn Ngô phiên dịch!”

Bị cô ta lôi kéo cô gái kia cũng có chút khản trương, bất an nhìn Hồ Khiết:” Tôi không giỏi lắm...”

“...”

“Có chuyện gì? Mấy cô kia nói gì vậy” John bên cạnh hóa trang xong tò mò đi đến hỏi, anh ta nói tiếng Anh, nói nhanh, cô gái mới được gọi là Mộng Hoan sắc mặt lập tức đỏ lên, ấp úng nói không ra lời.

Chu Hạ Ninh khẽ cười:” Nói tiếng Anh của anh quá đậm chất người Đức.”

John lập tức nhảy xuống dưới:” Tôi đã sửa lại rất nhiều đấy, sao cô còn nghe ra được.”

Chu Hạ Ninh cười nhìn John u oán nhìn chính mình.

Trang Dục về mặt nhiều lần thay đổi, lúc đầu cười.

Tuy rằng tiếng Anh của hần bình thường, nhưng nói chuyện cơ bản nghe vẫn hiểu được.

Đạo diễn Ngô sắc mặt cũng giãn ra, nói với Chu Hạ Ninh:” Cô nói với anh ta tuyến đường tí nữa chạy, trên đường sẽ phải đánh vỡ kính, cảnh này đến khi quay cụ thể sẽ hướng dẫn thêm.”

Chu Hạ Ninh gật đầu, quay đầu nhận bản đồ giải thích với John tuyến đường anh ta cần chạy.

Tiền Hữu Đa không thể tin được, thừa dịp Chu Hạ Ninh nói xong một đoạn tiếng Anh, vụng trộm kéo tay áo cô:” Hạ Ninh, tiếng Anh cô thật lưu loát!”

Chu Hạ Ninh cười nói:” Tôi đã sống ở Los Angeles 8 năm”.

Tiền Hữu Đa tiếp tục ngạc nhiên, sau đó phục hồi lại, đột nhiên lại quay đầu nhìn về phía Hồ Khiết và Mộng Hoan, ngẩng đầu “Hừ” một tiếng: ”Có vài người, học hành không giỏi, tốt nghiệp cũng không đủ học phần, chỉ có thể đi xin xỏ, dù mang danh về chuyên nghiệp, thực tế hoàn toàn khác nhau.”

Tiền Hữu Đa và Mộng Hoan đều đi diễn cùng một thời gian, thậm chí thường xuyên diễn vai phụ trong cùng một bộ phim, chỉ là hai người bề ngoài không giống nhau, cho nên cũng diễn những nhân vật khác nhau, không có nhiều cô gái lại có mục tiêu làm nghệ sĩ hài, bởi vậy Tiền Hữu Đa không ít lần bị Mộng Hoan và bạn của cô ta giễu cợt, đương nhiên cũng không thể thiếu Hồ Khiết mới gia nhập năm nay.

Hôm nay tuy rằng không phải chính cô đánh bại mấy người kia, nhưng Chu Hạ Ninh với cô là bạn, đương nhiên hai người là một đội nên cô cũng có chút cảm giác thắng lợi.

Chu Hạ Ninh không để ý đến vẻ mặt có chút xấu hổ của Mộng Hoan và Hồ Khiết, chỉ là cười đi đến nơi khác chuẩn bị, cô hôm nay nếu thể hiện không tốt thì thật phí thể lực.

Chu Hạ Ninh cho rằng rất đơn giản, chỉ là chạy mà thôi, kết quả mới chạy được vài lần đã thở hồng hộc.

Cuối cùng cô cũng ý thức được, đạo diễn Ngô tuyệt đối là một đạo diễn rất rất nghiêm khắc!

Có người qua đường lọt vào ? Quay lại!

Quay không đủ đẹp? Quay lại!

Chạy không đẹp? Chạy thêm lần nữa!

Chạy không đủ đáng về kiệt sức? Chạy thêm lần nữa!

Tóm lại, trước tiên Chu Hạ Ninh chạy cùng với John và Trang Dục một đoạn, sau đó trốn cùng với John, lại chạy theo Trang Dục một đoạn, tất cả đều nghiêm túc chạy như điên theo yêu cầu của đạo diễn Ngô.

Điều quan trọng là, người xem hai bên thỉnh thoảng lại cười to rồi chỉ trỏ, thậm chí còn cố ý chạy tới nhìn, cản trở quá trình quay phim, mà đạo diễn Ngô vì muốn có cảm giác chân thật, còn yêu cầu không thể hoàn toàn ngăn cản.

Đến khi đạo diễn Ngô hài lòng, Chu Hạ Ninh cảm thấy chính mình đã mệt lả.

Quả nhiên, làm diễn viên cũng như một lực sĩ!

Chu Hạ Ninh nghỉ ngơi mới nhìn thấy cuộc gọi nhờ của Đường Diễm, cô không có trợ lý, di động thì cất trong túi, để lại chỗ của Tiểu Nhậm.

Cô sợ Đường Diễm có chuyện gì, mở máy ra gọi lại.

“Hạ Ninh, vừa rồi bọn mình phỏng vấn đạo diễn Vương Vũ Thần, ông ta có nhắc đến bạn nha.” Đường Diễm nói to, không giống giọng nói lo lắng của ngày hôm qua, có thể thấy được mọi chuyện đã chuyển biến tốt đẹp.

Nếu là chuyện tốt, cô không cần lo lắng.” Vậy sao, nói gì thế?”

“Ôi trời, bạn không biết, đạo diễn Vương khen bạn, nói bạn là diễn viên mới nhưng rất có tài, nói bạn tại đoàn phim rất cố gắng học hỏi không giống với những diễn viên trẻ khác. Ông ta nói bộ phim sau cũng sẽ tìm bạn hợp tác!” Đường Diễm nói vừa nhanh vừa vội.

Chu Hạ Ninh rất kinh ngạc, cô không nghĩ đạo diễn Vương đánh giá cô cao như vậy.

Wương Vũ Thần là loại người nào, không có ai biết rõ hơn cô. Ông ta đối với bản thân khi làm điện ảnh rất khắc nghiệt, đối với diễn viên cũng như vậy, đã từng có một nữ diễn viên có ý đồ quyến rũ ông ta để có vai diễn chính, không chỉ bị ông ta nghiêm túc từ chối, trực tiếp đuổi ra khỏi phòng, bị bắt gặp còn lạnh lùng đứng trước mọi người nói:” Cô nếu chỉ nghĩ đến cời sạch quần áo lên giường để lấy vai diễn, thì khó trách sao cô chỉ có thể diễn vai phụ.”

Khỏi phải nói đến nữ diễn viên kia cảm thấy tức giận và xấu hổ đến mức nào, dù sao đạo diễn Vương nổi tiếng là không cần tình nhân, ông ta rất ít khi khen người khác, nhưng một khi đã khen đều là thật lòng.

Cho nên, chỉ cần ông ta nói vài câu như vậy, so với Chu Hạ Ninh ra mặt nghiêm túc làm sáng tỏ chuyện của cô với Trang Dục còn đáng tin hơn.

Không biết như thế nào, Chu Hạ Ninh lại nghĩ đến tin nhắn của Trang Dục, anh ta nói, đừng lo lắng.

Có phải anh ta đã liên hệ trước, cho nên mới không lo lắng. Như là bị đầu đề bài báo ảnh hưởng, người theo dõi weibo của cô tăng lên không ít, một số người là tò mò, tên của cô hôm nay cũng đứng đầu trong các trang web tìm kiếm.

Danh tiếng cũng đã có, tuy rằng quá trình làm nên nó khiến cô có chút không thích.

Cô khẽ thở dài, cũng chỉ có thể chờ cô có thành tích sẽ cho mọi người biết được năng lực của cô.

Cô lấy điện thoại đi động ra, muốn kiểm tra xem tin đồn đó đã âm ỹ đến mức nào.

Nhưng mới mở weibo đọc một chút, cô lại một lần nữa nở nụ cười.

Đó là một bản đồ trên weibo kèm theo ảnh của Trang Dục.

Hôm nay trên đường tại thành phố S may mắn gặp đại minh tinh Trang Dục, thế nhưng anh ta lại đi vào nhà vệ sinh công cộng?! Tôi chết mất!

Weibo lập tức sôi sùng sục, bên dưới rất nhiều người nhấn lại: thật sao?! Trang Dục thế mà cũng đi vào nhà vệ sinh công cộng! Tôi cảm thấy Trang Dục không giống người thường! Anh ta không nên vào nhà vệ sinh mới đúng!

Ha ha, ngôi sao chắc là không ăn cơm không thái phân!

Nói sai rồi, ngôi sao đều không hít thở!

Ha ha, ngôi sao không phải là người!

Đây đúng là niềm vui từ weibo mang lại, Chu Hạ Ninh cảm thấy cả một ngày buồn bã vì chuyện này mà biến mất.

Fan của Trang Dục thật là đáng yêu! Xem ra đây chắc là một đứa bé nhỏ tuổi.

Chu Hạ Ninh mỉm cười, nhìn Trang Dục đang đi tới, cô thật vất vả mới nhìn được giờ lại lập tức cười lớn.

Trang Dục liếc mắt nhìn Chu Hạ Ninh một cách kỳ quái:” Em cười cái gì vậy? “. Hắn còn tưởng rằng Chu Hạ Ninh hôm nay sẽ buồn chán, không nghĩ cô lại trốn vào một góc cười vui vẻ.

Như một viên đá ném vào mặt hồ đang yên ả, ngay lập tức trong lòng hắn nổi lên gợn sóng, muốn dùng cũng không được.

Chu Hạ Ninh che miệng, càng cười vui vẻ hơn.

Trang Dục thấy bộ dạng này của cô, trong lòng rất tò mò, hắn lui về phía sau một bước, khẽ cười, làm như chuẩn bị xoay người, đột nhiên bước đến, Chu Hạ Ninh chưa phản ứng kịp, di động của cô đã nằm trong tay Trang Dục.

Chu Hạ Ninh:”...”

Trang Dục tay cầm di động của Chu Hạ Ninh, nhìn cô cười, cúi đầu vừa thấy cứng đờ người lại.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đại Minh Tinh Đến Thăm Hỏi.

Sắc mặt Trang Dục lập tức trở nên khó coi, nhanh chóng đưa trả điện thoại cho Chu Hạ Ninh.

“ Anh bị để ý như vậy mà không bị táo bón sao?” Chu Hạ Ninh vừa cười vừa cầm lấy điện thoại, cô chỉ cần nghĩ đến Trang Dục đi toilet cũng có đám người vây xem bình luận đã muốn bật cười.

“ Nhưng mà đây cũng là đãi ngộ của một ngôi sao lớn đấy, người bình thường cũng có muốn cũng không được vậy đâu.” Chu Hạ Ninh an ủi không mấy thật lòng.

Sắc mặt Trang Dục biến đổi nhiều lần, cuối cùng chỉ còn lại bất đắc dĩ, “ Tôi có phải nên cảm thấy may mắn vì việc này có thể lấy lòng em hay không?” Anh lắc lắc đầu, “ Được cái này chắc chắn sẽ mất cái khác, em sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày bị như thế thôi.”

Chu Hạ Ninh cười lắc đầu, “ Bình thường đều là fans nữ theo đuổi ngôi sao nam điên cuồng hơn, anh có bao giờ nhận được thư của fans nữ viết rằng thế không phải anh thì không gả chưa?”

“ Thư mà các Fans gửi chủ yếu do trợ lý của tôi mở, loại thư này bình thường không có duyên đến được tay tôi.” Trang Dục ngượng ngùng nói với Chu Hạ Ninh, có lần anh nhiệt tình hứng lên lấy một lá thư của fans mở ra xem, kết quả trong thư rơi ra bức ảnh khỏa thân của một cô gái khiến anh sợ tới mức 'Hoa dung thất sắc', không những thế còn viết trong thư là sẽ đến thành phố H tìm anh hiến thân, khiến anh tới nửa năm không dám ở thành phố H.

“Vậy không phải là thật đáng tiếc cho anh sao.” Trên mặt Chu Hạ Ninh đều là nét trêu chọc, “Nói không chừng người fans đó là mỹ nữ thì sao.”

“Đừng, cho dù thế anh cũng không tiêu thụ nổi.” nét mặt Trang Dực hiện ra vẻ vừa nghĩ đã sợ.

Chu Hạ Ninh nhớ tới fans ở kiếp trước trong đó cũng có một fan là nam viết thư hướng cô cầu hôn, thậm chí có người đến cầu hôn ngay lúc cô đang đi tuyên truyền phim, đáng tiếc đến nay cô cũng không biết đó là thủ đoạn để tuyên truyền của công ty hay là thật.

Chẳng qua thật sự có người có thể yêu khi chưa từng tiếp xúc hay trò chuyện với nhau hay sao? Cảm giác đó rất kỳ quái. Cô khá lí trí đối với chuyện tình cảm, chính vì vậy cô thật sự khó có thể tưởng tượng đến một trường hợp như vậy.

Quay đến cảnh khác, Chu Hạ Ninh vào trong xe thay đồ thay lại trang phục, đợi đến lúc xuống xe liền nhìn thấy khung cảnh có chút kỳ quái, nhưng nếu nói là kỳ quái thì thà nói rằng là cảm giác ồn ào và sôi sục.

Cô đang cảm thấy hơi kỳ quái thì Tiền Hữu Đa ở bên cạnh giải thích nghi hoặc đó, “Hạ Ninh, bạn đoán xem là ai tới? Là Phạm Duyệt Tân đó!”

Về mặt Chu Hạ Ninh sững sờ.

Tiền Hữu Đa ép âm thanh xuống thấp, âm thanh tràn đầy sự hưng phấn và bất quá, “Cô ấy mang cho Trang Dực rất nhiều đồ ăn, còn phân phát cho cả đoàn làm phim cùng nhau ăn nữa gặp qua thì thấy vừa xinh đẹp vừa thân thiện. Tớ cảm thấy scandal của cô ấy cùng Trang Dực khẳng định là thật đó!”

Chu Hạ Ninh nhú mày, nhưng gần như ngay lập tức lại giãn ra.

“Đi, chúng ta đi xem xem.” Tiền Hữu Đa hưng phấn muốn lôi kéo Chu Hạ Ninh đi cùng giúp vui.

Chu Hạ Ninh cười lắc đầu, “Bạn đi đi, tớ còn có việc.”

Đúng vậy, mục tiêu hiện tại của cô là tiến về phía trước, những việc không quan trọng thì không cần để ý. Nhất là những chuyện có liên quan đến tình cảm, không phải chính bản thân mình có thể nắm giữ được. Lòng người quá phức tạp, cô không muốn lãng phí thời gian và tinh lực nữa.

“Thế nào, tớ đúng là bạn chí cốt đúng không?” Phạm Duyệt Tân miệng cười mỉm nhìn Trang Dực, hạ thấp giọng kè sát vào Trang Dực nói.

“Cái gì?” Trang Dực hơi không yên lòng, nhất thời không nghe rõ cô nói gì.

“Tớ đến đây một chuyến so với những lời giải thích gì đều có hiệu quả hơn phải không. Cậu có thể chứng minh cùng với nữ diễn viên đó không có quan hệ, cùng Lê Huyền chỉ là bạn bè, rất nhiều người đều cho rằng cậu nói dối, cậu muốn giữ bí mật. Nhưng chỉ cần tớ đến đây thăm hỏi, sẽ có rất nhiều người dôn lực chú ý về trên người hai chúng ta. Mặc kệ viết như thế nào thì viết tớ với cậu cũng tốt hơn viết với một nữ diễn viên vô danh.” Phạm Duyệt Tân cười tươi, hướng về phía Trang Dực nháy nháy mắt trông thật hoạt bát đáng yêu, “Cậu nhìn đi, đầu đề trang báo ngày mai khẳng định là hai chúng ta, cậu thấy cần lấy mấy tư thế thân mật để chụp ảnh dưới các góc độ khác nhau nhỉ?”

Trang Dực trên mặt mang ý cười, nhưng chỉ có anh biết đó chẳng qua là cười khỏ. Không cần Phạm Duyệt Tân nói anh cũng biết trên tin tức ngày mai không thể thiếu tin tức về anh cùng Phạm Duyệt Tân, anh vừa nhìn thấy không ít phóng viên, nói không chừng trong đó còn có cả người mà Phạm Duyệt Tân cố ý gọi tới.

Hồi trước tuyên truyền như vậy cho dù anh không thích nhưng cuối cùng vẫn phối hợp, dù sao cũng không quan trọng. Nhưng hiện tại đáy lòng anh có chút không muốn.

Nhưng Phạm Duyệt Tân lại vì giúp anh chuyển dời lực chú ý, nếu anh thắng mặt phản đối thì có vẻ lại quá đột ngột.

“Cậu không sợ người ấy tức giận à?” Trang Dực mặt không thay đổi thấp giọng nói, thật ra trong lòng có chút nôn nóng.

Phạm Duyệt Tân ngẩn ra, lập tức cúi thấp đầu, “kệ anh ta.”

“Tại sao lại giận rồi?”

“Không phải, cậu cứ mặc kệ đi.” Phạm Duyệt Tân cúi thấp đầu, sắc mặt lạnh đi.

Trang Dực thấy Phạm Duyệt Tân không muốn nói đến chủ đề này, bèn cười cười không tiếp tục nói nữa.

“Phim Quý Phi đó cậu quay xong chưa?”

“Rồi, vừa mới đóng máy. Tớ chuẩn bị nghỉ ngơi một thời gian.”

“Cũng tốt. Quay phim quá mệt, cậu bây giờ cũng không lo là không nhận được vai, không bằng thừa dịp thời gian nghỉ ngơi mà lựa chọn kịch bản.”

“Cậu quay xong phim này có muốn đi ra bên ngoài chơi không? Cậu còn nhớ tớ đã từng nói muốn đi Bắc Cực xem cực quang không? Cậu từng hứa là sẽ đi với tớ rồi đó.” Phạm Duyệt Tân cúi đầu lấy từ trong hộp một miếng bánh ngọt đưa tới trước mặt Trang Dực.

Trang Dực quay đầu nhìn ngoài cửa sổ chỉ cười cười.

Bọn họ ngồi trong tiệm cà phê ven đường, diện tích hơi nhỏ, đạo diễn Ngô mướn nơi này làm phòng làm việc tạm thời của đoàn làm phim, anh cùng Johnson ở trong thay quần áo, còn Chu Hạ Ninh ở trên xe của đoàn làm phim ở bên ngoài.

Tuy rằng cô không ở đây, nhưng anh khẳng định rằng cô đã biết cũng không ít.

Anh lặng lẽ thờ dài trong lòng, cảm thấy có lẽ vận may của chính mình không tốt. Hai người vừa mới nói chuyện tán gẫu giống như bạn bè thân thiết bình thường, hiện tại có phải sẽ vì hiểu lầm mà trở lại điểm ban đầu hay không? Thậm chí có khi còn kém hơn nữa?

Trong nháy mắt tâm trạng Trang Dục trở lên cực kỳ kém.

Phạm Duyệt Tân dù sao cũng là người bận rộn, cô cũng là vừa lúc phải đến thành phố S để tham dự vào show thời trang do vậy mới cố ý đến thăm đoàn làm phim. Cho nên chỉ mới nói được vài câu trợ lý của cô đã đến thúc dục.

“Tớ đi trước đây, tớ còn ở thành phố S hai ngày nữa, ngày mai cùng đi ăn bữa cơm nhé.” Nói xong Phạm Duyệt Tân đeo kính đen, đứng dậy rời đi. Cô vừa đi ra ngoài liền dẫn đến một trận ồn ào náo nhiệt, cô thậm chí còn dừng lại ký tên cho mấy người hâm mộ.

Trang Dục ngồi lại một lát, lúc này mới đứng dậy.

Đến giờ ăn, Tiền Hữu Đa cầm theo com hộp lôi kéo Chu Hạ Ninh đi nói chuyện, hai người ngồi trốn trong một góc, thỉnh thoảng cười mấy tiếng.

Trang Dục có chút bất đắc dĩ trừng mắt liếc nhìn Tiền Hữu Đa. Thật không biết ý đi!

Chờ đợi đến buổi tối kết thúc công việc quay, Trang Dục liếc mắt nhìn Chu Hạ Ninh vung tay lên, “Đi, tôi mời mọi người đi ăn khuya.”

Bốn phía một trận hoan hô, đến John cũng dùng tiếng trung bập bẹ nói, “Tang Dụ, oa đào bay ớn phía ư?” (ko biết thì chém đề, tiếng Trung đã khó mà còn chơi quả tiếng Trung ko hoàn chỉnh => chém qua cv rồi còn hiểu gì đc nữa => mềnh cũng chém)

Mặt Tiền Hữu Đa lập tức xụ xuống, “Không được, em không ăn khuya, em gần đây đang giảm béo đó.” Nói xong cô quay đầu túm lấy cánh tay Chu Hạ Ninh, “Hạ Ninh, bạn cũng không thể đi, có khó khăn phải cùng chịu đó!”

“Biết chính mình béo còn không tự mình hiểu lấy mà cứ cố hướng người gây mà bám vào.”

Hồ Khiết nói thầm nhưng tiếng nói cũng không phải là nhỏ, Chu Hạ Ninh cũng không thèm liếc nhìn cô ta lấy một lần cười cười hướng Tiền Hữu Đa gật đầu, “Được, chúng ta về khách sạn đi.”

“Cùng đi chứ. Không ăn cũng có thể cùng nói chuyện. Huống hồ hai người đều là con gái lại còn trẻ đi về một mình không an toàn.” Trang Dục vội vàng nói.

“Không sao, tôi cũng không ăn, tôi sẽ cùng bọn họ đi về.”

Trang Dục quay đầu, trừng mắt ai oán liếc nhìn Ngô Minh Vệ.

Đừng có phá như thế chứ!

“Anh Trang, anh có lương tâm không vậy! Em đang giảm béo vậy mà anh lại bảo em đi theo nhìn mọi người ăn cá ăn thịt làm sao em chịu được đi!” Tiền Hữu Đa tâm tình thích thú lôi kéo Chu Hạ Ninh bước đi, “Đạo diễn Ngô, chúng ta đi đón xe.”

Ngô Minh Vệ quay đầu liếc mắt nhìn Trang Dục, “Xe các cậu lấy đi đi, chúng tôi bắt taxi cũng được.”

Trang Dục cảm thấy chính mình có chút bị ai nhưng việc đã đến nước này anh chỉ có trơ mắt nhìn bóng dáng giai nhân bước đi mà lòng nhỏ máu.

“Tiền Hữu Đa này đúng là kiên cường, cũng không biết cô ta nghĩ thế nào mà cứ thích đi cùng người khác, cũng không buồn nghĩ đến nó tương phản lớn thế nào.” Hồ Khiết có chút khinh thường bĩu môi.

“Có vài người thích bên người có một cái nền làm nổi bật chính mình cho nên chẳng qua chỉ là một người nguyện đánh, một người nguyện chịu mà thôi.”

Nói chuyện là nữ diễn viên hôm nay mới đến, Trang Dục nhớ rõ hẳn là nhà tài trợ đưa vào. Tuy rằng anh cũng có thể coi là có đủ quyền thế, nhưng một số quy tắc ngầm thì lại không có cách nào hoàn toàn tránh khỏi nó, cho nên chỉ có thể đem cô ta nhét vào chỗ nhân vật không quan trọng.

Anh quay đầu cảm thấy có chút hứng thú quan sát.

Gương mặt con gái lúc ghen tị thật sự quá xấu xí. . .

Nhưng Chu Hạ Ninh sẽ vì anh mà ghen tị sao?

Trở về khách sạn, Chu Hạ Ninh nhận được điện thoại của mẹ ở bên kia đại dương.

Cũng không biết xảy ra chuyện gì mà chuyện cô bị bạn thân cướp mất người yêu lại lọt vào tai mẹ, thế lực của bà thật sự quá lớn rồi!

Chu Hạ Ninh thật bất đắc dĩ nhưng cũng chỉ có thể tránh đi Tiền Hữu Đa thành thật nhận điện thoại chất vấn của mẹ.

“Rốt cuộc con đã xảy ra chuyện gì? Ngay cả đàn ông cũng xem không chuẩn, con cũng chưa đến trình độ 'hoa tàn ít bướm' mà! Mắt của con cũng quá kém rồi! Sao mà lại tìm cái loại đàn ông như vậy?”

“Mẹ, là con nhìn người không rõ. Nhưng con cam đoan không có lần tiếp theo!”

“Con thấy một lần còn chưa đủ à?!”

Về mặt Chu Hạ Ninh lại càng chưa sót.

Không phải kiếp trước mắt cô cũng bị mù hay sao, ngu ngốc nhìn nhầm hai lần. Ăn giáo huấn hai lần giống nhau, thật sự là đủ rồi!

“Haiz, kỳ thật cũng không nên nói con. Ánh mắt mẹ con cũng không tốt . . .” Giọng nói mẹ của cô lập tức thấp xuống.

“Mẹ. . .” Chu Hạ Ninh không biết nên nói gì để an ủi.

“Chính con cũng nên cẩn thận một chút, haiz đáng nhẽ ra lúc trước mẹ không nên để con làm diễn viên, trong vòng luẩn quẩn rồi rắm đó con làm sao tìm được đối tượng tốt đây! Người trong giới thì không đáng tin, người ngoài giới thì ghét bỏ con.”

Chu Hạ Ninh không biết nói gì. Mẹ cô rõ ràng suy bụng ta bụng người, bản thân bà không có cảm tình tốt với người trong giới giải trí nên nghĩ người ngoài giới ả cũng không có cảm tình với diễn viên nữ. Nhưng cô cũng khó mà nói mẹ cô nhận xét phiến diện, bởi vì cô mà nói như thế thì mẹ cô tuyệt đối sẽ có một đồng chứng cứ chứng minh chính xác.

Cúp máy rồi, Chi Hạ Ninh cầm di động ngẩn người ở ban công một lúc, đến tận khi tay chân hơi lạnh cứng mới đi vào phòng.

Cô cũng vừa phát hiện ra rằng thật ra mẹ cô vẫn chưa đi ra từ trong thất bại tình cảm, cho nên nhiều năm như vậy tuy không thiếu người theo đuổi nhưng cũng chưa động lòng.

Thật ra, cũng không phải vì nhớ mãi không quên ba cô mà là bà đối với hôn nhân hoàn toàn không còn tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Scandal Lớn Hơn Trời

Chu Hạ Ninh rất rõ ràng chính bản thân mình hiện tại muốn cái gì, cô có thể có được vai diễn trong phim, cô biết nên cảm ơn Trang Dục, tuy rằng nếu không có Trang Dục, chính cô cũng sẽ nghĩ biện pháp tìm một bộ phim mới nhưng không thể phủ nhận, bởi vì có Trang Dục mà bộ phim thứ hai của cô được thuận lợi hơn.

Tuy là cô không rõ cuối cùng Trang Dục muốn cái gì, hoặc là nói cô, căn bản không muốn làm rõ.

Nếu chỉ chơi đùa một chút, thì còn rất nhiều phụ nữ đồng ý đi theo anh ta, bản thân cô vừa nhìn đã thấy không quyến rũ, thật sự không phải đối tượng tốt để chơi đùa.

Vì vậy, ngày thứ hai khi đối mặt với Trang Dục thì Chu Hạ Ninh cũng như mọi lần, cười rất chân thành, nhưng chỉ có chính cô biết, so sánh với mấy ngày trước thì hiện tại cô chỉ còn lịch sự.

Trang Dục là đại minh tinh, cũng là nhà sản xuất của bộ phim này, không phải là người cô có thể đắc tội.

Tại cái giới này, bạn có thể không có đại gia chống lưng, cũng không thể đắc tội những nhân vật lớn. Khoa trương hơn mà nói, người ta vừa dậm chân cũng đủ rung chuyển cả cái giới này.

Cô bây giờ, hoàn toàn không có khả năng chống lại. Cô thỉnh thoảng sẽ có cảm giác gấp gáp, nhưng cũng không thể ngại gian khổ. Mặc kệ làm thế nào đều phải đi từng bước một, nhất là phim điện ảnh, quay phim và chỉnh sửa phần hậu kỳ cần thời gian rất nhiều, cô quay bộ phim đầu tiên bây giờ còn chưa công chiếu, tuy rằng đạo diễn Vương Vũ Thần có khen ngợi cô, nhưng dù sao mắt thấy tai nghe mới là sự thật.

Cô tin rằng, chỉ cần hai bộ phim chính thức công chiếu, sẽ có nhiều người chủ động liên lạc với cô.

Trang Dục cảm thấy thật thất bại. Hắn phát hiện ra Chu Hạ Ninh đột nhiên trở nên rất bận rộn, hắn muốn tìm cô nói chuyện một lát cũng không được, mà hắn cũng không có nhiều thời gian, làm diễn viên chính kiêm nhà sản xuất nên có rất nhiều chuyện cần hắn giải quyết, trong lòng hắn thờ dài, lại hỏi

hận bản thân mình ôm đồm nhiều việc, làm hấn cứ tưởng khi quay phim có thể bớt chút thời gian phát triển tình cảm với Chu Hạ Ninh. Hiện tại hấn chỉ có thể chờ lúc quay phim thể hiện bằng ánh mắt để diễn tả tình cảm.

“Mẫn Nguyên, em muốn trốn tránh đến khi nào?” Mạc Nam (Trang Dục) cả người mệt mỏi, vẻ mặt rất nghiêm túc, hấn và Mẫn Nguyên (Chu Hạ Ninh) vừa trải qua một cuộc đấu súng, một vụ án kiện cáo nho nhỏ, không thể ngờ đằng sau nó là cả một bí mật kinh hoàng, hấn và Mẫn Nguyên mới thoát khỏi một trận bắn nhau, đang ẩn nấp vào một gian nhà bỏ hoang.

Ở bên cạnh, John bảo vệ người sống sót sau vụ giết người Gia Huân, sau khi cẩn thận xem xét khuôn mặt cô ta, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.” Nam cứu viện khi nào mới đến?”

“Ít nhất là 10 phút nữa. ”Mạc Nam trả lời lại bằng một câu tiếng Anh lưu loát, quay qua nhìn Mẫn Nguyên cúi đầu, vẻ mặt khó đoán, “Mẫn Nguyên, em là người nằm đó sống sót, em cho rằng chỉ cần ở trong nước thì có thể không quan tâm đến bọn họ sao?”

Mẫn Nguyên mím môi, vẻ mặt có chút cứng cỏi.

“Mẫn Nguyên, chẳng lẽ cô không muốn báo thù cho Kiều Phi sao?” Mạc Nam quay đầu, cau mày xem xét động tĩnh bên ngoài, giọng nói trầm thấp mà nghiêm trọng.

Mẫn Nguyên nghe vậy cả người chấn động, môi tái nhợt, hai tay nắm thật chặt, đầu cúi thật thấp, tóc mái che mất khuôn mặt của cô, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi trắng bệch, bên má trái lãnh lãnh chảy nước mắt, buồn bã im lặng.

Mạc Nam quay đầu, nhìn cả người Mẫn Nguyên toát ra vẻ đau khổ, khê thờ dài, đang muốn nói vài câu an ủi thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân, ánh mắt hấn âm trầm, quay đầu ra hiệu bằng mắt cho Daniel (John).

Daniel khê gơ tay ra hiệu “yên lặng” cho Gia Huân, khê vuốt ve khuôn mặt tái nhợt mà cố gắng bình tĩnh của cô, quay đầu nháy mắt với Mạc Nam, sau đó hai người hết sức ăn ý chạy trốn theo hai hướng khác nhau.

Mẫn Nguyên ngẩng đầu hơi kinh hoàng nhìn Mạc Nam từ hướng bên cạnh đang chạy đến, cắn môi, nước mắt trên mặt lập tức chảy ra.

“CUT”

Trong một giây, Chu Hạ Ninh chậm rãi ngẩng đầu lau nước mắt trên mặt.

Hậu kỳ còn thêm phần hồi ức, ngày trước Kiều Phi vì cứu cô, một mình chạy theo đường khác thu hút quân địch, lần đó cũng giống như Mạc Nam bây giờ, bởi vậy mới gọi ra phản ký ức của Mẫn Nguyên.

Mà bây giờ, chẳng qua là Trang Dục quay lại đi đến trước mặt cô vờn tay.

Xung quanh nhân viên đoàn phim đều bận rộn, tổ đạo cụ, ngọn đèn chiếu sáng cho các tổ đang bận rộn kiểm tra mỗi bên, chuẩn bị cho cảnh quay sau.

Chu Hạ Ninh ngồi xổm cạnh một đồng gạch trong phòng bị bỏ hoang, đầu gối bởi vì quỳ trên hòn đá mà có chút đau, cảm giác đau đốn, khổ sở, hối hận vừa rồi được cô chậm rãi thu hồi vào đáy lòng, giống như con sóng tràn vào bờ cát rồi lại như thủy triều từ từ hạ xuống, rất đơn giản, rất tự nhiên.

Cô ngẩng đầu, trước mắt là một bàn tay mạnh mẽ với những khớp xương rõ ràng, từ từ nhìn lên trên, đứng đó là Trang Dục đang tươi cười rạng rỡ, một chút bụi bẩn và vết thương do thợ trang điểm hóa trang cũng thông làm tổn hại gì đến vẻ đẹp của anh ta, ngược lại lại tăng thêm mấy phần nam tính.

Cô nghĩ, Trang Dục thật sự là một người đàn ông có nhiều ưu điểm. Đàn ông như thế, sống trong cái vòng lẩn quẩn này, đương nhiên cũng sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt.

“Cám ơn”, Chu Hạ Ninh chỉ suy nghĩ một giây, cảm thấy không cần khác mọi người, cô đưa bàn tay đầy tro bụi của mình nắm vào lòng bàn tay hấn, nhìn ánh mắt hấn phát sáng, cô nhìn xuống, nhờ vào lực của hấn đứng dậy, sau đó rút tay thật nhanh, rồi nói:” Cám ơn”

Trang Dục chỉ cảm thấy lòng bàn tay của mình như đang cầm một khối bông mềm mại, còn chưa cảm nhận được đã biến mất, trong lòng anh cũng dâng lên cảm giác lạc lõng.

Nếu có thể nắm tay mãi không buông như vậy, thật là tốt biết bao.

Chu Hạ Ninh không nhìn anh ta, quay đầu đi đến chỗ khác, chờ thợ trang điểm đến.

Ngôi nhà bỏ hoang này ở ngoại ô thành phố S, bởi vì mấy tháng trước chủ nhà đã chuyển đi, một thời gian không có người ở trở nên hoang vắng, cửa sổ có đồ phế thải cũng đã bị người mua đồng nát phá đi, đoàn làm phim ký hợp đồng với chính quyền địa phương thuê nơi này nên tất cả mọi người trong đoàn đều chuyển đến đây.

Để tiện nghỉ ngơi, đoàn phim ở ngoài khu đất trống dựng lều cho diễn viên và nhân viên trong đoàn nghỉ ngơi, Chu Hạ Ninh ngồi nghỉ ngơi trong lều của mình, uống nước sau đó nhắm mắt yên lặng cho thợ trang điểm làm việc.

“Hạ Ninh, cô dường da thật tốt.” Thợ trang điểm là một cô gái trẻ, họ Chu, trong đoàn đều gọi là tiểu Chu, bởi vì tuổi gần bằng, lại cùng là con gái, Chu Hạ Ninh tự nhận quan hệ với cô ấy cũng không tệ, “Nhưng mà, cô bây giờ còn trẻ, bình thường phải chú ý bảo dưỡng, đóng phim xong nhất định phải

nhớ tẩy trang cẩn thận, đừng có ý vào tuổi trẻ mà không bảo dưỡng làn da cho tốt.”

“Cám ơn.” Chu Hạ Ninh nhắm hai mắt, cong môi cười.

Điều này cô đã trải qua, ngày trước ý vào tuổi trẻ, đóng phim xong đã khá muộn, thường xuyên không tháo trang sức hoặc là không tẩy trang sạch đã đi ngủ. Không nghĩ đến hậu quả, chưa đến 30 tuổi, da của cô đã xuất hiện vấn đề như là lỗ chân lông to, làn da bị sạm màu, khi đó có hội hận thì cũng đã muộn. Mấy loại sản phẩm dưỡng da quảng cáo chữa trị hiệu quả đều là lừa đảo, khi làn da đã bị hỏng muốn khôi phục lại như ban đầu, đó là chuyện hoàn toàn không thể, tuổi càng lớn làn da càng ngày càng kém.

Cho nên, hiện tại cô tự nguyện về phòng, dành nhiều thời gian tỉ mỉ tẩy trang, không thể tùy tiện lau qua vài cái là xong.

Đến khi trang điểm xong còn chưa đến lượt cô diễn, cô từ từ nhắm hai mắt nằm trên ghế nghỉ ngơi.

Mấy hôm nay thường xuyên rất muộn mới diễn xong, cô lại dậy sớm nghiên cứu vai diễn ngày hôm đó một lần, nên luôn có cảm giác mệt mỏi.

Cà phê lại có quá nhiều caffeine, cô chỉ có thể tìm chút thời gian nghỉ ngơi.

Mọi người trong lều đa số đều đi ra ngoài, xa xa có hơi ồn ào, nhưng bốn phía thật im lặng làm cho Chu Hạ Ninh dần dần có chút buồn ngủ.

“Chị Phạm, chị ngồi đi, em đã nhờ người đi thông báo cho anh Trang.”

Giọng nói quen thuộc vang lên, Chu Hạ Ninh lập tức tỉnh táo, quay đầu, cô thấy ý cười trong ánh mắt kia, một đôi mắt trang điểm tinh xảo rất đẹp.

Nhìn quen mắt nhưng cảm thấy xa lạ. Chu Hạ Ninh nhíu mày suy nghĩ một giây đã nhớ ra đây là Phạm Duyệt Tân.

Kiếp trước cô chỉ là diễn viên hạng ba, cũng từng đóng phim với Phạm Duyệt Tân, nhưng chỉ là vai phụ nên không quen biết, mà bây giờ Phạm Duyệt Tân so với người trong ký ức của cô trẻ hơn rất nhiều.

“Chị Phạm, đây là Chu Hạ Ninh.” Đứng bên là trợ lý trưởng quay Tiểu Vương, đang nháy mắt với Chu Hạ Ninh.

Scandal của Chu Hạ Ninh, Trang Dục và Lê Huyền đã lên báo, tuy rằng không ầm ỹ nhưng tất cả mọi người đều biết.

Tiểu Vương sống với Chu Hạ Ninh trong khoảng thời gian này, cảm thấy Chu Hạ Ninh không giống với những gì trong tạp chí nói, chắc chắn không phải là người cố ý đi nhệch bộ Trang Dục.

Nhưng cô gặp Phạm Duyệt Tân, chắc cũng sẽ xấu hổ?

“Xin chào, tôi là Phạm Duyệt Tân.” Phạm Duyệt Tân làm như chưa biết scandal đó, cười vô cùng dịu dàng hiền lành.

Chu Hạ Ninh từ từ ngồi dậy, cũng cười chào hỏi: “Xin chào, tôi là Chu Hạ Ninh.”

Cô không có chút cảm xúc kinh hoàng hay chột dạ. Kiếp trước khi cô đoạt giải ảnh hậu thì Phạm Duyệt Tân đã bắt đầu xuống dốc, mai danh ẩn tích mấy năm, không đóng thêm một bộ phim nào, chỉ thỉnh thoảng tham gia một số game show, bình thường cũng khó thấy cô ta xuất hiện.

Mà bây giờ, Phạm Duyệt Tân đang là người luôn nổi bật tại các sự kiện, nhất là mấy ngày này scandal của cô ta và Trang Dục nổ ra, tivi, báo chí đã đăng hết tin tức hai người họ từ hồi mới quen biết cho đến bây giờ, lập tức trở thành tin HOT tình yêu của Trang Phạm.

Cũng vì vậy mà áp chế được scandal tình tay ba của cô và Trang Dục. So với Phạm Duyệt Tân đang nổi danh, thậm chí có các loại ảnh chụp làm bằng chứng mọi người càng tin tưởng, Trang Phạm yêu nhau mới đúng là mối nhân duyên tốt đẹp.

Tiểu Vương bên trái nhìn Chu Hạ Ninh, lại nhìn Phạm Duyệt Tân, tuy rằng trên mặt hai người đều mang ý cười, nhưng hần lại cảm thấy lòng bàn tay chảy mồ hôi, làm sao mà hần lại thấy chột dạ đây?

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

“Anh Trang, chị Phạm đến tìm anh đó, chị ấy đang ngồi nghỉ ngơi ở đằng kia kìa.”

Trang Dục vừa quay xong thì nghe thấy trợ lý lại gần nói, hần nhíu mày thật nhẹ đến không thể nhận ra, trong ánh mắt 'Chúng tôi đều hiểu' của mọi người xung quanh đi đến chỗ nghỉ ngơi.

Có lẽ hẳn nên nói chuyện rõ ràng với Phạm Duyệt Tân. Lúc trước hẳn đã từng hứa nếu có người mình yêu thì sẽ nói với Phạm Duyệt Tân biết. Cũng giống như lúc trước Phạm Duyệt Tân đem chuyện tình cảm của mình nói với hẳn vậy.

Chỉ là vài năm nay hẳn và Phạm Duyệt Tân không còn thân thiết như trước nữa, mà Chu Hạ

Ninh lại là người khá cẩn thận, hẳn sợ đánh rần động cỏ thì chuyện hẳn thích cô sẽ càng khó khăn hơn.

Nhưng hiện tại tin đồn tình cảm của hẳn với Phạm Duyệt Tân càng ngày càng phát triển mạnh mẽ,

làm hẳn rất nhức đầu. Hẳn có thể cảm thấy rõ ràng rằng mỗi khi hẳn muốn lại gần

hay thái độ có hơi mập mờ một chút thì trên mặt và thân thể Chu Hạ Ninh luôn có vẻ từ chối.

Chỉ sợ hiện tại mỗi người đều biết hẳn và Phạm Duyệt Tân là “bạn bè thân” chỉ là giấu đầu hở đuôi thôi.

Bây giờ hẳn vô cùng hối hận tại sao lúc trước không đồng ý để Thịnh Thanh Phong ngăn chặn tin đồn tình cảm của mình, lại còn đồng ý đứng ra làm bìa đỡ dạn cho Phạm Duyệt Tân để che giấu chuyện tình cảm của chính bản thân cô ta.

Thật đúng là tự làm bậy không thể sống mà! Hóa ra cảm giác bê đá đập vào chân mình lại đau như vậy!

Hiện tại có hối hận cũng không kịp, dù gì thì lúc trước cũng là chính hẳn đồng ý, bây giờ nếu muốn đổi ý thì cũng phải nói chuyện với Phạm Duyệt Tân đã. Nhiều năm như vậy, có lẽ cũng đến lúc phải thay đổi rồi.

Trang Dực từ xa đã nhìn thấy Chu Hạ Ninh và Phạm Duyệt Tân đang nói chuyện, trong lòng hoảng hốt, không hiểu sao có chút nôn nóng, bước nhanh tới.

“Chu Hạ Ninh!” Trang Dực theo bản năng kêu lên một tiếng, lập tức hắng giọng một cái nói, “Đạo diễn Ngô gọi em đấy.”

Chu Hạ Ninh dừng cuộc nói chuyện với Phạm Duyệt Tân, cười với cô ấy sau đó cất bước đi ra ngoài.

“Haiz” Trang Dực tính nói với cô mấy câu, nhưng thấy cô không thèm nhìn mình mà trực tiếp đi qua bên người, lời nói đến bên miệng đành nuốt xuống. Tuy rằng trong lòng cảm thấy mất mát, nhưng anh vẫn bảo trì phong độ, tươi cười lùi sang bên một bước.

Phạm Duyệt Tân đứng cách đó không xa nhìn thấy ánh mắt Trang Dực chăm chú nhìn theo hình bóng của 'Chu Hạ Ninh', về mặt thậm chí còn có chút thấp thỏm.

Về mặt như vậy, đã bao nhiêu năm rồi cô không được nhìn thấy ở trên mặt Trang Dực?

Người luôn luôn phóng khoáng và lí trí như Trang Dực vậy mà lúc này lại căng thẳng nhìn theo một cô gái trẻ mà không biết.

Trái tim cô như thắt lại, căng thẳng đến mức không thở được.

Bọn họ biết nhau gần 20 năm, con người Trang Dực cô rõ như lòng bàn tay. Anh có nghĩa khí, coi trọng lời hứa, từ trước tới giờ vẫn là nơi để cô thầm dắc ý và cũng là nơi cho cô dựa vào, nhưng hôm nay chính những điều này làm cho cô cảm thấy bị châm chọc.

Có phải hôm nay cái mà cô còn sót lại cũng chỉ là sự nghĩa khí và lời hứa hẹn của Trang Dực?

Phạm Duyệt Tân không thể nói rõ bản thân cô có hối hận hay không, có lẽ cô cũng hối hận, cô đã có được cái mục tiêu mà cô muốn, nhưng cuối cùng cô lại phát hiện cái cô mất đi còn nhiều hơn cái cô nhận được, hơn nữa đã không thể tìm về được nữa rồi.

Có một vài thứ, khi còn trẻ có thể tùy ý vứt bỏ mà không cảm thấy tiếc nuối, cũng không nghĩ đến vài năm sau có muốn quý trọng thì đối phương cũng đã từ bỏ, không cần nữa rồi.

Trang Dực nhìn Chu Hạ Ninh đi quẹo qua góc không còn nhìn thấy bóng dáng nữa mới khẽ thở dài, đến khi quay đầu nhìn Phạm Duyệt Tân đứng trước mặt thì đã thay bằng khuôn mặt thoải mái thậm chí còn có vẻ tươi cười mà Phạm Duyệt Tân rất quen thuộc, “Sao cậu lại đến đây vậy?”

Bọn họ quen biết nhau nhiều năm, cũng được coi là bạn thân, lời nói ghét bỏ có chút vui đùa đó từ trước đến giờ đã không nói không biết bao nhiêu lần, nhưng bây giờ lại là lần đầu tiên trong lòng Phạm Duyệt Tân thấy không thoải mái.

“Cậu cứ như vậy ghét bỏ tớ nha.” Phạm Duyệt Tân liếc mắt nhìn Trang Dực, nửa thật nửa giả nói.

“Không dám, không dám, tớ cũng không dám đắc tội với hội fans của cậu đâu.” Trang Dực cười nói, không phát hiện trong lời nói của Phạm Duyệt Tân còn có ý khác, “Chẳng qua cậu là người bận rộn, trước kia muốn gặp một lần rất khó đó.”

Phạm Duyệt Tân nghe ra ý trong lời nói của Trang Dực, trong lòng hốt hoảng, chậm rãi buông mi mắt, trên mặt tươi cười, “Đúng là có ý tốt đến thăm cậu mà còn bị nghi ngờ, sáng sớm ngày mai tớ phải bay đến Australia rồi, nên hôm nay mới cố ý đến thăm một chút xem cậu còn sống hay không.”

Trang Dực nhẹ nhàng nở nụ cười, trên người hẳn đang mặc bộ quần áo bị rách do đóng phim còn Phạm Duyệt Tân cả người đều là quần áo và trang sức

tình xảo, đứng chung một chỗ quả thật không thích hợp.

“Cậu về nghỉ ngơi đi, nơi này nhiều bụi bặm, chúng tớ quay phim xong mới được về.”

Phạm Duyệt Tân cười cười, ngẩng đầu nhìn Trang Dục, “Vậy buổi tối cùng nhau ăn bữa cơm đi. Lần này tớ đi phải một tháng sau mới về.”

Trang Dục nghĩ nghĩ rồi gật đầu, “Được thôi.” Hắn cũng có chuyện muốn nói với Phạm Duyệt Tân, nếu phải đợi đến một tháng sau thì không biết còn xảy ra sự cố gì nữa.

“Tớ đang ở tại khách sạn Tứ Quý đường Nam Sơn, cậu đến thì điện thoại cho tớ.” Phạm Duyệt Tân nghiêng đầu đeo kính đen lên, vẫy tay với Trang Dục, “Tớ đi đây.”

“Bye Bye.” Trang Dục đứng tại chỗ nhìn Phạm Duyệt Tân cẩn thận né hòn đá và đồng rác rồi bước qua, dần dần đi khỏi tầm mắt.

Phạm Duyệt Tân quay đầu nhìn ngoại ô hoang vắng, từ nơi này chỉ mơ hồ nhìn thấy dáng của mấy người đi qua, cô quay đầu, mặt không đổi nói với tài xế, “Lái xe đi.”

Buổi tối, khoảng bảy giờ, khách sạn Tứ Quý trên đường Nam Sơn.

Gửi xong tin nhắn cô mỉm cười, về mặt có chút cổ chấp nhìn hai bàn tay của mình.

Cô từ hai bàn tay trắng đi lên đến đỉnh vinh quang của giới giải trí này, chính bản thân cô cũng không thể đếm được cuối cùng cô đã bỏ ra nhiều thế nào, nhưng trong đó có bao nhiêu máu và nước mắt thì chỉ có cô là hiểu rõ nhất. Chẳng qua trong mắt mọi người dưới sự hào nhoáng bên ngoài thì chỉ là sự mục nát bên trong mà thôi, nhưng đối với cô thì nó còn hơn thế nhiều.

Trang Dục, tớ xin lỗi cậu, nhưng chính cậu cũng từng hứa, nếu có xảy ra chuyện gì cậu cũng vẫn sẽ bên cạnh mình phải không? Lúc này chắc cũng không ngoại lệ phải không? Dù sao cũng chỉ là một người con gái mới quen thôi, không thể so sánh với tình cảm từ năm mười tuổi của chúng ta được!

Chu Hạ Ninh diễn xong thì thấy di động có tin nhắn.

Em đến thành phố S tìm bạn học, bà ngoại bảo em mang thức ăn đến cho chị. Có rảnh thì gọi điện thoại lại cho em.

Cô nhếch môi, trực tiếp gọi điện qua, “A lô.”

“Chu Hạ Ninh, có xảy ra chuyện gì không, sao bây giờ mới gọi điện thoại cho em?” Đối phương vừa nhắc máy đã liên tục oán giận, “Bà ngoại làm giò heo kho cho chị, buổi tối chị mà không đến em sẽ ăn hết.”

“Em ở đâu? Buổi tối chị mời em ăn cơm.” Vừa rồi đạo diễn Ngô thông báo buổi chiều kết thúc công việc sớm, ngày mai bắt đầu quay từ năm giờ sáng nên tối nay sẽ được nghỉ.

“Trong thành phố, dưới tàng cây hòe khu ký túc xá thanh niên, em nhận chuyển đồ cho chị, buổi tối phải mời em ăn đại tiệc.”

“Được.” Chu Hạ Ninh cười ra tiếng, “Sẽ ăn ngon luôn.”

Cúp điện thoại, Chu Hạ Ninh tẩy trang, thay quần áo, lên xe của đoàn làm phim vào trong thành phố, Tiền Hữu Đa ở bên cạnh ngồi xáp lại.

“Hạ Ninh, buổi chiều tớ nhìn thấy Phạm Duyệt Tân đến tìm Trang Dục đó! Bạn nói xem vừa nãy Trang Dục lái xe đi một mình có phải đi hẹn hò với Phạm Duyệt Tân không?” Tiền Hữu Đa giảm thấp giọng nói xuống, về mặt buồn chuyện như rồng mây, nhìn có chút lăm la lăm lét.

Chu Hạ Ninh sững sốt, “Tớ không biết.”

“Ái chà, theo kinh nghiệm của tớ, hai người này tuyệt đối có gian tình!” Tiền Hữu Đa trịnh trọng kết luận, thấy Chu Hạ Ninh bày ra vẻ mặt không quan tâm, trong lòng thầm thở dài.

Người trong đoàn làm phim đều nhìn ra Trang Dục rất quan tâm Chu Hạ Ninh, vốn dĩ ban đầu cô cũng đoán Trang Dục có tình cảm với Chu Hạ Ninh hay không, hiện tại lại phát hiện ra Trang Dục cùng Phạm Duyệt Tân có quan hệ không ít, mà Chu Hạ Ninh giống như không thèm để ý.

Thật đúng là loạn hết cả mắt, u mê cả đầu! Khiến tâm trạng của một người am hiểu phân tích tình hình bát quái thật chán nản đi!

Johnson và Gà Huân đều có xe riêng của mình nên ngồi trên xe của đoàn làm phim chỉ có mấy người đóng vai phụ, Tiền Hữu Đa bĩu môi, kéo Chu Hạ Ninh thấp giọng nói, “Tí nữa bạn đi đâu? Mang theo tớ đi với. Tớ ở một mình chán lắm.”

Chu Hạ Ninh tự nhiên cũng cảm thấy xung quanh có những ánh mắt lạnh lùng nhìn lại, gật đầu, “Tớ cùng em họ đi ăn cơm, nếu bạn không ngại thì đi cùng nhé.”

“Không ngại, không ngại.” Tiền Hữu Đa lập tức hớn hờ, sau đó ghé sát vào Chu Hạ Ninh thần thần bí bí nói, “Em họ của bạn chán chán cũng rất đẹp trai phải không? Tớ thích nhất là nhìn mỹ nam, mỹ nữ đó.”

Chu Hạ Ninh cười liếc mắt nhìn Tiền Hữu Đa, tâm trạng buồn bã cũng đã tiêu tan hết.

Cuộc đời đúng thật là kỳ diệu, ai cũng không biết một giây sau mình sẽ gặp được ai.

Giống như cô cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình gặp Tiền Hữu Đa, lại còn rất nhanh trở thành bạn thân. Có lẽ đó chính là duyên phận mà mọi người hay nói.

Xe của đoàn làm phim đến khách sạn, Chu Hạ Ninh và Tiền Hữu Đa ngồi được nửa đường đã xuống xe, dọc theo đường dành cho người đi bộ đi về phía tàu điện ngầm.

Hai người bạn họ, một người chẳng qua chỉ mới chụp 2 quảng cáo, bộ phim duy nhất quay xong cũng chưa được công chiếu, một người cũng đã đóng được một vài bộ phim nhưng đều là vai phụ của phụ, chưa đến trình độ được làm ngôi sao. Cho nên cũng không cần cải trang hay trang điểm, thoải mái đi lại trên đường.

“Bạn cứ hưởng thụ cảm giác thoải mái trong khoảng thời gian này đi, đến lúc bộ phim này công chiếu, bạn nhất định sẽ phải đeo kính đen, đội mũ cải trang đi ra ngoài, ngay cả khi đi chợ mua củ cải cũng bị vây xem đó.” Tiền Hữu Đa trêu chọc.

Chu Hạ Ninh cười thoải mái, không có cách nào thì phải luôn thích ứng thôi, ngay cả thời gian rất lâu trước đó cô không được tính là một ngôi sao nổi tiếng, nhưng cũng có lần bị người đi qua đường nhận ra, cũng có lần bị chụp những cảnh tê nhị.

Chẳng qua cô cũng chỉ cười mà thôi.

Chu Hạ Ninh mang theo Tiền Hữu Đa đi tới chỗ cây hòe dưới ký túc xá thanh niên thì trời đã tối, từ xa cô đã nhìn thấy Chu Thừa Phó đang cau mày bước đi từ từ. Cô bước nhanh chân, “A Phó, sao em không ở bên trong đợi chị.”

Chu Thừa Phó quay đầu, đầu tiên là quan sát Chu Hạ Ninh từ trên xuống dưới vài lần xong mới hít hít cái mũi bị lạnh đến đỏ bừng, “Chị đi thế nào mà chậm vậy! Còn nữa đừng gọi em là A Phó, giống như gọi con chó vậy.” Nói xong đem hộp cơm giữ nhiệt cầm trong tay đưa cho Chu Hạ Ninh “Bà ngoại đưa cho chị.”

Chu Hạ Ninh cười cảm thấy, liếc mắt nhìn em họ nhà mình từ nhỏ đã không được tự nhiên, “Nói đi, muốn đi nơi nào ăn cơm? Chị mời em.”

Chu Thừa Phó ngẩng đầu nhìn, tùy tiện chỉ một nơi bên cạnh đó, “Đi nơi đó đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Scandal Ngày Càng Nghiêm Trọng.

Chu Hạ Ninh, Tiền Hữu Đa và Chu Thừa Phó đi lên lầu hai của khách sạn Tứ Quý ăn món Trung, sau đó lên để thêm món giò kho của bà ngoại mà Chu Thừa Phó mang đến lên bàn.

ăn, khó khăn gấp một miếng cho Tiền Hữu Đa, “Bạn ăn ít thôi đây là của bà ngoại cố ý gửi đến cho tớ đó.”

“Có một miếng nhỏ như vậy, còn ăn ít thế nào nữa?” Chu Thừa Phó liếc mắt nhìn Chu Hạ Ninh khinh bỉ, nhanh tay gấp một miếng trong hộp, “Ăn nhanh lên không phục vụ nhìn thấy bây giờ.”

“Ồi ời ời!” Chu Hạ Ninh không kịp ngăn cản, bắt lực nhìn Chu Thừa Phó dựa lưng vào ghế trên tay gấp miếng giò kho cho vào miệng.

“Em là đồ ăn cướp!”

Trả tiền xong thì đứng dậy, Tiền Hữu Đa đem hộp giò kho ôm vào trong ngực như bảo bối, vui tươi hơn hờ đi ra ngoài, “Ngày mai có thể cải thiện được một bữa ăn rồi!”

Chu Hạ Ninh dờ khóc dờ cười, kéo cánh tay của Chu Thừa Phó nói, “Lần sau tớ mang bạn về nhà, để cho bạn biết được bà ngoại tớ nấu ăn tuyệt thế nào.”

“Vậy thì tốt quá rồi!” Tiền Hữu Đa cười híp mắt sung sướng.

Ba người cười cười nói nói đi đến trước thang máy, vừa đúng lúc thang máy dừng ở tầng hai.

“Nhanh lên, thang máy đến rồi.” Tiền Hữu Đa chạy thật nhanh đến trước thang máy, quay đầu gọi Chu Hạ Ninh, “Hạ Ninh, bạn nhanh lên!”

Trong nháy mắt cửa thang máy mở ra, Trang Dục nghe được hai chữ 'Hạ Ninh', giọng nói có chút quen thuộc mà cái tên kia thì lại càng quen hơn, trong

lòng hần sùng sốt, ngẩng đầu thật nhanh nhìn về phía cửa thang máy.

Đầu tiên hần nhìn thấy gò má của Tiền Hữu Đa, sau đó là Chu Hạ Ninh đang chậm rãi đi tới, tay còn kéo theo một người con trai.

Trong khoảnh khắc đó hần cũng không hiểu trong lòng hần vì nhìn thấy Chu Hạ Ninh thân thiết với người con trai khác mà buồn phiền hay vì scandal của hần và Phạm Duyệt Tân lại được xuất hiện mà buồn phiền hơn.

Hần chỉ biết là bây giờ trong lòng hần chỉ có một câu một câu: Không tốt!

“Ô, là Chu tiểu thư, thật khéo.” Phạm Duyệt Tân làm như không thấy Trang Dục cả người cứng ngắc, bước lại gần Trang Dục rồi ấn nút mở cửa bên cạnh, “Tôi đang định đưa Trang Dục xuống chỗ để xe, cô cũng ăn cơm ở đây sao?”

Tiền Hữu Đa đảo đảo mắt, ánh mắt khôn khéo không ngừng đánh giá Phạm Duyệt Tân và Trang Dục, đáng tiếc hai người họ chỉ nhìn Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh đối diện với tầm mắt của Trang Dục, nhưng chỉ gật đầu cười với Phạm Duyệt Tân, sau đó dừng lại một chút rồi kéo theo Chu Thừa Phó đi vào, Tiền Hữu Đa thông minh đi theo sau bọn họ.

Về sau có rất nhiều lần phải gặp mặt, việc gì phải xấu hổ? Chẳng nhẽ bởi vì scandal không mấy tốt đẹp của cô cùng Trang Dục?

Chu Thừa Phó nghi ngờ liếc nhìn Trang Dục và Phạm Duyệt Tân, “Chị, đây là bạn của chị sao?”

Chu Hạ Ninh ngẩng đầu nhìn, cười giải thích, “Có phải cảm thấy quen mắt hay không? Hai vị này là ngôi sao lớn đó, có muốn xin chữ ký không?”

“Xi. Về sau chị cũng là đại minh tinh còn gì, muốn xin chữ ký tìm chị là được rồi.” Chu Thừa Phó không hề kiêng kị hai đại minh tinh ở đằng sau, đầu cũng không thèm quay lại.

Chu Hạ Ninh trong lòng rất vui. Quả nhiên cậu dạy dỗ rất chính xác, người trẻ tuổi theo đuổi ngôi sao gì gì ở đâu. Giống như em họ cô, cả đời chỉ cần biết một đại minh tinh là đủ rồi.

Trang Dục nghe hai người nói chuyện, trong lòng thở dài nhẹ nhõm, hóa ra là em trai của Chu Hạ Ninh, nhìn cũng đẹp trai đó.

Chỉ là, Chu Hạ Ninh từ đầu đến cuối cũng không hề nhìn hần . . .

Chu Hạ Ninh chỉ đi tới lâu một, khi đi ra khỏi cửa thang máy cô quay đầu tạm biệt Trang Dục và Phạm Duyệt Tân, “Chúng tôi đến rồi, hẹn gặp lại.”

Trang Dục bước nhanh về phía trước, lấy tay chặn cửa thang máy, quay đầu nhìn Chu Hạ Ninh, “Em về khách sạn sao? Nếu vậy cùng ngồi xe của tôi về nhé?”

“Được ạ, được ạ.” Tiền Hữu Đa lập tức gật gật đầu, “Bọn tôi đi tàu điện ngầm cũng mất nhiều thời gian lắm.”

Chu Hạ Ninh cười nhạt, “Được đó, Hữu Đa bạn về trước với anh Trang đi, tớ đưa A Phó về đã.”

Chu Thừa Phó vừa định nói hần ở ngay phía đối diện, không cần đưa về thì đã bị Chu Hạ Ninh chặn lại. Cúi đầu nhìn thấy ánh mắt chị họ nhà mình không nói ra khỏi miệng được nữa.

Trang Dục khẽ nhú mày nhìn về mặt bình tĩnh của Chu Hạ Ninh, trong lòng âm ức.

Mấy ngày hôm trước Chu Hạ Ninh gọi hần là Trang Dục, tuy rằng gọi cả họ lẫn tên nhưng nghe có cảm giác thân thiết, mà bây giờ Tiền Hữu Đa gọi hần là anh Trang, tuy rằng tôn kính nhưng lại có cảm giác giống như Tiền Hữu Đa với hần.

Tiền Hữu Đa há hốc mồm nhìn Chu Hạ Ninh đã đi ra khỏi thang máy, lại nhìn Trang Dục trong lòng thầm đấu tranh, cuối cùng đi thật nhanh ra khỏi thang máy, “Hạ Ninh, vẫn là tớ với bạn cùng đi đi, bạn nhìn đẹp thế này một mình ngồi tàu điện ngầm nguy hiểm lắm.”

Chu Hạ Ninh nghiêng đầu cười sáng giọng, “Bạn đi cùng thì không nguy hiểm sao?”

Tiền Hữu Đa ngẩng đầu kiêu ngạo nói, “Tớ với cậu đi cùng nhau thì kéo giá trị thẩm mỹ xuống đó.”

Trang Dục nhìn Chu Hạ Ninh và Tiền Hữu Đa cười cười nói nói đi xa dần, chậm chạp buông lỏng tay, cửa thang máy trước mặt hần từ từ khép lại.

Phạm Duyệt Tân đứng phía sau nhìn hần không lên tiếng.

Thang máy dừng tại tầng hầm B1, Trang Dục khẽ thở dài, hần quay đầu nhìn Phạm Duyệt Tân, vẫy tay, “Cậu đi lên đi, tớ đi đây.”

“Ừ.” Phạm Duyệt Tân nhìn với hần cười, tay ấn nút đóng cửa, thang máy chậm rãi khép lại, cô nhìn Trang Dục đang lê bước nặng nề đi phía trước, nụ cười trên mặt chợt tắt.

Đến khi Trang Dục lái xe ra đường lớn đã không thấy hình bóng của Chu Hạ Ninh, nhìn xung quanh một vòng cũng không nhìn Chu Hạ Ninh chỉ có thể ừ ừ lái xe quay về khách sạn.

Trở về đến phòng, hắn lại cảm thấy không yên lòng âm thầm trốn tránh đi đến phòng Chu Hạ Ninh và Tiền Hữu Đa, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh, không có tiếng động. Hắn lấy can đảm bấm chuông cửa nhưng vẫn như vậy không có động tĩnh gì.

Hắn thở dài trở về phòng, suy nghĩ rồi nhắn tin cho Chu Hạ Ninh.

Bao giờ trở lại thì nhắn tin cho tôi.

Hắn đứng ngồi không yên đến nửa giờ thì Chu Hạ Ninh cũng nhắn tin lại.

Đã trở về.

Trang Dục nhìn ba chữ đơn giản đó giật giật khóe miệng, trong lòng chán nản vô cùng.

Ngày thứ hai khi chuẩn bị quay di động của Trang Dục nhận được vài tin nhắn, nhìn bầu trời tối đen, hắn hơi khó hiểu mở tin nhắn, đều là Thịnh Thanh Phong nhắn, thậm chí còn có cả cuộc gọi nhờ.

Gọi điện thoại lại cho anh.

Trang Dục ngồi dậy tựa vào thành giường, cau mày gọi điện thoại cho Thịnh Thanh Phong.

“A Dục, em đã suy nghĩ kỹ chưa vậy?” Thanh âm của Thịnh Thanh Phong có chút khàn khàn, giống như vừa ngủ dậy chưa tỉnh.

“Cái gì?” Trang Dục nghe không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Buổi sáng lại có tin tức của em trên trang nhất.” Giọng của Thịnh Thanh Phong trở nên nghiêm túc, “Tối hôm qua em ở cùng Phạm Duyệt Tân phải không?”

Trang Dục sững sốt, “Lên trang nhất?”

Tâm hắn trầm xuống, lại cười khổ, “Cũng không phải chỉ có một hai lần, không sao đâu.”

Dù sao Chu Hạ Ninh cũng lãnh đạm như vậy, cho dù có thêm scandal nữa cũng không có sao.

Không thích hắn và không muốn thích hắn kết quả cũng giống nhau thôi.

“A Dục, em còn nhớ lần trước anh đã nói với em về việc của Phạm Duyệt Tân không?” Thịnh Thanh Phong lại chuyển đề tài.

“Nhớ rõ.” Trang Dục cau mày, hắn đương nhiên nhớ rõ, Thịnh Thanh Phong đối với Phạm Duyệt Tân cũng không có ấn tượng tốt.

Nếu cô gái đó mà là người của công ty anh, anh rất vui lòng. Nhưng nếu cô ta trở thành em dâu của anh thì anh sẽ không bao giờ đồng ý.

Đây là hai đánh giá hoàn toàn khác nhau của Thịnh Thanh Phong về Phạm Duyệt Tân. Tuy rằng khi đó Trang Dục đã biết Phạm Duyệt Tân yêu người khác.

“Được, nếu em còn nhớ rõ thì bây giờ anh muốn nhắc lại cho em lần nữa, em sau này cách xa Phạm Duyệt Tân ra một chút.” Giọng nói của Thịnh Thanh Phong rất lạnh lùng, trước đó là Trang Dục cam tâm tình nguyện nên hắn không nhúng tay vào, bởi vì dù thế nào đi chăng nữa cũng là do Trang Dục muốn.

Chỉ cần cam tâm tình nguyện thì dù có đau khổ cũng là điều ngọt ngào, nếu người thân càng ngăn cấm thì chỉ đem hắn đẩy ra xa, càng gần gũi hơn với Phạm Duyệt Tân.

Nhưng hiện tại Trang Dục đã buông tay, mà Phạm Duyệt Tân còn níu kéo thì đừng trách hắn không khách khí.

“Trên trang nhất hôm nay có ảnh chụp của Phạm Duyệt Tân với em, cho dù là góc độ hay bố cục ảnh đều tương đối tốt, nhìn qua em và Phạm Duyệt Tân vô cùng thân mật, em nên chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Thịnh Thanh Phong nói xong thì cúp điện thoại.

Trang Dục lại ngây ngẩn cả người.

Ý của Thịnh Thanh Phong rất rõ ràng, hắn không có biện pháp để ngăn scandal này lại, bởi vì nói thật, gần đây scandal của Trang Dục và Phạm Duyệt Tân có quá nhiều, cho dù có thêm nữa cũng không quan trọng.

Nhưng nếu Trang Dục muốn theo đuổi người đẹp thì nó lại trở thành chương ngại lớn nhất.

Trang Dục nghĩ đến chuyện tối qua, nghĩ lại lời mà Thịnh Thanh Phong đã nói.

Hắn và Phạm Duyệt Tân có quá nhiều scansal, một phần là do công ty tuyên truyền, bởi vì hắn có thái độ mặc kệ nên Thịnh Thanh Phong cũng không quản, nhưng hôm nay hắn cũng không thể hiểu được đây là do Phạm Duyệt Tân cố ý hay vô tình tạo ra.

Lời nói của Thịnh Thanh Phong rất rõ ràng, hắn cho rằng tối qua là do Phạm Duyệt Tân cố ý sắp xếp phóng viên chụp ảnh. Hôm nay càng nghĩ lại càng cảm thấy ghê sợ. Cả hành động Phạm Duyệt Tân chủ động hút kem cho hắn đều đã được chuẩn bị từ trước.

Trang Dực không thể nghĩ ra được lý do vì sao Phạm Duyệt Tân lại làm như thế?

Chẳng nhẽ cô và người đó xảy ra xích mích gì nên mới dùng chiêu này để kích thích hắn ta? Nhưng theo Trang Dực thấy, đối phương cũng không phải là người ngây thơ nhảm chán như vậy.

Nhưng chuyện tình cảm cũng không thể nói rõ được.

Tâm trạng của hắn trở lên tồi tệ kinh khủng. Tuy hắn không muốn dùng những lời ác ý đến để suy đoán về Phạm Duyệt Tân, nhưng ngoại trừ cố ý tạo ra chuyện này thì không còn lý do nào chính đáng hơn cả.

Thì ra gần đây Phạm Duyệt Tân hay đến thăm quan, scandal cũng ngày càng trở nên nghiêm trọng. . .

Trang Dực dùng vẻ mặt lạnh băng đến phim trường, năm giờ sáng, mùa đông bầu trời còn rất tối, không khí lạnh thảnh thoảng còn thổi vào căn phòng hoang không được che đậy.

Nơi này là hiện trường của vụ án thứ ba, Mạc Nam và Daniel quay lại xem xét hiện trường lần nữa thì vô tình gặp được Mẫn Nguyên cũng ở đây do thám hiện trường.

Cảnh đầu tiên quay xong thì khuôn mặt của Chu Hạ Ninh đã bị đông lạnh đến đỏ bừng, cô vừa xoa xoa tay vừa đi về khu nghỉ ngơi, phía đông đã hiện ra vài tia nắng, mặt trời cũng sắp sửa mọc.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Không Như Em Nghĩ

Trang Dực bước nhanh đến ngồi bên cạnh cô, nhìn nhân viên đưa ly nước ấm cho Chu Hạ Ninh, trầm giọng nói: "Tối qua Duyệt Tân chỉ mời anh ăn cơm thôi, không có ý gì khác đâu."

Chu Hạ Ninh im lặng cúi đầu, nhìn tay mình lạnh cóng đến mức không cảm nổi cái ly.

Cô không nghĩ Trang Dực sẽ cố ý đến giải thích. . .

"À." Cô khẽ nói, ngừng đầu nói chuyện có chút do dự, "Thật ra, anh không cần giải thích với em."

Trang Dực hơi mím môi, chăm chú nhìn Chu Hạ Ninh: "Anh và cô ấy không phải như em nghĩ."

Mối quan hệ giữa anh và Phạm Duyệt Tân không phải hai ba câu là có thể nói rõ, nhưng bây giờ cũng không phải thời điểm tốt để bọn họ tâm sự.

Chu Hạ Ninh ngừng đầu, khẽ cười nói: "Vậy sao, em nghĩ cái gì? Anh nói xem, em nghĩ như thế nào đây?"

Trang Dực bắt đầu nhìn cô: "Tóm lại, anh và Phạm Duyệt Tân không bao giờ vượt quá giới hạn của tình bạn. Từ trước không có, về sau lại càng không." Anh dừng một chút, xấu hổ nói với Chu Hạ Ninh, anh cũng đã từng thăm thính Phạm Duyệt Tân, nhưng chuyện này cứ để sau này sẽ nói rõ ràng.

Chu Hạ Ninh không cười, nghiêm túc nhìn Trang Dực.

Đương nhiên cô nhìn ra Trang Dực rất nghiêm túc. Nhưng rất nhiều lúc, khi bắt đầu có cảm tình mọi người đều rất thật tâm, nhưng đến cuối cùng lại chẳng còn chút tình cảm nào.

Cô nghĩ, cho dù không phải vì Phạm Duyệt Tân, cô cũng không chuẩn bị tốt.

"Vậy sao." Chu Hạ Ninh nhủ mi, cười nói như thường, "Nhưng nhìn hai người đứng cạnh nhau rất đẹp đôi."

Trang Dực cảm thấy trong lòng như muốn phát điên.

Có xứng đôi hay không! Chẳng lẽ hai người bọn họ thì không xứng hay sao? Anh lại không thể nói cho Chu Hạ Ninh biết Phạm Duyệt Tân đã có người

mình yêu, chỉ có thể ấu ức trong lòng.

“Anh Trang.” Trợ lý Tiểu Nhậm đi đến, giấu quyền tạp chí đang cầm trên tay.

Trang Dục không thích có nhiều người đi theo, cho nên bình thường không có việc gì anh chỉ đi một mình, Trang Dục cũng không giấu cậu ta chuyện gì, nếu như cậu không nhìn ra Trang Dục có tình cảm với Chu Hạ Ninh vậy thì cậu nên đến bệnh viện mắt khám cho rồi. Cho nên, tuy rằng trong lòng gấp gáp, cậu cũng không quên đem quyền tạp chí giấu ra sau người.

“Ha ha, hai người ở lại nói chuyện.”

Chu Hạ Ninh chỉ liếc mắt nhìn đã thấy ảnh bìa trong quyền tạp chí, hình như là Trang Dục và Phạm Duyệt Tân. Cô thoáng suy nghĩ, trong lòng đã có một kết luận làm người ta kinh ngạc.

Cô quay đầu nhìn Trang Dục:” Em đi tìm Tiền Hữu Đa.”

Nói xong, cô đi đến nơi khác.

“Có chuyện gì?” Trang Dục đang có chút khó chịu, nhìn Tiểu Nhậm đến phá đám, giọng nói có chút bức bối.

“Anh Trang, tiêu đề ngày hôm nay.” Trong lòng Tiểu Nhậm vì Trang Dục gấp khó khăn mà buồn mất ba giây, nghiêm túc đưa quyền tạp chí nóng sốt mà cậu vừa mua hôm nay.

Trang Dục mới nhìn một cái đã ngây ngẩn cả người.

Trang Dục hẹn hò Phạm Duyệt Tân trong đêm, tình cảm sáng tỏ!

Trên mặt báo là ảnh chụp tối qua anh và Phạm Duyệt Tân ăn cơm, anh cau mày cầm tạp chí, vội vàng lật qua vài tờ, tức giận cầm quyền tạp chí ném mạnh xuống đất.

Trong những bức ảnh là tất cả quá trình ngày hôm qua, từ lúc anh lái xe đến khách sạn Tứ Quý, từ nơi để xe lên thang máy, Phạm Duyệt Tân đi đến bàn ăn, Phạm Duyệt Tân đút cho anh ăn, còn có cả lúc anh và Phạm Duyệt Tân đi vào thang máy.

Không có bức ảnh anh ra khỏi khách sạn.

Mấy tấm ảnh này đều chụp vào lúc Phạm Duyệt Tân có hành động mập mờ, cả góc chụp hay độ sáng đều rất tốt.

Chết tiệt cái thứ tốt này!

Bây giờ Trang Dục mới cẩn thận suy nghĩ ý của Thịnh Thanh Phong.

Anh bị chính bạn tốt của mình xỏ mũi. Rõ ràng chuyện này chính là Phạm Duyệt Tân cố ý bày ra.

Sự thật rõ ràng trước mắt anh, anh không thể không tin.

Trong phút chốc, anh rất muốn gọi điện cho Phạm Duyệt Tân hỏi vì sao lại đối xử với hắn như vậy?

Tình cảm quen biết từ thời niên thiếu đến bây giờ, chẳng lẽ lại rẻ mạt như vậy? Cho nên lúc trước cô ta vừa đồng ý yêu cầu của anh, lúc sau đã có thể lừa dối anh một cách trắng trợn như vậy sao?

Trang Dục vô lực ngã ngồi trên ghế, kinh ngạc không thể tinh táo.

Hiện tại đọc bài báo này không chỉ có một người.

Hồ Khiết đọc tin tức trong điện thoại di động thì thấy bài báo này, cố ý ngẩng đầu nhìn Tiền Hữu Đa đang nói chuyện với Chu Hạ Ninh:” Mộng Hoan, bạn xem, mình đã nói anh Trang với Phạm Duyệt Tân là một đôi mà, bạn xem đi bây giờ bọn họ không thể phủ nhận nữa rồi!”

Chu Hạ Ninh kéo Tiền Hữu Đa đang muốn đứng lên, ghé vào tai cô nói nhỏ:” Chắc là ảnh chụp tối hôm qua, bạn đừng tham gia vào!”

Chu Hạ Ninh nghĩ, cô biết Trang Dục không phải là một người vô liêm sỉ, không thể nào đang hẹn hò bạn gái lại còn cố ý đến lấy lòng cô.

Cô không tin, bởi vì cô biết Trang Dục là người như thế nào.

Cho nên, có khả năng đây chỉ là tin giả. Về phần thế nào mà có, cô không thể bình luận thêm.

Đứng sau mỗi ngôi sao lớn đều có một đội tuyên truyền, đánh bóng tên tuổi, tuyên truyền cũng vậy, đánh bóng cũng tốt, dù sao cũng chỉ có một mục đích.

Thật không ngờ Phạm Duyệt Tân chẳng qua là mới đóng một bộ phim không đắt khách, hơi có xu hướng chìm xuống, đã dùng thủ đoạn này. Hơn nữa,

còn lợi dụng cả bạn bè.

Cô nghĩ nếu cô là Trang Dục, chỉ sợ sẽ rất đau lòng.

Đến khi quay phim, Chu Hạ Ninh cố ý nhìn Trang Dục. Trong mắt anh như là vẫn còn buồn rầu, nhưng vẻ mặt lại rất bình thường, bình tĩnh cho thợ trang điểm make up.

Chu Hạ Ninh quay đầu, không nói gì im lặng đứng một chỗ.

Mạc Nam và John mang theo người cố ý giả nhập là Mẫn Nguyên đến nơi này tìm manh mối, vô tình gặp được một người đàn ông lạ, Mẫn Nguyên có cái mũi thính, ngửi thấy mùi Formalin, phân tích người này rất có khả năng là hung thủ giết người, đáng tiếc khi biết được thì đã quá muộn, hung thủ đã trốn thoát.

“Biện pháp tốt nhất chính là chúng ta trở về dựng lại hình ảnh, sau đó cho cô Ngô xác nhận.” Mẫn Nguyên đứng bên cạnh Daniel, vẻ mặt có chút lạnh lùng.

Daniel cau mày, do dự.

“Mẫn Nguyên nói rất đúng, đây là biện pháp tốt nhất.” Mạc Nam vỗ vai Daniel nói” Cũng không phải cho cô ấy trực tiếp xác nhận hung thủ, chỉ là hình ghép mà thôi, nếu mọi chuyện thuận lợi ít nhất chúng ta cũng có bức hình của hung thủ.”

Daniel thờ dãi, anh đã yêu Ngô Như Khinh, thật lòng anh không hi vọng cô nhớ lại đoạn ký ức này.

“CUT”

Chu Hạ Ninh hà hơi xoa hai tay, đi đến chỗ mình vừa nãy để áo khoác. Mùa đông đi diễn ở bên ngoài, chính là hành người. Cô quay đầu nhìn Trang Dục, ánh mắt của anh rất giống khi đang đóng phim, hơi cau mày, nhìn rất nghiêm túc, Tiểu Nhậm vội vàng phủ thêm áo khoác, đưa túi sưởi cho anh.

Trang Dục quay đầu, ánh mắt nhìn thấy Chu Hạ Ninh, anh vừa dậm bước chân thì dừng lại, sau đó quay đầu nói với Tiểu Nhậm, đem túi sưởi nhét vào tay cậu ta, quay đầu nhìn Chu Hạ Ninh sau đó nhấc chân đi ra ngoài.

Tiểu Nhậm nhìn bóng dáng Trang Dục, xoay người đi đến trước mặt Chu Hạ Ninh.” Anh Trang cho cô này.” Nói xong, cậu đem túi sưởi nhét vào tay Chu Hạ Ninh, lắc đầu nhỏ giọng nói:” Thật ra trong lòng anh Trang rất khổ.”

Chu Hạ Ninh nhìn Tiểu Nhậm mơ màng, không biết nên nói cái gì.

“Cho dù có chuyện gì, nếu cô rảnh rỗi thì nói chuyện với anh ấy, đừng kiêu kị mấy người kia.” Tiểu Nhậm do dự nói thêm một câu, xoay người đi theo Trang Dục.

Chu Hạ Ninh nghĩ, thật ra Trang Dục không thích hợp diễn vai đau khổ về tình cảm, cái dáng vẻ kia cô nhìn không quen.

Lại quay thêm mấy cảnh, cảnh quay tại khu nhà bỏ hoang cuối cùng cũng xong. Cả đoàn phim chất đồ đạc thành ba xe, đi đến trấn cổ Nam Hồ.

Một bộ phim điện ảnh hay, người đẹp và cảnh đẹp đều không thể thiếu. Nam nữ chính hay các diễn viên phụ đương nhiên đều là người đẹp. Nhà cao tầng tại thành phố S cũng là cảnh đẹp, hơn nữa cổ trấn Nam Hồ còn mang hương Trung Quốc cổ đại, yếu tố cảnh đẹp của bộ phim điện ảnh này bây giờ mới đầy đủ.

Từ thành phố S đến Nam Hồ mất hai giờ đi xe, đến khi làm thủ tục ở khách sạn đã là chạng vạng tối.

“Hôm nay không quay nữa, mọi người cứ ăn chơi thoải mái.” đạo diễn Ngô khó hiện ra một khuôn mặt tươi cười.

Mọi người đương nhiên rất vui vẻ.

“Được rồi, mọi người hãy nghỉ ngơi, ngày mai năm giờ bắt đầu quay, đừng có đến muộn.” đạo diễn Ngô nói xong thì đi về phòng.

“Lại là 5 giờ sao!” Tiền Hữu Đa than thở, “5 giờ bắt đầu, ít nhất 4 giờ đã phải rời giường rồi.”

Chu Hạ Ninh liếc mắt nhìn:”Ăn cơm xong thì đi ngủ đi.”

“Cái gì! Nơi này chính là phố rượu đấy! Đã đến rồi làm sao không đi dạo đây!” Tiền Hữu Đa trừng cô bằng đôi mắt không tính là to của mình phản đối.” Bạn cũng phải đi.”

“Vì sao?”

“Bạn không đi, làm sao quyền rũ đàn ông mời uống rượu?” Tiền Hữu Đa ngang nhiên kéo Chu Hạ Ninh về phòng.” Nhanh lên, khó có một buổi tối được nghỉ.”

Tiền Hữu Đa đóng vai người bị hại trong một vụ án giết người, như một chú rồng chuyên nghiệp, cô còn kiêm luôn nữ cảnh sát Y, mấy ngày này đóng

phim đều đi theo sau Chu Hạ Ninh, lúc thì mảnh góc áo, hay là một đôi bông tai lộ ra.

Chu Hạ Ninh bắt đầu đi bị Tiền Hữu Đa kéo về phòng, ánh mắt không tự chủ nhìn Trang Dục đang đi vào thang máy.

Trang Dục từng hỏi cô có muốn ở một mình một phòng không. Là đạo diễn hay nhân vật chính đều có đặc quyền, nhưng cô cũng không nghĩ bây giờ sẽ hưởng thụ đặc quyền này, cho nên từ chối.

Huống chi ở cùng phòng với Tiền Hữu Đa khá thú vị.

Mà cô cũng phát hiện ra, mấy ngày nay tâm trạng Trang Dục không tốt.

Tuy rằng hán vẫn cười như vậy, nhìn qua cũng không khác với bình thường là bao.

Chu Hạ Ninh còn nhớ rõ lúc nhìn thấy vẻ mặt đau lòng và khổ sở của Trang Dục.

Có lẽ là do cô biết rõ mọi chuyện, nên mỗi khi nhìn thấy Trang Dục đều cảm thấy anh luôn tỏa ra cảm giác buồn bã.

“A Dục, ba mẹ anh về, có rảnh đến nhà anh ăn bữa cơm.”

“Ừ, mấy ngày nay bận rộn, hôm nay vừa đến trần Nam Hồ.” Trang Dục tay cầm di động, cời áo khoác.

“Như thế nào? Tâm trạng không tốt?” Thịnh Thanh Phong nói xong cũng nở nụ cười” Không hiểu rõ lòng người, tự làm tự chịu.”

Trang Dục hơi mím môi, không biết phản bác như thế nào.

Thật ra trong lòng anh vẫn không thể tin được. Phạm Duyệt Tân tuy rằng không phải là người thân của anh, nhưng lại là người đã quen biết anh hơn mười năm, anh thật sự không có cách nào tưởng tượng ra Phạm Duyệt Tân lại cố ý gạt bẫy mình, hơn nữa lại là vào lúc anh đã có người mình thích.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cuộc Gặp Gỡ Từ Trên Trời Rơi Xuống

Tuy rằng Trang Dục không dám tin, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt anh.

Từ khi sự việc xảy ra đến bây giờ, Phạm Duyệt Tân cũng không liên lạc hay có một câu giải thích với anh.

Ngày trước mỗi khi tình cờ bị chụp ảnh hai người gặp gỡ hay ăn cơm, Phạm Duyệt Tân đều sẽ nhắn tin cho anh, hoặc là giải thích, hoặc là trêu chọc, tóm lại anh rất tin tưởng vào tình bạn này.

Nhiều năm như vậy, anh giấu kín bí mật của Phạm Duyệt Tân chưa từng nói ra. Cho dù là liên quan đến lợi ích của Thịnh Thanh phong, anh cũng không nói một chữ.

Mà bây giờ, anh có cảm giác như bị phản bội.

“Được rồi, cuối tuần chính là lễ Giáng Sinh, cậu là nhà sản xuất, nếu không tính phát tiền thưởng thì cũng cho mọi người nghỉ lễ, cậu cũng nhân cơ hội này mà nghỉ ngơi hai ngày, về nhà ngủ nướng đi.” giọng nói của Thịnh Thanh Phong khó có được một chút dịu dàng.

Chỉ có người nhà mới không bỏ đá xuống giếng.

“Được.” Trang Dục cười tự giễu, xem ra là anh quá ngây thơ. Thấy nhiều người trong giới làm mọi cách để quảng bá bản thân, thậm chí không cần danh dự, còn có gì là không thể đây? Chẳng lẽ vì Trang Dục anh là bạn thân đã nhiều năm? Anh cũng không khỏi quá đề cao mình...

Thay quần áo, bị Tiền Hữu Đa lôi ra trước cửa phòng, Chu Hạ Ninh nhận được điện thoại của chị Đỗ.

“Hạ Ninh, thứ hai xin nghỉ một bữa, chị dẫn em đi thử vai.” Giọng chị Đỗ có vẻ kích động, “Là đạo diễn Trần Hoài Trúc, đang tuyển diễn viên nữ, mời em đi thử vai!”

Trong lòng Chu Hạ Ninh khuấy động, theo bản năng ngừng thờ:” Phim gì vậy?”

“Nghe nói tên phim còn chưa đặt, kể về một giáo viên nghệ thuật trở về nhà với cô con gái, khó khi nào người này thoải mái như vậy, còn quyết định mời người mới diễn vai nữ chính!” giọng nói chị Đỗ rất kích động, đây thật sự là cơ hội khó có được!

Chu Hạ Ninh cắn môi, trong lòng rất kích động. Nếu cô nhớ không nhầm, thì bộ phim của Trần Hoài Trúc chính là !

Đạo diễn Trần Hoài Trúc là đạo diễn nổi tiếng nhất số một số hai trong nước, cả trong nước hay ngoài nước đều đạt được vô số giải thưởng lớn, bất kì ai đóng vai nữ chính trong phim của ông ta, đều sẽ bị gọi là “Trần Nữ Lang” (Nữ Lang: gọi chung các thiếu nữ ngày xưa).

Ông ta vừa hoàn thành một bộ phim võ hiệp lớn, mời toàn là ngôi sao nổi tiếng trong nước, hao tổn rất nhiều tiền của, quảng cáo rầm rộ, cảnh tượng xa hoa lộng lẫy, nhưng cũng chỉ ở mức xa hoa lộng lẫy mà thôi, có rất nhiều fan điện ảnh bình luận” Rất đẹp, nhưng rất khó hiểu”.

Trần Hoài Trúc nhận được một bài học, bộ phim sau bắt đầu mời diễn viên nữ không mấy nổi tiếng, nhưng mời thêm Lý Giác Viễn là nam diễn viên rất tài năng đảm nhận vai người cha, đóng một bộ phim về tình cảm gia đình, lập tức lấy được nước mắt của người xem, trở thành bộ phim điện ảnh đắt khách nhất.

Diễn viên nữ nhận vai người con gái cũng chỉ là người mới, sau này dựa vào cái tên “Trần Nữ Lang” này mà lên như điều gặp gió, bao nhiêu năm sau này cũng thuận buồm xuôi gió mà đạt được giải ảnh hậu.

Chu Hạ Ninh thật không ngờ bản thân mình đời này lại có cơ hội thử vai này. Cô làm sao mà không kích động đây? Ít nhất cũng đã nói trước, trong một mức độ nào đó, cô đã được nhận rồi.

“Hạ Ninh, nghe nói là đạo diễn Vương Vũ Thần giới thiệu cho đạo diễn Trần đó, em cũng biết Vương Vũ Thần là học sinh của đạo diễn Trần, em nên cảm ơn đạo diễn Vương đó.”

Chu Hạ Ninh càng kinh ngạc hơn.

Bình thường một đạo diễn lâu năm như Vương Vũ Thần chưa từng đứng trước mặt mà khen cô một câu, vậy ra cô chính là Bá Nhạc! Cô còn tưởng rằng lần trước khen cô ở trước mắt mọi người là do Trang Dực nhờ vả, vậy ra tất cả đều là do cô tự xem nhẹ bản thân? Đạo diễn Vương là thật sự cảm thấy cô là một diễn viên rất tuyệt.

Đây mới thật sự là chuyện vui mừng quá mức phải không?

Chu Hạ Ninh xoa dịu trái tim đang đập thình thịch một lúc lâu mới tìm được giọng nói của mình: “Em biết, Chị Đỗ, cảm ơn chị.”

“Vậy hôm đó chị đến đón em, còn phải chuẩn bị quần áo, thuận tiện đến công ty gọi thêm trợ lý và người phát ngôn đi.” trong giọng nói chị Đỗ đều là vui thích, bản thân chị làm người đại diện cũng không có thành tích xuất sắc, công ty giao cho chị cũng chỉ là mấy diễn viên mới hay là mấy diễn viên không có tiếng tăm ngoài nghề, cuối cùng bây giờ trong tay chị cũng có một người có tương lai!

Chu Hạ Ninh quyết định thời gian gặp chị Đỗ, tắt điện thoại mà vẫn còn chút cảm giác không chân thật.

Từ trước, chẳng qua cô chỉ được diễn mấy vai linh tinh, so với vai diễn còn không bằng, ít nhất Tiểu Suong trong còn có lời thoại, còn có đặc tả (quay cận cảnh), thậm chí sau này cô đóng phim cũng chỉ được lộ ra cái bóng, khi đó hai ba ngày đổi một đoàn phim mới, cô mới hiểu được mấy vai linh tinh này chỉ là chạy đua!

Nhưng hôm nay, tuy mới vào nghề gần một năm, cô đã có tư cách tham gia thử vai trong phim của đạo diễn Trần Hoài Trúc! Thật sự là không thể tưởng tượng được cô đã vượt qua kiếp trước đến mức này!

Bởi vì tâm trạng tốt, Chu Hạ Ninh vui vẻ kéo Tiền Hữu Đa đi ăn cơm.

“Đi, mình mời bạn ăn cơm.”

“Bạn có chuyện gì vui sao?” Tiền Hữu Đa tò mò nhìn cô, sau đó đột nhiên thần bí đứng sát vào cô hỏi, “Có phải anh Trang tỏ tình với bạn không?”

Chu Hạ Ninh ngạc nhiên, tròn mắt nhìn cô ta.” Nói cái gì vậy, nếu bạn không thích mình mời cứ việc nói thẳng, mình rất thích để người khác mời mình đó.”

“Thích thích! Ai lại không thích đây!” Tiền Hữu Đa lập tức cười hi hi “Ôi chao, mình thích nhất được Hạ Ninh nhà chúng ta mời ăn cơm!”

Hôm nay không phải là ngày nghỉ, du khách đến trấn Nam Hồ cũng không nhiều, đều là người trong trấn, tùm năm tùm ba ngồi bên bờ sông hoặc ghé đá ngắm hoàng hôn, hưởng thụ chút cảm giác nhàn nhã.

Chu Hạ Ninh và Tiền Hữu Đa đến nhà hàng Lâm Hồ, vừa gọi đồ ăn đã thấy John và Trang Dực đi đến.

“Này này, đến đây ngồi đi!” Tiền Hữu Đa nhìn thấy John hai mắt sáng lên, đứng dậy chào hỏi, sau đó hình như là nhớ ra điều gì cúi đầu nhìn Chu Hạ Ninh cười hắc hắc.

Tiền Hữu Đa rất thích John, mỗi đêm cô đều làm nhảm với Chu Hạ Ninh, cũng may cô ấy nhìn thấy John vẫn còn biểu hiện bình thường, ít nhất còn chưa điên cuồng mà nhào lên.

Chu Hạ Ninh ngồi yên tại chỗ, nhìn hai người đàn ông cao lớn đứng ở cửa phòng ăn.” Đứng đấy, không còn chỗ trống, không bằng ngồi cùng nhau đi.”

Trang Dực quay đầu nhìn cô, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

John đi tới đầu tiên, thoải mái kéo ghế dựa ngồi bên cạnh Chu Hạ Ninh :” Xin chào.”

Anh ta đang chào hỏi Tiền Hữu Đa.

Lập tức trong mắt Tiền Hữu Đa toá ra vô số ngôi sao, bùng mặt dịu dàng trả lời” Xin chào ~”

Trang Dực nhẹ nhàng thở dài trong lòng, đi theo ngồi xuống, vừa ngồi đã cúi đầu mở menu ra xem.

Trong lòng anh có chút xấu hổ, không nói chuyện hôm qua anh ăn cơm với Phạm Duyệt Tân hay là bài báo hôm nay, người mà anh không muốn nhìn thấy nhất, chính là Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh cũng nhìn ra Trang Dực suy sụp, anh thậm chí còn không ngẩng đầu nhìn cô cười khiêu khích, vẻ mặt không thay đổi xem menu.

Tuy rằng hôm nay trong quán không có nhiều du khách, nhưng xung quanh cũng có không ít người nhìn bọn họ, dù sao Trang Dực và John cũng được coi là nhân vật lớn, những người chưa thấy mặt họ cũng rất ít.

John để mũ lưỡi trai trên mặt bàn, lại gần Trang Dực hỏi” Có món gì ăn ngon?”

Trình độ tiếng Anh của Tiền Hữu Đa chỉ đủ để chào hỏi, trừ bỏ “How are you; Fine, thanks you; and you; I\\\\\\\\\\\\\\\\’m fine, too!” cũng không biết thêm từ nào.

“How are you” Tiền Hữu Đa do dự đã lâu mới nói ra một câu.

John ngẩng đầu, tươi cười :”Pretty good!”

Tiền Hữu Đa ngẩn ngơ, nhếch miệng sững sốt trong chốc lát, lúc này mới than thở với Chu Hạ Ninh:” Tại sao anh ta không nói giống trong sách!”

Chu Hạ Ninh nhin cười, nhỏ giọng giải thích với Tiền Hữu Đa:” Anh ấy nói là khá tốt.”

“À”. Tiền Hữu Đa quay đầu nhìn John, há miệng thở dốc, cuối cùng mới nói thêm một câu:”T\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\’m fine, too!”

Vừa nói xong, chính cô đã ngẩn người, sau đó xụ mặt xuống.

Chu Hạ Ninh rút cuộc không nhịn được cười:” Bạn không phải là đang nói chuyện! Rõ ràng là bạn đang học thuộc bài!”

Trang Dực cúi đầu, không nhịn được cũng nhếch môi cười.

John tuy rằng cảm thấy Tiền Hữu Đa trả lời có chút kỳ lạ, nhưng cũng không có cách nào hiểu rõ nụ cười này.

“Hạ Ninh, người nước ngoài đều giao tiếp như thế nào đây? Chẳng lẽ không giống chúng ta sao?” Tiền Hữu Đa rất buồn rầu, thần tượng của cô đa số đều là người nước ngoài, mà hiện nay giới giải trí hợp tác với nước ngoài khá nhiều, không chừng chính cô sẽ thường xuyên gặp họ, không có cách nào nói chuyện thì làm sao phát triển cảm tình đây?

Chu Hạ Ninh thấy Tiền Hữu Đa lẩm bẩm trong miệng nhưng ai cũng nghe thấy cô ấy nói cái gì, không nhịn được càng cười vui vẻ hơn:” Bình thường người Mỹ sẽ dùng How\\\\\\\\\\\\\\\\’s it going?” nếu chào hỏi bạn bè, bạn có thể trả lời “fine” hoặc là “good”, đương nhiên nếu tâm trạng tốt hơn nữa thì có thể trả lời “Pretty good” giống như John. Nhưng mà, bạn cũng không cần lo lắng, bây giờ người nước ngoài đều muốn đến nước ta kiếm tiền, đương nhiên chính bọn họ sẽ tự vượt qua rào cản ngôn ngữ mà không cần chúng ta học ngôn ngữ của bọn họ.

Tiền Hữu Đa vỗ bàn, hét to một tiếng:” Có lý! Mình rất tán thành!”

“Bọn họ lại nói cái gì vậy?” John thấy Tiền Hữu Đa đang kích động, bật dậy đứng trước mặt Trang Dực, hận không thể kéo hắn đến bên cạnh mà phiên dịch cho mình. Bỏ qua đoạn nói chuyện trước, anh ta cũng nửa nghe nửa đoán được đại khái là Chu Hạ Ninh hướng dẫn Tiền Hữu Đa cách nói chuyện, nhưng đoạn sau họ nói gì đây?

Trang Dực vuốt cổ áo của mình, không ngẩng đầu:” Bọn họ nói cậu rất đẹp trai.”

Chu Hạ Ninh ngạc nhiên, Tiền Hữu Đa ngây ra, John vui vẻ ngồi xuống, nghĩ trong đầu, văn hóa ngôn ngữ Trung Quốc quả nhiên rất sâu sắc, chỉ khen mình đẹp trai thôi mà cần nói nhiều từ như vậy.

Chu Hạ Ninh lắc đầu, quay đầu nhìn hoa đăng trôi lơ lửng trên mặt sông.

Cái gọi là cảnh đẹp mùa đông cũng chỉ thích hợp nhìn từ xa mà thôi. Quả nhiên là khoảng cách sinh ra cái đẹp.

Ăn cơm, Trang Dực im lặng đi trả tiền, đến khi Chu Hạ Ninh ra ngoài mới biết đã được thanh toán xong.

“Không có gì, để lần sau đến lượt em mời anh.” Trang Dực không nhìn Chu Hạ Ninh, cúi đầu lau tay.

Chu Hạ Ninh đắm chiều nhìn anh: "Vậy cảm ơn anh."

Trang Dục không đáp lại, chỉ khẽ khép miệng.

Chu Hạ Ninh không tình nguyện xây dựng tình cảm với anh, ngày trước có lẽ anh sẽ tìm mọi biện pháp xóa bỏ khoảng cách này, mặt dày mà làm tới.

Nhưng hôm nay trên người anh có một đồng scandal, nếu thân thiết với Chu Hạ Ninh không chừng sẽ kéo theo Phạm Duyệt Tân và anh bị mọi người chỉ trích.

Anh buông mắt, nhìn tay Chu Hạ Ninh đặt trên mặt bàn, siết chặt nắm tay.

Chẳng qua là tạm thời giữ khoảng cách mà thôi, sẽ không bao giờ buông tay...

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Ai Cũng Thích Tuyên Truyền

Sau bữa cơm, Tiền Hữu Đa đề nghị đi Bar.

Quán Bar ven sông rất náo nhiệt, nhưng không xa hoa, lãng phí như trong thành phố, tuy rằng bọn họ tửu lượng không cao nhưng chủ yếu là có không khí.

John rất hứng thú, Trang Dục lại lắc đầu, trên mặt có chút mệt mỏi cười nói: "Mấy người cứ đi chơi đi, tôi còn có việc, về phòng trước."

"Đi thôi, đi thôi." John vui vẻ phát tay với Trang Dục, "Cậu đi rồi sẽ không còn ai cướp đi nổi bật của tôi."

Vừa nãy trong lúc ăn cơm đã có mấy cô gái kéo đến muốn xin chữ ký, chụp ảnh chung. John ai đến cũng không từ chối, ngược lại Trang Dục không cho chụp ảnh chung, chỉ cho họ chữ ký.

John rất vui vẻ khi Trang Dục quay về, vẫy vẫy tay, kéo Chu Hạ Ninh và Tiền Hữu Đa đi.

Chu Hạ Ninh đi theo John ra khỏi nhà hàng, không nhìn được quay đầu nhìn lại, lập tức gặp phải ánh mắt chăm chú của Trang Dục, cô nhìn Trang Dục sợ hãi sau đó cười lại với cô. Cô nghiêm túc nhìn anh một cái rồi mới từ từ quay đầu lại.

Ngày trước, scandal của Phạm Duyệt Tân và Trang Dục không âm ỹ đến mức này, thậm chí sau này cũng rất ít lần thấy Trang Dục và Phạm Duyệt Tân xuất hiện cùng một chỗ trên tin giải trí, có thể tưởng tượng được hai người bọn họ đi xa đến mức nào.

Mà bây giờ, có vẻ như số phận của cô đã thay đổi, cho nên mâu thuẫn càng ngày càng lớn.

Buổi chiều cô mở weibo, chỗ nào cũng là scandal của Trang Dục và Phạm Duyệt Tân. Cô lên vào weibo của Trang Dục xem bình luận, có người hỏi scandal có thật hay không, có người cảm thấy bất bình vì Trang Dục đã lãng phí nhiều năm tuổi trẻ của Phạm Duyệt Tân, cũng có người giục kết hôn.

Tóm lại là rất náo nhiệt.

Nhưng hôm nay nhìn thấy về mặt cô đơn của Trang Dục, cô đột nhiên cảm thấy xót xa thay cho anh.

Phạm Duyệt Tân không xuất hiện, một mình anh giải thích sẽ rất gượng gạo, không chừng sẽ bị chỉ trích là không chịu trách nhiệm. Huống hồ, cái scandal này có thể khẳng định là do Phạm Duyệt Tân cố ý bày ra.

Bây giờ chắc Trang Dục đang rất khó xử.

Chu Hạ Ninh chỉ suy nghĩ một lát thì cố gắng bỏ qua. Có lẽ vì sự xuất hiện của cô làm cho Phạm Duyệt Tân cảm thấy uy hiếp, nhanh chóng xác nhận lại quan hệ của cô ta và Trang Dục, nhưng mà thôi, cô cứ mặc kệ chuyện của cô ta đi.

John muốn đi tới quán Bar náo nhiệt, có người đẹp rượu ngon, vui vẻ ăn chơi. Mà Chu Hạ Ninh lại ngại âm ỹ, muốn đến quán bar có ca sĩ ôm guitar hát, yên tĩnh uống một ly Cocktai, từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ.

Tiền Hữu Đa đứng giữa hai người, mặt lộ vẻ khó xử: "Nếu không, hai người chơi búa kéo dao nhé?"

Chu Hạ Ninh cười nhạo một tiếng: "Được rồi, bạn và John đi chơi đi, mình đi dạo một lát rồi trở về."

Tiền Hữu Đa có vẻ cũng muốn như vậy, nhưng còn do dự.” Hay là bạn đi với tôi mình đi, một mình bạn tớ không yên tâm”

Chu Hạ Ninh dí ngón tay vào trán của cô một cái.” Cái đồ gấp sắc quên bạn, không cần giả mù sa mưa, đi theo nam thần của bạn đi.”

“John tôi giao Tiền Hữu Đa cho anh. Trước 12 giờ đêm anh phải đưa cô ấy nguyên vẹn về cho tôi.” Chu Hạ Ninh cười vẫy tay với hai người họ, “ đi nhé.” Sau đó cũng không quay đầu lại, vui vẻ bước đi dọc bờ sông.

John nhún nhún vai, kéo Tiền Hữu Đa đi theo hướng ngược lại.” Tiền Hữu Đa, đi, tôi mời cô uống rượu!”

Tiền Hữu Đa lập tức có cảm giác đầu to ra, bỏ qua câu nói không chuẩn “Tiền Hữu Đa” và “go”, câu sau là có ý gì đây?

Chu Hạ Ninh bỏ rơi cái đôi nam nữ có rào cản ngôn ngữ kia, một mình đi vào quán bar uống hơn nửa ly Cocktail có màu sắc xinh đẹp, sau đó một mình đi về khách sạn.

Bọn họ ở khách sạn tại trấn Cổ Hà đối diện, nơi này mới xây một khách sạn 4 sao, tường trắng còn rất sạch sẽ, Chu Hạ Ninh dọc theo bờ tường trắng ngói đen, nhìn nhá đi dưới ánh trăng, đột nhiên dừng bước chân.

Đằng trước, trong vườn hoa của khách sạn, một mình Trang Dục đang ngồi trên ghế đá ngửa đầu uống bia , có giọt bia tràn ra từ cằm hắt rớt xuống, dưới ánh trăng phát ra tia sáng long lanh.

Ánh trăng cô độc làm người ta cảm thấy tịch mịch.

Chu Hạ Ninh nghĩ, có lẽ Trang Dục muốn ở một mình gặm nhấm nỗi buồn của hân. Cô nhìn anh một lát, im lặng bước đi theo hướng khác.

Cứ để cho anh ta một mình đau khổ vậy. Phần lớn đàn ông đều không hiểu đem đau thương thành nước mắt, những giọt bia anh uống vào có lẽ tựa như những giọt nước mắt mà anh ta không khóc ra được.

Trở về phòng, Chu Hạ Ninh ngơ ngác ngồi một lát rồi mới lấy kịch bản ra. Cô có thói quen đọc trước kịch bản của ngày hôm sau, viết ra trọng tâm và chú thích của mình, đọc đi đọc lại nắm chắc những cảnh quan trọng.

Nhưng hôm nay, tâm trạng của cô có chút rối loạn, cuối cùng cô thở dài, đi đến phòng tắm rửa mặt.

Cho dù cô không lên weibo nhưng cô cũng đoán được đề tài nóng sốt nhất hôm nay là cái gì.

Đáng thương cho một đại ngôi sao, chỉ cùng bạn bè ăn một bữa cơm, sáng ngày mai cả một tỷ ba người dân sẽ biết hôm qua bọn họ làm cái gì. .

Chu Hạ Ninh vừa đánh răng vừa nhớ lại.

Thật ra Trang Dục tuy rất nổi tiếng, nhưng anh cũng không cần lợi dụng scandal hay nhờ scandal đánh bóng tên tuổi. Danh tiếng của anh cũng không phải dựa vào tuyên truyền mà có, đó là dựa vào thực lực của anh, từ năm 17 tuổi đã đi diễn, từng bước từng bước mà đi lên, từ lúc vào nghề đến nay tính cả trong trí nhớ của Chu Hạ Ninh, cũng có hơn mười năm anh đều được coi như là một diễn viên trong sạch.

Cô thấy có rất nhiều ngôi sao, một người, hai người, thậm chí là có rất nhiều người thường xuyên tự chụp ảnh hoặc có một nhóm tuyên truyền đi theo, đi ăn bữa cơm với bạn cũng chụp ảnh đăng báo, weibo, mỗi ngày vất óc suy nghĩ tìm đề tài gì để nâng cao danh tiếng.

Cô rất khinh thường, bởi vậy mà một người không có chỗ dựa như cô, vật lộn mãi trong giới này cũng chỉ thành diễn viên hạng ba, thậm chí tiền lương đủ để sống cũng khó khăn.

Chị Đỗ từng cười khổ nói, cô cũng có thể nổi tiếng, chỉ là cô không đi theo con đường mà những người khác đã đi mà thôi.

Chu Hạ Ninh nghĩ, loại người giẫm đạp lên bạn bè mà bước đi như Phạm Duyệt Tân cô thật sự rất khinh thường. Kiếp trước có lẽ cô còn thiếu kỹ năng diễn xuất, đối xử với mọi người xung quanh chưa khéo léo đưa đẩy, nhưng cô của bây giờ không cần dựa vào mấy scandal tuyên truyền cũng có thể bước lên cao.

Trước lúc ngủ, cô nghĩ đến đạo diễn Trần Hoài Trúc, trong lòng không nhịn được kích động. Cô không đánh trận mà chưa chuẩn bị, tuy rằng thời gian không có nhiều nhưng cũng đủ để cô nhớ lại bộ phim ngày trước, suy nghĩ về nhân vật, lần này cô tuyệt đối sẽ không đánh mất cơ hội! Cô sẽ đánh một trận thật đẹp mắt!

Cô muốn cho cả thế giới biết đến một diễn viên tài năng có tên là Chu Hạ Ninh.

Sáng sớm ngày thứ hai bắt đầu quay phim, Chu Hạ Ninh cố ý nhìn Trang Dục, trên mặt anh không còn suy sụp như tối qua, mới nhìn tuy rằng không tươi cười như trước nhưng tinh thần đã khá hơn rất nhiều.

Chu Hạ Ninh cười cười, nhìn qua chỗ khác.

Có thể nổi tiếng trong giới này đến 10 năm, Trang Dục cũng không phải là một người yếu đuối, không cần người khác đến an ủi.

Tại cổ trấn Nam Hồ, đạo diễn Ngô cố ý thuê một gian nhà cổ để quay phim.

Chu Hạ Ninh ngẩng đầu nhìn mái hiên điêu khắc cầu kỳ, lại nhìn qua John đang há hốc mồm vì kinh ngạc.” Thật tài giỏi!”

Chu Hạ Ninh tự hào.” Đó là chuyện đương nhiên.”

Đến khi chính thức quay phim thì Chu Hạ Ninh và John đã đổi sang vẻ mặt nghiêm túc.

Daniel ôm Ngô Như dịu dàng an ủi” Anh sẽ luôn ở bên em”

Bọn họ truy tìm hung thủ mới đến nơi này, nếu bọn họ không sai lầm thì hung thủ chắc chắn ở gần đây. Ngô Như Khinh là người duy nhất sống sót, tuy rằng cô rất sợ hãi, nhưng vẫn kiên quyết đi cùng cảnh sát giúp nhận diện hung thủ.

“Cho dù hấn có hóa thành tro, em cũng sẽ không bao giờ quên...” Ngô Như Khinh nói nhỏ, hai tay nắm chặt tay áo Daniel, cố gắng vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng.” Bây giờ, em sẽ không sợ hấn nữa!”

Mẫn Nguyên cau mày, xem xét xung quanh, nhìn Mạc Nam từ trong nhà đi ra lập tức hỏi.” Thế nào?”

Mạc Nam lắc đầu.” Không có người.” Mạc Nam cầm trên tay bức hình mà bọn họ nghi là của hung thủ, trừ cái đó ra, hung thủ lần này đúng là một kẻ rất cẩn thận, thậm chí làm cho bọn họ không thể nào tìm ra một bức ảnh, hay một dáng người mơ hồ cũng không có.

Không muốn đánh rần động cỏ, phần lớn cảnh sát bọn họ mang đến đều ở tại ngoài thị trấn, ở đây ngoại trừ bốn người bọn họ cũng chỉ có mấy người rải rác xung quanh mà thôi.

“Không thể nào cứ như vậy mà mất hết manh mối! Chắc chắn hấn đang ở xung quanh đây!” Mẫn Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Truy đuổi hung thủ lâu như vậy, không có lý nào lại kiểm cũi ba năm thiêu một giờ!

“Ừ, nếu manh mối bị đứt ở nơi này, chúng ta phải nghĩ ra cách chấp nối lại các thông tin mà chúng ta đã có.” Mạc Nam đột nhiên mỉm cười, ánh mắt dịu dàng nhìn Mẫn Nguyên như đang trấn an.

Mẫn Nguyên và Mạc Nam hai mắt nhìn nhau, sau đó chuyển tầm mắt ra chỗ khác.

“Mấy người là ai?” Đột nhiên có một người đàn ông đi vào, ngạc nhiên nhìn bốn người lạ trong sân.

“Chúng tôi đi tìm khách sạn.” Mạc Nam giành nói trước, “Chúng tôi tới nơi này du lịch, nghe nói nơi đây có khách sạn.”

Người đàn ông kia chỉ đứng yên ngoài cửa, đưa mắt nhìn lần lượt từng người.” À, giờ thì không còn phòng trống, hôm nay là thứ 6, phòng đều đã được đặt trước.”

“Chúng ta sang bên cạnh thử xem.” Mạc Nam nháy mắt với Mẫn Nguyên, dẫn đầu đi ra ngoài.

Mẫn Nguyên cúi đầu, chậm chạp đi qua người đàn ông kia, đột nhiên dừng lại.

“Mấy số 2 chuẩn bị.”

Chu Hạ Ninh nhìn mấy số hai đang bắt đầu khởi động, nét mặt không thay đổi.

Mẫn Nguyên cau mày, cắn môi, đột nhiên xoay người, neho mắt nhìn chăm chăm người đàn ông kia.

Daniel đang ôm Ngô Như Khinh đi ra, thấy vẻ mặt của Mẫn Nguyên mới nghi ngờ nhìn cô.

“Mạc Nam.” giọng nói của Mẫn Nguyên gấp gáp như sợ quấy rầy cái gì, “bắt lấy người đàn ông này! Hấn có vấn đề! Trên người hấn có mùi Formalin!”

Lúc Mẫn Nguyên vừa nói hai chữ “bắt lấy” Mạc Nam đã hành động, anh lập tức chạy về hướng người đàn ông đang muốn bước vào sân, mặc dù hành động của hấn rất nhanh nhưng đối phương như đã có chuẩn bị trước, xoay người đem rau củ trong tay ném vào Mạc Nam, sau đó chạy như bay.

“CUT!”

Đạo diễn Ngô hài lòng ngẩng đầu lên từ máy quay.” Rất tốt.”

Quan trọng là trạng thái của diễn viên ở mức tốt nhất, còn hấn cũng chỉ làm chơi ăn thật mà thôi.

Tiếp theo chỉ còn mấy cảnh đánh nhau, Chu Hạ Ninh không cần diễn nhiều, chỉ có Gia Huân diễn vai Ngô Khinh Như bị hung thủ bắt làm con tin, cuối cùng được John cứu thoát.

Bởi vì tính toán mười một giờ sẽ quay xong, chờ đạo diễn Ngô chỉnh sửa đến mười hai giờ mới hoàn thành, ông giờ tay.” Đi, tôi mời mọi người ăn trưa.”

Chu Hạ Ninh thừa dịp đạo diễn Ngô đang vui vẻ, đi qua xin phép.” Đạo diễn Ngô, thứ hai tôi có chút việc bận, muốn xin nghỉ một ngày.”

Đạo diễn Ngô nhường mày nhìn cô cười.” Sản xuất Trang mới nói chuyện với tôi, sau lễ Giáng sinh, sẽ cho mọi người nghỉ hai ngày, thả lỏng một chút.” Ông cũng không nói nhiều lời vô nghĩa,” Được rồi, mấy người trẻ tuổi các người cứ vui chơi thoải mái đi, đúng lúc tôi có thể kiểm tra lại mấy cảnh quay cũ.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Đi Thử Vai

Buổi tối chủ nhật, đúng giờ chị Đỗ đến thành phố S đón Chu Hạ Ninh. Thử quần áo xong, xác định tạo hình cũng đã là đêm khuya.

“Chị đã tìm hiểu được chút thông tin, lần này đạo diễn Trần yêu cầu nữ diễn viên thử vai phải có khuôn mặt mộc mạc, thật sự là mộc mạc, không cần đeo thêm đồ trang sức gì cũng phải đẹp nhất, cho nên chúng ta cũng chỉ còn cách làm tóc phức tạp một chút.”

Chị Đỗ nhìn một đầu tóc dài đen nhánh của Chu Hạ Ninh, đang do dự xem có cần uốn tóc thành những lọn to cho có chút quyến rũ.

“Chị Đỗ, chị đừng suy nghĩ nhiều.” Chu Hạ Ninh cười, cúi đầu xem tóc của mình, “Em nghe nói đạo diễn Trần muốn tìm một cô gái có vẻ đẹp dịu dàng, mấy người trang điểm có rất nhiều, cho nên khi đi thử vai không thể để quần áo và trang sức cầu kì che đi khí chất của bản thân. Chúng ta cứ đơn giản như thế này thôi, có vậy mới không gây ấn tượng xấu cho đạo diễn Trần.”

“Như vậy à.” Chị Đỗ có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ đến Chu Hạ Ninh bây giờ cũng tính là đã chính thức vào nghề, trong giới này biết rõ yêu cầu của mấy đạo diễn phim và nội bộ công ty cũng không đáng ngạc nhiên, nghĩ như vậy mới có chút khó khăn mà gật đầu, “Được rồi, chúng ta cứ như vậy mà đi thử vai! Không phá thì không xây được, không chừng em cứ thế này lại được đạo diễn Trần chú ý thì sao.”

“Đúng thế.” Chu Hạ Ninh gật đầu cười. Thật ra cô cũng không biết đạo diễn Trần có yêu cầu gì khi thử vai không, nhưng cô biết rõ nữ chính trong trang điểm rất đơn giản, nhẹ nhàng.

Chu Hạ Ninh tin tưởng chính cô bây giờ, chỉ cần dựa vào kỹ năng diễn của mình sẽ thắng Phó Vân Như.

Phó Vân Như chính là nữ chính trong cũng giống như Chu Hạ Ninh, đều là nghệ sĩ ký hợp đồng với Hạo Thần, chỉ có người đại diện không phải là chị Đỗ.

Phó Vân Như thực sự là một người mới vào nghề, lúc trước cô ta phát triển được như vậy đúng là rất may mắn.

Thật ra mặc kệ các người giống nhau như thế nào, thực lực và may mắn phải đồng hành mới có thể nắm bắt được cơ hội trong giới này.

Chu Hạ Ninh nghĩ, bây giờ cô đã có thực lực, về phần may mắn, sống lại chính là may mắn lớn nhất của cô, phần còn lại chỉ đành dựa vào chính cô tạo nên!

Nữ chính trong thử vai vào chiều thứ 2, Chu Hạ Ninh cũng không về nhà mà ở trong phòng nghỉ của công ty ngủ một chút, sau đó bị chị Đỗ gọi dậy gội đầu tắm rửa, còn đưa thêm cho cô một miếng mặt nạ dưỡng da.

“Tuy rằng em còn trẻ, nhưng dưỡng da cũng không thể bỏ qua.” Chị Đỗ nhìn vẻ mặt thoải mái của Chu Hạ Ninh, cảm thấy chính mình so với đương sự này còn căng thẳng hơn.

Nhưng mà cũng không thể trách, không nói đến Chu Hạ Ninh, chính bản thân chị cũng là lần đầu tiên mang nghệ sỹ đi thử vai trong phim một đạo diễn lớn như vậy. Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng đoán được hôm nay chắc chắn không thể thiếu mấy người quản lý nổi tiếng.

Những diễn viên mới, trong tay mấy quản lý này nhiều hay ít gì cũng có vài người. Trong đó cũng không thể thiếu mấy người được đào tạo tỉ mỉ, chỉ chờ cơ hội tốt nhất sẽ tung ra, chỉ cần một lần là nổi tiếng.

Chị Đỗ rất lo lắng, nhưng thấy Chu Hạ Ninh khá bình tĩnh mới từ từ ổn định lại tâm trạng.

“Em nói xem chị mặc gì mới đẹp?”

Chu Hạ Ninh gi皱 cọt liếc nhìn chị Đỗ.” Chị Đỗ, nghe nói là em đi thử vai mà.”

“Đương nhiên chị cũng muốn mặc đẹp một chút, bằng không lại làm em mất mặt nha.” Chị Đỗ cũng nở nụ cười, sau khi ly hôn đã lâu rồi chị cũng không thoải mái như vậy.

Bởi vì thấy được hi vọng sao?

Sau khi ly hôn chị phải ra ngoài kiếm tiền trang trải cuộc sống, mẹ chị đã hơn 60 tuổi còn muốn giúp chị chăm sóc con trai, mức lương cũ của chị rất ít ỏi, giống như chồng trước từng mỉa mai:” Xa tôi, cô chỉ có thất bại!”

Chị nắm chặt hai tay, nghĩ trong đầu, chị tuyệt đối sẽ không để hắn ta coi thường mình! Nếu không có hắn, chị cũng có thể sống một cách tốt nhất.

Buổi chiều đi thử vai, chị Đỗ mang theo trợ lý Tiểu Lộ mà công ty đã phân cho Chu Hạ Ninh.

Tiểu Lộ họ Lộ tên Đan, cũng vừa tốt nghiệp đại học như Chu Hạ Ninh, khuôn mặt tròn tròn, đứng ngoài trời bị gió lạnh thổi đỏ bừng như quả táo.

Đây không phải là trợ lý trước kia của cô. Chỉ sợ bây giờ, cô ấy cũng chưa đến công ty Hạo Thần.

Tiểu Lộ nhìn cô ngại ngùng, lắp bắp xoa tay, chỉ nói một câu:” Chị Chu.”

Thật ra cô cũng chỉ lớn hơn cô ta mấy tháng mà thôi, nhưng cô chỉ cười cười, không vì chuyện xưng hô mà làm mất thời gian. Chỉ khi lên xe cô mới nhìn chị Đỗ một cái.

Vừa rời từ trong công ty đi ra, thậm chí Tiểu Lộ quên không giúp cô cầm túi quần áo.

Chị Đỗ nhìn cô bằng ánh mắt bất đắc dĩ.

Đương nhiên Chu Hạ Ninh hiểu rõ, nếu không phải cô có cơ hội đi thử vai chính trong phim của đạo diễn Trần Hoài Trúc, không chừng công ty còn không đồng ý phân trợ lý cho cô.

Nhưng mặc dù đã đồng ý, cũng sẽ là người vừa đi làm. Chỉ cần nhìn dáng vẻ của Tiểu Lộ cũng biết đây là người mới vào công ty.

So với người mới như cô còn mới hơn nhiều.

Thử vai tại rạp hát lớn của thành phố H, sân khấu to như vậy mà không có một bóng người, mấy nhân viên tốp năm tốp ba hoặc ngồi hoặc đứng rải rác ở mấy hàng ghế đầu.

Thấy có người đi vào, lập tức có nhân viên hướng dẫn đi đến:” Tôi tham gia thử vai hôm nay sao? trước tiên đi theo tôi vào phòng nghỉ đã.”

Chu Hạ Ninh đi theo phía sau chị Đỗ, ánh mắt nhìn qua sân khấu bên kia một chút, hình như thấy được bóng dáng của đạo diễn Trần Hoài Trúc. Cô quay đầu, thấy Tiểu Lộ đang hiếu kì nhìn ngó xung quanh.

Dù sao cũng là người trẻ tuổi, chấp nhận làm trợ lý, có lẽ đối với cái vòng lẩn quẩn này có nhiều tò mò và khao khát. Cũng không phải không có nghệ sĩ từ trợ lý chuyển qua. Dù sao tiến vào vòng lẩn quẩn cũng dễ dàng hơn là có được thành công.

Ba người Chu Hạ Ninh đi theo nhân viên đến phòng nghỉ, tìm ghế trống ngồi xuống.

Nơi này là phòng nghỉ của rạp hát lớn, sau khi Chu Hạ Ninh ngồi xuống mới quan sát xung quanh, nhìn thấy không ít gương mặt quen thuộc, chỉ là bây giờ mọi người đều không quen biết, cũng chưa bộc lộ tài năng trong giới giải trí.

Cô đang muốn thu hồi tầm mắt, ánh mắt lại nhìn thấy một người.

Cô nhìn thấy Phó Văn Như, quần áo màu trắng đơn giản rất thanh thuần, chỉ là không thích hợp với mùa này, tuy rằng trong phòng có hệ thống sưởi, nhưng vẫn có thể từ đôi môi trắng bệch mà nhìn ra cô ấy rất lạnh.

Dù sao cũng cùng công ty, chị Đỗ cũng đi qua chào hỏi quản lý của cô ấy, nam quản lý này trong công ty nổi tiếng kiêu căng, bởi vì quản lý mấy nghệ sĩ có chút danh tiếng cho nên khinh thường chị Đỗ trong tay đều là người mới, bây giờ đang dùng lỗ mũi mà nhìn chị Đỗ, như là khoe lỗ mũi hắn đủ đẹp, lông mũi đủ dài.

Chị Đỗ cũng chỉ nói với hắn ta vài câu đã trở lại, ngồi cạnh Chu Hạ Ninh:” Em đừng lo lắng, chị cảm thấy ở đây chỉ có em là giỏi nhất.”

Giọng nói chị Đỗ có chút căng thẳng, nói như an ủi Chu Hạ Ninh nhưng là đang tự an ủi chính mình.

“Đúng vậy, chị cũng đừng lo lắng, mọi việc đều do số mệnh, em sẽ cố gắng diễn thật tốt cho đạo diễn Trần xem.” Chu Hạ Ninh cong môi, nói nhỏ bên tai chị Đỗ.

Vừa rời cô nhìn quanh một vòng, có nhiều người đã trang điểm rất đậm, lại còn đang soi gương cố dặm thêm ít phấn, cô đoán đa số những người này sẽ bị loại, có lẽ đối thủ lớn nhất của cô chính là Phó Văn Như.

Bởi vì đều là đối thủ cạnh tranh, mấy cô gái trẻ này cũng chưa học được cách giấu đi cảm xúc trên mặt, từ nãy đến giờ Chu Hạ Ninh đã nhận được không ít ánh mắt ghen ghét.

Mỗi một cô gái đến đây nếu hơi xuất sắc một chút, đều sẽ bị mấy ánh mắt nhìn chăm chú. Người không có sức uy hiếp sẽ được bỏ qua, người nhìn rất khá sẽ bị người khác đánh giá từ đầu đến chân.

Nếu là nghệ sĩ vốn nên quen với ánh mắt của người khác, bởi vậy Chu Hạ Ninh rất tự nhiên ngồi tại chỗ của mình chờ đến lượt thử vai.

Tôi đã chuẩn bị tốt.

Đến khi nhân viên lại dẫn mấy cô gái ra ngoài thì Chu Hạ Ninh mới nhìn lại, ước chừng có hơn mười cô gái, hoàn hảo yểu điệu, vô cùng đặc sắc. Cô nhìn mấy cô gái đứng phía trước.

Nhìn mấy cô gái có vẻ thanh thuần đứng trên sân khấu cũng là một loại cảnh đẹp ý vui. Chu Hạ Ninh thấy đạo diễn Trần ngồi dưới sân khấu, hiển nhiên đã quen với mấy trường hợp này, vẻ mặt bình tĩnh ngược lại với vẻ mặt hứng thú của người đàn ông trung niên bên cạnh.

Chắc là nhà đầu tư hoặc nhà sản xuất đây.

Đa số nhà sản xuất trong vòng luẩn quẩn này cô đã thấy mặt, người này nhìn rất lạ.

Giám khảo không nhiều, trừ hai người đó thì có thêm mấy người giám sát, biên kịch, nhiếp ảnh gia linh tinh.

“Bây giờ sẽ rút thăm, chúng tôi sẽ phát cho mỗi người một cảnh giống nhau, không có lời kịch cụ thể, các cô có 5 phút chuẩn bị, 5 phút sau dựa theo thứ tự ghi trên thăm mình đã rút mà diễn, những người khác thì trở về phòng nghỉ vừa rồi.” Một người trong đám nhân viên đi lên, hướng dẫn quy tắc, sau đó đưa ra một hộp đựng thăm.

Chu Hạ Ninh không tiến lên, chờ đến khi những người khác vội vàng lên rút thăm xong, cô mới từ trong hộp lấy ra một tờ giấy, trong đó ghi số 12.

Tổng số người đi thử vai hôm nay cũng là 12 người. Thứ tự này không tốt lắm.

Đến khi nhận được một tờ giấy A4, Chu Hạ Ninh là người đầu tiên đi về phòng nghỉ.

Thời gian không có nhiều, đứng ở sân khấu nhìn mọi người phía dưới không bằng tận dụng thời gian mà nghiên cứu một chút.

Đến phòng nghỉ, chị Đỗ đã sốt ruột đi lên hỏi: “Thế nào rồi?”

Mấy quản lý, trợ lý khác đang ngồi chờ trong phòng nghỉ cũng nhìn lại.

Chu Hạ Ninh cầm tờ giấy trên tay hướng về phía chị Đỗ: “Tí nữa sẽ diễn một đoạn.”

“Tốt rồi! Em nhanh học kịch bản đi.”

“Không có lời kịch.” Chu Hạ Ninh cười nói.

“Cái gì?” Chị Đỗ kinh ngạc.

“Diễn theo kiểu ngẫu hứng.” Chu Hạ Ninh ngồi xuống, bắt đầu nghiêm túc nhìn tờ giấy.

Chị Đỗ há hốc miệng lại khép lại, tuy rằng vừa khấn trương vừa lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể im lặng đứng một bên.

Mấy cô gái cũng đã trở về phòng nghỉ, lập tức lại âm ỉ, có người oán giận với quản lý, có người lại đang bàn bạc với nhau, cũng có người cau mày tự hỏi.

Chu Hạ Ninh ngồi im lặng, ánh mắt chăm chú như thể không nghe thấy những giọng nói bên cạnh.

Chỉ sợ bọn họ là có ý sắp xếp cho những diễn viên đi thử vai ở cùng một chỗ.

5 phút vừa hết, đã có mấy nhân viên nhìn có vẻ dễ gần đến gọi tên: “Số 1.”

Chu Hạ Ninh không ngẩng đầu, chỉ chăm chú nhìn tờ giấy trên tay.

“Tình cảm của bạn và cha mình không tốt. Hôm nay bởi vì cha bạn tùy tiện chọn cho bạn một đối tượng hẹn hò, hơn nữa đã đưa số di động của bạn cho người nọ, cho nên hai người lại cãi nhau.”

Không còn gì đơn giản hơn cái này, thậm chí dùng một tờ giấy A4 để in còn có vẻ xa xỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Suy Nghĩ Được Mất

Phòng nghỉ cách sân khấu mấy cánh cửa, còn có thêm một cửa gỗ thật dày, căn bản không nghe được tiếng động bên ngoài, từ khi người đầu tiên bị gọi đi, mấy cô gái còn lại đều cúi thấp đầu, cắn môi, thấp thỏm nhìn cánh cửa đã đóng mở mấy lần.

Nếu như nói đây là một cơ hội để thay đổi vận mệnh, nghe có chút khoa trương, nhưng đối với mấy cô gái mới vào nghề thì ý nghĩ này cũng không khác nhau là bao.

Cho nên, có lo lắng mới là bình thường.

Thật ra trông lòng Chu Hạ Ninh cũng không bình tĩnh như vẻ bên ngoài, cô cũng rất kích động, chỉ là đã trải qua nhiều chuyện hơn mấy cô gái còn lại rất nhiều, nếu muốn cũng có thể làm ra vẻ mặt không buồn không vui.

Mấy cô gái đã thử vai xong cũng không quay lại, quản lý và trợ lý đi cùng cũng được nhân viên dẫn ra ngoài. Thời gian diễn của từng người không dài, chỉ một lát đã có thêm một người bị gọi đi. Chu Hạ Ninh tính thử mỗi người có khoảng 5 phút để diễn.

Quá ngắn.

Chu Hạ Ninh nhún mày, lại cúi đầu nhìn một đoạn giải thích trên giấy.

Cô nhìn thấy một cô gái phía trước đã viết được không ít chữ, nhưng thời gian cho mỗi người phát huy cũng không nhiều. Nếu như vậy, lời thoại cần phải nhanh và đơn giản, đưa chuyện cái vãi lên cao trào.

Phụ nữ không thể giải quyết mâu thuẫn, là trọng điểm trong nửa đầu bộ phim.

“Số 12.”

Chu Hạ Ninh tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn nhân viên đang tươi cười đứng cách đó không xa, cô đứng dậy, bình tĩnh nhìn chị Đỗ vì lo lắng mà mặt mũi tái nhợt: “Hai người chờ bên ngoài đi, đừng lo lắng.”

Sau đó cô mới đuổi theo nhân viên kia.

Thật ra mà nói, cô cũng không phải không có cơ hội, có làm chỗ dựa, không chừng đóng thêm một hai bộ phim nữa là cô có thể đảm nhận vai chính.

So với trước đây, bây giờ cô đã phát triển nhanh hơn nhiều. Cô cũng không phải là người có lòng tham không đáy.

Nghĩ như vậy, Chu Hạ Ninh mới cảm thấy trong lòng bình tĩnh lại rất nhiều, ý tưởng vừa suy nghĩ trong đầu càng thêm rõ ràng. Cô nhanh chóng lướt qua một số ý chính, trên mặt luôn nở nụ cười.

Chuyện đã như vậy, không có gì phải sợ.

Chu Hạ Ninh vừa đến phía sau hậu trường, đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang đi dạo có vẻ nhàn nhã, tóc hoa râm không nhuộm màu, mới nhìn cũng biết người này bao nhiêu tuổi, thậm chí ông ta còn mặc một bộ đồ Tôn Trung Sơn, giống như một người trung niên vừa rèn luyện buổi sáng trở về.

Chu Hạ Ninh ngạc nhiên, nhanh chóng nhớ ra. Người diễn chung hôm nay chính là Lý Giác Viễn.

Cũng đúng, đạo diễn Trần Hoài Trúc muốn chọn một nữ chính vừa ý, Lý Giác Viễn cũng muốn chọn một bạn diễn khiến mình hài lòng. Trong giới diễn viên không ai có thể nghi ngờ tài diễn xuất của Lý Giác Viễn, mấy năm gần đây đóng phim rất ít, nhưng đã đóng phim nào thì phim đó sẽ rất thành công.

Địa vị hiện tại của ông ta đương nhiên sẽ phải cẩn thận với danh tiếng của chính mình. Chấp nhận không đóng phim, cũng không muốn chọn bừa.

Chu Hạ Ninh rất kính nể với sự chuyên nghiệp của ông ấy, đi lên phía trước sân khấu cúi chào, sau đó cúi đầu với Lý Giác Viễn, mặt luôn tươi cười ngẩng đầu: “Thật không ngờ hôm nay được diễn chung với chú, như vậy chuyến đi này không bị lỗ rồi.”

Cô nói đều là lời thật lòng. Ví như trước kia cô có 15 năm trong nghề, cũng chưa từng đóng chung một đoàn phim với Lý Giác Viễn, xem một diễn viên gạo cội diễn trực tiếp so với xem qua màn hình càng hưng phấn hơn.

“Ha ha, cô gái nhỏ, nín nọt cũng vô dụng nha.” Khi Lý Giác Viễn cười rộ lên nhìn giống như một lão ngoan đồng hiền lành đáng yêu, đáng vẻ nghiêm túc khi này cũng biến mất.

Chu Hạ Ninh cũng cười khẽ: “Đây là lời thật lòng. Có khi cháu đi diễn cả đời cũng không có cơ hội diễn chung một lần với chú.”

“Bắt đầu đi.”

Dưới sân khấu, đạo diễn Trần Hoài Trúc ngồi ở hàng ghế đầu tiên, ngẩng đầu thán nhiên nhìn sân khấu, nhân viên bên cạnh khẽ ho một tiếng, cao giọng nói: “Bạn có 5 phút, sẽ do anh Lý bắt đầu trước.”

Lý Giác Viễn làm một tư thế “mờ” với Chu Hạ Ninh, sau đó sự thoải mái vừa rồi đã biến mất, một giây sau đã đổi sang vẻ mặt nghiêm túc, chăm chú.

“Tối hôm nay sao cô không đi? Cha và mẹ Tiểu Phuong đã hẹn xong, Tiểu Phuong người ta đã ở trong phòng ăn chờ cô 2 giờ!”

“Cha hẹn thì cha cứ đi!” Chu Hạ Ninh nhanh chóng đổi sang vẻ mặt tức giận, nhú mày nhìn mặt đất, giọng nói lạnh lùng.

“Cái gì gọi là cha hẹn?” ánh mắt Lý Giác Viễn trừng trừng nhìn qua, “Đó là đối tượng hẹn hò của cô! Người ta là giáo sư đại học, là nhân tài số một, đối tượng tốt như vậy mà cô lại không muốn, cô muốn tìm dạng người gì đây?”

“Cái gì mà tốt? Cha cảm thấy tốt thì nhất định con phải thích sao? Cha thích thì cha cứ đi!” Chu Hạ Ninh ngẩng đầu không chút yếu thế, “Trước đó cũng không nói với con, thế mà tùy tiện đưa số di động của con cho người ta, con nhận được điện thoại cũng không biết Tiểu Phuong là ai? Thì ra là con rề cha nhầm trứng nhà?”

“Tiểu Phuong người ta có bao nhiêu người thêm muốn, phù hợp với cô, điều kiện gia đình cũng không kém, nếu không phải cha nó với cha là đồng nghiệp, cô cho rằng cha sẽ đồng ý sao?” Lý Giác Viễn tuy tức giận nhưng trên mặt mơ hồ có chút bi thương.

“Tiểu Phuong tốt, cứ để cho người khác cướp đi! Con chính là không thích thì làm sao? Nhà hấn có điều kiện tốt, đó là của nhà bọn họ, cha cứ gấp gấp làm cho người khác hoảng sợ nha?”

“Con làm sao còn không hiểu...” Lý Giác Viễn tức giận đến mức thở không ra hơi.

“Là cha không hiểu! Dù sao cũng không phải cha cưới người ta, thấy có điều kiện tốt thì đem con đóng gói tặng cho họ, cha tại sao không hỏi xem con có đồng ý hay không? Cuối cùng là cha cưới hay là con cưới chồng đây? Điều kiện tốt thì sẽ không có tật xấu sao? Điều kiện tốt chẳng lẽ sẽ không đánh vợ sao? Điều kiện tốt sẽ không giấu tiền sao?”

“Cha chọn người có điều kiện, còn không phải vì muốn tốt cho con sao?”

“Muốn tốt cho con, thì đừng quản chuyện của con!” Chu Hạ Ninh tức giận nói xong, quay đầu đi ra sau hậu trường, còn quăng túi xách sang một bên, giống như phụ nữ sau khi tranh cãi hăm hực mà bỏ đi.

Lý Giác Viễn cô độc đứng trên sân khấu, vẻ mặt đau thương nhìn Chu Hạ Ninh bỏ đi.

Mặt hấn còn chưa hết đau buồn, Chu Hạ Ninh đã tươi cười bước ra cúi người chào dưới sân khấu, sau đó cười nói với Lý Giác Viễn: “Lý tiên bối, cảm ơn chú!”

Bạn diễn tốt có thể nhanh chóng kích thích cảm xúc, làm cho diễn viên nhập tâm vào vai diễn. Đây là điều mà những diễn viên bình thường không thể mang lại cho cô. Vừa rồi trong chớp mắt, cô còn có cảm giác Lý Giác Viễn chính là cha của cô, mà trong lòng cô cũng thật sợ có cảm giác oan ức, tức giận.

Lý Giác Viễn quay lại, gạt đầu cười với cô.

Chu Hạ Ninh không xem biểu hiện của Trần Hoài Trúc dưới sân khấu, xoay người đi theo nhân viên ra ngoài rạp.

Sân khấu một lần nữa yên tĩnh, Lý Giác Viễn đứng trên cao nhìn Trần Hoài Trúc đang nhú mày, trong mắt toàn là ý cười.

Lớp diễn viên trẻ bây giờ, cũng không phải là không có nhân tài, vượt qua so với mong đợi của hấn rất nhiều.

Chu Hạ Ninh báo với bà ngoại buổi tối sẽ về ăn cơm, từ rạp hát lớn đi ra lập tức nhờ Chị Đỗ chờ mình về nhà.

Chị Đỗ vừa lái xe, vừa xem vẻ mặt của Chu Hạ Ninh.

“Được rồi, chị Đỗ, mời chị tập trung lái xe đi.” Chu Hạ Ninh buồn cười nhìn chị Đỗ, “Em tin vào chính mình, em đã cố gắng thể hiện hết sức rồi, chuyện tiếp theo chúng ta cũng bất lực, cho nên nghĩ nhiều cũng vô ích thôi.”

Chị Đỗ im lặng thờ dài: “Chị cũng hiểu, chỉ là không nhận được mà suy nghĩ lung tung.”

“Chị nhanh về nhà ôm con trai đi, chỉ biết nhớ con trai đáng yêu thôi.”

Nhắc tới con trai mới ba tuổi, trên mặt chị Đỗ cuối cùng cũng nở nụ cười: “Ôi chao, em không biết đâu, nó đúng là một đứa phá của, mấy hôm trước chị mới mua ô tô đồ chơi cho nó, ngày hôm sau đã bị nó phá hỏng.”

Chu Hạ Ninh nhìn vẻ mặt sáng rực của chị Đỗ, trong lòng cũng có chút hâm mộ.

Kiếp trước bởi vì công việc nên cô mới không muốn có con, đến khi có tuổi cũng từng cảm thấy hối hận, nhưng nếu đi đóng phim ít nhất cũng phải xa nhà mấy tháng, vợ chồng gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, nếu sinh con cũng khó mà chăm sóc tốt.

Nếu đã như vậy thì bằng không cần.

Thật ra sau này cô cũng cảm thấy may mắn vì không có con, bằng không có một người cha lạnh lùng, mẹ lại qua đời, đứa bé cũng không tránh được gặp khó khăn. Có đôi khi, khó khăn cũng không chỉ về vật chất.

Chu gia sống tại phía đông thành phố H, trước khu nhà có một hồ nước, giá nhà hiện tại đã ở trên trời, nếu có thể được ở nơi này cũng sẽ không muốn chuyển đi nơi khác.

Thật ra lúc nhà bà ngoại Chu Hạ Ninh mua căn biệt thự này thì giá nhà cũng không cao, lúc đó phải bán đi hai khu đất mới gom đủ tiền.

Ai biết mười mấy năm trôi qua, giá nhà đã lên gấp mười.

Bởi vì Chu Như Ý sống bên Mỹ, Chu gia chỉ có ông bà ngoại Chu Hạ Ninh và cả nhà cậu sống chung. Hai nhà sống phân biệt ở lầu hai và lầu ba, phòng của Chu Hạ Ninh ở lầu hai, từ khi cô 17 tuổi bởi vì ông ngoại bị đột quỵ, nên đã bị mẹ cô “trục xuất” trở về báo hiếu thay mẹ, đến nay đã được 5 năm.

Trước bữa cơm tối, Chu Hạ Ninh đang chuẩn bị vào phòng bếp phụ giúp, lại nhìn thấy em họ đang nhảy mất với mình, sau đó yên lặng đi ra ngoài.

Chu Hạ Ninh thấy mọi người không nhìn Chu Thừa Phó mới từ từ đi theo.

Chu Thừa Phó cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó đóng cửa lại, đứng sát vào Chu Hạ Ninh nhỏ giọng nói:”Chị đừng nói em không nhớ đến tình cảm nhiều năm qua, em cũng không còn cách nào khác, mọi người trong nhà cấm em nói chuyện với chị, nhưng mà hôm nay bọn họ chắc chắn sẽ nói chuyện cho chị biết, em cũng không thể trơ mắt nhìn chị chẳng biết gì.”

Chu Hạ Ninh nghe mà không hiểu, nhướn mày nhìn Chu Thừa Phó.

“Bà nội và mẹ em tìm đối tượng hẹn hò cho chị, ngày mai sẽ đưa chị đến “Lơ Đãng” để hai người gặp nhau.” Chu Thừa Phó nhìn về mặt bình thản của Chu Hạ Ninh mới cảm thấy yên tâm, “Em nghe được, người đàn ông kia năm nay 28, là thầy giáo dạy thực tập ở đại học J, nửa năm trước mới du học tiến sĩ trở về, theo em biết được thì đó chính là một con một sách!”

Chu Hạ Ninh nghe thấy thì kinh ngạc.

Buổi chiều vừa diễn cảnh cãi nhau với cha vì chuyện hẹn hò, mà bây giờ đã trở thành sự thật.

Cô đột nhiên nhớ đến lần trước mẹ gọi điện có nói:” Thừa dịp con vừa mới đóng phim, mẹ phải tìm cách sớm đem con đẩy mạnh tiêu thụ, đỡ cho sau này không ai muốn con.”

Về chuyện này mẹ cô cũng không phải nói đùa, mà chính là cảm thấy sau này khi cô nổi tiếng sẽ không có người đứng đắn muốn lấy cô...

Trong kiếp trước, vào lúc này cô và Phương Hân Đông chưa chia tay, sau này chia tay cô cũng có đóng vài bộ phim, tuy nói không có danh tiếng gì, nhưng cũng có không ít bộ phim điện ảnh có cô xuất hiện. Không giống bây giờ, bộ phim đầu tiên cô đóng còn chưa công chiếu.

Chu Hạ Ninh thở dài. Mẹ cô đề phòng rất chu đáo, mà bên này bà ngoại lại rất nguyên ý phối hợp!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tiệc Xem Mắt

Trong bữa ăn tối bà ngoại và mợ luôn hỏi han ân cần, chăm sóc, vẫn giống như mỗi lần cô về nhà. Nhưng lúc trước đã được em họ nhắc nhở, Chu Hạ Ninh lại cảm thấy hai người phụ nữ này còn có chuyện khác muốn nói.

Đến khi sắp ăn tối xong, bà ngoại hắng giọng một cái mới cười nói:”Ninh Ninh à, ngày mai bà và mấy người bạn hẹn ăn trưa, đúng lúc cháu được nghỉ, hay là đi cùng bà nhé?”

Chu Hạ Ninh thở dài trong lòng, từ từ ngẩng đầu lên mới thấy vẻ mặt mong chờ của bà ngoại và mợ.

Trong lòng cô cảm thấy buồn cười, cố ý im lặng một lúc mới gật đầu:”Được ạ.”

Sau đó thấy bà ngoại và mợ vui vẻ nhìn nhau.

Chỉ có Chu Thừa Phó, đang cắn đầu nhúu mày nhìn cô.

“A Phó, cha nói bao nhiêu lần rồi, ăn cơm không được cắn đầu.” Cậu này giờ không nói chuyện mở miệng, Chu Thừa Phó ngăn người, ngượng ngừng bỏ đầu xuống.

Ông ngoại 5 năm trước bị trúng gió, bây giờ cũng đã hồi phục khá tốt, chỉ có tay trái không cử động được, ngoài ra cũng không còn di chứng gì nhiều, giờ phút này, ông ngoại này giờ chỉ yên lặng ăn cơm, cũng ngẩng đầu nhìn về phía Chu Hạ Ninh.

Trong lòng Chu Hạ Ninh thầm nghĩ: Mọi người đúng là giấu cô. Quả nhiên, người trong cuộc lúc nào cũng là người cuối cùng biết được sự thật.

Thật ra, ngay từ đầu cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện bà ngoại vì muốn cô đi xem mắt mà nảy sinh mâu thuẫn.

Nếu là hai mươi mấy tuổi thì có lẽ cô sẽ tức giận. Nhưng bây giờ cô chỉ cảm thấy, chẳng qua là ăn bữa cơm mà thôi, cuộc sống chẳng lẽ còn thiếu ăn bữa cơm với người lạ? Cảm thấy tốt thì cho nhau số điện thoại, nếu không thích thì tạm biệt, không hẹn ngày gặp lại.

Chỉ là ăn bữa cơm, chẳng có gì lớn lao.

Nhìn bà ngoại và mẹ vui vẻ như đánh thắng trận, Chu Hạ Ninh chỉ có thể thở dài.

Đến khi cô chuẩn bị đi ngủ, cửa phòng lại bị gõ. Cô mặc áo ngủ chui từ trong chăn ra mở cửa, thấy bà ngoại và mẹ vui vẻ đứng bên ngoài đang tươi cười nhìn cô.

“Chúng ta đến chọn quần áo ngày mai cho cháu.” Sau đó thì đi vào phòng.

Chu Hạ Ninh nhìn hai người bọn họ thở dài. Có cần phải long trọng như vậy sao?

Nhưng cô cũng không còn cách nào khác, đành ôm tay đứng nhìn hai người kia bận rộn.

Chỉ mới mấy phút, trên giường của cô đã có vô số quần áo.

“Đa của Ninh Ninh trắng, mặc cái này rất đẹp.”

“Bộ này cũng được, có vẻ sang trọng, người lớn tuổi đều thích kiểu dáng như này.”

“Chân Ninh Ninh rất đẹp, không thì mặc váy đi?”

Chu Hạ Ninh thở dài: “Bà ngoại, bây giờ là mùa đông đấy, ngoài trời rất lạnh! Cho nên, có thể bỏ qua cái váy ngắn này không?”

Bà Chu dừng lại một chút, tiếc nuối bỏ cái váy trên tay xuống: “Bà là thấy cái váy này đẹp. Bà còn nhớ khi mua hè cháu mặc vào, nhìn rất giống tiên nữ.”

“Mẹ, là nữ thần, bây giờ đều gọi là cái gì mà nữ thần, nam thần.” Mẹ đứng một bên bổ sung từ ngữ đang phở biến.

“Bà ngoại, mẹ, nhưng đây là váy mùa hè mà! Bây giờ cháu mặc vào, vậy thì không phải là nữ thần, mà là nữ thần kinh mới đúng.” Chu Hạ Ninh hết chỗ nói.

Thấy bà ngoại và mẹ sốt sắng như vậy, cô lại bình thản như thế, có vẻ như cô không coi trọng chuyện này?

Đến khi Chu Hạ Ninh khó khăn lắm mới đưa được hai người phụ nữ trở về đã chày một đầu mồ hôi lạnh. Cô quay đầu, thở dài đầy đau khổ.

Trên giường cô, có ít nhất hơn ba mươi bộ quần áo của bốn mùa, muốn dọn hết đồng đó cũng phải tốt không ít thời gian.

Buổi sáng ngày thứ 2, Chu Hạ Ninh tùy tiện mặc một cái áo lót lông cừu màu xanh da trời, bên ngoài mặc một áo khoác lông màu trắng đi xuống dưới nhà, mới bước xuống đã thấy mẹ đang ăn sáng, chỉ vì nhìn thấy cô mà làm rơi bánh mì đang cầm trong tay.

“Ninh Ninh, sao cháu lại mặc cái này?!”

Chu Hạ Ninh cúi đầu nhìn bộ quần áo mình đang mặc trên người: “Rất dễ nhìn mà.”

“Là dễ nhìn, nhưng không đủ long trọng!” Mẹ đứng lên đi đến gần cô, “Quần áo ngày hôm qua mẹ và bà ngoại chọn cho cháu đâu?”

Chu Hạ Ninh cười cười: “Đề trong tủ quần áo của cháu. Cháu cảm thấy bộ này khá đẹp, chỉ là đi ăn cùng bà ngoại thôi mà, cũng không phải cháu đi hẹn hò, cần gì mặc trịnh trọng như vậy.”

Mẹ cũng lập tức khó xử, lắp bắp nói không ra lời: “Cái này, cái này...”

Chu Hạ Ninh thấy mẹ á khẩu không trả lời được, trong lòng cười thầm.

Ai bảo mấy người cố ý lừa cháu đây, lại muốn đem cháu đến nhà hàng, vậy thì không thể trách cô cố ý không phối hợp nha.

Bà ngoại vừa từ phòng bếp đi ra thấy con dâu đang nháy mắt với mình, vừa quay ra đã thấy Chu Hạ Ninh mặc đồ giống như học sinh, đang muốn kêu cháu ngoại đi thay quần áo khác, còn chưa kịp mở miệng đã bị con dâu kéo trở vào phòng bếp.

Đến khi hai người bàn bạc xong đi ra, trên mặt đã đổi sang nụ cười dịu dàng.” Ninh Ninh, cháu mặc như vậy cũng rất tốt.”

Bà ngoại hẹn người ta ăn trưa, mợ tự mình lái xe đưa hai người đến.

Chu Hạ Ninh làm bộ như không thấy hai người bọn họ mất đi mây lại, trong lòng cười nghẹn.

Quả nhiên cả nhà cô ai cũng có tài diễn. Nhưng kỹ thuật diễn quá tệ, ngay từ đầu đã bị cô nhìn thấu.

Chu Hạ Ninh theo bà ngoại đi vào, từ xa đã nhìn thấy có một người có vẻ như cùng tuổi với bà ngoại đứng lên, mỉm cười gọi hai người, khi Chu Hạ Ninh đi đến trước mặt còn không ngừng đánh giá cô.

Khi Chu Hạ Ninh ngồi xuống thì đã thấy bà ngoại và người kia đều mỉm cười thỏa mãn.

Xem ra màn mở đầu rất thuận lợi.

“Ninh Ninh, đây là bạn của bà, cháu gọi bà Diệp là được rồi.”

“Đúng đấy, Ninh Ninh à, bà và bà ngoại cháu là bạn đã nhiều năm rồi.” Bà Diệp híp mắt cười rồi quay đầu giới thiệu, “Đây là cháu của bà Nhậm Trí Bắc, năm nay 28 tuổi, mới học xong tiến sĩ ở Mi về hồi tháng 3, bây giờ đang làm giáo sư tại đại học J.”

“Đây là cháu gái của bà Chu Hạ Ninh, năm nay 22 tuổi, cũng đang học đại học J sang năm mới tốt nghiệp.” Bà ngoại Chu Hạ Ninh tránh không nói đến công việc của cô bây giờ.

Thứ nhất, bọn họ đều không cảm thấy Chu Hạ Ninh có thể thành công, chẳng qua là thấy cô còn trẻ thì cứ chiều theo sở thích của cô mà thôi.

Thứ hai, bọn họ cảm thấy Chu Hạ Ninh còn chưa tốt nghiệp, chờ cô cầm được bằng tốt nghiệp, đến lúc đó không cần cô chủ động thì bọn họ cũng sẽ giúp đỡ tìm một công việc là chuyện rất dễ dàng. Cứ để đến khi cô gặp chuyện khó khăn thì mới biết được công việc nào mới là thích hợp.

“A Bắc, cháu chào hỏi người ta đi.” Bà Diệp quay đầu nhìn cháu trai đang đỏ mặt, trong lòng sốt ruột, lấy tay đẩy đẩy.

“Xin, xin chào, tôi là Nhậm Trí Bắc.” Nói xong, hần liếc nhìn Chu Hạ Ninh thật nhanh rồi lại cúi đầu.

“Xin chào, tôi là Chu Hạ Ninh.” Chu Hạ Ninh cũng chỉ đơn giản chào lại.

Sau đó, bốn bề yên tĩnh. Hai người già đều tràn đầy mong chờ hai người trẻ tuổi tiếp tục nói chuyện, thế nhưng không nghĩ tới bọn họ chỉ chào hỏi hai tiếng đã im lặng, hai mắt nhìn nhau, bà Chu chỉ có thể tiếp tục tìm đề tài.

“Khụ, Hạ Ninh à, cháu và A Bắc đều cùng trường đấy, lâu nay có nhìn thấy nhau không?”

“Không có, thời gian này cháu không đến trường nhiều.”

“Còn A Bắc? Có chút ấn tượng nào với Ninh Ninh không?” Bà Diệp lại đẩy đẩy cháu trai im lặng nhà mình.

“À, chưa từng thấy.” Nhậm Trí Bắc cẩn thận suy nghĩ, thật sự chưa từng thấy.”

Bà hần nhanh chóng quay đầu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà trùng hần.

Nếu như nói đã nhìn thấy thì còn có thể nói đến những chuyện khác nha!

Nhậm Trí Bắc có chút vô tội nhìn bà mình, không biết vì sao bà lại lừa mình.

Chu Hạ Ninh cười thầm trong lòng: rất giống Chu Thừa Phó nói, đúng là một con một sách. Nghe nói những người này tâm tư tương đối đơn giản, cho nên mới có thể một lòng một dạ nghiên cứu học vấn.

“Anh là giáo sư gì vậy? Nghe nói là giáo sư giảng dạy phải không?” Chu Hạ Ninh có chút không đành lòng, dù sao cô cũng không có cảm giác gì, coi như bạn bè bình thường nói chuyện, xem như hiểu thuận hai người già vậy.

“Không có, không có, tôi không phải là giáo sư giảng dạy. Bây giờ tôi là trợ giảng, mới bắt đầu xin giấy chứng nhận, nếu thuận lợi, cuối năm học mới có thể bắt đầu nhận học sinh”.

Chu Hạ Ninh nhìn đôi phương đang căng thẳng mà còn hiện ra vẻ mặt nghiêm túc, cúi đầu cầm chén nước khề uống một ngụm.

“Vậy à, chuẩn bị xin bằng chứng nhận gì vậy?” Chu Hạ Ninh không đành nhìn không khí lại trầm xuống, cố gắng chuyển đề tài đến lĩnh vực mà đôi phương quen thuộc. Nói chuyện giết thời gian, xong thì ai về nhà người ấy.

“Sinh học, hóa học và phân tử. Tôi nghiên cứu chức năng của gen đối với não, chắc là sẽ cố gắng mở rộng đề tài này.” Nói đến chuyện mình hiểu biết, quả nhiên Nhậm Trí Bắc cảm thấy dễ thở hơn rất nhiều.

“Chức năng của gien đối với não?” Chu Hạ Ninh ra về tò mò.

“Đúng, tôi vẫn đang nghiên cứu NMDA thụ thể. Những thụ thể này trải rộng khắp đại não gây cảm xúc hưng phấn, đối với toàn bộ trung khu thần kinh đều có ảnh hưởng” Nhậm Trí Bác càng nói càng hăng, vừa rồi hẳn bị bà dặn phải nói chuyện với đối phương hơn nửa giờ, bây giờ nghĩ lại rất có hi vọng, hẳn có thể giải thích NMDA thụ thể là gì, sau đó nói đến tác dụng của nó, còn có thể thay đổi tình trạng này, nửa giờ, còn không đủ cho hẳn giảng một lần đâu.

Chu Hạ Ninh chống cằm cười nhẹ, trong đầu suy nghĩ một chuyện.

Tối nữa có thể gọi chị Đỗ đưa cô về, buổi sáng cũng chưa mua vé tàu, sáng mai sẽ bắt đầu quay, buổi tối đến sớm còn có thể được ngủ một giấc ngon. Đúng rồi, phải nói trước với chị ấy, cô trợ lý kia tạm thời không cần đi theo đến đoàn làm phim, dù sao cô cũng chỉ là người mới vào nghề, đột nhiên kéo thêm một người đến chiếm phòng cũng không tốt. Dù sao cô đã quen ở một mình.

Bà của Nhậm Trí Bác vài lần muốn ngắt lời cháu trai đang diễn thuyết, nhưng lại thấy cháu gái người ta nghe rất nghiêm túc. Vì thế bà bắt đầu do dự, có nên ngăn cản hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tình Yêu Thầy Trò Là Không Được

Chưa ăn xong hai người già đã cố ý tìm cách ra ngoài.

“Bà sang trung tâm thương mại mua chút đồ, Ngân Diệp à, hay là bà đi cùng với tôi nhé.”

“Được, được. A Bác à, cháu và Ninh Ninh cứ ăn cơm nhé, chúng ta sẽ quay lại nhanh thôi.”

Rõ ràng là hai người này cố ý, Chu Hạ Ninh cười híp mắt nhìn bà ngoại mình vui vẻ đi ra ngoài, chỉ còn thiếu việc nhảy lên ăn mừng nữa.

Ba mươi phút sau, hai người vẫn chưa về. Nhậm Trí Bác bắt đầu đứng ngồi không yên.

“Chu tiểu thư, hai người họ tại sao vẫn chưa trở lại? Không phải nói đi rất nhanh sao? Có khi nào xảy ra chuyện gì không? Bà tôi hôm nay không mang đi động, cô có thể gọi cho bà ngoại cô được không?”

Chu Hạ Ninh yên lặng thờ dài.

Thật sự là học đến ngu người.

Đương nhiên hai người kia cố ý không quay lại.

Trên đường về nhà, bà ngoại không ngừng quan sát vẻ mặt của Chu Hạ Ninh, cuối cùng không nhịn được mới hỏi: “Ninh Ninh, cháu thấy thẳng bé kia thế nào?”

Chu Hạ Ninh liếc nhìn bà ngoại: “Cũng được a.”

Bà ngoại và mợ ngồi phía trước đều vui mừng: “Thật sao? A Bác chưa có bạn gái đâu, bà thấy cháu và nó rất xứng đôi, cháu có muốn suy nghĩ một chút không?”

Chu Hạ Ninh nghiêm túc nói: “Bà ngoại, đó là thầy giáo trong trường cháu, gì mà xứng hay không xứng! Tình yêu thầy trò chính là điều cấm kỵ nha!”

Bà ngoại ghen lời: “Chuyện này, chuyện này, cũng không ảnh hưởng mà... Dù sao cháu cũng sắp tốt nghiệp.”

“Bà ngoại, người không thể nói như vậy.” Về mặt Chu Hạ Ninh rất nghiêm túc, “một ngày là thầy cả đời là cha, cháu chấp nhận anh ta, không phải tương đương với chấp nhận cha cháu sao.”

Bà ngoại không nói gì nhìn Chu Hạ Ninh, không biết từ lúc nào bà đã nuôi cháu gái thành một người cổ hủ như vậy.

Bà làm sao có thể nói lại với con gái đây!

Chu Hạ Ninh thấy vẻ mặt uể oải của bà ngoại và mợ, trong lòng thầm cười trộm.

Bà ngoại, không phải mới gặp gỡ trò truyện với một người đàn ông xa lạ thì sẽ có cảm tình đâu.

Thích một người, nào có đơn giản như vậy.

Chu Hạ Ninh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng hơi hồi hộp.

Kiếp trước, cô phát hiện chuyện của Phương Hân Đông và Diệp Duy Mộng, tức giận mà chia tay, đúng là một lần bị rấn cấn mười năm sợ dây thừng, khi yêu người khác cũng không bao giờ nhìn vào vẻ ngoài của họ, cũng vì vậy mà sau này chọn Chân Hải Văn, bởi vì Chân Hải Văn nhìn có vẻ thành thật, hàm hậu giản dị, cười rất chân thành.

Nhưng không ngờ, cho dù con người có vẻ bề ngoài ngoài đẹp hay xấu đều có tính lừa dối. Nếu nói muốn có bài học cho sau này, cô thật không biết nên học như thế nào.

Thật ra trước kia cô là một người rất dễ bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài, sau này vì có nhiều chuyện xảy ra, đã tôi luyện cho cô trở thành một người buồn vui không hiện.

Không còn cách nào, cô đã có mấy năm ở tầng chót trong giới giải trí, nếu như không kiên quyết, rất dễ sa ngã vào con đường đen tối không có lối thoát. Ví dụ như Diệp Duy Mộng sau này.

Tại cái giới này, muốn sa ngã là rất đơn giản.

Trở về nhà, Chu Hạ Ninh dọn dẹp đồ đạc, chờ chị Đỗ đến đón.

Một bên là bà ngoại bận rộn thu dọn các loại đồ đạc linh tinh đưa cho cô mang đến đoàn phim, thậm chí còn có cả dầu xoa. Một bên là mẹ chỉ huy thím Hoàng nấu cơm, làm cả thịt kho tàu, tương cù cải, đưa cho cô mang về đoàn phim cải thiện bữa ăn.

Cho nên khi nhận được tin nhắn của Hạ Thao thì cô đang nhìn đồng hồ mà đau đầu. Dù cô có muốn mang được mấy thứ này đi, thì xe của chị Đỗ cũng chưa chắc đã chờ hết.

“Bà ngoại, mẹ, không cần chuẩn bị nhiều đồ như vậy đâu.” Chu Hạ Ninh một bên nói chuyện với hai người đang bận rộn, một bên cúi đầu mở tin nhắn.

Chỗ cha có một kịch bản rất hay, đã gửi đến email cho con. Nếu con đồng ý thì liên lạc với cha, sang năm sẽ tiến hành.

Chu Hạ Ninh ngần ngại, cô cũng không ngạc nhiên khi Hạ Thao biết địa chỉ email của cô, dù sao cô cũng từng là diễn viên trong , lúc ấy chắc công ty cũng có đưa bản lý lịch của cô cho đạo diễn.

Chỉ là cô có chút khó xử.

Cô cảm thấy bộ phim kia của đạo diễn Trần Hoài Trúc, chắc chắn cô sẽ được nhận vai. Tuy rằng đạo diễn Trần không tỏ rõ thái độ, nhưng cô thấy ánh mắt mà vẻ mặt của Lý Giác Viễn đều rất hài lòng.

Hơn nữa, bộ phim kia chắc chắn sẽ nổi tiếng! Cô càng chắc chắn, chính bản thân cô không thể thua kém Phó Văn Như của kiếp trước.

Nhưng Hạ Thao đã chủ động liên lạc với cô, nếu cô từ chối, giống như đang từ chối ý tốt của người khác. Thậm chí ông ấy không nói gì về vai diễn, nói cách khác là cho tự cô chọn vai.

Thật ra, kiếp trước Hạ Thao cũng từng chủ động liên lạc với cô, nhưng lại bị cô không chút nể tình mà từ chối.

“Hơn 10 năm nay ông không tồn tại trong thế giới của tôi, bây giờ, tôi cũng không cần ông bỏ thí! Tôi không tin, không có ông, Chu Hạ Ninh tôi không tồn tại được!”

Cô từng nói rất nhiều lời làm tổn thương Hạ Thao, tất cả cô đều nhớ rõ.

Lúc này nếu từ chối nữa, dù có ý muốn làm hòa, có khi nào đối với quan hệ của cô và Hạ Thao sẽ phân tác dụng?

Chu Hạ Ninh rất rối rắm, suy nghĩ một chút cô vẫn trả lời tin nhắn.

Được, tôi sẽ xem xét.

Cô dừng một chút, ghi “cám ơn” thêm vào phía sau rồi mới gửi đi.

Đọc qua kịch bản rồi nói sau.

Cô vội vàng lên lầu, mở máy tính in xong một chồng kịch bản thật dày thì chị Đỗ đến. Cô đem giấy A4 nhét vào trong túi, vội vàng chạy xuống.

Trần Hoài Trúc đang ở nhà xem lại các đoạn phim lúc thử vai thì nhận được điện thoại.

Lý Giác Viễn mới rời đi, cơ bản hai người bọn họ đều cùng một ý kiến, trong lòng hẳn cũng thoải mái hơn nhiều, tiếp theo chỉ cần chờ công ty đồng ý là có thể chính thức công bố, chờ đến khi đoàn phim chuẩn bị xong là sẽ bắt đầu quay phim.

Hắn đã im lặng một thời gian dài, có một bộ phim điện ảnh khó khăn lắm mới thu hồi được vốn, lại còn bị đánh giá không tốt. Bây giờ hắn rất cần tạo ra một bộ phim hay, có thể tuyên bố với mọi người, hắn, Trần Hoài Trúc vẫn luôn là đạo diễn số một!

Nhìn thấy có cuộc gọi trên điện thoại, trong nháy mắt hắn có chút hoảng hốt, sau đó mới nghe máy. Trong điện thoại, là giọng nói mà hắn vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

“A lô.”

Trần Hoài Trúc im lặng một lúc, mới trầm giọng nói: “Chuyện gì?”

Giọng nói của đối phương nghe có vẻ quyến rũ, lọt vào tai hắn như là cố ý.

“Ừ, tôi đang rất bận, nếu không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng hắn vẫn im lặng chờ đối phương trả lời.

Đối phương im lặng rồi mới nở nụ cười, trong giọng nói không còn khoe khoang về quyến rũ: “Cũng đúng, dù sao tôi cũng là không có chuyện không liên lạc. Vậy ta cứ nói thẳng nhé, đạo diễn Trần, tôi muốn đóng vai nữ chính trong bộ phim của ông.”

Trần Hoài Trúc hơi mỉm môi, lần này im lặng thật lâu.

“Nhân vật này, cô không thích hợp.”

“Đạo diễn Trần, không có gì là thích hợp hay không. Khả năng diễn xuất của tôi ông cũng biết, đóng vai 80 tuổi cũng không thành vấn đề chứ đừng nói đến cô gái hai mươi tuổi.” Đối phương dừng một chút, mới có vẻ buồn rầu nói: “Thật ra, tôi cũng mới hai mươi mấy tuổi nha...”

Trần Hoài Trúc siết chặt di động, tâm trạng không còn thoải mái như vừa rồi.

Không chỉ là khả năng diễn xuất, còn có cả khí chất không giống với yêu cầu lần này của bọn họ, một khi thay đổi người đóng vai nữ chính, tất nhiên phải đổi cả chủ đề của bộ phim.

Hắn đang định tiếp tục từ chối, đối phương đã thay đổi giọng, khàn khàn nói: “Hoài Trúc... bộ phim lần này của ông rất quan trọng với tôi... Nể tình tôi từ 17 tuổi đã bắt đầu theo ông, đừng từ chối tôi...”

Trần Hoài Trúc mỉm môi thật chặt, vẻ mặt cứng đờ.

Vừa nói diễn xong, Chu Hạ Ninh mới thấy một cuộc gọi nhờ của chị Đỗ. Cô giật mình, nhanh chóng gọi lại.

“Uhm, Chu Hạ Ninh, em hãy nghe chị nói.”

Giọng chị Đỗ áp a áp ứng, Chu Hạ Ninh trầm mặc, lập tức có dự cảm không lành.

Chị Đỗ thở dài nặng nề rồi mới nói: “Hạ Ninh, vừa rồi bên đạo diễn Trần gọi đến, nói là rất tiếc và hy vọng sẽ có cơ hội hợp tác vào lần sau. Giọng nói rất thành khẩn, đáng tiếc là kết quả không như mong muốn. Em cũng đừng buồn, chờ đến khi em đóng xong mấy bộ phim, sẽ có nhiều người chủ động đến tìm chúng ta!”

Chu Hạ Ninh hơi nheo mắt, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ: “Vậy cuối cùng bọn họ chọn ai?”

“Họ không chịu nói, chỉ bảo là chờ mấy ngày tới sẽ có thông tin cụ thể.”

Cúp điện thoại xong, Chu Hạ Ninh mới thở dài một hơi.

Cũng không thể nói là khổ sở, mà chỉ là có chút tiếc nuối.

Cô lại âm thầm thở dài một tiếng, nhớ tới chồng kịch bản cô để trong túi, nghĩ buổi tối nên đọc qua một chút. Nếu kịch bản không tệ, chính là đạo diễn Trần đã giúp cô khỏi bối rối.

Nếu như nói Trần Hoài Trúc là đạo diễn số một số hai trong nước, thì Hạ Thao chính là người duy nhất có thể so sánh với ông ta.

Thứ nhất, lấy địa vị và tài năng của Hạ Thao, không thể nào nhận kịch bản tồi. Thứ hai, Hạ Thao rất muốn bù đắp lại tình cảm cha con, cho nên không thể đưa cô kịch bản không hay.

Nói tóm lại, kịch bản kia của Hạ Thao rất đáng để mong chờ.

Nghĩ như vậy, tâm trạng của cô lại khá hơn. Đây có tính là một hi vọng mới không?

“Làm sao?” Tiền Hữu Đa đi đến, vỗ vào lưng Chu Hạ Ninh một cái, đột nhiên như nghĩ tới điều gì, cười hi hi nói: “Có phải đối tượng hẹn hò của bạn gọi điện thoại tới?”

“Xem mắt? Chu Hạ Ninh, cô đi xem mắt sao?”

“Cái gì, Chu Hạ Ninh, cô lại đi xem mắt?”

Một lời nói làm mọi người chấn động, mấy phút sau, toàn bộ nhân viên trong đoàn phim đều biết Chu Hạ Ninh nghỉ hai ngày, hóa ra là đi xem mắt!

Chu Hạ Ninh bốp trán thờ dài, trong lòng vô cùng hối hận nhất thời nhanh mồm nhanh miệng mà đem chuyện này kể cho Tiền Hữu Đa, cô bắt đắ đi quay đầu thì thấy Trang Dục đang nhìn cô với ánh mắt hoảng hốt.

Cô dừng lại, theo bản năng né tránh tầm mắt của hắn. Nhưng đến khi tránh đi, trong lòng lại hối hận. Cô tránh làm gì đây? Cô đi xem mắt, là chuyện quang minh chính đại mà!

“Hạ Ninh à, cô đi xem mắt làm gì? Nếu sốt ruột chuyện yêu đương kết hôn, cứ chọn trong số những người ở đây, chỗ khác không nói, cấp dưới của tôi thanh niên chất lượng tốt đến tuổi kết hôn rất nhiều, cô thích ai? Cứ tự nhiên mà chọn!”

Được rồi, đến cả đạo diễn Ngô cũng đến góp vui làm Chu Hạ Ninh xấu hổ và giận dữ vô cùng.

Mấy người nhiều chuyện như vậy, tôi nói không lại, cũng không cho tôi trốn đi sao?

“Trang Dục, xem mắt là cái gì?” John nãy giờ đứng một bên không hiểu gì, khiêm tốn hỏi.

Trang Dục quay đầu, tặng thêm một ánh mắt lạnh lùng: “Người ta xem mắt, liên quan P gì đến anh!” Nói xong quay đầu đi thẳng, để lại một bóng lưng lạnh lùng vô tình.

John đứng ngơ tại chỗ há hốc mồm” Cậu nói cái gì vậy? Có thể dùng tiếng Anh được không?”

Già Huân đang đứng bên cạnh đạo diễn Ngô, tươi cười trao đổi ánh mắt với đạo diễn Ngô, khoe miệng tươi cười không rõ ý tứ.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Scadal Ong Bướm

Thật ra Chu Hạ Ninh chẳng quan tâm đến chuyện đi xem mắt, cô rất muốn biết nữ chính trong sẽ là ai. Chi Đỗ nói với cô, ngay cả Phó Vân Như cũng không trúng tuyển.

Điều này làm cho cô có chút kinh ngạc.

Cô cho rằng, có lẽ là do năng lực của mình không đủ, không thể thay đổi số mệnh, cho nên đạo diễn Trần vẫn chọn Phó Vân Như. Nhưng thật không ngờ vai nữ chính lại không phải là Phó Vân Như.

Sáng thứ 2 cô nhìn thấy bài đầu tiên trên các trang giải trí.

Đạo diễn Trần Hoài Trúc yên lặng 2 năm, đã trở lại hợp tác với Lý Giác Viễn và Phạm Duyệt Tân, sẽ làm phim về tình cảm gia đình!

Đầu đề như vậy, đã chiếm hết cả một trang nhất của các báo.

Trong lòng cô cảm thấy tất cả mọi chuyện đã vì mình mà thay đổi. Chỉ vì cô muốn phá kén bay ra, nhưng chính mình không thành công lại còn phá hỏng tương lai của Phó Vân Như.

Tuy nói vậy có chút phóng đại, nhưng Phó Vân Như có thể thuận lợi để bắt đầu sự nghiệp. Chỉ cần bước lên chiếc thuyền của Trần Hoài Trúc, hoàn toàn sẽ là một bước lên mây.

Nhưng trước mắt, cô ấy vẫn chỉ là một người mới của giới giải trí.

Chu Hạ Ninh nhìn chằm chằm ba chữ “Phạm Duyệt Tân”, nghĩ đến ánh mắt của Phạm Duyệt Tân nhìn cô, không hiểu tại sao cô có cảm giác nguyên nhân của chuyện này là do chính mình.

Nếu không, Phạm Duyệt Tân sẽ không đoạt vai diễn này!

Không ngờ, Phạm Duyệt Tân cũng thật bản lĩnh, lại có thể làm cho Trần Hoài Trúc thay đổi toàn bộ ý định lúc đầu. Không cần phải nói, cho Phạm Duyệt Tân vào vai chính trong chắc chắn kịch bản sẽ phải sửa lại toàn bộ.

Chu Hạ Ninh chỉ là nuôi tiếc mà Lý Giác Viễn bây giờ là đang nổi trận lôi đình.

“Trần Hoài Trúc! Tôi đã đọc tin tức! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Giác Viễn. . . ông đừng kích động. . . Đây là do công ty quyết định.” Giọng nói Trần Hoài Trúc có chút mệt mỏi, từ hôm qua cho tới hôm nay, phải thay đổi toàn bộ, tất cả bắt đầu lại từ đầu, hẳn phải đối mặt với áp lực và nghi ngờ của mọi người làm cho hắn rất chán nản.

“Cái gì mà công ty quyết định? Trần Hoài Trúc, cậu nói với tôi như vậy mà nghe được sao? Ai chẳng biết công ty chính là do cậu quyết định?” Lý Giác Viễn nghĩ đến tin tức mới đọc được trên báo, trong lòng lại tức giận ngút trời, “Ngày hôm qua rõ ràng mới nói người tốt nhất là Chu Hạ Ninh, cô gái đó rất phù hợp, kỹ năng diễn cũng không quan trọng, quan trọng nhất là tôi có cảm giác, khi cô ta diễn, tôi cảm giác như đang nói chuyện với chính con gái mình, nhân vật chính có cảm xúc, cái này còn không quan trọng bằng mấy chuyện kia sao!”

“Tôi biết. . .” Trần Hoài Trúc tháo kính mắt, nặng nề dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại trong lòng rất khó chịu, “Giác Viễn, lần này là lỗi của tôi, tôi thật xin lỗi anh, khó có dịp anh đồng ý diễn, chính tôi lại làm anh thất vọng.”

“Trần Hoài Trúc, có phải anh thấy tôi ký hợp đồng rồi sẽ không dám hủy bỏ phải không? Tại sao lại tự ý quyết định như vậy? Lúc trước rõ ràng nói tôi cũng sẽ tham gia chọn nữ chính. Hôm qua tôi còn sang nhà cậu xem lại đoạn phim thử vai, cậu đang tính chơi tôi phải không?”

“Giác Viễn, rất xin lỗi. . .” Trần Hoài Trúc có thể cảm nhận được sự tức giận của Lý Giác Viễn, trong lòng càng khó chịu.

Địa vị hiện nay của Lý Giác Viễn, chỉ có ông ta chọn kịch bản. Lúc trước hắn chuẩn bị kế hoạch quay, cũng phải dựa vào mối quan hệ mới mời được ông ta, lúc đó ở trước mặt ông ta hứa hẹn nhiều điều, nay tất cả thành công đã trảng, trong lòng hắn rất không dễ chịu.

“Giác Viễn, anh yên tâm, tôi đã liên lạc với biên kịch, sẽ sửa lại kịch bản một chút, sẽ làm cho hình tượng của Phạm Duyệt Tân phù hợp với vai diễn của anh. Anh cũng biết, kỹ năng diễn của Phạm Duyệt Tân rất tốt. . .”

“Tốt thì làm sao?” Lý Giác Viễn khinh thường ngắt lời, “Con người cô ta nhìn vào không có cảm giác tự nhiên, thoải mái! Người khác vừa thấy cô ta, đã có cảm giác cô ta phải là quý phi, là vợ tướng quân, là con nhà giàu, những điều này không phải cứ có kỹ năng biểu diễn là sẽ bù lại được!”

Trần Hoài Trúc biết Lý Giác Viễn nói rất đúng, quả thực TMD quá đúng! Đây cũng là lý do lúc trước hắn quyết định chọn một gương mặt hoàn toàn mới, ít nhất, sẽ không phải là một gương mặt quá quen thuộc trên màn ảnh, cho nên, lần thử vai trước cũng chỉ thông báo cho mấy người mới có tiềm năng trong giới.

Kết quả, kế hoạch không như mong đợi.

“Giác Viễn, chúng ta là bạn đã nhiều năm. . . Đây là tôi nợ cô ta, từ nay về sau coi như thanh toán xong, trong lòng tôi cũng không còn áy náy. . .” Trần Hoài Trúc nói rất nhỏ, giọng nói có chút nản nỉ.

Lý Giác Viễn im lặng, “Anh giỏi lắm!” Nói xong ngắt điện thoại.

Trần Hoài Trúc thở dài nhẹ nhõm, ít ra người khó nói chuyện nhất là Lý Giác Viễn cũng đã đồng ý, các rào cản tiếp theo sẽ ít đi rất nhiều. Đối với nhà đầu tư mà nói, Chu Hạ Ninh cũng được, Phạm Duyệt Tân thì càng tốt. Chỉ cần có Trần Hoài Trúc hẳn, thêm cả Lý Giác Viễn tham gia, đối một nhân vật cũng không thành vấn đề.

Chỉ cần trong tay hắn có nhiều tiền, rất nhiều chuyện sẽ dễ dàng hoàn thành.

Chu Hạ Ninh cũng không biết lần này cô bỏ qua cơ hội tốt cỡ nào, chỉ sợ một chút tiếc nuối của cô cũng không còn. Bởi vì cô phát hiện, Hạ Thao đưa cô kịch bản này rất khá.

Hạ Thao nổi tiếng từ trẻ, nhiều năm trôi qua chưa có bộ phim nào bị chê bai, bởi vì ông biết chọn kịch bản, tính toán cũng thỏa đáng, không chắc chắn sẽ có nhiều lời khen ngợi, nhưng doanh thu phòng vé là chuyện chắc chắn có thể bảo đảm. Tuy rằng giải thưởng nhận được trong nước hay ngoài nước đều không bằng Trần Hoài Trúc, nhưng danh tiếng so với Trần Hoài Trúc thì tốt hơn nhiều.

Đạo diễn như Trần Hoài Trúc và Hạ Thao sẽ không thiếu kịch bản, bọn họ sẽ từ ánh mắt và kinh nghiệm của mình chọn ra kịch bản tốt nhất, hơn nữa phải là kịch bản có doanh thu cao.

Mà kịch bản trong tay cô chính là thể loại phim huyền huyền, ý tưởng này rất mới lạ. Chu Hạ Ninh không hiểu vì sao kiếp trước Hạ Thao không cho kịch bản này dựng thành phim, nhưng đời này, cô không muốn bỏ qua cơ hội này.

Nữ chính là bán tiên, cô giấu mình giữa những người bình thường trong thành phố. Nam chính nhìn như lưu manh nhưng kỳ thật anh ta có năng lực khác thường, chính là đời sau của thần tiên.

Trong truyện này nói, thật ra bên cạnh chúng ta có rất nhiều người có dị năng, nhưng thật ra đó không phải là dị năng gì, mà là do những người này chính là con cháu của thần tiên hay yêu quái.

Nữ chính có khả năng nhìn ra ai không phải là người bình thường, mà nhiệm vụ của cô ấy là tiêu diệt những kẻ lợi dụng siêu năng lực để hại người.

Nửa phần trước, nam nữ chính chỉ làm theo ý mình, không tin tưởng lẫn nhau, về sau này mới chung tay hợp tác, kết bạn đi Tây Thiên thỉnh kinh, ấy, là đi đến Tiên Giới trong truyền thuyết để thăm dò.

Kết quả, bọn họ phát hiện ra, thế giới này chính là một nơi đã bị Tiên Giới bỏ hoang.

Cho dù bọn họ quá nhỏ bé, quá hèn mọn, nhưng bởi vì sống sót mà vẫn phải bước tiếp.

Đây coi như là một bộ phim đô thị, huyền huyền, yêu cầu hiệu ứng hình ảnh khá cao.

Đương nhiên, đây chính là chuyện mà nhà sản xuất vào đạo diễn đầu đầu, chỉ cần có tiền thì sẽ mời được tổ hiệu ứng tiên tiến nhất của nước ngoài, tạo ra một khung cảnh thần tiên xa hoa, lộng lẫy.

Chu Hạ Ninh chưa từng đóng phim thể loại huyền huyền, hôm nay vừa đọc qua đã thấy khá ưng ý, thử qua kiểu phim chuyển thể, trong đầu đã có khá nhiều ý tưởng.

Suy nghĩ xong, cô nhắn tin trả lời cho Hạ Thao: kịch bản rất tốt. Khi nào thì sẽ chuẩn bị?

Đến khi gửi đi, cô lại cảm thấy như có quá nhiều công việc, lại có chút chán nản.

Hạ Thao trả lời rất nhanh: có thể bắt đầu chuẩn bị.

Với năng lực của Hạ Thao, việc kiếm nhà đầu tư và tài trợ rất dễ dàng, vấn đề tiền bạc đã được giải quyết, mấy chuyện sau này sẽ dễ dàng hơn.

Chu Hạ Ninh đang nghĩ có nên đi gặp Hạ Thao nói chuyện, đi động lại vang lên.

Nếu không bận thì tuần này chọn thời gian gặp nhau nói chuyện?

Một lát sau, Chu Hạ Ninh mới trả lời lại: được.

“Hạ Ninh, bạn còn chưa ngủ à?” Tiền Hữu Đa tỉnh dậy đi WC, quay đầu thấy Chu Hạ Ninh còn cầm di động, “Trời sắp sáng rồi, bạn nhanh ngủ đi.”

“Được, mình ngủ ngay đây.” Chu Hạ Ninh cười cắt đi động, nhìn Tiền Hữu Đa mơ mơ màng màng đi vào phòng tắm, trong lòng lại nghĩ có mấy nhân vật rất thích hợp với Tiền Hữu Đa, ví dụ như con cháu đời sau của Thiên Bồng nguyên soái.

Cô dừng suy nghĩ, lại nhớ đến Phó Vân Như.

Dù sao cũng đều là người mới trong công ty, không thì nhờ chị Đỗ đến hỏi đại diện của cô ấy một chút, có muốn nhận vai diễn này? Dù sao cũng là diễn viên trong phim của Hạ Thao, tuy rằng so sánh có kém vai chính trong phim của Trần Hoài Trúc, nhưng đối với cô ấy, có lẽ là một cơ hội khó có được.

Con muốn giới thiệu thêm 2 người bạn, có được không?

Chu Hạ Ninh nghĩ xong mới thấy chính mình sơ sễ, suy nghĩ một chút vẫn gửi tin nhắn cho Hạ Thao.

Được, tất cả đều được.

Hạ Thao trả lời rất nhanh.

Chu Hạ Ninh nhìn tin nhắn của ông, im lặng rất lâu, sau đó mới trả lời lại.

Vậy được rồi, ba nghĩ sớm đi.

Được.

Đọc xong tin nhắn của Hạ Thao trả lời lại, Chu Hạ Ninh mới đi ngủ. Trong bóng đêm, cô mở to mắt nhìn chăm chăm vào trần nhà, rõ ràng thân thể mệt gần chết, nhưng đầu óc lại không ngừng chuyển động.

Với kinh nghiệm của cô, trong nước cũng có mấy diễn viên nam phù hợp với vai chính.

Cô suy nghĩ một lúc lâu, trong đầu lại hiện ra hình dáng của Trang Dục.

Tính sơ qua, cô đóng 2 bộ phim nam chính đều là Trang Dục, đúng là rất có duyên với nhau.

Sáng sớm hôm sau, Chu Hạ Ninh cầm kịch bản cho Tiền Hữu Đa xem, chỉ vào nhân vật mà tối qua cô chọn cho Tiền Hữu Đa nói: “Bạn xem nhân vật này thế nào? Vai diễn cũng rất quan trọng, sau này sẽ kết bạn với nhân vật chính đi đến Tiên Giới.”

Tiền Hữu Đa mặt đầy kinh ngạc: “Hạ Ninh, ai đưa cho bạn kịch bản vậy?”

Chu Hạ Ninh dừng lại, ghé vào tai Tiền Hữu Đa nhỏ giọng nói: “Là phim của đạo diễn Hạ Thao, vừa bắt đầu chuẩn bị, diễn viên còn chưa quyết định xong.”

Tiền Hữu Đa mắt mở thật to, ngạc nhiên vô cùng.” Hạ Ninh, bạn quá trâu bò! Không hổ danh là bạn của mình! Chẳng qua, mấy hôm trước bạn đi thử vai cũng thất bại rồi mà, đạo diễn Hạ có thể chắc chắn không? Đừng để chúng ta vui vẻ mấy ngày, cuối cùng bị đố hết nha?”

Chuyện cô đi thử vai, hôm qua cô đã nói hết cho Tiền Hữu Đa, nghe cô ấy nói như vậy cô chỉ lắc đầu cười.” Lần này sẽ không như vậy, bạn yên tâm đi.”

“Thật sao?” Tiền Hữu Đa nghi ngờ nhìn Chu Hạ Ninh, cuối cùng không chịu nổi tò mò, ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh, đáng vẻ như ăn trộm mà cầm lấy kịch bản,” Vậy mình xem thử đã.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Kết Thúc Quay Phim

Buổi sáng ngày thứ 2, Chu Hạ Ninh vừa tỉnh thì thấy Tiền Hữu Đa ngồi cách đó nửa mét đang nhìn chăm chăm vào mình, cô giật mình ngồi dậy.

"Tiền Hữu Đa, bạn làm sao vậy? Không đi ngủ mà ngồi đó dọa người khác!"

Tiền Hữu Đa nhếch miệng cười, giọng nói có chút mơ màng." Hạ Ninh, mình không phải không ngủ được mà là hoàn toàn không ngủ."

Bây giờ Chu Hạ Ninh mới phát hiện hai mắt Tiền Hữu Đa thâm quầng." Sao mà bạn lại không ngủ được?"

"Ha ha, mình thức đọc kịch bản này 3 lần!" Tiền Hữu Đa cười ngốc nghếch, giơ ba ngón tay lên, sau đó vẽ mặt như phát hiện ra điều gì, lấy tay nắm bả vai Chu Hạ Ninh, " Hạ Ninh, kịch bản này rất hay! Mình thích nhất là huyền huyền! Bạn đừng nói hôm qua bạn chỉ đùa với mình thôi nha?"

Chu Hạ Ninh bật cười, cô không nghĩ là Tiền Hữu Đa lại nghiêm túc như vậy, tuy rằng cô cũng có thói quen đọc đi đọc lại kịch bản nhiều lần, nhưng cũng không phải chỉ đọc trong một buổi tối.

"Đương nhiên không lừa bạn. Nếu bạn đồng ý tham gia thì cứ tùy ý chọn một vai đi."

"Ha ha, mình sẽ không chọn vai nữ chính, không thích hợp với mình." Tiền Hữu Đa nhếch miệng cười, " Nhân vật ngày hôm qua bạn nói cũng được đó, rất thú vị. Thiên Bồng đại nguyên soái, he he, cù Heo, he he! Đời sau của cù heo lại là nữ, còn kế thừa tính háo sắc của tổ tiên nữa!"

Lúc đó Chu Hạ Ninh cũng cảm thấy kịch bản này khá thú vị, không chừng sẽ được giới trẻ quan tâm.

"Được, nếu sang năm bạn chưa có lịch trình gì, thì công ty sản xuất sẽ liên hệ với người đại diện của bạn."

"Đi, bây giờ mình sẽ nói với người đại diện, không cần gặp nhau nữa." Tiền Hữu Đa rất thoải mái, thật ra thời gian cô quen biết Chu Hạ Ninh cũng không dài, nhưng cô rất tin tưởng cô ấy, chắc đây chính là nhân duyên nhỉ.

Người yêu hay bạn bè cũng vậy, không có duyên phận thì sẽ không ở bên nhau.

Chu Hạ Ninh nhắn tin cho Hạ Thao rồi mới rời giường.

đã quay gần xong, chắc khoảng trước tết sẽ hoàn thành, sau đó cô sẽ có một khoảng thời gian rảnh rỗi, ít nhất cũng phải mấy tháng sau mới cần đi tuyên truyền phim.

Đạo diễn Ngô Minh Vệ cũng không thích dựa vào scandal để quảng cáo, ít ra cho đến giờ vẫn chưa có scandal nào xảy ra trong đoàn phim.

Đang nghĩ đến kế hoạch tuyên truyền thì buổi chiều chị Đỗ đã báo cho cô, năm sau phim sẽ bắt đầu tuyên truyền.

Thật ra với vai diễn của cô, khi tuyên truyền cũng không cần cô tham gia. Chỉ là đạo diễn Vương Vũ Thần muốn cô đi theo. À, chắc là vì cô, Trang Dục và Lê Huyền đã từng xuất hiện trên báo, lúc đó cũng là một tin tức nóng hổi.

Đi tuyên truyền rất là mệt, tuy rằng tăng thêm độ nổi tiếng, nhưng cô tình nguyện ở nhà ngủ còn hơn. Đây cũng là thói quen của cô từ trước khi đóng phim.

Nói thật thì cô rất may mắn, mới chỉ đóng hai bộ phim nhưng vai chính đều là minh tinh nổi tiếng, lúc đi tuyên truyền hay xuất hiện trên báo chí cũng dễ dàng hơn nhiều.

Tóm lại, chỉ cần Trang Dục đánh cái P, cũng làm cho người ta quan tâm hơn mấy diễn viên hạng 3 gặp tai nạn giao thông.

Không có cách nào, không nổi tiếng thì phải chấp nhận, cũng đừng liều lĩnh rồi thành ra tự mình hại mình.

Trang Dục có vẻ rất bận rộn, diễn xong cũng không thấy người đâu, lúc đoàn phim liên hoan cũng không tham gia.

"Lần này Trang Dục là nhà sản xuất đã cố gắng rất nhiều, làm tôi rất ngạc nhiên." Trong lúc ăn cơm, đạo diễn Ngô cố ý nhìn Chu Hạ Ninh nói, "Cũng không phải lần đầu tiên tôi và cậu ta hợp tác, nhưng lại là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta chăm chỉ đến như vậy, người có thiên phú cũng thuận lợi hơn nhiều, nhưng cậu ta lại luôn lười nhác, lần này đã làm cho tôi có cái nhìn hoàn toàn khác."

Chu Hạ Ninh cúi đầu, nghiêm túc ăn cơm.

Trong mấy tháng quay phim, cô cũng nghe nói đạo diễn Ngô, Jonah và Gia Huân đều là do Trang Dục dựa vào quan hệ mà mời tới. Cả nhà đầu tư, tài trợ, đa số đều là do hân tự mình liên lạc, nên chỉ trong một thời gian ngắn đã chuẩn bị xong xuôi mọi việc, mà chính hân cũng đem mấy vai diễn khá quan trọng lùi lại mới có thời gian tham gia vào bộ phim này.

Tuy rằng cô cũng không muốn tự mình đa tình, nhưng cô cảm giác được Trang Dục làm như vậy cũng có một phần là vì cô. Lúc đó cũng chỉ vì một câu nói của cô mà hân mới đi làm nhà sản xuất phim.

Thật ra từ camera Ngô Minh Vệ đã mấy lần gặp ánh mắt Trang Dục nhìn về phía Chu Hạ Ninh, cũng đoán được tâm tình của anh ta, đáng tiếc, từ lúc xảy ra scandal của Trang Dục và Phạm Duyệt Tân, Phạm Duyệt Tân đi Australia chưa về, người trong cuộc duy nhất còn ở trong nước là Trang Dục trở thành đối tượng theo đuôi của giới báo chí. Mà tình cảm của cậu ta đối với Chu Hạ Ninh hình như cũng phai nhạt đi nhiều.

Scandal tình cảm của Trang Dục lâu nay, cậu ta vẫn không thừa nhận. Lần này cùng Phạm Duyệt Tân chính là chuyện âm ỹ nhất.

Chỉ sợ mọi người đều cho rằng hai người đều có tình cảm với nhau, nếu không mấy bức ảnh thân mật như vậy cũng không dễ dàng chụp được.

Ngô Minh Vệ là người từng trải, vì vậy đối với tâm trạng của Trang Dục cũng đoán được một chút, cũng vì vậy mới thấy người thanh niên này rất tốt. Lùi một bước cũng cần rất nhiều dũng khí và trí tuệ.

Trong thời gian này nếu cậu ta còn quan tâm đến Chu Hạ Ninh chắc chắn sẽ là hại cô ấy.

Rất khó có được tình cảm chân thành trong giới giải trí, đột nhiên anh bắt đầu mong đợi, tình cảm của hai người này sẽ đi đến bước nào.

Ngày 25 bộ phim sẽ đóng máy. Thời tiết thành phố S xuống đến 0 độ, không khí lạnh lẽo khắp nơi như muốn mọi thứ đều hóa thành băng tuyết.

May là chiều ngày 25 thời tiết bắt đầu khá hơn, gió tuyết cũng tạm thời không còn.

Nghe đạo diễn Ngô nói một tiếng "CUT", mọi người đều đứng dậy vỗ tay.

Theo hướng máy quay giữa sân, Trang Dục trên mặt có vết máu do hóa trang, vẻ mặt thoải mái, hân mỉm cười với Chu Hạ Ninh, đôi môi mông hời nhếch: "Chu Hạ Ninh, em và bộ phim này đều sẽ nổi tiếng."

Chu Hạ Ninh quay đầu, nhìn vào ánh mắt của Trang Dục, cũng nhếch môi: "Cảm ơn lời chúc của anh."

"Trang Dục, Hạ Ninh, chúng ta đi uống rượu trắng chúc mừng thôi!" Jonah cười ném đồ trong tay, một tay kéo Chu Hạ Ninh, nói với Gia Huân: "Bạn gái, cùng đi nào!"

Ánh mắt Trang Dục nhú lại, đi qua kéo đầu John: "Được, tôi mời cậu uống Mao Đài!"

60 độ, thiếu chút nữa kẻ háo sắc này đi!

Chu Hạ Ninh bật cười: "John, lần trước đã say một lần, bây giờ còn muốn thử nữa sao? Rượu trắng của chúng tôi, cũng không thấp như rượu nho đâu nha."

John cười: "Dù sao cũng đã quay xong, say thì cứ say đi!"

Tiệc chúc mừng chắc chắn sẽ có, đạo diễn Ngô vung tay: "Buổi tối tôi mời, ăn uống xong rồi mai sẽ giải tán."

Những người còn lại vô cùng vui vẻ.

Khi quay phim có thể gặp đủ loại người, đạo diễn, nhân viên, diễn viên, có người hợp cũng có người không hợp.

Đây là cô còn chưa nói đến đoàn làm phim của Hạ Thao, hợp tác thật sự thoải mái. Nói thật ra cô còn tiếc nuối khi phải đi.

Đời người có gặp gỡ thì cũng có lúc phải chia tay.

Buổi tiệc cuối cùng, Chu Hạ Ninh kính rượu đạo diễn Ngô: "Đạo diễn Ngô, mong rằng lần sau sẽ còn hợp tác!"

Ngô Minh Vệ nở nụ cười, do uống nhiều mà trên mặt đỏ bừng: "Tôi cũng rất mong chờ, hi vọng sẽ không lâu lắm!"

Đạo diễn đều rất thích diễn viên thông minh, chăm chỉ lại khiêm tốn, Chu Hạ Ninh chính là người như vậy. Thật ra con người Gia Huân cũng như vậy, nhưng Chu Hạ Ninh có lợi thế về ngoại hình, nếu may mắn, nổi tiếng cũng sẽ dễ dàng hơn.

Cho nên, anh rất mong chờ sau này sẽ hợp tác với cô, có lẽ, bộ phim tiếp theo cô sẽ vào vai nữ chính.

Đến cuối cùng, mọi người đều uống say, Ngô Minh Vệ nằm ngủ trên bàn, chỉ còn lại Chu Hạ Ninh, Gia Huân và Trang Dục.

Trang Dục cầm cái chén, cúi đầu ngẫm nghĩ, Gia Huân khẽ cười, đứng dậy: "Có người tới đón, tôi đi về trước, ngày mai giúp tôi chào đạo diễn Ngô và John."

Chu Hạ Ninh đứng dậy, cười nói: "Chị Gia Huân, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại." Gia Huân cười dịu dàng liếc qua Trang Dục, rồi trừng mắt nhìn Chu Hạ Ninh, nhỏ giọng nói: "Đừng trách tôi vào trận bỏ chạy nha."

Chu Hạ Ninh ngạc nhiên, tới khi Gia Huân đi rồi mới hiểu ra, cô ấy nói rất đúng về mặt của Trang Dục bây giờ.

Cô từ từ ngồi xuống, lại thấy Trang Dục đứng dậy, trong lòng cô hoảng hốt, cứ thế nhìn Trang Dục đi tới trước mặt, ngập ngừng nói: "Có thể nói chuyện với tôi một chút được không?"

Chu Hạ Ninh nhún mày, ngẩng đầu nhìn ánh mắt lo lắng của Trang Dục: "Được." Sau đó đứng dậy, đi theo Trang Dục tới lô ghế bên ngoài hành lang.

Đêm khuya, toàn bộ khách sạn chắc cũng chỉ còn hai người tỉnh táo.

Bốn phía rất yên tĩnh, tựa như chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người.

Chu Hạ Ninh cúi đầu, nhìn vòm ngực của Trang Dục trước mặt, làm như không có chuyện gì lui về sau một bước, sau đó hắng giọng nói: "Có chuyện gì sao?"

Trang Dục trong phút chốc bỗng ngẩn ngơ.

Đúng vậy, chuyện gì đây?

Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là hần vừa nghĩ đến ngày mai sẽ không thể ở gần Chu Hạ Ninh, không còn chỉ cần rời giường là có thể gặp mặt, cho dù không cần nói thành lời, chỉ cần đứng nhìn từ xa cũng có thể cảm thấy hạnh phúc.

Chỉ mới đóng cùng cô hai bộ phim, bộ phim trước cũng chỉ diễn có mấy ngày, nhưng, tựa như đã có thói quen có cô bên cạnh.

Lần đầu tiên, bởi vì một bộ phim kết thúc mà tâm trạng anh tiếc nuối như vậy.

Không có ai có thể gấp gờ rồi chia tay như diễn viên. Một bộ phim, chính là một cuộc sống mới, hạ màn rồi chính là lúc nói hẹn gặp lại.

Nhưng hần nhìn Chu Hạ Ninh, không muốn nói hẹn gặp lại.

"Ồ, nghe nói em mới nhận vai diễn mới?" Trang Dục chỉ có thể lấy đề tài nhàm chán này mà nói tiếp.

"Đúng vậy." Chu Hạ Ninh gật đầu, không quá ngạc nhiên khi Trang Dục biết chuyện này, dù sao Hạ Thao cũng là đạo diễn của Tinh Diệu.

Rất nhiều đạo diễn khi thành danh sẽ rời khỏi công ty cũ để thành lập công ty của riêng mình, nhưng Hạ Thao không làm như vậy, ông cảm thấy núp dưới bóng công ty cũng tốt, không tính rời đi.

Chu Hạ Ninh đoán thế lực của Trang Dục trong công ty khá lớn, có thể biết danh sách diễn viên trong phim của Hạ Thao cũng không quá khó.

Trang Dục nhìn đôi mắt trong veo của Chu Hạ Ninh, trong lòng thầm thở dài.

Trừ bỏ biết Chu Hạ Ninh nhận vai diễn trong phim của Hạ Thao, hần còn biết Phạm Duyệt Tân cướp vai diễn của cô.

Nhiều năm trôi qua, anh cứ nghĩ Phạm Duyệt Tân chính là bạn thân nhất, ai ngờ hóa ra bọn họ đã sớm đi theo con đường của riêng mình.

Mỗi người đều có con đường của riêng mình, anh chưa thể nào hiểu hết ý nghĩa của câu nói này.

Thịnh Thanh Phong nói cho anh biết, anh và Phạm Duyệt Tân không đi cùng một con đường. Hóa ra, điều đó chính là sự thật.

Chỉ vì anh thừa nhận có tình cảm với Chu Hạ Ninh mà cô ta muốn chen ép Chu Hạ Ninh sao? Nhưng không biết Phạm Duyệt Tân có hiểu được? Tình yêu của anh rất đơn giản, anh thích Chu Hạ Ninh, sẽ không phải vì cô không nổi tiếng hay không có tên tuổi mà thay đổi!

Nếu anh buông tay, sẽ chỉ vì anh không thích, không thương. Ví dụ như Phạm Duyệt Tân, anh đã sớm buông bỏ hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: 10 Năm Tình Bạn

Trong lòng Trang Dực có trăm ngàn suy nghĩ, nhưng khi nói chuyện lại ra vẻ như đang trêu đùa:” Chu Hạ Ninh, hết ngày hôm nay nếu tôi có gọi điện cho em, em đừng giả vờ như không quen biết nha.”

Chu Hạ Ninh nhìn Trang Dực không còn vui vẻ như lúc trước, mỉm cười lắc đầu:” Sẽ không đâu.”

Dù có gặp, cô cũng không đi đến trước mặt anh ta nha.

Trang Dực cũng không hiểu chính mình muốn nói gì, rõ ràng trong lòng có nhiều lời như vậy, nhưng bây giờ lại không thích hợp nói ra.

“Tôi và Phạm Duyệt Tân luôn chỉ là bạn, trong đó cũng có rất nhiều nguyên nhân, nếu về sau em muốn nghe, tôi sẽ nói hết cho em biết.” Trang Dực xoa trán, cảm thấy gần đây mọi việc đều không thuận lợi, muốn nhờ bộ phim này để kéo gần khoảng cách với Chu Hạ Ninh, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, thậm chí muốn đến gần cô cũng phải tính toán kỹ càng. “Quay về thôi.”

Trang Dực nhìn Chu Hạ Ninh, quay người đi vào trong.

Bây giờ không phải lúc, nhưng anh nghĩ một ngày không xa nữa cơ hội sẽ đến.

Chu Hạ Ninh kinh ngạc nhìn bóng lưng Trang Dực, cao ngạo đẹp đẽ, chỉ là bóng lưng mà đã mê người như thế, một ngôi sao nổi tiếng lại có tình cảm với cô, có phải điều này đã chứng minh những người đàn ông cô gặp kiếp trước đều bị mù?

Cô tự giễu lắc đầu. Tự cảnh cáo chính mình đừng quá đa tình, nhưng nghe lời nói của Trang Dực, trong lòng cô lại trào dâng một cảm xúc khó hiểu.

Nhưng cũng chỉ một chút mà thôi, đến khi cô trở lại bàn tiệc, một chút cảm xúc ấy đã biến mất như không tồn tại.

Cô nghĩ, có lẽ cô nên tìm một người yêu cô thật lòng, kiếp trước gặp phải hai người đàn ông tồi tệ, cô cũng không thể quơ đũa cả nắm mà cho rằng trên đời này không còn người đàn ông tốt, à, tuy rằng không nhiều, không chừng ông trời có mắt may mắn lại rơi trúng vào cô.

Lời nói của Trang Dực, cô không để trong lòng. Một khoảng thời gian nữa có lẽ cô sẽ quên hẳn.

Trang đẹp trai, tương lai còn phải cố gắng nha.

Chu Hạ Ninh nhìn đám người say xỉn nằm trên ghế, cười cười, trong lòng cảm thấy thoải mái.

Phim mới, tôi đến đây!

Sau khi từ đoàn làm phim về nhà, Chu Hạ Ninh nghỉ ngơi thư giãn vài ngày.

Cô đã nói trước với chị Đỗ, bây giờ chỉ chờ đóng phim, quảng cáo và những thứ khác tạm thời không nhận. Sau này cô nổi tiếng, tự nhiên sẽ có những công ty lớn đến mời cô, bây giờ cần gì phải chịu thiệt.

Cho nên trước khi bộ phim khởi quay, cô có đầy đủ thời gian mà nghỉ ngơi, chuẩn bị thật tốt.

Thừa lúc rảnh rỗi, cô nhờ Chu Thừa Phó chở đi nhà sách mượn mấy quyển tiểu thuyết huyền huyền, coi như là tìm hiểu. Cô chưa từng xem qua thể loại phim huyền huyền, dù là tiểu thuyết cũng chưa đọc, bây giờ tìm hiểu trước là chuyện bắt buộc. Đây là thói quen từ kiếp trước của cô, chỉ cần có thời gian, cô sẽ tìm hiểu thật kỹ vai diễn mới.

Cô và Tiền Hữu Đa đã kí hợp đồng với Tinh Diệu, về phần Phó Vân Như, chị Đỗ đã nói chuyện với người đại diện của cô ta, nghe nói là do không phải vai nữ chính, cho nên từ chối.

Chu Hạ Ninh có chút ngạc nhiên. Mặc dù Phó Vân Như cũng không tồi, nhưng một người mới, chỉ cần có phim để tham gia còn hơn quá nhàn nhả là được rồi? Như vậy cũng có thể tích lũy kinh nghiệm mà?

Dù sao cô cũng hiểu mỗi người mỗi suy nghĩ, cô không thể yêu cầu tất cả mọi người đều giống cô. Nếu cô có lòng tốt mà người khác không nhận, cần gì phải cưỡng ép? Cưỡng ép, vậy thì không phải là có ý tốt, mà là xấu tính.

Đúng lúc chị Đỗ vừa mới ký thêm hợp đồng với diễn viên mới, nên để luôn vai diễn cho cô ấy. Cô gái đó cảm ơn Chu Hạ Ninh rất nhiều, ra vẻ rất thân thiết mà gọi “Chị Ninh”.

Ngày 30 Chu hạ Ninh gọi điện thoại cho Chu Như Ý, người Hoa ở Los Angeles rất nhiều, nên bà cũng không buồn chán, nghe nói cùng với mấy người

đi ăn tất nhiên ở nhà hàng Trung Quốc.

Chu Hạ Ninh nghe bên kia điện thoại ồn ào, cười tắt điện thoại, đột nhiên nghĩ đến Hạ Thao.

Vốn là Hạ Thao muốn gặp cô trước tết, nói chuyện một chút về vai diễn, nhưng vẫn chưa có thời gian. Cô tựa vào cửa thủy tinh, nhìn pháo hoa đang bắn đầy trời, tự nhiên nhớ đến Hạ Thao.

Nhiều năm như vậy, ông ấy trải qua năm mới như thế nào?

Cô mở danh bạ trong di động, nhưng nhìn đến hai chữ Hạ Thao, do dự rất lâu cũng chưa ấn xuống. Nhiều năm như vậy, cô đã quên mất nên nói chuyện với ông như thế nào, nên bây giờ cảm thấy hồi hộp. Cô tự giễu lắc đầu cười, cúi đầu nhấn tin cho ông.

Năm mới vui vẻ! Vạn sự như ý!

Vì không cần nói chuyện nên cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cô đang định cất điện thoại, thì có tin nhắn mới, cúi đầu đọc.

Sợ tí nữa tin nhắn quá nhiều em không thèm đọc, cho nên chúc em năm mới vui vẻ! – Trang Dục.

Chu Hạ Ninh cười, cất điện thoại đi về phía phòng ăn.

Cửa phòng ăn mở toang, ánh đèn chiếu sáng, ông ngoại đã ngồi bên bàn ăn, vẻ mặt nghiêm túc nhìn một bàn thức ăn ngon, bên cạnh là bà ngoại đang trông chừng không cho ông ăn vụng.

Từ sau khi trúng gió, bà ngoại luôn nghe theo lời dặn của bác sĩ, cấm ông ngoại ăn rất nhiều món.

Mợ đang ở trong phòng bếp giúp đỡ, cậu rất hiếm khi được về nhà, coi bỏ bộ đồ tây, đang nghiêm túc bày bát đĩa, em họ cúi đầu chơi di động.

Cô cười vui vẻ, đi nhanh vào trong.

Ngày hôm nay là ngày gia đình đoàn tụ. Tuy rằng không đủ thành viên, nhưng cô cũng rất cảm ơn ông trời nhân từ, cho cô có cơ hội lần thứ hai.

Đến khi ăn cơm xong, Hạ Thao mới trả lời tin nhắn.

Năm mới vui vẻ!

Chu Hạ Ninh mỉm cười.

Từ sau 9 tuổi, đây là lần đầu tiên cô và ông nói ”Năm mới vui vẻ”, nhiều năm trôi qua, không biết ông có cảm thấy cô đơn? Hay là, hối hận?

Nụ cười của cô từ từ mất đi, thờ dãi chán nản.

Chắc là có hối hận, cho nên sau này ông mới không có scandal nào, cũng không tái hôn.

Hối hận và nhất gan nên mới mất đi cơ hội cuối cùng. Hôm nay bên cạnh mẹ cô đã có thêm Sầm Kim Triều.

Chu Hạ Ninh lắc đầu. Những chuyện này dù sao cũng là của cha mẹ, chỉ cần mẹ cô vui vẻ, cho dù ai ở cạnh bà cũng không quan trọng.

Về phần Hạ thao, ông là cha của cô, điều ấy sẽ không thay đổi. Con người khi phạm sai lầm, có khi sẽ có cơ hội sửa chữa, nhưng có khi lại là mất đi cả đời.

Có vài người vẫn luôn hiểu rõ, cho nên sẽ không cho mình phạm sai lầm. Có vài người, lại phải trải qua sai lầm mới hiểu ra, đáng tiếc, thời gian đã quá muộn.

Trước khi ngủ, Chu Hạ Ninh nhận được tin nhắn cuối cùng.

Năm mới vui vẻ. Chu Cảnh Ngu

Chu Hạ Ninh ngạc nhiên một lúc sau mới nhớ ra Chu Cảnh Ngu là ai.

Thật ra, sau bữa tiệc xem mắt đó, bà ngoại và mợ có hỏi cô mấy lần, có thể là bị phản ứng lạnh nhạt của cô dọa sợ, cho nên sau này cũng không nhắc đến nữa.

Nhưng mà, theo Chu Thừa Phó mật báo, nghe nói hai người bọn họ lại đang chuẩn bị kế hoạch đi xem mắt lần thứ hai.

Cho nên, ngày mai cô sẽ cho bà ngoại đọc tin nhắn “Năm mới vui vẻ” này. Nhìn nè, cháu và đối tượng xem mắt lần đó vẫn còn liên lạc nha.

Trang Dực nhìn thấy Phạm Duyệt Tân vào ngày đầu năm mới.

Buổi tối hôm trước hắn nhận được tin nhắn của Phạm Duyệt Tân, nói cô đã trở về.

Trang Dực do dự, rồi hẹn cô ta ngày mai gặp nhau.

Phạm Duyệt Tân chưa về, anh suy nghĩ rất nhiều, nhưng khi Phạm Duyệt Tân trở về, anh lại phát hiện đã không còn gì đáng nói. Bọn họ quen nhau 17 năm, anh chưa từng nghĩ có một ngày bọn họ sẽ lạnh nhạt đến mức không còn gì để nói với nhau.

Trang Dực ngồi dựa vào cửa sổ quán cà phê, ngăn người nhìn dưới lầu đang âm ỷ, cho đến khi nghe được giọng nói quen thuộc mới quay đầu lại.

“A Dực”. Phạm Duyệt Tân đứng bên cạnh bàn, tháo kính đen cười nhìn hắn.

Phạm Duyệt Tân cười rất tự nhiên, trông như tình bạn giữa cô và Trang Dực vẫn như trước đây. Làm như những scandal hay chuyện cô ta đoạt vai diễn của Chu Hạ Ninh chưa bao giờ xảy ra.

Trang Dực yên lặng nhìn Phạm Duyệt Tân, đến khi cô ta không còn cười nổi. Sau đó anh dựa người vào ghế sofa, nở nụ cười.” Ngồi đi”.

Cho dù quen biết nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên Phạm Duyệt Tân không hiểu rõ tâm trạng của Trang Dực. Có phải vì người phụ nữ kia chen vào giữa hai người, hay là do đó là người trong lòng Trang Dực, cho nên bọn họ không giống nhau? Trong lòng cô cảm thấy tức giận, cũng không muốn tươi cười nữa.

"Năm mới vui vẻ." Cô bình tĩnh nói, từ trong túi lấy ra một hộp quà, "Tặng cho cậu."

Trang Dực hai tay ôm ngực, mắt nhìn hộp quà trên bàn, hơi nhếch môi:"Cảm ơn."

Phạm Duyệt Tân cắn môi, nhìn Trang Dực đang cười lạnh lùng, trong lòng xấu hổ:" Trang Dực, cậu cứ phải như vậy sao?"

"Như thế nào?" Trang Dực nhướn mày cười nói. Trong lòng anh rõ ràng rất đau khổ, tức giận, cũng không biết tại sao anh có thể cười, quả nhiên là do làm diễn viên đã quá lâu rồi.

“Mình biết mấy scandal kia là mình có lỗi với cậu." Phạm Duyệt Tân hạ mắt nhìn hộp quà lẻ loi trên bàn, đó là quà mà cô đã cố ý tìm mua ở Úc, nhưng có vẻ như Trang Dực cũng không có hứng thú mở nó ra, "Chúng ta đã là bạn nhiều năm, ngay cả chuyện này cậu cũng để bụng sao?"

Trang Dực nghiêm mặt nhìn chằm chằm Phạm Duyệt Tân:" Chỉ chuyện này thôi sao? Chỉ là mấy scandal đó sao?"

Trong lòng hai người đều hiểu, không chỉ vì chuyện ảnh chụp hay chuyện bài báo kia.

"Đúng vậy, không chỉ vì những chuyện đó." Phạm Duyệt Tân chỉ cảm thấy trong lòng bức bối, vẻ mặt cũng lạnh lùng hơn, " Chẳng qua chỉ là vì Chu Hạ Ninh mà thôi. Trang Dực, chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại kém hơn một người phụ nữ mới biết sao? Trang Dực, người phụ nữ như vậy trong cái vòng này còn rất nhiều, cô ta không xứng với cậu!"

Cô chỉ cần nghĩ đến Trang Dực vì một người phụ nữ mà đối xử với cô như vậy, đã cảm thấy chỉ đoạt một vai diễn là quá mức nhân từ với cô ta! Chu Hạ Ninh phải không, với năng lực hiện tại của Phạm Duyệt Tân cô, chen ép một người mới không ngóc đầu lên được là chuyện quá dễ dàng.

Trang Dực cười buồn." Cô không cần đẩy hết nguyên nhân lên đầu Chu Hạ Ninh. Tuy rằng cũng có liên quan đến cô ấy, nhưng thật ra tôi để ý không phải là vì cô ấy." Anh không còn cười nổi, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Phạm Duyệt Tân, "Phạm Duyệt Tân, từ lúc nào cô chỉ còn nghĩ đến chuyện lợi dụng tôi, cô không coi tôi là bạn. Cô nói chúng ta quen biết nhiều năm, nhưng thật sự cô còn nhớ chúng ta đã biết nhau nhiều năm sao?"

Phạm Duyệt Tân nhìn Trang Dực đang nói, vẻ mặt dần tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Kết Thúc Tất Cả

"Ngay từ đầu là do công ty cố tình tạo scandal, sau này thì sao? Có bao nhiêu lần là do cô tự làm ra?" Trang Dực cười tự giễu, "Cô từng xin tôi đừng giải thích, tránh cho mọi người biết được chuyện của cô và Trần Hoài Trúc, nếu chú ý của mọi người đều hướng về tôi, thì sẽ không có ai quan tâm đến cô và hắn. Tôi cũng giúp cô, bởi vì tôi và cô là bạn tốt. Từ khi 10 tuổi chúng ta đã biết nhau, khi ba mẹ tôi mất tôi đã suy sụp quá nhiều, cũng nhờ cô giúp tôi vượt qua những ngày gian khổ đó, tôi rất cảm ơn cô, cũng rất thích cô, cô đều biết hết. Có phải vì vậy mà cô cảm thấy cho dù chuyện gì xảy ra tôi cũng không trách cô?"

Về mặt Phạm Duyệt Tân tái nhợt, nhìn người đàn ông như đã quen thuộc cả đời, đấu tranh mà nói:" A Dực, cậu biết tôi là bắt đắc dĩ..."

"Bất đắc dĩ?" Trang Dục nhếch môi cười, nhẹ giọng phản bác, "Cố ý đem scandal của tôi làm âm ỹ là bất đắc dĩ? Cố ý cướp vai diễn của Chu Hạ Ninh là bất đắc dĩ?"

Phạm Duyệt Tân cắn môi, nghe Trang Dục nhắc tới tên "Chu Hạ Ninh" trong lòng lại cảm thấy chán ghét. Đúng vậy, tựa như Trang Dục đã nói, cô biết mình là mối tình đầu của Trang Dục, biết hẳn vẫn quan tâm cô, cho nên, cô mới không sợ?

"A Dục, vì Chu Hạ Ninh sao? Vì cô ta, cho nên cậu mới đối xử với tôi như vậy sao?"

"Cũng không thể nói là không có liên quan gì đến cô ấy. Nếu cô cứ một mực nhắc đến cô ấy, thì tôi cũng nói cho cô biết, đúng, tôi thích cô ấy, muốn ở bên cô ấy. Nếu tôi chỉ một mình như trước, trong lòng không có vướng mắc, có lẽ chuyện cô làm cũng chỉ khiến tôi tức giận, nhưng hiện tại không còn như vậy, tôi có người trong lòng, tôi muốn cô gắng bảo vệ người ấy. Cho nên, tôi không muốn tha thứ cho cô." Trang Dục nói nhẹ nhàng nhưng rất nghiêm túc, "Cô không nên lợi dụng tôi, lại càng không nên phá hủy tương lai của cô ấy!"

"A Dục, cậu cũng biết tôi sống trong cái vòng luẩn quẩn này không dễ, tôi mất rất nhiều mới đổi lấy thành tựu của hôm nay..."

"Cô cũng nói thành tựu hiện nay của cô, cô bây giờ đã rất nổi tiếng, tại sao cô còn không thỏa mãn? Dù tôi không phải người yêu mà chỉ là bạn của cô, chẳng lẽ tôi sẽ không giúp cô sao? Vì sao phải làm ra những chuyện khiến người khác chán ghét?" Về mặt Trang Dục lạnh dần, hẳn cũng đã từng nghĩ, Phạm Duyệt Tân là một người không dễ dàng chịu thua.

"Chán ghét?" Phạm Duyệt Tân cười nhạt, "Trang Dục, bây giờ cậu cảm thấy chán ghét tôi? Nhưng Trang Dục, tại sao cậu chưa bao giờ nói cho tôi biết, chủ tịch tập đoàn Tinh Diệu lại là cậu ruột của cậu?"

Trang Dục ngẩn người, mím môi nhìn Phạm Duyệt Tân không nói gì.

"Trang Dục, năm đó lúc cậu rời đi, cậu nói đến nhà cậu ruột. Sau này gặp lại, tôi sống khổ sở trong cái giới này, tại sao cậu không nói với tôi, người cậu nuôi cậu lúc trước, chính là chủ tịch của chúng ta? Vì sao không nói với tôi, Thịnh Thanh Phong là anh họ của cậu? Là vì sợ tôi không biết liêm sỉ bám lấy cậu sao?" Phạm Duyệt Tân dừng một chút, cắn môi, khuôn mặt chợt đỏ bừng, "Trang Dục, nếu lúc trước cậu đồng ý giúp tôi một chút, tôi đã có thể trong sạch mà đội vương miện ảnh hậu, chứ không phải bán linh hồn để đổi lấy!"

Trang Dục lặng lẽ nhìn Phạm Duyệt Tân đang kích động, đột nhiên cảm thấy người trước mặt thật xa lạ. Có phải bọn họ đã sớm đi trên hai con đường khác nhau, từ lúc anh giấu diếm thân phận đã bắt đầu?

"Lúc trước tôi tiến vào giới giải trí, yêu cầu duy nhất của cậu tôi là không tiết lộ thân phận của mình. Ông ấy nói nếu người khác biết tôi là cháu của chủ tịch tập đoàn Tinh Diệu, biết... tôi ở trong ban quản trị của tập đoàn, vậy thì tất cả thành quả tôi thu được đều là giả," Trang Dục cảm thấy thật khó khăn khi nói ra.

Thật ra, lúc trước Thịnh Thanh Phong đã nhắc anh, không thể cho Phạm Duyệt Tân biết anh có liên quan đến tập đoàn Tinh Diệu. Đương nhiên chuyện này, bây giờ anh cũng không cần nói cho Phạm Duyệt Tân.

"Ha ha, giám đốc!" Phạm Duyệt Tân cười đến đau khổ, cười cười, cô che kín mặt, rốt cuộc không cười nổi nữa.

"Trang Dục, cậu có biết không? Thật ra, khi đó tôi cũng thích cậu..." giọng nói của Phạm Duyệt Tân có chút nghẹn ngào, "Nhưng tôi càng muốn sống tốt hơn... Với tôi khi đó... tình yêu quá xa xỉ..."

Về mặt Trang Dục có chút hốt hoảng, hẳn nhớ khi 17 tuổi gặp lại Phạm Duyệt Tân, cha cô ta bởi vì kinh doanh thất bại mà nhảy lầu tự sát... Mẹ thì mắc bệnh, em trai còn nhỏ, không có cách nào trả những khoản nợ mà cha cô ta để lại.

"Trước khi ba tôi mất có đi vay nặng lãi, khoản nợ đó tôi không thể gánh nổi, thậm chí bọn họ còn muốn bắt tôi đến câu lạc bộ đêm làm việc... Lúc ấy tôi thấy Trần Hoài Trúc có chút tình cảm đối với tôi, cho nên nửa đêm tôi cố ý uống say đến gõ cửa nhà ông ta, sau này, ông ta thật sự giúp tôi giải quyết khoản vay nặng lãi kia..."

Trang Dục kinh ngạc mở to mắt, trong lòng nặng trĩu, có cảm giác như bị một khối đá nặng đè lên.

Thật ra, lúc ấy anh cũng từng nhờ Thịnh Thanh Phong giúp đỡ Phạm Duyệt Tân, nhưng sau này cô ta nhờ Trần Hoài Trúc mà phát triển không ngừng, không cần đến anh trợ giúp, cho nên anh cho rằng cô sống rất tốt. Bởi vì cô ta từng nói, cô ta yêu Trần Hoài Trúc.

"Cô, không phải cô đã nói yêu ông ta sao?"

Phạm Duyệt Tân hơi nhếch khóe miệng, nhìn Trang Dục: "Yêu? Tôi yêu ông ta? Đúng vậy, tôi đương nhiên là yêu, yêu địa vị, yêu tài năng, yêu tiền... Trang Dục, cũng chỉ có cậu mới ngây thơ như vậy, với người hơn tôi 10 tuổi, tôi nói yêu, cậu thật sự tin nhiều năm như vậy?"

"Nếu không phải cùng đường, tôi làm sao lại phải chủ động bò lên giường của ông ta?"

Trang Dục trầm mặc, trong lòng càng khổ sở.

Nếu cô ta đến tìm anh nói chuyện, dù anh không có liên quan đến Tinh Diệu, với sự coi trọng của công ty đối với bọn họ, cũng có thể mượn được tiền, tạm thời mượn công ty một khoản tiền, trả cho bọn vay nặng lãi. Chỉ cần cố gắng một chút, có lẽ sẽ rất vất vả, nhưng Phạm Duyệt Tân chỉ cần vài năm là

sẽ trả được hết.

Nhưng cô ta không làm như vậy, cô ta chọn một con đường nhanh chóng và thoải mái hơn.

Cái vòng luẩn quẩn này rất hấp dẫn, cho nên rất nhiều người lầm đường lạc lối, phụ nữ hay đàn ông đều như vậy, bán đứng chính mình để đổi lấy một tương lai tươi sáng.

"Nhưng có đáng không? Phạm Duyệt Tân, cô làm như vậy có đáng không?" Trang Dục trầm giọng hỏi.

Phạm Duyệt Tân hơi giật mình trong phút chốc, lập tức nở nụ cười: "Đáng giá, làm sao lại không đáng? Trang Dục, cậu thấy tôi bây giờ, có tiền, có người hâm mộ. Cậu đi hỏi những nữ diễn viên mới vào nghề xem có bao nhiêu người đem tôi làm tấm gương, làm mục tiêu mà phấn đấu!

Trang Dục nghiêm túc nhìn Phạm Duyệt Tân, trang điểm tỉ mỉ, cao sang hào phóng, đã khác hoàn toàn với cô gái ngây thơ trong trí nhớ của anh.

Thì ra là anh vẫn sống trong ảo tưởng nên không nhìn thấy.

"Như vậy, tôi chúc cô tương lai càng huy hoàng." Trang Dục chậm rãi đứng dậy, từ trên cao nhìn Phạm Duyệt Tân, "Duyệt Tân, chúng ta đã không còn gì để nói. Sau này, chính cô tự bảo trọng."

Anh nói rất chậm, nhẹ mà nghiêm trang, giống như tâm trạng của anh bây giờ. Tạm biệt tình cảm trong quá khứ của chính mình, quả thật có chút đau. Nhưng anh lại cảm thấy rất thoải mái.

Anh nhìn về mặt giắt mình của Phạm Duyệt Tân, quay người, dứt khoát rời đi.

Chu Hạ Ninh không biết Trang Dục cứ như vậy mà cắt đứt với Phạm Duyệt Tân. Nếu biết, có lẽ cô chỉ cảm thán một câu, quả nhiên tình cảm lâu dài đến đâu cũng không chịu được khi có người thứ 3 tham gia.

Chuyện quan trọng nhất sau tết âm lịch của Chu Hạ Ninh đương nhiên là bộ phim sắp khởi quay. Còn có, tìm cách từ chối Chu Cảnh Ngu.

Mấy ngày hôm trước cô chỉ cho bà ngoại biết cô và Chu Cảnh Ngu còn liên lạc, không ngờ hôm nay bà ngoại đã mời người ta về tận nhà.

Cô còn nhớ rõ vừa rồi bà ngoại cười bí hiểm, bắt cô ra mở cửa: "Ninh Ninh à, cháu nhanh ra mở cửa xem là ai đến nha!"

Chu Hạ Ninh nghĩ, cô chắc chắn về mặt lúc đó của bà ngoại là: Nhanh lên, có chuyện vui!

Cô cảm thấy như bà ngoại đang mong chờ mình mở quà như trong ngày sinh nhật vậy. Nhưng sau khi Chu Hạ Ninh mở cửa, đúng là có cảm thấy kinh ngạc, nhưng chính xác là kinh ngạc khó chịu.

Quả nhiên, chỉ có cô nghĩ chẳng qua là đi ăn bữa cơm, hay chỉ là tin nhắn hỏi thăm, nhưng cô đã xem nhẹ bà ngoại!

Có phải là rất quá đáng không?

Chẳng qua mới gặp nhau một lần, nhắn hai cái tin, bà ngoại cô đã mời người ta về tận nhà.

Hơn nữa, khách đến nhà chúc tết đều thông báo: "Đây là đối tượng hẹn hò của Ninh Ninh nhà tôi!"

Chu Hạ Ninh muốn phun máu!

Gì mà, cô, dì, chú, bác đều đem người ta như cháu rể mà khoe ra, Chu Hạ Ninh đứng ở phòng kế còn không nghe nổi, chứ đừng nói đến nhân vật chính đang ngồi trong phòng khách, cô tò mò nhìn vào, đúng lúc thấy Chu Cảnh Ngu mặt đỏ như máu.

Lại còn thẹn thùng sao? Ha ha, ai bảo anh mặt dày đến đây làm chi!

"Này, chị không đến cứu người đàn ông của chị sao?" Chu Thừa Phó đi với Chu Hạ Ninh đến phòng bếp lấy hoa quả, cũng ngẩng đầu nhìn qua phòng khách.

"Con nít biết gì mà nói!" Chu Hạ Ninh trừng mắt, vỗ đầu Chu Thừa Phó.

"Này, này, này! Chị làm gì vậy?" Chu Thừa Phó thẹn quá hóa giận, hai tay che đầu, trừng mắt nhìn Chu Hạ Ninh, mắt to trừng mắt nhỏ, "Người ta đến thăm nhà mang theo cả đồng quà, chị còn xấu hổ làm gì? Một em còn tưởng chị không thích kiểu người này, trước đó báo cho chị, ai biết hóa ra lại là nói một đằng làm một nẻo nha?"

Chu Hạ Ninh nghiêng răng, trong lòng buồn bực.

Chỉ là mới gặp nhau một lần, làm sao mà lại mang đến cả đồng quà thế kia?

Chu Hạ Ninh cảm thấy khó nói thành lời, cũng không trách Chu Thừa Phó không tin, ai tin người mới gặp nhau có một lần mà đã đến thăm nhà đây?

Chu Hạ Ninh biết, nếu không giải quyết tốt chuyện này, năm nay cô đừng hòng mà thoải mái.

Cho nên thừa lúc mọi người đang mãi nói chuyện, cô nhanh tay vẩy con mọt sách đáng hận đang im lặng ngồi trên ghế sofa: nhanh nhanh đi vào đây nào!

Mọt sách hiểu ra, gật đầu với cô, sau đó quay người lễ phép nói: "Bà ngoại, Di, cô ấy gọi cháu qua đó, cháu xin lỗi không thể tiếp chuyện mọi người được."

Bởi vì còn ngại gọi thẳng "Hạ Ninh" hay là "Ninh Ninh", mà lúc này bà ngoại lại cố ý dẫn "Không cần gọi Chu Hạ Ninh", cho nên, hần chi có thể gọi chung là "Cô ấy" thay thế, sợ mấy người kia nghe không hiểu, hần còn chỉ về hướng Chu Hạ Ninh đứng.

Trong nháy mắt Chu Hạ Ninh đờ người, cô nhìn bà ngoại và đi vui mừng, vẻ mặt tươi cười, hai hàm răng nghiêng kèn kẹt.

Con mọt sách kia! Anh không thể yên lặng mà lại đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Giải Thích

Chu Hạ Ninh nghiêng răng, nhìn về mặt vô tội của Chu Cảnh Ngu đi vào phòng bếp, trong lòng rất muốn hỏi một câu: "Này anh bạn, làm sao anh có thể sống đến bây giờ mà chưa bị người ta đánh chết vậy?"

Đúng là kỳ quan thứ 8 của thế giới mà.

"Này, Chu Cảnh Ngu hôm nay sao anh lại đến đây?"

Cũng không đến mức chỉ vì cô nhắn tin "Năm mới vui vẻ", làm cho anh ta cảm thấy hai người bọn họ đã xác định tương lai, nên mới cố ý đến ra mắt người nhà chứ hả?

Nhưng mà nhìn anh ta cũng không phải loại người không có đầu óc như vậy nha.

"Rất xin lỗi, hình như đã mang lại phiền phức cho em rồi." Chu Cảnh Ngu sờ mặt, cảm thấy sắc mặt mình bây giờ chắc đã bình thường lại, "Bà ngoại em mời tôi đến chơi, bà tôi lại nói trước đây bà cũng sẽ đến chúc mừng năm mới, cho nên lần này nhờ tôi đi thay, tôi không biết vì sao bà ngoại em lại giới thiệu tôi với di, tôi muốn giải thích, nhưng mà bà ngoại và di đều rất vui vẻ, không có chỗ cho tôi nói chuyện..."

Chu Hạ Ninh nhẹ nhàng thở ra.

Được rồi, ít ra Chu Cảnh Ngu cũng rất hiểu lý lẽ dù có hơi ngốc một chút. Nhưng là, bà ngoại và di có cần phải thân thiết như vậy không?

"Không sao, anh chỉ cần hiểu, đôi khi bà ngoại tôi có nhiều suy nghĩ rất kỳ lạ, anh không vì mấy lời nói của bà ngoại tôi mà hiểu lầm thì tốt rồi." Chu Hạ Ninh khách khí nói, "Này, thầy giáo Chu, nếu có cơ hội thì nhờ anh giải thích với bà ngoại tôi một chút, uhm, cũng không cần nói quá rõ ràng, chỉ cần nói chúng ta bây giờ còn chưa hiểu rõ nhau, trước tiên cứ là bạn đã."

"Được". Chu Cảnh Ngu gật gật đầu thờ dài nhẹ nhõm, "Tôi cũng hơi lo lắng, chúng ta mới gặp nhau có một lần, cứ như vậy mà xác định quan hệ, hình như quá nhanh, tôi cảm thấy không tốt lắm."

Chu Hạ Ninh cười như không cười nhìn thầy giáo Chu, trong lòng không biết nói gì.

Thầy giáo Chu, là ai ngu ngốc đến đây hả? Người bị dọa sợ là tôi mới đúng nha? Chẳng qua cô chỉ nhắn một cái tin chúc năm mới rất bình thường, sau đó nói cho bà ngoại và mợ biết, cô và người ta đang còn liên lạc, để tránh cho bà ngoại và mợ lại bắt cô đi xem mắt lần nữa mà thôi.

Thật sự tôi không có ý gì khác nha! Thầy giáo Chu!

Nếu thầy giáo Chu không có ý đó, tâm trạng của Chu Hạ Ninh cũng tốt lên nhiều. Chờ Chu Cảnh Ngu trở lại phòng khách ngồi, cô mới bung trái cây đi lên.

"Ôi, Ninh Ninh thật là ngoan, nhanh nhanh ngồi đi." Di rất là nhiệt tình kéo tay Chu Hạ Ninh, muốn cho cô ngồi cạnh Chu Cảnh Ngu.

Chu Hạ Ninh cố ý chuyển hướng, ngồi xuống đối diện sofa: "Di à, cháu ngồi đây là được rồi."

Di là chị họ của mẹ cô, con gái lại vừa có bạn trai, đối với chuyện yêu đương đang có chút hứng thú, bởi vậy nhìn Chu Hạ Ninh, lại nhìn Chu Cảnh Ngu, chỉ cảm thấy giống với con gái và con rể nhà mình, đúng là trời đất tạo thành một đôi nha!

Bà ngoại ngẩng đầu nhìn đồng hồ:”Ấy chà, đến giờ xem tin tức rồi.”

Chu Cảnh Ngu cố lấy lại tinh thần, vội vàng nhìn TV, vừa rồi TV luôn chiếu phim gia đình khiến hắn ngồi xem mà chỉ muốn ngáp dài, vẫn cứ xem chút tin tức quốc tế, nếu không thì tin tức xã hội cũng được.

Chu Hạ Ninh nhìn Chu Cảnh Ngu, che tay ho nhẹ một tiếng, thật ra là đang cười thầm trong bụng.

Nhìn qua là biết, giáo sư Chu Cảnh Ngu tuyệt đối sẽ không hứng thú với “tin tức” của bà ngoại.

Quả nhiên, đến khi bà ngoại chuyển kênh rồi chăm chú xem TV, Chu Cảnh Ngu mới mất hết hi vọng, đáng về ỉu xiu.

Haiz, bà ngoại xem không phải là tin quốc tế, cũng không phải tin xã hội, lại càng không phải tin kinh tế, mà là tin giải trí.

Chu Hạ Ninh dùng tăm lấy miếng dưa mĩ, đang chuẩn bị đưa lên miệng, lại nghe thấy tên ngôi sao nào đó xuất hiện trên TV, cô giật mình ngẩng đầu lên.

Trong TV, MC trẻ tuổi đang giới thiệu tin tức HOT nhất gần đây.

“Từ lúc xảy ra scandal với Phạm Duyệt Tân đến nay, đã rất lâu Trang Dục không xuất hiện trước mặt mọi người, cả phóng viên đến hiện trường quay phim cũng bị nhân viên ngăn cản. Lại thấy Trang Dục và Phạm Duyệt Tân đều im lặng cho nên đã xuất hiện những tin đồn khác nhau, hôm nay, đài chúng tôi tiến hành buổi phỏng vấn độc quyền với Trang Dục, Trang Dục sẽ giải thích rõ ràng với mọi người về scandal gần đây, xin mời mọi người cùng xem video phỏng vấn.”

Xung quanh rất yên lặng, Chu Hạ Ninh không chớp mắt nhìn màn hình TV, Trang Dục ăn mặc rất thoải mái xuất hiện trên màn hình.

“A, đây là Trang Dục, bà biết cậu ta, bà đã từng thấy ảnh chụp của cậu ta!” Bà ngoại vỗ đầu gối, quay qua nói chuyện với di hợ, “Anh chàng này đáng về thật dễ nhìn, A Phó nhà chúng ta được một nửa như nó thì tốt rồi.”

“Di nói không đúng nha , A Phó tính tình rất tốt, lại còn đẹp trai, cửa nhà di có khi đều bị nữ sinh đập hỏng mất rồi.” Di hợ cười trêu chọc.

Bà ngoại và di nói chuyện ở bên tai, nhưng Chu Hạ Ninh không xen vào, chỉ nghiêm túc xem TV.

“Trang Dục, mọi người đều biết chuyện tình cảm của anh và Phạm Duyệt Tân đã xuất hiện từ nhiều năm nay, nhưng mà hai người cũng không ra mặt giải thích hay là chấp nhận, tháng trước hai người lại bị chụp được cảnh hẹn hò ở trong nhà hàng, làm cho mối quan hệ này lại dấy lên nhiều nghi ngờ, xin hỏi anh có ý kiến gì không?”

Nhìn khung cảnh xung quanh, hình như là trong phòng khách sạn. Lâu nay Chu Hạ Ninh không xem tin giải trí, cũng không biết rõ lịch trình của Trang Dục.

“Nhiều nghi ngờ? Anh nói quá nhẹ nhàng rồi.” Trang Dục cười, về mặt thoải mái, “Chính là bị mọi người phủ nhận.”

Phóng viên cũng nở nụ cười:” Đúng vậy, mọi người đều cho rằng scandal này là thật, hai người nói trước đây là bạn tốt, có phải là đang che giấu chuyện gì.”

Chu Hạ Ninh nghe xong mà bật cười.

Xem ra, phóng viên này là người quen của Trang Dục. Cũng đúng, người như Trang Dục, tính tình cũng không phải là khó gần, chắc cũng thân với mấy phóng viên. Nếu cần giải thích, cũng phải tìm người phối hợp ăn ý đến.

Không hiểu tại sao, phản ứng đầu tiên của Chu Hạ Ninh chính là, lần này Trang Dục cố ý tìm phóng viên đến làm sáng tỏ scandal của hắn và Phạm Duyệt Tân.

Đột nhiên cô nhớ đến dáng vẻ muốn nói lại thôi của Trang Dục trong buổi tiệc chúc mừng hôm nọ.

Trong TV, Trang Dục cười nhẹ nhàng, nhìn vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.” Tôi và Phạm Duyệt Tân thật sự chỉ là bạn, chưa từng có hành động nào vượt quá tình bạn, tin đồn trước đó tôi không ra mặt làm sáng tỏ là bởi vì cảm thấy đó chỉ là tin đồn, không quá quan trọng. Mà lần này, tôi ngoài ý muốn bị chó săn bắt gặp, góc chụp, khoảng cách rất tốt, cũng thật xảo quyệt, lại viết bừa một bài, cứ như tôi đang giấu đầu hở đuôi. Tôi cảm thấy chuyện này đã trở nên nghiêm trọng , vậy nên mới thông qua chương trình này để cho mọi người hiểu được sự thật.”

“Anh nói bây giờ là bạn, vậy không biết sau này có cơ hội phát triển sang một giai đoạn khác không?” Phóng viên cười hỏi.

Bà ngoại cũng đang cười, rất có kinh nghiệm nói với di đang ngồi bên cạnh:” Ha ha, mấy lời nói là bạn, lại nói chuyện về sau cũng chưa biết thế nào, thật ra đều là giả.”

“Tôi và Phạm Duyệt Tân, trước kia là bạn, bây giờ là bạn, sau này nhiều nhất cũng chỉ là bạn, không có khả năng phát triển sang một mối quan hệ khác.”

Trang Dục vẫn cười, giọng nói vô cùng khẳng định.

Phóng viên cũng ngạc nhiên:” Anh là nói, anh xác nhận anh và Phạm Duyệt Tân sau này cũng không có khả năng?”

Đúng vậy, chúng tôi quen biết đã nhiều năm, nếu muốn phát triển sẽ không chờ đến bây giờ, mà bây giờ không có, về sau chắc chắn sẽ không. Nếu có một ngày tôi có bạn gái, tuyệt đối cũng không phải là cô ấy.”

Trang Dực nói những lời này, nghe như thật bình thường, nhưng Chu Hạ Ninh lại nhú mày. Cô khẳng định, Trang Dực và Phạm Duyệt Tân đã cãi nhau, hoặc là có tranh chấp.

Là vì cái scandal này? Hay, vì cô?

“Cho nên, về sau xin các nhà báo giờ cao đánh khẽ, không cần viết bừa quan hệ của tôi và Phạm Duyệt Tân, chuyện này sẽ làm tôi rất khó xử, dù sao tôi cũng đã lớn tuổi, có lẽ đã đến lúc nên cưới vợ sinh con!”

Trang Dực cười tự trêu đùa chính mình, lại làm cho hai mắt phóng viên đối diện sáng rỡ.

“Nói như vậy, anh đã có người trong lòng? Chuẩn bị bước vào một giai đoạn mới của cuộc đời?”

“Nói chuyện này có khi còn rất sớm, nhưng sau này sẽ có người như vậy nha! Tôi chỉ có thể nói, chuyện này có rất nhiều khả năng, tôi cũng hi vọng sẽ nhanh gặp được cô ấy.” Trang Dực cười sáng khoái, “Anh sẽ không cho rằng tôi sẽ sống một mình hết đời chứ?”

“Đương nhiên là không. Nếu anh sống một mình, vậy tôi không phải là sẽ không cưới được vợ sao.” Phóng viên và Trang Dực haha cười.

Chu Hạ Ninh thấy vậy thì mắt húng. Quả nhiên, đàn ông bộ mặt quá đẹp cũng không an toàn, Trang Dực cứ tươi cười trên TV như vậy cũng không biết đã bắt mắt hồn bao nhiêu thiếu nữ.

Cô quay đầu, đã nhìn thấy bà ngoại cười đến không khép miệng lại được.

“Ái chà, bà rất thích nhìn mấy đứa trẻ xinh đẹp, cũng không biết cha mẹ nó lớn lên ra sao, thế mà có thể sinh được đứa con dễ nhìn như vậy, may mắn là ngôi sao, bằng không cứ cất giấu trong nhà có phải lãng phí không?”

Chu Hạ Ninh lắc đầu cười, đứng dậy phui tay chuẩn bị lên lầu.” Bà ngoại, dì, thầy giáo Chu, mọi người cứ ngồi nói chuyện, cháu lên phòng làm bài tập.”

“A, Ninh Ninh, cháu bây giờ còn có bài tập sao? Bà ngoại nghi ngờ hỏi, “Ninh Ninh, cháu đi rồi, Cảnh Ngu làm sao đây? Sao cháu có thể để một mình nó ngồi trong này?”

Chu Hạ Ninh bĩu môi, bước nhanh lên cầu thang. Vào phòng, cô nghĩ nghĩ rồi gửi tin nhắn.

Nhanh xuống nhà tiếp khách đi.

Người nhận là A Phó.

Chu Hạ Ninh ngồi vào bàn, cố ý làm cho mình bình tĩnh lại, tối qua khi đọc kịch bản cô lại có thêm một số ý tưởng cần phải ghi lại, tránh cho qua vài ngày nữa lại quên mất.

Cô cúi đầu, đang chuẩn bị mở quyển kịch bản, đột nhiên di động vang lên.

“Hạ Ninh, bạn nhanh xem tin tức đi, đài truyền hình đang phỏng vấn Trang Dực đó!” giọng nói của Tiền Hữu Đa rất vui vẻ.

“Mình nói này Hữu Đa, bạn kích động như vậy làm gì?” Chu Hạ Ninh cảm thấy hôm nay có quá nhiều chuyện khó hiểu.

“Ày, chẳng phải mình không thích Phạm Duyệt Tân kia sao. Bạn cũng biết trước kia mình đã từng hợp tác với cô ta, đúng là ngôi sao! Mình thấy lần này chính là cô ta thăm mến Trang Dực mà Trang Dực lại ghét cô ta, quả nhiên là có mất thần! Ha ha ha!”

Tiền Hữu Đa cười vang, Chu Hạ Ninh đành phải để điện thoại cách xa lỗ tai.”Mình nói này Hữu Đa, bạn cứ quan tâm đến chuyện tình cảm của người khác làm gì, không bằng cố gắng học thuộc kịch bản đi.”

Khi quay thì cô đã phát hiện, cho dù lời thoại rất ngắn nhưng Tiền Hữu Đa luôn đọc sai, cho dù nét mặt của cô ấy diễn tả rất đúng.

“Ày, Hạ Ninh, làm sao mà bạn đáng ghét như vậy! Cứ đựng đến nỗi đau của người ta là sao! Đáng ghét đáng ghét! Đúng rồi, năm mới vui vẻ, gặp lại sau.”

“Năm mới vui vẻ, hôm sau gặp.” Chu Hạ Ninh dờ khóc dờ cười cất điện thoại của Tiền Hữu Đa, cuối cùng quyết tâm mở trang đầu tiên của kịch bản.

Đây là bộ phim điện ảnh huyền huyền đầu tiên của cô, là lần đầu tiên cô đảm nhiệm vai chính trong phim, cũng là lần đầu tiên cô hợp tác với Hạ Thao.

Nhiều “lần đầu tiên” như vậy, thật sự không nên phạm sai lầm nha!

Đột nhiên Chu Hạ Ninh cảm thấy rất áp lực. Đương nhiên phải cố hết sức mà ứng phó.

Ừ, đây là chuyện tốt.

Hẹn Hạ Thao rất nhiều lần, nhưng mà vì rất nhiều nguyên nhân mà chưa thể gặp mặt, ngày hôm qua bọn họ mới hẹn ngày 10 tháng giêng gặp lại, chính là ngày mai.

Chu Hạ Ninh nhìn ngày trên quyển lịch, trong lòng có chút hốt hoảng.

Ngày mai, cô nên xưng hô với ông ấy thế nào đây?

Chu Hạ Ninh vốn hẹn Hạ Thao gặp lúc 11 giờ, hỏi thăm mấy câu rồi mới ăn cơm, sau đó buổi chiều mới nói chuyện. Vốn là kế hoạch đang tốt đẹp, nhưng trước khi ra cửa thì bà ngoại lại muốn đi cùng với cô.

“Ninh Ninh à, cháu đi đâu vậy? Muốn đi vào thành phố sao?”

Chu Hạ Ninh chần chờ, gật gật đầu.

“Vậy thì tốt rồi, bà muốn đi trung tâm thương mại, cháu đưa bà đi luôn nhé.”

Chu Hạ Ninh nghĩ một chút. bà ngoại cô vốn mù đường, cho nên mỗi lần đi vào thành phố đều cần có người đi cùng, hôm nay mẹ không ở nhà, A Phó đi chơi với bạn, cậu đi làm, ông ngoại lại không chịu đi cùng, vậy là chỉ còn mỗi mình cô.

“Nhưng là, cháu hẹn bạn...” Cô không dám nói là hẹn Hạ Thao, người nhà bọn họ, từ ông ngoại cho đến A Phó không ai muốn nghe đến tên Hạ Thao.

“Bạn cháu là ai? Bà biết không? Nếu không bà cùng đi ăn cơm với cháu, chờ cháu ăn xong lại đưa bà đi dạo phố?”

“A, bà không biết. Thôi để cháu đưa bà đi dạo phố rồi cháu đi ăn cơm sau vậy.”

“Vậy được rồi. Tí nữa nếu cháu bận, để bà đi một mình vậy.” Bà ngoại tiếc nuối nói.

Chu Hạ Ninh chột dạ quay đầu, lại ngại ngùng đề nghị bà ngoại tự đi một mình.

Đến khi hai người đi tàu điện ngầm vào thành phố, cô đưa bà ngoại đến trung tâm thương mại, rồi mới đi đến nhà hàng đã hẹn với Hạ Thao, lúc đó đã là 11h30.

Cô ra khỏi thang máy, đi vào nhà hàng đã nhìn thấy Hạ Thao, ngồi bên cạnh ông là hai người một nam một nữ, cô từ từ đi đến, chần chờ một chút mới gọi: “Đạo diễn...”

Vừa nói xong hai chữ này, trong lòng lại hơi cô lo lắng, sau đó nhìn thấy ánh mắt buồn bã của Hạ Thao.

Cô khẽ cắn môi không nói tiếp. Kịp trước gọi quen, bây giờ lúc cần mở miệng thật sự có chút khó khăn, vừa rồi cô cứ theo bản năng mà gọi như vậy.

Đúng là, quyết định của cô quả thật không thành công...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Mỗi Người Đều Có Một Lối Đi Riêng

Không cần Hạ Thao giới thiệu, Chu Hạ Ninh đã nhận ra, người đàn ông này là diễn viên nam nổi tiếng trong nước Hạ Uyên, bên cạnh anh ta là cô vợ mới cưới Đào Từ Ý. Hai người này Hạ Ninh đều đã gặp nhưng không thân quen.

“Đạo diễn Hạ, hóa ra anh có hẹn, không biết có quấy rầy hai người không?” Hạ Uyên cười nói, ánh mắt lại liếc nhìn Chu Hạ Ninh thật nhanh.

Chu Hạ Ninh nhớ Hạ Thao từng nói, nam chính đã chọn Hạ Uyên, chắc là Hạ Uyên nhìn thấy Hạ Thao, cho nên qua chào hỏi.

“Xin chào, tôi là Chu Hạ Ninh.” Chu Hạ Ninh cong môi, vui vẻ tự giới thiệu.

Hạ Uyên nhíu mày: “Xin chào, tôi là Hạ Uyên, đây là vợ tôi Đào Từ Ý.” Anh ta nghiêng người giới thiệu Đào Từ Ý, Đào Từ Ý nhìn Chu Hạ Ninh mỉm cười, khẽ gật đầu: “Xin chào.”

Hạ Thao nghĩ, đề nghị Hạ Uyên: “Có hẹn không bằng vô tình gặp gỡ, đã vậy thì cứ ngồi xuống nói chuyện, tôi và...” Ông quay đầu nhìn Chu Hạ Ninh, “Tôi và Chu Hạ Ninh hôm nay hẹn gặp là để nói chuyện về bộ phim.”

“Vây thì tốt quá.” Hạ Uyên mỉm cười, đôi mắt hơi nheo lại như có điều cần suy nghĩ.

Chu Hạ Ninh cúi đầu cười nhẹ, trong lòng trầm nghĩ, người này chưa đến 30 tuổi đã kết hôn, ở trong giới cũng coi như là sớm. Sau này cô thường nghe được scandal của hắn với mấy ngôi sao nữ khác, không biết vợ hắn làm sao có thể chịu được.

Đào Từ Ý cũng là nữ diễn viên mới nổi mấy năm gần đây, sau khi kết hôn xong cũng không từ bỏ nghiệp diễn, sau đám cưới một tháng đã bắt đầu quay phim. Nhưng bây giờ nhìn cô ta ngồi bên cạnh Hạ Uyên đúng là đáng về cô vợ nhỏ ngọt ngào.

Tuy rằng không quen, nhưng cô thường xuyên nghe được người khác nói chuyện về cô ấy. Nghe nói là một cô gái dịu dàng hiền thực đúng chuẩn vùng Giang Nam.

Chu Hạ Ninh chỉ suy nghĩ vài giây rồi thôi. Cũng giống như cô gả cho người đàn ông kia, tình yêu và hôn nhân giống như một người uống nước, ấm lạnh tự biết, chua cay ngọt bùi là do chính mình uống vào.

Hạ Uyên chắc đã đọc qua kịch bản nên đưa ra vài ý kiến cũng rất khả thi, đối với người nghiêm túc trong công việc Chu Hạ Ninh rất có hảo cảm, hơn nữa mấy scandal đó cũng chưa chắc đã đúng, cô bỏ qua nghĩ ngò lúc đầu, nghiêm túc bàn luận công việc.

Đây là kịch bản Hạ Thao mới chọn, nhưng cũng không phải chọn qua loa, chỉ là sau khi Hạ Thao nhận được kịch bản này, vẫn chưa có cơ hội, mà lần này ông nghe được Chu Hạ Ninh bị đoạt vai, trong lòng lo lắng mới nhìn lại đồng kịch bản rồi lấy ra kịch bản đặc biệt này.

Mấy năm gần đây phim huyền huyền cũng không có nhiều, nếu quay phim chắc chắn sẽ thu hút người xem, đương nhiên, quan trọng nhất là vấn đề kinh phí, bởi vì hậu kỳ cần làm rất nhiều hiệu ứng đặc biệt, bộ phận này cần khá nhiều vốn, nếu không làm tốt mà cứ tung ra sẽ làm hỏng uy tín của ông.

Hạ Thao hay Hạ Uyên đều là những người bận rộn bàn luận một buổi chiều đã là quá nhiều, đến khi Hạ Thao có chút tiếc nuối rồi đi, Chu Hạ Ninh đã có thêm mấy phần hy vọng với bộ phim này.

Chuyện may mắn nhất của một diễn viên, đó là có thể chọn được một kịch bản hay, đạo diễn giỏi, và hòa hợp với các diễn viên khác.

Hình như cô bây giờ đã gặp được may mắn đó rồi.

Lúc nhận được điện thoại của Diệp Duy Mộng thì Chu Hạ Ninh đang đắp mặt nạ. Không còn quay phim nên cô đang rất nhàn rỗi, bởi vì cô đã báo trước cho chị Đỗ tạm thời không cần nhận mấy hợp đồng linh tinh, cô muốn có thời gian nghiền ngẫm kịch bản.

Nhìn điện thoại hiện lên ba chữ “Diệp Duy Mộng”, cô ngáy người trong phút chốc.

Từ năm trước cô nhờ Đường Diễm tố cáo chuyện của Diệp Duy Mộng và Phương Hân Đồng trên diễn đàn trường, cô ta cũng chưa từng liên lạc với cô.

Tuy rằng chị Đỗ không thích cô ta, nhưng dù sao cô ta cũng là diễn viên do chị quản lý nên vẫn phải vì cô ta mà chạy ngược chạy xuôi.

“A lô.” Giọng nói của Chu Hạ Ninh có chút lạnh lùng, bây giờ cô không muốn lại lãng phí sức lực diễn kịch với Diệp Duy Mộng, nhưng cũng không ngờ cô ta còn mặt dày liên lạc với cô.

“A lô, Hạ Ninh?” Diệp Duy Mộng vẫn cứ nói chuyện nhỏ nhẹ như vậy.

“Ừ, chuyện gì.” Chu Hạ Ninh không vui trả lời, tay chậm rãi bóc ra lớp mặt nạ, nhẹ nhàng xoa bóp mặt.

“Này, bạn dạo này có khỏe không?”

“Ừ, cũng được.” Chu Hạ Ninh trả lời qua loa, cô thật sự không nghĩ ra Diệp Duy Mộng còn có chuyện gì có thể nói với cô.

“Bạn bây giờ đang quay phim gì? Mình đang quay, bạn biết bộ phim này không? Đúng rồi, tháng sau mình sẽ đến đoàn phim, hình như có đạo diễn Trần Hoài Trúc đó.”

Diệp Duy Mộng hỏi tình hình gần đây của cô. Chu Hạ Ninh vừa nghe vừa nhướn mày: “Bây giờ tôi đang ở nhà nghỉ ngơi. À, tôi còn bận việc, cô không có chuyện gì thì tôi tắt máy.”

Nói xong, Chu Hạ Ninh cũng không đợi cô ta trả lời, trực tiếp tắt điện thoại.

Diệp Duy Mộng cảm di động, cắn môi, về mặt không cam tâm.

Hôm nay cô ta nghe được hai tin tức. Một là nghe nói vai chính trong trước đây là Chu Hạ Ninh, một tin khác nghe nói đạo diễn Hạ Thao muốn chọn Chu Hạ Ninh làm nữ chính.

Tuy rằng đều là tin đồn, nhưng không có gì thì tại sao lại có tin đồn, ít nhất có thể nói trong giới này Chu Hạ Ninh đã có danh tiếng nhất định.

Rõ ràng hai người cùng lúc vào nghề, cùng nhau quay quảng cáo, cùng quay bộ phim đầu tiên, thậm chí vai diễn trong bộ phim đầu tiên đó cô ta còn giành được từ trong tay Chu Hạ Ninh. Rõ ràng nửa năm trước hai người đều là diễn viên mới không có tiếng tăm gì, nhiều nhất chỉ diễn mấy vai phụ, cô diễn còn nhiều thời gian diễn và lời kịch hơn Chu Hạ Ninh diễn, nhưng vì sao nửa năm nay, cô vẫn không được chọn vào mấy bộ phim lớn, Chu Hạ

Nhìn lại có thể được đạo diễn nổi tiếng chọn đóng vai chính?

Cô thầm hận, nhớ tới lần trước đây vào Ngô Chính Khôn, chỉ biết vui vẻ lại không biết giúp đỡ, cô khó khăn lắm mới thoát khỏi hắn.

Nếu, nếu hiện tại cô và Chu Hạ Ninh còn là bạn, cô có thể nhờ Chu Hạ Ninh nói với đạo diễn Hạ xin cho cô một vai diễn chính?

Nghĩ đến những chuyện này, trong lòng cô lại thầm hận!

Nếu không phải chị Đỗ bắt công, thì làm sao bây giờ cô cũng mới chỉ là một diễn viên phụ, mà Chu Hạ Ninh lại thành diễn viên chính!

Chu Hạ Ninh cứ ra vẻ trong trắng, cô ta có thể nhận được vai chính nhanh như vậy, chắc chắn là nhờ vào ai đó, không chừng đó chính là đạo diễn Hạ! Ánh mắt của cô sáng lên, cảm thấy chính mình suy đoán rất chính xác, bằng không ngoài kia còn rất nhiều nữ diễn viên mà tại sao đạo diễn Hạ lại cố tình chọn Chu Hạ Ninh?

Bộ vốn chọn Chu Hạ Ninh là vai nữ chính, không phải đạo diễn Trần Hoài Trúc cuối cùng vẫn chọn Phạm Duyệt Tân sao. Mấy đạo diễn nổi tiếng làm phim luôn chọn mấy bộ phim lớn, làm sao có thể chọn một diễn viên mới không có chút danh tiếng nào!

Cô càng nghĩ càng cảm thấy mình suy đoán rất đúng! Chu Hạ Ninh có thể thuận lợi như vậy không phải là vì lên giường với người đáng tuổi cha cô ta sao? Gia trong sạch, hóa ra cũng như vậy mà thôi!

Cô âm thầm khinh bỉ, rồi trong lòng mới cảm thấy thoải mái. Cô đi đến trước gương, tự nhìn chính mình, nhìn thế nào cũng thấy đẹp hơn Chu Hạ Ninh? Chả lẽ Chu Hạ Ninh có người nhìn trúng, mà cô lại không có sao?

Bây giờ cô mới cảm thấy không có người làm chỗ dựa, một người mới như cô muốn bước lên cao có bao nhiêu khó khăn! Cô không muốn cứ như vậy mà biến mất trong giới giải trí mỗi ngày đều có một đồng người mới xuất hiện, nếu không thể nổi tiếng, rất nhanh sẽ có những cô gái trẻ trung xinh đẹp hơn chen vào vị trí của cô!

Một tháng sau, bộ phim mới của đạo diễn Hạ Thao có tên chính thức là bắt đầu quay phim tại thành phố H.

Ngày họp báo, trời trong nắng ấm, Chu Hạ Ninh có chút lo lắng, đây là lần đầu tiên trong đời này cô đảm nhiệm vai nữ chính, hơn nữa đạo diễn lại là Hạ thao.

Cô không muốn bị người ta nói do cô làm hại bộ phim của Hạ Thao.

Trước khi họp báo diễn ra, Chu Hạ Ninh nhận được tin nhắn của Trang Dục, từ lúc nhận được tin nhắn chúc mừng năm mới, đây là lần đầu tiên cô nhận được tin nhắn của Trang Dục.

Chúc mừng em. Không cần lo lắng, nếu không biết nói gì thì cứ mỉm cười thôi.

Cô đang nghĩ nên trả lời thế nào, điện thoại đã rung lên, lại nhận được một tin nhắn mới.

Em cười rất đẹp.

Cô suy nghĩ rồi quyết định cắt di động không trả lời.

Tin nhắn như vậy, cứ giả ngu là thích hợp nhất.

Từ lúc biết Trang Dục có ý giải thích scandal, trong lòng cô luôn có cảm giác rất nhanh Trang Dục sẽ có hành động.

Chắc hẳn phải nhận nại lắm mới chỉ nhận tin như vậy. Nhưng mà, bây giờ cô chỉ tập trung vào bộ phim mới, không có thời gian mà chơi đùa với hắn.

Buổi họp báo chính thức bắt đầu, Chu Hạ Ninh cố giữ bình tĩnh. Hai bên đường là các phóng viên đang tác nghiệp, còn cô và Hạ Uyên tươi cười đi vào hội trường.

Đã lâu rồi cô không được tham gia những sự kiện lớn như vậy. Đôi khi, thật là nhớ cảm giác này.

Đầu tiên là nhà sản xuất và Hạ Thao giới thiệu nội dung bộ phim, sau đó là Chu Hạ Ninh và Hạ Uyên tự giới thiệu, cuối cùng là phóng viên từng người.

Người bị hỏi nhiều nhất là Hạ Uyên, sau đó mới là Chu Hạ Ninh, dù sao Chu Hạ Ninh cũng là người mới, ngày trước lên báo là nhờ vào Trang Dục và Lê Huyền, nhưng chuyện lần đó cũng rất nhanh bị chìm xuống, tên của cô cũng nhanh chóng bị người ta quên lãng.

Nhưng nhà báo không phải người thường, rất nhanh đã có người nhớ đến.

“Tôi nhớ cô Hạ Ninh là Trang Dục là bạn thân phải không? Lần này cô đảm nhiệm vai nữ chính, vậy Trang Dục có truyền thụ cho cô ít kinh nghiệm không?” Phóng viên hỏi câu này rõ ràng không có ý tốt, hỏi xong anh ta mỉm cười nhìn Chu Hạ Ninh.

Hạ Thao nhú mày.

Chu Hạ Ninh lắc đầu cười.” Không có, tôi và Trang Dục chỉ là cùng đóng phim nhưng cũng không thân, và cũng không liên lạc với nhau. Giờ nếu gặp được anh ta, cũng hi vọng anh ta là tiền bối sẽ cho tôi chút kinh nghiệm diễn xuất.”

Lời này tuy có ý trả lời câu hỏi nhưng cũng như chưa nói gì. Phóng viên kia lại chưa từ bỏ ý định, đang muốn hỏi thêm.

Nhưng phía sau anh ta đã có người đứng lên, giành trước hỏi.” Đạo diễn Hạ, tôi là phóng viên của Tuần San giải trí, tôi muốn hỏi anh, tại sao anh lại muốn chọn Chu Hạ Ninh và Hạ Uyên đảm nhận vai chính?”

Chu Hạ Ninh ngồi trên sân khấu, thấy Đường Diêm trừng mắt nhìn cô rồi mới ngồi xuống, môi khẽ mỉm cười.

Nhưng Đường Diêm vừa ngồi xuống đã bị người bên cạnh trừng mắt nhìn, cô theo bản năng rút người lại, nhanh chóng lo sợ.

Được rồi, cô lừa sư phụ tự tiện làm việc, không biết sau khi về sư phụ có phạt cô chép 1000 lần tin tức cảnh cáo không đây?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nồi Nào Úp Vung Nấy

Trên đường người qua lại đông đúc, một cô gái trẻ có vẻ rất nhàn nhã ngồi ở ghế đá ven đường nghe nhạc, tóc dài đen nhánh buộc hờ hững bên vai phải, cô cúi đầu nghiêm túc đọc quyển sách trên tay.

Màn hình từ từ lại gần có thể nhìn thấy trên tay cô là một quyển sách cổ được đóng bằng chỉ bản, bìa mặt hơi ố vàng, nếu như là người hiểu biết thư pháp, có lẽ sẽ nhìn ra được tên sách.

U Du Tiên Thư.

Bốn chữ được viết bằng chữ phồn thể, nét bút mạnh mẽ thấm qua giấy, mùi thơm của mực như đang tỏa ra thơm ngát.

Cách đó không xa, có một người đàn ông mặc áo gió màu đen, nhưng không nhìn rõ khuôn mặt, đang chăm chú nhìn cô gái.

Màn hình vừa chuyển, cô gái đã đứng lên tay cầm quyển sách kia, từ từ đi vào một cái hẻm nhỏ ven đường.

Người đàn ông chần chờ một chút rồi cũng chạy đuổi theo, hình như đang cố gắng đuổi theo cô gái.

Cô gái đi vào con hẻm có ánh sáng âm u, bốn phía yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng mèo hoang kêu văng vẳng, hình như không có một bóng người. Cuối cùng cô dừng bước, trước mặt cô là một người đàn ông thấp bé, râu mọc lồm cồm, ánh mắt đục ngầu, cau mày nhìn cô.

“Người là ai?” Ánh mắt của hắn nhú lại, trong lòng có cảm giác nguy hiểm, hắn đang định chạy trốn khỏi cô gái, bỗng nhiên chỉ thấy cơ thể cứng đơ.

Trước mặt cô gái là quyển sách kia, quyển sách tự động lật qua rồi dừng lại, trong tờ giấy có ghi. Màn hình quay đặc tả, chữ trên tờ giấy là dùng loại chữ cô đề viết:

Ảo: giống như dương mà không phải là dương, giống lợn mà không phải là lợn. Tại địa hạ thực tử nhân nào, năng nhân ngôn. Dùng bách chi cảm kỳ đầu lại vừa giết chi.

Ồ trong là một trang giấy màu đen, trong hình là một loài gần giống như heo.

Cô gái cười khê, trong tay đột nhiên xuất hiện một cành cây, tay cô chuyển động rất nhanh rồi bắn về phía người đàn ông đang đứng.

“Đừng!” Tiếng kêu thảm thiết của hắn mới kịp phát ra một nửa, cả người đã biến mất trong không khí.

Tay cô gái làm một kết ấn khá phức tạp, quyển sách phát ra ánh sáng, một giây sau ánh sáng tan đi, tờ giấy đen nhánh đã hiện lên hình ảnh có màu sắc rực rỡ.

Cô gái tươi cười, giờ tay cầm quyển sách, ngón tay khẽ chạm vào hình ảnh trên tờ giấy: “Xong! Hi hi, Ảo thú, cuối cùng cũng bắt được một con thượng cổ dị thú!”

Trên bức ảnh, trong mắt Ảo thú có chút không hiểu.

Cô gái lắc đầu: “Nếu người an phận mà sống, ta cũng không đi bắt người. Hai tháng nay trong thị trấn có mấy vụ án chết người khó hiểu, mỗi thi thể đều bị mất não.”

Nói đến chuyện này, cô gái khẽ cau mày tựa như rất bức bối:” Ta mất rất nhiều công sức mới tìm được người.”

Cô gái nói xong nhanh chóng đóng quyển sách lại, quay người nhìn một chút, sau đó chạy thật nhanh đến đầu ngõ quan sát xung quanh, chân mày lại nhíu chặt hơn.

Chờ cô đi khỏi đó, từ trong góc người đàn ông áo đen hiện ra, màn hình lại gần, đó là một người đàn ông có vẻ mặt tái nhợt, hần chăm chú nhìn cô gái càng lúc càng xa, hai mắt khẽ nhíu.

Hình ảnh dừng lại, ngọn đèn bật lên chiếu sáng cả một phòng.

“Thế nào”? Hạ Thao có chút gấp gáp nhìn Chu Hạ Ninh bên cạnh.

“Rất tốt nha.” Chu Hạ Ninh nở nụ cười, vừa rồi tuy rằng chỉ có một đoạn ngắn, nhưng mà hiệu ứng lúc tiên thư phát ra ánh sáng giữa không trung làm vô cùng tốt.

Hạ Uyên đứng bên cạnh cũng vỗ tay:” Hiệu ứng rất tuyệt!”

Không chỉ hai diễn viên chính, nhân viên trong đoàn đều đánh giá khá tốt:” Không hổ danh công ty đến từ Mỹ, cũng không uổng phí chúng ta bỏ ra một số tiền lớn.”

Đây là một đoạn trong , thật ra chỉ có một đoạn do công ty chuyên phụ trách hiệu ứng làm thử cho bọn họ kiểm tra. Lần này Hạ Thao rất quyết tâm, thế phải quay bộ phim này thật tốt, biên tập, âm thanh, hiệu ứng đều tiến hành một lần, như vậy sẽ nhanh được công chiếu.

Loại phim huyền huyền, trình độ của diễn viên là quan trọng, nhưng mà quan trọng nhất vẫn là phần hiệu ứng.

Giống như đoạn phim ngắn vừa rồi, lúc Chu Hạ Ninh diễn trước mặt cũng không có tiên thư, lại càng không có ánh sáng, tất cả đều dựa vào cô tự tưởng tượng, đây mới chính là bài kiểm tra lớn nhất từ lúc cô vào nghề đến nay.

Khó nhất chính là không có gì.

Trước khi xem đoạn diễn thử, thật ra trong lòng cô rất lo lắng, đến bây giờ cũng coi như thả lỏng được một chút.

Bộ phim mới quay được một phần ba, cũng chưa được một nửa đâu.

Sau khi xem xong đã gần nửa đêm, Chu Hạ Ninh đi ra khỏi phòng hội nghị trong khách sạn, vừa ngáp vừa đi về phòng, thì nhận được điện thoại của Đường Diễm.

Nhờ vào vai chính, hoặc là có Hạ Thao âm thầm giúp đỡ, cô bây giờ là một mình ở một phòng, thoải mái hơn nhiều.

“Alô, Diễm Diễm.”

“Alô, Hạ Ninh, bạn có biết hôm nay mình và sư phụ chụp được gì không?He he!” Đường Diễm bây giờ đã theo sư phụ của cô ấy đi lấy tin, chứng chính là chó săn bám đuôi, thường xuyên có tư liệu trực tiếp, lần trước gặp mặt người vừa gây lại vừa đen, nhưng cô ấy lại thích như vậy.

Chu Hạ Ninh không thể nào nghĩ được, một cô gái trẻ tại sao có thể theo người khác 24/24 vì muốn có tin trực tiếp, ví dụ như chị gái nào đó ngoại tình hay cặp đôi nào đó bị phát hiện hẹn hò.

Có lẽ là do hứng thú?

Cô bật cười lắc đầu:” Không đoán được.”

“Bạn đoán đi!” giọng nói của Đường Diễm rất hưng phấn, hiển nhiên là không muốn buông tha cho Chu Hạ Ninh.

Nhưng Chu Hạ Ninh thật sự cảm thấy mệt mỏi:” Tế bào não của mình đều đi ngủ hết rồi, không có sức mà chơi đoán chữ.”

Nói xong, cô còn ngáp một cái thật to.

“Ai chà, bạn làm mình mất hứng quá!” Đường Diễm đột nhiên đổi giọng nói, “Mình vừa chụp được Diệp Duy Mộng, bạn có biết đêm nay cô ta ở cùng với ai không?”

Chu Hạ Ninh giật mình, bỗng nhiên nhớ lại nửa tháng trước Diệp Duy Mộng đột nhiên đến phim trường.

Diệp Duy Mộng là không mời mà đến. Cô diễn xong mới nghe trợ lý Lô Đan nói cô có bạn học đến thăm, đang chờ bên cạnh. Cô vừa quay đầu nhìn, đã thấy Hạ Uyên đang trò chuyện vui vẻ với Diệp Duy Mộng.

Phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp có lẽ đều có loại ưu thế này, lúc nào cũng có thể bắt chuyện với đàn ông.

Cô tự nhiên sẽ không tiếp đón Diệp Duy Mộng, trực tiếp nói luôn cho cô ta biết cô muốn đi về nghỉ ngơi.

Kết quả Diệp Duy Mộng lại cười nói:” Hạ Ninh, vừa hay mình quay phim ở bên cạnh nên mới tới đây gặp bạn, bạn mệt rồi thì cứ đi nghỉ ngơi đi, mình theo anh Uyên với mấy người đi ăn khuya.”

Chu Hạ Ninh nhìn Diệp Duy Mộng không nói gì.

Có vài người luôn suy nghĩ không thực tế, dù sao cũng không quan trọng, cô cũng không muốn nói nhiều.

Hạ Uyên vừa kết hôn chưa đến nửa năm, cô không nghĩ Diệp Duy Mộng không biết.

“Là Hạ Uyên! Chính là người đang hợp tác quay phim với bạn!” giọng nói của Đường Diễm cực kỳ hưng phấn, đây là lần đầu tiên cô chụp được scandal của diễn viên nổi tiếng đó! Tuy là Diệp Duy Mộng mới chỉ là diễn viên hạng 3, nhưng Hạ Uyên là một ngôi sao nha!

Chu Hạ Ninh nhớ tới lúc xem đoạn giới thiệu, Hạ Uyên đến khá muộn mà hắn còn nói là đi ăn cơm với bạn.

Hóa ra người bạn kia chính là Diệp Duy Mộng.

Chu Hạ Ninh khẽ cười:”Đường Diễm, bạn đúng là bà tám nhiều chuyện!”

“He he, tin tức rúng động như vậy, đương nhiên mình phải chia sẻ với bạn đầu tiên nha.”

Tắt điện thoại, tâm trạng Chu Hạ Ninh có chút xuống dốc.

Cô nhớ lại bữa ăn lần trước, cô gái tươi cười nhẹ nhàng kia, đứng bên cạnh chồng của cô ấy thì ánh mắt luôn phát ra ánh sáng hạnh phúc.

Không biết ngày mai cô ấy nhìn thấy tin tức chồng của mình ôm ấp người khác, sẽ có loại phản ứng nào?

Trên đời này, mỗi ngày đều có phụ nữ gặp phải người đàn ông tệ bạc. Đôi khi cô cũng không hiểu rõ, bị giấu diếm sẽ hạnh phúc hơn hay nhanh kết thúc sẽ hạnh phúc hơn.

Ngày hôm sau, Chu Hạ Ninh phát hiện không khí trong đoàn có thay đổi. Hạ Uyên cau mày, ra ngoài gọi điện thoại.

Lộ Đan lén nói cho Chu Hạ Ninh:” Hạ Uyên bị lên báo.”

Đây coi như là tiết mục thường diễn ra trong vòng giải trí.

Tình nhân, vợ chồng xa nhau, hai người ở trời nam đất bắc không cùng một đoàn phim, có đôi khi thậm chí vài tháng không thấy mặt, chỉ nhờ vào điện thoại hoặc video để liên lạc, đàn ông cũng dễ dàng thay lòng.

Nhưng vin vào khoảng cách để làm lý do cho sai lầm của mình sao? Nói trắng ra là cái có đàn ông lấy ra để vì mình mà thôi.

Ánh mắt Chu Hạ Ninh nhìn Hạ Uyên cũng lạnh dần. Quay đầu, cô lại thấy ánh mắt âm trầm của Hạ Thao. Cô thầm thở dài, khép mắt không nhìn Hạ Uyên nữa.

Có lẽ hành vi của Hạ Uyên, gọi lại ký ức của Hạ Thao. Đặc biệt, bây giờ còn có cô ở đây.

Chu Hạ Ninh và Hạ Uyên đều là diễn viên chuyên nghiệp, tuy rằng trong lòng có nhiều suy nghĩ, nhưng chỉ cần quay phim bọn họ sẽ hóa thân thành nhân vật trong đó, tất cả mọi chuyện bên ngoài tựa như không tồn tại.

Chu Hạ Ninh không thể không thừa nhận, có vài người, năng lực và nhân phẩm là hoàn toàn đối lập nhau.

Hạ Uyên và diễn viên hạng ba có ngoại tình hay không, trở thành tin tức HOT nhất trong ngày hôm nay.

Nói tin còn chưa chính xác là do phóng viên của tuần san giải trí chỉ chụp được ảnh Hạ Uyên và Diệp Duy Mộng cùng đi ăn tại nhà hàng, cũng không có thêm chứng cứ nói rằng hai người ngoại tình.

Cho nên, khi đọc được tin tức ngày hôm sau thì Chu Hạ Ninh cũng chỉ nhíu mày, trong lòng cũng không thấy bất ngờ.

Nếu muốn từ trong cái vòng luân quần này đi lên, mỗi người đều phải có quan hệ của chính mình và một cái đầu thông minh.

Tin tức ngày hôm sau cũng không có gì mới. Hạ Uyên lên tiếng giải thích, hôm đó không chỉ có hai người, mà là có 4 người, cô gái kia cũng không phải là tình nhân của hắn mà là bạn gái của bạn hắn. Ảnh chụp giống hệt với bức ảnh trên báo ngày hôm qua, vì là ảnh chụp buổi tối nên không được rõ ràng, nhưng có thể nhìn thấy cô gái kia đang ôm một người đàn ông khác mà Hạ Uyên chỉ đứng cười ngay bên cạnh.

Lần này, dư luận lập tức ầm ỹ. Có rất nhiều ý kiến khác nhau.

Mà vợ của Hạ Uyên, Đào Tử Ý đang quay phim tại Đông Bắc cũng lên tiếng tin tưởng chồng của mình.

Chu Hạ Ninh nhìn tin tức, trong đầu còn văng vẳng cuộc điện thoại của Đường Diễm gọi đến.

“Hạ Ninh, mình chắc chắn 100% đêm đó chỉ có hai người Hạ Uyên và Diệp Duy Mộng! Căn bản là không có thêm ai khác! Càng không có người đàn ông thứ 2!”

Đương nhiên Chu Hạ Ninh tin Đường Diễm, cũng giống như cô hiểu rõ con người Diệp Duy Mộng.

Hạ Uyên hay là một người xa lạ trong giới giải trí, chỉ cần gắn mác bạn của Hạ Uyên, Diệp Duy Mộng sẽ không cảm thấy vấn đề này quá khó khăn.

Huống hồ, có người đàn ông nào mang theo bạn gái đi chơi còn để cho người khác ôm bạn gái của mình, mà mình thì chỉ đứng một bên nhìn?

Cái gì mà Hạ Uyên và người đàn ông kia là bạn tốt, bạn tốt đến mức có thể chia sẻ cả bạn gái sao?

Sang ngày thứ 3, tin tức cũng thay đổi lần thứ 3. Lần này là chụp được ảnh Diệp Duy Mộng và người đàn ông kia đang hôn nhau.

Chu Hạ Ninh nhìn tin tức giải trí trong di động, trong lòng lại vỗ tay hoan hô Diệp Duy Mộng, đúng là cảm được thì cũng buông được.

Ảnh tượng của Hạ Uyên trong cô càng ngày càng kém.

Đã ăn vụng lại không muốn chùi mép. Xảy ra chuyện chỉ biết đẩy phụ nữ ra ngoài làm lá chắn. Không phải là đàn ông!

Chu Hạ Ninh ghét nhất loại đàn ông không biết chịu trách nhiệm, trong lòng suy nghĩ sẽ không bao giờ hợp tác với Hạ Uyên thêm một lần nào nữa.

Tuy rằng khả năng diễn xuất của Hạ Uyên rất tốt, nhưng cô thật sự không có tâm trạng hợp tác với người mình ghét. May mắn bộ phim này không có cảnh diễn viên chính có tình cảm với nhau.

Trò cười cứ như vậy mà kết thúc, ngày thứ 4 Hạ Uyên xin nghỉ bay đi Đông Bắc giải quyết công việc. Qủa nhiên sang ngày hôm sau báo chí đã đăng ảnh hai vợ chồng anh ta thân mật đi dạo phố.

Thật sự là nỗi nào úp vung đó. Hạ Uyên có một đội ngũ xử lý scandal quá tốt.

Chu Hạ Ninh không biết Diệp Duy Mộng có đạt được mong ước của cô ta hay không, nhưng mà, một người muốn đánh một người muốn chịu, nên cô cũng không có tâm tình đi quan tâm bạn học cũ.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Diễn Viên Mới

Trang Dục nhìn cậu đang ngồi nghiêm chỉnh nên hần đành im lặng ăn trái cây.

Đôi khi anh cũng không hiểu, ông cậu nhìn cô hủ này làm sao lại thành lập ra được một tập toàn giải trí lớn như vậy?

“Anh hai, Tịnh Như vừa ký hợp đồng với công ty nhà mình, năm sau sẽ bắt đầu quay phim, sau này anh phải quan tâm cô ấy chút nha.” Thịnh Minh Nguyệt một tay vỗ vai Trang Dục, tay kia thì lôi kéo một cô gái đang ngượng ngùng, “Tịnh Như, anh hai mình bạn cũng đã gặp, về sau cứ coi như anh của bạn nha.”

Vạn Tịnh Như nhìn người đàn ông đẹp trai trước mặt mà chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch: “Anh, anh hai...”

Trang Dục gật đầu cười, quay đầu trừng mắt nhìn Thịnh Minh Nguyệt: “Tiểu nha đầu, cả tét âm đều không thấy, rốt cuộc là em trốn ở đâu?”

“Nào có, em đi chơi với bạn học nha. Á, có cả Tịnh Như cùng đi mà.” Hai mắt Thịnh Minh Nguyệt đảo một vòng, đột nhiên cười phá lên nói, “Anh hai, ngày trước em có xem tin tức trên tivi rồi, anh nói anh và chị Duyệt Tân chỉ là bạn, vậy đó có phải là thật không?”

“Đương nhiên là thật, nếu cô ấy là bạn gái của anh thì anh giấu làm gì.” Trang Dục liếc nhìn Thịnh Minh Nguyệt.

“Ôi trời, em thấy hai người rất xứng nha, làm sao lại không thành đôi đây?” Thịnh Minh Nguyệt hơi càu mày, kéo tay Trang Dục.

“Cái gì mà xứng với không xứng! Em là trẻ con thì biết cái gì!” Trang Dục tức giận nhìn Thịnh Minh Nguyệt.

“Trẻ con, em đã 20 tuổi rồi, đừng tưởng anh chỉ hơn em mấy tuổi thì đã thành người lớn, anh cả còn chưa nói gì nha.” Hai mắt Thịnh Minh Nguyệt đảo một vòng, cười hi hi kéo Vạn Tịnh Như qua, “Anh hai, anh xem bạn học em thế nào? Tịnh Như của chúng ta chính là hoa khôi giảng đường, có rất nhiều người theo đuổi đó!”

Trang Dục cười nheo mắt Thịnh Minh Nguyệt: "Là trẻ con thì về phòng chơi búp bê của em đi."

Nói xong, Trang Dục vui vẻ chạy đi, tránh được cái đệm mà Thịnh Minh Nguyệt ném tới, huyết sát trở về phòng.

Vừa đóng cửa phòng, anh xoa mũi khê thờ dài. Bây giờ ngay cả đứa trẻ con cũng muốn làm mai cho anh.

Anh lắc lắc đầu, lại nhớ tới lời Chu Hạ Ninh nói trong buổi họp báo, sau đó khê hừ một tiếng.

Cái gì mà Trang tiên sinh? Cái gì mà không quen? Cái gì mà không có số điện thoại? Mới đóng mấy bộ phim mà đã biết nói dối?!

Trang Dục nghĩ đã gần hai tháng không gặp Chu Hạ Ninh lại cảm thấy trong lòng ngứa ngáy. Muốn gặp cô mà hẹn trực tiếp chỉ sợ không có cơ hội, đương nhiên anh cũng có thể đến đoàn phim, nhưng chỉ sợ lại càng không vui về gì.

Cô đã trực tiếp nói với phóng viên là không quen anh, nếu anh đến thăm chính là đánh vào mặt cô. Anh cũng không biết mình có thể thành công loại bỏ chương ngại trong lòng cô hay không, vẫn là dừng hành động theo cảm xúc là tốt nhất.

Xúc động là ma quỷ!

Trang Dục ở trên lầu oán thán, ở dưới này Vạn Tịnh Như vẫn cứ nhìn theo bóng lưng anh đến khi mất hẳn mới quay đầu lại.

"Minh Nguyệt, anh ấy là anh hai bạn, nhưng mà tại sao lại là họ Trang?" Cô điều tra tư liệu về Trang Dục mới biết đó là tên thật chứ không phải nghệ danh của hắn.

"À, anh ấy là anh họ mình, nhưng từ nhỏ mình đã gọi anh ấy là anh hai." Thịnh Minh Nguyệt nhún vai, ánh mắt của cô nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Vạn Tịnh Như, cười híp mắt trên cô ấy, "Làm sao? Bị anh hai mình mê hoặc?"

"Không phải, bạn, bạn đừng nói bừa!" Mặt Vạn Tịnh Như càng đỏ hơn, lắp bắp nói không ra lời. Cô chỉ coi Trang Dục như là thần tượng mà thôi, làm sao có thể mơ ước xa xôi như vậy.

"Sao lại nói bừa, hai anh của mình đều mê người như vậy, nếu ai bị mê hoặc cũng là bình thường." Thịnh Minh Nguyệt cười nhìn Vạn Tịnh Như, làm ra vẻ thờ dài thất vọng, "Haiz, mình còn đang nghĩ nếu bạn thật sự thích anh hai, tìm sẽ tìm anh cả, xin anh ấy sắp xếp cho bạn và anh hai đóng chung một bộ phim, hai người diễn nam nữ chính, tình cảm phát triển từ trong phim đến ngoài đời không phải rất hợp lý sao?"

Vạn Tịnh Như nghe Thịnh Minh Nguyệt nói, nhưng tai cô chỉ nghe tiếng tim đập bình bịch trong lồng ngực: "Không phải..." Cô nói không nên lời, chỉ cần vừa nghĩ đến một ngày cô và Trang Dục diễn chung, mắt đối mắt, cô đã cảm thấy ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

"Sao lại không, mình cảm thấy nếu muốn tìm chị dâu, mình tình nguyện người đó là bạn, ít nhất mình thấy rất thuận mắt. Mình nói với bạn nha, hai anh của mình nếu muốn tìm vợ, chắc chắn phải được mình đồng ý đã!" Thịnh Minh Nguyệt ngẩng đầu cười đắc ý.

Thịnh Thanh Phong đang ngồi bên kia đánh cờ với ba, nghe thấy vậy mới nhìn cô em nhà mình, lắc đầu bắt đầu dĩ.

Lúc này Chu Hạ Ninh đang ở phim trường Lâm Thủy trong thành phố H quay. Bởi vì scandal, Hạ Uyên đã xin nghỉ mấy ngày đi thăm vợ tại Đông Bắc.

Tuy có thể đề vai khác diễn trước, nhưng rốt cuộc cũng làm rối loạn kế hoạch của Hạ Thao, điều này làm Hạ Thao rất không vui. Dù sao cũng là vai nam chính, không có hẳn nên vai diễn của cô cũng không nhiều, bởi vậy mấy ngày nay Chu Hạ Ninh trở thành người nhàn rỗi.

Đúng lúc chị Đỗ gọi điện báo mang đến cho cô mấy kịch bản, cô đành nghỉ ngơi nửa ngày trong khách sạn.

"Ở đây có 3 kịch bản, đều là chỉ đích danh em diễn, em xem đi." Chị Đỗ lấy từ trong túi ra ba kịch bản thật dày, nụ cười trên mặt không tắt đi được. "Đều là vai nữ chính, khoảng nửa năm sau sẽ quay, em tự chọn đi. Đứng rồi, cuối tuần sẽ bắt đầu tuyên truyền toàn quốc, chị tính chúng ta sẽ đi thành phố S,H,N còn mấy nơi khác thì thôi."

Chu Hạ Ninh gật đầu, nhận kịch bản rồi nhưng trong lòng vẫn còn rất vui vẻ.

Tuy cô đã sớm biết lần này mình có thể phát triển rất nhanh, nhưng không ngờ sẽ nhanh như vậy. Cô tính khoảng một năm hoặc sau một năm sẽ có kịch bản gửi đến cho cô chọn.

Nay so với dự tính sớm hơn nửa năm. Hơn nữa, đều là vai nữ chính.

Dù kịch bản không tốt, nhưng đó cũng là một loại khẳng định.

Đương nhiên, bọn họ biết cô mới bắt đầu diễn xuất, trước khi nổi tiếng thì lấy thù lao thấp ký hợp đồng với cô, sau này có thể tiết kiệm không ít tiền.

Trong lòng Chu Hạ Ninh lặng lẽ giơ tay tán thưởng bọn họ! Đúng là có mắt nhìn nha!

Đến khi công chiếu, không chừng thù lao của cô sẽ tăng gấp đôi cũng không quá, hơn nữa lúc đó người đến tìm công ty của cô càng nhiều thì kịch bản tốt như vậy cũng không xếp hàng mà chờ cô.

Trong vòng giải trí có rất nhiều công ty chấp nhận làm loại đầu tư này, chuyện này tương đương với một lần đánh bạc, cũng không phải là không có người thua. Chỉ là, người đó tuyệt đối không phải là cô.

Vì khen ngợi khả năng của đối phương, nên cô đương nhiên sẽ chọn một kịch bản thật tốt để hợp tác.

“Chị Đỗ, để em xem qua đã, mấy ngày sau sẽ báo lại cho chị.”

“Được.” Chị Đỗ rất vui vẻ. Cũng không phải không có người đại diện thay mặt nghệ sĩ nhận hợp đồng, nhất là diễn viên chưa nổi tiếng như Chu Hạ Ninh. Chu Hạ Ninh mặc dù có chút tiếng tăm, nhưng dù sao cũng chưa diễn vai chính trong phim đã công chiếu.

Nhưng chị Đỗ không như vậy, chị cảm thấy vai diễn là của diễn viên, dù chị là người đại diện nhưng cũng chỉ nên đảm nhận người trung gian mà không phải người quyết định, đương nhiên, cũng có thể làm cố vấn.

“Kịch bản này cũng không tệ lắm, công ty và đạo diễn rất khá, ở bên trong chị đã ghi chú thích cho em rồi.” Chị Đỗ rút một kịch bản đưa cho Chu Hạ Ninh.

“Cám ơn chị, chị Đỗ.” Chu Hạ Ninh chân thành cảm ơn chị.

Từ kiếp trước đến kiếp này, cô vẫn rất may mắn mới gặp được người đại diện biết chăm sóc lại luôn vì nghệ sĩ mà suy nghĩ như chị Đỗ.

“Cám ơn cái gì, đây là chuyện chị nên làm.” Chị Đỗ cười thoải mái, bởi vì có Chu Hạ Ninh mà năm trước công ty cho cô thêm một hồng bao thật lớn nha.

lúc ấy trả cho Chu Hạ Ninh thù lao rất khá, cũng không có người vì Chu Hạ Ninh là người mới mà chèn ép, coi như là bằng với giả thị trường, lần này cũng vậy, đương nhiên thù lao vẫn còn kém so với nữ diễn viên khác đảm nhận vai chính, nhưng đối với một nữ diễn viên lần đầu nhận vai nữ chính mà nói thì khoản thù lao này khá là tốt.

Không chỉ có chị Đỗ vui vẻ, cả công ty cũng cảm thấy hy vọng.

Muốn đào tạo ra một ngôi sao thì phải có cả tài năng và may mắn. Cũng không phải có một cái mặt đẹp thì nhất định sẽ nổi tiếng. Cùng ra mắt với Chu Hạ Ninh cũng có mấy nghệ sĩ khác, bây giờ cũng chỉ có cô có chút danh tiếng. Còn rất nhiều người có vẻ ngoài xinh đẹp, lại chỉ một đời đóng vai phụ.

Tiền chị Đỗ, Chu Hạ Ninh ở trong phòng từ từ đọc kịch bản.

Nay cô cũng có chút thành tích, chính là lúc đặt ra quy định. Ví dụ như vai gì sẽ không diễn.

Kịch bản đầu tiên cô đang cầm chính là loại cô không muốn nhận. Bối cảnh dân quốc, vai nữ chính là vũ nữ. Vũ nữ thì cũng thôi đi, nhưng bên trong cũng không thiếu mấy cảnh nóng, xem qua nội dung thật đúng là “Phong cảnh vô cùng”.

Tuy rằng cô muốn nổi tiếng, nhưng cũng không muốn dựa vào còi quần áo để nổi tiếng, nhất là ở tuổi của cô. Nếu muốn sau này thuận lợi tiến lên, đương nhiên không thể để cho người khác thấy cô đóng phim nóng, nếu như vậy, cả đời cô cũng không thoát khỏi.

Đây cũng không phải là mục tiêu của cô.

Cho nên, kịch bản này cô sẽ bỏ qua.

Muốn dựa vào còi quần áo để nổi tiếng còn có rất nhiều diễn viên nữ, cô cũng không cần lo bọn họ không tìm được vai nữ chính.

Giống như sau này có nữ diễn viên dựa vào scandal để nổi tiếng nói: danh tiếng xấu cũng là nổi tiếng, so với vô danh tốt hơn nhiều.

Đúng vậy, nếu có danh tiếng thì sẽ có người chọn, diễn viên giỏi cũng được mà người vurun lên bằng scandal cũng tốt, ít ra người khác biết đến họ. Đối với vài người, kiếm tiền mới là chuyện quan trọng nhất.

Chu Hạ Ninh tùy tiện bỏ qua quyển kịch bản kia, tiếp tục xem quyển kịch bản khác.

Cô có nguyên tắc của cô, nếu không kiếp trước đã không đến mức chỉ là diễn viên hạng ba, nay, cô đã có con đường khác rộng lớn hơn, vậy thì tại sao phải tự hành hạ mình.

Cô giờ ra mấy trang, ánh mắt có chút hứng thú.

Đây là một kịch bản phim cổ trang, đọc qua thấy rất khá.

Trong thời lượng lên hình của cô ít đến đáng thương, nếu không tính bộ phim này, cô chỉ mới đóng hai bộ phim hiện đại.

Kiếp trước cô cũng có đóng phim cổ trang, nhưng chỉ nhận vai phụ nên tạo hình không đẹp, cô vẫn luôn mong có thể được tạo hình thành mỹ nhân cổ đại như Tiêu Long Nữ.

Chương 40: Diễn Bằng Dây Cáp

Phim cổ trang võ hiệp, vai diễn quan trọng nhất sẽ không phải là vai nữ chính, mà là người vì chăm sóc nhân vật chính mà vừa được bí tịch, được bảo vệ và được mỹ nhân, đó chính là nam chính.

Chu Hạ Ninh không muốn diễn như vậy, nếu chỉ là làm một bình hoa và có cái mặt xinh đẹp thì ai cũng có thể diễn, huống hồ trong giới giải trí không thiếu nhất chính là mỹ nữ, cô tự nhận mình cũng không phải là xinh đẹp nhất.

Nhưng bộ phim này lại có chút đặc biệt.

Nữ chính và nam chính là tứ đại cao thủ trong võ lâm, am hiểu dùng độc, nửa chính nửa tà. Một lần quyết đấu với cao thủ khác, nam chính bị nữ chính hạ độc thành kẻ ngốc, mở mắt ra gọi nữ chính là “mẹ”.

Nữ chính tự nhận không phải là tiểu nhân đương nhiên sẽ không hại nam chính, nhưng nam chính lại bám theo nữ chính không buông.

Câu chuyện cứ như vậy mà mở ra, nữ chính và nam chính bắt đầu ẩn cư, bắt đầu cuộc sống mẹ con?

Thật ra nam chính sau này đã dần bình phục, nội lực của hắn mạnh mẽ nên đã tự giải được độc tố trong người, thừa lúc nữ chính không cảnh giác với hắn mà đâm nữ chính một kiếm.

Nữ chính bị thương nặng rồi vô tình rơi xuống núi.

Đương nhiên, đều là nhân vật chính đều có một quy luật, đó là rơi xuống núi cũng không chết! Ngược lại nhận được cơ duyên! Nữ chính đương nhiên cũng là theo quy luật này.

Đến khi nữ chính trở lại, mới phát hiện ra nam chính lại xây nhà ở nơi lúc trước bọn họ ẩn cư thủ tang, hắn nói muốn vì thế tử mà thủ.

Cuối cùng nữ chính phát hiện tất cả mọi chuyện chỉ là hiểu lầm. Hóa ra lúc trước môn phái của nam chính âm mưu bắt nữ chính, nam chính vì muốn cho nữ chính chạy thoát nên nói với mọi người hắn sẽ hành động một mình rồi tự tay giết nữ chính báo thù.

Lại không ngờ, lúc trước nữ chính vì cứu hắn nên đã trúng kịch độc, vì biết nam chính lừa dối mình nên độc tố phát tác, thế nên lẽ ra có thể tránh một kiếm mà ngoài ý muốn bị nam chính đâm trúng.

Kết thúc câu chuyện, nam chính tìm ra phần đồ trong môn phái, rồi sau đó tự xin ra khỏi phái cùng nữ chính ngao du giang hồ.

Chu Hạ Ninh đọc xong quyền kịch bản khê cau mày.

Câu chuyện có chút mới mẻ, nhưng nếu kết thúc là bị kịch có lẽ càng làm cho nam chính nhớ mãi không quên? Cũng làm cho người xem có hứng thú hơn?

Cuối cùng nam nữ chính thành vợ chồng lại còn có kết thúc hạnh phúc, hình như có chút đại chúng.

Là một diễn viên không mới cũng không cũ, lần đầu tiên Chu Hạ Ninh có ý muốn sửa lại kịch bản.

Thật ra cũng có không ít diễn viên thích sửa kịch bản, nhất là diễn viên nổi tiếng. Kiếp trước cô còn gặp diễn viên có cả biên kịch riêng, lời thoại không thích, sửa! Cảm thấy vai diễn của mình không xuất hiện nhiều, sửa! Không thể phát huy hết phẩm chất tốt đẹp của chính mình, sửa!

Sửa xong thì kịch bản phim cũng đổi hoàn toàn, hơn nữa còn chiếm hết thời gian của các diễn viên khác.

Vai chính khác mà cảm thấy ảnh hưởng đến mình cũng vội vàng tìm một biên kịch đòi sửa kịch bản.

Cho nên, người khổ nhất là đạo diễn và mấy vai phụ.

Chu Hạ Ninh sẽ không làm như vậy. Nếu muốn sửa kịch bản, không bằng chính mình mời một biên kịch tự viết ra một kịch bản theo ý kiến của riêng mình.

Nhưng là, đối với kết thúc của kịch bản này, cô thật sự rất ngứa tay muốn thay đổi một chút. Ở trang cuối của kịch bản, cô tự tay sửa một lúc lâu, đến lúc cảm thấy khá hài lòng mới bỏ bút.

Nếu như nhận vai diễn này, có lẽ cần phải nói chuyện với đạo diễn và biên kịch một chút.

Kịch bản thứ ba cô tính buổi tối sẽ đọc, đứng dậy đuổi người thấy bên ngoài đã tối mới nhắn tin cho Tiền Hữu Đa.

Đường xá xung quanh trường quay Lâm Thủy hai người đều biết rõ ràng, ra cửa rẽ trái sẽ có một hàng com nhỏ.

Đến khi hai người ngồi xuống, đúng lúc Chu Hạ Ninh ngẩng đầu thì thấy có một nhà hàng món cay Tứ Xuyên, bởi vì cảm thấy quen mắt nên cô cố ý nhìn thêm mấy lần, sau đó mới giật mình nhớ ra đó là cửa hàng Trang Dục từng mang cô đến. Bởi vì lần trước là đi vào từ cửa sau, cho nên cô nhìn bảng hiệu ở cửa trước chỉ thấy có chút quen mắt.

Nhớ đến Trang Dục, tay cầm đĩa của cô lại ngừng một chút.

Quả thật đã lâu không gặp, nhưng là đã bắt đầu tuyên truyền, đến lúc đó sẽ gặp nhau thôi.

“Hạ Ninh, bạn đúng là có số đào hoa nha!” Đang chờ thức ăn, Tiền Hữu Đa bỗng dưng nhỏ giọng cười, một bên mắt nháy nháy Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh hơi nhíu mày: “Gi mà số đào hoa, bạn đừng có nói lung tung.”

“Sao lại nói lung tung, anh chàng trợ lý ảnh mới tới kia rất thích bạn nha, mấy chuyện này mình rất tinh mắt đó, nếu không tại sao hôm qua lại làm bản quần áo của bạn, xong rồi lại cố ý hỏi số điện thoại nói muốn mua đồ mới bồi thường cho bạn nha.”

Chu Hạ Ninh cúi đầu uống một ngụm nước trà nhạt nhẽo, trong lòng cũng cảm thấy đắng ngắt như vị của cốc trà này.

Trợ lý ảnh Tiền Hữu Đa nói chính là Chân Văn Hải.

Mấy ngày trước thấy hấn trong đoàn phim làm cô rất kinh ngạc.

Cô vẫn nhớ lúc gặp Chân Văn Hải là lúc cô đang đóng một bộ phim vào năm 28 tuổi, lúc đó Chân Văn Hải là phó ảnh, một năm sau đổi nghề làm đạo diễn MV, tên tuổi cũng không nổi lắm. Nếu lúc ấy Chu Hạ Ninh là diễn viên hạng ba, thì Chân Văn Hải cũng là đạo diễn hạng ba mà thôi.

Chỉ là cô cũng không ngờ, đời này lại gặp nhau sớm như vậy.

Kiếp trước Chân Văn Hải từng nói hấn với cô chính là tình yêu sét đánh, chắc là đời này cũng đi theo con đường như vậy, tuy rằng không có nhiều liên quan, nhưng ánh mắt hấn nhìn Chu Hạ Ninh luôn nóng rực, không che giấu chút nào.

Cho nên bây giờ Tiền Hữu Đa mới có chuyện mà trêu chọc.

Nhưng trong lòng Chu Hạ Ninh chỉ cảm thấy chán ghét. Từng nghĩ rằng người đàn ông đó là tốt nhất, hóa ra chỉ là một đồng phân, mà cô lại ngủ trên giường với cái đồng phân đó rất nhiều năm, bây giờ nhớ lại vừa cảm thấy đau khổ lại vừa ghê tởm!

Chỉ trách cô, cảm thấy người đẹp trai như Phươg Hân Đông không đáng tin, lại đi tìm một người đàn ông có tướng mạo bình thường bề ngoài nhìn có vẻ rất thành thật, hóa ra bản chất bên trong đều cùng một loại như nhau.

Trong lòng cô khê thờ dài.

Chẳng lẽ con đường tình cảm của cô thế thảm như vậy?

Chu Hạ Ninh lại nhớ đến Trang Dục, không nhìn được mà lắc lắc đầu.

“Haiz, mình hỏi bạn, cuối cùng là bạn thích mẫu người như thế nào nha? Mình thấy Trang Dục có ý với bạn mà bạn còn ghét bỏ?” Tiền Hữu Đa phát ra ánh mắt bà tám nhìn Chu Hạ Ninh, cố ý không đặt được mục đích sẽ không bỏ qua.

Chu Hạ Ninh đưa tay đẩy mặt Tiền Hữu Đa tránh ra, tặng thêm một câu: “Bạn nghĩ nhiều như vậy làm gì, sao không nghĩ đến cuối tuần này đi Thanh Hải bạn phải làm thế nào?”

Tiền Hữu Đa lập tức ỉu xiu: “Đạo diễn Hạ nghĩ như thế nào vậy, đột nhiên lại muốn thêm ngoại cảnh ở Thanh Hải, cứ tùy tiện mà tìm một ngọn núi ở đây quay là được rồi!”

Chu Hạ Ninh thấy Tiền Hữu Đa ỉu xiu, vui vẻ nở nụ cười: “Trong kịch bản chính là lấy núi Côn Luân làm cảnh chính, nhưng mà lại tốn thêm tiền thuê máy bay, chắc là qua bên kia quay sẽ đẹp hơn nhiều. Núi ở bên này đều quá bình thường, không có cảm giác hùng vĩ.”

Cảnh cuối trong < U Du Tiên Thử > chính là đến Thiên Sơn Tiên Giới, lúc đó biên kịch lấy núi Côn Luân làm hình mẫu: xung quanh là biển Tây Hải, cát dài dằng dặc, nước xanh ở sau, nước đen phía trước, có núi lớn, tự là Thiên Sơn. Đây chính là đang miêu tả núi Côn Luân mà. Bởi vậy Hạ Thao bàn bạc với nhà sản xuất, quyết định đến đó quay phim, để đạt tới hiệu quả tốt nhất.

“Làm diễn viên là phải chịu khổ, chỉ là đi Thanh Hải chứ có phải đi châu Phi đâu.”

“Mình nhớ nhà nha, từ lúc mình bắt đầu đi đóng phim đến giờ đều ở xung quanh thành phố J, chưa lúc nào ra khỏi phạm vi sông nam nha.” Tiền Hữu Đa vừa nói đến chuyện này lại lờ lửng, “Mình sợ độ cao, mà sợ nhất chính là ngồi máy bay, thể chất mình yếu cũng là vì sợ độ cao nha!”

Chu Hạ Ninh vui vẻ gật đầu:” Vậy được, mình sẽ đi báo với đạo diễn là bạn không muốn đi.”

“A, như vậy không được, vai diễn của mình quan trọng như vậy.” Tiền Hữu Đa tròn mắt, vừa nói xong lại bắt đầu buồn rầu.

Chu Hạ Ninh cúi đầu ăn cơm, không quan tâm đến cô ấy nữa.

Ngày hôm sau quay phim có cảnh Chu Hạ Ninh diễn chung với Hạ Uyên. Chu Hạ Ninh mặc một bộ quần áo cổ trang màu trắng, trên người Hạ Uyên cũng thay một bộ quần áo thời Hán, trong tay còn cầm một cây đao, đó chính là Tam tiêm lưỡng nhận đao trong truyền thuyết.

Trong phim, Khương Phạm chính là đời sau của Khương Tử Nha, Dương Mặc chính là con cháu của Dương Tiễn. Tổ tiên bọn họ từng kẻ vai chiến đấu, mà hai người bọn họ cũng từng là bạn tốt, không ngờ bây giờ lại trở mặt.

“Khương Phạm, người đừng trách Dương Mặc, tất cả là do ta, là ta cầu xin hắn cứu người.” Tiền Hữu Đa vào vai Chu Tranh Vân đang vẫy vẫy hai lỗ tai, vẻ mặt rất khổ sở.

Bọn họ là đời sau của thần và yêu, nên sẽ xuất hiện năng lực của tổ tiên truyền lại, nhưng vì năng lực không đủ mà có chút khiếm khuyết.

Ví dụ như Chu Tranh Vân, từ lúc có pháp lực thì không có cách nào đấu được hai lỗ tai heo.

Đứng cạnh bọn họ, Giang Quân Diệu vào vai Lý Tử Mộc đang lo lắng nhìn Khương Phạm và Dương Mặc.

Tay phải Dương Mặc nắm chặt tam tiêm lưỡng nhận đao, có vẻ như đang hấp thụ năng lượng, hắn cúi đầu, vẻ mặt bị bóng đen che mờ không thể nhìn rõ, khi mở miệng giọng nói cũng vô cùng nặng nề:” Khương Phạm, ta đã nói rất rõ. Ta không chịu nổi người luôn vô đoán.”

“Thì sao?” Khương Phạm mím môi thật chặt, không chớp mắt nhìn Dương Mặc, tựa như đem mọi hành động của hắn nhìn thật kỹ.

“Dương Mặc!” Chu Tranh Vân sốt ruột chạy lại khuyên nhủ, “Người đừng cứng đầu như vậy! Nói xin lỗi Khương Phạm rồi chúng ta vẫn là bạn tốt!”

“Xin lỗi cái gì? Tôi không sai.” Giọng nói Dương Mặc khàn khàn mà lại quả quyết nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa ngẩng đầu lên.

“Rồi sao nữa?” Khương Phạm lạnh lùng nói.

“Cho nên, chúng ta mỗi người đi mỗi ngã thôi, từ này về sau đường ai nấy đi, không có liên quan đến nhau.” Vẻ mặt Dương Mặc có chút buồn bã, nói xong thì ngẩng đầu nhìn Khương Phạm sau đó mới quay người bước đi.

Về mặt Khương Phạm kinh ngạc nhìn Dương Mặc đang bỏ đi.

“Ôi chao, Dương Mặc người làm sao vậy? Ngồi lại nói chuyện là được rồi, tại sao lại bỏ đi?” Chu Tranh Vân sốt ruột muốn đi đến kéo Dương Mặc lại, nhưng vẫn lo quay đầu lo lắng nhìn Khương Phạm, chỉ một phút do dự thì Dương Mặc đã đi rất xa.

“Tôi đi tìm.” Lý Tử Mộc chạy đến, hai mắt giống như hơi ướt.

“Không cần.” Khương Phạm lạnh lùng ngăn cản, “ Ai cũng không được đuổi theo, hắn muốn đi thì cứ đi.”

Nói xong, Khương Phạm xoay người nhảy lên một cây cổ thụ.” Còn không nhanh tìm chỗ qua đêm?”

Cô quay đầu, hai mắt dưới ánh trăng như phát ra tia sáng rực rỡ.

“CUT!”

Chu Hạ Ninh nhẹ nhàng thở dài, cẩn thận đứng trên cây, nhờ vào dây cáp mà tụt xuống.

Cô chưa từng đóng phim cổ trang, mà cũng là lần đầu dùng dây cáp ròng rọc, dù cô đã chuẩn bị tâm lý nhưng lần đầu tiên làm thử cũng cảm thấy eo như muốn đứt lìa.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Tuyên Truyền Phim Điện Ảnh

Bởi vì sẽ đi Thanh Đảo quay ngoại cảnh, không có thời gian nên Chu Hạ Ninh chỉ tham dự được một lần truyền truyền phim ở S thị. Trợ lý Lộ Đan của cô không biết lái xe nên chị Đỗ phải đến đón, vừa đến S thị còn phải trang điểm và thay quần áo.

“Chị Đỗ, Chị Hạ Ninh, em xin lỗi...” Lộ Đan cúi đầu áy náy.

Chu Hạ Ninh ngồi ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, hôm qua cô phải quay phim đến rạng sáng, mới nghỉ một chút đã phải xuất phát đến S thị, cả người còn đang rất mệt mỏi.

Chị Đỗ cau mày, từ gương chiếu hậu nhìn Chu Hạ Ninh, nhẹ giọng nói: “Giấy phép lái xe lúc nào mới học xong?”

Lúc trước tuyển trợ lý cho nghệ sỹ thì Lộ Đan nói cô ta có giấy phép lái xe, bởi vì chọn trợ lý cho nghệ sỹ mới như Chu Hạ Ninh nên công ty cũng không quá quan tâm, chỉ tùy tiện chọn một người mới vào phân cho cô.

“Rất nhanh sẽ học xong...” Lộ Đan cúi mặt, càng nói giọng nói càng nhỏ, “Lần trước chỉ còn một chút nữa là học xong, lần sau em cố gắng hơn là sẽ có...”

Chị Đỗ không nói gì nữa, dù sao nghệ sỹ dưới tay cô không nhiều, chỉ cần sắp xếp một chút thì cũng có thời gian đưa đón.

Gần đây chị Đỗ không có gì bận bịu mà là có chuyện đau đầu. Trước đó Diệp Duy Mộng làm ra scandal như vậy khiến cho lãnh đạo công ty rất tức giận. Đi theo Hạ Uyên cũng được, lén lút yêu đương cũng tốt nhưng cô ta lại không có một lời giải thích với công ty, đúng là quá kiêu ngạo.

Dù sao, người gánh chịu hậu quả chính là công ty đại diện của cô ta. Bây giờ chị Đỗ muốn nhận phim cho cô ta đóng cũng khó hơn nhiều.

Tuy rằng tên tuổi được nhiều người biết đến, nhưng như vậy cũng không phải là chuyện tốt. Chị Đỗ lại không muốn cho nghệ sỹ mình quản lý đi tham gia mấy bộ phim lộ đuôi lộ ngực như cái cô Can Lộ Lộ.

Chị không chỉ một lần nhắc nhở Diệp Duy Mộng, nếu muốn sống lâu trong giới này không phải chỉ cần nổi tiếng là được.

Vốn dĩ Diệp Duy Mộng đã có vết xe đổ lần trước, nay lại thêm một lần nữa, ban giám đốc đang có ý muốn ngưng mọi hoạt động của cô ta.

Nhưng dù sao cũng là nghệ sỹ chị quản lý, lại còn là một cô gái trẻ, nếu như bị ngưng hoạt động rất có khả năng sẽ không tồn tại được trong giới này.

Dù sao cũng là người chị đang quản lý, chị không đành lòng.

Chị biết Diệp Duy Mộng đến tìm Chu Hạ Ninh, dù giữa hai người có chuyện như vậy xảy ra, nhưng chị vẫn nhờ Chu Hạ Ninh tìm một vai diễn cho Diệp Duy Mộng, cũng giống như cô giúp Giang Quân Diệu có được một vai diễn bình thường trong phim.

Tuần sau sẽ công chiếu, đoàn làm phim bắt đầu tuyên truyền từ trước khi công chiếu nửa tháng cho đến khi phim chiếu được một tuần, lần này là tuyên truyền trong khách sạn Tứ Quý ở S thị, một buổi họp báo đơn giản cho phóng viên viết bài.

Bởi vì vai chính Trang Dục và Lê Huyền đều có mặt nên có không ít phóng viên tham dự.

Lúc Chu Hạ Ninh đến, trong phòng nghỉ chỉ có một mình đạo diễn Vương Vũ Thần.

Hai người nói chuyện, Chu Hạ Ninh trước tiên cảm ơn anh vì đã giúp giải thích và giới thiệu cô cho đạo diễn Trần.

Đạo diễn Vương quay đầu: “Không cần cảm ơn, tôi nói đều là chuyện thật. Chỗ đạo diễn Trần tôi cũng không giúp cái gì.”

“Tôi vẫn phải cảm ơn anh, đạo diễn Vương.” Chu Hạ Ninh nói rất chân thành. Kiếp trước cô từng ghét anh ta, bởi vì anh ta nên cô mới có một vết nhơ lúc mới vào nghề. Nhưng lần này cô mới phát hiện, đạo diễn Vương cũng chỉ là một người có máu văn nghệ, tính cách quá ngay thẳng, may mắn là anh ta gặp được một thầy giáo tốt.

Chu Hạ Ninh cảm thấy nếu như không có đạo diễn Trần Hoài Trúc giúp đỡ thì Vương Vũ Thần cũng không đi được đến bây giờ. Mặc kệ là nghề nào, người quá ngay thẳng sẽ rất khó khăn, nhất là cái vòng luẩn quẩn này vốn thích hợp với người khéo ăn nói.

15 phút trước khi bắt đầu, Lê Huyền và Trang Dục mới đến.

Chu Hạ Ninh cười chào hỏi hai người. Lê Huyền nhìn cô một cái rồi chỉ gật gật đầu, chỉ như vậy cũng làm Chu Hạ Ninh vui mừng, từ lúc nào Lê Huyền đã không còn thân thiết với cô? Cô giật mình, cố ý muốn nói chuyện với cô ấy vài câu.

Trang Dục nhìn Chu Hạ Ninh rồi quay đầu nói chuyện với Vương Vũ Thần.

Hai trợ lý đều đứng ở rất xa, Chu Hạ Ninh lại gần kéo tay áo Lê Huyền, nhỏ giọng gọi: “Chị...”

Lê Huyền ngập ngừng rồi bỗng nhiên quay đầu nhìn Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh kinh ngạc, vốn muốn đi qua người Lê Huyền bỗng dừng lại. Cô nhìn ánh mắt Lê Huyền hơi hồng, đôi môi mím chặt.

Trong lòng cô có chút xót xa.

Cô thật không ngờ, Lê Huyền sẽ không quên, sẽ khổ sở như vậy.

Khi cô rời đi mới có 9 tuổi, cô bị cuộc hôn nhân tan vỡ của cha mẹ và phải rời xa cuộc sống quen thuộc mà vô cùng đau khổ, đến khi cảm giác của cô và mẹ trở lại bình thường mới nhớ đến liên lạc với Lê Huyền, nhưng lúc đó cô đang còn nhỏ, không biết cách nào gọi điện về nước, hỏi mẹ lại sợ gọi lại chuyện đau lòng.

Vì thế, bỏ qua, bỏ qua cho đến khi lúc gặp lại hai người đã trở thành xa lạ.

Khi còn nhỏ, rất nhiều người nói cô và Lê Huyền như chị em ruột, hai người là hàng xóm, mỗi ngày đều ăn, ngủ, đến trường cùng nhau, tình cảm còn thân hơn cả chị em ruột.

Cuối cùng, một người bị mang đi, một người bị bỏ lại.

Cô cho rằng cô là người khổ sở nhất, nhưng cô lại bỏ quên cảm giác của Lê Huyền.

Lần này Lê Huyền đáp lại lời chào của cô, chỉ sợ bởi vì khi quay đã ở bên nhau một thời gian, sau là bởi vì quan hệ của cô và Hạ Thao đang dần dục đi.

Thật ra Lê Huyền là một người rất trọng tình.

Hai mắt Chu Hạ Ninh hơi nóng, nhưng cô lại cố không cho nó đỏ lên.

“Chị à, buổi tối chị có thời gian không? Chúng ta cùng ăn bữa cơm đi?” Thấy Lê Huyền không có phản ứng, cô ngừng một chút rồi nói thêm, “Đã rất lâu rồi chúng ta không cùng nhau ăn cơm...”

Lê Huyền không trả lời nhưng cũng không từ chối, trong lòng Chu Hạ Ninh rất vui vẻ nhưng cô cũng biết không nên quá vội vàng. Lê Huyền tức giận nhiều năm như vậy, không phải một sớm một chiều là có thể hết nha.

Cùng lắm thì chờ cô ấy từ từ nguôi giận thôi.

Buổi họp báo chính thức bắt đầu, Vương Vũ Thần và diễn viên bước lên sân khấu, phía sau là áp phích của , Chu Hạ Ninh cũng thấy hình của mình được in trong áp phích, điều này làm cô vừa mừng vừa lo.

Dù Chu Hạ Ninh cũng có chút tiếng tăm, nhưng so ra vẫn kém Lê Huyền và Trang Dục, thậm chí còn kém hơn cả Vương Vũ Thần nên không được phóng viên quan tâm nhiều.

Ngược lại Trang Dục đã bị hỏi đến 2 scandal kia. Đầu tiên là có phóng viên hỏi đến quan hệ của Phạm Duyệt Tân và Trang Dục.

Trang Dục đã biết hôm nay sẽ có người hỏi đến chuyện này. Lần trước hẳn nhờ phóng viên quen biết phỏng vấn đến giờ vẫn không đồng ý cho các phóng viên khác phỏng vấn thêm, hôm nay có cơ hội như vậy, đương nhiên có người sẽ không bỏ qua.

Quả nhiên phóng viên kia vừa hỏi xong, toàn bộ các phóng viên còn lại đều như hổ rình mồi mà nhìn chăm chăm Trang Dục.

Trang Dục cười cười: “Tôi và Phạm Duyệt Tân chỉ là bạn, từ trước đến sau này cũng không vượt quá tình bạn, cho nên, mọi người không cần cố viết về chuyện của chúng tôi nữa.”

Còn phóng viên khác hỏi thêm, Trang Dục cười nói: “Vấn đề này tôi đã trả lời rất rõ ràng, nếu như có câu hỏi khác tôi sẽ không từ chối trả lời.”

Có người lại nhắc tới chuyện tình tay ba của Trang Dục, Lê Huyền và Chu Hạ Ninh trong đoàn phim. Tin đồn lúc đó cũng không lớn, nhưng chỉ vì hôm nay ba nhân vật chính đều ở đây nên mới có người hỏi đến.

Lần này Trang Dục cười rất vui vẻ: “Câu hỏi này rất hay, chúng ta nhường cho Lê Huyền trả lời đi.”

Lê Huyền nhìn Trang Dục đá quả bóng đến chân mình, lại quay đầu nhìn Chu Hạ Ninh đang xem kịch vui: “Về chuyện tình cảm, tôi nghĩ, so với Trang Dục thì tôi và Chu Hạ Ninh còn thân thiết hơn nha, người thứ ba là Trang Dục mới đúng?”

Lê Huyền nhướn mày nhìn Trang Dục, có ý như đang trêu chọc.

Chu Hạ Ninh ngồi bên cạnh nở nụ cười, Lê Huyền nói như vậy cũng không sai. Tình cảm của hai người hồi nhỏ, Trang Dục không thể nào so sánh được?

Dù sao, cô và Trang Dục cũng chưa có tình cảm gì.

Có phóng viên cô ý hỏi ý kiến của Chu Hạ Ninh, cô bất đắc dĩ nhận microphone không thể tiếp tục làm người xem: “Uhm, tôi cảm thấy Lê Huyền nói rất đúng.”

Nói xong, cô đưa microphone cho đạo diễn Vương: “Đạo diễn Vương, anh nói vài lời đi.”

Vương Vũ Thần trừng mắt nhìn cô, nhận microphone rồi ho nhẹ một tiếng: “Ừ, có ai còn câu hỏi nào muốn hỏi về bộ phim không, nếu không thì chúng

tôi xin kết thúc ở đây?”

Chu Hạ Ninh âm thầm lắc đầu, quả nhiên đạo diễn Vương không biết cách giao tiếp với phóng viên nha! Như vậy có phải quá trực tiếp không?

Sau buổi họp báo, Chu Hạ Ninh và Lê Huyền cũng chưa ăn cơm nên Trang Dực đã mời mọi người, đây cũng là lần đầu tiên mọi người liên hoan sau khi kết thúc, Chu Hạ Ninh không có lý do gì để từ chối.

Vương Vũ Thần không thích uống rượu, Trang Dực chỉ gọi nước trái cây: “Có phụ nữ ở đây thì không nên say xỉn.”

“Cậu không phải được xưng là ngàn ly không say sao?” Vương Vũ Thần uống một ngụm trà rồi phát biểu.

Chu Hạ Ninh chỉ nhìn cũng biết quan hệ của Trang Dực và Vương Vũ Thần rất tốt, bèn quay đầu nói chuyện với Lê Huyền. Tuy rằng Lê Huyền không hào hứng, nhưng vẫn trả lời một hai câu.

“Cuối tuần em đi Thanh Hải, chị có muốn quà gì không? Cô hỏi coi như là tìm đề tài nói chuyện.

“Cuối tuần em đi Thanh Hải?” Lê Huyền vẫn chưa trả lời, Trang Dực ngồi ở đối diện đang nói chuyện với Vương Vũ Thần đã quay đầu hỏi.

Lê Huyền nhìn Trang Dực, rồi lại cúi đầu uống một ngụm nước trái cây.

Cô và Trang Dực hợp tác đã nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên thấy Trang Dực có biểu hiện như vậy, khi quay cô đã thấy, nhưng khi đó thời gian Chu Hạ Ninh ở trong đoàn phim rất ngắn, dù quen biết nhưng cũng không có ấn tượng quá sâu.

“Ừ, đến G thị ở Thanh Hải.”

“Ồ đó cao hơn so với mặt biển, em đi nhớ mang thêm nhiều thuốc. Quần áo cũng phải đem đầy đủ.” Trang Dực không yên tâm dặn dò.

Chu Hạ Ninh gật đầu cười. Kiếp trước không chỉ Thanh Hải, cả Tân Cương, Tây Tạng cô đều đã đến quay phim, tất cả gian khổ cô đều đã trải qua.

Chỉ cần có thể quay được một bộ phim hay, hoàn cảnh không tốt cũng không thành vấn đề.

Hướng hồ, lần này vì an toàn của đoàn làm phim nên Hạ Thao chỉ quay ở khu ngắm cảnh, nơi ở cũng là khách sạn ở ngay đó, cũng không đến nơi nào hoang vắng.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Gặp Nạn

Nhiệt độ tháng 4 ở Thanh Hải cao nhất cũng chỉ mười mấy độ, thấp nhất là 0 độ. Đây không phải là lần đầu Chu Hạ Ninh đến Thanh Hải, trước đó lại xem dự báo thời tiết, thậm chí cô còn mang theo cả áo lông.

Lúc đó Tiền Hữu Đa còn cười nhạo cô mang quá nhiều đồ, cuối cùng vừa đến thành phố G, Tiền Hữu Đa đã cướp mất cái áo lông duy nhất của cô, bất chấp đáng người lớn gần gấp đôi Chu Hạ Ninh, bên trong còn mặc thêm mấy áo len, đến mức khóa áo lông không thể kéo nổi.

Chu Hạ Ninh lắc đầu: “Đã nói với bạn phải mang theo quần áo mùa đông mà bạn không nghe.”

Không chỉ Tiền Hữu Đa, mà mấy cô gái trẻ trong đoàn làm phim cũng là lần đầu tiên đến thành phố ở phía Tây, vừa xuống máy bay đã kêu lạnh, mà trong hành lý mang theo chỉ có váy liền và sườn xám.

Theo như kế hoạch là sẽ đi từ sân bay đến khách sạn ở núi Côn Luân, bởi vì sự cố này mà một xe phải đi vào trung tâm thành phố.

Bởi vì Tiền Hữu Đa cũng phải mua thêm ít quần áo ấm nên cũng kéo luôn cả Chu Hạ Ninh đi cùng. Lộ Đan không chịu đến khách sạn một mình nên cũng đi theo. Vì thế, một cái xe chở theo sáu cô gái, thêm một nam diễn viên và hai trợ lý, một đoàn chín người đi vào trung tâm thành phố mua sắm.

Chu Hạ Ninh cho Lộ Đan ở trong xe, còn cô đi với Tiền Hữu Đa mua mấy cái áo khoác và áo lông rồi quay lại xe, cuối cùng đợi nửa giờ còn chưa thấy ba cô gái kia quay lại.

“Sau khi hai người xuống xe, bọn họ còn trang điểm, đeo kính và đội mũ rồi mới đi.” Lộ Đan ngồi lại gần nhỏ giọng nói.

Chu Hạ Ninh nhìn con phố sầm uất bên ngoài, trong lòng bỗng có dự cảm không tốt.

Có khi mấy cô ấy còn lâu mới mua xong.

“Chúng ta trở về trước vậy.” Chu Hạ Ninh nhanh chóng quyết định rồi báo cho một trợ lý đang ngồi trên xe, sau đó kéo Tiền Hữu Đa và Lộ Đan xuống xe.

“Sao bạn lại muốn tự đi về?” Tiền Hữu Đa xách theo hai túi đồ, khó hiểu hỏi.

“Chu Hạ Ninh một bên đón taxi, một bên giải thích.” Nơi này cách khách sạn không xa, đi một lát là đến. Còn nữa, bạn nhớ lại xem ba người kia mang theo những quần áo gì, rồi còn những cửa hàng chúng ta nhìn thấy lúc này, nơi này chính là con phố buôn bán quần áo nhất đó.”

“A, vậy là bọn họ chưa mua được quần áo.” Tiền Hữu Đa vui vẻ, “Khó trách họ chưa mua xong, mình còn nghĩ sao mà chỉ mua mấy bộ quần áo mùa đông lại lâu như vậy.”

Quả nhiên, đến khi Chu Hạ Ninh và Tiền Hữu Đa về khách sạn, ăn xong cơm tối với đoàn phim còn chưa thấy mấy người kia về.

Phụ nữ khi thiếu quần áo thì rất là kinh khủng. Người bình thường không thể nào hiểu được.

Đoàn phim thuê một khách sạn ba sao, dịch vụ không tính là tốt nhưng đôi lại rất yên tĩnh.

Bọn họ dự tính quay phim ở đây một tuần, cố gắng tận dụng thời gian quay nốt những cảnh còn thiếu.

Gần đây Trang Dục khá bận rộn. Tuy rằng không quay phim, nhưng đang trong thời gian tuyên truyền, rồi trong anh lại là nam chính kiêm nhà sản xuất, nên còn có một đồng công việc đang chờ anh xử lý.

Ngô Minh Vệ làm gì cũng kéo anh theo, nói tốt đẹp thì là: nhà sản xuất muốn phụ trách giám sát và quản lý công việc, nhưng thật ra chỉ là có phát sinh thêm chi phí trong phần hậu kỳ nên mới gọi Trang Dục đến để Trang Dục đồng ý chi thêm.

Trang Dục cảm thấy bản thân mình từ khi bắt đầu làm nhà sản xuất, mỗi ngày đều có rất nhiều công việc. Bây giờ anh và Ngô Minh Diệu đều ở luôn trong Tinh Diệu để làm nốt phần biên tập.

Thời gian nghỉ anh nằm dài trên đồng giấy lộn trên sàn:” Mệt chết tôi. Cái này còn mệt hơn cả quay phim, tôi không hiểu tại sao có nhiều người không muốn làm diễn viên mà lại đi làm cái gì mà đạo diễn rồi nhà sản xuất.”

“Ha ha, những người có chỉ số thông minh cao mới làm được đạo diễn với nhà sản xuất đó.” Ngô Minh Vệ tự hào nói.

Trang Dục đứng lên, liếc nhìn Ngô Minh Vệ:” Đạo diễn Ngô, phiền anh đi chỗ khác nói những lời này được không?”

Trong trung tâm điện ảnh và truyền hình, bạn có thể gặp rất nhiều diễn viên nhưng chỉ có phòng biên tập là hầu như không có.

“Haiz, gần đây không biết là có chuyện gì xảy ra, khắp nơi đều có thiên tai”. Biên tập viên Tiểu Mãnh đẩy cửa đi vào, nhìn đi động than thở.

“Sao vậy? Nơi nào lại xảy ra chuyện?” Ngô Minh Vệ bùng trà, ngẩng đầu hỏi.

Trang Dục đứng lên, phui mông rồi ngồi lên mặt bàn lấy trà uống.

“Thanh Hải nha, thành phố G xảy ra động đất 5.8 độ.”

Tiểu Mãnh vừa nói xong, chợt nghe “cách” một tiếng, vừa ngẩng đầu đã thấy Trang Dục đang nhìn mình chăm chăm, môi trắng bệch, chén trà trong tay rơi xuống đất vỡ tan.

“Cái gì?” Trang Dục choáng váng, cảm thấy có lẽ là mình đang nghe nhầm. Là nghe nhầm phải không?

“A, là Thanh Hải có động đất...”

Tiểu Mãnh và Ngô Minh Vệ nhìn nhau, đều cảm thấy kỳ lạ:” Cậu làm sao vậy?”

Trang Dục cố tỉnh táo lại, nhưng trong đầu chỉ thấy trống rỗng, anh thấy tay mình đang run rẩy, cố gắng đẩy di động ra, cảm thấy rất lâu mới tìm ra số của Chu Hạ Ninh, đến khi gọi được thì chỉ nghe tiếng tổng đài báo tắt máy.

“Không thể nào...? Anh lắp bắp tự nói, sắc mặt dần trắng bệch, đột nhiên anh nhớ ra hôm qua Chu Hạ Ninh vừa đăng Weibo, cô nói hôm nay trở về thì phải? Hay là về từ hôm qua?

Tay anh run run mở Weibo, nhìn bài đăng mới nhất của Chu Hạ Ninh, Weibo của cô không xin xác nhận, chỉ có ba chữ Chu Hạ Ninh đơn giản và bên dưới là status cô mới đăng tối qua:

Ngày mai còn phải quay phim, cuối cùng thì ngày kia cũng được về nhà.

Anh rất cố gắng mới không làm rơi điện thoại xuống đất.

Vì thế nên hôm nay Chu Hạ Ninh đang còn ở Thanh Hải, ở thành phố G?!

Anh cảm thấy tuyệt vọng, khó khăn ngẩng đầu nhìn Ngô Minh Vệ:” Chắc chắn không có chuyện gì phải không?”

Ngô Minh Vệ cau mày nhìn Trang Dục:” Cậu làm sao vậy?”

Trang Dục cắn răng, lại gọi điện thoại:” Cậu kiểm tra giúp tôi xem đoàn phim của Hạ Thao, đúng, đúng là đoàn làm phim hiện tại đang ở đâu, đã trở về hay chưa? Chờ chút, cậu đặt giùm tôi một vé máy bay, tôi muốn đi thành phố G ngay lập tức!”

Bên kia Thịnh Thanh Phong nói gì Trang Dục đã không nghe rõ, hần chỉ kịp nói:” Thịnh Thanh Phong, cô ấy đang ở thành phố G...”

Thành phố G bị động đất lên đến 5.8 độ richter, bởi vì dân số đông đúc và nhà cửa lại được xây bằng vật liệu bình thường nên thương vong tương đối nghiêm trọng, hơn nữa bởi vì xung quanh là núi đá thêm mưa to kéo dài nên gây khó khăn cho đội cứu hộ.

Bây giờ Trang Dục muốn đến Thanh Hải cũng rất khó.

Hai mắt anh đỏ hồng nhìn Thịnh Thanh Phong, môi mím chặt:” Thịnh Thanh phong, tôi phải đi! Đây là lần đầu tiên tôi nghiêm túc thích một người như vậy, thậm chí tôi còn chưa nói cho cô ấy biết, nếu cô ấy từ chối tôi nhưng vẫn sống tốt thì tôi sẽ không sao, nhưng bây giờ cô ấy sống chết chưa biết thì tôi không thể chịu nổi, Thịnh Thanh Phong, cậu chưa thích người nào đến như vậy đúng không? Tôi chỉ nghĩ đến cô ấy bây giờ đang bị nhốt ở một nơi nào đó, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay là tôi đã thấy trái tim như bị xé nát, đau đớn vô cùng, bây giờ tôi không thể ngừng suy nghĩ, một lúc cảm thấy cô ấy không sao, một lúc lại cảm thấy cô ấy đã xảy ra chuyện. Tôi phải đến đó, Thịnh Thanh Phong, cậu phải giúp tôi!”

Trang Dục biết nếu anh mà muốn thuận lợi đến thành phố G thì phải nhờ vào Thịnh Thanh Phong. Anh chưa từng hối hận như bây giờ, vì sao hần chỉ biết đóng phim, mà chưa bao giờ nghiêm túc giao tiếp với một số người có quyền, thế nên bây giờ mới phải chịu bó tay.

Thịnh Thanh Phong nhìn Trang Dục, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc:” Trang Dục, đây không phải là chuyện đùa, cậu cũng xem tin tức nên biết bây giờ đường vào đều bị đất đá che lấp chứ đừng nói đến sân bay, không thể nào còn có chuyến bay đến đó.”

“Cho nên tôi mới đến tìm cậu!” vẻ mặt Trang Dục đã bình tĩnh hơn nhiều, dù xảy ra chuyện gì thì anh cũng phải đi tìm Chu Hạ Ninh, không chừng cô đang đợi anh ở một nơi nào đó, “Cậu cũng biết năm kia tôi đi đóng phim ở thành phố B, đã từng tham gia khóa huấn luyện cứu hộ động đất một tháng, lúc đó còn đạt được giấy chứng nhận cứu hộ, tôi có thể tự bảo vệ chính mình, không chừng còn có thể hỗ trợ thêm.”

Đoàn phim < U Du Tiên Thử > đến thành phố G được 5 ngày thì thời tiết bắt đầu thay đổi, mưa to kéo dài đến ngày cuối mới bắt đầu tạnh. Bởi vậy nên tâm trạng của mọi người cũng dần tốt lên.

Bởi vì ngày mai có thể về nhà!

Tuy rằng đoàn phim đã cố gắng tìm các món ăn phù hợp cho mọi người, nhưng đa số thành viên đều không hợp, thậm chí còn có người bị đau bụng.

Ngày cuối cùng bọn họ đến một ngôi chùa Tây Tạng là Duy Đạt Nhĩ Cát ở ngoại ô thành phố G quay phim, chùa này vừa tu sửa năm trước, tuy rằng không lớn nhưng lại có vài phần linh khí.

“Được rồi, cô lên chút nữa nào mọi người!”

Có lẽ vì đây là ngày cuối cùng nên mọi người đều lên tinh thần cố gắng quay xong tất cả các cảnh.

Chu Hạ Ninh và Tiền Hữu Đa đi theo hướng dẫn viên người địa phương vào chùa thấp hương, đang chuẩn bị ra thì bỗng nhiên mặt đất rung lắc dữ dội.

“Sao vậy?” Cô quay đầu, thấy trong mắt Tiền Hữu Đa chỉ có kinh sợ.

“Hạ Ninh, làm sao đây...” Tiền Hữu Đa chưa dứt lời thì lại có một con địa chấn khác, lần này mạnh hơn rất nhiều.

“Hữu Đa, chạy nhanh!” Chu Hạ Ninh kéo Tiền Hữu Đa chạy ra ngoài.

Mặt đất rung lắc rất mạnh, các bức tường xây quanh chùa đã đổ sập xuống, hai người đang chuẩn bị chạy thì thấy có một người đang chạy từ bên ngoài vào, nhìn thấy hai người hô to:” Ninh Ninh!”

Hai mắt Chu Hạ Ninh mở to, cảm thấy trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nước mắt rơi xuống thật nhanh, cô gọi lớn:” Ba! Mau tránh ra!”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chân Tình

Đến khi động đất dừng lại, Chùa Đạt Nhĩ Cát đã sập mất một phần, tường rào và cổng chỉ còn là một đồng gạch vụn, con đường đi vào thành phố cũng bị che lấp cũng may là thiết bị quay phim không bị hỏng hóc nhiều.

Chu Hạ Ninh đỡ Hạ Thao từ trong đồng đồ nát đi ra.

“Không sao, chỉ bị va đập nhẹ thôi, không đau đâu, thật đó.” Hạ Thao quay đầu nhìn con gái đứng bên cạnh, trong đầu nhớ đến lúc con gái gọi “Ba” thì vết thương cũng không còn thấy đau nữa, trên mặt nở nụ cười sung sướng.

“Ba cần thận một chút, chân phải dùng dùng sức.” Hai mắt Chu Hạ Ninh hồng hồng, cảm giác sắp mất đi người thân lúc đó làm cô vẫn còn sợ hãi, cô cắn môi, mắt nhìn chăm chăm xuống đất, rất sợ có gì làm vướng chân Hạ Thao.

Lúc này chân phải của ông bị đá từ trên cửa rơi xuống đập trúng, vết thương nặng đến mức có thể thấy cả xương. Cô chỉ cầu nguyện không có ảnh hưởng đến xương cốt, chỉ cần bị thương ngoài da là tốt rồi.

Tiền Hữu Đa đi bên cạnh Chu Hạ Ninh lao đảo suốt thì té ngã, Chu Hạ Ninh quay đầu muốn gọi Tiền Hữu Đa thì thấy ánh mắt tò mò của cô ấy đang nhìn mình.

“Minh, tối nay mình sẽ giải thích với bạn...” Chu Hạ Ninh ngập ngừng, bây giờ không phải là thời gian tốt để nói mọi chuyện, nhưng cô cũng không muốn Tiền Hữu Đa nghĩ cô có ý giấu diếm.

Tiền Hữu Đa gật đầu: “Không sao, vết thương của đạo diễn Hạ quan trọng hơn.”

Các nhân viên ở bên ngoài chùa đều không bị thương, tất cả đang tập trung sửa thiết bị, có người nhìn thấy Chu Hạ Ninh dìu Hạ Thao đi ra đều kinh ngạc mà chạy lại gần.

“Đạo diễn Hạ bị sao vậy?”

“Ôi, đạo diễn Hạ bị thương, bây giờ phải làm sao đây?”

“Đúng rồi Chu Hạ Ninh, tôi đã nói là không nên đi vào trong chùa mà, trong đó có gì mà xem, nếu không phải đạo diễn Hạ đi tìm mấy người thì cũng không đến mức bị thương nha.” Lúc xảy ra động đất, đạo diễn Hạ chạy vào tìm Chu Hạ Ninh có mấy người nhìn thấy nên bây giờ có người ghen tị nói.

Chu Hạ Ninh cúi đầu không để ý, cô chỉ chăm chú nhìn chân Hạ Thao: “Chúng ta quay về thành phố rồi đến bệnh viện khám xem sao.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng Chu Hạ Ninh vẫn thấy nặng nề. Ở ngoại ô mà động đất đã mạnh như vậy, trong thành phố chắc phải nghiêm trọng hơn.

“Nhưng làm sao để quay về đây?”

Đường đã bị phá hỏng, xe không thể đi qua được.

Chu Hạ Ninh đang muốn nói, đột nhiên lại có thêm một trận địa chấn, những người bên cạnh nhanh chóng ngồi xổm xuống, còn mấy nữ diễn viên trẻ bắt đầu hét lớn.

Trận địa chấn lần này còn mạnh và lâu hơn trận lúc này rất nhiều.

“Đây là dư chấn, sợ là sẽ có thêm mấy lần nữa.” Chu Hạ Ninh mím môi, giọng nói dần nghiêm trọng.

Nếu dư chấn mạnh dần, quay về thành phố cũng rất nguy hiểm, nhưng không về thì chân Hạ Thao biết làm thế nào?

“Anh Trần, chúng ta phải đưa đạo diễn Hạ vào thành phố chữa trị.” Chu Hạ Ninh ngẩng đầu nhìn về phó đạo diễn Trần Thành.

“Được, mấy người chúng ta thay phiên nhau cõng đạo diễn Hạ, tôi không tin sẽ không về được.” Trần Thành gật đầu, anh đã đi theo đạo diễn Hạ nhiều năm, đương nhiên sẽ không bỏ rơi ông trong lúc này.

Mấy người trẻ tuổi bắt đầu phân công nhiệm vụ, có mấy người mang theo máy móc bị hỏng, còn mấy người khác thì thay nhau cõng Hạ Thao, bắt đầu trở về thành phố.

“Lúc này chúng ta đi xe cũng mất nửa giờ, bây giờ đi như vậy thì đến lúc nào! Tôi không muốn đi!” Có người không chịu đi bộ phát biểu.

Chu Hạ Ninh tức giận, quay đầu lạnh lùng nhìn: “Không đi, vậy mấy người cứ ở lại đây đi.”

“Như vậy sao được? Nơi hoàng dã như thế này mà cô để chúng tôi ở lại sao?”

Chu Hạ Ninh không quan tâm đến bọn họ, quay đầu nhìn Trần Thành: “Anh Trần, chúng ta đi thôi.”

Tình trạng như bây giờ cũng không còn ai thừa hơi đi thương hoa tiếc ngọc, ai cũng có nhiệm vụ nên tự động đi trở về.

Hai cô gái thấy không có ai để ý tới mình, đành dậm chân một cái rồi cũng phải đi theo.

Địa ngục thì Chu Hạ Ninh chưa từng thấy, nhưng hôm nay cô nghĩ cô đã thấy thế nào là địa ngục trần gian.

Nếu hôm nay bọn họ không ra ngoài ô quay phim, chắc bây giờ cũng không rõ sống chết.

Càng đến gần nội thành, cảnh tượng càng thê thảm.

Cả đoạn đường đi đều không có căn nhà nào còn nguyên vẹn. Nhưng nhà sập, đường sá hư hỏng cũng chỉ là việc nhỏ, khi đi ngang qua khu đổ nát còn có người khóc la “cứu mạng”, mấy người thanh niên trẻ trong đoàn bỏ thiết bị cầm trong tay xuống rồi chạy qua giúp đỡ.

Mấy cô gái đi phía sau cũng không dám oán trách, chỉ cúi đầu không dám nhìn.

“Mọi người nghỉ một chút đi...” Hạ Thao nằm trên lưng Trần Thành, mắt thấy Chu Hạ Ninh mồ hôi nhễ nhại, trong lòng cảm thấy khổ sở.

“Không sao đâu đạo diễn Hạ, sắp đến rồi. Trần Thành khề mím môi, không dám dừng lại.

Bọn họ đã đi được nửa giờ, bây giờ chỉ còn dựa vào nghị lực để đi tiếp.

Chu Hạ Ninh lấy túi giấy ăn đưa cho Hạ Thao và Trần Thành lau mồ hôi.

Trên đường đi chỉ mới thấy cảnh sát đang đứng rải rác mà chưa thấy bộ đội xuất hiện, như vậy chứng tỏ đường đi bị hư khá nặng nên ngăn cản đội cứu viện đi vào.

Lúc này, bọn họ chỉ có thể tự cứu mình.

Chu Hạ Ninh cảm thấy may mắn vì tất cả bọn họ còn sống!

Sống sót chính là hi vọng lớn nhất!

Bọn họ đi đến bệnh viện mấy ngày trước thì chỉ còn một đồng đổ nát. Bệnh viện lớn nhất thành phố giờ chỉ còn một đồng phế tích.

Có nhân viên cứu hộ vội vàng chạy qua người, bọn họ cũng không dám ngăn lại.

“Thôi, bọn họ bây giờ cũng không thể giúp chúng ta.” Giọng nói Hạ Thao rất thân nhiên.

Đúng vậy, vết thương của Hạ Thao bây giờ là nhẹ nhất ở đây.

“Để tôi đi tìm chút bông băng.” Chu Hạ Ninh quay đầu nhìn Hạ Thao, “Tôi đã có chứng nhận cấp cứu, bằng bó ngoại khoa cơ bản cũng đã học qua.”

“Không được, cô cũng không phải là chuyên nghiệp...” Trần Thành phản đối, nhìn Chu Hạ Ninh cũng biết chỉ là một cô sinh viên trẻ, làm sao có khả năng băng bó, lỡ may có lưu lại di chứng gì...

“Được.” Hạ Thao gật đầu không có chút do dự.

Chu Hạ Ninh gật gật đầu với ông, quay đầu nhìn Tiền Hữu Đa: “Hữu Đa, bạn giúp mình đi tìm”

Kiếp trước cô đã từng đóng một bộ phim truyền hình tên là , lúc đó cô diễn vai nữ thứ nhưng cũng là một nhân vật khá quan trọng, đoàn phim vì muốn quay cảnh thật nên cho mấy diễn viên đến phòng cấp cứu học tập một thời gian, vì cô đóng vai bác sĩ ngoại khoa nên đi theo mấy bác sĩ học một tháng, sau này còn tự mình đi thi lấy bằng chứng nhận cấp cứu.

Nếu hôm nay cô có thể làm tốt, sau khi trở về cô phải lập tức đi thi lấy thêm một giấy chứng nhận nữa.

Tình trạng không thuận lợi, cứu viện bên ngoài còn chưa đến nên dụng cụ chữa bệnh thiếu rất nhiều, hộ sĩ đang quản lý phòng cấp cứu kiên quyết không cho lấy một cuộn băng.

Trong lòng Chu Hạ Ninh nóng như lửa đốt, đang không biết xin xỏ như thế nào thì bên ngoài truyền đến tiếng hoan hô: đợt bộ đội cứu viện thứ nhất đã đến, hơn nữa còn mang theo ít đồ ăn và dụng cụ chữa bệnh!

Đây mới chính là tin tức tốt nhất, làm Chu Hạ Ninh cảm thấy hai mắt có chút nóng.

“Mọi người có thiếu người hỗ trợ không? Tôi có chứng nhận cấp cứu, để tôi giúp mọi người!” Chu Hạ Ninh thật lòng muốn giúp đỡ.

“Thật tốt!” Bác sĩ phụ trách đứng bên cạnh nở nụ cười, cánh tay anh ta chảy đầy máu đen, “Bây giờ chúng tôi đang rất cần người.”

Cầm trong tay bông băng và thuốc hạ sốt, trong lòng Chu Hạ Ninh còn đang rất kích động.

Lúc này, đáng yêu nhất chính là những người cứu hộ vất vả.

Bộ đội và đội cứu trợ đến để cứu người, cũng chính là cứu tính mạng tất cả!

Vết thương của Hạ Thao có chút nghiêm trọng, nhưng bây giờ dụng cụ thiếu thốn nên cũng chỉ đành xử lý đơn giản.

Mọi người chỉ còn cách mong chờ đội cứu trợ đến thật nhanh!

Đêm nay, bọn họ tìm được một ít hành lý và đồ ăn khô trong đồng đồ nát của khách sạn, an ủi lẫn nhau vượt qua một đêm gian khổ này.

Lúc này những lời oán than lạnh hay đói cũng không còn ý nghĩa.

Bởi vì còn có rất nhiều người đang đứng giữa ranh giới sống và chết.

Chu Hạ Ninh và Tiền Hữu Đa dựa vào nhau cố gắng ngủ một chút.

Cả đêm cô đều nghe thấy tiếng bước chân và tiếng khóc từ xa vọng lại.

“Nhanh lên! Nhanh lên! Đưa đến lều cấp cứu đi!”

“Nhanh lên! Nhanh lên! Hình như bên kia còn có người!”

Lúc này, cần chạy thật nhanh, chỉ có thể chạy nhanh, bởi vì bọn họ đang giành giật từng mạng sống với Diêm Vương.

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Chu Hạ Ninh, Tiền Hữu Đa và một trợ lý công Hạ Thao đưa ông đến lều cấp cứu, hình thập tự đỏ nổi bật giữa nền trời trắng xóa.

Bởi vì nhân viên cứu hộ và thiết bị chữa bệnh quá ít ỏi, bọn họ chỉ có thể một người làm ba bốn việc, rất nhiều người cả một đêm chưa được nghỉ ngơi, có cảm giác như chỉ cần đẩy nhẹ một cái thì họ sẽ ngã xuống.

Chu Hạ Ninh không nói gì, chỉ im lặng dùng dung dịch khử độc rửa tay, giúp đỡ mọi người băng bó.

Tiền Hữu Đa không biết làm gì, nhưng cô nói ngồi yên một chỗ càng cảm thấy đói và khó chịu, cho cô đến giúp đỡ dù là giúp nâng cáng cũng tốt.

Lúc này, mọi người đều yên lặng làm việc của mình.

Trước thiên tai, mỗi người đều bình đẳng, đều nhỏ bé như vậy.

May mắn là bộ đội cứu viện tiếp tục đến, trực thăng bắt đầu gửi đồ ăn và nước uống vào, càng về sau dư chấn càng nhẹ hơn, mưa to bắt đầu dừng tất cả đều phát triển theo chiều hướng tốt dần.

Ngày hôm sau, Chu Hạ Ninh và Tiền Hữu Đa cuối cùng cũng được ăn, chỉ một bát mì tôm đơn giản, nhưng bây giờ lại là thứ quý trọng nhất.

“Lại tới thêm một đội cứu trợ, nghe nói là từ thành phố J. Đây là đội cứu viện không chính thức đầu tiên tới, không nghĩ là sẽ nhanh như vậy!” Một hộ sĩ tuổi trẻ cười chạy vào, chào hỏi Chu Hạ Ninh.

Một ngày trôi qua, mọi người cũng quen biết nhau nhiều hơn, ít nhất bọn họ biết Chu Hạ Ninh và Tiền Hữu Đa đến từ thành phố J.

“Thật sao?! Tiền Hữu Đa rất kinh ngạc, “Không ngờ còn gặp được đồng hương, đồng hương của chúng ta thật tốt, đúng không?” Cô cười lấy cùi chò đẩy Chu Hạ Ninh.

“Đúng vậy.” Trong lòng Chu Hạ Ninh cũng kích động, thêm một đội cứu trợ đến thì hy vọng của mọi người ở đây càng lớn.

Hiện tại đã qua 28 giờ kể từ trận địa chấn đầu tiên, cô hi vọng mọi người đang ở nơi nào đó cố gắng sống sót, chỉ cần thêm một chút nữa thì có thể thấy được ánh mặt trời!

Cầu trời phù hộ sẽ có thêm nhiều người được cứu! Cầu xin ông trời cho mọi chuyện đều tốt đẹp.”

Chu Hạ Ninh từ từ nhắm chặt hai mắt, tay để hình chữ thập, lần đầu tiên cô chân thành cầu nguyện như vậy. Trước kia cô không tin vào thần linh, mà bây giờ cô nghĩ, có lẽ thần linh vẫn tồn tại. Nếu thần Phật có thật, thì xin hãy cứu vớt những con người đau khổ này!

Con người đang ở trong tuyệt vọng có lẽ chỉ có thể gửi hy vọng vào cõi thần Phật hư vô, bởi như vậy mới có cảm giác được an ủi.

“Chu Hạ Ninh!”

Về mặt Chu Hạ Ninh ngơ ngác, vội mở mắt, không dám tin nhìn về phía cửa lều cấp cứu.

Ánh chiều tà dần ngả về phía tây, sau cơn mưa bầu trời như được rửa sạch, ánh sáng chen chúc vào cửa lều. Có một người đàn ông đứng ở đó, ánh sáng làm mờ khuôn mặt của anh nhưng Chu Hạ Ninh lại cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Tim đập càng ngày càng nhanh, cô có thể nghe được “Bùm, bùm” từng tiếng dồn dập.

“Trang Dực...” Tiền Hữu Đa há hốc mồm, “Tại sao anh lại ở đây?”

Trang Dực đứng ở cửa lều cấp cứu, thấy Chu Hạ Ninh đang sững sờ nhìn mình, chỉ cảm thấy lo lắng, nôn nóng, thấp thòm hay sợ hãi từ hôm qua đến giờ đều bị bỏ lại phía sau, trước mắt anh chỉ còn người con gái đang đứng đó, từng sợi tóc của cô rất lộn xộn, thậm chí áo dài màu trắng cũng bẩn thỉu, trên mặt còn một ít máu màu đen khô lại, đây là hình ảnh tồi nhất của Chu Hạ Ninh trong ấn tượng của anh, nhưng anh lại cảm thấy, giờ phút này cô chính là cô gái làm cho anh rung động nhất trên đời này, không còn ai khác!

Trang Dực rất muốn chạy đến ôm cô vào lòng, ôm chặt lấy cô không bao giờ buông tay. Nhưng xung quanh còn rất nhiều người, khi xác định Chu Hạ Ninh vẫn bình an, tâm trạng của anh cũng từ từ bình tĩnh lại.

Tuy rằng anh rất muốn đem ý nghĩ trong lòng biến thành hành động, nhưng anh không thật sự xác định nếu anh làm theo cảm tính một lần, có thể mất đi vô số lần trong tương lai hay không.

Đương nhiên Trang Dực lại càng không biết, bởi vì do anh cẩn thận quá mức nên đã để lỡ mất cơ hội tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Bí Mật Của Trang Dực

Đoàn cứu viện của tỉnh J tổng cộng có 50 người, có chuyên gia về động đất, bác sĩ nội ngoại khoa và còn mang theo cả lều bạt, đồ ăn, nước uống và thuốc.

Trang Dực mang theo nhiều người như vậy cũng không phải là giả vờ, đã xác nhận được Chu Hạ Ninh vẫn bình an nên anh trở về tham gia vào đội cứu trợ. Trước khi đi, anh nhìn Chu Hạ Ninh thật lâu, nụ cười vẫn luôn nở trên môi: “Em vẫn bình an là tốt rồi.”

“Hạ Ninh, thật không ngờ Trang Dực còn có bằng chứng nhận cứu trợ! Lại còn đến đây tham gia! Đúng là không thể nhìn người khác bằng vẻ bề ngoài nha!” Tiền Hữu Đa vô cùng ngạc nhiên.

Chu Hạ Ninh khẽ vuốt ngực, trái tim đã dần bình tĩnh lại, nhưng cảm giác rung động lúc đó lại rõ ràng và mãnh liệt như vậy.

“Chị Chu.” Ngoài cửa có một người quen đang tiến vào.

“A, anh là không phải là trợ lý của Trang Dực sao.” Tiền Hữu Đa càng thêm kinh ngạc, “Làm sao anh cũng ở đây?”

“Tôi là trợ lý của anh Trang nha, anh ấy đến đây thì tôi phải đi theo chứ.” Tiểu Nhậm cười khổ, “Lỡ may anh ấy gặp chuyện, tôi cũng không có cách nào nói chuyện với công ty.”

Tiểu Nhậm đến đây cũng không giúp được gì, nhưng cậu quyết bám theo Trang Dực, tí nữa thì khóc to: nếu không ngăn cản được Trang Dực thì cậu đành phải đi theo.

“Mọi người có cần tôi giúp gì không?” Tiểu Nhậm bị Trang Dực gọi đến đây hỗ trợ Chu Hạ Ninh.

“Ừ, giúp tôi khiêng cáng đi. Chuyện này không cần phải học, có sức khỏe là được.”

Thừa lúc Tiền Hữu Đa quay người, Tiểu Nhậm đến gần Chu Hạ Ninh: “Chị Chu, anh Trang hôm qua biết nơi này có động đất thì cả người đều choáng váng, chạy ngay đi tìm Thịnh tổng nói muốn đến đây tìm chị, Thịnh tổng không còn cách nào đành liên lạc với lãnh đạo tỉnh, bỏ tiền ra thành lập đội cứu trợ này. Thịnh tổng còn nói tôi phải canh chừng không cho anh Trang làm chuyện điên rồ, bây giờ chị không sao thì tốt quá rồi.”

Giọng nói của Tiểu Nhậm rất nhỏ nhưng Chu Hạ Ninh lại nghe rất rõ ràng. Cậu thấy Chu Hạ Ninh ngăn người mới hài lòng quay người đi.

Lúc này cậu đứng bên ngoài mãi mà không thấy anh Trang bày tỏ nỗi lòng, như vậy không được nha, cứ khiêm tốn như thế lỡ may Chu Hạ Ninh không hiểu được nỗi khổ của anh ấy, vậy hóa thành công cốc sao?

May mắn là có cậu đi theo, anh Trang không nói thì có cậu nói hộ nha. Trợ lý không phải là cần làm và bổ sung những việc còn thiếu sao.

Chu Hạ Ninh ngăn người một lát. Lúc nhìn thấy Trang Dực, cô có cảm giác như Trang Dực cố ý đến tìm mình, nhưng Trang Dực không nói gì cô lại sợ chính mình đa tình hiểu sai ý, bây giờ nghe Tiểu Nhậm nói lại, cô mới biết hóa ra là Trang Dực tới tìm cô.

Nơi này còn có dư chấn, nơi này thiếu bác sĩ, nơi này giao thông không thuận lợi, nơi này có nhiều vấn đề không thích hợp cho Trang Dực tự mình đến,

nhưng anh vẫn tới.

Cô không rõ cảm giác trong lòng là gì, cô chỉ biết, cảm giác của cô đối với Trang Dục đã không còn như trước.

Những người có vẻ ngoài khó làm cho người khác tin tưởng, hóa ra họ làm còn tốt hơn là nói.

Hóa ra, cô vẫn không hiểu rõ được lòng người?

Chân Hạ Thao bắt đầu sưng lên, vết thương còn bị chảy dịch và mưng mủ, Chu Hạ Ninh nhìn mà muốn rơi nước mắt.

“Không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà.” Hạ Thao rút một bên chân bị thương lại.

“Không được, phải chữa trị thật tốt. Nếu không cái chân này có thể phải bỏ đi.” Bác sĩ vừa nói xong, về mặt Chu Hạ Ninh bỗng trắng bệch.

Trời đã tối, nhân viên cứu hộ bận rộn cả ngày cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, Chu Hạ Ninh cố ý mời một bác sĩ ngoại khoa đến khám chân cho Hạ Thao, không ngờ lại biết được tin như vậy.

Cô ngẩng đầu nhìn Trang Dục đứng bên cạnh: “Ngày mai, có thể đưa ông ấy ra ngoài không?”

Cô biết bây giờ ai cũng bận, nhưng cô không thể nào đứng nhìn chân Hạ Thao bị cắt bỏ. Một đạo diễn không có chân thì làm sao có thể tiếp tục quay phim?

Trang Dục chăm chú nhìn Chu Hạ Ninh, ánh mắt từ trên mặt Hạ Thao chuyển qua chân của ông: “Được, anh đi liên lạc thử, ngày mai cô hết sức đưa đạo diễn Hạ ra ngoài.”

Lúc này phương tiện có thể ra vào chỉ có trục thẳng. Buổi chiều vừa có trận mưa to, làm cho một con đường nhỏ mới sửa xong cũng bị lấp mắt, dù đang làm lại suốt cả đêm nhưng cũng không biết khi nào mới xong. Nhưng dù thông đường thì xe bình thường cũng không thể đi vào.

“Cám ơn anh.” Chu Hạ Ninh thở phào nhẹ nhõm, quay người nói với Trần Thành, “Anh Trần, lại phải làm phiền anh rồi.”

Hạ Thao bị thương ở đùi phải nên đi lại đều cần Trần Thành dìu hoặc cõng.

Trang Dục đứng im, ánh mắt phức tạp nhìn Chu Hạ Ninh đi bên cạnh Trần Thành, giúp anh ta nâng cáng của Hạ Thao đưa ông vào trong lều.

Bởi vì có Trang Dục giúp đỡ nên bọn họ không cần phải ở tạm trong khu đồ nát của khách sạn, tuy rằng chỉ có 2 cái lều nhỏ nhưng dù sao cũng có cái nghỉ chân, ngồi dựa vào nhau cũng có thể ngủ được một giấc an ổn.

Tiền Hữu Đa nhìn về mặt âm thầm của Trang Dục, nhưng cuối cùng vẫn nhin không nói ra quan hệ của Chu Hạ Ninh và Hạ Thao.

Ngày đó, người nghe được Chu Hạ Ninh gọi đạo diễn Hạ là “Ba” chỉ có một mình cô. Sau đó Chu Hạ Ninh còn nhờ cô giữ bí mật, tạm thời cô ấy còn chưa biết giải thích quan hệ của bọn họ như thế nào.

Thật ra cô cũng rất ngạc nhiên, đạo diễn Hạ nếu như là ba của Hạ Ninh, vì sao không có ai biết?

Ngày hôm sau Hạ Thao được trục thẳng mang ra ngoài, Trần Thành cũng đi cùng, Chu Hạ Ninh vẫn ở lại.

Lúc này, cô rất muốn giúp đỡ, nếu không cô thấy trong lòng rất khó chịu. Sau nữa là Trang Dục đã muốn tới đây tìm cô thì cô cũng muốn ở lại với hắn.

Mà Hạ Thao, khi đã ra bên ngoài, người có thể chăm sóc ông có rất nhiều.

Thật ra, cách phân biệt người đàn ông tốt và xấu chỉ là ở trách nhiệm mà thôi. Trang Dục có phải là một người đàn ông tốt hay không, bây giờ cô vẫn chưa xác định được, nhưng cô biết, nếu anh muốn thì cô sẽ cho anh một cơ hội.

Trong lúc gian nan này, mọi tình cảm của con người đều nhỏ bé như vậy. Tuy rằng Trang Dục đến đây vì Chu Hạ Ninh, Chu Hạ Ninh cũng vì Trang Dục mà ở lại, nhưng bọn họ cũng rất bận rộn, dù gặp nhau cũng rất vội vàng, có đôi lúc khi lướt qua chỉ có thể cho nhau một cái nhìn.

Không biết sao nhưng Chu Hạ Ninh cảm thấy rất an tâm, vì cô biết người đàn ông này, sẽ không bỏ rơi cô.

Buổi chiều hôm đó, Hạ Thao đã vào một bệnh viện tốt nhất ở tỉnh J. Trần Thành gọi điện thoại báo Hạ Thao không bị thương đến xương cốt, được chữa đúng lúc nên chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian sẽ khỏe lại.

Chu Hạ Ninh thở dài nhẹ nhõm, rồi sau đó gọi điện cho Hạ Thao, nói ông không thể trộm xuống giường, phải cố gắng nghe lời bác sĩ, khi cô trở về sẽ đến thăm ông.

Tắt điện thoại, cô lại thấy may mắn vì đã quay phim xong, bằng không với tính cách của Hạ Thao, chắc chắn sẽ không yên tâm dưỡng bệnh.

Bây giờ, chính là thời điểm phim điện ảnh chuẩn bị công chiếu, cũng không đến mức phải huy động cả đoàn làm phim.

Sáu ngày sau, tình hình tại khu cứu trợ cũng đã ổn định lại, bây giờ đã đổi từ cứu trợ sang phòng dịch. Hóa chất bắt đầu được đưa vào thành phố G.

Những công việc khôi phục lại sau cơn động đất cũng gian khổ như trước đó.

Trước khi đi Trang Dực đã hứa sẽ hỗ trợ đưa chuyên gia và kiến trúc sư đến để giúp đỡ xây dựng lại thành phố, còn anh và đoàn cứu hộ đang chuẩn bị trở về.

Đoàn phim đi cùng Chu Hạ Ninh đều đã trở về, chỉ còn mình cô ở lại, cô sẽ đi về cùng Trang Dực, đầu tiên là đi xe của bộ đội đến sân bay, sau đó ngồi trực thăng đến thành phố H.

Lần này đi, không có phóng viên nhưng lại có rất nhiều người dân đến tiễn.

Dù có nhiều lời khen ngợi, nhưng không bằng một lời “Cám ơn” chân thành.

Hai mắt Chu Hạ Ninh hơi ướt. Cô nghĩ đến mấy ngày nay, có người thân thể không còn nguyên vẹn, còn có người khi đưa đến đã không còn hơi thở.

Mỗi người đứng ở đây, dù nhiều hay ít đều mất đi người thân hoặc bạn bè, nhưng bọn họ vẫn kiên cường sống sót. Bởi vì không có gì quan trọng bằng còn sống.

Chu Hạ Ninh nghĩ, đau khổ của cô trước đây, đứng trước sinh ly tử biệt, tại thân thể không trọn vẹn cũng chỉ là một hạt cát nhỏ nhoi.

Cô đang suy nghĩ thì bỗng cảm thấy tay trái ấm áp, cô cúi đầu thì nhìn thấy có một bàn tay khác đang nắm tay trái của mình, nhìn lên trên theo hướng bàn tay kia thì chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt đang ra vẻ bình tĩnh chào tạm biệt với mọi người.

Cô ngập ngừng nhưng cũng không rút tay về. Sau đó, lại cảm thấy bàn tay kia không còn cứng ngắc, thậm chí còn dám khẽ vuốt ve tay cô.

Cô cúi đầu, khóe môi khẽ mỉm cười.

Trang Dực giả vờ như vô tình quay đầu, nhưng chỉ nhìn thấy mái tóc của Chu Hạ Ninh. Không thấy được vẻ mặt của cô, nên anh có chút lo lắng và thấp thòm.

Anh chưa bao giờ biết, hóa ra chỉ cần nắm tay cô gái mình thầm mến cũng cần nhiều dũng khí như vậy.

Nhưng nếu không có 6 ngày nay, anh cũng không có cách nào gom đủ dũng khí.

Nhưng anh biết, mọi người đều đi rồi, chỉ có cô không đi, chắc là cô cũng muốn ở lại với anh?

Mấy ngày nay khi không có việc gì làm, anh đều ngồi đoán ý nghĩ của Chu Hạ Ninh, luôn nhớ lại ánh mắt khi Chu Hạ Ninh nhìn mình, lần lượt tự khẳng định rồi lại phủ định.

Vừa rồi, lúc nghĩ sắp rời khỏi nơi này, trong lòng anh đột nhiên có cảm giác không ổn.

Thế giới bên ngoài thật náo nhiệt nhưng lại quá mạnh mẽ. Anh cũng không biết, khi trở lại cuộc sống bình thường, Chu Hạ Ninh có còn nở nụ cười ấm áp giống mấy ngày nay để nhìn mình hay không.

Cho nên, anh muốn thử một chút. Nếu anh nắm tay Chu Hạ Ninh mà cô không từ chối, như vậy thì anh biết mình đã có hi vọng. Nếu cô rút tay về... Cũng lắm thì anh sẽ bắt đầu lại từ đầu!

Cuộc đời ngắn ngủi, nửa kia trong số mệnh sao có thể gặp được dễ dàng? Mà khi đã gặp được, thì làm sao anh có thể buông tay?

Trang Dực nắm tay Chu Hạ Ninh mãi đến khi lên xe cũng không buông ra. Tiểu Nhậm cúi đầu, cười híp mắt ngồi lên xe sau.

Không phải là vì xe Trang Dực ngồi quá chật, mà cậu chỉ sợ hai người đó da mặt mỏng, thấy người quen sẽ ngại.

Trên đường đi không có ai nói chuyện.

Hai người đều mệt mỏi, nhất là trong cơ thể. Mấy ngày nay, hầu như đều không được nghỉ ngơi, thường xuyên chỉ ngủ được 3 4 tiếng đã thức dậy, thậm chí ăn cũng không được no.

Nhưng hai người lại không muốn nghỉ ngơi, cảm giác nắm tay như vậy quá ấm áp làm cho người ta không nỡ bỏ qua.

Chu Hạ Ninh vô cùng mệt mỏi, lại có Trang Dực ngồi bên cạnh, cảm giác an toàn làm cho cô yên tâm dựa vào Trang Dực mà ngủ.

Trang Dực cũng mệt mỏi, nhưng lại càng không muốn ngủ. Anh sợ, khi thức dậy thì tất cả chỉ là một giấc mộng đẹp.

Cho nên anh chỉ nắm tay Chu Hạ Ninh ngồi yên lặng bên cô suốt cả quãng đường.

“Hạ Ninh, xuống xe.” Trang Dực khẽ cười cúi đầu nói, nhìn Chu Hạ Ninh khẽ động sau đó từ từ ngẩng đầu lên.

Bởi vì động đất nên hành lý của Chu Hạ Ninh đều bị chôn dưới đồng cỏ nát không thể tìm được. Bởi vì trong khách sạn không có người bị thương nên không có ai đến đào bới, lần này cô trở về chỉ có thể đi bằng trường hợp đặc biệt, nếu không cả vé máy bay cũng không mua được.

Lên máy bay, Chu Hạ Ninh mới có cảm giác đã trở về.

Mặc dù mới vài ngày ngắn ngủi, nhưng cô lại cảm thấy mình như đang sống trong một thế giới khác, bây giờ ngồi tại khoang VIP trong máy bay cô mới cảm thấy như mình đã trải qua mấy đời.

“Chúng ta phải chuyển máy bay ở Tây An sao?” Máy bay từ từ chuyển động, Chu Hạ Ninh nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ nói, nhưng không nghe thấy Trang Dục trả lời, cô quay đầu thì nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của Trang Dục.

“Sao vậy?” Cô sờ mặt Trang Dục.

“Không, không sao cả.” Cả người Trang Dục cứng ngắc, anh khó khăn quay đầu nhìn Chu Hạ Ninh, “Em đừng lo...”

“Anh làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe sao?” Chu Hạ Ninh lo lắng nhìn Trang Dục, “Có cần em gọi tiếp viên xin cho chúng ta xuống máy bay không?”

“Không cần!” Trang Dục thấy Chu Hạ Ninh đang chuẩn bị nhấn nút gọi tiếp viên, thì vội vàng ngăn cản, anh nhắm chặt hai mắt, hít sâu rồi nói, “Anh chỉ sợ ngồi máy bay mà thôi.”

Anh nói thật nhanh, thậm chí không dám nhìn về mặt Chu Hạ Ninh, hơi mím môi rồi nói tiếp: “Lúc anh 7 tuổi thì ba mẹ bị tai nạn máy bay, từ đó về sau anh rất sợ ngồi máy bay, dù mất thời gian ngồi xe lửa hay ô tô anh cũng không muốn đi máy bay.”

Chu Hạ Ninh hơi nhếch miệng, đầu lòng cầm tay Trang Dục: “Chúng ta đến Tây An thì không ngồi máy bay nữa, chuyển qua xe lửa đi.”

“Không sao.” Trang Dục nở một nụ cười hết sức khó coi với Chu Hạ Ninh, “Anh ổn rồi, có em ngồi cùng không chừng anh sẽ cảm thấy tốt hơn.” Nói xong anh cầm ngược lại tay Chu Hạ Ninh.

“Cho em biết một chuyện. Lần trước có một bộ phim Hollywood mời anh làm diễn viên chính, nhưng chủ yếu quay tại Mỹ nên anh từ chối.” Trang Dục không muốn mình tương tự như những tai nạn kia nên chỉ chăm chú nhìn Chu Hạ Ninh.

“Là vì anh không muốn ngồi máy bay?” Chu Hạ Ninh cười nhẹ, cũng chăm chú nhìn ánh mắt Trang Dục.

“Đúng vậy, anh cũng từng ngồi máy bay hai lần nhưng chỉ có vài giờ, mỗi lần đều hận không thể từ bên trong nhảy ra ngoài, nếu để anh ngồi mười mấy tiếng trên máy bay, chỉ sợ anh sẽ phát điên mất.” Anh cười tự giễu.

Máy bay từ từ chạy đến đường băng, bắt đầu chuẩn bị cất cánh.

Về mặt Trang Dục càng trắng hơn, tay Chu Hạ Ninh cảm thấy hơi đau.

Chu Hạ Ninh vẫn nở nụ cười, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Trang Dục.”

“Ừ?” Trang Dục cứng ngắc quay đầu, ánh mắt có chút hoảng loạn.

Một tay Chu Hạ Ninh nhẹ nhàng chống lên, khẽ chạm vào môi Trang Dục rồi nhanh chóng tách ra, hơi thở hai người như hòa quyện vào nhau.

Trang Dục ngẩn ngơ, không kịp phản ứng gì.

Chu Hạ Ninh khẽ cười một tiếng, hơi ngẩng đầu rồi lại chạm nhẹ, lần này cô không vội tách ra như lần trước.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Ngày Kỷ Niệm

“Sau này mỗi lần đi máy bay mà có em ngồi cùng thì tốt rồi. Lúc đó cho dù có đi đến chân trời góc biển anh cũng đồng ý.” Trang Dục nhếch môi, dịu dàng nhìn Chu Hạ Ninh. Tuy anh hơi hơi hẹp, nhưng chỉ cần nhớ đến đôi môi mềm mại của Chu Hạ Ninh thì lại thoải mái hơn rất nhiều.

Chu Hạ Ninh liếc nhìn anh: “Năm mơ đi nhé.”

“Hiện thực quá lạnh lùng nên anh đành phải hoàn thành ước nguyện trong giấc mơ thôi.” Trang Dục cười, “Chẳng lẽ chút hy vọng nhỏ nhoi ấy em cũng

đánh lòng cướp luôn của anh?”

Chu Hạ Ninh hơi xoay người, nghiêm túc nhìn anh bạn Trang “Cho một ít màu sắc đã tính mở hàng nhuộm”, “Được một tắc lại tiến thêm một thước” này :” Ngài Trang, không muốn ra ngoài sao? Ngài tính ở luôn trên máy bay hả?”

Trang Dực thờ dài.” Nói thật thì đây chính là lần đầu tiên anh không nở xuống khỏi máy bay.”

Có lẽ xuống máy bay rồi anh lại phải trở về với hiện thực, anh có chút sợ hãi, sợ Chu Hạ Ninh sẽ lại coi như không quen biết mình.

Cho anh hưởng chút ngọt ngào rồi sau đó lại thông báo rằng anh với Chu Hạ Ninh chỉ là bạn bình thường, chắc chắn anh sẽ học máu mà chết mất.

“Em đừng nói xuống máy bay rồi thì sẽ trở mặt không nhận người nhé?”

Anh cảm thấy có chút nguy hiểm, vẫn phải nghe cô đồng ý mới thấy yên lòng.

Tuy rằng, anh càng muốn hỏi: có phải xuống máy bay rồi thì chúng ta sẽ thành người xa lạ.

Chu Hạ Ninh đứng lên, trợn mắt nhìn Trang Dực cố ý chặn đường.” Đừng có ngây thơ như vậy.”

Trang Dực ỉu xiu, đáng thương nhìn Chu Hạ Ninh.

Tuy rằng biết khả năng diễn xuất của Trang Dực rất tốt, nhưng khi cô nhìn thấy khuôn mặt vừa gầy vừa đen của Trang Dực, nhớ tới những vết thương trên tay của anh hay rõ ràng anh sợ máy bay nhưng vẫn ngồi trực thăng đi tìm cô, cô lại mềm lòng.

“Trong trường hợp công khai và không có sự đồng ý của em thì không cho thân thiết.” Cô hơi khép mí, khẽ mím môi.

Trang Dực ngẩn người :” Hạ Ninh. . .” trong lòng anh kích động, đang hai tay chuẩn bị ôm cô vào lòng.

Chu Hạ Ninh vội vàng ngăn cản anh.” Đây, kiểm chế chút đi, nơi này có rất nhiều người!”

Tuy rằng tiếp viên ở khoang VIP cũng có đạo đức nghề nghiệp, chưa đến mức đem quá trình phục vụ hành khách bán cho báo chí và phóng viên, nhưng ai mà biết được sẽ có chuyện gì xảy ra.

Không phải là không có trường hợp tiếp viên hàng không bán đứng các ngôi sao.

Bây giờ cô mới cảm thấy cả quãng đường này cô rất không cẩn thận. Tuy rằng khoang VIP hôm nay chỉ có hai người bọn họ, cô cũng quan sát xem có tiếp viên gần đó hay không, nhưng cô cũng không thể chắc chắn được bên kia rèm không có người.

Trang Dực nhìn Chu Hạ Ninh mà khóe môi vẫn luôn mỉm cười.

Tuy rằng ý của Chu Hạ Ninh là không muốn công khai, nhưng vẫn là đồng ý phải không?

Hai người đi ra từ cửa VIP lại thêm ăn mặc quần áo khá bình thường, người vừa đen vừa gầy nên đi ra khỏi sân bay khá thuận lợi.

Tiểu Nhậm cố ý đi ra trước, đang đứng chờ ở chỗ để xe.

Lúc nhìn thấy Tiểu Nhậm và tài xế, Chu Hạ Ninh lại có chút xấu hổ, mặc dù cô đã cố ý buông tay Trang Dực.

“Tôi sẽ tự lái xe, hai người về trước đi.” Trang Dực lấy chìa khóa xe từ trong tay tài xế, trong lúc tiểu Nhậm và tài xế đang kinh ngạc thì anh đã quay người mở cửa xe bên cạnh ghế lái, “Em cẩn thận chút.”

Sau đó mở khóa xe nghiêng ngang rồi đi.

Chỉ còn chút thời gian cho hai người, làm sao anh có thể cho thêm hai cái bóng đèn cao áp đi theo chiếu sáng đây?

“Em về đâu?”

“Về nhà bà ngoại em, ở phía đông thành phố.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Thăm Bệnh

“Chị đã đi đâu vậy? Chứng minh thư mất, điện thoại thì hỏng. Chị còn có thể làm người khác lo lắng hơn nữa không?” Chu Thừa Phó cau mày nhìn Chu Hạ Ninh, “Lại còn mất tích mấy ngày, nếu chị không gọi điện về có khi bà ngoại đã trốn nhà đi tìm chị rồi.”

“Cậu không cần đi theo chị, không có gì nên cậu đi trước đi. Chị sẽ không nói với mẹ đâu.” Chu Hạ Ninh cười nhìn em họ nhà mình, phất phất tay.

“Chị nói thật dễ dàng!” Chu Thừa Phó vừa thẹn vừa giận, “Lúc trước thì nói gì ‘Thối tiểu tử nếu con mà dám trốn học ba sẽ đánh gãy chân chó của con!’ sáng hôm nay nói gì? ‘Không sao, ngẫu nhiên trốn một buổi học giúp thể xác và tinh thần càng khỏe mạnh! Thật là TM thiên vị quá đáng! Chẳng lẽ em là nhật được còn chị mới là con ruột sao?’”

“Không thể nào, cậu chắc chắn là con ruột mà. Nhìn cậu càng lớn càng giống ba cậu nha.” Chu Hạ Ninh nhìn cười nhỏ giọng an ủi em họ, vừa quay đầu nhìn nhân viên công vụ cũng đang cố không cười thành tiếng, trong lòng cảm thấy A Phó đúng là một đứa trẻ số khổ.

Không còn cách nào khác, Chu gia sẽ không nuông chiều cháu trai. Cho lên ngày trước bà ngoại mới năn nỉ mẹ đưa cô về nước.

“Em có ý này sao? Hả?” Chu Thừa Phó tiếp tục trừng mắt, vẻ mặt âm ỉ.

“Được rồi, chị hiểu, ý của cậu là ở nhà cậu đang bị ngược đãi đúng không.” Chu Hạ Ninh điền vào bảng thông tin rồi đưa cho nhân viên công vụ, nhận lại chứng minh thư rồi cau mày nhìn ảnh chụp trên đó, “Được rồi, đừng buồn nữa. Bây giờ đi mua điện thoại mới với chị, cậu có muốn đổi điện thoại luôn không?”

“Cho em đổi điện thoại?” Chu Thừa Phó ngạc nhiên, cảm giác xấu hổ và tức giận lúc này đã đổi thành vẻ mặt vui mừng.

“Đúng nha, điện thoại Iphone đời mới nhất, cậu có muốn không?”

Chu Thừa Phó lấy điện thoại đời cũ của mình ra, quả thật không dám nhìn thêm. Năm ngoái sinh nhật ba cậu được mẹ tặng điện thoại mới nên đưa cái này cho cậu dùng.

Ngoài chức năng gọi điện và gửi tin nhắn thì chẳng còn gì khác, đúng là điển hình của di động thời cổ...

Nhưng cậu không có tiền, muốn đổi một cái điện thoại theo ý thích cũng rất khó khăn, bởi vì mẹ cậu nói: “Đàn ông có tiền sẽ hư hỏng. Cho nên mỗi tuần chỉ cho cậu 100 đồng tiền tiêu vặt, thậm chí mỗi ngày còn lãi nhãi chính mình quá hào phóng, chỉ cần cho 50 đồng là đủ rồi. Hoàn cảnh như vậy nên cậu càng không dám xin mẹ tiền đổi điện thoại, chỉ đành ở nhà ăn uống sinh hoạt cố gắng tiết kiệm chút ít.

“Nếu, nếu vậy thì được...” Chu Thừa Phó nhăn nhó trả lời, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều.

“Đi thôi em trai, tiền catse đóng phim của chị cậu đã được chuyển vào tài khoản, hôm nay sẽ khao cậu một bữa lớn!” Sau khi Chu Hạ Ninh được ăn ngon ngủ ngon, tinh thần đã thoải mái hơn nhiều.

Sau khi mua điện thoại xong, cuối cùng sau 8 ngày Chu Hạ Ninh mới liên lạc lại được với xã hội hiện đại. Sau khi khởi động máy thì âm báo tin nhắn vang lên liên tục, cô cúi mặt cười khế.

Tin nhắn đến, trừ bỏ tin nhắn rác thì chính là tin nhắn của Trang Dục, bởi vì chỉ mình anh đã gửi hơn 50 tin.

Em ở đâu? Có còn ở thành phố G không? Em không sao chứ?

Nếu thấy tin nhắn thì trả lời anh đi!

Cô đọc từng tin nhắn, tin thứ 3 là trước khi anh đến thành phố G: Chu Hạ Ninh, anh đến tìm em!

Tin thứ 2 là gửi vào đêm qua: di động sửa xong chưa? Anh có thể gọi điện thoại cố định cho em không?

Tin cuối cùng mới gửi đến: trưa hoặc tối, có thể nể mặt mà đi ăn với anh một bữa cơm không?

Cô mỉm cười nhẹ, nhìn sơ qua các tin nhắn và cuộc gọi nhờ trong điện thoại, sau đó lựa những tin quan trọng nhất trả lời trước, rồi vỗ nhẹ Chu Thừa Phó đang cúi đầu nghịch điện thoại mới: “A Phó, về nhà ăn cơm thôi.”

Bà ngoại đau lòng cô vì quay phim nhiều mà sút cân, nên tuyên bố muốn bồi bổ cho cô, nếu không làm cô trắng trẻo mập mập thì sẽ không cho cô đi làm.

“Canh xương này bà đã nấu nửa ngày, xương ninh cũng nhừ luôn rồi, tuyệt đối là đại bổ.” Bà ngoại kiêu ngạo héch cằn, cẩn thận đem canh rót vào bình giữ nhiệt, “Đúng rồi, bạn cháu là ai mà phải nằm viện vậy?”

“À, chính là anh quay phim.” Chu Hạ Ninh trả lời qua loa, không muốn giấu bà ngoại nên cô đành nói sang chuyện khác, “Bà ngoại, tóc của bà làm ở chỗ nào vậy, nhìn đẹp hơn mấy lần trước nha.”

“Phải không? Cháu cũng thấy như vậy sao?” Bà ngoại híu hắt cười sờ sờ mái tóc vừa đen vừa quăn của mình, “Ngoài cổng mới mở một hiệu cắt tóc, nhân viên ở đó vừa đẹp trai mà tay nghề lại tốt nữa, bà vừa nói với mẹ cháu tối nay ra đó làm cái thẻ hội viên.

Chu Hạ Ninh thở phào, cầm bình giữ nhiệt đi ra ngoài.” Bà ngoại, cháu đi nhé.”

“Buổi tối nhớ về nhà ăn cơm, còn dư canh bà để trên bếp nhớ về uống thêm mấy bát nha.” Bà ngoại gọi với theo Chu Hạ Ninh.

“Được, cháu nhớ rồi.” Cô quay đầu phất phất tay, chậm rãi bước ra khỏi nhà.

Hạ Thao nằm ở khoa ngoại bệnh viện nhân dân, cô xuống taxi rồi lại bắt tay với chú tài xế nhiệt tình rồi mới gọi điện cho Trần Thành hỏi số phòng.

Sau này mỗi khi ra ngoài cô có nên mang theo kính đen và mũ lưỡi trai không nhỉ? Lúc này chú tài xế còn nhận ra cô là diễn viên đóng, làm cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Đây là lần đầu tiên trong đời này cô được fan nhận ra, aiz, tuy rằng chú tài xế không nhớ cô tên gì, nhưng vẫn nhớ rõ tên trong phim của cô là :Tiểu Sương.

Cô rất mong đợi, dù không nhớ tên thật nhưng vai diễn của cô vẫn làm cho người ta nhớ đến.

Bởi vì có đoạn nhạc đệm này nên tâm trạng của cô lại vui thêm.

Trong phòng bệnh của Hạ Thao có không ít người đến thăm, Chu Hạ Ninh đẩy cửa vào thì thấy đều là người quen, đúng lúc mấy diễn viên trong đều có mặt.

Bốn năm nữ diễn viên thấy Chu Hạ Ninh đi vào, rất nhanh đã có người chào hỏi cô.

“Chị Hạ Ninh, chị đến rồi sao.” Giang Quân Diệu cũng lên tiếng chào cô, hai người đều do chị Đỗ quản lý, tính ra cũng là người một nhà.

“Chào mọi người.” Chu Hạ Ninh cười gật đầu, ánh mắt khẽ nhìn Hạ Thao nằm trên giường bệnh, nụ cười lại sâu hơn, “Bà ngoại cháu nấu canh xương, chú ném thử xem.”

Cô vừa chào Trần Thành và trợ lý của Hạ Thao là Tiểu Ngô, vừa đặt bình giữ nhiệt lên tủ, lấy một cái bát sạch rồi múc canh đưa đến trước mặt Hạ Thao.

“Chú đã khỏe hơn nhiều, tôi qua cháu mới trở về nên nghỉ ngơi nhiều một chút mới phải.” Ánh mắt Hạ Thao luôn nhìn Chu Hạ Ninh, thấy con gái gầy hăn đi mà đau lòng.

“Không sao đâu, cháu chỉ cần ngủ một đêm là đã khỏe lại.” Chu Hạ Ninh cười lắc đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn Hạ Thao, cô ý nhìn ông uống hết, “Nhân lúc đang còn nóng chú uống hết đi, bà ngoại cháu nấu canh cũng không tẻ lắm đâu.”

“Đúng vậy...” giọng nói Hạ Thao thấp dần, mang thêm chút nhớ nhung mà người ngoài nghe không hiểu.

Chu Hạ Ninh không nói gì, nhưng trong lòng có chút xót xa. Cô cúi đầu không nhìn Hạ Thao, chỉ nhẹ nhàng nói” Nếu chú thích uống thì ngày mai cháu lại mang đến.”

Hạ Thao vốn muốn trả lời ” Không cần”, nhưng ông ngập ngừng rồi vẫn gật đầu:” Được.”

Rất khó khăn Ninh Ninh mới thân thiện hơn với ông, thật ra ông rất muốn mỗi ngày đều nhìn thấy cô. Nhiều năm chia lìa, dù cho mỗi ngày đều nhìn thấy cô ông vẫn thấy không đủ.

Quá trình trưởng thành của con gái ông đã bỏ lỡ. Ông còn nhớ rõ dáng vẻ lúc cô 9 tuổi, nhưng không có cách nào tưởng tượng được lúc Ninh Ninh 15 tuổi.

Nỗi hối hận và nuối tiếc luôn ở trong lòng, mỗi khi đêm tối sẽ biến thành mũi dao sắc nhọn, từng chút từng chút cắt vào máu thịt của ông.

Hạ Thao cúi mặt, cố nén không cho nước mắt chảy ra, bưng bát uống một ngụm, hơi nước từ trong bát bốc lên làm nhòe đi ánh mắt của ông.

Trần Thành im lặng, trong lòng khẽ thở dài. Anh kéo tiểu Ngô đứng bên cạnh.” Hạ Ninh, anh và Tiểu Ngô ra siêu thị mua chút đồ, em giúp anh nhìn đạo diễn Hạ một lát nhé.”

Chu Hạ Ninh gật gật đầu, quả thật cô rất muốn ở bên cạnh Hạ Thao, ít nhất cho đến khi ông uống xong canh rồi mới đi.” Hai người bạn thì cứ đi đi. Buổi chiều tôi cũng không có việc gì.”

Mấy cô gái đến cùng Giang Quân Diệu thấy thế cũng nói:” Đạo diễn Hạ, chúng tôi cũng về thôi, đạo diễn nghỉ ngơi đi nhé.”

“Cám ơn mọi người.” Tay Hạ Thao đang còn bưng bát, khẽ gật đầu.

Giang Quân Diệu lại chào tạm biệt Chu Hạ Ninh:” Chị Hạ Ninh, bọn em đi trước nhé.”

“Ừ, gặp lại sau.” Chu Hạ Ninh quay người đưa bọn họ ra cửa phòng bệnh rồi mới trở về phòng.

Cửa phòng chưa kịp đóng, Giang Quân Diệu quay đầu nhìn vào phòng bệnh, Chu Hạ Ninh đi đến giường bệnh, Hạ Thao đang mỉm cười nhìn lại.

“Hừ, thật ghê tởm!”

Giang Quân Diệu im lặng quay người, giọng nói không có tí cảm xúc: “Vậy có gì mà lạ?”

“Đúng nha, cô có khả năng cũng đi kiếm một người? Ít ra đạo diễn Hạ còn đang độc thân nha.”

“Cô đang ghen tị phải không?”

Giọng của mấy cô gái đi trước đều rất nhỏ, Giang Quân Diệu quay đầu nhìn phòng bệnh đã đóng cửa, khi ra ngoài thì vẻ mặt như có chuyện suy nghĩ.

Hóa ra đây chính là nguyên nhân mình có thể được cô ta đề cử đến đoàn phim sao?

Cuối cùng Chu Hạ Ninh vẫn không gặp được Trang Dục, bởi vì bà ngoại cô gọi điện đến không ngừng dặn cô phải về nhà ăn cơm, cô nghĩ một lát rồi mới nhắn tin lại cho Trang Dục.

Hôm nay không thể đi được. Đổi sang ngày mai được không?

Được, anh chờ!

Trang Dục trả lời rất nhanh, Chu Hạ Ninh nhìn đi đông cười, quay người lên taxi.

Đoạn tình cảm này mới bắt đầu, hiện tại cô vẫn thấy rất thoải mái chưa có chút gánh nặng nào. Vì công việc nên hai người sẽ không thể bên nhau như những đôi tình nhân khác, thậm chí những chuyện bình thường như ăn cơm hay xem phim đều không dễ dàng. Cứ luôn như bây giờ, trong lòng hai người vẫn luôn nhớ về nhau là được rồi.

Chỉ cần trong lòng có một người thì luôn có cảm giác hạnh phúc. Cứ như vậy thật tốt.

Chu Hạ Ninh đi vào nhà mới cảm thấy không khí hơi lạ, cô nhìn xung quanh thì thấy Chu Cảnh Ngu đang ngồi trên sofa trong phòng khách.

Cô vỗ trán, cuối cùng hiểu ra vì sao cảm thấy giọng nói của bà ngoại hơi khác lạ.

Không phải khác lạ mà là hưng phấn, một loại hưng phấn bí hiểm.

“Chào giáo sư Chu.” Chu Hạ Ninh có chút cung kính chào Chu Cảnh Ngu, sau đó không nhìn ánh mắt của bà ngoại và mẹ: “Cháu lên lầu thay quần áo.”

Rồi quay người trở về phòng.

“Thật sự là cháu chỉ đưa giùm chút quà đặc sản của bà cháu gửi, buổi tối cháu còn có lớp dạy, bây giờ phải về rồi.” Chu Cảnh Ngu then dơ mắt, bởi vì ngại ngùng cộng thêm sốt ruột, nhưng vì tôn trọng người lớn và đạo làm khách nên anh cũng không nỡ từ chối lời mời của bà Chu.

“Bà ngoại, buổi tối giáo sư Chu phải đi dạy đó, đó cũng không phải là chuyện của một mình anh ta mà là chuyện của cả một lớp học nữa. Bà đừng ngăn cản người ta nữa.” Chu Hạ Ninh từ trên lầu đi xuống, hỗ trợ giải vây.

“Nhưng mà...” Bà ngoại không cam lòng, Chu Hạ Ninh vừa về không thể để Chu Cảnh Ngu cứ như vậy mà đi mất.

“Bà à, để cháu tiễn Chu giáo sư về.” Chu Hạ Ninh vội vàng chặn lời bà ngoại định nói, sau đó nháy mắt với Chu Cảnh Ngu.

Chu Cảnh Ngu hiểu ý, lập tức đứng dậy: “Vậy cháu xin phép đi về ạ.”

Chu Hạ Ninh mặc một bộ quần áo thể thao, hai tay đút vào túi quần đứng ở cửa chờ Chu Cảnh Ngu đi ra thì mới đi tiếp, cách Chu gia một đoạn đường cô mới nhìn xung quanh thấy không có người rồi nhẹ giọng nói: “Giáo sư Chu, thật ra tôi đã có bạn trai, chỉ là có một số lý do nên mới chưa đưa về ra mắt người nhà, nếu sau này bà ngoại tôi có làm hay nói gì đó khiến cho anh khó xử, xin nhờ anh hãy cố gắng từ chối giùm tôi.”

Chu Cảnh Ngu giật mình, có chút lúng túng nói: “Thật sự là tôi cũng không muốn ở lại ăn cơm...”

“Ừ, tôi biết.” Chu Hạ Ninh gật đầu, “Về chuyện tôi có bạn trai, anh có thể giữ bí mật giúp tôi được không?”

Chu Cảnh Ngu nhìn cô: “Nhưng mà, lừa dối người nhà cũng không tốt lắm. Hay là người kia có gì không tốt, cô sợ người nhà không thích?”

“Không phải.” Chu Hạ Ninh nhớ tới vẻ mặt của bà ngoại mỗi lần nhìn thấy Trang Dục trên TV thì lại muốn cười, “Bà ngoại tôi chắc là sẽ thích anh ấy, chỉ là bây giờ chúng tôi chưa thích hợp để công khai.”

Chu Cảnh Ngu đột nhiên nhớ ra hình như Chu Hạ Ninh là diễn viên, mấy ngày trước còn nghe bà nói cô ấy đóng phim nào đó: “À, tôi hiểu rồi.”

Đến khi Chu Hạ Ninh trở về, bà ngoại tò mò hỏi cô: “Cháu nói chuyện gì với Cảnh Ngu vậy?”

“Chúng cháu chỉ nói chuyện về cảm giác của mỗi người thôi.”

“Thật sao?” Hai mắt bà ngoại sáng rực.” Nói như thế nào, như thế nào?”

Chu Hạ Ninh ra vẻ nghiêm túc nói:” Cảm giác của chúng cháu đều giống nhau.”

“Thật sao, thật sao?” Bà ngoại càng thêm kích động, ngay cả mẹ cũng chạy đến.

“Ừ, chúng cháu đều cảm thấy cả hai bên không thích hợp làm người yêu.”

“Cái gì?”

Bà ngoại và mẹ đều bày ra vẻ mặt tan nát cõi lòng. Chu Hạ Ninh thấy vậy cũng chỉ lắc đầu.” Bà ngoại, mẹ, cháu đói bụng rồi.”

“Mẹ, con cũng đói bụng!” Chu Thừa Phó hai tay ôm ngực đứng bên cạnh bàn ăn, nhìn một bàn đầy món ngon nuốt nước miếng không ngừng.

“Được rồi, ăn cơm đi.” Ông ngoại ho nhẹ một tiếng, kết thúc câu chuyện.

Sau bữa tối, cả nhà ngồi ở phòng khách xem TV, Chu Hạ Ninh tiễn chị Đỗ ra về. Bởi vì công chiếu rất thành công nên một vai phụ như cô cũng được chú ý, chị Đỗ lại mới nhận thêm được vài kịch bản nên đưa đến cho cô tham khảo.

“Những kịch bản có nội dung không thích hợp chị đã loại ra. Độ tuổi và khả năng của em cũng không cần dựa vào những thứ đó.” Chị Đỗ có vẻ không thoải mái, “Em đọc thử xem, chị đi về đây.”

Chu Hạ Ninh nhìn Chị Đỗ lái xe rồi đi rồi mới trở về, đột nhiên tiếng điện thoại của cô vang lên, cô cúi đầu nhìn điện thoại, khóe môi khẽ mỉm cười.

“A lo?”

“Nhìn phía sau đi.” Trong điện thoại là giọng nói vui vẻ của Trang Dục.

“Cái gì?” Chu Hạ Ninh giật mình, vội xoay người nhìn về phía đối diện.

Nơi đó là sân chơi của khu biệt thự, bây giờ không còn người nào, dưới ngọn đèn mờ mờ cô thấy có người đang cầm điện thoại vậy, ánh sáng màn hình điện thoại lúc ẩn lúc hiện.

Cô cắn môi, nở nụ cười nhưng không đi đến.

Người đó cầm điện thoại nói tiếp:” Còn không nhanh lại đây!”

Lúc này Chu Hạ Ninh mới cất điện thoại, hai tay nhét vào túi áo từ từ bước đến.

Xung quanh yên lặng, khuôn mặt của Trang Dục ngày càng rõ ràng, dưới ngọn đèn mờ mờ vẻ mặt tươi cười của anh vẫn luôn rạng rỡ. Chu Hạ Ninh đi rất chậm, cô cảm thấy trái tim của mình càng ngày đập càng nhanh.

Hóa ra, sau khi bày tỏ rõ thì tình cảm lại rõ ràng như vậy.

“Em đang chuẩn bị chạy bộ sao?” Trang Dục cười nhìn người yêu đi đến, hai tay khẽ kéo đuôi tóc của cô.

Chu Hạ Ninh mặc một bộ thể thao màu xanh nhạt, tóc buộc đuôi ngựa nhìn rất giống học sinh trung học, đứng gần nên anh có thể ngửi được một mùi thơm mát tỏa ra từ người cô khiến anh vô cùng say đắm.

“Trên người em sao lại thơm như vậy?” Anh không kìm lòng được mà ghé sát vào mang tai Chu Hạ Ninh, giọng nói khàn khàn, hơi thở như quấn quanh trên mặt của cô.

Chu Hạ Ninh cười trốn tránh:” Đây, anh là chó hả?”

“Không phải, anh là mèo, có phải em rất thích nuôi mèo không?” Trang Dục nói rất khẽ.

“Sao lại là mèo?” vẻ mặt Chu Hạ Ninh tò mò, không hiểu rõ ý của Trang Dục.

“Không phải có bài phỏng vấn viết em rất thích mèo, còn nói muốn nuôi một con sao.” Trang Dục không dám nói thật, bởi vì quá nhớ, nhớ mà không được gặp nên anh đã lên mạng sưu tầm ảnh của cô.

“Cái gì cơ!” Chu Hạ Ninh bật cười,” Em còn chưa được phóng viên phỏng vấn lần nào thì trên mạng lấy đâu ra tin tức của em!”

Trang Dục không còn lời nào để nói. Anh tự thấy mình thật ngốc, không dám nói anh còn chuẩn bị nhờ bạn mua một con mèo thật đẹp tặng cho cô, như vậy về sau mỗi khi cô nhìn thấy mèo thì sẽ nhớ đến anh.

Anh còn có thể nói:” Em có thể coi con mèo chính là anh, như vậy thì anh sẽ luôn luôn ở bên em!”

May mắn đèn đường quá tối nên không thấy được khuôn mặt anh đã đỏ bừng.

Chu Hạ Ninh khẽ cười, tuy rằng rất dễ nghe nhưng Trang Dực lại cảm thấy có chút xấu hổ, anh vội kéo cô vào trong lòng, cúi đầu đem tiếng cười ngậm vào miệng mình.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tin Tưởng

“Gi vậy?” Trang Dực nhìn quyển tạp chí Thịnh Thanh Phong ném trên bàn, nụ cười trên mặt bởi vì nhìn thấy trang bìa mà tắt ngúm.

Anh nhú mày cảm quyển tạp chí, nhìn trang bìa một chút rồi mờ ra.

Trong văn phòng tổng giám đốc Tinh Diệu chỉ còn nghe thấy tiếng lật sách của Trang Dực.

“Cô ta không nói gì với cậu sao?” Thịnh Thanh Phong nhìn Trang Dực, giọng nói rất nghiêm túc. Mấy hôm nay Trang Dực vui vẻ anh đều thấy ở trong mắt, nhưng ảnh trong tạp chí cũng không phải là giả.

“Tôi đã tìm hiểu rồi, ảnh này chắc chắn chưa qua chỉnh sửa hay cắt ghép, người cung cấp chính là nhân viên trong đoàn phim của họ.”

Trang Dực là em họ của anh, nhưng từ khi 10 tuổi cậu đến nhà anh sống, anh vẫn luôn coi Trang Dực như em ruột. Em trai của anh, anh có thể trên chộc, có thể đùa giỡn, nhưng anh không cho phép người khác lừa dối nó.

Cũng giống như Phạm Duyệt Tân, anh đã báo quản lý không sắp xếp lịch trình mới cho cô ta.

Nếu dám làm, thì nên chuẩn bị tâm lý gánh vác hậu quả.

Trang Dực nhìn rất lâu, trang cuối cùng là ảnh chụp Chu Hạ Ninh mang theo bình giữ nhiệt đi vào phòng bệnh của Hạ Thao và khi cô ra về, tính thời gian trên ảnh thì cô đã vào đó khoảng 2 giờ.

“Trong 2 giờ đó, nếu Hạ Thao không bị thương thì có thể làm được rất nhiều chuyện.” Thịnh Thanh Phong cũng không cố ý vu oan cho người khác, anh chỉ muốn nói rõ sự thật mà thôi,” Đương nhiên, dù chân Hạ Thao có bị thương hay không thì bọn họ muốn làm chuyện gì cũng không khó.”

“Không đúng.” Trang Dực cau mày, anh thừa nhận trong lòng không thoải mái, nhưng anh vẫn luôn tin tưởng Chu Hạ Ninh, “Cô ấy không phải người như vậy. Anh chưa bao giờ gặp cô ấy, nhưng từ lần đầu tiên gặp thì em đã biết cô ấy là người trong sạch.”

Anh nhớ tới lần đầu tiên gặp Chu Hạ Ninh ở đại học J, lúc đó ánh mắt cô trong suốt, cô không vì anh mặc quần áo như ăn mày mà tỏ ra khinh thường.

“Cô ấy không phải là một người vì danh lợi mà bán rẻ chính mình. Nếu muốn bán vậy không phải bán cho em càng có lợi sao? Hơn nữa em còn vô cùng đồng ý, không cần cô ấy phải bày mưu tính kế. Làm sao phải khổ sở như vậy?” Trang Dực lắc đầu, “Cô ấy cố gắng, luôn nghiêm túc trong công việc, anh mà nói như vậy là đang nhục mạ cô ấy.”

“Đã có ảnh làm bằng chứng cậu còn không tin?” Thịnh Thanh Phong hơi giận, “Chẳng lẽ cậu vì một người phụ nữ mà mù quáng như vậy?”

Trang Dực thả quyển tạp chí xuống bàn, đột nhiên tươi cười: “Đúng vậy, em lo sợ làm gì, em tin cô ấy sẽ cho em một lời giải thích, nếu em không tin thì em còn nghĩ làm gì đây.”

“Nếu anh muốn giúp em, thì chi bằng điều tra xem là ảnh do người nào chụp rồi đưa cho báo chí.” Trang Dực cúi đầu nhìn quyển tạp chí bị mình ném lên bàn.

Thịnh Thanh Phong lạnh mặt nhìn Trang Dực đi ra khỏi văn phòng, tự giận dữ một lát rồi mới nhấc điện thoại gọi vào số nội bộ: “Gọi Trần Thành vào đây.” Suy nghĩ thêm một chút rồi mới nói thêm, “Dặn Uy Hân đi điều tra xem ảnh của Hạ Thao là người nào bán cho.”

Tuy rằng trước mặt Thịnh Thanh Phong Trang Dực đã quả quyết như vậy, nhưng khi nhìn thấy ảnh chụp của Hạ Thao và Chu Hạ Ninh anh vẫn cảm thấy tức giận, cả ngày cô chẳng thèm gọi điện, chẳng quan tâm đến anh một chút nào. Càng nghĩ trong lòng lại càng thấy bất công.

Hóa ra mấy ngày nay cô luôn ở trong viện chăm sóc Hạ Thao sao?

Không có lúc nào là anh không muốn ở bên cô, nhưng lại lo được lo mất nên không dám quấy rầy cô, hóa ra cô chẳng quan tâm đến anh một chút nào?

Trang Dực vô cùng nghi ngờ sách lược của mình có phải đã sai lầm, để cho cô nhìn thấu tình cảm của mình quá sớm. Hóa ra người nào yêu trước thì

người đó thua phải không?

Nhưng trong tình yêu có thắng thua sao?

Chu Hạ Ninh đang ngủ thì nhận được điện thoại của Đường Diêm, đến lúc này cô mới biết bản thân mình lại được lên báo, hơn nữa còn nhờ vào một cái scandal vớ vẩn.

Đường Diêm có thói quen đọc báo vào buổi sáng, lúc đọc được tin này cô rất ngạc nhiên:” Mình nói này Hạ Ninh, tại sao bạn lại không có scandal với một mỹ nam chứ, làm sao lại là đạo diễn Hạ nha, một chút hứng thú cũng chẳng có.”

Chu Hạ Ninh cúp điện thoại thì dở khóc dở cười.

Đường Diêm lại còn trách móc đối thủ cạnh tranh không biết giặt tít.

Cô do dự có nên báo cho Hạ Thao biết hay không, nhưng rồi lại nghĩ chắc sẽ có người báo cho ông.

Đây chắc chắn sẽ là scandal buồn cười nhất của cô. Nếu mẹ của cô mà biết được thì không biết sẽ suy nghĩ như thế nào, nhưng mà trước mắt cô nên tính toán nói như thế nào nếu bà ngoại biết.

Cuối cùng cô mới nhớ ra, hình như bây giờ cô mới có thêm một người bạn trai.

Không biết cô có nên gọi điện giải thích cho anh hiểu? Chu Hạ Ninh gãi gãi đầu, trong lòng cũng không chắc chắn. Chuyện này đúng là cô chưa từng có kinh nghiệm.

Bởi vì khiếp trước sau khi cô kết hôn với Chân Văn Hải, hầu như là không bao giờ có loại chuyện này xảy ra. Làm sao mà đời này hoa đào lại nở nhiều như vậy? Nếu như bình thường thì cô còn có lời giải thích. Nhưng chuyện này thì cô biết nói như nào đây?

Cô lắc đầu, cứ ngồi dậy rửa mặt trước vậy.

Trang Dục đau khổ mấy tiếng đồng hồ mới nhận được điện thoại của Chu Hạ Ninh.

Mấy tiếng liền anh luôn ngồi trong phòng biên tập phim, nhân viên biên tập lại ngại thân phận của anh nên không dám đuổi người. Trời biết anh ta có bao nhiêu mong muốn bê pho tượng này ra chỗ khác.

Trang Dục cũng không ngờ tâm trạng của mình lại bị ảnh hưởng như vậy.

Thế nên khi nhận được điện thoại thì anh chỉ nhìn chằm chằm màn hình một lúc mới nghe máy.

“Alo.” Anh cố gắng dùng giọng bói bình tĩnh nhất của mình để trả lời, tuy rằng không biết có thành công hay không.

“Bây giờ anh có rảnh không?”

Giọng nói êm ái của Chu Hạ Ninh xuyên vào trong tai anh, làm anh lại nhớ đến đôi môi mềm mại của cô vào tối hôm trước, mặc dù chỉ ngấn ngùi vài giây nhưng cũng đủ cho anh nhớ đến tận hôm nay.

Tâm trạng buồn bã vừa rồi dần dần mất đi, anh chợt nhận ra trái tim mình đã bị khuấy phục trước cô.

“Có không?”

“Oh, bây giờ anh có thể đến bệnh viện nhân dân không?”

Trang Dục lập tức nhớ ra Hạ Thao đang nằm ở bệnh viện nhân dân, trong lòng anh khẽ ngập ngừng rồi nói:” Được, anh đến ngay.”

“Ừ, em đứng ở thang máy đối diện hành lang khoa nội trú chờ anh, à, anh nhớ cái trang chút nhé.”

Lúc thang máy mở ra Trang Dục rất hồi hộp, anh dường như nín thở khi nhìn cửa thang máy chạy sang hai bên, sau đó thì thấy Chu Hạ Ninh đội mũ lưỡi trai đang ngồi chơi di động.

Thật ra Chu Hạ Ninh cúi đầu, tóc dài đen nhánh xõa hai bên, đứng từ chỗ của anh không nhìn rõ khuôn mặt của cô, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua anh cũng sẽ nhận ra cô.

Không biết từ khi nào nhưng chỉ cần cô lọt vào tầm mắt của anh, thì dù ở trong đám đông anh vẫn luôn biết cô ở đâu.

Chỉ cần nhớ lại khoảnh khắc gặp ở đại học J, lúc đó anh chỉ cảm thấy tò mò và có chút hảo cảm, nhưng từ khi gặp lại ở trường quay thì trong lòng anh không tự chủ được mà luôn nhớ lại cảm giác lúc ban đầu, thế nên có một ngày chợt phát hiện ra, tình cảm tích lũy từng ngày từng ngày đã dần trở thành thích, hoặc là yêu?

Anh thấy tim mình đang đập rất nhanh, chỉ có thể nở nụ cười lên để che dấu đi vẻ hồi hộp.

“Choi cái gì mà chăm chú như vậy?” Anh lấy tay gõ đầu Chu Hạ Ninh, thấy cô ngẩng đầu lên thì khẽ nheo mắt.

Chu Hạ Ninh đứng lên, rất nghiêm túc nhìn Trang Dục rồi cười với anh, sau đó nhìn ra phía sau thấy không có người đi theo thì mới cất di động, đứng lên nhìn bộ dạng cải trang của anh rồi xoay người: “Đi thôi.”

Bởi vì cô nói phải che giấu cho nên anh cố ý lấy bộ quần áo thể thao cũ ở công ty mặc vào còn đội thêm mũ lưỡi trai” Nhìn có khác không?”

Chu Hạ Ninh nhìn cười gật gật đầu: “Khác.”

Không biết Trang Dục kiếm đâu ra bộ đồ thể thao vừa cũ vừa xấu như vậy, mũ lưỡi trai lại còn bị gãy mất một góc, đã thế xung quanh mũ còn có mấy chỗ loang lổ hình như là bị phai màu.

Nếu không phải dáng người quá cao thì nhìn anh rất giống công nhân trong công trường xây dựng.

“Đi thôi.” Chu Hạ Ninh cười với anh, hai mắt dẩu dưới vành mũ bởi vì mỉm cười mà càng thêm rạn rở.

Trái tim của Trang Dục bỗng nhiên dừng mất một nhịp, thấy Chu Hạ Ninh đã đứng ngoài cửa phòng bệnh thì mới lấy lại tinh thần bước theo cô.

Chu Hạ Ninh để tay vào tay nắm cửa, quay đầu nghiêm túc nhìn Trang Dục, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Anh hối hận không? Nếu đi vào, thì sau này sẽ không được thay đổi?”

Trang Dục không hiểu rõ ý của Chu Hạ Ninh, nhưng vẫn nghiêm túc nói: “Không hối hận.”

Chỉ cần ở bên em, nơi nào anh cũng sẽ đi.

Chu Hạ Ninh cong khóe môi, vịn tay nắm mở cửa.

Cửa từ từ mở ra, Hạ Thao đang dựa vào mép giường nhờ Trần Thành diu ngồi vào xe lăn, quần áo trên người đã mặc chỉnh tề.

“Sao vậy?” Chu Hạ Ninh kinh ngạc bước tới.

Cô nhớ Hạ Thao còn phải nằm một thời gian nữa mới được xuất viện.

“Không có gì. Sao cháu lại đến đây?” Hạ Thao nói xong, mới phát hiện có một người đang đứng ở cửa.

Trang Dục?

“Đạo diễn Hạ muốn mở họp báo.” Trần Thành bất đắc dĩ nhìn Chu Hạ Ninh lắc lắc đầu, tính tình của đạo diễn Hạ rất cứng rắn, khi ông đã quyết định thì cả anh cũng không ngăn cản được.

“Sao lại họp báo?” Chu Hạ Ninh nói xong thì cũng chưa hiểu rõ, “Chân của chú còn chưa khỏe, bác sĩ cũng nói không thể cử động mà.”

Hạ Thao không nói gì nhìn Trang Dục đang đi tới.

Chu Hạ Ninh cũng quay ra nhìn Trang Dục, hơi mỉm môi, thấy Trang Dục đi đến bên cạnh cô: “Đạo diễn Hạ, vết thương có khá hơn chút nào không?”

“Cháu không quan sao hết, họp báo cũng không cần mở.” Chu Hạ Ninh nghiêm túc nhìn Hạ Thao, “Chỉ cần người thân của cháu không tin là được.”

Cô quay đầu nhìn Trang Dục, sau đó cầm tay của anh: “Cho nên, cháu đưa anh đến gặp chú, sau này không chừng cháu sẽ có những scandal còn khó tin hơn nữa, nhưng chỉ cần anh ấy tin cháu là đủ rồi.”

Trần Thành lui về phía sau: “Đạo diễn Hạ, tôi đi ra ngoài chờ ông.” Nói xong thì đi ra bên ngoài, để cho bọn họ nói chuyện riêng.

Trang Dục không nói bởi vì anh không biết nói gì, nhưng trong lòng anh rất thoải mái, bởi vì hành động của Chu Hạ Ninh đã nói rõ thân phận của anh với Hạ Thao, vì vậy mà anh khẽ héch cằm đứng yên.

Từ khi Hạ Thao nhìn thấy Trang Dục thì đã đoán được, nhưng Chu Hạ Ninh chưa nói rõ nên ông cũng không muốn xen vào.

“Cháu chỉ mới vào nghề, đã xác định chưa?” Trong lòng Hạ Thao rất phức tạp, cũng không rõ là tâm tình gì, nhưng đối với Trang Dục thì ông hiểu rất rõ, đó chính là không thích.

Người này cũng không ít scandal, thậm chí còn lên trang nhất rất nhiều lần, người như vậy làm sao xứng với con gái của ông?

“Con xác định. Tình cảm mới đầu có thể là mù quáng, nhưng hiện tại con cảm thấy chính là anh ấy. Cho nên, chú không cần phải mở họp báo nữa.” Chu Hạ Ninh khẽ cười nhìn Trang Dục.

Hạ Thao cúi đầu: “Cháu biết không, ta không thể nhìn người khác vu oan cho cháu. Ninh Ninh, đây là chuyện duy nhất ta có thể làm, cũng phải làm.

Cháu không cần lo lắng, ta tự có chừng mực.”

“A Thành.” Hạ Thao cao giọng gọi Trần Thành đi vào, ngừng đầu nhìn Trang Dục.” Sau này chúng ta lại nói tiếp, hôm nay sợ là không thích hợp.”

Ánh mắt ông có chút lạnh lùng, đột nhiên trong lòng Trang Dục lại có một suy đoán hoang đường.

Chuyện đó là không thể nào? Nhưng, hình như rất có khả năng...

Chu Hạ Ninh nhìn về mặt kiên định của Hạ Thao, biết không thể nào thay đổi quyết định của ông, cô đành nhìn Trần Thành.” Anh Trần, bác sĩ nói như thế nào? Có thể ra ngoài sao?”

“Bác sĩ nói chỉ cần cẩn thận một chút là được.”

“Vậy làm phiền anh rồi, anh Trần.”

“Đừng khách sáo, đây là chuyện tôi phải làm.” Thật ra Trần Thành cảm thấy tâm trạng của đạo diễn Hạ tốt hơn trước đây rất nhiều, từ khi anh tốt nghiệp đã bắt đầu đi theo Hạ Thao, đến bây giờ mới biết hóa ra ông cũng có thể vui vẻ thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Cha Già Uy Phong

Tuy rằng Hạ Thao tổ chức họp báo khá gấp gáp, nhưng phóng viên các tờ báo lớn vẫn đến đông đủ. Nhìn Hạ Thao ngồi trên xe lăn được đẩy đến, một bộ phận phóng viên quen biết đứng dậy ân cần thăm hỏi.

Từ khi Hạ Thao tham gia ngành này tới nay có rất ít chuyện xấu, so với mấy đạo diễn nổi danh khác thì vô cùng hòa ái. Trừ bỏ biết ông vẫn độc thân, những chuyện tình cảm, hôn nhân thì không ai biết không rõ. Lần này ông chủ động tổ chức họp báo khiến không ít phóng viên cảm thấy rất hứng thú.

Đợi đến khi Hạ Thao ngồi vào chỗ của mình, phó tổng Trâu Lục Minh của công ty điện ảnh Tinh Diệu tuyên bố họp báo bắt đầu. Điều này đã thể hiện rõ thái độ của công ty Tinh Diệu, đối với Hạ Thao vẫn rất coi trọng, cho nên chỉ là một cuộc họp báo nho nhỏ cũng phải do phó tổng chủ trì.

"Hôm nay tôi mạo muội mời mọi người đến đây, là bởi vì tuần san “tin giải trí” đưa thông tin sai lệch về tôi, tôi cần làm rõ một số chuyện. Mọi người có vấn đề gì có thể tùy ý đặt câu hỏi trong mười phút."

Lời Hạ Thao vừa dứt, lập tức có phóng viên đặt câu hỏi.

"Đạo diễn Hạ, tôi là phóng viên của “tin giải trí”." Đó là một phóng viên nam tầm ba mươi tuổi, trên mặt mang ý cười nói: "Tôi muốn hỏi, ảnh mà tạp chí chúng tôi đang có phải là thật hay không?"

Hạ Thao nhìn chăm chú hán một cái, chậm rãi nói: "Không so đo tâm ảnh đó là do chụp lén thì ảnh chụp đó đúng là ảnh thật."

Phóng viên “tin giải trí” hást cảm lộ ra nụ cười đắc ý: "Vậy tôi cũng không hiểu ngài còn cần giải thích cái gì nữa chứ? Hoặc là nói nên giải thích chuyện xấu của ngài và nữ diễn viên chính thì hơn, không biết quan hệ giữa ngài và nữ diễn viên chính Chu Hạ Ninh Chu tiểu thư là gì? Dựa vào ảnh chụp kia, người sáng suốt đều nhìn ra được quan hệ của hai người không phải là thân thiết bình thường đâu! Huống chi còn có người biết chuyện ở trong đoàn làm phim của ngài chứng thực nữa."

Nói xong, hán quay đầu nhìn về phía đồng nghiệp cười cười.

Nhân chứng, vật chứng đều có, Hạ Thao và Chu Hạ Ninh trừ bỏ cam chịu, còn có thể giải thích thế nào nữa?

Hạ Thao nghiêm túc nhìn vị phóng viên kia, tựa hồ muốn ghi nhớ khuôn mặt của hán.

"Đúng, tôi và Chu Hạ Ninh quả thật có quan hệ đặc biệt." Hạ Thao chậm rãi nói, nhìn đại bộ phận phóng viên đều lộ ra vẻ mặt hứng thú: "Chu Hạ Ninh trước chín tuổi được gọi là Hạ Ninh."

Giọng nói của Hạ Thao chậm rãi vang lên, về mặt mấy phóng viên thân quen lộ ra sự ngỡ ngàng: "Mẹ của con bé họ Chu, ba của con bé họ Hạ, tên là Hạ Thao."

Trong nháy mắt tất cả phóng viên ở đây đã thay đổi sắc mặt, về mặt đắc ý bỏ hạn của vị phóng viên “tin giải trí” kia bắt đầu căng cứng.

"Chu Hạ Ninh, là con gái của tôi, là con gái ruột thịt." Hạ Thao chậm rãi nói ra chân tướng, đáy lòng lại cảm xúc ngổn ngang.

"Đạo diễn Hạ vì sao hai người không công khai quan hệ cha con ngay từ đầu?"

Sắc mặt phóng viên "tin giải trí" rất khó coi, lại có một phóng viên khác đứng lên đặt vấn đề.

Hạ Thao khẽ thờ dãi: "lúc con bé chín tuổi thì tôi và mẹ con bé... ly hôn, lúc ấy con bé theo mẹ đi Mỹ, đã chặt đứt liên hệ... Ngay cả chuyện mấy năm trước con bé trở về nước tôi cũng không biết. Nhiều năm như vậy không gặp mặt, thậm chí bộ dáng con bé năm mười mấy tuổi tôi cũng không biết, trong ấn tượng của tôi, con bé vẫn là đứa trẻ ngây thơ đáng yêu, nhưng khi gặp lại, con gái tôi đã là một thiếu nữ xinh đẹp rồi. Nhiều năm không gặp như vậy, quan hệ của chúng tôi nhìn chung vẫn có chút xa lạ, khó tránh khỏi có chút xa cách. Trong tình huống như vậy, bất kể là con bé hay tôi đều không nghĩ tới chuyện công khai mối quan hệ này khiến cho mọi người để ý quá mức. Nói thật, tôi nên cảm tạ lần bị thương này, bằng không tôi còn phải chờ rất lâu mới có thể thấy con bé đồng ý gần gũi mình, đồng ý chấp sóc tôi."

Nói tới đây, trên mặt Hạ Thao lộ ra nụ cười thần nhiên.

"Tôi và con gái đều là người hướng nội, không có thói quen lấy tuyên truyền chuyện riêng tư, nhất là khi quan hệ còn chưa tính là hòa hợp thì chúng tôi đều không thể ở trước mặt truyền thông công khai biểu hiện cha con tình thâm được. Chúng tôi muốn một ngày nào đó cứ tự nhiên mà thông báo cho mọi người biết." Hạ Thao ngẩng đầu nhìn về phía phóng viên tuần san "tin giải trí", "Nhưng tôi không ngờ sẽ có người để ý lưu tâm cố ý chụp lên chúng tôi, thậm chí còn bán cho tạp chí. Càng không nghĩ đến sẽ có tạp chí vô lương như thế, hoàn toàn không biết rõ sự thật mà lại dùng suy nghĩ xấu xa bần thiêu phi bang con gái tôi thành loại người vô liêm sỉ, không từ thủ đoạn! Cái gì gọi là trong thời gian quay phim con bé ra vào phòng của tôi vài lần hơn nữa quần áo lại xốc xếch? Cái gì gọi là tôi với con bé ôm ôm ấp ấp không coi ai ra gì?"

Ánh mắt Hạ Thao lạnh lùng nhìn thẳng phóng viên của tuần san "tin giải trí": "Các anh nhìn thấy ở đâu ? Hay là các anh không thấy được cái gì, chỉ dựa vào tưởng tượng của bản thân đã có thể miêu tả một cô gái vô tội thành loại người xấu xa dễ tiện, các anh có nghĩ tới chuyện này có thể hủy hoại con bé hay không? Cái gì gọi là nhân viên đoàn làm phim chứng thực? Kẻ đó là ai? Tên là gì? Có dám ra mặt đối chất với tôi không?"

Phóng viên "tin giải trí" cúi đầu không dám ngẩng lên. Lúc này hẳn đương nhiên không dám nói ra tên người đưa thông tin cho hắn để đối chất với Hạ Thao. Loại chuyện này, nếu Hạ Thao dám thừa nhận vậy đó nhất định là sự thật. Hắn chỉ là không có nghĩ đến, lại có người dám lừa gạt bọn họ! Nếu không phải lời nói của cô ta khá chuẩn xác, lại có nhiều ảnh chụp như vậy, bọn họ làm sao dám đăng tin như vậy?

Hạ Thao cũng không cần đối phương trả lời, ông quay đầu nhìn những phóng viên khác: "Mọi người nếu chỉ viết về tôi, tôi không quan tâm, nhưng đừng có viết gì lung tung làm ảnh hưởng đến con gái tôi. Tôi có thể đổ máu rơi lệ, nhưng lại không chịu nổi nếu con gái tôi phải chịu một chút ủy khuất nào, làm cha mẹ đều là như thế. Tôi biết mọi người đều phải dựa vào viết tin để kiếm tiền sinh sống, nhưng ai cũng đều do cha mẹ sinh dưỡng, hạ bút cũng nên có lương tâm của mình. Đặc biệt, là ngòi bút của mọi người, giống như đao kiếm của người chiến sĩ, có đôi khi sẽ tạo nên vết chém trí mạng."

Cả căn phòng tĩnh lặng, mặc dù có người không cho là đúng nhưng vẫn có người tâm tư tràn đầy cảm xúc.

Bởi vì dùng ngòi bút làm vũ khí, muốn tính mạng của một người ở trong vòng giải trí này không phải là chưa từng xảy ra.

Hạ Thao dừng một chút, lại từ từ nói: "Tôi không có yêu cầu gì nhiều, yêu cầu duy nhất chính là tuần san "tin giải trí" phải đăng bài ngay trang bìa chính xin lỗi và giải thích cho tôi và Chu Hạ Ninh."

Phóng viên "tin giải trí" ngẩng phắt đầu lên, thần sắc cực kỳ khó coi, hần giật giật môi, rất muốn cự tuyệt trước mặt.

Trang bìa đó nha, đây chính là trang quan trọng nhất của bọn họ, cứ như vậy lại bị chiếm mất, hơn nữa còn là đăng bài xin lỗi gây tổn hại hình ảnh của tạp chí bọn họ, tổng biên tuyệt đối sẽ không đồng ý!

Nhưng hắn còn chưa có mở miệng, Hạ Thao đã tiếp tục nói: "Đương nhiên, các anh cũng có thể lựa chọn không đồng ý, như vậy tôi sẽ khởi tố tuần san "tin giải trí", nếu các anh không ngại, chúng ta cùng không chết không ngừng."

Bốn chữ cuối cùng Hạ Thao nói rất trịnh trọng, chầm rãi nhấn mạnh từng chữ, mơ hồ có chút sát khí, cho thấy quyết tâm của ông.

Phóng viên "tin giải trí" cắn chặt răng, trong lòng găm thét hối hận lần thứ N, tại sao mình không đem việc này ném cho phóng viên thực tập? Hôm nay thật sự là mất hết mặt mũi rồi!

Vốn cho rằng đã nắm chắc chuyện này, vốn cho rằng đến đây chỉ là muốn khoe khoang nhìn xem náo nhiệt, vốn tưởng Hạ Thao sẽ cúi đầu tạ lỗi hoặc là thừa nhận tình cảm tuổi xé chiều, không nghĩ đến thế cục lại nghiêng về một phía như vậy?

Tổng biên có thể chém đầu hắn hay không đây?

Da đầu hắn run lên, nhìn Trâu phó tổng tuyên bố hợp báo chấm dứt, nhìn Hạ Thao được đẩy ra khỏi khán đài, nhìn những ánh mắt đồng tình và châm biếm xung quanh, trong lòng quả thực cực kỳ khó chịu!

TMD! Vốn cho rằng đánh một trận nâng cao danh tiếng! Vốn cho rằng sau này mọi tin tức trong vòng giải trí này sẽ do tuần san "tin giải trí" thu tóm! Kết quả, ăn phát đạn này không phải người khác mà lại là chính mình? !

Hạ Thao còn chưa kịp lên xe quay lại bệnh viện thì đầu đề của mọi trang báo đã đưa ngay tin tức nóng hổi này, vào buổi tối, các đài truyền hình lớn cũng truyền bá nội dung tương tự.

Trang Dục ngồi ở phòng khách trong căn hộ chung cư của mình, nhìn bộ dạng gầy yếu nhưng ánh mắt bén nhọn của Hạ Thao trên TV, trong lòng cũng

thật không thoải mái.

Loại chuyện ra mặt bảo vệ Chu Hạ Ninh không phải nên do bạn trai đương nhiệm là hấn làm hay sao? Hiện tại thì sao, hấn trở thành nhân vật qua đường Giáp, nhân vật chính lại là Hạ Thao người cha tốt kia ư?

Thật đúng là không thích hợp !

Sau đó Trang Dục bắt đầu rơi vào trong ảo não. Hôm nay hấn thậm chí còn mặc một bộ đồ thể thao cũ đến bệnh viện, hoàn toàn không thể hiện vẻ mặt tốt nhất của hấn ra ngoài, nếu sớm biết rằng sẽ phải đi gặp cha mẹ, ít nhất hấn cũng nên mua một giỏ hoa quả tươi ngon ở cổng bệnh viện mới đúng!

Lần này Chu Hạ Ninh tuyệt đối là đánh hấn trở tay không kịp...

Trang Dục bên này khóc không ra nước mắt, âm thầm ca thán. Chu Hạ Ninh lại ở trong phòng bệnh của Hạ Thao đựng phải Lê Huyền.

Đầu đề của "tin giải trí" hôm nay, cùng chuyện hợp báo buổi chiều, Lê Huyền đều biết .

"Chị họ, em và chị cùng đi đi." Chu Hạ Ninh cảm hộp giữ nhiệt đã hết lên, tạm biệt Hạ Thao, lúc này mới sóng vai cùng Lê Huyền đang chờ ở phòng bệnh đi ra.

Lê Huyền hôm nay cũng không trang điểm, ban đêm bệnh viện khá vắng lạnh, hai người chậm rãi thong thả bước đi.

"Nhìn thấy quan hệ giữa em và cậu tốt lên, chị cũng yên tâm." Lê Huyền nhẹ nhàng thở dài.

"Chị họ, nhiều năm như vậy có phải chị vẫn còn tức giận hay không?" Tuy rằng lần trước gặp mặt, quan hệ của hai người đã có chút dịu đi, nhưng Chu Hạ Ninh vẫn là nhện không được hỏi.

Lê Huyền giật mình, ngừng bước chân, quay đầu nghiêm túc nhìn về phía Chu Hạ Ninh: "Đúng vậy, thật sự vẫn giận. Nói là hận cũng không sai khác là bao. Hai chúng ta từ nhỏ cảm tình đã tốt, ba mẹ chị luôn bận rộn, hơn nửa thời gian đều ở nhà em. Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ, cùng nhau đến trường, cùng nhau làm bài tập, thật giống như chị em song sinh. Nhưng sau khi em đi, chị chỉ có một mình ăn cơm, một mình ngủ, một mình đến trường."

Chu Hạ Ninh cũng nghiêm túc nhìn cô ấy: "Thực xin lỗi, tuy rằng em cũng thật bất đắc dĩ, nhưng vẫn thật sự xin lỗi."

Lê Huyền lộ ra một nụ cười khổ: "Chuyện ngày đó chị vẫn nhớ rõ. Ngày đó khi tan học, em không chờ chị, chỉ một mình ở lại trong trường tìm em, sợ em gặp chuyện không may, lại một đường chạy thẳng về nhà em, nhưng nhấn chuông cửa thật lâu cũng không có ai mở cửa cho chị. Chị vừa lạnh vừa đói, bài tập trong túi vẫn chưa làm. Sau này chỉ có thể ôm túi sách đứng khóc ở cửa. Lúc ấy chị còn chưa có đi động, cũng không biết ai trong tiểu khu. Sau đó thật khuya, chị khóc đến ngủ quên đi, cậu mới trở về. Nửa đêm chị bắt đầu phát sốt, cậu một mình đưa chị đi bệnh viện, thậm chí ngay cả cặp nhiệt độ để ở nơi đâu cũng không biết. Đêm hôm đó, quả thực rất hỗn loạn."

Lê Huyền dừng một chút, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, hôm nay không có ánh trăng, chỉ có chút chút tinh quang mờ mờ lóe ra.

"Ngày thứ hai chị vừa tỉnh đã gọi ngay cho bà ngoại em, nhưng bị bà ngoại em mắng một trận. Sau đó chị mới biết được, mẹ em và cậu đã ly hôn, hai người muốn đi Mỹ, không bao giờ trở lại nữa. Lúc ấy chị cảm thấy bản thân bị từ bỏ, trong lòng cực kỳ khó chịu."

Lê Huyền vuốt ngực một cái, loại cảm giác khó chịu đó bây giờ vẫn còn đang áp ủ lồng ngực cô.

"Buổi chiều ngày hôm đó em được mẹ đến trường đón đi, lúc ấy cảm xúc của mẹ em rất không tốt, bà mang em đến khách sạn ở, rồi lại khóc lại gọi. Em rất sợ, cũng rất khổ sở, chỉ có thể ôm lấy mẹ... Lúc ấy, em căn bản không có cách nào cân nhắc chuyện khác."

"Chị biết, lúc ấy em mới có chín tuổi, căn bản không có khả năng một mình tới tìm chị." Lê Huyền nặng nề thở ra: "Chị chỉ là giận chó đánh mèo mà thôi."

"Không phải, chị nên trách em. Sau này có cơ hội liên hệ với chị, nhưng em vẫn không dám. Sợ chị không muốn gặp lại em." Chu Hạ Ninh khẽ kéo tay Lê Huyền: "Chị họ, chúng ta làm hòa đi. Chị cố ý không để ý tới em, kỳ thật em rất khổ sở."

Lê Huyền cười trừ: "Chị không để ý tới em được bao lâu? Còn em? Không để ý tới chị mười mấy năm, chị không thể nhận chút lợi tức sao?"

"Được được, tiền vốn tiền lời chị muốn nhận bao nhiêu thì thu bấy nhiêu." Chu Hạ Ninh được một tác lại muốn tiến một thước, gắt gao lôi kéo tay Lê Huyền không buông, giống như khi hai người còn nhỏ, vẫn cứ nắm tay đi như vậy: "Chị họ, mấy năm nay, em vẫn rất nhớ mọi người. Nhưng em không muốn khiến mẹ em thương tâm."

"Biết." Lê Huyền tức giận lại trừng mắt nhìn cô, dừng một chút, đột nhiên do dự hỏi: "Vậy... mẹ em thế nào? Còn một mình sao?"

Chu Hạ Ninh nhìn về mặt vừa nghiêm túc vừa khẩn trương của Lê Huyền, thần sắc có chút phức tạp.

Cô biết Lê Huyền vì sao hỏi như vậy, chị ấy là thay Hạ Thao hỏi. Nói thật, cha mẹ đã chia tay nhiều năm như vậy, cô cũng không quá mức mong mỏi bọn họ có thể một lần nữa ở bên nhau, cô chỉ hi vọng mỗi người đều có thể hạnh phúc.

Nhưng nhìn trước mắt thì cần phải làm cho rõ ràng.

Cô gặp mặt Hạ Thao đã lâu như vậy, ông cũng chưa từng hỏi qua một lần mẹ của nàng bây giờ sống như thế nào. Đây thật sự rất không hợp lý. Thậm chí có vài lần, cô cảm thấy Hạ Thao rất muốn hỏi, nhưng cuối cùng vẫn là nhin xuống.

Nhưng nếu không có cảm tình, gặp lại cũng có thể làm bạn bè. Nhưng nếu trong lòng Hạ Thao vẫn nhớ kỹ mẹ của cô, có lẽ sẽ sợ hãi từ trong miệng cô nghe được tình huống ông không muốn nghĩ tới nhất.

Tỷ như mẹ cô đã tái hôn .

Bởi vì không biết, có lẽ trong lòng ông còn có thể cho mình chút hi vọng.

"Mẹ em vẫn đơn thân." Chu Hạ Ninh thấy ánh mắt Lê Huyền mắt sáng lên, lại từ từ nói: "Nhưng bà đã có bạn trai."

Sắc mặt Lê Huyền nháy mắt trắng bệch: "Làm sao có khả năng!"

"Không phải ai cũng sa vào cảm tình trong quá khứ. Đặc biệt là mẹ em, bà mang nỗi đau quá lớn nên mới ly hôn với ba em. Có lẽ chị thấy ba em đau khổ nhưng mẹ em cũng rất thương tâm. Nói thật, em thật vui khi mẹ có thể đi ra từ nỗi đau. Chị không biết, sau khi mẹ con em đến Mỹ, vài năm đầu, mẹ em sống như cái xác không hồn, bà cao 1m6, nhưng gầy chỉ còn 40 cân, mỏng như một tờ giấy. Vài năm đó, em thậm chí không dám để cho bà ra cửa một mình, em sợ bà đi ngoài đường sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn."

Kỳ thật cô và mẹ cũng từng sống không tốt, lúc ấy cô mới chín tuổi, lại cả ngày lo lắng hãi hùng, mỗi lần mẹ khóc, cô cũng khóc theo. Đây mới là nguyên nhân vì sao kiếp trước cô lại hận Hạ Thao như vậy.

Bởi vì, ông hủy đi nhà của cô, hủy đi hôn nhân của mẹ, hủy đi hạnh phúc của mẹ.

Lê Huyền trầm mặc , không biết nên nói cái gì. Khi còn nhỏ cô rất hận mẹ, nhưng sau khi lớn lên biết được nguyên nhân mẹ ra đi, bản thân cô cũng trải qua thăng trầm của cảm tình mới hiểu được, sự tổn thương của mẹ có lẽ càng nặng hơn nhiều.

Hai người đều thống khổ, đây là kết cục đáng buồn nhất.

Cậu yên lặng hồi hận, lẳng lặng chờ mẹ, cô đều nhìn thấy. Nhìn thấy quan hệ giữa Chu Hạ Ninh và cậu tốt lên, trong lòng cô khó tránh khỏi hi vọng nhiều thêm.

"Thật sự, không có khả năng sao?" Trong lòng Lê Huyền rất khổ sở, cậu vẫn chờ ở đó, nhưng mẹ đã sớm quay đầu dôi đi. Cô còn tưởng, nếu mẹ không trở lại, có lẽ cậu cứ như vậy cô đơn sống nốt quãng đời còn lại. Thời gian còn lại, vĩnh viễn đều sống trong hối tiếc và thống khổ không thôi.

Trùng phạt như vậy có phải đã quá nặng hay không?

"Chuyện tương lai em không dám khẳng định, tình cảm của ba mẹ, chúng ta cũng bất lực." Chu Hạ Ninh thật sự không biết làm thế nào để giúp đỡ ba mẹ: "Tuy rằng hiện tại ba em có chút đáng thương, nhưng đã chia tay nhiều năm như vậy , không có đạo lý mẹ em cũng nhất định phải chờ ông."

Nếu năm đó, Hạ Thao có thể trực tiếp đuổi theo, mặt dày mày dạn khấn cầu cũng tốt, quỳ xin cũng tốt, không biết xấu hổ, ngày qua ngày bào mòn vết thương trong lòng mẹ cô, có lẽ mẹ của cô có một ngày cũng sẽ tha thứ cho ông.

Nhưng cho tới bây giờ, có nói gì cũng đều là nhiều lời vô ích. Ngược lại sẽ khiến Hạ Thao càng thêm hối hận. Chung quy, tuổi trẻ thì có ai có thể từ bỏ kiêu ngạo của mình đây.

Khi đó, Hạ Thao mắc phải sai lầm. Ông có lẽ đã nhận sai, đã cầu xin qua, đã phát lời thề, nhưng ngay lúc đó có lẽ ông cảm thấy rốt cuộc cũng không có biện pháp nào để cứu vãn nữa.

Đề tài này, quả thật rất khó giải.

Sau khi Chu Hạ Ninh ngồi trên xe taxi, Lê Huyền xoay người gọi một chiếc xe, trong lòng cô buồn bực, nhìn không được lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại: "Này, có rảnh không? Ra ngoài uống với tôi một chén. Không ra sao?Được, tôi đi tìm anh cùng uống."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ghen Tị Quấy Phá

Trang Dực cúi đầu nhìn tờ giấy Thịnh Thanh Phong giao cho hắn, trên đó viết một cái tên.

“Tin giải trí” đương nhiên không có khả năng có bản lĩnh cài người vào đoàn làm phim của Hạ Thao, tất nhiên là có người để ý rồi cố ý chụp ảnh, sau đó bán cho tạp chí .

Về phần là ai thì người bình thường đương nhiên sẽ không hỏi thăm ra được, chung quy cũng chỉ lên án tuần san “tin giải trí” về chuyện đạo đức nghề nghiệp mà thôi.

Đương nhiên, cái gọi là đạo đức nghề nghiệp, ở một trình độ nhất định cũng có thể vi phạm, cần phải nhìn xem tin tức đối phương cung cấp có lợi ích lớn hay không, hoặc là bị uy hiếp gì đó.

Cho nên, hiện tại mới có cái tên đặt trước mặt Trang Dục như thế này, cái người có gan từ đem ảnh chụp trộm Hạ Thao và Chu Hạ Ninh chụp bán cho người của “tin giải trí”.

May mắn đó chỉ là hiểu lầm, nhưng chuyện này lại ảnh hưởng không nhỏ tới Chu Hạ Ninh, thậm chí bởi vì chuyện này mà độ nổi tiếng của cô còn tăng cao hơn nữa.

Không những không làm xấu được hình tượng của cô mà cao nâng hình ảnh cô lên không ít, như vậy có thể không cần truy cứu ý đồ trước đó của đối phương.

Chu Hạ Ninh được lợi, đó cũng có một phần công lao của đối phương và cũng là điều đối phương không muốn nhìn thấy. Đương nhiên, Trang Dục rất vui vẻ.

Hắn cau mày gọi điện thoại.

"Alo, anh Mã, anh cho người tiếp xúc với Giang Quân Diệu bên Hạo Thần một chút đi."

"Nhân vật nào đây?" Mã Nham Hạc rất ngạc nhiên: "Ngày hôm qua cậu bảo tôi từ nay về sau đừng sắp xếp cho người của “tin giải trí” phỏng vấn cậu, tốt nhất là những người dưới trướng của tôi cũng đừng để người của “tin giải trí” phỏng vấn, hiện tại lại muốn tôi để cho một nhân vật không tiếng tăm qua đó gặp gỡ, cậu đến cùng là muốn làm cái gì?"

"Tôi chán ghét tuần san “tin giải trí”, sợ nhìn thấy phóng viên của bọn họ khiến tôi buồn nôn. Về phần người kia, tôi chỉ là muốn làm cho cô ta không thể ngóc đầu lên trong cái thế giới hỗn loạn này mà thôi." Trang Dục lạnh lạnh nói.

Mã Nham Hạc nở nụ cười: "Khó có khi thấy cậu ác liệt như vậy, thật sự làm cho tôi tò mò xem cô ta đã làm ra chuyện tốt gì."

"Anh đừng tò mò, lòng hiếu kỳ hại chết người biết không? Nhiệm vụ của anh chính là làm cho cô ta nghĩ rằng Tinh Diệu có ý ký hợp đồng với cô ta."

"Hiểu, chính là làm cho cô ta cho rằng tôi muốn ký hợp đồng với cô ta, khiến cô ta nháo loạn với bên Hạo Thần, sau khi cô ta náo loạn xong thì tôi sẽ tự động lui thân." Mã Nham Hạc ha ha nở nụ cười: "Thật thú vị nha, gần nhất đang nhằm chán, cậu cũng quá an tĩnh, không nháo ra chuyện gì khiến tôi đau đầu đâu."

"Anh, làm người nên tích phúc đó." Trang Dục nói xong, cúp điện thoại, cảm thấy tức giận trong lòng còn chưa có tiêu tan.

Hắn còn tưởng nhân vật lớn nào dám tính kế với Hạ Thao và Chu Hạ Ninh, không nghĩ đến chỉ là một nhân vật tiểu tốt không tên tuổi.

MD! Vai diễn còn do Hạ Ninh nâng đỡ, thế nhưng lại dám ở sau lưng đâm cô ấy một dao! Thật sự là lớn mật mà!

Trang Dục nhìn không được chửi bậy một câu, hung hăng vò tờ giấy có viết cái tên "Giang Quân Diệu" thành một cục, đứng lên ném thẳng vào thùng rác.

**

Chu Hạ Ninh không cảm thấy khi nói chuyện yêu đương là cần phải mỗi ngày dính lấy nhau, tuy rằng Trang Dục mỗi ngày đều gọi điện thoại gây rối, bị cô ghét bỏ không thôi. Nhưng khi Trang Dục muốn đứng đắn nói chuyện với cô thì cô lại do dự, cuối cùng vẫn đồng ý gặp mặt hắn.

Vì thế, sau khi cô báo cáo với bà ngoại với lý do đi ăn cơm với bạn để đi ra ngoài thì một mình đi thẳng tới chung cư của Trang Dục.

Nơi này cách trường học của cô rất gần, vừa lúc tiện đường buổi tối quay về trường học. Sắp tốt nghiệp, cô muốn bớt chút thời gian để hoàn thành luận văn để kịp thời gian giao cho chủ nhiệm lớp.

Kỳ thật Trang Dục cũng không có ý xấu gì, chỉ là hắn thích tận dụng triệt để mọi cơ hội để gọi điện hay nhắn tin cho Chu Hạ Ninh, thế cho nên trong ấn tượng của Chu Hạ Ninh, Trang Dục là người sản xuất thích chơi bời lêu lổng.

Cô dùng mật mã mà Trang Dục cho cô để mở cửa, cô đứng ở cửa nhà trong chốc lát, sau đó mới thay dép đi vào.

Sở dĩ đứng ở cửa trong chốc lát, là do cô muốn quan sát một chút, đây là lần đầu tiên cô đi vào nhà người ta mà chủ nhân ngôi nhà đó lại không có ở nhà, thật sự là có chút kỳ quái thể nào ý, lại sợ trong nhà Trang Dục còn có người khác, hoặc là có nuôi con vật gì đó.

Cũng không biết Trang Dục có thws gì không thể để ai biết hay không. Tỷ như mấy cái loại phi đen gì gì đó. Nghe nói đó là thứ mà mấy người đàn ông độc thân yêu thích nhất! Đương nhiên, cũng có khả năng không phải là đĩa, mà là ổ cứng hay thiết bị cầm tay nào đó.

May mắn, nhà Trang Dục vẫn sạch sẽ giống như lần trước cô nhìn thấy, sạch sẽ đến mức không giống như nhà của một người đàn ông độc thân.

Nhưng mà Trang Dực cũng từng nói qua, hẳn thường xuyên về nhà cậu hẳn ở, nơi này chỉ là ngẫu nhiên ở lại.

Tuy rằng trong lòng khó tránh khỏi có chút tò mò, nhưng chủ nhân không ở đây, cô vẫn tự giác gồi xuống sô pha ở phòng khách, mở ti vi để xem.

Sáu giờ chiều, Trang Dực mới mang theo hộp đồ ăn mua ở một nhà hàng trong nội thành về, mở cửa, hẳn nhìn thấy Chu Hạ Ninh đang ngồi trên sô pha đang quay đầu lại nhìn hẳn.

Trong lòng hẳn âm áp, lập tức lộ ra một nụ cười hút hồn.

"Chờ lâu không? Anh vốn định về sớm, kết quả trên đường lại bị kẹt xe."

"Cái gì vậy? Thật thơm!" Chu Hạ Ninh đợi đến có chút đói bụng, vội vàng đứng lên nghênh đón.

Trang Dực nhìn cười, thấy Chu Hạ Ninh chỉ lo cúi đầu nhận hộp đồ ăn, không có ân cần hỏi han hẳn một câu: "Này, cô gái à, em đây là chỉ cần ăn không cần người sao? Qua sông đoạn cầu sao?"

Chu Hạ Ninh cầm nín, nghẹn cười xoay người, hai tay xé rách túi đồ ăn, hơi hơi kiễ chân chạm nhẹ vào môi Trang Dực một cái: "Cám ơn anh giao hàng!"

"Ai, quá rẻ rồi, hôn một cái đã tự bán mình rồi." Trang Dực cười lắc đầu, giúp Chu Hạ Ninh dọn cơm lên bàn ăn.

Năm món ăn một món canh, một hộp cơm.

"Hình như hơi nhiều quá rồi."

"Không biết em thích ăn cái gì, cho nên mua nhiều một chút." Trang Dực từ trong phòng bếp cầm bát đĩa ra: "Em yên tâm, về sau sẽ nhớ kỹ chỉ mua món em thích ăn."

"Đúng rồi, có muốn uống chút rượu vang đỏ hay không? Ở chỗ này anh có một chai vang đỏ năm 1982."

"Còn không phải là bữa tối dưới nền." Chu Hạ Ninh liếc hẳn một cái.

Trang Dực có chút tiếc nuối nhún vai.

Cơm no rượu say, không khí cũng sẽ lãng mạn hơn nha.

Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng khi hai người này ngồi cùng nhau ăn cơm lại có chút giống với hình ảnh vợ chồng già.

Trang Dực vừa ăn vừa nhìn Chu Hạ Ninh cười.

"Trên mặt em có nở hoa sao?" Chu Hạ Ninh không ngẩng đầu nói, cô cúi đầu ưu nhã dùng cơm.

"Không, so với hoa còn dễ nhìn hơn." Trang Dực hào phóng cho lời khen: "Sắc đẹp có thể thay cơm, quả nhiên là mỹ vị!"

Chu Hạ Ninh liếc xéo hẳn một cái, chậm rãi buông bát, rút tờ khăn giấy lau miệng: "Một lát nữa em phải trở về trường học. Anh muốn nói gì thì nói nhanh lên đi."

Trang Dực gạt mình, cúi đầu nhanh chóng và cơm trong bát, sau đó mới cẩn thận nhìn Chu Hạ Ninh: "Chuyện là, anh đã điều tra ra ai là người đã bán ảnh chụp em và đạo diễn Hạ cho tạp chí."

Về mặt Chu Hạ Ninh trầm xuống, hơi hơi nhíu mày hỏi: "Ai?"

"Giang Quân Diệu."

Trang Dực chuyên chú nhìn Chu Hạ Ninh, rất sợ cô buồn lòng: "Em cũng đừng buồn, tri nhân tri diện bất tri tâm, người như vậy bây giờ rất nhiều."

Chu Hạ Ninh phục hồi lại tinh thần, cười liếc hẳn nói: "Anh là đang nói chính anh sao?"

"Đương nhiên không phải. Anh thật sự giao trái tim mình ra trước mặt em, em muốn biết những gì chỉ cần nói, anh sẽ thành thật trả lời."

Chu Hạ Ninh cười khẽ.

Tuy rằng trong lòng có chút không thoải mái, nhưng Giang Quân Diệu còn không thể khiến cô "khó sở" được.

Mặc dù nói là sự muội, nhưng rốt cuộc cũng không có cảm tình gì, vậy nên cũng không có cảm giác bị phản bội. Lúc trước sở dĩ để cử cô ta đi tham diễn < U Du tiên thư > cũng là vì chị Đỗ.

Chỉ là không nghĩ đến cô ta lại cầm hòn đá ném sau lưng mình.

Cô cũng không muốn hỏi Giang Quân Diệu là vì sao. Không ngoài chuyện ghen tị mà thôi.

Con người một khi có cảm xúc ghen tị quá mức sẽ có khả năng làm hại người khác cũng như chính mình.

"Được rồi, em phải đi rồi." Chu Hạ Ninh đứng dậy, chuẩn bị trở về trường học.

"Anh đưa em về." Trang Dục do dự, nhưng cuối cùng cũng không giữ Chu Hạ Ninh lại.

Bọn họ mới bắt đầu chưa bao lâu, nói như vậy là quá mức đường đột. Chung quy, ở nơi này của hắn cũng chỉ có một chiếc giường lớn...

Chỉ cần hắn dám mở miệng, Chu Hạ Ninh tuyệt đối sẽ cho hắn một dao.

"Không cần. Gương mặt này của anh ở đại học J rất là nổi tiếng." Chu Hạ Ninh ghét bỏ nhìn hắn một cái.

Trang Dục ai oán nhìn Chu Hạ Ninh: "vậy, anh đưa em đến cửa tiểu khu..."

"Không cần, anh ở nhà nghỉ ngơi đi." Chu Hạ Ninh nhìn bộ dạng ai oán của hắn thì phì cười vỗ vỗ đầu hắn.

"Khi nào em có lịch trình mới?"

"Chị Đỗ giúp em nhận một bộ phim, đại khái tháng sau sẽ quay. Em còn có mấy kịch bản đang xem xét." Chu Hạ Ninh đổi giày ở cửa, Trang Dục theo sát phía sau, tựa vào cửa nhìn cô.

"Thật không để anh tiến em?" Trang Dục chuyên chú nhìn Chu Hạ Ninh, tâm tư như muốn theo cô đi mất: "Đúng rồi, có muốn anh giúp em chọn một kịch bản hay không?"

"Được." Chu Hạ Ninh không có nghĩ nhiều, từ trong túi lấy ra 2 kịch bản mang theo bên người: "Anh xem đi."

Trang Dục tùy tay đặt tại cửa lên trên tủ giày: "Thật không thể ở lâu thêm một chút sao?"

Chu Hạ Ninh đi giày xong, đứng thẳng dậy, cười hờn hẹ lên môi hắn: "Còn nhiều thời gian."

Đáy lòng Trang Dục rung động, thuận thế ôm cô không buông tay: "Từ lần trước sau khi em hôn anh, chúng ta cũng chưa có nói chuyện qua, mỗi lần nói không được vài câu đã phải tạm biệt."

Chu Hạ Ninh nhin không được cười phá lên.

"Chờ em làm xong luận văn, sẽ đến tìm anh nói chuyện phiếm."

Trang Dục trầm thấp thở dài, nghiêm túc nói: "Thật luyến tiếc buông tay."

Dù luyến tiếc buông tay, nhưng Chu Hạ Ninh vẫn phải về trường học. Trang Dục cuối cùng vẫn luyến tiếc để cô đi về một mình, cứng rắn đi lấy xe, mất năm phút đồng hồ đưa Chu Hạ Ninh đến đại học J bên cạnh.

Đợi đến khi hai người đều vào đoàn làm phim, muốn gặp mặt một chút cũng khó khăn.

Bộ phim tiếp theo của Chu Hạ Ninh là bộ phim hiện đại đô thị, chủ yếu vẫn quay ở thành phố H. Trang Dục là phim cổ trang cũng ở phim trường Lâm Thủy ở thành phố.

"Vì sao em cứ muốn che giấu mối quan hệ của chúng ta chứ?" Trang Dục kỳ thật rất muốn nói với mọi người rằng: Chu Hạ Ninh là bạn gái tôi!

Đáng tiếc, đương sự không đồng ý.

"Sự nghiệp của em vừa mới khởi bước, cũng không muốn bị người ta treo cái danh hiệu bạn gái của Trang Dục đâu. Huống hồ, nếu công khai, chúng ta còn có bí mật gì đáng nói? Cả ngày đều bị phóng viên chụp lên chúng ta ở chung, còn có người nghĩ mọi cách muốn chụp được bằng chứng chúng ta chia tay, còn có gì vui nữa chứ?" Chu Hạ Ninh đương nhiên là đã suy xét qua vấn đề này.

Cô hiện tại và trước đây không giống nhau, Trang Dục cũng không phải là Châu Văn Hải, chuyện yêu đương sẽ là đầu đề lớn. Hôm nay nắm tay, ngày mai ôm hôn.

"Vậy lúc nào thì công khai?"

"À, đợi ngày nào đó mây bụi thoáng bớt đi đã."

Nếu đến thời điểm không có kết quả, cũng không cần đối mặt với lời hỏi thăm của quá nhiều người. Đương nhiên lời này Chu Hạ Ninh sẽ không nói cho Trang Dục biết. Chung quy, cô bây giờ cũng hi vọng cô và Trang Dục có thể cùng đi đến cuối đường.

Mỗi đoạn cảm tình khi bắt đầu, đều mang theo sự kì vọng và những lời hứa hẹn tốt đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Càng Chạy Càng Xa

Sau này Chu Hạ Ninh vẫn chọn kịch bản bộ phim cổ trang võ hiệp kia, chị Đỗ đem ý tưởng của cô thông báo lại cho đối phương, đối phương nói là có thể sửa chữa.

Khi đoàn phim bắt đầu quay phim, kịch bản cũng không phải không thể sửa chữa, hướng chỉ là còn chưa quay. Kiếp trước Chu Hạ Ninh mới chỉ đi thử một vai phụ nhỏ nhỏ trong bộ phim cổ trang “Tam Quốc Truyện”, sau này chỉ đóng phim hiện đại hoặc là phim dân quốc, từ sau khi xác định ký hợp đồng cô vẫn thật chờ mong.

Từ lúc < Tam quốc truyện > công chiếu hơn nửa lại đạt được khen ngợi, thù lao của Chu Hạ Ninh đã tăng lên không ít. Nay thêm tin tức kia, độ nổi tiếng càng tăng, thù lao cũng lại tăng theo.

Có đôi khi Chu Hạ Ninh không thể không thừa nhận, nhiều người thích được tuyên truyền như vậy quả nhiên là có đạo lý .

Thuận lợi nộp luận văn, cô thu dọn hành lý gia nhập đoàn làm phim .

Lúc này đây, cô cảm thấy thái độ của cả đoàn thay đổi rõ rệt. Đạo diễn đối tốt, diễn viên chính cũng đối tốt, tất cả đều chủ động cười nói chào hỏi cô.

Nụ cười trên mặt cô càng thêm lễ phép, làm việc cũng càng thêm cẩn thận lễ độ, trong lòng lại không ngừng cười khò.

Nhìn xem, danh phận con gái độc nhất của đạo diễn nổi tiếng quả nhiên là quá rêu rao rồi.

Đạo diễn càng không ngừng bắt chuyện với cô: "Lúc tôi mới vào nghề đã đi theo đạo diễn Hạ, không có ông ấy đã không có tôi ngày hôm nay !"

Nam nhân vật chính tâm sự với cô: "Tôi vẫn muốn được hợp tác với đạo diễn Hạ, năm kia đạo diễn Hạ có liên lạc qua với tôi, nhưng lại vướng phải lịch trình khác, tôi vẫn rất tiếc nuối . Đúng rồi, Hạ đạo diễn đang quay bộ phim gì ý nhỉ?"

Hạ Thao thường hai năm quay một bộ phim, năm trước vừa quay < Phù Dung quý phi >, năm nay lại quay < U Du tiên thư > tuyệt đối là vì Chu Hạ Ninh. Nhiều người muốn tham gia phim của ông, nhưng không thể nào có đủ vai diễn cho tất cả mọi người.

Các diễn viên nữ cũng thể hiện sắc mặt hòa nhã với cô, tuy rằng không biết sau lưng là như thế nào, nhưng ít nhất khi mặt đối mặt thì nụ cười kia quá mức sáng lạn.

Chu Hạ Ninh lần đầu tiên quay phim võ hiệp cổ trang, ngày đầu tiên thử trang phục đạo cụ vài giờ, buổi tối đã bắt đầu eo mỗi lưng đau nên rủ Tiền Hữu Đa cũng đang quay phim ở gần đó cùng đi xoa bóp.

Tiền Hữu Đa đang quay một bộ phim về thời dân quốc, tạo hình là một nữ sinh dân quốc điển hình, mái tóc ngang vai, chiếc áo màu xanh nhạt kết hợp với chiếc váy dài màu đen.

"Sao cậu không đổi quần áo chứ?" Chu Hạ Ninh cười nhìn tạo hình của Tiền Hữu Đa, cảm thấy cô ấy như trẻ hơn vài tuổi.

"Đừng nói nữa, chút nữa tớ còn phải diễn tiếp, tớ đi với cậu xong sẽ quay lại đó ."

Chu Hạ Ninh có chút băn khoăn: "Hay là cậu quay lại đi, tớ đi một mình cũng được."

"Không có việc gì. Nữ diễn viên chính phải đi ăn cơm hẹn hò, tớ diễn vai bạn học của cô ta, mấy cảnh quay kia đều cần quay cùng cô ta, cô ta không rảnh, tớ đương nhiên cũng được nghỉ ." Con nết Tiền Hữu Đa đảo một vòng, ghé sát vào Chu Hạ Ninh thấp giọng nói: "Cậu có biết nữ chính của bộ phim này là ai không?"

Chu Hạ Ninh thành thật lắc đầu: "Không biết."

Cô chỉ biết Tiền Hữu Đa đang quay bộ phim về thời dân quốc tên là < Kim Lăng Vân Mộng > , ngược lại thật sự là không biết nam nữ nhân vật chính là ai.

"Cậu có quen đó." Tiền Hữu Đa thần bí thì thầm: "Diệp Duy Mộng, bạn cùng khóa với cậu đó."

Chu Hạ Ninh ngăn ra.

Cô còn nhớ rõ tin tức gần đây nhất của Diệp Duy Mộng mà cô nghe được là tin tức về chuyện của cô ta và Hạ Uyên, chị Đỗ rất tức giận, Diệp Duy Mộng và cô cũng không liên lạc gì.

Chị Đỗ hình như đã có ý định buông bỏ Diệp Duy Mộng, vài lần cố giành vai diễn về cho cô ta còn bị ghét bỏ.

"Vi sao Chu Hạ Ninh có thể diễn vai nữ chính, còn tôi lại không được? Dựa vào cái gì tôi chỉ được diễn những vai vớ vẩn thế này?" Những câu như thế này, Diệp Duy Mộng ở trước mặt nhân viên trong công ty đã nói qua vài lần, tất nhiên cũng sẽ chảy vào tai Chu Hạ Ninh.

Chỉ là cô thật sự không nghĩ tới, Diệp Duy Mộng sẽ đột nhiên có được vai nữ chính.

"Cậu không biết, cô ta là do Lư Thiệu Hoa của HongKong film chỉ định, bộ phim này do Lư Thiệu Hoa làm nhà sản xuất, ông ta còn tham gia diễn một nhân vật khách mời đấy, mấy ngày nay Diệp Duy Mộng chỉ kém chưa hềch đũa nên đến tận trời thôi á." Tiền Hữu Đa liếc nhìn chung quanh, ghé vào bên tai Chu Hạ Ninh nhẹ giọng nói: "Tôi qua tớ đôi bụng, nửa đêm đi ra ngoài ăn khuya, vừa lúc nhìn thấy Diệp Duy Mộng đi ra từ phòng Lư Thiệu Hoa."

Chu Hạ Ninh vẻ mặt hơi giật mình.

Lư Thiệu Hoa, năm nay cũng đã hơn năm mươi rồi? Bụng phệ, so với ba cô còn không bằng đó.

Nhưng người ta danh tiếng lại không vừa nha. Cái danh minh tinh điện ảnh gạo cội, lại thêm vài năm nay chuyển sang làm nhà sản xuất, trong vòng giải trí cũng được tính là anh cả anh hai.

Nếu như là ông ta thì quả thật có năng lực để nâng Diệp Duy Mộng lên làm nữ chính.

Chu Hạ Ninh cảm thấy bất ngờ, lắc lắc đầu: "Cô ta thật là có năng lực."

"Đúng, thật lợi hại." Tiền Hữu Đa hí hóp cười nói: "Khuôn mặt đáng người cũng tạm tạm, da mặt lại dày, suy nghĩ lại "thông tình đạt lý" nha. Hôm nay nghe nói là sinh nhật của Lư Thiệu Hoa, buổi chiều Diệp Duy Mộng đã tự mình chăm chút trở nên thơm ngào ngát, nói với đạo diễn tối nay có chuyện, yêu cầu kết thúc công việc sớm. Đạo diễn đen mặt đồng ý. Không phải mới vừa nãy sao, Diệp Duy Mộng thoải mái kéo cánh tay Lư Thiệu Hoa ra ngoài cùng nhau hưởng thụ một đêm tươi đẹp."

Cười bần không cười xướng, từ cổ chí kim đều là như thế.

Chu Hạ Ninh cười liếc Tiền Hữu Đa một cái hỏi: "Hâm mộ?"

"Hâm mộ cái đầu cậu!" Tiền hữu Đa cười vỗ Chu Hạ Ninh một chút: "Chuyện bán đứng bản thân và linh hồn, tớ tuyệt đối không làm."

Dừng một chút, Tiền Hữu Đa còn nói thêm: "Huống hồ, bây giờ là thời đại trọng hình thức, cũng không có ai lại nhìn trúng nhan sắc của tớ rồi đưa tớ lên làm diễn viên chính đâu, đó không phải là cầm tiền ném xuống sông xuống biển hay sao?. Muốn dựa vào thân thể và nhan sắc, tớ không có đủ tư cách nha."

Nói xong, cô khoa trương vừa thở dài vừa lắc đầu.

Chu Hạ Ninh cũng vui vẻ cười ha ha.

Rất nhanh Chu Hạ Ninh mới biết Diệp Duy Mộng không chỉ muốn làm nữ chính mà thôi.

Sau khi cô và Tiền Hữu Đa chia tay, một mình trở về khách sạn, mới vừa vào cửa đã nhận được điện thoại của chị Đỗ.

Chị Đỗ nói cho cô biết, đạo diễn Vương Vũ Thần có một bộ phim dự kiến là cuối năm sẽ khởi quay, có ý muốn cô đảm nhiệm diễn viên chính.

"Có hai nữ diễn viên chính, vai còn lại còn chưa có định. Nội dung cũng thuộc thể loại như < kỳ án truy tìm >."

Tiếng chị Đỗ hơi khàn, nghe có chút mệt mỏi.

"Chị Đỗ, chị mang kịch bản đưa cho em nhìn xem đi." Tuy rằng Vương Vũ Thần coi như là có ơn tri ngộ với cô, nhưng cô sẽ không bởi vì ông là đạo diễn mà trực tiếp đồng ý, chung quy, hiện tại cô đã có thực lực để chọn lựa kịch bản, có đôi khi nhân vật không thích hợp, dù đạo danh và diễn viên có tiếng tăm đến mấy cũng sẽ có khả năng thất bại.

Nói xong chuyện chính, Chu Hạ Ninh mới quan tâm nói: "Chị Đỗ, chị bị bệnh sao?"

Chị Đỗ dừng một chút, mới thở dài: "Yết hầu hơi đau, có thể là bị nhiễm trùng. Gần đây quá mệt mỏi."

Đỗ Nhai Nam cũng không biết mình được tính là may mắn hay là không may mắn.

Tuy rằng trong công ty có không ít người hâm mộ cô vì mấy người mới dưới trướng cô đều nhanh chóng nổi danh, nhưng cô lại có khổ nói không nên lời.

"Diệp Duy Mộng chấm dứt hợp đồng với công ty, gần đây nháo loạn túi bụi. Quân Diệu cũng không nghe lời, vụng trộm kí hợp đồng chụp ảnh gọi cảm cho 'tạp chí đàn ông', công ty lại phải lên kế hoạch chỉnh sửa lại hình ảnh cho cô ta gấp, cô ta vốn có hình tượng ngọc nữ, cần bản không thích hợp với phong cách gọi cảm, còn chưa có danh tiếng gì đã chụp vậy, đây không phải là muốn tự sát hay sao? ! Về sau ai dám tới tìm cô ta quay phim, đúng là có thứ ngực to não bé, bình hoa di động mà! Thật là tự chui đầu vào rọ! Đám người này cảm thấy chị không thể làm cho họ nổi danh đúng không?"

Chị Đỗ cũng là dụng tâm lương khổ, sợ mấy nghệ sĩ trẻ dưới trướng không hiểu chuyện, chỉ vì cái trước mắt mà làm hỏng tiền đồ. Nhưng trên đời này vĩnh viễn đều không thể thiếu người thiên căn.

Chu Hạ Ninh vốn suy xét không biết có nên đem chuyện Giang Quân Diệu bán đứng mình nói cho chị Đỗ biết hay không, nhưng hiện tại xem ra, Giang Quân Diệu lại là loại "chưa chết chưa biết sợ", đối với loại người đầu óc đã không tốt, ánh mắt lại còn kém thì muốn sống trong cái giới này cũng quá khó rồi.

Kỳ thật Chu Hạ Ninh từng hi vọng Diệp Duy Mộng hay Giang Quân Diệu có thể tồn tại lâu một chút, cô rất muốn đứng trên đỉnh cao, bề ngẩng nhìn xuống, để cho bọn họ nhìn xem bản thân cô có thể đi được bao nhiêu xa, đứng được bao nhiêu cao, làm cho bọn họ muốn ghen tị cũng không dám.

Buổi tối chị Đỗ đã đưa kịch bản tới.

Vương Vũ Thần coi như là đạo diễn có thực lực, ông ấy quyết định chọn kịch bản thì tất nhiên sẽ không có vấn đề, Chu Hạ Ninh chỉ là muốn xem xem nhân vật này có thích hợp hay không?.

Đây là bộ phim về hai tuyến nhân vật. Nam nữ nhân vật chính có 2 người, một người là cảnh sát, một người là kẻ tình nghi cướp ngân hàng. Nữ chính số một là nữ cảnh sát, số hai là người vợ của kẻ tình nghi cướp ngân hàng bị ung thư thời kỳ cuối.

Chị Đỗ có nói sơ qua, cô vốn cho rằng Vương Vũ Thần để cô đảm nhiệm vai nữ cảnh sát, vì trong < kỳ án truy tung > cô đã diễn nhân vật nữ cảnh sát, đạo diễn Ngô Minh Vệ đạo cũng có chút tán thưởng nhân vật của cô.

Nhưng khi xem kịch bản, cô mới phát hiện bản thân đã nghĩ sai.

Chị Đỗ gửi mail bản phân vai, trên đó viết: Chu Hạ Ninh diễn vai Giả đồng. Giả đồng chính là người vợ mắc bệnh ung thư thời kỳ cuối.

Chu Hạ Ninh nhú mày, đột nhiên thấy hứng thú.

Kiếp trước sau khi cô tiến vào giới giải trí dần dần cũng không mấy quan tâm các bộ phim điện ảnh, bình thường lo bận rộn ở trường quay, chỉ có nghe qua tên một số bộ phim điện ảnh đang hot mà thôi.

Bộ phim này, cô không nhớ rõ là có được sản xuất hay không nữa.

Cô dùng một giờ lật lật xem xem kịch bản, sau đó nhắn tin cho chị Đỗ, quyết định nhận bộ phim này.

Chờ đến lúc cô mơ màng ngủ mới nhớ đến hôm nay lại quên không gửi tin nhắn cho Trang Dục, nhưng suy nghĩ đã mơ hồ, cô ngủ mất luôn.

Quay phim vô hiệp tuyệt đối làm cạn kiệt thể lực!

Ngày thứ hai khi cô tỉnh lại, quả nhiên là thấy tin nhắn Trang Dục gửi tới.

"Lần thứ mấy?"

Cô ngoan ngoãn trả lời: "Lần thứ hai, phiền anh ghi sổ."

Trước đó cô và Trang Dục đã giao hẹn, mỗi ngày trước lúc ngủ sẽ gọi điện thoại, không rảnh để gọi thì ít nhất cũng phải nhắn một tin cho đối phương, nhưng cô đã quên lần thứ hai ...

Quả nhiên vẫn không thể tạo thói quen nói mấy lời ngủ ngon với người khác ...

Cô rời giường đánh răng, kiểm tra di động, không cẩn thận ấn vào icon weibo. Cô nghĩ nghĩ, hình như đã rất lâu không có vào weibo, đơn giản mở ra kiểm tra xem.

Cô vẫn chưa từng kiểm tra qua, cổ người theo dõi đã trên chục nghìn lượt, lúc đầu nhờ có Trang Dục đưa tới vài người hay tò mò. Sau này khi thông tin về cô công khai hơn, càng thêm vô số người tìm đến.

Nhưng lực chú ý của cô không ở số người theo dõi, mà là vài chục thông báo tin nhắn.

Phần lớn trong đó là quảng cáo, còn có một số fan mới gia nhập. nhưng tin nhắn riêng tư đa phần là từ Trang Dục, cơ bản đều là gửi khi cô gặp nạn ở Tây Tạng.

Cô mím môi, nghiêm túc xem qua, lại hồi tưởng lại sự cảm động và cảm giác rung động khi thấy Trang Dục lúc đó.

Trước đó, cô thật không nghĩ tới hóa ra khi thích một người, sẽ nhanh đến vậy. Chỉ trong khoảnh khắc đó, cô đã nghe thấy tận đáy lòng mình như có tiếng cạch một cái, giống như cánh cửa trong lòng cô đang dần mở ra vì người đàn ông đó.

Từ chỗ cảm thấy không quá hứng thú, đột nhiên biến thành ưu điểm.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tin Đồn

Chu Hạ Ninh xem xong mấy chục tin nhắn của Trang Dục gửi tới, trong lòng có chút ngọt ngào. Đợi đến khi cô kiểm tra các bình luận trên weibo thì không khỏi bật cười.

Cô biết từ khi < tam quốc truyện > công chiếu cô coi như là người nổi tiếng, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy đã có người thành lập fanclub riêng, còn có một rất êm tai tên: ngân nhĩ chúc*.(cháo mọc nhĩ trắng nhé, tui để nguyên hán việt nghe cho hay nhé)

Được rồi, ngân nhĩ chúc tư âm nhuận phổi, dưỡng dạ dày giảm huyết áp, quả nhiên là thứ tốt...

Tâm tình tốt có khi chỉ cần một lí do như vậy nhưng cũng có khi phải cần thật nhiều lí do khác nhau.

Hôm nay Chu Hạ Ninh sẽ diễn cảnh nữ chính Dư Hàm Thanh bị nam chính Ninh Trạ Minh một kiếm đâm trúng, lại ngoài ý muốn ngã xuống vách núi, coi như là một cảnh quan trọng.

Quay phim cổ trang phiền phức nhất chính là việc hóa trang, cô thức dậy từ sớm, mất hơn hai giờ mới trang điểm xong, chiếc váy dài màu trắng giống như mỹ nữ từ trong bức tranh cổ bước ra.

Điểm cô ưng ý nhất của bộ phim này chính là trang phục, sau này có không ít bộ phim cổ trang làm ẩu làm đã thật giả lẫn lộn, mỗi một bộ trang phục của nhân vật chính đều là đặt riêng, hơn nữa rất tinh xảo cẩn thận, đến hoa văn trên cổ tay áo cũng là làm thủ công, dùng chỉ kim tuyến thêu lên, muốn đẹp bao nhiêu thì có đẹp bấy nhiêu, muốn xa hoa bao nhiêu thì cũng có xa hoa bấy nhiêu.

Mặc vào y phục như thế, chính bản thân cô cũng có ảo giác đã xuyên không mất rồi.

Hôm nay có cảnh quay ở chỗ núi giả trong phim trường Lâm Thủy, cô đang luyện tập vài động tác với Tiêu Điều cho cảnh quay đầu võ tiếp theo.

Tiêu Điều là mỹ nam mới nổi năm ngoái, năm ngoái cũng đóng một vai trong phim võ hiệp, mặc trang phục cổ trang rất có phong phạm hiệp sĩ, thàng trước vừa đứng thứ hai trong cuộc bỏ phiếu bầu nam nghệ sĩ thích hợp với dòng phim cổ trang.

Hạng nhất, đương nhiên là nhân vật Chu Du trong < tam quốc truyện > của Trang Dục, Trang tiên sinh.

Sau khi xem kết quả bầu trên mạng xong, hần dùng giọng nói có chút tiếc nuối nói với Chu Hạ Ninh: "Tôi cảm thấy Tạ đạo diễn hẳn là đang rất hối hận vì lúc trước không có ký hợp đồng với tôi."

Tạ đạo diễn chính là đạo diễn phim < Trường kiếm thiên nhai > đạo diễn Tạ Dương.

Sau một thời gian tiếp xúc ngắn, Chu Hạ Ninh mới phát hiện Tiêu Điều kỳ thật là một đứa bé trai nhanh nhẹn nhanh miệng, ngược lại với ấn tượng lúc ban đầu không ít nha.

Nhân vật của cô là Dư Hàm Thanh, am hiểu dùng độc, dùng sáo ngọc làm vũ khí, trong kịch bản có miêu tả trên sáo ngọc có tẩm kịch độc. Mà trên tay Tiêu Điều là một thanh bảo kiếm, đương nhiên đó chỉ là đạo cụ mà thôi.

Hai người nghiêm túc khoa tay múa chân, Tiêu Điều không cẩn thận đánh phải tay Chu Hạ Ninh.

"A, thực xin lỗi! Có đau hay không?"

Tiêu Điều vội vàng kéo tay Chu Hạ Ninh muốn nhìn, Chu Hạ Ninh lập tức rút tay trở về: "Không có việc gì, chỉ hơi đau một chút."

Tiêu Điều có chút lúng túng cười cười: "Thực xin lỗi."

"Thật không sao." Chu Hạ Ninh vươn tay cho hắn nhìn, có một chút hồng: "Chúng ta luyện một lát nữa, lát nữa cậu đừng có diễn hồng, cẩn thận Tạ đạo diễn không buông tha cho cậu."

Đợi đến lúc quay chính thức, Chu Hạ Ninh mới phát hiện ánh mắt hiền hậu lúc đầu của Tạ Dương chỉ là giả, đợi đến khi bắt đầu quay ông ta giống như thay đổi thành một người khác, nếu có người bị “NG” dù có là cô gái trẻ thì Tạ Dương cũng sẽ không chút lưu tình mà mắng mỏ tới tấp. Mấy ngày hôm trước, một cô gái trẻ đóng một vai phụ trong đoàn bị ông mắng thiếu chút nữa khóc thét.

Cô ấy quay phim lần đầu, nghe nói là người do nhà đầu tư nhét vào, cũng không phải là Tạ Dương tự mình chọn. Trong tổ kịch có người nói rằng ban đầu Tạ Dương muốn để nhân vật này cho cháu gái của ông ấy, kết quả nửa đường lại có người nhảy ra đoạt mất.

Chân tướng thế nào Chu Hạ Ninh không biết, cô chỉ biết là, kỹ thuật diễn của cô gái này quá tệ.

Nhưng cũng không phải diễn viên nào cũng biết cách diễn ngay từ đầu. Lần đầu tiên quay phim, khó tránh khỏi khẩn trương và lo sợ.

Đoạn quay đầu tiên của Chu Hạ Ninh và Tiêu Điều cũng là một cảnh đánh nhau. Hai người vốn là hai cao thủ khó tranh cao thấp trong tứ đại cao thủ, tất nhiên là vô công ngang nhau.

Bên cạnh còn có một cái máy quạt gió, thoát nhìn hai người tay áo phiêu phiêu, tuyệt đối là khí khái cao thủ.

"Sư huynh, người mau giết nàng! Báo thù cho sư phụ!" Tiểu sư muội từ trong rừng chạy ra, bên người còn có hai sư huynh đệ: "Nhị sư bá đã dẫn người vây kín nơi này, độc phụ này có chấp cánh cũng không thể thoát!"

"Cát!" Tạ Dương không chút lưu tình cắt ngang cảnh diễn, về mặt mọi người bị chán nản, tất cả đều ngừng lại.

"Ngô Phi Viện, vừa rồi tôi đã nói với bao nhiêu lần rồi! Cô phải nói hung hăng hơn! Hung hăng hơn cô có hiểu không? ! Độc phụ này đoạt đại sư huynh ân cần cẩn thận của cô, đó là tình địch của cô đó! Không phải tình nhân! Cô không cần thiết phải nhu tình mật ý như vậy!"

Cũng không biết Ngô Phi Viện là trời sinh giọng nói ngọt ngào hay không, dù sao biến vai tiểu sư muội nóng nảy ghen tuông thành một em gái nhỏ ngọt ngào yếu ớt, thật sự khiến Tạ Dương tỏ vẻ chịu không nổi vô số lần.

Ngô Phi Viện ủy khuất thấp giọng kháng nghị: "Tôi đã nói rất hung dữ rồi..."

Mọi người trầm mặc, không biết nên cười hay là nên khóc, tất cả sôi nổi quay đầu nhìn về phía khác.

Nghẹn cười thật sự thật vất vả, muốn cười lại sợ Tạ đạo diễn mặt đen hoặc là Ngô Phi Viện xấu hổ.

Tiêu Điều bất đắc dĩ nghịch nghịch cái kiếm, chỉ có thể tự đùa tự vui.

"MD, không có kỹ xảo biểu diễn thì tốt xấu gì cô cũng phải nói tốt mấy lời trong kịch bản chứ! Không phải quên từ thì là không nắm chắc giọng điệu của kịch bản, thôi để tôi nhờ bên phối âm giúp cô lồng tiếng vậy, cô chỉ cần phụ trách mấp máy môi!" Tạ Dương vừa tức vừa bắt đầu đi.

Đây đã là lần thứ mấy? Cho nên ông nên kiên trì tới cùng! Làm phim kiểu gì cũng không tránh khỏi những trường hợp như thế này, không phải lúc nào cũng gặp được những người có khả năng diễn đâu! Chẳng lẽ tiền của mấy người đầu tư đều là nhặt được hay sao? Mấy chục triệu lại quăng ra vì những người như thế này cũng thật là...

Tạ Dương xoa xoa huyệt thái dương đang phát đau, đêm nay phải thương lượng với bên sản xuất để xem khi làm công tác hậu kỳ có thể cho nhân vật tiểu sư muội này phối âm được không, tuy rằng tăng chi phí hơn một chút nhưng so với điều chỉnh lại nhân vật thì đó chỉ là chuyện nhỏ.

Tạ Dương để phó đạo diễn dẫn Ngô Phi Viện ra một góc để hướng dẫn lại cách phát âm và động tác, trì hoãn trong chốc lát, cuối cùng lại bắt đầu quay.

Lần này Tạ Dương không hề khủng hoảng về lời nói của tiểu sư muội nữa, dù sao ông đã hạ quyết tâm mời người phối âm cho đáng tin.

"Ninh Trạ Minh, người thật sự nghĩ rằng lần này người có thể thắng ta?" Dư Hàm Thanh hơi nhíu mày, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

Ninh Trạ Minh không nói gì, chỉ là vừa nhìn Dư Hàm Thanh thật sâu, vừa đánh giá ba sư đệ muội phía sau.

Lúc đánh nhau, đột nhiên Ninh Trạ Minh đâm kiếm thẳng vào vai phải Dư Hàm Thanh, nhưng Dư Hàm Thanh không hề tránh né.

Ninh Trạ Minh phút chốc cả kinh, đột nhiên thay đổi đường kiếm.

"Người..." Nàng vì sao không tránh ra. Hắn chưa nói xong đã nhìn thấy Dư Hàm Thanh nhìn hắn từ từ nở nụ cười.

Sáo ngọc trên tay Dư Hàm Thanh rơi xuống dưới đất, tay trái của nàng ôm vết thương trên vai phải, lại ngăn không được máu tươi từ khe hở ngón tay chảy ra, nhưng nàng thậm chí không hề nhìn vết thương của mình một cái, chỉ nhìn về mặt hoảng loạn luống cuống của Ninh Trạ Minh trước mặt từ từ nở nụ cười thật tươi, giọng nói lạnh lùng trào phúng.

"Ninh Trạ Minh, là lỗi của ta, là ta không nên cứu người." Nàng nói xong, khóe mắt trái chảy xuống một giọt lệ, nàng hất cằm, ánh mắt lại lạnh như băng: "Nếu như ta không chết, ta sẽ diệt toàn bộ phái Thanh Thành!"

"Trạ Minh, không nên nói mấy lời vô nghĩa với ả ta, nhanh kết liễu ả ta đi!"

Phía sau Ninh Trạm Minh, nhị sư bá mang theo đệ tử tinh anh của phái Thanh Thành đã đuổi tới, nhìn Dư Hàm thanh đã bị thương, lộ ra khoái ý tươi cười.

"CUT!" Tạ đạo diễn hô lên, lần này ngữ khí đã khá hơn nhiều: "Tốt!"

Chu Hạ Ninh đợi Tiểu Nhậm đi tới đưa giấy ăn mới bỏ tay trái ra, rút vải tờ lau tay, người bên tổ trang phục lại gần sửa sang lại vết thương nhiễm đầy "Máu tươi".

"Ai, Chu Hạ Ninh, tôi vừa rồi thật sự cảm thấy thống khổ tan nát cõi lòng đấy." Tiêu Điều trừng mắt nhìn cô.

"À, tôi cũng thật xót xa hồi hận. lúc quay phim đã cố gắng thôi miên bản thân, nhưng khi đạo diễn vừa kêu cut anh đã phải tỉnh lại." Chu Hạ Ninh lắc lắc đầu với hân, bộ dạng giống như đứa trẻ khó bảo.

Mỗi một bộ phim từ khi bắt đầu quay đến lúc công chiếu đều có các kế hoạch tuyên truyền, trong đó tốt nhất là dùng chuyện yêu đương hoặc là sự bất hòa giữa những diễn viên chính.

Tiêu Điều đang rất hot, khuôn mặt đẹp theo kiểu mà mấy cô bé đôi mươi yêu thích, đang là lúc lên như điều gặp gió, Chu Hạ Ninh cũng không dám dính dáng đến những chuyện như thế.

Tối qua cô cũng đã nói qua với Tạ đạo diễn buông tha cho cô, nếu không cứ tung tin Tiêu Điều và đàn em nào đó có mập mờ.

Nụ cười lúc ấy của Tiêu Điều cứng đờ, thiếu chút nữa nghẹn chết luôn.

Chu Hạ Ninh còn cười híp mắt bổ sung thêm: "Hiện tại mấy cô bé đều không thích xem nam nữ yêu đương, bọn họ thích nhất là mấy anh chàng đẹp trai có chuyện mập mờ."

Đề nghị này khiến Tạ Dương cười ha ha không ngừng. Nhưng cuối cùng cô vẫn đồng ý, cần phải phối hợp với công ty tuyên truyền để tuyên truyền cho phim. Điều này cũng nằm trong hợp đồng đã ký. Chỉ là nên viết bọn họ yêu đương hay là bất hòa mà thôi...

Cô nhớ rõ Tiêu Điều là người của Tinh Diệu...

Tuy rằng Tiêu Điều không nhất định sẽ tiếp thu ý tốt của cô, nhưng cô không nghĩ tới sẽ hãm hại một người trẻ tuổi vô tội tương lai sáng lạn.

Buổi tối chị Đỗ gọi điện thoại nói cho cô biết chỗ Vương Vũ Thần cơ bản đã đàm phán ổn thỏa, Chu Hạ Ninh đối với thù lao cũng rất hài lòng. Hai người nói qua vài câu, đang muốn tắt máy thì chị Đỗ ập a ập ứng nói: "Chuyện kia, Hạ Ninh này..."

"Chị Đỗ, chị có chuyện cứ nói đi."

"Ai, được, chị nói thẳng nhé." Chị Đỗ dừng một chút mới nói: "Có người nói cho chị biết Quân Diệu có tiếp xúc với người quản lý nghệ sĩ bên Tinh Diệu, thái độ gần đây của cô ấy cũng càng ương bướng hơn, thậm chí còn lên nhận một cái quảng cáo. Em có thể hỏi thăm đạo diễn Hạ giúp chị một chút được không?"

Chu Hạ Ninh ngẩn ra, nhất thời không đáp lại.

Chị Đỗ lại hiểu sai ý, vội vàng giải thích: "Chị biết đạo diễn hạ không phải là nghệ sĩ dưới trướng Tinh Diệu, chỉ là bọn họ dù sao cũng cùng một tập đoàn, đạo diễn Hạ có lẽ sẽ có mấy người quen biết. Chuyện này cũng là do chị không xử lý tốt, cấp cao trong công ty cũng có phê bình kín đáo."

"Được, không thành vấn đề, chị Đỗ chị cứ yên tâm đi." Chu Hạ Ninh vội vàng đáp ứng.

Chị Đỗ ở Hạo Thần cũng không tính là rất thuận lợi, sau khi ly hôn chuyển qua làm đại diện của nghệ sĩ, đến bây giờ nghệ sĩ trong tay cũng chỉ có năm người, Diệp Duy Mộng và Giang Quân Diệu đều có ý đầu quân cho nhà khác, hai người còn lại còn chưa ký được cái hợp đồng nào cả.

Cúp điện thoại, Chu Hạ Ninh lại bắt đầu do dự.

So với tìm Hạ Thao, khẳng định là tìm Trang Dục sẽ dễ dàng hơn, không đề cập tới bản thân hẳn chính là nghệ sĩ của Tinh Diệu, hẳn chỉ cần là đồng sự của tập đoàn Tinh Diệu, quan hệ so với Hạ Thao nhất định rộng hơn.

Nhưng chuyện Giang Quân Diệu bán đứng cô cũng là do Trang Dục nói cho cô biết, cô thật sự không tin Tinh Diệu còn có thể có ý đồ ký hợp đồng với Giang Quân Diệu.

Nhưng chưa chắc Trang Dục sẽ nắm rõ mọi chuyện trong công ty đâu nhỉ?

Cô cố tìm một lý do để chứng minh chuyện này, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy tâm lý không thoải mái.

Cô nhìn di động, khẽ cắn môi, đơn giản là trực tiếp gọi cho Trang Dục.

Tiếng chuông reo một hồi lâu Trang Dục mới nhận máy: "Alo, Hạ Ninh, vừa lúc anh cũng muốn gọi điện thoại cho em, chúng ta thật sự là tâm linh tương thông nha! Anh nói cho em biết, ngày mai phim sẽ được thăm tra, nếu như không có gì ngoài ý muốn, qua một thời gian ngắn nữa là có thể công chiếu rồi!"

Giọng nói của Trang Dực tràn ngập hưng phấn, đây là lần đầu tiên hắn tự thân tự lực, phim có thể thuận lợi công chiếu, tuyệt đối là tâm huyết của hắn.

"Anh còn ở công ty sao?" Chu Hạ Ninh bấm màn hình di động nhìn thời gian, 00:10. Hôm nay bọn họ kết thúc công việc cũng không tính là sớm, nhưng Trang Dực còn đang bận sao?

"Đúng, vừa mới làm xong, chuẩn bị mời mọi người đi ăn ăn khuya." Trang Dực đột nhiên hạ thấp giọng: "Em có muốn đi cùng hay không?"

Tuy rằng biết rõ Chu Hạ Ninh không có khả năng tới đó, nhưng hắn vẫn nhịn không được hỏi một câu.

"Em chuẩn bị ngủ." Khi Chu Hạ Ninh nói ra những lời này thật là có chút không đành lòng.

"Được rồi, em ngủ ngon, ngày mai anh sẽ quay lại đoàn phim." phim Trang Dực diễn cũng đã bắt đầu khởi quay, mỗi tuần hắn đều xin nghỉ vài ngày về công ty xem xét tiến độ hậu kỳ của < kỳ án truy tung >.

Bên kia điện thoại có người đang kêu Trang Dực, hắn quay đầu nhìn, trả lời một câu: "Đến."

Chu Hạ Ninh do dự trong chốc lát, vẫn nói: "Chuyện là, chị Đỗ, chính là người đại diện của em có nói gần đây người của Tinh Diệu có tiếp xúc với Giang Quân Diệu, có đồn rằng Tinh Diệu có ý ký hợp đồng với cô ấy, chị ấy muốn em hỏi thăm một chút xem có phải là thật hay không."

"Thật sự." Trang Dực nở nụ cười, thanh âm giảm thấp xuống vài phần: "Tiếp xúc là thật sự, ký hợp đồng lại là giả. Em bảo chị Đỗ dùng sức ép buộc cô ta, có thể ép ký hợp đồng càng nhiều càng tốt, hừ vậy sẽ tìm được càng nhiều chứng cứ vi phạm hợp đồng của cô ta."

Chu Hạ Ninh chỉ cảm thấy tâm tình lên cao xuống thấp phập phồng không thôi, tâm tình bỗng nhiên khá hơn: "Xảy ra chuyện gì?"

"Ha ha, sao có thể dễ dàng buông tha cho cô ta như vậy? Anh muốn cô ta biết rằng, động đến ai cũng được chỉ là không thể động vào người của anh!"

Chu Hạ Ninh không biết nói sao nữa: "Cô ấy đâu biết cái gì a..."

Giang Quân Diệu đương nhiên không biết quan hệ giữa cô và Hạ Thao, càng miễn bàn đến cô và Trang Dực ... Nếu quả thật biết, vậy càng không tốt...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Ác Ý Phá Hoại

Bởi vì sắp công chiếu, ngày thứ hai Chu Hạ Ninh đã nhìn thấy < kỳ án truy tung > chính thức tiến vào giai đoạn tuyên truyền. Khi cô rời giường mở weibo, nhìn thấy Trang Dực cũng chính thức đăng một tin mới trên weibo.

Đó là một tấm áp phích, John, Giả Huân, Trang Dực và cô, ảnh bốn người được sắp xếp tạo thành tấm áp phích mang hơi hướng huyền bí.

Chu Hạ Ninh mím môi thương thức trong chốc lát. Thật sự là bất đúng trọng tâm, nếu cô nhìn thấy một tấm áp phích như vậy, chắc chắn sẽ nảy sinh lòng hiếu kỳ, muốn vào rạp chiếu phim xem thử.

Bước vào câu chuyện kỳ án, hãy bảo hộ bạn gái bạn thật tốt! Nếu cô ấy sợ hãi, bạn nên ôm chặt lấy bờ vai của cô ấy!

Đây là bình luận Trang Dực dung để giới thiệu về hình ảnh.

Chu Hạ Ninh cười kiểm tra bình luận khác. Bạn bè trên weibo của cô quá ít, mà Trang Dực tag cô và Giả Huân, còn có một nick tên là "tổ tuyên truyền Kỳ án truy tung" chứng thực độ tin cậy của weibo.

Internet đúng là một thứ vũ khí lợi hại để tuyên truyền, Cô vào weibo của Trang Dực xem bình luận, nhìn thấy có không ít người chia sẻ tấm poster tuyên truyền này của Trang Dực.

Thật sự là vừa tiết kiệm tiền vừa bớt sức lực đi tuyên truyền. Cô nhìn di động bắt đầu suy xét, có nên chứng thực một chút hay không?

Ra khỏi phòng, Chu Hạ Ninh bắt đầu điều chỉnh cảm xúc.

Hôm nay quay cảnh cô rơi xuống vách núi, bắt đầu cuộc sống dưới đáy vực.

Bởi vì trọng thương, lại vì tình cảm, cảm xúc tương đối đối ngược nhau. Lúc hóa trang, cô vẫn luôn nhắm mắt nghiền ngẫm tâm trạng của Dư Hàm Thanh khi nàng vừa bị trọng thương, cảm xúc vừa thống khổ vừa phẫn hận, thế nên nàng sẽ trở nên rất lạnh lùng.

Hóa trang cho cô là cô gái trẻ hai mươi mấy tuổi, mấy hôm trước cũng trò chuyện vui vẻ với cô, hôm nay thấy cô không nói gì nên cũng yên tĩnh làm, cho nên khi giọng nói hoảng sợ của Tiểu Mạnh ở tổ phụ trách trang phục vang lên, cả hai đều bị giật mình.

"Hạ Ninh, làm thế nào bây giờ, trang phục diễn của cô bị hỏng rồi!"

Chu Hạ Ninh phút chốc mở mắt ra, khóe mắt phảng phất sự lạnh lùng: "Xảy ra chuyện gì?"

Cô hơi hơi nhíu mày, ánh mắt cảm giác áp lực.

Tiểu Mạnh lắp bắp nói: "Tôi vừa rồi phát hiện bộ trang phục chuẩn bị quay của cô có một lỗ thủng rất lớn... Rõ ràng tối hôm qua khi tôi sửa sang lại nó vẫn còn bình thường..."

Giọng nói của Tiểu Mạnh rất đáng thương. Mặc kệ tối qua bình thường hay không, hôm nay xảy ra chuyện, đó chính là trách nhiệm của cô.

"Tại sao lại có thể bị như vậy..." Tiểu Mạnh khóc không ra nước mắt.

"Nói cho Tạ đạo diễn đi." Chu Hạ Ninh thần nhiên nói, hai mắt lại nhắm nghiền.

Tiểu Mạnh không có biện pháp, chỉ có thể xoay người, uể oải đi nói cho Tạ Dương biết. Đây là chuyện lớn, nếu xử lý không tốt, lát nữa cũng khó khăn quay gì nữa, chuyện này không phải cô ấy hay là Chu Hạ Ninh có thể đảm đương nổi.

Chu Hạ Ninh từ từ nhắm hai mắt, môi mím lại thành một đường thẳng tắp.

Là ai, cô ý phá hỏng trang phục của cô?

Quần áo đang bình thường đương nhiên sẽ không tự nhiên mà xuất hiện một cái lỗ lớn, không cần phải nói khẳng định là có người vụng trộm làm.

Quả nhiên là thủ đoạn ngây thơ. Cũng không nghĩ xem, cô là diễn viên chính, nếu trang phục xảy ra vấn đề, hơn nửa bộ phim cũng không cần quay nữa. Huống hồ, trang phục của mấy diễn viên chính bọn họ đều là làm theo yêu cầu, bất ngờ như vậy thì tìm đâu ra trang phục để thay thế chứ.

Đợi đến khi Chu Hạ Ninh hóa trang xong, Tạ đạo diễn đã bắt đầu giận dữ, chỉ vào Tiểu Mạnh chửi mắng một trận.

Tiểu Mạnh cúi đầu, vừa ủy khuất vừa khổ sở, nước mắt chảy không ngừng.

Chu Hạ Ninh đứng bên cạnh, cẩn thận nhìn chung quanh một vòng.

"Bộ trang phục đó, để tôi thử xem có sửa được không?" Chu Hạ Ninh giật mình, quay đầu kinh ngạc nhìn về phía Lộ Đan.

Lộ Đan cười cười ngượng ngùng với cô, lại thấp giọng nói một lần.

Tạ đạo diễn cũng cau mày nhìn cô ấy: "Cô có thể làm được không?"

"Có nắm chắc không?" Chu Hạ Ninh chỉ hỏi cô ấy một câu, thấy cô ấy tuy có chút khản trương nhưng vẫn gật đầu, thấy vậy cô ngừng đầu nhìn Tạ Dương nói: "Tạ đạo diễn, dù sao thời gian cũng không còn kịp, nếu không cứ để cô ấy thử xem đi."

Chân mày Tạ Dương nhíu chặt hơn, nhưng vẫn bắt đầu dĩ gật gật đầu: "Đem quần áo đưa cho trợ lý của Hạ Ninh đi."

Tiểu Mạnh lau nước mắt, rất cảm kích lời kéo Lộ Đan nhẹ giọng hỏi: "Cô còn muốn cái gì nữa không?"

"Kim chỉ nữa, còn thêm ít vải có màu tương tự." Lộ Đan thật sự không có thói quen bị mọi người nhìn chăm chú như thế, bởi vậy cúi đầu sâu hơn.

"Được, đều có." Tổ Trang phục khẳng định là có kim chỉ và ít mẫu vải, Lộ Đan bước nhanh theo Tiểu Mạnh vào trong phòng để phục trang.

Chu Hạ Ninh cũng có chút không yên lòng nên đi theo xem. Trong chốc lát cô phát hiện lo lắng của mình hơi bị dư thừa.

"Cô học khâu thừa lâu chưa?" Tiểu Mạnh cũng sợ ngây người, Lộ Đan cầm kim vô cùng thuần thục, sau một thoáng suy tính thì tập trung vào làm luôn.

"Mẹ tôi có mở tiệm may, từ nhỏ tôi đã thích nghịch kim khâu, trung học đã có thể tự may quần áo cho mình." Nói tới sở trường của mình, gương mặt Lộ Đan cũng sáng lên.

Chu Hạ Ninh hơi hơi nhướn mày, cảm thấy bản thân có vẻ đã nhận được báu vật rồi.

Công việc trợ lý chuẩn xác là chân chạy việc, nếu bình thường thì ai cũng làm được chỉ cần chăm chỉ cẩn thận mà thôi. Nhưng rơi vào trường hợp trang phục không phù hợp hay là xảy ra vấn đề gì thì chỉ có người có năng lực thật sự mới sửa chữa được.

Cô yên tâm đi ra bên ngoài, nhìn thấy phó đạo diễn đang hỏi tất cả nhân viên tổ phục trang.

"MD, ai có thể nói cho tôi biết là ai làm không, tôi sẽ khiến cho kẻ đó hiểu tôi đứng ở vị trí nào trong đoàn làm phim này!" Tạ Dương lạnh mặt lớn tiếng

nói.

Ông làm đạo diễn nhiều năm như vậy, trò nào còn chưa thấy qua. Rốt cuộc là ai làm, trong lòng ông cũng đã có đối tượng để nghi ngờ.

"mấy người đều có số di động của Đỗ rồi, có thông tin gì cứ nhắn tin cho cậu ấy, về phần lời hứa của tôi, tôi nói được thì làm được, nhân vật chính tuy rằng không có khả năng, nhưng tuyệt đối sẽ chọn lựa một nhân vật thích hợp cho người đó."

Chu Hạ Ninh nhìn phó đạo diễn Đỗ và Tạ Dương thì cảm thấy lú lẫm. Tạ Dương thật sự khiến cô phải thay đổi cách nhìn mới về ông!

Cô biết, vợ của Tạ Dương từng là diễn viên có tiếng, sau khi kết hôn sinh con thì dần rút lui khỏi giới giải trí, nhưng không biết, năm đó Tạ Dương còn chưa phải là đạo diễn mà chỉ là một phó đạo diễn hạng ba không chút cân lượng, một lần đó khi ông và vợ cùng làm chung trong đoàn phim, lúc ấy Tạ phu nhân là diễn viên chính và cũng gặp chuyện tương tự Chu Hạ Ninh, lúc đó "Tội phạm" chân chính cũng không thể tìm ra, cuối cùng cũng không bị tìm ra, Tạ Dương vẫn luôn nhớ rõ lúc ấy, cảm giác bất lực thật sự rất khó chịu.

"Tuy rằng không có camera theo dõi, nhưng tôi không tin không ai thấy!" Tạ Dương nặng nề nói ra những lời này rồi xoay người rời đi.

Chu Hạ Ninh ngẩng đầu, nhìn Tiêu Điều đứng tại cách đó không xa đang nhướn mày nhìn cô, sau đó lộ ra nụ cười sung sướng khi người khác gặp họa. Cô trừng mắt nhìn Tiêu Điều một cái, xoay người quay về phòng phục trang xem tiến triển công việc của Lộ Đan.

Đáng tiếc cho hai giờ bồi dưỡng cảm xúc của cô!

Tay nghề của Lộ Đan rất tốt, cô ấy vá một miếng vải cùng hoa văn vào vết rách, thoát nhìn giống như cùng một tấm vải, ánh mắt Tiểu Mạnh nhìn cô ấy đã khác xưa.

"Hạ Ninh, cô có thể nhường Lộ Đan cho tôi không? Tôi cảm thấy cô ấy rất thích hợp làm nghề phục trang của chúng tôi!"

Chu Hạ Ninh nở nụ cười: "Được rồi, đừng có được một tác lại muốn thêm một thước nữa."

Trang phục diễn đã sửa xong, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Đợi đến buổi chiều thì không khí toàn bộ đoàn phim lại có chút quái dị. Sau khi Chu Hạ Ninh tẩy trang đi ra, nhìn thấy Lộ Đan đang cùng một diễn viên trẻ châu đầu ghé tai nói chuyện, nhìn thấy Chu Hạ Ninh lại đây thì ngừng lại.

Chu Hạ Ninh hơi hơi nhướn mày, nghi ngờ liếc nhìn Lộ Đan một cái.

"Người kia đã tìm ra rồi." Lộ Đan đi đến bên cạnh Chu Hạ Ninh nhẹ giọng nói.

Là người diễn vai sư muội trong phái Thanh Thành.

Chu Hạ Ninh có ấn tượng rất sâu với cô ta, bởi vì lúc trước trong đoàn phim < tam quốc truyện >, hai người bọn họ đều diễn vai nhỏ nhỏ không có nhiều lời thoại, chỉ là Chu Hạ Ninh diễn vai Ngân Sương là thị nữ bên cạnh của nam chính Chu Du, tần suất xuất hiện vẫn nhiều hơn cô ta một chút.

Miền cưỡng mà nói, hai người vẫn có chút tình cảm đồng nghiệp, nhưng có lẽ trong mắt cô ta lại không phải là như vậy. Lúc trước rõ ràng đều xuất phát điểm từ một đoàn làm phim, cùng một loại vai diễn, nay cô ta vẫn là một viên diễn vô danh tiểu tốt không mấy ai để ý, nhưng ba chữ Chu Hạ Ninh lại xuất hiện ở những vị trí dễ thấy nhất trong các bộ phim đang hot.

Tạ Dương dưới con thịnh nộ đã liên lạc với công ty đại diện của cô ta thông báo bọn họ đến đón người về. Dù sao cũng không phải là nhân vật quan trọng gì, đối một người cũng không phải vấn đề gì lớn.

Chu Hạ Ninh không khỏi nghĩ tới lần đầu tiên tham gia < Tam quốc truyện > bị Vương Vũ Thần ghét bỏ ở kiếp trước, cũng là chị Đỗ đến đón cô về. Nhưng hiện tại Vương Vũ Thần thậm chí còn chủ động mời cô đảm nhiệm vai nữ chính. Phong thủy luân chuyển, có phải sẽ đều ngập tràn niềm vui hay không?.

Thành công có lẽ có ngẫu nhiên, nhưng thất bại lại là không có cố gắng.

Kiếp trước, cô cũng dùng thời gian mười lăm năm mới có thể khiến cho các đạo diễn công nhận khả năng diễn xuất của mình, nghiêm túc nghiên cứu kịch bản, nghiền ngẫm tâm trạng suy nghĩ của nhân vật, tìm người nhà đối diễn, có đôi khi cảm nhận của cô về nhân vật có thể viết thành một bài văn thật dài.

Cô từng diễn qua nhiều loại nhân vật, bác sĩ, bệnh nhân, giáo viên, học sinh, cô nàng nhà giàu, tên khất cái, thiện lương, ác độc, ngây thơ, tập qua các loại kịch bản khác nhau, mới có thể từ vai diễn chỉ có một câu thoại trong kịch bản leo lên làm diễn viên chính.

Tuy rằng bây giờ bọn họ chỉ nhìn thấy con đường tiến thân của cô đơn giản dễ dàng, nhưng cô vĩnh viễn đều nhớ rõ bản thân đã kiên cường đi trên con đường mình đã chọn như thế nào, từng bước từng bước đều là tất cả tâm huyết cùng mồ hôi và nước mắt của cô.

Cho nên, cô mới có thể nhanh chóng nổi tiếng nhưng không kiêu không ngạo. Bởi vì chỉ có mình cô biết, cô không phải như những gì các đạo diễn thường đánh giá, trời sinh thích hợp làm diễn viên.

Kỹ xảo biểu diễn của cô cũng không phải là từ lúc sinh ra đã có. Cô cũng từng bị không ít đạo diễn mắng là ngu dốt, một lần lại một lần tập thoại, một

lần lại một lần lập đi lập lại một câu thoại, một động tác, một ánh mắt.

Lúc trước có bao nhiêu vất vả, hiện tại lại có biết bao nhiêu thoải mái.

Chu Hạ Ninh xoay người, không để ý đến chuyện này nữa, thật sự cô và cô ta cũng không có quan hệ thân thiết gì cả.

Cô còn phải gọi cho chị Đỗ, báo cáo thông tin “hỏi thăm” được từ chỗ Trang Dực. Đương nhiên cô sẽ không nói cho chị Đỗ biết là Trang Dực nói cho cô biết sự thật, chỉ nói mấy chuyện bên lề, tỳ như Tình Diệu đúng là có tiếp xúc với Giang Quân Diệu.

Đối với cô gái này, cô thật sự không thể sinh ra cảm giác đồng tình nổi.

Tự làm bậy không thể sống, cô nhân nói không hề sai.

Cùng chị Đỗ nói chuyện điện thoại xong, Chu Hạ Ninh thay một bộ quần áo, đội mũ lưỡi trai đi ra ngoài ăn cơm cùng Tiền Hữu Đa.

Đoàn phim của Tiền Hữu Đa không tính là xa, cô chăm chú tận bộ đi qua, vừa đi vừa nhắn tin cho Tiền Hữu Đa, mới vừa đi tới khu phim trường dân quốc, đối diện cô là một khuôn mặt quen thuộc, nhưng nhìn thế nào khuôn mặt đó cũng thật xa lạ.

Chu Hạ Ninh hơi kinh ngạc, cô thật sự không nghĩ đến, Diệp Duy Mộng lại có thể đi phẫu thuật thẩm mỹ, tuy rằng thay đổi không nhiều, có thể nhìn ra cằm chuẩn V line, đôi mắt to tròn, kết hợp với trang điểm đậm khiến thần thái khuôn mặt cô ta gần như bị che mất, cô cảm thấy thật đáng tiếc cho nhan sắc xinh đẹp trước đó của cô ta.

Hoàn toàn thay đổi làm mất đi sự xinh đẹp tươi trẻ vốn có của cô ta, tuy rằng ngũ quan không thay đổi quá lớn, khi đối mặt với người ít gặp gỡ hay không thân quen thì có thể lý giải là do công nghệ trang điểm mà ra, nhưng không thể trốn khỏi ánh mắt của Chu Hạ Ninh. Bởi vì hai người đã quá thân quen.

Diệp Duy Mộng cũng nhìn thấy Chu Hạ Ninh, đang chuẩn bị lên xe thì dừng lại, nhìn qua.

Hai người các cô, một người diện trang phục lộng lẫy hoa mỹ, một người ăn mặc đơn giản mộc mạc, nhìn qua như không phải cùng một độ tuổi, càng không phải sống cùng một thế giới.

Diệp Duy Mộng mắt tự nhiên hắt hàm lên, nở nụ cười: "Hạ Ninh à, đã lâu không gặp rồi đó."

Chu Hạ Ninh lập tức nở nụ cười, đưa tay kéo cái mũ lưỡi trai: "Đúng, đã lâu không gặp."

Kỳ thật nghiêm túc mà nói thì hai cô mới không gặp gần nửa năm thôi. Cô còn nhớ rõ lần gặp mặt trước, Diệp Duy Mộng không hề liên lạc mà đã đến đoàn làm phim < U Du tiên thư > tìm cô, rồi gặp gỡ với Hạ Uyên, sau đó vì bị Đường Diêm và phóng viên đưa lên đầu đề lớn nhỏ. Đương nhiên, sau đó là vở kịch "Quanh co".

Trên mặt Diệp Duy Mộng đã không còn sự ảm đạm như lần trước, chung quy hiện tại cô ta cũng được vai nữ chính, mọi gièm pha đều đã là chuyện của kiếp trước. Nhìn xem, chỉ cần có người nguyện ý nâng đỡ, cô ta cũng đâu có kém Chu Hạ Ninh, thậm chí còn có hơn xa cũng không biết chừng, bằng không lúc trước Phương Hân Đông cũng sẽ không chán ghét Chu Hạ Ninh.

"Nghe nói cậu quay phim gần đây, tớ gần đây khá bận, bằng không cũng qua thăm cậu rồi." Diệp Duy Mộng bàn tay son đỏ chót vén vén tóc, một tay còn lại cầm cái túi xách nâng lên cao ngang ngực.

Thị lực của Chu Hạ Ninh không tệ, lập tức nhìn ra chiếc túi đó là sản phẩm của một thương hiệu nổi danh thế giới.

"Thật xin lỗi, tôi lại không biết cậu cũng quay phim ở Lâm Thủy." Chu Hạ Ninh cười cười, quay đầu thấy Tiền Hữu Đa phía sau Diệp Duy Mộng, vẫy vẫy tay nói: "Bạn của tôi đến rồi, gặp lại."

Nói xong, cũng mặc kệ sắc mặt khó coi của Diệp Duy Mộng, đi thẳng qua cô ta mà không có ý dừng lại.

Tiền Hữu Đa thấy Diệp Duy Mộng thút tha ngồi vào chiếc xe sang trọng kia thì khinh thường bĩu môi: "Hôm nay có thể sớm kết thúc công việc cũng phải cảm ơn cô ta thật nhiều."

"Ha ha, đây không phải là chuyện tốt sao?."

"Cũng đúng." Tiền Hữu Đa nghiêm túc gật gật đầu, sau đó lại nhin không được bát quái: "Cậu nói xem chiếc xe kia đáng bao nhiêu tiền nhỉ?"

"À, cậu có gắng một chút, đời này vẫn có hi vọng mua một cái bánh xe."

"Phì, mua loại xe này vừa đắt vừa lãng phí tiền xăng, thật không thực dụng xe, không bằng mua một chiếc Santana đại chúng, vừa có xe lại vừa có tiền ăn uống vui chơi nhè." Tiền Hữu Đa lăm bằm nói.

"Có đạo lý. Tớ chờ cậu dùng tiền còn dư mời tớ ăn cơm." Chu Hạ Ninh cười kéo tay Tiền Hữu Đa, khó có khi rảnh rỗi mà tận bộ đi tới khu ăn uống.

"Cậu còn cần tớ mời hay sao, tớ cảm thấy mỗi ngày cậu nên mời tớ ăn cơm để cứu tế tớ mới đúng." Tiền Hữu Đa lại gần bên tai Chu Hạ Ninh nhẹ giọng

hỏi: "Lần này thù lao tăng lên bao nhiêu?"

Chu Hạ Ninh liếc xéo cô một cái: "Coi như là vừa lòng."

"Ai nha, vừa lòng là bao nhiêu hả?!" Tiền Hữu Đa rất không hài lòng: "Tớ vẫn muốn tiết kiệm tiền để thuê phòng ở, đỡ phải thuê chung với người khác, quá phiền phức. Đáng tiếc là không có đủ tiền."

Chu Hạ Ninh dừng bước lại, sau đó mới một lần nữa cất bước.

Tiền thù lao cô vẫn luôn tiết kiệm, cô cũng muốn có một căn hộ. Có đôi khi ở nhà bà ngoại có chút không tiện, tỷ như chiều dài bàn bê đồng nghiệp, hoặc là buổi tối về quá muộn, quay về nhà bà ngoại lại sợ quấy rầy đến bọn họ.

"Hữu Đa, nếu không chúng ta ở chung đi." Chu Hạ Ninh đề nghị: "Tớ sẽ mua một căn hộ nhỏ, đại khái là cũng đủ để thanh toán, nếu có thiếu thì cậu cho tớ vay, cậu có muốn ở chung với tớ không?"

Tiền Hữu Đa lập tức nói: "Được đó!"

Hiện tại cô đang thuê chung phòng với bốn người khác, hai phòng ngủ một phòng khách, dùng chung một phòng tắm, cũng may tiền thuê nhà cũng được giảm bớt khá nhiều.

"Vậy cậu sẽ không thu tiền thuê nhà của tớ chứ?" Tiền Hữu Đa liếc nhìn Chu Hạ Ninh hắc hắc cười.

Chu Hạ Ninh cười liếc mắt nhìn cô ấy: "Còn tùy xem tớ có vui về hay không đã."

Lúc ăn cơm, hai người hưng phấn thương lượng nên đi mua phòng ở đâu: "Nên mua nhà cách Lâm Thủy gần một chút, nwh vậy cậu đến trường cũng thuận tiện, cách nội thành và Lâm Thủy đều gần, sân bay cũng không tính là xa, gần đây còn có đường cao tốc nữa."

Chu Hạ Ninh chống cằm gật đầu: "Ừ, chỗ đó hoàn cảnh không tệ, cũng có mấy cái chung cư khá tốt, đợi khi nào rảnh, chúng ta cùng đi xem xem."

Chu Hạ Ninh nhớ tới chung cư của Trang Dục, vị trí và hoàn cảnh sống đều rất tốt. Nhưng nếu cô mua nhà cùng tòa nhà với hần, hoặc là gần bên cạnh, có thể khiến Trang Dục sinh ra suy nghĩ không thuần khiết hay không?

Cô lắc lắc đầu, tạm thời không nên nói cho hần biết.

Buổi tối trở lại khách sạn, cô nhìn đồng hồ, gọi cho Trang Dục một cuộc điện thoại hỏi thăm như thông lệ. Nhưng Trang Dục lại không nghe máy, một lát sau là Tiểu Nhậm dùng điện thoại của Trang Dục gọi lại.

"An Trang bị sốt cao, vừa mới ngủ yên."

Chu Hạ Ninh ngăn ra: "Anh ấy đang ở chung cư sao?"

"Vâng, ở chung cư Cảnh Hình."

Cúp điện thoại, Chu Hạ Ninh ngồi mép giường không động đậy.

Tiểu Nhậm nói hai ngày gần đây, Trang Dục đều bận rộn, mỗi ngày chỉ ngủ hai, ba tiếng, hai ngày nay đã phát sốt, nhưng hần chỉ uống chút thuốc lại không nghỉ ngơi, kết quả xê chiều hôm nay sốt tới 40 độ, lúc này mới bị cậu ta cứng rắn tha đi bệnh viện, bây giờ vừa mới về nhà nghỉ ngơi.

Chu Hạ Ninh cúi đầu lại nhìn đồng hồ trên di động, hơi mím môi, đứng dậy bắt đầu lục lọi va li quần áo, thấy một bộ quần áo đơn giản, rửa mặt qua, sau đó nhắn tin cho Tạ Dương, xin ông chuyển cảnh quay của cô muộn muộn một chút rồi sau đó đi ra cửa.

Chung cư của Trang Dục cách Lâm Thủy không xa, buổi tối trên đường khá vắng xe cộ, tài xế một đường chạy như bay, Chu Hạ Ninh đến dưới tòa nhà cũng chỉ mất có hai mươi phút.

Tiểu Nhậm đã về, cô dùng mật mã lần trước Trang Dục nói cho cô biết để mở cửa, ở cửa ra vào có để một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng vàng ấm áp làm suy nghĩ của cô bình tĩnh hơn, sau đó cô bắt đầu có chút khẩn trương.

Vội vàng chạy đến chăm sóc bạn trai bị bệnh, có phải là quá mức chủ động rồi hay không?

Cô đứng ở cửa ra vào có chút do dự, lại nghe thấy đèn phong ngủ sáng lên, Trang Dục mặc áo ngủ từ bên trong đi ra, sau đó, hai người đều ngại ngùng cả người.

"Sao em lại tới đây?" Trang Dục cầm cốc nước, kinh ngạc nhìn cô.

"Tại sao anh không mặc quần ngủ?" Chu Hạ Ninh cắn răng, sắc mặt ửng đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chuyện Xấu

Trang Dực có chút lúng túng nhìn Chu Hạ Ninh đang quay lưng lại, nghĩ đến tình cảnh vừa rồi thì không nhịn được tim đập nhanh hơn.

Ngủ mà không mặc quần ngủ, không phải chuyện rất bình thường sao, hắn cũng không biết Chu Hạ Ninh sẽ đến đây, khát nước lại phát hiện trong cốc không có nước, vậy nên đứng dậy đi tới phòng bếp rót nước, vậy nên tất nhiên là cứ để vậy thôi...

Khụ khụ, Trang Dực ho khan vài tiếng. Cũng không dám nói là do Chu Hạ Ninh vào cửa không lên tiếng. Nếu hắn có gan đem trách nhiệm đổ cho Hạ Ninh, hắn tin rằng Hạ Ninh sẽ quay đầu bỏ đi.

"Tại sao em lại tới đây?" Trang Dực lại ho một tiếng, nhận cốc nước Chu Hạ Ninh đưa qua: "Anh không có chuyện gì, cũng đã hạ sốt."

Chu Hạ Ninh cau mày, tuy rằng ngọn đèn có chút tối, nhưng sắc mặt Trang Dực vẫn rất kém, cô vươn tay đặt lên trán Trang Dực, từ giữa trán di chuyển đến huyệt Thái Dương, chân mày nhíu chặt hơn.

Trang Dực trừng mắt to, vẫn không nhúc nhích nhìn cánh tay đang di chuyển trước mắt, nhìn không được nuốt nuốt yết hầu khô khốc khó chịu.

"Thật, thật không sao..."

"Lại bắt đầu sốt, còn nói là không có việc gì à?" Chu Hạ Ninh buông tay, vẻ mặt có chút nghiêm túc: "Truyền nước xong lúc nào, bác sĩ có kê thuốc uống như thế nào?"

"Hình như là khoảng chín giờ là xong, thuốc là do Tiểu Nhậm đi lấy, anh cũng không chú ý." Cũng không biết có phải do phát sốt hay không mà Trang Dực chỉ cảm thấy tim đập thật nhanh, yết hầu càng thêm khó chịu, hắn bưng cốc nước nhấp một ngụm.

Chu Hạ Ninh xem xét chung quanh phòng khách, rốt cuộc tìm được túi thuốc Tiểu Nhậm đặt cạnh điện thoại, bên trong có thuốc hạ sốt, thuốc kháng sinh.

"Trong nhà có nhiệt kế không?" Tuy rằng xúc cảm của cô tương đối chính xác, nhưng tốt nhất vẫn là xác định nhiệt độ cụ thể vẫn hơn: "Truyền nước xong đã uống thuốc chưa?"

"Không biết, không có." Trang Dực ngoan ngoãn lắc đầu, quần áo ngủ màu xám nhạt, đầu tóc có vẻ rối bời, sắc mặt trắng bệch, thoát nhìn cũng cũng thật là "điềm đạm đáng yêu".

Chu Hạ Ninh lắc đầu, cầm cái cốc trong tay hắn, rót một ly nước ấm: "giờ tay kia ra."

Trang Dực ngoan ngoãn vươn tay trái ra, nhìn Chu Hạ Ninh cúi đầu nghiêm túc làm theo lời dặn của bác sĩ, đặt thuốc vào trong lòng bàn tay hắn.

"Nhanh uống đi. Em đi tìm nhiệt kế."

Cô xoay người, mở ngăn kéo trong phòng khách để tìm hòm thuốc, thuốc dự phòng bên trong đều đã quá hạn, may mà có nhiệt kế, cô cẩn thận vào bếp rửa sạch qua, mới đưa cho Trang Dực nhét vào miệng.

Lần trước đến, cô cảm thấy căn hộ của Trang Dực ở được dọn dẹp thật sự sạch sẽ, bây giờ mới biết, hóa ra là do Trang Dực ít khi về đây, hoặc là nói về cũng chỉ tắm rửa, ngủ và uống nước, rất ít khi động tới chỗ khác.

Trang Dực nhìn người đứng ở trước mặt mình, nghiêm túc quan sát Chu Hạ Ninh, chỉ cảm thấy trong lòng dễ chịu ấm áp.

"39 độ." Chu Hạ Ninh rút nhiệt kế từ miệng Trang Dực ra, nhìn thoáng qua liền nhăn mày lại: "Lại sốt."

"Xem ra vẫn phải uống thuốc hạ sốt." Chu Hạ Ninh cầm thuốc hạ sốt đặt vào tay Trang Dực, thúc giục hắn nhanh uống: "Nhanh uống đi, xem có thể hạ sốt không."

"Không có việc gì, ha ha."

Chu Hạ Ninh ngẩng đầu nhìn Trang Dực mắt nhắm miệng cười, nhàu mày càng sâu.

Thoạt nhìn như bị sốt đến choáng váng...

"Nhanh lên giường nằm." Chu Hạ Ninh cảm thấy bản thân như mẹ già, đẩy Trang Dực đến bên giường, đắp chăn cho hắn: "Anh nhắm mắt ngủ đi."

"Còn em?" Trang Dực cảm thấy đầu có chút choáng, có thể là bởi vì quá mức hạnh phúc rồi.

"Em chờ anh hạ sốt rồi ra sô pha nằm một lát."

Trang Dục phất chốc bò lên: "Em lên giường ngủ, anh ra ngủ sô pha."

"Anh là bệnh nhân!"

"Dù anh có ngã bệnh, anh cũng là đàn ông!" Trang Dục sắc mặt không tốt nhưng vẻ mặt lại thật kiên trì.

Chu Hạ Ninh nhìn hần nhện không được nói: "Bởi vì em là phụ nữa mà anh là đàn ông, cho nên em mới ra sô pha ngủ, bằng không anh sẽ nói, chị em mình ngủ chung đi."

Động tác chuẩn bị hát chần ra của Trang Dục cứng đờ, cảm thấy đầu mê mẩn.

Chu Hạ Ninh dùng sức đẩy người đàn ông đang sốt cao nằm xuống giường: "Em không đoạt giường với người bệnh, anh nhanh ngủ đi."

Trang Dục sốt đến không có khí lực, chỉ có thể bất đắc dĩ cầm tay Chu Hạ Ninh, nhìn cô nói: "Cảm ơn em, Hạ Ninh, hôm nay anh rất vui vẻ."

Hắn chưa bao giờ biết, hóa ra sinh bệnh cũng sẽ có loại hạnh phúc như vậy.

Chu Hạ Ninh vươn ra cái tay còn lại, tại Trang Dục trên mí mắt nhẹ nhàng một phủ: "Nhanh lên ngủ, không chuẩn lại nói."

Trang Dục vốn cố chống đỡ, nay nằm trên giường, có bạn gái bên người âu yếm rất nhanh đã thiếp đi.

Lúc mơ mơ màng màng hắn cảm thấy trên môi có xúc cảm mềm mại, hắn vừa định mở mắt nói hắn ngã bệnh, nhưng ngẫm lại, hắn cũng chỉ là bị viêm ami đan, sẽ không bị truyền nhiễm, sẽ không sao, cho nên Hạ Ninh, em cứ hôn thêm vài cái đi...

Chu Hạ Ninh đợi đến khi Trang Dục hạ sốt, xoa xoa mặt cùng tay chân hắn, sau đó mới ra sô pha nằm ngủ trong chốc lát, ngày thứ hai khi đồng hồ báo thức vang lên, cô mơ mơ màng màng bật dậy, sau đó mới nhớ ra đang ở nơi nào. Cô xoa mặt đứng dậy, ngó qua phòng ngủ đang mở cửa của Trang Dục, thấy hắn vẫn đang ngủ, lúc này mới rón ra rón rén đến phòng bếp nấu một nồi cháo hoa.

Không phải cô không muốn phát huy một chút trù nghệ, mà là trong bếp của Trang Dục không có mấy thứ có thể ăn được, may mà còn khá nhiều gạo.

Đợi đến khi cô vệ sinh cá nhân xong, từ phòng tắm đi ra đã thấy Trang Dục tựa ở đầu giường hai mắt nhắm chặt, nghe thấy tiếng động hắn mở mắt ra, nhìn Chu Hạ Ninh khẽ cười dịu dàng.

"Sớm"

"Sớm." Chu Hạ Ninh nhìn về mặt biếng nhác vừa tỉnh ngủ của Trang Dục, đột nhiên có cảm giác mặt đỏ tím đập dồn dập, xoay người đi ra phòng bếp: "Em nấu cháo hoa, anh đánh răng rửa mặt trước rồi ăn một chút cháo để uống thuốc."

"Được." giọng Trang Dục vẫn khàn khàn, bởi vì ngày hôm qua sốt cả ngày nên hôm nay cả người vô lực.

"Đúng rồi, hôm nay anh còn phải đi truyền dịch sao?"

"Ừ, Tiểu Nhậm sẽ đến đón anh."

"Vậy em chờ một chút rồi sẽ về. Em còn phải quay về phim trường chỗ đạo diễn Tạ." Chu Hạ Ninh bung hai chén cháo hoa đặt trên bàn cơm, rồi lại vào phòng bếp bung đĩa thịt nguội và nước chấm cô mới tìm thấy ra.

"Được." Từ được này của Trang Dục thật là miễn cưỡng, hắn có chút tiếc nuối nhìn bong bóng Chu Hạ Ninh bận rộn, thân thể tuy rằng không thoải mái, nhưng tâm lý lại thật an bình.

Ai không hi vọng, khi mỗi một sinh bệnh sẽ có một người ở bên, đau xót mình mà bận rộn lo lắng.

Chu Hạ Ninh đến cùng vẫn là không đành lòng xoay người rồi đi khi thấy Trang Dục dùng ánh mắt đáng thương nhìn cô chăm chú, đành đợi đến khi Tiểu Nhậm tới mới rời đi.

Lúc rời đi, cô và Tiểu Nhậm tạm biệt ở cửa, nhìn hắn cười tủm tỉm, ánh mắt mờ ám thì lại lần nữa đỏ mặt.

Đợi đến giờ cơm chiều thì cô nhận được tin nhắn của Trang Dục, biết hắn không còn sốt, cũng đã về đoàn phim trả phép, trong lòng vừa yên tâm vừa đau lòng.

Cô không thể làm cái gì, chỉ có thể thỉnh thoảng gửi một tin nhắn dặn hắn đừng quên uống thuốc, nên uống nhiều nước, đừng để quá mệt.

"Ai nha, Trang Dục lại có chuyện xấu rồi đó. Đã lâu không thấy anh ấy xuất hiện trên đầu đề báo chí rồi."

"Đúng nha, từ lúc chuyện hắn âm ỉ đoạn tuyệt với Phạm Duyệt Tân, mà Lê Huyền cũng mở miệng nói rằng cô ấy và Trang Dục ngoài trừ chuyện công

việc thì không có bất cứ quan hệ nào khác, thật sự là không thể làm rõ được chuyện tình cảm của anh ấy nha."

"Đúng, trước đây cảm thấy Phạm Duyệt Tân và Lê Huyền thì ít nhất cũng có một người là bạn gái của anh ấy, kết quả lại là không phải ai cả."

Chu Hạ Ninh vừa rời trốn một góc gửi tin nhắn, khoe môi còn mang theo mỉm cười, khi nghe vậy ngừng bước chân, trong lòng bồn chồn, nín thở nghiêng tai lắng nghe.

Nơi này là một khu sân kiểu cổ mà đoàn làm phim thuê để quay ngày hôm nay, đến giờ cơm chiều, đoàn phim đã gọi cơm hộp đến, cô để Lộ Đan đi lấy, bản thân nhân cơ hội ra bên ngoài gọi điện cho Trang Dục.

"Đúng, đêm khuya còn thăm bệnh nha, chắc chắn, thật sẵn sóc."

Chu Hạ Ninh trong lòng nhảy dựng, trái tim đập thật nhanh.

Phản ứng đầu tiên của cô là tối qua khi cô đến chung cư của Trang Dục thăm bệnh đã bị chụp ảnh! Thật là không tốt! Cô còn chưa chuẩn bị tốt để công khai!

"Phóng viên chỉ chụp được hình ảnh khi cô ta đi vào, đợi đến rạng sáng 2 giờ còn chưa thấy người đi ra, có thể thấy được là ở qua đêm."

Hồ hấp của Chu Hạ Ninh ngưng lại, tim đập càng nhanh hơn.

"Bọn họ đang quay phim với nhau ấy, nói không chừng chính là phim giả tình thật. em có tình anh có ý, diễn diễn lại trở thành sự thật."

Chu Hạ Ninh hít thở sâu một chút, cố gắng để nhịp tim ổn định lại.

Cái gì mà là cùng nhau quay phim, phim giả tình thật? Chẳng lẽ không phải là nói cô?

"Hạ Ninh, tại sao lại đứng ở cửa như vậy? Không vào ăn cơm đi." Ở cửa nhân viên công tác bước vào chào hỏi với Chu Hạ Ninh.

"Đang định vào đây ạ." Chu Hạ Ninh thần sắc cứng ngắc quay đầu, lại nhìn thấy mấy diễn viên đang thảo luận tin đồn bất quá kia quay đầu liếc nhìn cô, cũng cười cười với cô rồi quay đầu đi.

Rất tốt, tất cả đều bình thường. Chắc là cô nghe nhầm thôi nhỉ?

Chu Hạ Ninh có chút hoài nghi đi vào, nhìn thấy Lộ Đan cũng vừa cầm hộp cơm vừa đứng túm một góc hứng thú nói: "Mấy cậu nói xem, chuyện xấu lần này của Trang Dục là thật sao?"

Chu Hạ Ninh mặt không biến sắc đi đến bên cạnh Lộ Đan ngồi xuống, mở hộp cơm cô ấy vừa đặt lên mặt bàn, một bên cúi đầu lấy điện thoại đi động ra lên mạng xem tin tức giải trí.

Vừa mở ra đã thấy đầu đề màu đỏ bắt mắt viết: Trang Dục sốt cao, Lý Vận Vi đêm khuya thăm bệnh!

Nội dung trong đó đại khái nói, Trang Dục sốt cao đi bệnh viện khám bác sĩ quay về chung cư của mình, phóng viên chờ đợi đến gần nửa đêm, nhìn thấy một cô gái dáng người mảnh khảnh mang theo hộp giữ ấm đi vào hành lang chung cư Trang Dục, phóng viên cẩn thận quan sát mới phát hiện hóa ra là Lý Vận Vi đang quay phim cùng Trang Dục, phóng viên chờ mãi đến rạng sáng 2 giờ mới quyết định quay về nhưng vẫn chưa thấy Lý Vận Vi đi xuống.

Chu Hạ Ninh có chút há hốc mồm, cô híп mắt, cẩn thận nhìn mấy tấm ảnh chụp kia.

Mấy tấm đầu là ảnh chụp Trang Dục ở bệnh viện truyền dịch, trong ảnh chụp Trang Dục đang nằm nhắm hai mắt về mặt tiểu tiện, Chu Hạ Ninh quan sát trong chốc lát, không thể không thừa nhận, Trang Dục lúc bệnh trông vẫn rất đẹp trai. Những tấm ảnh còn lại, là một cô gái đi vào hành lang chung cư.

Cô cẩn thận quan sát, đại khái vẫn có thể nhận ra là Lý Vận Vi. Nghĩ đến Lý Vận Vi, cô nhận không được nhú nhú mày, cảm giác không thoải mái trong lòng lại không tiêu tan.

Mà Trang Dục ở thành phố H, cũng được Tiểu Nhậm báo cho tin tức này, hẳn vẫn còn đang bị bệnh, sắc mặt có vẻ càng thêm khó coi.

"Không có việc gì, Chu tiểu thư vừa nhìn đã biết đây không phải là chung cư của anh, cửa tiểu khu cũng hoàn toàn khác nhau." Tiểu Nhậm cười híп mắt an ủi hắn.

Trang Dục tức giận liếc xéo cậu ta: "Cậu nói rất dễ dàng!"

Tiểu Nhậm xòe tay: "Dù sao cũng là giả, chúng ta đều biết mà."

"Công chúng thì không biết!" Trang Dục nghiêng răng, lạnh giọng nói: "Đồ răn bệnh! Đây là sở thích của cô ta sao, không nghĩ đến cô ta lại có thể dùng biện pháp vớ vẩn như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tiếp Tục Diễn Sân

Trang Dục vốn đang bệnh, sau khi hạ sốt tinh thần vẫn không tốt, cố gắng trở về đoàn phim, lại không nghĩ rằng có người lại tự biên tự diễn bày ra trò khôi hài này.

Trang Dục thần sắc xanh mét, Tiểu Nhậm thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc trộm hân, cũng không dám thở mạnh.

"Nói với đạo diễn đi nói, đầu tôi choáng váng, hôm nay không có cách nào diễn nên đi về nghỉ trước." Hân chỉ cần vừa nghĩ đến phải nhìn mặt người phụ nữ kia đã cảm thấy ghê tởm, làm sao có thể cùng cô ta diễn vai yêu đương?

Tiểu Nhậm ghen cười đi đến bên cạnh đạo diễn nói một tiếng, cũng không dám nhìn sắc mặt đạo diễn, xoay người trở về caanhy người Trang Dục: "Anh Trang, vậy tôi đi lấy xe."

Đợi đến khi Tiểu Nhậm đi tới cửa, dừng bước lại, trong lòng âm thầm mắng: hòng bét...

Ở cửa tập trung rất nhiều phóng viên, hân thậm chí không kịp báo cho Trang Dục tránh mặt, trơ mắt nhìn mấy phóng viên cầm máy ghi âm và máy ảnh chia về phía Trang Dục đang đi ra.

"Trang Dục, cậu và Lý Vận Vi là người yêu sao?"

"Trang Dục, Lý Vận Vi ở chung cư của cậu cả một buổi tối, hai người đã làm cái gì?"

"Trang Dục, Lý Vận Vi không phải là lần đầu tiên tới chỗ cậu đúng không?"

"Trang Dục, cậu và Lý Vận Vi đang ở chung sao?"

Trang Dục cắn răng lạnh mặt, cảm thấy đầu càng ngày càng đau, hân nhắm chặt mắt, hướng tới một phóng viên có chút quen mắt nói: "Vừa lúc mọi người có mặt ở đây. Tôi cũng trình trọng thông báo: Về sau, bất cứ bộ phim nào có Lý Vận Vi tham gia diễn thì đừng có tới tìm tôi!"

Có phóng viên sùng sốt hỏi: "Có ý gì?"

"Ý chính là, tôi hoàn toàn bị người phụ nữ này làm cho ghê tởm, tự biên tự diễn đến nơi đến chốn, thật sự là quá lợi hại!"

Trang Dục vốn nghĩ muốn nói thô bạo hơn nhưng cố nhịn xuống, ánh mắt sắc bén như muốn đã thương người: "Tôi quả thật bị bệnh phải đi bệnh viện, nhưng chung cư trong tấm ảnh Lý Vận Vi tự chụp cũng không phải chỗ ở của tôi, tôi và cô ta chưa từng có một chút quan hệ cá nhân nào cả."

Các phóng viên nghe xong thì quay ra dùng ánh mắt hứng thú trao đổi với nhau rồi tiếp tục hỏi: "nhưng Lý Vận Vi nói cô ấy và cậu là bạn bè tốt nhiều năm, cũng thường xuyên tâm sự với cậu."

"Lý Vận Vi không có khả năng có số di động của tôi!" Trang Dục nói như đinh đóng cột: "Tôi càng không có khả năng cho phép cô ta bước vào cửa nhà tôi một bước! Cho nên, cái gọi là bạn thân cần bản chính là lời nói vô căn cứ, Nào có bạn thân nào lại không có số điện thoại của đối phương? Hơn nữa, mọi người có thấy tôi theo dõi weibo của cô ta không?"

Các phóng viên hai mặt nhìn nhau, không ít người lấy di động ra nghiệm chứng. Lúc này số điện thoại di động bọn họ cũng không có biện pháp phân biệt đúng sai, dù sao Trang Dục cũng không để cho bọn họ kiểm tra di động, nhưng theo dõi weibo thì có thể lần theo, huống hồ, Trang Dục cũng không theo dõi quá nhiều người. Nhưng sau một phút, đã có mấy phóng viên ngẩng đầu gật gật đầu.

Weibo của Trang Dục quả thật không có theo dõi Lý Vận Vi.

Trang Dục mím môi, trong lòng càng không ngừng mắng Lý Vận Vi không biết xấu hổ. Chuyện cô ta không biết xấu hổ đó chỉ là chuyện của cô ta, nhưng cô ta lại dám đập lên hân để treo cao, vậy cũng chớ trách hân xé rách mặt !

Chuyện xấu của Trang Dục hân và diễn viên nữ chính, không phải ai cũng có thể đảm đương được ! Chỉ bằng Lý Vận Vi thì còn chưa đủ tư cách!

Từ trước đến nay hân luôn dùng những từ ngữ uyển chuyển để diễn tả ý nghĩ của bản thân, nhưng hiện tại không còn giống như vậy, hân là người đã có chủ, đương nhiên phải lưu lại một con đường sống để phía công chúng biết rằng hân luôn trong sạch, vạn nhất nói không rõ ràng, lại bị thân bằng bạn hữu của Hạ Ninh hiểu lầm, hân có trăm cái miệng cũng giải thích không nổi!

Cho nên, xét đến vấn đề tình cảm, từ nay về sau hân tuyệt đối không thể mơ hồ cho qua! Càng không thể lưu lại ý nghĩ tiêu cực nào của công chúng cả!

Có chính là có! Không có thì chắc chắn là không có!

Trang Dực giải thích không nể mặt như vậy, các phóng viên dĩ nhiên là càng hứng thú với lý do thoái thác trả lời của Lý Vận Vi, thấy Trang Dực về mặt môi mặt chuẩn bị rời đi, sôi nổi tách ra thành một lối đi cho hắn, sau đó dự định đến tổ kịch phòng vấn Lý Vận Vi, nếu không được thì tùy tiện tìm một nhân viên công tác tìm hiểu một chút thông tin trong đó cũng được.

Nếu quả thật có chuyện gì đó, bọn họ cũng không tin không tìm ra dấu vết để lại!

Trang Dực ngồi lên xe, lúc này mới gọi cho Chu Hạ Ninh.

"Hạ Ninh." Trang Dực có chút ừm khua miệng: "Người phụ nữ tên Lý Vận Vi kia thật độc ác!"

"Thế à?"

Trang Dực ngần ra, phút chốc ngồi thẳng dậy, vừa rồi giọng nói của Chu Hạ Ninh rất lãnh đạm, thầm nghĩ rằng: Quả nhiên, Hạ Ninh đã biết! Hắn vội vàng giải thích: "Chỗ chung cư đó cũng là phòng ở anh mua, nhưng cứ bị phóng viên theo dõi nên anh cố ý để cho bọn họ biết chỗ anh đang ở là ở đâu, kỳ thật anh chưa từng ở qua nơi đó, từ lúc mua đến giờ đều để cho Tiểu Nhậm và bạn cậu ấy ở, thật sự, anh thề đó!"

"À."

Phản ứng của Chu Hạ Ninh vẫn rất lãnh đạm, Trang Dực cảm thấy di động, cảm thấy trán bắt đầu đổ mồ hôi.

Bởi vì rồi đi giữa chừng nên hôm nay Tiểu Nhậm làm tài xế. Nghe thấy Trang Dực mất bình tĩnh giải thích, hắn nén cười, tận lực trấn định bản thân nhìn về phía trước.

Ai nha, thật sự là phong thủy luân chuyển! AnhTrang cũng có lúc lo lắng cuồng quyết giải thích tin đồn của bản thân nha, từ trước đến nay hắn đối với mấy tin đồn không tốt của bản thân đều không làm như không thấy, cũng lười để ý tới, nhiều nhất chỉ là cơ duyên trùng hợp mà giải thích vài câu.

Hắn luôn nói: Chuyện bịa đặt tôi cần gì phải giải thích ? Dù sao thời gian cũng sẽ chứng minh cho sự trong sạch của tôi.

Lần đầu tiên là cố ý sắp xếp cho phóng viên phỏng vấn để giải thích chuyện giữa hắn và Phạm Duyệt Tân, bây giờ là lần thứ hai, hắn cảm thấy kế tiếp sẽ còn có nhiều chuyện nữa sẽ xảy ra?

"Tôi qua em ở cùng với em, có người khác tới hay không em biết rất rõ mà." Giọng nói của Trang Dực khá dè dặt .

"Tôi qua sau khi tôi ngủ say, có một số việc cũng không biết rõ cho lắm "

Trang Dực hoảng sợ: "Hạ Ninh, anh thật sự vô tội ! Siêu cấp vô tội!"

Đầu bên kia, Chu Hạ Ninh nhin không được bật cười: "Em nói Trang đại soái ca này, vì sao scandal của anh mãi không dứt thế?"

Trang Dực vừa bắt đắ dĩ vừa tủi thân: "Hiện tại trong giới cũng có rất nhiều người nổi tiếng, nhưng tỉ lệ nam nữ lại khá chênh lệch."

Chu Hạ Ninh gật gật đầu, đây lại là sự thật. Cách tuyên truyền này, nữ nghệ sĩ hay áp dụng hơn nam nghệ sĩ, bởi vì trong tư tưởng của mọi người thường là muốn tìm hiểu về nữ nghệ sĩ nhiều hơn nam nghệ sĩ.

"Được rồi, anh mau xử lý sạch sẽ vào.Em nói cho anh biết, bà ngoại em thích nhất là xem tin tức giải trí bát quái, cũng thích xem anh diễn, phàm là tin tức của anh đều sẽ nghiêm túc xem, còn thường xuyên nhận xét xem người nào xứng đôi với anh, người nào không xứng đôi với anh đấy."

Chu Hạ Ninh cũng không phải là đang nói chuyện giạt gân, bà ngoại cô khá thích mấy chuyện này, bình thường cũng hay tán chuyện với mẹ về scandal của các nghệ sĩ, còn bình luận không ngừng .

Trang Dực nghe thấy lại sờ hã không thôi.

Mẹ ơi, còn chưa vào cửa đã khiến cho bà ngoại hiểu lầm hắn là hoa đã có chủ, mà lại còn là bông hoa nhiều chủ nữa chứ! Thật sự không xong rồi!

"Hạ Ninh, em có thể nói tốt cho anh mấy câu hay không?" Trang Dực nắm chặt di động, ý đồ cầu xin sự giúp đỡ của Chu Hạ Ninh: "Nếu không anh trực tiếp đi tìm bà ngoại để làm sáng tỏ?"

"Biến." Chu Hạ Ninh thản nhiên phun ra một câu: "Được rồi, em đang bận, không rảnh chia buồn với anh."

"Vậy anh về nhà trước, em cứ làm việc đi." Trang Dực ra vẻ thương tâm thờ dãi, "Em phải cố gắng kiếm tiền, anh về nhà chờ em"

Chu Hạ Ninh vừa cười đứng lên: "Được rồi, chó giả bộ. Hôm nay chắc em sẽ phải quay đến khuya, anh phải ngoan ngoãn uống thuốc, có gì em sẽ liên lạc lại."

"Được." Trang Dực có thể nghe thấy tiếng gọi từ đầu kia điện thoại, tuy rằng không muốn cúp điện thoại, nhưng trong điện thoại lại chỉ chuyển đến tiếng tút tút.

Được rồi, hắn lưu luyến nhưng Chu Hạ Ninh lại rất dứt khoát.

"Tiểu Nhậm, đưa tôi về Thịnh gia đi." Hấn muốn tìm mợ an ủi một chút!

Ngày dài như vậy, một mình quay về chung cư cũng quá nhàm chán rồi. Còn không bằng về nhà cùng mợ ngắm hoa, uống một chút trà chiều.

Lý Vận Vi từ lúc trợ lý của Trang Dục đi đến nói chuyện với đạo diễn vẫn ngẩn đầu nghe ngóng. Nếu Trang Dục có thể phối hợp cùng cô ta một chút, hiệu quả kia tuyệt đối sẽ tăng gấp đôi! Nói không chừng còn có thể liên tục làm tin tức đầu đề trong mấy ngày.

Cô còn cố ý cho người hẹn không ít phóng viên tới đây, lúc này nói không chừng cũng đang ở cửa, nếu như có thể giữ chặt Trang Dục chụp mấy tấm ảnh chung, vậy thì không thể tốt hơn.

"Chị Vi, Trang Dục hôm nay còn chưa đến ạ?" Trợ lý trẻ tuổi bên cạnh nhỏ giọng hỏi, vẻ mặt có chút khản trương.

Lý Vận Vi khinh thường liếc mắt nhìn cô ấy: "Tôi đã bảo trợ lý đi hỏi qua, xác định hấn hôm nay sẽ đến." Cô ta nâng cằm: "Thế nào? Tôi nói có thể lên trang đầu mà. Mấy người làm tuyên truyền lại không có một chút ý tưởng nào, nói cái gì mà lên đầu đề không dễ dàng chứ? Còn không bằng tôi tự mình lên kế hoạch. Phạm Duyệt Tân, Lê Huyền mấy người đó vì sao có thể thuận lợi như vậy? Còn không phải đều dựa vào kế hoạch này hay sao? Tôi có chỗ nào kém mấy người đó? Không đạo lý mấy người đó lên được đầu đề còn tôi thì không!"

Lý Vận Vi nhin không được hơi lên giọng, khi ý thức được lại lần nữa nhỏ giọng xuống.

Đội đến khi trợ lý trông chừng ở cửa đầu đầy mồ hôi chạy về kể lại những gì Trang Dục đã nói, cô ta cắn chặt đôi môi đã được trang điểm đỏ mọng, trong mắt sắc mặt đã dữ tợn.

"Không sao, loại chuyện này vốn không có khả năng chỉ nghe lời nói của một bên. Vừa lúc Trang Dục đưa cho tôi một cái giấy, tôi muốn biến tin tức giải trí trên truyền hình thành sân nhà của mình!"

Sau bữa cơm chiều, Trang Dục tập trung tinh thần ngồi trước ti vi xem tin tức giải trí đêm nay, thấy phóng viên truyền đi tin tức chiều nay hấn công bố mới nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mới vừa thở ra được một nửa, nửa còn lại vẫn còn đang trong miệng đã thấy Lý Vận Vi ghen ngào nước mắt xuất hiện ở trước màn ảnh: "Tôi cũng không biết vì sao anh ấy lại nói như vậy... Chúng tôi đã quen biết rất nhiều năm... Khoảng thời trước tôi có scandal với nam diễn viên cùng đoàn nhưng anh ấy có cảm thấy không tốt đâu..."

Trang Dục trực tiếp nuốt lại nửa phần hơi chưa thở ra hết kia vào!

CMN! Thế mà lại bị đánh trả như vậy? ! Mẹ nó! Hiện tại hấn phải liên hệ với đạo diễn, ngày mai tiếp tục xin nghỉ! Người phụ nữ này có bản lĩnh quá tốt rồi!

"Anh hai, anh lại xảy ra chuyện gì thế? Tại sao lại dây dưa với loại phụ nữ này? Mắt của anh quá kém rồi!" Thịnh Minh Nguyệt cắn chocolate, ghét bỏ nhìn hấn một cái rồi quay đầu nói với Thịnh Thanh Phong đang xem tạp chí: "Anh cả, anh cần phải cảnh giác cao độ, đừng vì mỗi ngày đều nhìn thấy mấy cô diễn viên xinh đẹp thánh khiết kia làm cho mờ mắt, mấy người đó chỉ là đang diễn cái sự xinh đẹp đó thôi."

Trang Dục thiếu chút nữa ghen thờ: "hày, nhóc con! Em nói cái gì đó? Ai bị làm mờ mắt hả? Anh đâu có vừa mắt cô ta chứ !"

Trang Dục nghiêm giọng kháng nghị.

"Được lắm, em nghe Tịnh Như nói, cái cô Lý Vận Vi này không tốt lắm." Thịnh Minh Nguyệt chắc chắn lắc đầu.

"Tịnh Như? Là ai?"

"Bạn học của em, Vạn Tịnh Như, lần trước em còn cố ý giới thiệu cho anh đó, cô ấy muốn làm diễn viên, em nhờ anh cả giúp đỡ cô ấy, lần trước cô ấy có diễn chung với Lý Vận Vi, sau đó có nói cho em biết nhân phẩm cô gái này đúng là có vấn đề." Giọng nói Thịnh Minh Nguyệt đầy khinh thường nhưng vẻ mặt lại cười tủm tỉm: "Lúc ấy đã có tin đồn là anh và Lý Vận Vi sẽ cùng đóng chung, Tịnh Như lo lắng sợ anh chịu thiệt."

Trang Dục khẽ nhú mày, quay đầu nhìn về phía Thịnh Thanh Phong: "Hôm nay em đã công khai nói như vậy, về sau nếu có cô gái này tham gia diễn, em sẽ không đồng ý diễn nữa."

"Được, tùy ý cậu." Thịnh Thanh Phong nói cũng không ngẩng đầu lên, tay lại lật một tờ.

Trang Dục gật gật đầu, quay đầu lên lầu. Trong lòng hấn đột nhiên có một ý niệm, kỳ thật diễn viên làm lâu cũng không có cái gì hay, như việc lần này của hấn, qua vài ngày nữa trở về trường quay, dù có chán ghét Lý Vận Vi, đạo diễn vừa kêu "action", hấn vẫn phải tỏ vẻ thâm tình chân thành với cô ta, cho dù nội tâm muốn nôn mửa nhưng trên mặt một chút cũng không thể lộ ra. Lần này làm người sản xuất, mặc dù có mệt có cực khổ nhưng sau khi hoàn thành một bộ phim cảm giác rất có thành tựu.

Hắn dầm chiêu vuốt ve râu trên cằm đã hơi dài ra, cúi đầu lấy điện thoại di động quyết định nhấn một cái tin hỏi thăm đầy ân cần yêu thương cho Chu Hạ Ninh.

Ăn cơm chưa?

Ngây ngốc đợi năm phút đồng hồ, thấy Chu Hạ Ninh chưa nhắn trả lời, mới gọi cho Mã Nham Hạc.

"alo, anh Mã, làm phiền anh một chút. Có thể cho người công khai chút chuyện tự biên tự diễn của Lý Vận Vi vài năm nay không? Đúng, chính là trực tiếp làm một tiêu đề thật lớn! Không phải cô ta thích lên đầu đề hay sao, vậy tôi sẽ giúp cô ta đi một đoạn đường!"

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Giúp Đỡ Lên Trang Đầu

Mã Nham Hạc không hổ là người quản lý nghề sĩ lâu năm, thường xuyên đi dọn dẹp những vụ scandal lớn nhỏ nên cũng làm quen với không ít người, Trang Dực đã nhờ giúp sức, tất nhiên phí tăng ca và mọi phí khác đều do hắn tự trả, Mã Nham Hạc biết Trang Dực không thiếu tiền, đơn giản là cho mấy tay phóng viên thân quen một cái giá tốt, chỉ cần trước hừng đông làm ra một bài báo đặc biệt về Lý Vận Vi là được.

Làm một đêm tương đương với làm nửa năm, chuyện tốt như vậy tìm ở nơi nào chứ?

Ngày thứ hai, tin tức nóng bỏng được đặt trước mặt Trang Dực.

"Thế nào? Chất lượng tốt không?" Mã Nham Hạc cười hi hi nhìn Trang Dực ngồi đối diện: "Phóng viên người ta làm cả đêm đó, buổi sáng gọi điện thoại cho tôi nghe giọng thều thào lắm."

"Ha ha, anh ra tiền làm thêm giờ cũng quá khả quan nha." Trang Dực liếc xéo người đại diện không hề đau lòng cho túi tiền của hắn, cúi đầu dùng máy tính bảng kiểm tra đầu đề mấy trang báo tin tức giải trí có uy tín trong nước.

Những scandal lớn của Lý Vận Vi! 99. 9% đều tự biên tự diễn, có thể xưng danh là nữ đạo diễn tốt nhất thế kỷ!

Tiêu đề đủ bắt mắt, nội dung đủ kinh dị! Đương nhiên, sự kinh dị là nhằm vào Lý Vận Vi mà nói. Trang Dực rất muốn xem xem, Lý Vận Vi sau khi nhìn đến chuyện đề này thì sẽ có biểu tình gì.

Nhất định là rất thú vị.

"Tiểu Nhậm, cậu nói với đạo diễn một tiếng, buổi chiều tôi sẽ quay về quay tiếp." Trang Dực cũng không thèm ngẩng đầu lên, hưng trí nói. Nghĩ nghĩ, hắn lại lấy di động ra gửi tin nhắn cho Chu Hạ Ninh.

Em xem đầu đề Tin tức giải trí đi!

Một người vui không bằng mọi người cùng vui. Ừm, buổi tối sẽ báo cáo với Thịnh Thanh Phong, phải xếp Lý Vận Vi vào sổ đen của Tinh Diệu mới được.

Trang Dực sung sướng khi người gặp họa, tâm tình lập tức đã khá hơn nhiều.

Tuy rằng Hạ Ninh tỏ vẻ sẽ không hoài nghi hắn, nhưng trong lòng hắn lại chán ghét nha! Hắn bây giờ vẫn còn trong giai đoạn bạn trai chưa chính thức công khai, đợi sau khi công khai, bị người ta lôi ra chuyện xấu, nói không chừng sẽ có người nghĩ rằng hắn một chân đứng hai thuyền trong giai đoạn này đó, như vậy hắn thật sự quá oan uổng rồi!

Hắn là người cực kỳ vô tội đó! Làm sao có thể nuốt trôi loại oan uổng này chứ?

Trang Dực dự tính không sai, về mặt Lý Vận Vi không thể nói là không đặc sắc.

Cô ta thích nổi tiếng, cũng ham thích mỗi ngày lên các trang báo lớn tìm tin tức về bản thân mình, chỉ cần một ngày không có tin tức của cô ta, sắc mặt cô ta sẽ âm trầm xám xịt hết cả ngày. Có đôi khi không rảnh, cô ta sẽ bắt trợ lý ti kiểm rồi thông báo cho cô ta biết hôm đó có tin gì viết về cô ta.

Nếu hôm đó người lên đầu đề là đối thủ một mất một còn trong lòng cô ta, ví dụ như Lê Huyền, Phạm Duyệt Tân, cô ta sẽ biến thân thành nữ phản diện điên cuồng gào thét, mắng chửi trợ lý đến mức không ngóc đầu lên nổi.

"Dựa vào cái gì mà cô ta có thể lên trang đầu? Cô ta có điểm nào tốt hơn tôi? Cô có động não hay không vậy? Làm người trợ lý tuyên truyền như này

còn không bằng về nhà làm ruộng!"

Cứ như thế, thay liên tục mấy người trợ lý tuyên truyền cũng đều bị cô ta mắng chửi.

Cho nên, nhìn thấy Lý Vận Vi ở trong đoàn làm phim giận dữ đến mức sắp đề nén không nổi mà muốn bùng nổ, trợ lý tuyên truyền đột nhiên có cảm giác sung sướng đến ngây người.

Là ai làm vậy? Quả thực khiến cho toàn thân cô thư sướng nha? !

Người đang làm, trời đang nhìn. Vì nổi danh mà không từ thủ đoạn, sớm hay muộn cũng sẽ có báo ứng. Không phải là đây sao, nay đã bị báo ứng rồi.

Kỳ thật trợ lý tuyên truyền đã sớm cảm thấy một ngày nào đó Lý Vận Vi sẽ ngã ngựa. Ai bảo cô ta không chỉ thích được nổi tiếng, mà còn có yêu cầu nhất định đối với đối tượng gây scandal, nếu độ nổi tiếng chưa phải dạng hot thì cô ta cảm thấy chướng mắt. Mà những người được gắn với hai chữ "Nổi tiếng" thì có mấy ai là quả hồng mềm đâu cơ chứ?

Cô ta gây chuyện cũng từng bị người ta mắng qua vài lần, nhưng rốt cuộc vẫn là xuôi gió xuôi nước.

Nay xem ra, rốt cuộc cũng cần phải xương cứng rồi!

Không khí trong đoàn làm phim đầy áp lực, Lý Vận Vi không cần ngẩng đầu cũng có thể cảm thấy ánh mắt mọi người đang nhìn cô ta. Cô ta cúi đầu, tức giận đến tay cũng run rẩy.

Tên phóng viên này tuyệt đối là cuồng số liệu, còn tiến hành thống kê phân loại mọi thứ. Như mấy năm trước, chuyện Lý Vận Vi hợp tác cùng đại minh tinh Cự Tinh nổi tiếng quốc tế, đạo diễn là đạo diễn phim hành động nổi tiếng của Mĩ, được coi là nữ minh tinh đầu tiên được đoàn làm phim có tiếng ở nước ngoài mời diễn nữ nhân vật có phân lượng lên hình chiếm 50%.

Đương nhiên, sau này đã bị chứng minh là scandal lừa đảo.

Đương nhiên, scandal tình cảm lại càng muôn màu muôn vẻ, cùng mẫu đạo diễn này, cùng mẫu nam chính kia. Cùng một nữ minh tinh kia là khuê mật, rồi lại làm bạn thân nhiều năm với người này, tiếp đó là bất hòa với người nọ.

Lời văn của phóng viên này cũng thật dí dỏm, ví dụ rất thực tế còn có khá nhiều ảnh kèm theo. Ví dụ như truyện Lý Vận Vi cùng một nam minh tinh nổi tiếng hợp tác quay quảng cáo, kết quả lại phát triển thành scandal tình cảm. không biết người này lấy tin tức và ảnh chụp chi tiết về vụ quay quảng cáo đó ở đâu, nhưng rõ ràng là muốn nói cho mọi người biết: Hai người khi quay cái quảng cáo này, thời gian quay giữa của hai người cũng cách nhau cả một tuần, địa điểm còn cách xa đến 2000 km.

Cuối cùng người này còn để lại lời bình: Mẹ ơi, đây là yêu nhau qua mạng sao?

Một nơi khác, Chu Hạ Ninh cũng nhìn thấy đầu đề này, bởi vì nó thật sự chói mắt .

Nội dung phong phú, bao gồm năm sáu scandal khác nhau, hơn nữa loại hình rất đa dạng.

Chu Hạ Ninh lú lẫm, không khỏi suy đoán là ai ăn no rừng mờ. Ách, kỳ thật cũng không cần suy đoán , Trang Dục chắc chắn là thủ phạm gây ra chuyện này.

Cái tin nhắn kia của hần quả thực chính là hành vi tự thú công khai!

Cô chỉ cho đó là trò chế giễu một chút, nhưng sau đó nhìn đến cuối bài, phóng viên đã chứng thực cái tin tức có 0. 1% sự thật kia.

Lý Vận Vi từng bị đưa tin có quan hệ bất chính với một nam diễn viên nổi tiếng đã kết hôn, phóng viên chứng thực nam minh tinh đó là Ngô Chính Khôn.

Thật là tin tức nóng hổi nha!

Kiếp trước, Ngô Chính Khôn vẫn ra vẻ đạo mạo đến mấy năm nữa, không nghĩ tới nay bởi vì nhiều năm trước có dính dáng đến Lý Vận Vi mà bị công khai chuyện xấu sớm như vậy.

Cô tắt đi động, điều chỉnh vẻ mặt, để thợ trang điểm sửa sang tạo hình, lúc này mới đi tới bên cạnh Tiêu Điều.

"Aiz, cô thấy đầu đề hôm nay chưa?" Tiêu Điều nở nụ cười, vẻ mặt thật sung sướng: "Việc này tôi sớm cũng muốn làm , chính là vẫn chưa kịp hành động, cũng không biết là người nào tốt bụng làm ra."

Năm ngoái hần cũng bị đồn là có tình cảm chị em với Lý Vận Vi, kỳ thật cũng chỉ là cùng bạn bè đi chơi vô tình gặp Lý Vận Vi, kết quả bị đồn là hần đưa Lý Vận Vi đi gặp bạn bè. Người đại diện của hần phải gọi cho người bạn làm trong tạp chí kia mới biết rằng người bên Lý Vận Vi chủ động gửi ảnh cho bọn họ.

Việc này vẫn khiến hắn ghê tởm đến bây giờ.

"Đầu óc của cô ta đúng là bị úng nước rồi." Trước khi Tạ đạo diễn kêu "action", về mặt Tiêu Điều nghiêm túc kết luận một câu.

Chu Hạ Ninh lần đầu tiên trong lúc quay phim thì thất thần, nhìn mặt Tiêu Điều lại tưởng là Trang Dục.

Trước đây việc như này hắn là đã từng phát sinh, chỉ là phản ứng của Trang Dục tất nhiên không có kịch liệt như vậy. Hơn nữa, nói thật trong ấn tượng của cô, Trang Dục cũng chưa từng làm sáng tỏ scandal với Phạm Duyệt Tân, chỉ là sau này tựa như càng đi càng xa, rất ít thấy tin tức về hai người.

Đây là cách thức Trang Dục dùng để chứng minh hắn tuyệt đối trong sạch.

Nói thật, Chu Hạ Ninh cũng cảm nhận được Trang Dục rất coi trọng mối quan hệ này, trong lòng cũng có chút vui vẻ.

Trang Dục sáng khoái đưa tiền cho Mã Nham Hạc, nhờ hắn trả cho tên phóng viên đã hao hết tâm huyết kia, buổi chiều thoải mái trở về đoàn phim.

Đạo diễn nhìn chăm chú về mặt thoải mái vui vẻ hơn ngày hôm qua của Trang Dục, lại lặng lẽ hip mắt nhìn về mặt gượng giữ lo lắng của Lý Vận Vi, cảm thấy bản thân đã chọn sai diễn viên.

Lý Vận Vi này ông cũng có nghe qua, chỉ là vai nữ chính là do bên đầu tư xác định, ông cũng đã xem quá vài phim Lý Vận Vi diễn, kỹ xảo biểu diễn cũng không tính là quá tệ, mỹ mạo cũng có vài phần, ông cũng không phải là chưa từng gặp qua mấy diễn viên bình hoa, kỹ xảo biểu diễn kém cỏi, Lý Vận Vi như vậy cũng tính là không tệ.

Nhưng ông đoán được mở đầu lại không đoán được kết cục.

Ông không có nghĩ đến Lý Vận Vi lại là người không có đầu óc như vậy.

Ông tuy rằng không tiếp xúc nhiều với Trang Dục, nhưng cũng đoán được Trang Dục có chút lai lịch. Nhiều năm làm đạo diễn, ánh mắt như vậy vẫn phải có.

Lý Vận Vi lần này thuần túy chỉ là đi đêm lăm có ngày gặp ma. Đáng thương nhất vẫn là ông đây.

Nam nữ diễn viên chính thay phiên nhau tâm tình không tốt, kiểu này tới khi nào mới quay xong chứ? !

Trang Dục cười hip mắt, trực tiếp đi đến trước mặt Lý Vận Vi, lộ ra vài phần ý cười khi người gặp họa.

"Hello."

Lý Vận Vi phút chốc ngẩn đầu, đầu tiên là có chút nghi ngờ nhìn Trang Dục một chút, sau đó về mặt biến đổi.

Trợ lý của Lý Vận Vi ngẩn đầu nhìn Trang Dục một cái rồi lại lặng lẽ cúi đầu.

Ai là người đáng nghi nhất, bọn họ đều suy đoán không ngừng. Không cần phải nói, Lý Vận Vi đã đắc tội với quá nhiều người, nhưng gần đây nhất chính là Trang đại soái ca, Trang Dục.

Nay chỉ cần liếc mắt một cái là đã có thể khẳng định, Trang Dục không phải là người đáng nghi mà hắn chính là thủ phạm! Đây là trắng trợn không kiêng nể, không sợ người khác không biết là do hắn gây ra!

"Anh..." Lý Vận Vi cắn chặt răng, không biết có nên chất vấn Trang Dục hay không.

"Tôi giúp cô lên đầu đề, cô có phải nên nói tiếng cảm ơn hay không?" Trang Dục không bắn khoả nhiều như vậy, nhìn Lý Vận Vi chột biến sắc, hắn cười đến càng thêm thoải mái.

Làm chuyện tốt nhất định phải cho đương sự biết, yên lặng làm chuyện tốt mà không để đương sự biết thì quá nhàm chán rồi nha!

"Thật sự là anh? !" Trong lòng Lý Vận Vi trăm mối cảm xúc, khiếp sợ nhìn Trang Dục, lập tức ồ ồ chặc khóc: "Trang Dục, anh vì sao lại làm như vậy? ! Điều này có lợi gì cho anh chứ?"

Trang Dục há to miệng, khiếp sợ nhìn Lý Vận Vi: "Cô không biết vì sao ư? Được rồi, đây là do chỉ số thông minh của cô có vấn đề, cứ để tôi giải thích cho cô là cũng được."

Trang Dục cau mày lắc lắc đầu: "Tôi tốn những mười vạn mới giúp cô chiếm được cái đầu đề, nhưng cũng là cái chuyện đề lớn, số chữ không ít đâu, cô cũng không cần phải nói cảm ơn tôi, chỉ là tôi mở lòng từ bi mà thôi."

Nói xong, hắn nhìn nhìn về mặt cứng ngắc của Lý Vận Vi, ghé sát vào cô ta hơn, cười thấp giọng nói: "Tôi tiêu tiền để cho cô học khôn, cũng giúp ba mẹ cô dạy cô một chút. Làm người chỉ ít cũng phải biết cái gì có thể làm, cái gì không thể làm. Hoặc là phải biết người nào có thể chọc, người nào, không, nên, chọc! Nếu cô còn không nhớ, tôi cũng không ngại làm thêm vài chuyện tổn hại danh tiếng "ai đó" nữa đâu."

Sau đó hắn đứng thẳng dậy, nhìn Lý Vận Vi sắc mặt thay đổi không ngừng, tươi cười càng thêm sáng khoái: "Ai nha, hôm nay thật vui về nha!"

Hắn xoay người, trong lòng suy nghĩ có nên tìm Chu Hạ Ninh tranh công hay không? Lại nói, bệnh của hắn cũng chưa khỏi hoàn toàn đâu nha, sáng nay trên tay vẫn còn phải tiêm một mũi đó.

Hắn ngẩng đầu, đứng dưới ánh sáng mặt trời nghiêm túc đếm đếm vết kim tiêm.

1, 2, 3... Tổng cộng có 4 mũi tiêm, có phải nên coi đây là huân chương không nhỉ? Tim mỹ nữ đến an ủi thân thể cũng như tâm hồn một chút thôi nào!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Tốt Nghiệp

Từ scandal của Lý Vận Vi cũng kéo theo những chuyện mờ ám giữa Ngô Chính Khôn với một số nghệ sĩ nữ khác, những chuyện này không phải là do Trang Dực chuẩn bị. Nhưng nếu có biết trước, hẳn hắn sẽ càng đắc ý hơn.

Chu Hạ Ninh chỉ xem qua một chút, bởi vì cô có chuyện quan trọng phải làm.

Cô sắp tốt nghiệp !

Mặc dù là một lần nữa tốt nghiệp, nhưng Chu Hạ Ninh vẫn cảm thấy thật kích động . Trước đây luôn nói nhân sinh không có hai lần, nhưng cô lại được ban cho lần thứ hai này.

Bởi vì phải tham dự bảo vệ tốt nghiệp và buổi lễ tốt nghiệp nên cô xin đạo diễn Tạ nghỉ một tuần. Đạo diễn Tạ nhún mày, bắt cô phải quay xong những phân cảnh lớn, sau khi quay lại quay bổ xung mấy cảnh nhỏ còn lại là được.

Một ngày trước ngày bảo vệ, cô quay về ký túc. Có lẽ là sắp tốt nghiệp và đều tìm được công việc tốt nên thái độ của bạn cùng phòng cũng ôn hòa hơn rất nhiều.

"Hạ Ninh, cậu ký cho tớ mấy chữ đi. Tớ khoe với bạn tớ rằng tớ có một người bạn là đại minh tinh đấy."

Chu Hạ Ninh nhếch môi, rất phối hợp chụp chung vài tấm ảnh với các cô ấy. Sau khi tốt nghiệp bốn ba đông tây, đa số người cả đời này sẽ không có cơ hội gặp lại.

Chu Hạ Ninh mặc dù hiểu rõ đạo lý này nhưng vẫn tránh không được có chút thương cảm.

Sau khi bảo vệ, Chu Hạ Ninh trở về nhà bà ngoại một chuyến, rất nhanh sau đó sẽ đến buổi lễ tốt nghiệp .

Mợ cô ý xin phép cho Chu Thừa Phó nghỉ một ngày, cả nhà không bao gồm cậu công tác bận rộn đều chuẩn bị xuất phát đến đại học J một chuyến.

"Mẹ à, vì sao con phải mặc như này chứ?" Chu Thừa Phó ngồi vào ghế sau, khó chịu kéo kéo cái nơ màu hồng trên cổ áo.

"Rất đẹp trai nha. Hôm nay là ngày tốt của chị con, con đóng vai trò là người hộ tống đương nhiên cũng phải ăn mặc chỉnh tề một chút?" Mợ vừa lái xe vừa cười híp mắt nói: "Hôm nay con rất đẹp trai, khẳng định sẽ hấp dẫn người khác 100%!"

Chu Hạ Ninh nhin cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Ăn mặc như bình thường là được, ngày hè oi ả lại mặc áo khoác đen như này chứ?" Chu Thừa Phó nhin không được kháng nghị: "Mẹ, người ta sẽ nghĩ con bị điên đó!"

"Đi con đường của mình, cần gì để ý ai nói gì chứ!" Mợ hất hất cánh tay: "Con đã lớn như vậy sao còn để ý ánh mắt người khác chứ?"

Chu Thừa Phó tròn trắng mắt, cảm thấy mẹ mình giống như người ngoài hành tinh không thể đàm phán, đành phải quay đầu nhìn về phía bà nội nhà mình: "Bà nội, con mặc vậy rất nóng, hơn nữa cũng rất kì quặc."

"Không sao, bà cảm thấy nhìn rất tốt." bà ngoại Chu cười híp mắt nhìn cháu trai cao lớn nhà mình.

Chu Thừa Phó vốn đang trung cái bản mặt đáng thương nghe vậy thì dần mặt ra .

"Cháu của bà rất đẹp trai, cháu trai ngoan à, ông nội cháu không chịu mặc loại quần áo đẹp như này đâu. Lát nữa chúng ta chụp vài kiểu ảnh để chọn tức ông ấy đi." Bà ngoại Chu nhin mày ghét bỏ ông nội ngồi nghiêm chỉnh ở ghế phụ lái.

Chu Thừa Phó nhìn bà nội và mẹ mình mặc bộ sườn xám sang trọng thì cảm thấy tam quan của họ hoàn toàn khác người bình thường, căn bản không phải là cùng một loại ngôn ngữ, không phải, là hoàn toàn không cùng một tinh cầu mới đúng!

"Chị ~" Chu Thừa Phó chỉ có thể quay đầu cầu xin Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh quay đầu, nhe cười, xoa tay vô tội nhìn cậu: "Lực bất tòng tâm."

Chu Thừa Phó nhìn thấy trong mắt Chu Hạ Ninh có ý "Nén bi thương sẽ thuận lợi" mấy chữ tràn ngập sự trêu chọc, nhìn không được tuyệt vọng nói: "Tỉ nữa con sẽ không xuống xe!"

"Con có thể thử xem nha ~" Mẹ cười híp mắt, liếc con trai qua kính chiếu hậu.

Chu Thừa Phó lập tức ngồi thẳng người, cảnh giác nhìn chăm chăm mẹ mình: "Mẹ à, mẹ sẽ không tính cắt tiền tiêu vặt của con đấy chứ?"

"Ai nha, ý kiến hay!" Ánh mắt mẹ Chu sáng lên, gạt đầu tán thành: "Mẹ vốn định nếu con không xuống xe mẹ sẽ khóc cho con xem, không nghĩ đến con lại đưa cho mẹ chủ ý hay. Vậy thì cứ làm như vậy đi!"

Mẹ Chu vui vẻ nở nụ cười: "Nếu con không xuống xe, tiền tiêu vặt sáu tháng cuối năm đều cắt sạch!"

Chu Hạ Ninh nhìn Chu Thừa Phó há to miệng sợ ngây người, nhìn không được nở nụ cười.

Ai nha, em họ ngốc này! Cái câu "Tự chui đầu vào rọ" đúng là để ám chỉ nó mà!

Lại một khóa tốt nghiệp, toàn bộ vườn trường đều treo các loại biểu ngữ.

Có khoa chia tay sinh viên khóa cuối, có xã đoàn tạm viên các thành viên, thậm chí còn có người treo biểu ngữ thông báo tốt nghiệp.

Loa loa loa, tốt nghiệp rồi! Chúng ta tổ chức liên hoan chia tay!

Chu Hạ Ninh đã quên năm đó có treo biểu ngữ như vậy hay không.

Năm đó cô đang lặn lội quay phim, không phải là nhân vật phụ nhỏ của nhỏ, thì cũng là nhân vật phản diện, vội vàng đến tham gia bảo vệ, vừa đạt tiêu chuẩn, lại vội vàng quay về đoàn phim. Buổi lễ tốt nghiệp cũng chỉ chụp chung một tấm ảnh với cả lớp mà thôi.

Nay lưng chừng đi dạo trong vườn trường, mới biết được lúc trước đã bỏ lỡ biết bao nhiêu thứ.

Cô nhận áo cử nhân từ chỗ bạn học, cùng nhau thay quần áo, Chu Thừa Phó nhận trọng trách phóng ảnh chụp ảnh cho bọn họ. Cho dù có là bạn bè không mấy thân thiết thì lúc này cũng cười đến sáng lạn.

Đang cười đùa thì có người bạn học ngừng lại hỏi: "Đó là ai?"

Một chiếc xe đen bóng mang biển số siêu đẹp dừng ven đường, bước xuống xe là một mỹ nữ thướt tha đeo kính đen đang quay đầu nhìn quanh.

"Diệp Duy Mộng" Chu Hạ Ninh liếc mắt nhìn đã nhận ra. Cũng không trách các bạn học không nhận ra, Diệp Duy Mộng đã thay đổi hoàn toàn.

"Đây là Diệp Duy Mộng?" Có bạn học không dám tin há to miệng kinh ngạc: "Thay đổi thật nhiều!"

Chu Hạ Ninh nghe bạn học xung quanh bàn luận xôn xao, tâm tình cũng thật phức tạp.

Thời điểm này kiếp trước, hai người bọn họ còn chưa có cắt đứt, hai người đều là diễn viên không nổi danh, khích lệ lẫn nhau, mong mỗi một ngày kia có thể lên làm nữ chính, lên bục lĩnh thưởng.

Tuy rằng, lúc này Diệp Duy Mộng đã sớm cùng Phương Hân Đông có quan hệ bất chính, mà cô cũng bởi vì Phương Hân Đông lãnh đạm mà càng lúc càng xa cách.

Nhưng buồn cười nhất là, lúc trước cô vẫn thường tâm sự chuyện đó với Diệp Duy Mộng. Nay nghĩ đến, Diệp Duy Mộng trong lòng hẳn là rất đắc ý.

"Đây chính là thần tượng cậu nói?"

Chu Hạ Ninh phục hồi lại, nhìn hai bạn nữ đứng bên cạnh mình.

"Không phải, thần tượng của tớ là Onemore nhé, hôm nay ở sân vận động có buổi ký tặng đó."

"Vậy sao cậu còn muốn xin chữ kí người đó chứ?"

"Ai nha, tớ là thấy mấy người đó xin nên cũng hòa theo thôi."

"Ký tên là gì? Diệp cái gì?"

Chu Hạ Ninh buồn cười nhìn hai cô bạn, lại nhìn mấy cô bé khác đang hào hứng đi tới chỗ Diệp Duy Mộng xin chữ ký, gỡ kính đen xuống, ánh mắt hoa đào được chăm chút càng thêm sắc sảo.

"Hello, các bạn học, xin lỗi, tôi đã tới chậm." Diệp Duy Mộng cười chào hỏi các bạn học, đôi môi đỏ hồng khẽ nhếch.

Nhìn thấy có mấy bạn nam nhìn trộm mình, cô ta còn hất hất mái tóc dài.

Lần trước không nhìn kỹ, lần này Chu Hạ Ninh mới phát hiện, Diệp Duy Mộng còn chỉnh một chỗ, là từ cúp B lên tới cúp C.

Cô nàng không tham, không chỉnh thành nửa trái bóng rổ là may rồi.

Chụp xong ảnh tốt nghiệp, kế tiếp chính là buổi lễ tốt nghiệp.

Buổi lễ tốt nghiệp tại hội trường lớn, còn hơn một giờ nữa, sau khi Chu Hạ Ninh chụp xong ảnh lưu niệm với bà ngoại xong, vụng trộm đi tới phòng nước ở căn tin.

Cô cẩn thận nhìn phía sau, không thấy ai chú ý, lúc này mới đi vào phòng nước bình thường ít ai tới ở sau căn tin.

Nói là phòng, kỳ thật chỉ là một nơi được mở rộng để lấy nước, bình thường học sinh đều ở đây lấy nước ấm. Bốn phía có không ít bình nước nóng để các sinh viên sau khi tan học có thể đến lấy mang về phòng ngủ.

"Nơi này." Trang Dục dựa góc tường nhằm chắn nghịch di động, thấy Chu Hạ Ninh đi vào thì vội vàng cười gọi.

"Anh tại sao lại đến đây chứ..."

Vừa rồi nhận được tin nhắn của Trang Dục khiến cô thật sự hoảng sợ, khi đi tới đây tim đập cũng thật nhanh, sợ nghe thấy trên đường có người tụ tập bàn tán: "Tớ nhìn thấy Trang Dục! Nhanh lên Trang Dục ở nơi đó!"

Tình huống như vậy, từ khi nhập học mấy năm trước cô đã được chứng kiến vài lần.

Nếu muốn nói bằng xếp hạng người nổi tiếng trong giới sinh viên ở đại học J, Trang Dục tuyệt đối có thể thuộc top 3.

"Cả đời em chỉ tốt nghiệp có một lần, anh dĩ nhiên muốn đến xem." Trang Dục đẩy đẩy mũi lưỡi trai, kéo tay Chu Hạ Ninh, cẩn thận nhìn bộ trang phục cử nhân trên người bạn gái.

"Rất đẹp!" Trang Dục nhếch môi hơi hơi nheo mắt: "Ai nha, mấy bộ đồng phục thật khiến tâm tư người ta nhộn nhạo mà!"

Chu Hạ Ninh tròn mắt nhìn hấn: "Anh thật không thể khiến người ta cảm động nổi mà."

Tuy rằng sợ hành tung của Trang Dục bị phát hiện, nhưng nhìn thấy Trang Dục đến thì trong lòng cô lại có chút cảm động. Cô đã cự tuyệt khi Trang Dục đề nghị tới, không nghĩ đến hấn vẫn vụng trộm đến đây.

Mặc dù có chút lo lắng, nhưng thật ra cô vẫn rất vui vẻ.

Hạ Thao thật sự không dám thật đến, chỉ gọi điện thoại, lời ít mà ý nhiều bày tỏ chúc mừng cô tốt nghiệp.

Hôm nay bà ngoại ông ngoại đều đến, hai bên chạm mặt, không thua gì sao hỏa đụng phải trái đất, Chu Hạ Ninh muốn bình an tốt nghiệp cho nên chỉ có thể uyển chuyển cự tuyệt Hạ Thao.

Tuy rằng đối với Hạ Thao cô cảm thấy thật xin lỗi, nhưng Chu Hạ Ninh càng không hi vọng mọi người đều không vui.

Mối quan hệ này có lẽ chỉ có chờ mẹ cô trở lại.

"Anh cứ như vậy đến đây chẳng may bị người ta phát hiện thì làm sao?" Chu Hạ Ninh oán trách trừng mắt nhìn Trang Dục.

"Cho nên anh mới sắp xếp cho mấy đàn em đến đại học J ký tặng nha." Trang Dục sớm có sắp xếp, tuy rằng không dám khẳng định có thể lừa tất cả, nhưng ít nhất có thể hấp dẫn một nhóm người, cho nên hấn mới có thể nhân nhả chờ đợi ở chỗ này.

"Ai?" Chu Hạ Ninh mơ hồ nhớ lại hình như cô có nghe qua là có ngôi sao nào đó đến đây tổ chức buổi ký tặng.

"Onemore đây, em không biết sao? Đây là nhóm nhạc nam hot nhất của Tinh Diệu đây." Trang Dục liếc xéo Chu Hạ Ninh một cái, thấy vẻ mặt mờ mịt như cũ của cô, hấn cười cúi đầu ôm cô vào trong ngực, cúi đầu thơm trộm một cái.

"Anh rất thích em như vậy, chỉ thích duy nhất mình anh! Nhóm nhạc nam hot nhất cái gì chứ, rõ ràng vẫn thua xa anh! Em không biết cũng là đúng rồi."

Chu Hạ Ninh nở nụ cười, lại lần nữa trừng mắt nhìn Trang Dục, nhưng cũng không tránh cái ôm của hấn.

"Nhưng tại sao anh lại hẹn em ra chỗ này?" Chu Hạ Ninh liếc mắt nhìn các bình nước nóng, nào có cặp tình nhân nào chọn nơi này để hẹn hò chứ.

"Được rồi, tuy rằng nơi này cũng khá an toàn nhưng đây không phải là lý do để anh chọn nơi này." Trang Dục kéo Chu Hạ Ninh ra một chút, để cho cô nhìn thấy vẻ mặt ai oán của hắn.

"Tuy rằng đã sớm biết căn bản là em không nhớ gì cả, nhưng khi thật sự chứng kiến tim anh vẫn cảm thấy rất đau đớn." Trang Dục giả bộ bị thương vỗ về lồng ngực của mình: "Nơi này là nơi chúng ta đính ước, thế mà em lại có thể quên mất?!"

"Nơi đính ước cái gì chứ?" Chu Hạ Ninh càng mờ mịt, nhìn bộ dạng không đứng đắn của Trang Dục, vươn tay vỗ vỗ mặt hắn: "Nói dễ hiểu hơn đi nào."

"Được rồi." Trang Dục nghiêm túc nói: "Nói là nơi đính ước chỉ là có chút khoa trương, nhưng nơi này là nơi lần đầu anh gặp em, ừm, xem như là có chút cảm tình nhỉ?"

Chu Hạ Ninh rất kinh ngạc: "Nơi này?" Cô cau mày đau khổ suy tư, nhưng vẫn không có một chút ấn tượng.

Chẳng lẽ là do Trang Dục nhận nhầm người rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Dự Lễ

"Khi đó anh hoa trang kiểu nghèo túng như tên ăn mày, giữa trưa có chút thời gian nghỉ ngơi, anh ngại người nhiều, cũng không có tẩy trang nên trốn tới chỗ này, đang định nghỉ ngơi trong chốc lát, chợt nghe thấy có một cô gái đang gọi điện thoại đi tới." Trang Dục nhớ lại ngày đó, trên mặt không khỏi mang theo vài phần ý cười.

Chu Hạ Ninh cau mày trong đầu không ngừng tìm kiếm, trong lòng có một chút kí ức mơ hồ.

"Em đứng trước mặt anh gọi điện thoại thật lâu, anh cứ nghĩ khả năng nói tiếng anh của cô gái này thật tốt, có thể dùng tiếng Anh cãi nhau với người ta. Sau đó em quay đầu lại đưa cái bánh mì trong tay cho anh." Trang Dục kể cho cô về chút hồi ức, về mặt chờ đợi nhìn chăm chăm Chu Hạ Ninh: "Nhớ ra không?"

Chu Hạ Ninh gạt mình trừng mắt to, cũng nhớ đại khái một chút.

Khi đó, chị Đỗ tỷ đang định ký hợp đồng với cô và Diệp Duy Mộng. Trước đó cô không hề có ý định làm ngôi sao gì cả, cho dù ba cô đang là đạo diễn nổi danh. Nhưng khi chị Đỗ nói cho cô biết rằng cô có thể ký hợp đồng với Công ty đại diện thì trong lòng cô tự nảy sinh một chút khát khao.

Khi đó, một là vì trong lòng bất cứ cô gái đều có ước mơ trở thành một người nổi tiếng, hai là vì cô muốn khi bản thân đứng ở nơi cao nhất trong giới giải trí sẽ nhìn hạ Thao mà cười đầy kiêu ngạo, trào phúng ông đã bỏ rơi gia đình, phải cô độc cả đời.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ lúc ban đầu.

Nhớ khi đó, mẹ cô biết được tin tức, gọi điện thoại đường dài từ Mỹ về mắng cô, mắng cô không biết nặng nhẹ, đả kích sa đọa. Chu Hạ Ninh cực kì tức giận, cứ thế cãi nhau với mẹ.

Lúc ấy, sau khi cúp điện thoại, trong lòng đầy bụng tức nên đưa cái bánh mì vừa mới mua chưa kịp bóc trên tay nhét vào tay người ăn mày bên cạnh.

Nay hồi tưởng lại, cô cũng cảm thấy thật kì quái, trong đại học J làm sao lại xuất hiện ăn mày được cơ chứ?

"Hình như có chút ấn tượng." Có thể đó là sự thật nhưng cô không nhớ rõ cho lắm, bởi vì đoạn ký ức đó đối với cô hiện tại cũng là chuyện của mười năm trước. Nay cô không còn nhớ rõ từng chi tiết trong cuộc sống kiếp trước và cũng bởi vì chuyện về người ăn mày này đến cũng quá đột ngột.

"Cho nên, anh cũng chỉ vì một lần em ra tay làm việc thiện mà anh đã nhất kiến chung tình, tình cảm sâu, lấy thân báo đáp?" Chu Hạ Ninh liếc xéo hắn, ánh mắt như đang nhìn một kẻ ngu ngốc.

Trang Dục vốn đang vui sướng vì Chu Hạ Ninh đã nhớ ra, chuyện này cũng coi như là bắt đầu duyên phận của bọn họ, đối với hắn mà nói đây là chuyện rất quan trọng.

Nhưng khoe mẽ hắn vừa mới nhếch lại phải đối mặt ánh mắt ghét bỏ của Chu Hạ Ninh. Tươi cười của hắn khựng lại, một lần nữa kéo người vào trong ngực, cúi đầu cắn vài miếng lên mặt.

"Em, cái đồ không có lương tâm!" Trang Dục ai oán lên án: "Anh vừa gặp đã yêu em, em còn dám ghét bỏ?!"

"Không có không có, em nào dám ghét bỏ chứ!" Chu Hạ Ninh bị Trang Dục chọc không nhịn được bật cười: "Chỉ là cảm thấy não bộ của anh hoạt động không bình thường mà thôi. Nếu để cho truyền thông biết thì chỉ sợ toàn bộ mấy nghìn nữ sinh đại học J đều sẽ nguyện ý xếp hàng hiến tình yêu tặng bánh mì, vậy anh phải phân thân bao nhiêu mới đủ đây!"

Trang Dục nhìn Chu Hạ Ninh cười không khép được miệng chỉ có thể cảm thấy bất đắc dĩ.

"Anh không phải là người nông cạn như vậy! Đương nhiên là bởi vì em trẻ tuổi xinh đẹp nha! Nếu mặt không đẹp, căn bản anh sẽ không nhận cái bánh mì kia ." Trang Dục nửa thật nửa giả giải thích.

Chu Hạ Ninh cười càng không dừng được, rúc đầu vào trước ngực Trang Dục cười ha ha.

"Lúc ấy anh mặc đồ ăn mày, trực tiếp ngồi dưới đất nghỉ ngơi, nào biết em cúi đầu chạy nhanh vào đây, ngay cả thời gian trốn anh cũng không có. Nhưng em căn bản là không nhìn thấy anh. Kì lạ, có không ít nữ sinh đến xem, gần như là toàn bộ đại học J biết anh quay phim trong vườn trường, hơn nữa tạo hình lại là một soái ca sắc sảo." Trang Dục mỗi lần hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó đều rất muốn cười.

"Sau đó giọng nói của em lại rất dễ nghe, ngay từ đầu anh cũng không thấy rõ khuôn mặt em, bất chợt nghe em nói một tràng tiếng Anh, anh suy nghĩ chút nữa là nghe không ra chuyện gì luôn. Sau đó khi em nói muốn kí hợp đồng với công ty đại diện, anh thấy có hứng thú nên cũng không có đánh động. Kết quả là em cúp điện thoại rồi ném luôn cho anh cái bánh mì." Trang Dục nhớ lại khuôn mặt Chu Hạ Ninh từ trên cao nhìn xuống khi đó, trong ánh nắng nhìn như đang tỏa sáng lấp lánh.

"Vậy anh có ăn không?" Chu Hạ Ninh tò mò nhìn hấn.

"Anh vốn rất trân trọng, nào biết trong lúc quay phim lại nhìn thấy Tiểu Nhậm ăn mất, lúc ấy anh tức giận đến mức khấu trừ ba tháng tiền lương của Tiểu Nhậm!" Đây gọi là họa từ miệng mà ra.

"Thật sự là như vậy à? Cứ thế mà thích em?" Chu Hạ Ninh nhướn mày quan sát Trang Dục, sau đó nhịn không được mà cúi đầu thẹn vài cái.

"Đương nhiên không đơn giản như vậy. Nói thật ra, khi đó nhiều nhất cũng chỉ là có chút tò mò cộng thêm chút cảm tình, hơn nữa cũng biết có lẽ em sẽ gia nhập giới giải trí, nói không chừng về sau sẽ gặp lại, sau này mới có chút đề ý." Trang Dục tuy rằng vẫn tươi cười nhưng vẻ mặt lại nghiêm túc hơn rất nhiều: "Nếu sau này không có cuộc gặp gỡ ở phim trường < Tam Quốc truyện > có lẽ từ từ anh cũng quên đi cảm giác lúc trước, có lẽ qua vài năm gặp lại, anh có nhìn thấy em cũng chỉ cười một cái mà thôi." Trang Dục có chút cảm thán: "Cho nên tất cả đều là duyên phận đó!"

"Ừm, đúng là duyên phận." Chu Hạ Ninh cũng gật gật đầu. Nếu không phải cơ duyên trùng hợp, kiếp này có lẽ cô cũng sẽ bỏ qua Trang Dục.

Hai người nói chuyện thêm một lát, Chu Hạ Ninh nhận được điện thoại của Chu Thừa Phó, vì vậy cô đành nhanh chóng đi tới hội trường.

"Anh không thể cùng đi sao? Anh cũng là người nhà mà." Trang Dục đối với chuyện mình bị bạn gái ghét bỏ có chút đề ý, lời kéo tay Chu Hạ Ninh không chịu buông.

"Không được!" Chu Hạ Ninh cương quyết cự tuyệt: "Anh nghĩ anh là ai hả? Huống hồ nơi đây là đại học J, anh lại là thần tượng có độ nổi tiếng quá cao."

Chu Hạ Ninh cương quyết nói: "Anh ở nơi này thêm năm phút đồng hồ rồi hãy đi ra ngoài!"

"Vậy buổi tối em tới chỗ anh nhé!" Trang Dục không buông tay, bắt đầu cò kè mặc cả.

Hai người cũng đã đi quay phim được một thời gian, hấn muốn ôm bạn gái của mình cũng phải giành giật từng giây, quá đáng thương rồi!

"Được rồi."

Chu Hạ Ninh bất đắc dĩ thỏa hiệp, Trang Dục cười buông lỏng tay ra: "Chắc chắn nhé, buổi tối anh ở nhà chờ em. Em muốn ăn cái gì, để gọi trước?"

"Em ăn cơm rồi mới tới." Chu Hạ Ninh vội vàng nói: "Bà ngoại và mẹ em đã đặt một bàn để chúc mừng em tốt nghiệp ."

"Anh cũng muốn tham gia! Cùng nhau chúc mừng."

Chu Hạ Ninh trắng mắt nhìn Trang Dục làm nũng: "Anh ngoan ngoãn ở nhà đợi đi."

Nhìn Chu Hạ Ninh bước nhanh ra ngoài, Trang Dục cảm thán ai oán thêm năm phút đồng hồ, sau đó khép sụp mũ lưỡi trai, lấy kính đen từ trong túi đeo lên chậm rãi đi ra ngoài.

Buổi lễ tốt nghiệp diễn ra không lâu, nhưng hiệu trưởng phát biểu, đại biểu sinh viên tốt nghiệp phát biểu, phát bằng tốt nghiệp sinh viên tốt nghiệp ưu tú, giấy chứng nhận học vị, sau một chuỗi nghi thức đã chiếm không ít thời gian.

Cho nên, lớp của Chu Hạ Ninh được xếp ở phía trước khi phát hiện phía sau có chút rối loạn thì đã nghe thấy có nữ sinh hét lên: "Mau nhìn! Là Trang Dục học trưởng!"

Tại đại học J, rất nhiều nữ sinh thích gọi Trang Dục là "Học trưởng", tuy rằng các cô ấy đơn phương nhận thân với Trang Dục, nhưng khi kêu như vậy các cô ấy sẽ cảm thấy khoảng cách với Trang Dục được kéo gần hơn.

Khi Chu Hạ Ninh nghe thấy tiếng kêu của bạn học cũng quay đầu lại nhìn, tuy rằng cách rất xa nhưng cô vẫn có thể thấy dáng người đội mũ lưỡi trai ở hàng cuối, bên cạnh hẳn đã có người không tự chủ đứng dậy muốn đi đến bên cạnh hẳn.

"Á, thật sự là Trang Dục đó!"

Tuy rằng có rất nhiều người gọi Trang Dục là học trưởng, nhưng bạn học thật sự thấy qua hẳn cũng không coi là nhiều.

Trong lòng Chu Hạ Ninh vừa mừng vừa sợ, mơ hồ có chút cảm giác ngọt ngào.

Nhưng anh Trang à, anh làm như vậy cũng được sao?

Buổi lễ tốt nghiệp này còn có thể thuận lợi tiến hành sao?

Lúc này Trang Dục cũng có chút xấu hổ, hẳn cũng phát hiện ra sự nguy trang của hẳn không tránh thoát khỏi ánh mắt sắc bén của các sinh viên, nghiêm khắc tính toán thì hẳn cũng chỉ mới ngồi được mười phút, bạn học vốn đang tập trung tinh thần nhìn về phía trước cũng len lút liếc trộm hẳn.

Mà bây giờ, đã có chút rối loạn rồi.

Aiz, hẳn chỉ muốn tham gia buổi lễ tốt nghiệp của bạn gái mình mà thôi, làm sao lại khó khăn như vậy?

"Trang Dục, nếu đến thì lên đây phát biểu vài câu với các đàn em khóa dưới đi." Hiệu trưởng hình như cũng có quen biết với Trang Dục, tiếng cười nói từ trên khán đài vọng xuống khiến cho hỗn loạn càng tăng, ngay cả những người ngồi cách cũng nhón nhào quay đầu tìm kiếm vị học trưởng nổi tiếng trong truyền thuyết này.

Lúc này Trang Dục căn bản không cần né tránh, cứ như có đèn pha chiếu thẳng đến, mọi người đều nhìn về phía hẳn. Một khi đã như vậy, hẳn thoải mái đứng dậy, cười gật đầu với các sinh viên sau đó cất bước đi đến khán đài.

Chu Hạ Ninh nhìn Trang Dục lững thững đi qua, cảm thấy hẳn như đang đi trong hội trường thật lớn, có mấy lần cô thấy tầm mắt Trang Dục liếc qua nhưng khi cô nhìn kỹ lại, Trang Dục đã dời tầm mắt.

Cô chuyên chú nhìn theo dáng người cao ráo tuấn dật của Trang Dục từng bước một đi tới khán đài. Hẳn bắt tay chào hỏi với mấy vị lãnh đạo, giáo sư trong trường, sau đó mới đi đến bục phát biểu điều chỉnh độ cao.

Từ đầu tới cuối, trên mặt của hẳn đều nở nụ cười ôn hòa.

"Chào buổi sáng các bạn sinh viên. Tôi rất vinh hạnh khi tham gia buổi lễ tốt nghiệp hôm nay, vốn tôi chỉ là tới xem cho nên cũng không có chuẩn bị trước bài phát biểu nào cả, nếu biết thầy Mã sẽ điểm danh, tôi tuyệt đối sẽ viết trước bài phát biểu dài mười trang A4."

Dưới đài có người hiểu ý nở nụ cười, thậm chí có người hô lớn một câu: "Học trưởng, hiện tại mười trang cũng không đủ!"

Đây là sinh viên trong lớp của Mã hiệu trưởng. Hiệu trưởng Mã Văn mặc dù không cần đứng lớp nhưng ông rất thích đứng trên bục giảng, cho nên mỗi năm ông sẽ chọn một lớp nào đó để làm chủ nhiệm.

Trang Dục nghe vậy cười càng tươi, quay đầu nhìn Mã hiệu trưởng đang bị giật mình nói: "Thầy Mã, may mắn em đã tốt nghiệp."

Mã hiệu trưởng cười ha ha thật lớn.

Trang Dục quay đầu nhìn sinh viên tốt nghiệp khóa này dưới khán đài, trên mặt tuy rằng vẫn tươi cười nhưng vẻ mặt lại chân thành hơn rất nhiều.

"Các bạn học ngồi ở đây, có vài người sẽ bước ra xã hội, có vài người sẽ tiếp tục con đường học hành. Đối mặt với sự mài dũa của năm tháng, phiên não của các bạn sẽ càng ngày càng nhiều, suy tính vấn đề cũng càng ngày càng thực dụng, thiên biến vạn hóa sẽ khiến các bạn trở tay không kịp." Trang Dục nhìn những khuôn mặt trẻ trung dưới khán đài: "Tôi chỉ hi vọng, các bạn có thể nhớ kỷ cảm xúc của ngày hôm nay, khát khao, chờ đợi, kích thích. Có thể nhớ kỷ đại học J vĩnh viễn là ngôi trường cũ của mình. Cái gì gọi là ngôi trường cũ? Chính là bạn có thể mắng nó giận nó nhưng tuyệt đối không thể để người khác mắng chửi coi thường nơi này."

Sinh viên dưới khán đài sôi nổi nở nụ cười.

"Đại học J là nơi tôi có kỷ ức đẹp nhất, đối với các bạn cũng như vậy. Hi vọng các bạn có thể thường xuyên trở về đây tìm lại các kỷ ức đẹp, dù vui hay buồn cũng đừng quên điều này."

Trang Dục từ trên khán đài nhìn Chu Hạ Ninh, ánh mắt dịu dàng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Quà Sinh Nhật

Một thời gian rất dài sau, Chu Hạ Ninh vẫn nhớ những lời Trang Dục nói trong buổi lễ tốt nghiệp của cô, ánh mắt đó cộng thêm cái nháy mắt khiến cô rung động không thôi.

Lúc ấy cô nhìn các bạn học nữ xung quanh không ngừng kích động, trong lòng lại cười trộm Nhìn xem, đó là người đàn ông của tôi!

Sau buổi lễ tốt nghiệp, Chu Hạ Ninh trở về đoàn phim tiếp tục quay. ‘ Trường kiểm thiên nhai’ đã đến giai đoạn cuối, Chu Hạ Ninh lại bắt đầu bận rộn.

Chị Đỗ đã giúp cô ký hợp đồng mới với Vương Vũ Thần, còn chọn thêm 2 quảng cáo, < Kỳ án tìm kiếm > cũng chính thức bắt đầu quảng bá. Mặt khác, cô còn có hai bộ phim điện ảnh và một bộ phim truyền hình, ba quảng cáo khác đang trong giai đoạn bàn bạc.

Vốn theo ý của chị Đỗ là chỉ nhận phim điện ảnh, đào tạo Chu Hạ Ninh thành diễn viên điện ảnh. Phim truyền hình quay mất thời gian dài, thù lao cũng không quá cao, chị Đỗ cảm thấy khởi điểm của Chu Hạ Ninh đã cao cho nên có thể hoàn toàn đi theo con đường điện ảnh. Chỉ là bộ phim truyền hình lần này công ty chế tác là công ty có tiếng trong nước, kịch bản cũng không tệ, chị Đỗ cũng có chút do dự, trước mắt cứ chờ bọn họ đưa kịch bản lại đây đã.

Chu Hạ Ninh cảm thấy may mắn vì có kinh nghiệm ở kiếp trước, kiếp này cô có một khởi điểm mới, tất nhiên không tính bán mạng vì công việc nữa. Đợi đến khi mọi việc đều vào quỹ đạo, một năm cô sẽ chỉ nhận một bộ phim, ngẫu nhiên nhận một hai cái quảng cáo thích hợp, thời gian còn lại sẽ phối hợp tuyên truyền, đi du lịch hoặc là nghỉ ngơi ở nhà, nhàn nhã biết bao.

Nhưng trước mắt, cô phải tích lũy danh tiếng cũng như các mối quan hệ cho thật tốt, không thể để bản thân nhàn nhã được.

‘Trường kiểm thiên nhai’ đóng máy đúng vào ngày sinh nhật Chu Hạ Ninh, đạo diễn Tạ và Tiêu Điều vụng trộm mua một cái bánh ngọt, khi đoàn làm phim liên hoan thì đẩy ra, ánh nến rung rung, Chu Hạ Ninh chấp tay cầu nguyện.

"Cô cầu cái gì vậy?" Quen biết Tiêu Điều được một thời gian, Chu Hạ Ninh mới phát hiện thẳng thớm này rất thích bát quái. Ừm, có thể là còn trẻ nên lòng hiếu kỳ quá nặng.

"Anh bạn trẻ, khi còn nhỏ thầy giáo không dạy cậu làm người thì lòng hiếu kỳ không thể quá nặng sao?" Chu Hạ Ninh cau mày lắc lắc đầu: "Điều ước nguyện nói ra sẽ mất linh cậu không biết sao? Không tri thức, thật đáng sợ."

"Chu Hạ Ninh, cô qua sông đoạn cầu á!" Tiêu Điều trừng to mắt, khó có thể tin nhìn cô: "Cái bánh ngọt này tôi phải mất 300 đồng mới mua được đó, miếng bánh cô vừa nhét vào miệng cũng phải trả giá hai mươi đồng đó ! Cô không phải nên tỏ vẻ biết ơn một chút sao?"

"Cậu còn không biết xấu hổ mà nói ra sao? Giá trị của tôi cũng chỉ bằng cái bánh ngọt 300 đồng hả?" Chu Hạ Ninh tròn trắng mắt: "Dù thế nào thì ít nhất cậu cũng phải mua cho tôi cái bánh 500 đồng chứ!"

"Được rồi." Tạ đạo diễn hoà giải: "Hai người đừng đứng ở đây liếc mắt đưa tình, diễn lâu như vậy còn chưa đủ sao? Không đủ thì chờ một chút sẽ được tiếp tục diễn tiếp!"

Mấy ngày hôm trước Tiêu Điều mới nói cho ông biết hắn đã ký hợp đồng với Vương Vũ Thần, cho nên, hắn và Chu Hạ Ninh, sẽ từ cặp tình nhân giới võ lâm trong ‘Trường kiểm thiên nhai’ biến thành cặp vợ chồng nhỏ ở phim mới.

Vừa nhắc đến việc này, Chu Hạ Ninh lại cúi đầu len lén cười.

Việc này Trang Dục phải biết sớm hơn so với cô một chút. Tiêu Điều vốn là nghệ sĩ của Tinh Diệu, nhưng sau này Chu Hạ Ninh mới biết được, hóa ra Tiêu Điều và Trang Dục lại có cùng một người đại diện.

Đêm qua hắn nói muốn chúc mừng sinh nhật cô đầu tiên, cho nên nửa đêm cô lại vụng trộm chạy tới chung cư của hắn, ăn cái bánh ngọt xiêu xiêu vẹo vẹo không thành hình mà hắn cố gắng học, nhưng phần tâm ý này khiến Chu Hạ Ninh cảm động không thôi.

Lúc ấy miệng đầy kem bơ hắn hôn một cái.

Chỉ là sau đó Trang Dục ai oán lên án: "Em chưa từng diễn vai tình nhân với anh! Thế nhưng lại hai lần làm tình nhân và vợ chồng với thẳng thớm Tiêu Điều kia! Anh vừa nghĩ đến lại đau lòng rồi!"

Chu Hạ Ninh cười liếc xéo hắn: "Đau lòng? Không phải là nên xót xa sao? Mùi vị dấm chua cũng không nồng lắm đâu."

Trang Dục nhất thời càng u oán: "Em còn đắm vào nỗi đau của anh?" Nói xong hắn đẩy ngã Chu Hạ Ninh lên sofa, dùng miệng đầy kem bơ cắn lên mặt lên cổ cô.

Chu Hạ Ninh cuối cùng cũng chịu không nổi, vừa cười vừa trốn: "Ai nha, anh cẩn thận một chút, để lại dấu vết thì ngày mai em làm sao có thể gặp người!"

Trang Dục nghe vậy động tác càng mạnh hơn, cũng cảm thấy trong lòng bắt đầu nóng lên. Vốn hắn chỉ tùy tiện trêu đùa, nhưng Chu Hạ Ninh nói như vậy lại khiến tâm tư xấu xa của hắn phát triển.

Làm dấu tây xem sao...

Thân thể thường nhanh hơn so với đầu óc, hắn cúi đầu, từ môi Chu Hạ Ninh nhẹ nhàng lưu luyến, lướt qua mặt, lướt qua vành tai, từ từ hướng xuống.

Chu Hạ Ninh bị đặt trên sofa, nghe thấy hơi thở của Trang Dục dần nặng nề hơn cũng chậm rãi thu lại ý cười.

Cô thật sự không biết có nên một cước đá bay Trang Dục đi hay không... Như vậy lại có chút vô nhân đạo a...

May mắn cô không cần phải do dự quá lâu, di động của Trang Dục đúng lúc vang lên.

Trong di động riêng của Trang Dục không có nhiều số, đều là bạn bè thân quen và vài người quan trọng trong công ty, hắn cúi đầu do dự trong chốc lát cũng chỉ có thể thờ dài đứng dậy.

Đợi đến khi hắn nghe xong điện thoại của công ty, Chu Hạ Ninh đã ngồi dậy, ôm gối nhìn hắn cười cười.

Không khí đã không còn, hắn cũng không dám nhào qua theo tà tâm nữa, chỉ có thể ho nhẹ một tiếng ngồi trở lại sofa.

"Aiz, nằm mơ anh cũng muốn quay chung phim với em, sớm chiều bên nhau đó."

Chu Hạ Ninh nhìn thấy phiền muộn của Trang Dục, nghĩ hai người quen nhau nhưng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, trong lòng cũng khó tránh khỏi lung lay một chút.

"Có cơ hội thì nói sau." Cô cũng không có lên tiếng cự tuyệt, nhưng thấy ánh mắt Trang Dục sáng lên, vội vàng bổ sung thêm "Anh đừng có ý sắp xếp, về sau sẽ còn rất nhiều cơ hội."

Trang Dục xụ mặt: "Kỳ thật nếu anh yêu cầu sắp xếp vai nữ chính cũng không có vấn đề gì đâu"

Chu Hạ Ninh kiên định lắc đầu: "Có thời điểm không có vấn đề gì nhưng có thời điểm thì không được!"

Bây giờ Chu Hạ Ninh nhớ lại trong lòng vẫn có chút ngọt ngào. Nói thật, trong lòng cũng rất muốn được cùng quay phim với Trang Dục, cô còn chưa từng thử qua, không phải chỉ là diễn vai yêu đương bình thường mà là cái cảm giác hai người đang yêu lại diễn vai tình nhân thì sẽ như thế nào?

Chỉ là...

Cô quay đầu nhìn bữa tiệc ăn mừng đóng máy, nghĩ đến Trang Dục đang ở Paris quay ngoại cảnh, trong lòng đột nhiên có chút mất mát.

Nếu không phải sáng sớm hôm nay Trang Dục xuất phát đi Paris thì tốt rồi... Tuy rằng ngày hôm qua đã gặp nhau, nhưng dù sao hôm nay cũng là sinh nhật đầu tiên sau khi bọn họ quen nhau mà. Sinh nhật bạn gái, không phải cũng quan trọng như lễ tình nhân hay sao?

Được rồi, Chu Hạ Ninh thừa nhận, cô cảm thấy có chút khó chịu.

Biết rất rõ đó là công việc của Trang Dục, không có cách nào thay đổi, nhưng cô vẫn nhịn không được nghĩ nếu Trang Dục ở đây thì tốt rồi. Không phải ở trong điện thoại nói "Sinh nhật vui vẻ", mà là mặt đối mặt nói một câu: Sinh nhật vui vẻ.

Cửa phòng bao bị gõ, có người hơi hơi mở cửa ngó đầu vào thăm dò: "Xin hỏi, tiểu thư Chu Hạ Ninh có ở đây không? Có chuyển phát nhanh muốn cô ký nhận một chút."

Chu Hạ Ninh nghi ngờ đứng dậy, không rõ chuyển phát nhanh tại sao lại tìm tới chỗ này. Không phải, phải là vì sao cô lại có chuyển phát nhanh bất ngờ như vậy. Cô cau mày, ngừng bước chân: "Anh..."

Hai cánh cửa phòng từ từ mở ra, mọi người trong phòng im lặng sau đó tiếng cảm thán vang lên không ngừng.

Chu Hạ Ninh nhìn thật nhiều hoa hồng màu vàng đdwwocj đẩy vào, trong nháy mắt tim đập nhanh hơn.

Lúc trước Trang Dục như vô ý hỏi qua cô thích hoa gì. Điều này cũng là điều mà người bạn trai chính thức nên được biết, trong lòng cô thầm vui vẻ nói cho hắn biết là hoa hồng vàng, sau đó đợi mấy ngày cũng không thấy hắn tặng hoa, trong lòng kỳ thật cũng thất vọng.

Cũng không nghĩ đến, hôm nay lại nhận được số hoa hồng tương đương với số ngày trong năm như vậy.

Trong óc cô thoáng chốc xuất hiện một ý niệm: nhiều như vậy, cô làm thế nào để mang về nhà đây...

Sau khi ký nhận, Chu Hạ Ninh không biết người gửi là ai nhưng nhìn chữ viết quen thuộc đó, khóe môi nhịn không được nhếch lên.

Sinh nhật vui vẻ!

Câu chúc rất đơn giản không thể gọi ra suy đoán gì, cũng không có bất cứ nét chữ lạ mắt nào, nhưng mấy chữ này cô đã quá quen thuộc, bởi vì ngày hôm qua Trang Dục cũng đã đưa tặng cô một món quà, trên thiệp chúc mừng gửi tới cũng có nét chữ như vậy.

Ngày hôm qua là một cái bánh ngọt tự làm, đại biểu cho sự cam tâm tình nguyện của Trang Dục với cô.

Mà hôm nay là hoa hồng, ý chỉ Trang Dục tặng cho cô sự vui mừng lãng mạn.

Chu Hạ Ninh ngẩng đầu nhìn thấy bốn nhân viên chuyển phát nhanh nhìn cô cười cười, sau đó đưa giỏ hoa tươi đến trước mặt cô.

Mọi người trong phòng đều đứng dậy, vây quanh nhìn giỏ hoa hồng đột nhiên xuất hiện này lú lờ không thôi.

"Trời ạ, ra tay thật mạnh!"

"Ra tay mạnh cũng không quá ngạc nhiên, phải nói là giỏ hoa này lớn quá, không phải cửa hàng nào cũng có thể làm được đâu á!"

"Ai nha, Chu Hạ Ninh, là ai vậy?" Tiêu Điều đi tới, tò mò thăm dò nhìn thiệp trên tay cô: "Là người thăm mến cô?"

Chu Hạ Ninh mỉm môi nở nụ cười: "Là, em trai của tôi." Cô dừng lại một chút, tìm từ an toàn để nói: "Nó nói không ai theo đuổi tôi cho nên cố ý đưa tặng tôi hoa hồng."

"Cái gì, là em trai á!." Tiêu Điều lắc lắc đầu: "Em trai cô bị hâm sao? Vật như vậy nên đưa tặng bạn gái chứ không phải là chị gái! Quá lãng phí tình cảm!"

Chu Hạ Ninh hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy mùi hương làm say lòng người.

Nhưng đợi đến khi kết thúc bữa tiệc đóng máy, cô nhìn giỏ hoa góc phòng lại bắt đầu nhức đầu.

Đừng nói là cảm về nhà, ngay cả việc mang xuống tầng cô cũng cảm thấy thật nhức đầu.

"Hắc hắc, xem cô làm thế nào!" Tiêu Điều ở bên cạnh sung sướng khi người gặp họa, hai tay ôm ngực, không hề có ý giúp đỡ.

Chu Hạ Ninh nhìn giỏ hoa so với bản thân còn cao hơn, nặng nề thở dài.

Kết quả, ăn xong tiệc đóng máy, trên tay mỗi người đều ôm một bó hoa hồng kiểu điểm xính đẹp vô cùng vui vẻ đi về.

Buổi tối khi Trang Dục gọi điện thoại tới thì đắc ý cười, Chu Hạ Ninh nhìn rất lâu, nghĩ nghĩ một hồi vẫn là uyển chuyển nói ra: "Chuyện ấy, hoa hồng em rất thích, cảm ơn anh, nhưng về sau đừng lãng phí như vậy, đưa một bó nhỏ là được."

Những 9999 đóa hoa hồng, thật sự là quá phiền phức rồi!

"Em đừng đau lòng, vì em thì có chút tiền hoa ấy anh cũng vui vẻ mà." Trang Dục lại không lĩnh hội được ý tứ trong lời nói của Chu Hạ Ninh: "Nhưng cũng đúng, tiền của anh cũng là tiền của em, nếu em không thích lãng phí như vậy, về sau anh sẽ không phô trương thế nữa."

Chu Hạ Ninh ngẹn, nói không ra lời.

Anh trai à! Tôi hoàn toàn không có ý này a!

Nhưng cô lại sợ Trang Dục thương tâm, chung quy muốn chuẩn bị lễ vật như vậy, hẳn không chỉ có tiêu nhiều tiền mà nhất định cũng đã hao phí không ít tâm tư. Muốn thu thập gần mười nghìn đóa hoa hồng vàng như vậy tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

Chu Hạ Ninh nhìn nhìn, chỉ có thể nuốt vào tất cả phản bác...

Được rồi, Trang Dục nói tiền của hắn cũng là tiền của mình, vậy thì đúng là cô buôn bán rất có lời nha! Trang Dục là cổ đông cấp cao ở Tinh Diệu, Tinh Diệu vài năm nay cũng là công ty giải trí có tiếng trong nước, vậy khoản hoa hồng được chia cũng rất khả quan nha!

Việc này sau đó cũng được một số nhân viên trong đoàn phim chụp ảnh lại rồi đăng lên weibo, nhưng Chu Hạ Ninh đã nói là do em trai gửi tặng, bản thân cô cũng không có scandal đúng sự thật nào nên cũng không có ai nhắc tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Nghe Máy

Đợi đến khi Chu Hạ Ninh biết được, vai nữa chính còn lại của ‘Kẻ tình nghi’ chính là Phạm Duyệt Tân, trong lòng cô có chút không thoải mái .

Vương Vũ Thần là học trò của Trần Hoài Trúc, mà Phạm Duyệt Tân và Trần Hoài Trúc lại có quan hệ mập mờ không thể nói ra, Phạm Duyệt Tân có thể có được vai diễn trong phim của Vương Vũ Thần cũng không có gì là khó hiểu.

Lúc trước Phạm Duyệt Tân thông qua quan hệ mờ ám với Trần Hoài Trúc để đoạt lấy vai diễn trong phim ‘Về nhà’ của cô, cộng thêm thái độ ngạo mạn của cô ta khi gặp cô trước đó, và đương nhiên, quan trọng nhất là mối quan hệ giữa Phạm Duyệt Tân và Trang Dục. Nghĩ đến tất cả những chuyện này, trong lòng Chu Hạ Ninh cũng có chút ác cảm .

Cô cảm thấy bản thân có chút suy nghĩ tiêu cực thái quá về Phạm Duyệt Tân, nhưng không thể phủ nhận, cô và Phạm Duyệt Tân có lẽ chính là trời sinh không hợp nhau.

Cô không thể không để ý, cứ như có chiếc xương cá mắc ở họng, dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn cứ mắc ở họng, thật khó chịu!

Chu Hạ Ninh thừa nhận, dù cô tự nhận bản thân khá chuyên nghiệp, nhưng khi đối mặt với tình địch, cô vẫn lòng dạ hẹp hòi mà xét nét.

Cô không biết Trang Dục có biết hay không, nhưng năm phút trước chị Đỗ gọi điện báo rằng ‘Kẻ tình nghi’ đã xác nhận danh sách diễn viên chính, cô cau mày nhăn tít cho Trang Dục.

Hai nhân vật chính còn lại của ‘Kẻ tình nghi’ được xác nhận là Đoàn Thuần và Phạm Duyệt Tân!

Nhắn tin xong, cô lại có chút hối hận. Một ngày trước, bản thân còn cười nhạo Trang Dục thích ăn dấm chua bấy bọ, cô hiện tại thì sao? Đây có được tính là ám chỉ bản thân đang ghen tuông hay không?

Nhưng việc này nói đến cùng cũng không hề có quan hệ gì với Trang Dục đâu nhỉ?

Cô nhìn tin nhắn đã gửi đi, tự an ủi bản thân: Phụ nữ khi yêu tất nhiên là có cái quyền cố tình gây sự! Mà đàn ông khi yêu tất nhiên phải có nghĩa vụ bao dung vô điều kiện!

Vừa nghĩ như thế, cô lại cảm thấy thật đúng lý hợp tình nha!

Nửa giờ sau, Trang Dục gọi điện thoại tới.

Chu Hạ Ninh có ý để chờ một chút mới nhận máy: "Alo."

Trang Dục vừa nghe giọng điệu lười nhác của Chu Hạ Ninh thì trong lòng bất an: "Hạ Ninh, buổi sáng tốt lành..."

"Buổi sáng cái gì chứ, tôi sắp ăn bữa tối rồi!"

"À, chào buổi chiều." Trang Dục rất biết nghe lời, vội vàng sửa miệng: "Chuyện đó anh thật sự không biết!"

"Ừm." Chu Hạ Ninh thản nhiên trả lời bằng âm mũi.

"Nếu em không thoải mái, anh có thể bảo công ty hủy hợp đồng này? Để Phạm Duyệt Tân hủy không nhận vai diễn nữa!" Sau khi Trang Dục nhận được tin nhắn, dùng đúng mười lăm phút để đánh răng rửa mặt và suy xét vấn đề này, cuối cùng chỉ nghĩ ra được một biện pháp như vậy.

Chu Hạ Ninh choáng nên không trả lời.

"Để anh thông báo với công ty, về sau Phạm Duyệt Tân không được ký hợp đồng cùng một bộ phim với em!" Trang Dục tiếp tục cam đoan.

Trang Dục nói nhẹ nhàng bằng giọng cứ như việc hủy một cái hợp đồng cũng giống với việc hán hán hẹn cùng ăn tối nhưng lại không đi ăn. Nhưng Chu Hạ Ninh biết, việc đó đương nhiên không đơn giản như vậy. Chỗ Vương Vũ Thần, chỗ công ty Tinh Diệu và phía đại diện của Phạm Duyệt Tân đều không phải là người dễ nói chuyện như vậy, một ngôi sao khi hủy hợp đồng có thể phải bồi thường từ mấy trăm nghìn đến hơn vài triệu tệ, cho dù Trang Dục có là giám đốc cũng không thể dễ dàng giải quyết như vậy. Nhưng cô lại cảm thấy: chỉ cần cô mở miệng, Trang Dục sẽ làm hết khả năng.

"Không cần . em không có ý này." Trong nháy mắt, Chu Hạ Ninh có chút ngượng ngùng : "Ta chỉ muốn nói với anh..."

"À." Trang Dục đương nhiên không tin Chu Hạ Ninh nhắn tin này chỉ là muốn báo tin cho hắn biết: "Nếu em thật sự không thích diễn chung với cô ta, không có vấn đề gì, cùng lắm thì anh tự mình đi tìm Vương Vũ Thần, đổi sang Lê Huyền là được ."

"Không cần , thật không có chuyện gì. Lê Huyền bận rộn như vậy, không chắc có thời gian tham gia đâu. Em thật sự chỉ là tùy tiện nói một chút." Chu Hạ Ninh vội vàng cường điệu.

"Vậy thì được rồi."

"Anh chừng nào mới trở về?" Chu Hạ Ninh nghĩ đến chuyện Trang Dực đã đi được một tuần, lúc đầu thì chưa cảm thấy gì, nhưng sau một hồi nói chuyện, nghe thấy tiếng nói bên kia điện thoại, mới phát hiện bản thân cũng rất nhớ hần .

"Buổi chiều ngày mai." Trang Dực ngập một cái, sau khi bình tĩnh lại, tiếng nói có vẻ lười nhác: "Vì tiết kiệm kinh phí, mấy ngày nay, mỗi ngày đều phải quay đến rạng sáng, anh lại nhớ đến thời gian khi còn làm nhà sản xuất, khâu nào không đủ tiền, anh chỉ bút vung lên ký vài chữ là ổn thỏa ."

Chu Hạ Ninh bị giọng điệu nhà giàu mới nổi của Trang Dực làm cho tức cười.

Hai người nói chuyện trong chốc lát nói, Trang Dực còn phải quay phim, Chu Hạ Ninh chủ động cúp điện thoại, nghe giọng điệu lưu luyến không muốn tắt điện thoại của Trang Dực ở đầu dây bên kia, cô giật mình, quyết định buổi chiều ngày mai sẽ tự mình đi đón hần.

Mặc dù có khả năng bị lộ, nhưng chỉ cần cô chuẩn bị thỏa đáng thì vẫn an toàn nhỉ?

Chu Hạ Ninh càng nghĩ càng cảm thấy có thể làm, nhất thời tinh thần tỉnh táo, từ trên giường đứng dậy, bắt đầu lục tìm quần áo.

Mặc thế nào để không quá nổi bật, đứng trong đám đông không bị nhận ra đây?

Đợi đến khi máy bay hạ cánh, tiếng radio vang lên, Trang Dực đứng dậy, lười biếng duỗi thắt lưng, tuy rằng ngồi máy bay lâu như vậy, nhưng chỉ cần nghĩ đến sắp về tới thành phố H, hần lại không nhịn được mà cong khóe môi.

Hạ Ninh nhà hần đang ở đây chờ hần về.

Mấy ngày nay, Chu Hạ Ninh ngoài quay quảng cáo mất hai ngày, thời gian khác đều ở nhà. Khi hần trở về sẽ có vài ngày nghỉ ngơi, có lẽ nên tìm nơi nào đó để nghỉ ngơi.

Hần vừa nghĩ đến đây thì nhip tim bắt giác đập nhanh hơn, hần và Hạ Ninh còn chưa từng đi du lịch chung lần nào!

Hần quay người lấy ba lô từ trên giá để hành lý xuống, cảm thấy trên mặt có chút nóng.

Không thể nghĩ! Không thể nghĩ!

Hần trấn định lại, cất bước đi ra ngoài.

"Tiểu Nhậm, xe đã tới chưa?"

Tiểu Nhậm đi phía sau Trang Dực, cố gắng duy trì giọng điệu bình thường: "Đã tới ." Kỳ thật khóe miệng đã nhếch lên rất cao.

Loại hành động bí mật tạo sự kinh ngạc này thật phấn khích ! Hần quả thực không thể tưởng tượng nổi vẻ mặt vui mừng của anh Trang.

Lần trước anh Trang kiểm tra sức khỏe, xác định không có bệnh tim hay cao huyết áp đầu nhi?

Trang Dực bình thường hay cười, thật ra nụ cười đó của hần chỉ là giả tạo, chỉ khi nào gặp người nhà hoặc nhìn thấy Chu tiểu thư mới nở nụ cười chân thành. Nói tính cách hần tốt không bằng nói hần giả bộ quá đỉnh.

Aiz, thật sự là một diễn viên trời sinh nha! Không giống hần, hi nộ ái ố gì cũng đều biểu hiện hết ở trên mặt.

Tiểu Nhậm lúc cười lúc lại nhíu mày lắc đầu, không phát hiện Trang Dực ở phía trước đang quay đầu nhìn cậu như nhìn một kẻ ngốc.

Trang Dực đi lối ra VIP, tuy rằng cũng bị mấy người đi qua phát hiện chụp trộm vài tấm ảnh, nhưng hần cũng đã quen, đợi đến khi lên xe, hần quay đầu nói với Tiểu Nhậm: "Tôi về chung cư, vài ngày nữa không có việc gì chứ?"

"Vâng anh Trang, chưa có sắp xếp nào cả, anh nghỉ ngơi cho tốt nhé!" Nói dứt lời, Tiểu Nhậm cũng cất xong hành lý, bước sang bên cạnh cười híp mắt nhìn hần.

Trang Dực kỳ quái nhìn cậu: "Cậu vì sao không lên xe?"

Tiểu Nhậm vẫn cười híp mắt lắc đầu: "Em còn có việc, nên anh về một mình đi."

Trang Dực tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không miễn cưỡng: "Vậy được, chính người coi chừng." Nói xong, hần an vị hảo, đóng cửa xe lại.

Xe chậm chậm rời đi trước mắt Tiểu Nhậm, khi Tiểu Nhậm có phản ứng thì lập tức xụ mặt xuống: "Qua sông đoạn cầu! Tôi còn chưa thấy vẻ mặt của anh Trang đâu!"

Tiểu Nhậm ở lại một mình, vẻ mặt thất vọng.

Trang Dực trợn mắt há hốc mồm nhìn người lái xe.

Hất mũ lưỡi trai lên, mái tóc dài hơi rũ xuống, nụ cười tươi quả thực không thể đẹp hơn!

Trang Dực chỉ cảm thấy tim mình đập thật nhanh, lắp bắp nói không rõ ý: "Lão, lão Chu đâu? Không phải, anh muốn nói, Hạ Ninh tại sao em lại lái xe? Ai nha, anh quá vui mừng rồi!"

Trang Dực nở nụ cười, chống tay lên ghế phụ lái ngây ngốc ngắm gò má của Hạ Ninh.

"Lão Chu hôm nay xin nghỉ, anh còn không biết xấu hổ gọi người ta tăng ca ư?" Thừa dịp đèn đỏ, Chu Hạ Ninh dừng xe, quay đầu cười nhìn Trang Dực.

Tuy rằng lặn lội đường xa, hưng trên tinh thần Trang Dực sáng láng, không chút nào mệt mỏi nào.

"Vậy em làm lái x echo anh, ta phải trả tiền lương là bao nhiêu đây?" Trang Dực cười thật vui vẻ, đôi mắt đào hoa như tỏa sáng lấp lánh: "Vậy anh phải đem toàn bộ tài sản chấp tay dâng lên. Bằng không làm sao có thể trả đủ tiền lương cho em đây."

Chu Hạ Ninh mím môi cười nhẹ, thấy đèn đỏ phía trước đã chuyển xanh, tầm mắt lại quay về phía trước.

"Sauk hi lấy được giấy phép lái xe em mới thử đi có một lần, anh tốt nhất là đừng có phân tán lực chú ý của em." Chu Hạ Ninh phải báo trước, cô thật sự không tin tưởng khả năng lái xe của mình cho lắm, gương tay vô cùng, ngày hôm qua còn cố ý mượn xe của mẹ để tập luyện hơn một giờ đồng hồ, vừa rồi từ nội thành đi đến sân bay, đi xe chỉ mất có nửa tiếng đồng hồ cô lại đi mất cả một tiếng, may mắn cô tự biết khả năng của bản thân nên cô đã xuất phát từ sớm.

Trang Dực hoảng sợ, nhìn nhìn tình hình giao thông phía trước, cẩn thận đề nghị: "Hay là em dừng xe vào lề đường để anh lái xe cho."

Chu Hạ Ninh liếc nhìn hần qua kính chiếu hậu: "Anh yên tâm đi, em sẽ nghiêm túc lái xe, chỉ là có hơi chậm một chút, khẳng định sẽ đến được nhà anh."

Trang Dực vội vàng ngồi nghiêm chỉnh: "Vậy em tập trung một chút, tập trung một chút!"

Đợi đến khi xe dừng ở chỗ đỗ xe trong chung cư của Trang Dực, hần mới cảm thấy bản thân mướt mồ hôi. Hần hạ quyết tâm sau này bản thân sẽ nhận vai trò tài xế, còn Chu Hạ Ninh vẫn cứ ngoan ngoãn làm hành khách thôi, không cần phải khổ cực như vậy...

Xuống xe, Chu Hạ Ninh bỏ mũ lưỡi trai, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Trang Dực nhìn mái tóc dài xõa tung của Chu Hạ Ninh, tim đập nhanh hơn vài nhịp.

Tính toán thì bọn họ đã tám ngày không gặp nhau ! Lúc này hần mới hiểu câu nói: "Một ngày không gặp như cách ba thu" là như thế nào.

Hai người đến cửa chung cư của Trang Dực, Chu Hạ Ninh quen thuộc mở cửa giúp Trang Dực, vừa mở cửa ra, Trang Dực mới biết hóa ra còn có sự kinh hi thứ hai.

Hần nhìn một bàn đồ ăn, kinh ngạc đến không khép miệng được: "Đều là em làm?"

Chu Hạ Ninh có vẻ lúng túng dòi mắt: "Không phải..." Cô ho nhẹ một tiếng, thành thật khai báo: "Em tới khách sạn Tứ Quý đặt mang về, đều là đồ ăn anh thích."

Câu cuối cùng, cô cố ý cường điệu lên.

Trang Dực nở nụ cười, đặt hành lý xuống, vươn tay ôm lấy người vào trong lòng, cúi xuống hôn một cái.

"Hạ Ninh, anh rất vui về! Em vì anh mà sắp xếp như vậy khiến anh vui vẻ hạnh phúc hơn bất cứ món quà nào khác!"

Chu Hạ Ninh áp sát thân thể vào người Trang Dực, chỉ cảm thấy nhớ thương trong lòng dần chuyển thành quyến luyến rung động, vươn tay ôm lấy eo hần, kiễng chân cắn một cái vào cằm hần.

"Còn vài món ăn em vẫn đang hâm nóng trong phòng bếp, anh chờ một chút." Nói xong, cô đẩy Trang Dực ra chạy thẳng vào phòng bếp.

Trong lòng cảm động ngọt ngào vì hành động của Chu Hạ Ninh, Trang Dực nhất thời động tình muốn ôm hôn người nào đó một chút, để an ủi nỗi khổ tương tư, không nghĩ đến nhất thời không đề ý đã bị Chu Hạ Ninh đẩy lùi hai bước.

Hần không kịp giữ lại, chỉ có thể trở mắt nhìn Chu Hạ Ninh chạy tới phòng bếp, hần cúi đầu nhìn hai tay trống không, cảm thấy lòng thật trống trải.

Hạ Ninh! Ăn cơm không cần nóng vội đâu! Nên thỏa mãn một chút khát vọng khác của anh đã chứ!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Sau Quảng Bá

Mặc kệ cảm giác của Chu Hạ Ninh đối với Phạm Duyệt Tân là như thế nào, hợp đồng đã ký xong, cô cũng không đến mức vì một chút cảm xúc cá nhân mà vi phạm hợp đồng. Nhưng khi cô nhớ tới những lời lúc trước Phạm Duyệt Tân nói với cô ở trường quay ‘Kỳ án tìm kiếm’ cùng với ánh mắt khinh thường kia, thì lại cảm thấy người này có chút khó ở chung.

Chỉ hi vọng Phạm Duyệt Tân có chút đạo đức nghề nghiệp, không đến mức vì chuyện cá nhân mà cố ý gây khó dễ trong công việc. Cô cũng không có sợ hãi, chẳng qua là cô cảm thấy nếu gây ảnh hưởng đến tiến độ công việc thì quá phiền phức rồi.

Trước khi ‘Kê tình nghi’ bắt đầu khởi quay, ‘Kỳ án tìm kiếm’ đã chính thức bắt đầu quảng bá.

Chu Hạ Ninh là diễn viên chính thứ nhất, tất nhiên phải tham dự hành trình quảng bá phim.

Cách một năm cô mới lại đối mặt với phóng viên và truyền thông.

Năm đó, lần đầu tiên cô được diễn một vai tương đối quan trọng nên được theo đoàn phim đi quảng bá, khi đối mặt với phóng viên truyền thông thì rất khẩn trương và lo lắng, khi tham dự các tiết mục giao lưu cũng thật cứng nhắc, phản ứng chậm chạp, cho nên sau này bị đoàn phim ghét bỏ, thậm chí không cho cô tham dự những chương trình giao lưu có tiếng.

Vậy nên, khi cô nhận được nhật trình quảng bá do đoàn phim gửi đến, trong lòng không khỏi cảm thán. Lúc này đã khác kiếp trước, mà cô tất nhiên sẽ không giống như đầu gối ở kiếp trước.

Bởi vì Trang Dực rất coi trọng, cho nên hành trình quảng bá cũng được thất chặt. Cô đương nhiên không biết trong đó cũng có một phần tư tâm của Trang Dực.

Hành trình quảng bá dài thêm một chút là có thể ở bên nhau nhiều thêm một chút nha.

Nơi đầu tiên quảng bá chính là thành phố S lúc trước bọn họ quay phim.

Khi gặp lại đoàn làm phim, Chu Hạ Ninh thật vui vẻ, đoàn phim hòa thuận như thế rất ít gặp. Đương nhiên, trong đó công của Trang Dực, người vừa làm nhà sản xuất vừa là diễn viên chính tuyệt đối không hề nhỏ.

Đoàn làm phim ‘Kỳ án tìm kiếm’ kỳ thật do một tay hấn chọn lựa, tất cả đều là tinh anh trong ngành và có quan hệ không tệ với hấn, tất nhiên nội lực rất mạnh.

Jonh đã lâu không gặp cũng từ Mỹ bay sang, vừa thấy mặt đã ôm Chu Hạ Ninh thật chặt, cô cảm thấy sắc mặt Trang Dực chuyển qua đen sì, trong lòng cũng vui vẻ hơn.

Còn Giả Huân, Chu Hạ Ninh vừa mới gặp mặt thì đã bị giật mình không nhẹ, nghẹn họng nhìn trân trối nói không ra lời.

Giả Huân thì ngược lại, thần nhiên nở nụ cười hỏi: "Thế nào? Đủ kinh hãi chứ?"

Chu Hạ Ninh vội vàng cười lắc đầu: "Tất nhiên không có kinh hãi mà là kinh hi nha."

Cô nhìn có bụng phình to của Giả Huân, thật sự không nghĩ tới cô ấy cũng dám làm ra loại việc này: "Chị chừng nào thì kết hôn? Phải nhớ gửi thiệp mời cho em."

Cô và Giả Huân chưa tới mức thân thiết như khuê mật, lúc trước khi cùng quay phim, hai người lại rất hợp cạ, sau khi chia tay thình thoàng vẫn có liên lạc, nhưng cô không có nghĩ đến Giả Huân mai danh ẩn tích trong giới giải trí hóa ra không phải là chuẩn bị kết hôn mà trực tiếp lược bỏ bớt vài bước để nhảy ngay vào giai đoạn chuẩn bị sinh em bé rồi!

"Bọn chị không phải là người thích náo nhiệt, người trong nhà cũng không hề phản đối, đơn giản là du lịch kết hôn, cho nên cũng không có phát thiệp mời." Giả Huân cúi đầu nhẹ vỗ về bụng: "Đã sáu tháng rồi anh ấy còn không chịu để cho chị đi ra ngoài, mỗi ngày chỉ có mình chị ở trong nhà, cũng có chút ứ ải, vậy nên muốn đi ra ngoài một chút."

“Anh ấy” trong miệng Giả Huân đương nhiên là người yêu lâu năm nay đã thăng cấp thành ông xã của cô ấy.

Đến nay, trong giới chưa có ai biết chồng của cô họ tên là gì, cao thấp ra sao, càng miễn bàn là làm nghề gì.

"Chị giấu thật kĩ, thật sự là chuyên nghiệp!" Chu Hạ Ninh tự nhận là không bằng, trong lòng lại suy nghĩ nên sớm chuẩn bị quà gì cho đứa bé.

Tuy rằng Giả Huân không làm hôn lễ, nhưng phần tâm ý này cô vẫn muốn tặng.

"Chị cũng thật quyết tâm." Chu Hạ Ninh và Giả Huân vừa nói chuyện phiếm vừa cảm thán.

"Con người tới tuổi nên làm cái gì thì nên làm cái đấy. Nếu sớm hay muộn đều phải kết hôn, sớm hay muộn cũng phải sinh con, không bằng thực hiện ngay khi vừa có cơ hội. Sản phụ lớn tuổi sẽ có sự nguy hiểm nhất định, huống chi chị cũng không phải dựa vào nhan sắc và thân thể để ăn cơm." Giả Huân khẽ mỉm cười, vẻ mặt càng dịu dàng hơn.

Trong lòng Chu Hạ Ninh vừa bội phục lại vừa hâm mộ.

Giống như Giả Huân nói, tới tuổi nên làm cái gì thì nên làm cái đấy, nhưng có rất nhiều người lại nghĩ không ra, đợi đến khi suy nghĩ rõ ràng, có lẽ đã không còn đúng thời điểm.

Kiếp trước cô cũng như vậy, vài năm đầu sau khi kết hôn cũng có chút ảnh hưởng tới công tác, nên chưa định có con, nhưng đợi đến khi sự nghiệp đạt chút thành tựu muốn sinh lại chờ mãi vẫn không thấy có. Đương nhiên đến cuối cùng cô lại cảm thấy thật may mắn vì bản thân không có đứa nhỏ.

Đương nhiên cũng không có nói rằng phụ nữ nhất định phải sinh con, chỉ là bản thân cô rất thích trẻ con, sau này tuổi ngày một nhiều, mỗi lần nhìn thấy người khác chơi đùa với con mình cô cảm thấy thật hâm mộ, cô vẫn rất muốn có một đứa con của riêng mình, đứa bé trắng trắng mềm mềm thật đáng yêu nằm trong lòng cô, chỉ cần nghĩ thôi lòng cô đã mềm như nước.

Cô không tự chủ ngừng đầu liếc mắt nhìn Trang Dục, trong lòng có chút chờ đợi.

Đời này, cô cũng được tính là xuôi gió xuôi nước, có nên giống như Giả Huân, tới một thời điểm thích hợp thì kết hôn sinh con? Cô không biết rốt cuộc Trang Dục có phải là lựa chọn đúng đắn hay không, nhưng hiện tại người cô nghĩ đến để kết hôn cũng chỉ có hắn.

Trước khi họp báo bắt đầu, Chu Hạ Ninh tranh thủ đi toilet, còn chưa kịp mở cửa đã thì có một cánh tay từ phía sau ôm lấy, tiếng kinh hãi chưa kịp hét lên đã bị bịt kín miệng.

Lòng ngực áp sát vào lưng cô, bên tai là tiếng cười trầm ấm quen thuộc, điều này đã chứng minh đây là người quen.

"Trang Dục, anh đừng có dọa em như thế nữa!" Chu Hạ Ninh hạ giọng, quay đầu tròn mắt nhìn Trang Dục đang cười đắc ý ở phía sau.

"Em còn nói, vì sao vừa rồi em lại ôm chặt cái tên John kia như vậy?" Trang Dục cau mày, xoay người trong lòng lại, siết chặt trong lòng.

Chu Hạ Ninh vui mặt trong ngực hắn cười cười, còn không quên nhắc nhở: "Anh cẩn thận một chút, đừng làm hỏng tóc của em."

Trang Dục túm lấy cô bắt bình hôn vài cái, lúc này mới không cam tâm tình nguyện thả người ra: "Chút nữa em đừng có đứng cạnh cái tên John đấy nhé!"

"Được được được, đều nghe nhà sản xuất chỉ huy." Chu Hạ Ninh nhin cười, nhìn vẻ mặt khó chịu của Trang Dục: "Anh có ôm người phụ nữ khác thì em cũng không có kháng nghị gì đâu."

Quay phim tránh không được những tình huống như vậy.

Trang Dục nhíu mày, hẳn nghĩ không phải là mình mà là khi Chu Hạ Ninh quay phim tránh không được tình trạng ôm hôn với người đàn ông khác, thậm chí anh em em: "Chúng ta giao ước đi, về sau kịch bản nào có cảnh hôn, cảnh thân mật phải thông báo cho đối phương trước, phải được đối phương đồng ý thì mới được ký hợp đồng." Giọng Trang Dục rất dịu dàng, quả thực là hướng dẫn từng bước từng bước, Chu Hạ Ninh nhin không được bật cười.

Trang Dục nhìn nụ cười của Chu Hạ Ninh, sắc mặt lập tức đen đi: "Em còn cười? Có tin anh tìm người cắt tất cả các cảnh thân thiết trên màn ảnh của em đi hay không?"

Ít nhất là nhắm mắt làm ngơ!

"Ai nha, anh cũng biết em rất giữ gìn mà." Chu Hạ Ninh thấy bộ dạng thẹn quá hóa giận của Trang Dục thì vội vàng cười đồng ý: "Em vốn không có diễn cảnh thân thiết nào cả, em cũng không có ý định đó. Gặp cảnh thể hiện tình cảm sẽ thông báo. Lần trước quay phim, em và Tiểu Điều có cảnh hôn cũng thông báo cho anh rồi còn gì."

Trang Dục thấy Chu Hạ Ninh nhẫn nại để giải thích, trong lòng mới có chút dễ chịu, nhưng trên mặt vẫn còn có chút không được tự nhiên: "Anh cũng cam đoan, về sau tuyệt đối sẽ không quay cảnh thân mật với bất cứ diễn viên nữ nào khác." Hắn nói thật trịnh trọng, cho dù Chu Hạ Ninh vẫn đang cười không ngừng.

Hắn là suy bụng ta ra bụng người. Hắn chỉ cần nghĩ đến việc Chu Hạ Ninh và người đàn ông khác cùng nằm ở trên giường, trong lòng đã khó chịu, cho dù đó chỉ là giả đi chăng nữa, hắn còn chưa được hưởng thụ phúc lợi chung giường với Chu Hạ Ninh đâu, làm sao có thể để cho người đàn ông khác nếm thử trước đây?

Không có cửa đâu!

Hạ Ninh cũng không nguyện ý để hắn và người phụ nữ khác thân mật nhỉ?

"Tất nhiên là ngoài trừ quay cùng với em." Trang Dực lại bổ sung thêm một câu.

"Khi quay phim sao có thể thiếu được tiếp xúc thân thể chứ?." Chu Hạ Ninh liếc xéo Trang Dực một cái, cuối cùng lại nói thêm một câu.

"Anh biết." Trang Dực không tình nguyện mím môi: "Anh chỉ nói đến loại tiếp xúc quá mức thôi. Dù sao sau này khi chúng ta chọn kịch bản đều phải để đối phương cùng xét duyệt."

Trang Dực lại cúi đầu hôn Chu Hạ Ninh một cái, lưu luyến không rời tay: "Anh đi trước, em cũng nhanh lên."

Chu Hạ Ninh cười gật đầu, nhìn Trang Dực biến mất ở góc cửa mới đẩy cửa toilet nữ đi vào, sau đó cô sợ tới mức ngây dại.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Giả Huân nhìn cô cười cười: "Công tác bảo mật của em cũng không tệ nha."

Chu Hạ Ninh rất muốn nói một câu "Chị cũng vậy!", nhưng cuối cùng chỉ có thể co rút khóe môi.

Cô cũng biết trên đời này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, nhưng cô không nghĩ đến gió đã lùa nhanh như vậy.

Giả Huân nhìn Chu Hạ Ninh lấp bắp nói không ra lời, bật cười thành tiếng: "Yên tâm đi, chị sẽ không nói cho người khác biết."

Cô cũng là một người kín tiếng, đối với chuyện tình cảm và sinh hoạt cá nhân đều giữ bí mật, tất nhiên cũng có thể hiểu được vì sao Chu Hạ Ninh không muốn công khai.

Lấy thân phận của Trang Dực và Chu Hạ Ninh, một khi công khai cũng đại biểu cho việc không có lúc nào là không bị theo dõi, bị giám sát xem khi nào thì hai người hẹn hò, xem khi nào sẽ kết hôn, hay xem lúc nào sẽ chia tay.

Giới giải trí quá mức khốc liệt, một tình cảm vừa mới nảy sinh sẽ không chịu nổi nhiều ép buộc như vậy. Chung quy, có mấy ai có thể chịu nổi và đi đến cuối cùng đây.

"Khi quay phim chị đã thấy ánh mắt Trang Dực luôn nhìn em, chỉ là chị cho rằng cậu ta còn đang đi từ từ trên con đường chinh phục, nay xem ra, là chị coi thường cậu ta." Về mặt Giả Huân đầy trêu chọc.

Chu Hạ Ninh không đến mức xấu hổ đỏ mặt, nhưng tâm lý vẫn có chút xấu hổ. Loại gian tình bị người ta phát hiện, ách không phải, là bị bắt gặp chuyện tình cảm, đối với cô vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

"Em yên tâm, tuy rằng chị kết hôn không mời em, nhưng khi em kết hôn chị vẫn sẽ gửi tiền mừng." Giả Huân nở nụ cười, nháy mắt với Chu Hạ Ninh, lúc này mới vui tươi hơn hờ đi ra khỏi toilet.

Chu Hạ Ninh cau mày, trong lòng không ngừng mắng Trang Dực xấu xa!

Cô sẽ nghiêm chỉnh chấn chỉnh: Sau này ở bên ngoài, nghiêm cấm hành động tay chân, nói chuyện lại càng không được!

Sau khi cuộc phỏng vấn ở thành phố S kết thúc, bọn họ lại bay đến thành phố khác để quảng bá, hơn nữa còn tham gia một chương trình giải trí có tiếng trong nước.

Vừa xuống xe, đoàn người Chu Hạ Ninh đã gặp mặt một đoàn khác cũng đến tham gia chương trình, có lần biết nhau nên qua lại chào hỏi.

"Hạ Ninh, không nghĩ đến lại có thể gặp cậu ở chỗ này."

Chu Hạ Ninh đứng từ xa đã nhìn thấy Diệp Duy Mộng yêu kiều dựa vào người Lưu Thiệu Hoa, quá mức kiều ngạo làm cản. Cô khẽ nhún mày, sau đó thân nhiên nói: "Thật trùng hợp."

Lưu Thiệu Hoa tất nhiên là không biết Chu Hạ Ninh, quay đầu nhìn Diệp Duy Mộng hỏi: "Vị này là?"

Về mặt Diệp Duy Mộng ngăn ra, có chút không tình nguyện giới thiệu: "Đây là bạn thời đại học của em, Chu Hạ Ninh."

Lưu Thiệu Hoa khẽ nhún mày, lập tức bừng tỉnh đại ngộ: "À, là con gái của đạo diễn Hạ đúng không? Xin chào, tôi và đạo diễn Hạ là bạn lâu năm với nhau."

Chu Hạ Ninh nhìn tay Luru Thiều Hoa đưa ra, xuất phát từ lễ phép cũng nắm nhẹ một chút, sau đó lập tức rút lại: "Xin chào."

"Không nghĩ đến con gái của đạo diễn Hạ đã lớn như vậy, khi tôi nhìn thấy tin tức đó thì thật sự rất hoảng sợ, cũng khó trách là có người hiểu lầm." Tiếng phở thông của Luru Thiều Hoa coi như đạt chuẩn, hiển nhiên là đã lăn lộn nhiều năm.

Chu Hạ Ninh chỉ cười cười, bởi vì đoàn người Trang Dục đã quay trở lại.

"Hạ Ninh, hôm nay cậu tới tham gia tiết mục gì vậy?" Diệp Duy Mộng liếc mắt nhìn Trang Dục và John một cái, trong mắt lóe lên sự ghen tị, sau đó vừa cười vừa hỏi: "Vòng xoay cuối tuần."

"Hả?" Sắc mặt Diệp Duy Mộng khó coi ngậm miệng lại.

Hôm nay cô ta vốn là cùng Luru Thiều Hoa đến tham gia hoạt động, thật vất vả năn nỉ mới có thể tham gia một tiết mục đêm khuya của đài truyền hình, vậy mà Chu Hạ Ninh lại muốn tham gia chương trình giải trí có tiếng trong nước.

Cô ta vừa tức lại vừa ghen tị.

Rõ ràng cùng là vai nữ chính, dựa vào đâu mà khi muốn tham gia chương trình giải trí, cô ta lại kém Chu Hạ Ninh nhiều cấp bậc như vậy? Dựa vào cái gì chứ?

Thần sắc của nàng có trong nháy mắt vận vẹo, nhìn đến Chu Hạ Ninh đoàn người đi xa, lúc này mới hồi phục tinh thần. Nàng ánh mắt nặng nề nhìn phía trước Chu Hạ Ninh tại đám người vây quanh hạ như ẩn như hiện thân ảnh, cần môi, trong lòng một mảnh phẫn hận.

Vừa rồi ánh mắt Chu Hạ Ninh rõ ràng là khinh thường cô, như vẽ không muốn nhìn thêm! Cô ta dựa vào cái gì mà cao ngạo kiêu căng như vậy? Chỉ là được đầu thai tốt hơn mà thôi! Ai là người cười đến cuối cùng còn chưa thể nói chính xác đâu!

Diệp Duy Mộng quay đầu như có như không cọ cọ thân thể mình lên cánh tay Luru Thiều Hoa: "Anh Luru, chương trình vòng quay cuối tuần kia, khi nào em mới có thể tham gia một lần vậy? Nghe nói trò chơi trong đó đều rất thú vị!"

Luru Thiều Hoa cười nhìn cô ta một cái: "Đừng có gấp, về sau sẽ có cơ hội."

Diệp Duy Mộng then thùng cười cười, mềm mại áp sát vào hán, quay mặt đi thì ý cười lập tức biến mất.

Về sau cái gì chứ? ! Cô ta muốn là ngay hiện tại nha!

Tiết mục vòng quay cuối tuần, kiếp trước Chu Hạ Ninh từng tham gia một lần, mà lúc ấy tuy rằng cũng được tính là diễn viên chính, nhưng vẫn không có danh tiếng gì, khi chơi trò chơi cũng rất cố gắng, đến khi kết thúc còn ngóng trông bản thân trên truyền hình, nào ngờ lại thấy bản thân không có mấy cảnh quay.

Lần này người chủ trì không phải là người cô từng gặp mặt, nhưng vẫn là MC có tiếng trong nước. Lần tham gia này bọn họ có bốn diễn viên chính, Ngô Minh Vệ nói không hiểu mấy chương trình giải trí kiểu này nên không tham gia.

Trong bốn người, danh tiếng của Chu Hạ Ninh là thấp nhất, MC tập trung chủ yếu vào Trang Dục và John, còn Giản Huân bởi vì đột nhiên mang thai nên khiến cho MC tò mò.

Đến khi hai người tạo một tổ để chơi trò chơi thì Trang Dục gọi tên Chu Hạ Ninh: "Tôi không dám tìm chị Huân đâu, bây giờ chị ấy là đối tượng cần được chăm sóc số một mà."

John thua Trang Dục trong trò búa kéo bao nên chỉ có thể tìm một người nữ MC Giáp để phối hợp, còn lại là cặp đôi nam MC và nữ MC chính.

Trò chơi rất đơn giản, Trang Dục trải qua một loạt vật cản, cuối cùng là cổng Chu Hạ Ninh đi qua cầu độc mộc, ai tới điểm cuối trước sẽ là người chiến thắng, tổ nào thua sẽ phải chịu phạt.

Trang Dục xắn tay áo, thể hiện quyết tâm chiến thắng. Hán đứng đó nhìn Chu Hạ Ninh đứng ở đầu cầu gỗ khẽ cười: "Chu Hạ Ninh, em chờ anh đến đón em đi!"

Chu Hạ Ninh cũng nhiễm thái độ nghiêm túc của Trang Dục, bắt đầu có chút khản trương. Đến khi Trang Dục chạy tới đầu tiên, cô lập tức phối hợp nhảy lên lưng hán, ôm lấy hán cổ, ghé vào lỗ tai hán nói: "Trang Dục, cố lên!"

Trang Dục không nói gì, chỉ quay đầu cười, nhìn cô một cái, sau đó cũng không quay đầu mà bước lên cầu gỗ thật dài.

Động tác của hán rất nhanh, cổng Chu Hạ Ninh nhưng đi rất vững vàng, đi trên cầu gỗ như giẫm trên đất bằng, sau đó chạy nhanh đến điểm cuối. Chu Hạ Ninh hoan hô, hán hơi hơi khom người thì từ trên lưng hán trượt xuống, hai người cười liếc mắt nhìn nhau thể hiện chúc mừng.

Nụ cười trên mặt Chu Hạ Ninh chưa thu, quay đầu lại nhìn thấy Giản Huân đứng gần đó đang cười tủm tỉm, trên mặt lập tức phát sốt. Từ lúc bị Giản Huân bắt gặp gian tình, cô luôn cảm thấy ánh mắt Giản Huân nhìn cô đầy trêu chọc...

Khi cô kể chuyện bí mật đã bị phát hiện cho Trang Dực nghe, không nghĩ đến về mặt Trang Dực lại đầy chờ mong nói với cô: "Hay là chúng ta cứ thuận thể công khai đi?"

Chu Hạ Ninh đẩy hẳn ra, chỉ nói một câu: "Chị Huân đồng ý sẽ không nói cho người khác biết, về sau anh hãy an phận một chút."

Lời tuy như thế, nhưng người an phận lại là Chu Hạ Ninh, Trang Dực vẫn không mặt không mũi không biết thu liễm như cũ, có đôi khi Chu Hạ Ninh cảm thấy ánh mắt hẳn quá mức ngang nhiên như là hận không thể để cho toàn thể giới đều biết.

Lúc này đang thu hình cho chương trình, Chu Hạ Ninh cúi mặt, cảm thấy trên mặt hơi hơi nóng lên, chỉ có thể quần bách xoay người, trong lòng lại ngậm mắng: Đã nói tìm người phối hợp cũng đừng cố ý gọi tên cô! Thật đúng là không nghe lời!

Giả Huân đang có thai nên chỉ tham gia vài hoạt động quảng bá cùng đoàn làm phim rồi nghỉ, Chu Hạ Ninh còn đi theo đoàn làm phim tới vài thành phố khác nữa, cuối cùng mới trở về thành phố H.

Đây là trạm cuối cùng của cô, ngày mai cô phải tới đoàn làm phim 'Kẻ tình nghi' để trình diện. John sắp về nước, Trang Dực cũng sắp tới đoàn phim mới.

Đây có lẽ là cuộc gặp gỡ cuối cùng của đoàn phim 'Kỳ án tìm kiếm'.

Nhưng chia tay không có nghĩa là biệt ly, nói không chừng ngày mai ở một nơi khác lại có thể gặp nhau. Chu Hạ Ninh thật chờ mong loại gặp mặt này.

Ngày thứ hai, Chu Hạ Ninh và Tiểu Nhậm mang theo hành lý tới trình diện đoàn làm phim 'Kẻ tình nghi'.

'Kẻ tình nghi' quay chủ yếu ở thành phố H, Chu Hạ Ninh đến báo danh thì Tiêu Điều đã ở đó.

Lần này có hai nam nữ diễn viên chính, 2 nam nhân vật chính đã tới từ sớm, đã thử vài cảnh quay, ngoại trừ Tiêu Điều, nam diễn viên diễn vai cảnh sát là diễn viên phái thực lực Đoàn Thuần.

Nếu Chu Hạ Ninh nhớ không nhầm, Đoàn Thuần năm nay đã 30 tuổi, khuôn mặt chính trực vừa nhìn đã cảm thấy đó chính là người cảnh sát được miêu tả, chính khí đến khó tin, nghe nói trước đây hẳn từng diễn vai cảnh sát một lần, khi đi dạo phố có tên móc túi nhìn thấy hẳn thì bỏ chạy thục mạng, đợi đến khi nghĩ ra Đoàn Thuần chỉ là một diễn viên thì đã bị Đoàn Thuần bắt được.

Nghe nói năm đó Đoàn Thuần tốt nghiệp trường cảnh sát, trước khi tốt nghiệp đã bị công ty giải trí tranh ký hợp đồng, nên mới đổi nghề làm diễn viên, nếu không giới cảnh sát có khi lại có thêm một vị tinh anh.

Chu Hạ Ninh chưa từng tiếp xúc với Đoàn Thuần, chỉ nghe 'giang hồ' đồn đại về hắn, lần này gặp mặt phải quan sát thật kỹ mới được.

Làn da màu đồng khỏe mạnh, ngũ quan chính trực, khi cười thì lộ ra hàm răng trắng, ngũ quan của Đoàn Thuần không quá đẹp trai nhưng tràn đầy hương vị đàn ông, ngay cả giọng nói cũng tràn đầy từ tính trầm thấp.

Gần đây có người tổ chức bỏ phiếu trên weibo: Nam thần tượng mà nữ giới yêu thích nhất. Trong cuộc bỏ phiếu này có tên rất nhiều nam minh tinh, trong đó cũng có Trang Dực và Đoàn Thuần.

Trang Dực còn cố ý mở ra cho Chu Hạ Ninh xem, sau đó giương mắt nhìn Chu Hạ Ninh bỏ phiếu: "Nhanh lên, anh muốn xem em bỏ phiếu cho ai."

Lúc ấy ánh mắt Trang Dực sáng ngời, Chu Hạ Ninh nào dám bỏ cho người khác đâu.

Nhưng cô nhớ rõ, lúc ấy thấy số phiếu của Đoàn Thuần cũng không thấp, Trang Dực đứng thứ nhất, Đoàn Thuần đứng thứ hai hai. Hai người bọn họ là hai nam minh tinh có khí chất hoàn toàn khác biệt, ngay cả Chu Hạ Ninh dù không muốn thừa nhận cũng không được, thường thức ở khoảng cách gần, ngũ quan Đoàn Thuần tuy rằng không hoàn mỹ, nhưng cũng có hương vị riêng, là người khá ưa nhìn.

Chu Hạ Ninh và Tiêu Điều cũng được tính là bằng bè, lúc này gặp lại tất nhiên là vui vẻ, đêm đó hẳn đưa Chu Hạ Ninh và Đoàn Thuần đi ăn cơm ở bên ngoài.

Về phần Vương Vũ Thần lại bị hắn ném ra sau đầu.

"Đây là lần đầu tiên tôi hợp tác với đạo diễn Vương, cô không biết ông ta cao ngạo lạnh lùng như thế nào đâu, tôi mời ông ta ăn cơm còn sợ làm bẩn ông ta ý chứ." Tiêu Điều cắn cắn chiếc dưa, chớp mắt nhìn Chu Hạ Ninh giải thích vì sao không đi nhịn nọt đạo diễn.

Đoàn Thuần nghe vậy lại nở nụ cười: "Một khi đã như vậy, vì sao cậu còn thích trêu chọc đạo diễn Vương đạo?"

Tiêu Điều cười dùng chiếc dưa gõ lên miệng chén không: "Tôi muốn nhìn một chút xem đạo diễn Vương ngoại trừ cái mặt tượng gỗ và biết nhú chân mày ra thì có thể cười hay không?"

Chu Hạ Ninh cười ha ha. Xem ra Tiêu Điều và Đoàn Thuần ở chung cũng không tệ.

Nhưng ngày thứ hai, Chu Hạ Ninh lại không cười nổi.

Phạm Duyệt Tân mang theo một đội trợ lý tham gia đoàn phim ‘Kẻ tình nghi’.

Đây không phải là lần đầu tiên Chu Hạ Ninh quay cùng ngôi sao nổi tiếng, có thể nói, so với Phạm Duyệt Tân còn nổi tiếng hơn. Danh tiếng của Lê Huyền cũng ngang ngửa với cô ta; nhưng Lê Huyền lại ít thể hiện hơn cô ta nhiều, ít nhất sẽ không mang theo một thợ trang điểm, ba trợ lý, năm người tuyên truyền, hai người biên kịch cùng tới.

Những người khác đều có thể lý giải, nhưng Chu Hạ Ninh chịu không nổi nhất là Phạm Duyệt Tân còn mang theo 2 biên kịch. Trong lòng cô lập tức có không ít dự cảm xấu.

Chu Hạ Ninh vừa quay thử vài cảnh, bởi vì Phạm Duyệt Tân đến nên đoàn phim nhất thời có chút nhốn nháo.

Phạm Duyệt Tân mặc một bộ quần áo hàng hiệu, xách chiếc túi hàng hiệu, chậm rãi đi về phía Vương Vũ Thần, cười chào hỏi: "Vương đạo diễn, tôi đã đến."

Vương Vũ Thần đang quan sát mấy cảnh quay thử, nghe vậy cũng không buồn nâng đầu liếc mắt nhìn nói: "Bác Dịch, mang cô ấy đi hoá trang."

Bác Dịch là phó đạo diễn Tổng Bác Dịch, cũng là trợ thủ của Vương Vũ Thần, phụ trách các loại chuyện vặt trong đoàn phim, Chu Hạ Ninh vừa đến cũng là do Tổng Bác Dịch sắp xếp.

Phạm Duyệt Tân hơi biến sắc, nhưng rất nhanh cô ta đã kịp phản ứng, quay đầu nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang lại gần cười nói: "Vậy thì làm phiền anh rồi."

Tổng Bác Dịch đi theo Vương Vũ Thần đã lâu, cũng không phải là chưa từng thấy nữ minh tinh nổi tiếng, khuôn mặt ngăm đen nghiêm túc không quá tươi cười: "Vốn bảo mười giờ sẽ đến, tại sao bây giờ mới có mặt? Từng cảnh quay chúng tôi đều đã có quy định sắp xếp, vừa rồi đạo diễn Vương đã đẩy cảnh quay của cô xuống buổi chiều, cô đi vào bên trong hóa trang trước, sau đó thay trang phục để đạo diễn Vương kiểm tra hiệu quả hình ảnh."

Dù Phạm Duyệt Tân có am hiểu diễn trò, nhưng về âm trầm trên mặt cũng khó có thể che giấu. Cô ta mím môi quay đầu đi nên không nhìn thấy Vương Vũ Thần liếc mắt nhìn cô ta, thu liễm nụ cười, ngẩng đầu bước nhanh về phía phòng hóa trang mà Tổng Bác Dịch chỉ trên đôi giày cao gót mảnh khảnh.

Phía sau cô ta, thợ trang điểm và trợ lý, tuyên truyền xếp thành hàng dài như cái đuôi vợi vàng đuôi theo.

Tiêu Điều đi đến bên cạnh Chu Hạ Ninh, đụng đụng cánh tay cô: "Thật phô trương." Trong giọng nói của hắn mang theo sự trào phúng. Nếu bàn về năng lực, bọn họ đều không kém Phạm Duyệt Tân bao nhiêu, cũng không có phô trương như Phạm Duyệt Tân: "Nhưng có phải cô đã đắc tội với cô ta hay không?"

Trong lòng Chu Hạ Ninh bấn loạn, ngẩng đầu tròn trĩnh mắt nhìn hắn: "Nói lung tung cái gì vậy?"

"Tôi không nói lung tung, vừa rồi khi chúng ta giới thiệu, cô ta căn bản không thèm nhìn cô đến một cái." Tiêu Điều vô tội xòe tay, nhưng đôi mắt lại đảo đảo đầy hống hót: "Aiz, cô mau nói cho tôi biết, làm thế nào cô lại đắc tội cô ta vậy?"

Chu Hạ Ninh nhớ vừa rồi khi Phạm Duyệt Tân mang theo một đoàn người tiến vào, bởi vì Đoàn Thuần đang quay thử với cô nên giới thiệu vài câu. Nhưng Phạm Duyệt Tân cứ như không nhìn thấy cô, không thèm nhìn thẳng.

Nhưng dù cô ta có che dấu thế nào thì khi nói chuyện với Đoàn Thuần lại còn cố tình không muốn để ý đến Chu Hạ Ninh, mà ánh mắt của Tiêu Điều lại rất sắc bén, lập tức đã phát hiện ra chỗ không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Thật Nực Cười

Buổi tối Chu Hạ Ninh gọi điện thoại cho Trang Dục: "Trước kia khi quay phim cô ta cũng như vậy sao?"

Trang Dục trầm mặc một hồi mới mở miệng: "Không phải... Trước kia khi anh quay phim cùng cô ta, nhiều nhất cũng chỉ mang theo ba đến bốn người thôi. Nhưng cũng khá lâu rồi anh chưa quay phim cùng với cô ta." Trang Dục dừng một chút, sau đó mới nói: "Hạ Ninh, có chuyện này anh vẫn chưa nói với em, em có còn nhớ đạo diễn Trần Hoài Trúc của ‘Về nhà’ không? Em đã đi thử vai rồi đó?"

Chu Hạ Ninh giật mình: "Đương nhiên nhớ rõ."

"Kỳ thật lúc đó nhân vật này đạo diễn Trần đã chọn em làm diễn viên chính, nhưng Phạm Duyệt Tân... Thông qua mối quan hệ với đạo diễn Trần để đoạt

vai diễn." Trang Dục chậm rãi nói: "Khi anh biết thì mọi chuyện đều đã định. Anh không biết vì sao cô ta nhắm vào em... Có lẽ là do có quan hệ với anh."

Trang Dục nói rất cẩn thận, hần và Phạm Duyệt Tân là bạn bè nhiều năm, giữa Phạm Duyệt Tân và Chu Hạ Ninh chỉ có mối quan hệ bác cầu duy nhất là hần. Nhưng hần thật sự nghĩ không ra, rõ ràng Phạm Duyệt Tân không có tình yêu nam nữ với hần, nhưng vì sao lại không có phong độ mà nhắm vào Chu Hạ Ninh như vậy.

Chu Hạ Ninh nhất thời không biết nói gì.

"Em đừng hiểu lầm! Tuy rằng trước đây anh có cảm giác rung động với cô ta, nhưng là do khi đó tuổi còn nhỏ, lúc ấy người khác phái có quan hệ tốt nhất với anh chỉ có cô ấy, điều này cũng rất bình thường đúng không?" Giọng điệu của Trang Dục có chút không xác định, sợ Chu Hạ Ninh tức giận ngắt điện thoại: "Anh đã sớm không còn cảm giác gì với cô ta, chỉ vì quen biết đã nhiều năm, cho nên mới coi cô ấy là bạn bè thôi. Đương nhiên, hiện tại ngay cả bạn bè cũng không phải, sau này anh và cô ta cũng sẽ không có liên hệ, thật sự, anh thề!"

Chu Hạ Ninh nghe Trang Dục trình trọng thề, nhìn không được nhếch khóe miệng, nhưng ngoài miệng lại không chịu buông tha: "Hừ, ai biết. Em cũng không thể mỗi ngày đều đi theo anh. Anh nói không có quan hệ thì vì sao cô ta lại đối xử với em như vậy? Em đắc tội với cô ta ở chỗ nào? Hơn nữa, hôm nay ánh mắt cô ta nhìn em giống như em có thù với cô ta vậy. Trang Dục, anh có chuyện gì gạt em phải không?"

"Đương nhiên là không có!" Trang Dục hoảng sợ: "Ngày mai anh xin phép nghỉ tới gặp em nhé? Nếu cô ta có làm cái gì không đúng, anh sẽ giáp mặt nói rõ ràng!"

Chu Hạ Ninh nhún nhún mày: "Anh tới làm cái gì? Đừng, em chỉ tùy tiện nói một chút thôi. Nếu anh thật sự nói gì với cô ta, em cào chết anh!"

"Được được được, tùy tiện thôi, em muốn thế nào thì như thế đấy." Trang Dục vội vàng đồng ý sợ Chu Hạ Ninh ghét bỏ hần lắm chuyện, dừng một chút, hần nói thêm: "Vương Vũ Thần mặc dù là đệ tử đắc ý của Trần Hoài Trúc, nhưng tính cách của hần em cũng biết, hơn nữa... Dù sao, nếu Phạm Duyệt Tân làm gì quá phận, em cũng không cần khách khí. Có chuyện gì anh cũng sẽ bảo vệ em."

Chu Hạ Ninh cúp điện thoại, nhớ tới thái độ ngày hôm nay của Phạm Duyệt Tân, cảm thấy có lẽ Vương Vũ Thần cũng đang rất đau đầu. Diễn viên như vậy, rõ ràng là không dễ đạo diễn vào mắt.

Ngày thứ hai, dự cảm của Chu Hạ Ninh đã trở thành sự thật.

Hôm nay khi cô vừa đến trường quay, đã thấy Tiêu Điều nháy mắt với cô, cô đi qua dùng khẩu hình hỏi: Làm sao?

Tiêu Điều hát hàm về phía đám người của Phạm Duyệt Tân đang đứng nói chuyện với Vương Vũ Thần cách đó không xa, quay đầu nhìn người đến người đi xung quanh, cúi đầu bắt đầu gửi tin nhắn.

Chu Hạ Ninh vội vàng lấy điện thoại di động ra, chỉ chốc lát đã nhìn thấy tin nhắn của Tiêu Điều gửi đến.

Vừa rồi Phạm Duyệt Tân đưa biên kịch tự của mình đi tìm Vương đạo diễn, tôi nghe lén được một chút, hình như là bảo cô ta không hài lòng với kịch bản này, cho nên muốn sửa chữa một chút.

Chu Hạ Ninh nhìn tròn mắt há mồm, ngẩng đầu nhìn Phạm Duyệt Tân cách đó không xa, Vương Vũ Thần bị cô t ache mắt nên không thấy vẻ mặt, nhưng cô có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Vương Vũ Thần.

Vương đạo diễn cũng không phải là đạo diễn nhỏ để có thể tùy tiện thay đổi như vậy, cô ta thật đúng là phách lối mà!

Cô nhắn tin trả lời Tiêu Điều.

Tiêu Điều ngẩng đầu cười cười với cô, nụ cười đầy châm chọc.

Phạm Duyệt Tân chỉ tham gia giới giải trí sớm hơn bọn họ vài năm mà thôi, còn tự coi mình là chị lớn trong giới giải trí hay sao?

Chỉ chốc lát sau Đoàn Thuần cũng đã tới, vẻ mặt hần cũng không quá tốt, đang nói chuyện với trợ lý, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Phạm Duyệt Tân và Vương Vũ Thần.

Chu Hạ Ninh và Tiêu Điều liếc nhìn nhau, trong lòng cũng hiểu Đoàn Thuần đã nghe được tiếng gió.

Đầu mày Chu Hạ Ninh khẽ nhướn, nghe tiếng được tiếng mắt không rõ ràng từ phía bên kia truyền lại. Trong lòng cô có chút tò mò, Phạm Duyệt Tân muốn sửa như thế nào? Chẳng lẽ là muốn lược bỏ bớt vai diễn của mình?

"Chị Hạ Ninh, có người tìm!" Chu Hạ Ninh ngẩng đầu nhìn Tiểu Nhậm cười đi tới, phía sau cô ấy là Lê Huyền.

"Chị họ." Chu Hạ Ninh vui vẻ cười bước nhanh khoác tay Lê Huyền.

"Xế chiều hôm nay chị quay phim gần đây nên thuận tiện ghé thăm em một chút." Khi nói câu này vẻ mặt Lê Huyền vẫn cao ngạo như cũ.

Từ lần trước, sau khi hai người trò chuyện cởi mở, quan hệ cũng tiến triển tích cực, tuy rằng sự thân mật không bằng lúc còn nhỏ, nhưng rốt cuộc vẫn đã khôi phục tình cảm chị em tốt.

"À, mẹ chị làm điểm tâm." Lê Huyền buông hộp đồ ăn trong tay, quay đầu quan sát một chút, sau đó khẽ cau mày liếc mắt nhìn, cầm hắt về hướng Vương Vũ Thần hỏi: "Xây ra chuyện gì?"

Chu Hạ Ninh nhìn đám người Phạm Duyệt Tân mang đến, lôi kéo Lê Huyền ngồi xuống bên cạnh, sau đó nói nhỏ bên tai cô: "Nghe bảo cô ta muốn sửa kịch bản, tìm Vương đạo diễn bàn bạc lại."

Lê Huyền nhún mày, khẽ nhếch khóe môi như cười như không, vẻ mặt châm chọc nói: "Thật nực cười."

Chu Hạ Ninh xi một tiếng nở nụ cười.

Chị họ của cô cao lãnh như vậy, đáng yêu chết mất thôi!

Nếu so về cạo ngạo thì Phạm Duyệt Tân đã thua Lê Huyền cả một cấp, trông rất kém cỏi.

Tiêu Điều cũng lại đây chào hỏi, nghe được đánh giá của Lê Huyền cũng nở nụ cười: "Chị Huyền nói thật chưa!" Nói xong giờ ngón tay cái vói Lê Huyền.

"Mọi người cứ để cô ta nháo loạn như vậy?" Lê Huyền trừng mắt nhìn Chu Hạ Ninh, đứng bật dậy bước nhanh tới đó.

Chu Hạ Ninh cùng Tiêu Điều nhanh chóng trao đổi ánh mắt, cũng vội vàng đi theo qua.

Lê Huyền và Vương Vũ Thần từng hợp tác qua vài bộ phim, cũng có giao tình với Vương đạo diễn.

Lê Huyền đi đến bên cạnh, mấy người đó đang nói chuyện thật hăng, hoàn toàn không chú ý đến cô, cô vỗ tay xuống mặt bàn bên cạnh, nháy mắt "Ba" một tiếng, cả đám người đang thảo luận sôi nổi đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Sau đó, Chu Hạ Ninh nhìn thấy vẻ mặt vốn đang cau có không kiên nhẫn của Vương Vũ Thần liếc nhìn thấy Lê Huyền thì hòa hoãn lại.

Cô rất có hứng thú nhún mày, ánh mắt liếc nhìn về mặt chị họ nhà mình rồi lại chuyển qua vẻ mặt của Vương Vũ Thần.

Lúc này, sự quan tâm của cô không phải là kịch bản sẽ bị thay đổi thành cái dạng gì, mà là mấy lời Trang Dục từng lo lắng nhắc tới.

Nói hán và Lê Huyền không hề có quan hệ, cùng lắm chỉ là trao đổi bí mật thôi. Nếu cô ấy dám để lộ bí mật, anh cũng sẽ bật mí ngay.

Lúc ấy Lê Huyền tìm cô ăn cơm, Trang Dục chơi xấu bám dính, sau đó bị Chu Hạ Ninh tung chưởng tách ra, lúc ấy Trang Dục ai oán nói như vậy, khi đó Chu Hạ Ninh sốt ruột muốn đi nên cũng không có truy cứu sâu.

Nhưng vừa rồi, rõ ràng cô đã nhìn thấy sự kinh ngạc vui vẻ xuất hiện trên khuôn mặt luôn luôn trấn định, lạnh lùng cao ngạo của Vương đạo diễn.

Kinh ngạc vui vẻ? Là bởi vì thấy Lê Huyền?

"Vương đạo diễn, hôm nay mọi người không quay phim sao? Không quay thì tôi và Hạ Ninh sẽ đi dạo phố." Tư thái của Lê Huyền không đổi, ánh mắt tùy ý liếc Phạm Duyệt Tân, sau đó nhìn Vương Vũ Thần.

"Lập tức sẽ quay." Vương Vũ Thần vội vàng nói.

"Nhưng tôi nghe nói kịch bản còn chưa bàn bạc xong. Đã muốn quay phim, kịch bản còn chưa hoàn thiện, anh đang đùa tôi sao?" Lê Huyền không chút khách khí đối với Vương Vũ Thần.

"Lê Huyền, tôi đang thảo luận chuyện kịch bản với Vương đạo diễn, chuyện này là chuyện cơ mật của đoàn phim chúng tôi, cô có thể tránh đi một chút được không?" Phạm Duyệt Tân cau mày nhìn Lê Huyền.

Cô ta và Lê Huyền mặc dù cùng một công ty, nhưng vẫn không hợp nhau, bình thường khi đối mặt với truyền thông đều giả vờ tươi cười.

Không ai có thể chấp nhận trên một địa bàn lại có hai chị cả.

"Phạm Duyệt Tân, từ lúc nào cô lại kiêm chức biên kịch nữa vậy? Tôi thật không biết đấy." Lê Huyền nở nụ cười, ánh mắt lạnh lùng.

Đám bắt nạt em họ cô? Cũng không hỏi thăm một chút xem Lê Huyền cô là người bao che khuyết điểm như thế nào ư?

Phạm Duyệt Tân hừ lạnh một tiếng, không có ý định dây dưa với Lê Huyền, chỉ quay đầu nhìn Vương Vũ Thần nói: "Vương đạo diễn, ý của tôi chính là như vậy, kịch bản có vấn đề, tôi không thể diễn."

"Kịch bản không thể sửa." Vương Vũ Thần không nhượng bộ Phạm Duyệt Tân chút nào, vẻ mặt càng ngày càng không kiên nhẫn.

Nói thật, ngay từ đầu nhân vật này hán không hề chọn Phạm Duyệt Tân, chỉ là cô ta chủ động tới cửa xin diễn, cộng thêm mối quan hệ với sư phụ, cho nên mới sửa đổi nhân vật cho hợp với cô ta.

Nhưng hẳn thật sự không nghĩ đến, Phạm Duyệt Tân dĩ nhiên lại là một diễn viên ngạo mạn như vậy. Có lẽ cô ta ăn chắc hẳn vì nể mặt sư phụ mà nhượng bộ cô ta hay sao? !

Hắn nhìn Lê Huyền đang mắt lạnh trừng hắn, trong lòng càng thêm không kiên nhẫn: "Tôi là đạo diễn, tôi quyết định. Nếu cô cảm thấy kịch bản này cô không thể diễn, tôi có thể tìm người khác diễn."

Lời này của Vương Vũ Thần có chút nghiêm trọng. Ý của hắn là nếu Phạm Duyệt Tân tiếp tục gây sự hắn sẽ không ngại đổi người.

Phạm Duyệt Tân nghẹn khí ở yết hầu, tức giận đến mức sắc mặt cũng có chút thay đổi.

Lê Huyền lại cười lạnh: "Đứng nha, tôi đang muốn diễn đây, hay là chị Phạm bỏ đi để tôi nhật lại vậy?"

Cô nói nửa thật nửa giả, về mặt Phạm Duyệt Tân càng thêm khó coi.

Biên kịch bên cạnh cảm kịch bản mới in ra không biết phải làm sao, cảm thấy tập giấy trên tay nặng tựa ngàn cân.

Cô cũng chỉ là nhận tiền làm việc mà thôi, không có quan hệ gì hết a!

"Diễn hay không diễn? Nói một tiếng đi, đừng làm chậm trễ thời gian của tôi." Vương Vũ Thần không còn kiên nhẫn, cầm kịch bản trong tay ném lên trên bàn.

Phạm Duyệt Tân cắn răng, chịu đựng nỗi xấu hổ và giận dữ ở đáy lòng, quay đầu đi vào phòng trang điểm riêng giành cho cô ta.

Cô ta nổi giận dùng dùng bỏ đi, trợ lý của cô ta đỏ mặt cúi đầu giải thích với Vương Vũ Thần: "Vương đạo diễn, thật xin lỗi, chị Phạm tỷ cũng là muốn tốt hơn thôi, anh cũng biết cô ấy đối với công việc đều rất chuyên nghiệp."

Lê Huyền vốn còn muốn châm chọc thêm vài câu, nhưng lại nghĩ trợ lý của Phạm Duyệt Tân là vô tội, nói cho cùng cũng rất đáng thương, cô đã sớm nghe thấy người trong công ty oán giận Phạm Duyệt Tân, người làm việc bên cạnh chắc cũng không dễ chịu gì.

Cô khinh thường bĩu môi.

Mỗi lần đều diễn về hiền lương thực đức, nhưng không thể nào che dấu nổi cái đức hạnh vốn có, nghe nói khi tâm tình cô ta không tốt còn thích xả giận lên người trợ lý bên cạnh!

Người bốn phía dần tan đi làm việc của mình.

Vương Vũ Thần cúi đầu sửa sang lại kịch bản, khoe miệng lại nhẹ nhàng giật giật hỏi nhỏ: "Đến đây lúc nào?"

Lê Huyền quay đầu liếc hắn một cái: "Tôi tìm em họ em." Nghĩ nghĩ, cô thấp giọng nói: "Đã nói với anh rồi, đừng để người ta bắt nạt em họ em!"

Vương Vũ Thần ngẩng đầu lơ đãng đánh giá: "Em không đến, anh cũng không đồng ý."

Lê Huyền lúc này mới hài lòng cười cười: "Vương đạo diễn quấy rầy rồi."

Nói xong, cô thoải mái bước về phía Chu Hạ Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Thật Là Uy Phong

"Chị họ uy phong quá!" Chu Hạ Ninh kéo tay Lê Huyền cười nói.

Lê Huyền vươn ngón tay trắng nõn ấn trán cô: "Em thật có tiền đồ, Phạm Duyệt Tân thì tính là cái gì, thế mà em lại không dám trấn áp cô ta?"

"Hắc hắc, không thể so với chị họ." Chu Hạ Ninh quay đầu lơ đãng liếc mắt nhìn Vương Vũ Thần ở phía sau còn chưa rời mắt khỏi họ, gật đầu cười với hắn.

Cô và Tiêu Điều đều thống nhất ý kiến là Vương Vũ Thần sẽ không nhượng bộ Phạm Duyệt Tân.

Bọn họ đều đã hợp tác với Vương Vũ Thần, hẳn không phải là một người có thể dễ dàng thỏa hiệp, nhất là trên vấn đề công việc. Chu Hạ Ninh nhớ rõ, năm trước quay < Tam quốc truyện > ngay cả Lê Huyền hẳn cũng không mấy may mắn, mà hiện tại yêu cầu của Phạm Duyệt Tân còn có chút quá đáng.

Sửa kịch bản không phải là chuyện đơn giản như vậy, chỉ thay đổi một chút lời thoại trong kịch bản, vấn đề không lớn, cũng thật bình thường, nhưng nhìn thái độ của Phạm Duyệt Tân, chỉ sợ không phải chỉ sửa một vài chỗ. Như vậy sẽ quấy rầy toàn bộ sắp xếp của đoàn phim.

Vương Vũ Thần đồng ý mới là lạ. Một khi đã như vậy, bọn họ cần gì phải để ý chứ, không thấy Đoàn Thuần tuy rằng không vui nhưng cũng không hề tiến lên nha.

Đương nhiên, Chu Hạ Ninh so với Tiêu Điều thì cũng dễ ý hơn một chút. Phạm Duyệt Tân nói như thế nào cũng là ai kia của Trần Hoài Trúc, Vương Vũ Thần có lẽ sẽ ít nhiều để cho chút mặt mũi, nếu cô và Tiêu Điều là người cố gắng tranh thủ, rồi cùng Phạm Duyệt Tân đối chất, Vương Vũ Thần sẽ thực khó xử.

Lê Huyền vốn tính đến thăm quan, nay thấy Phạm Duyệt Tân lớn lối như thế thì đơn giản ngồi ở một bên không đi nữa.

"Chị quay buổi chiều, em cứ diễn đi, chị ngồi ở đây nhìn." Lê Huyền nâng mày, liếc xéo Phạm Duyệt Tân bên cạnh.

Chu Hạ Ninh nhìn cười, gật gật đầu: "Chị, chị thật tốt quá!"

Lê Huyền là muốn dè ép thế trận cho cô, cô đều hiểu.

Vương Vũ Thần có chút mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng: "Được rồi, mọi người tập trung."

Chu Hạ Ninh hóa trang xong, thoạt nhìn thần sắc khá tiêu tụy, ánh mắt lại mỉm cười liếc nhìn Vương Vũ Thần vừa quay mặt đi.

Sáng hôm nay Chu Hạ Ninh muốn quay thử một đoạn trước rồi mới chính thức diễn, cô là vợ của kẻ tình nghi, Phạm Duyệt Tân là nữ cảnh sát. Một người kinh hoàng sợ hãi, một người nôn nóng chính khí. Đoàn phim ở trong studio dựng một phòng thẩm vấn nhỏ, ánh sáng ấm đậm, đối với những người chột dạ thêm vài phần uy hiếp.

Trước khi quay, Chu Hạ Ninh nhìn Lê Huyền im lặng ngồi bên cạnh, cười với cô ấy, sau đó hai tay giao nhau đặt trên bàn nhỏ để thẩm vấn, cúi thấp đầu, ánh sáng che khuất nét mặt của cô.

Vương Vũ Thần nghiêm túc ngồi theo dõi trước máy quay, xem xét bối cảnh trong màn ảnh.

Phạm Duyệt Tân đứng ở bên ngoài cánh cửa của bối cảnh, chỉ cần vặn mở tay cầm, sẽ thấy Chu Hạ Ninh ngồi trong phòng thẩm vấn.

"action!"

Tiếng Vương Vũ Thần trầm thấp vang lên, cách một tiếng: Cảnh tám ‘ kẻ tình nghi’ lần thứ nhất."

Chu Hạ Ninh vẫn cúi đầu như cũ, hai tay siết chặt, mấy ngón tay ngẫu nhiên nhúc nhích vài cái.

Căn phòng im lặng, cửa đột nhiên bị mở ra, Chu Hạ Ninh như bị kinh sợ ngẩng mạnh đầu nhìn qua, ánh mắt ửng đỏ, có vẻ mỗi một lại sợ hãi.

Một bộ cảnh phục phẳng phiu nghiêm trang Phạm Duyệt Tân mặc lại thêm vài phần quyền rũ, ánh mắt Chu Hạ Ninh sắc bén lập tức nhìn ra cô ta có chỉnh sửa quần áo.

Lần trước quay ‘ kỳ án tìm kiếm’ cô cũng đã mặc cảnh phục, dù là lần đó hay là lần này, nghe nói đều nghiêm khắc chế tác dựa theo cảnh phục chính quy, cô có thể nhìn ra, Phạm Duyệt Tân đã chiết eo gọn vào, vạt áo cắt ngắn một chút, mà cổ áo lại dễ sâu hơn.

Cô nhớ đến trợ lý của Phạm Duyệt Tân thường xách cái túi thật lớn, chắc là trợ lý chuyên trang phục trong truyền thuyết đây mà, trong lòng không khỏi lưu luyến.

Quả nhiên là toàn năng a! Khó trách, vài lần gặp gỡ Phạm Duyệt Tân ở kiếp trước, trợ lý của cô tat hay đổi liên tục. Với lượng công việc như vậy, để có được bộ cảnh phục này thì chắc rằng tối qua đã thức cả đêm không ngủ.

"Nghe rõ không?" Phạm Duyệt Tân đi tới, không ngồi xuống mà chỉ đứng trước bàn nhỏ, gõ gõ ngón tay, giọng nói trong căn phòng yên ắng có vẻ thật đột ngột.

Trước máy quay, đầu mày của Vương Vũ Thần không tự chủ nhíu lại.

Chu Hạ Ninh cắn môi, hai tay siết thật chặt: "Không thể nào... A Phong sẽ không làm chuyện vi phạm.."

Tiếng nói của cô khẽ run, nghe vào tai lại tạo cảm giác thiếu đi sự tin tưởng.

Phạm Duyệt Tân châm chọc gật gật khoe miệng: "Sẽ không làm chuyện phạm pháp? Không chỉ cướp xe chó tiền, còn giết một người bảo vệ, trên tay hẳn có súng, quả thực là nghèo mà còn hung ác, cô cần phải phối hợp với chúng ta, nói cho chúng tôi biết hắn ta ở nơi nào!"

Trước máy quay, hốc mắt Chu Hạ Ninh nháy mắt đỏ hơn, đôi mắt hạnh đen trắng rõ ràng chậm rãi tràn đầy nước mắt, ánh mắt càng đau khổ ai oán lại càng đậm đậm đáng yêu. Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng không để nước mắt rơi xuống.

"A Phong không phải loại người như vậy... Anh, anh ấy tuyệt đối không giết người, anh Đào vẫn luôn chiều cố anh ấy, anh ấy sẽ không giết anh Đào!" Chu Hạ Ninh mím chặt môi, kiên quyết không tin.

Phạm Duyệt Tân bị thái độ kháng cự không hợp tác của Chu Hạ Ninh chọc chọc nhưn mảy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm cô, hừ lạnh một tiếng: "Hiện tại chúng có vô cùng xác thực, không phải cô tùy tiện nói xạo hai ba câu là được. Cô tốt nhất nên ngoan ngoãn phối hợp với chúng tôi, bằng không chúng tôi sẽ có biện pháp khiến cô phải mở miệng!"

Đáy lòng Chu Hạ Ninh hơi kinh ngạc, hôm nay Phạm Duyệt Tân hạ quyết tâm không diễn theo kịch bản sao? Không chỉ thay đổi lời kịch mà ngay cả cảm xúc cũng không giống với kịch bản.

Dựa theo kịch bản miêu tả, Phạm Duyệt Tân diễn vai nữ cảnh sát Ngô Tịnh có thái độ đồng tình với Giả đồng, mà không phải dùng thái độ bức người như này.

Nhưng Vương Vũ Thần không kêu "Cát", cô cũng chỉ có thể thu lại cảm xúc, tiếp tục diễn theo kịch bản.

Chu Hạ Ninh mím môi, vẻ mặt lờ đờ xuất hiện sự quật cường kì lạ: "Tôi không biết. Anh ấy vẫn chưa về qua nhà."

"Cô!" Phạm Duyệt Tân tức đến mức mở to mắt.

"Cát!" Vương Vũ Thần gắt gao cau mày, chậm rãi đứng lên.

Chu Hạ Ninh buông lỏng thần thái, lưng tựa vào lưng ghế nhỏ phía sau.

"Phạm Duyệt Tân, cô không có đọc kịch bản sao?" Vương Vũ Thần vừa mở miệng đã không cho Phạm Duyệt Tân mặt mũi, một bàn tay cầm lấy kịch bản từ tay phó đạo diễn bên cạnh: "Cần tôi đọc từng câu từng từ cho cô nghe không?"

Phạm Duyệt Tân nghe vậy, cảm thấy vừa xấu hổ vừa giận dữ, nắm chặt tay nói: "Vương đạo diễn, tôi đã nói rồi, kịch bản này có vấn đề, nếu anh không đồng ý cải biên lại, vậy tôi tôn trọng ý kiến của anh. Nhưng mấy lời thoại kia tôi cảm thấy thật sự có vấn đề, không thể không sửa."

"Vừa rồi tôi hướng dẫn diễn cô cho là tôi đang đánh rắm sao?" Vẻ mặt Vương Vũ Thần lạnh đi vài phần, đáy lòng bức tức càng nhiều.

Quả nhiên, đầu hần bị lừa đã mới có thể đồng ý cho Phạm Duyệt Tân diễn vai Ngô Tịnh. Diễn viên tự cho là đúng như vậy chỉ có loại đạo diễn không có cá tính mới nguyện ý nhận.

Nữ minh tinh có tiếng thì làm sao? Có chút danh tiếng lại tưởng mình là chúa tể? Không thể diễn thì trong mắt hần đều là đồ bỏ đi, còn không bằng con sâu lông!

Lê Huyền ngồi ở một bên, rất có hứng thú nhưn mi nhìn, trong ánh mắt lộ ra ý cười.

Phạm Duyệt Tân cảm thấy bản thân chưa từng bối rối như vậy, toàn bộ người trong tổ kịch bản đều lặng lẽ nhìn cô ta và Vương Vũ Thần, mà lời nói của Vương Vũ Thần lại không hề khách khí như vậy, cứ như cô ta là một diễn viên vô danh tiểu tốt không có kỹ xảo biểu diễn.

Từ khi có danh tiếng trong giới giải trí, cô ta đã rất lâu không có loại cảm giác mất mặt như thế này.

"Vương đạo diễn, nhân vật này là một người cảnh sát, không có đạo lý đối xử ôn hòa với người nhà của một kẻ phạm tội như vậy, tôi cảm thấy giọng điệu bèn nhọn một chút mới có khí thế." Phạm Duyệt Tân không chút nhượng bộ, ôm tay nhìn Vương Vũ Thần.

"Cha của Ngô Tịnh năm đó là bị cảnh sát hàm nghi oan uổng mà chết, sau khi lớn lên làm cảnh sát, cô ấy đã thể là không oan uổng người tốt, lời thoại vừa rồi của cô là sao? Có biện pháp khiến cô mở miệng? Cô định dụng hình sao? Cô có từng suy xét tâm tư và suy nghĩ của nhân vật hay không?" Vương Vũ Thần bị chọc tức đến bật cười, tuy rằng đang cười nhưng so với nhưu mảy còn nghiêm túc hơn, bây giờ dù khỏe mỗi khế nhếch nhưng thoạt nhìn càng không có tình người.

Phạm Duyệt Tân cắn môi, thật vất vả nhịn không nói ra cái câu: "Cho nên tôi mới nghĩ thay đổi kịch bản, đây căn bản rất không hợp lý".

Đây là lần đầu tiên cô ta và Vương Vũ Thần hợp tác, bình thường cũng đã nghe nói hần rất nghiêm túc trong công tác, lại không nghĩ đến hần lại không hề biết đến giao tình báo đáp, hần có còn nhớ cô ta là do Trần Hoài Trúc giới thiệu hay không? Đã vậy còn làm quá khiến cô ta không xuống đài được?

Trên tay cô ta còn có rất nhiều kịch bản đấy, sở dĩ chọn trúng bộ phim này của Vương Vũ Thần cũng là bởi vì có Chu Hạ Ninh. Không cùng một vị trí, tốt xấu không rõ ràng, nhưng chỉ cần cùng xuất hiện trên màn ảnh, tất cả mọi người sẽ nhìn ra sự chênh lệch của cô và Chu Hạ Ninh. Nữ minh tinh có thực lực gì chứ? Chị là dựa vào ba cô ta để lấy danh tiếng thôi.

Cô ta đã gặp rất nhiều đời thứ hai của các minh tinh có tiếng, làm sao có thể so sánh với người đi lên từ con số không như cô ta?

Wương Vũ Thần chịu đựng tức giận trong lòng, đến cùng vẫn là nhớ tới mấy lời của thầy, ngẩng đầu liếc Phạm Duyệt Tân một cái: "Chờ đến khi cô học thuộc lòng lời thoại chúng ta sẽ quay tiếp. Hiện tại quay cảnh thứ hai."

Chu Hạ Ninh ngăn người nhìn Vương Vũ Thần không kiên nhẫn phẩy tay, toàn bộ đoàn phim lại bắt đầu chuyển động, cô vội vã đi hoá trang thay quần áo.

Cảnh thứ hai của ngày hôm nay là do cô và Tiêu Điều diễn.

Trợ lý Tiểu Tâm lại gần Phạm Duyệt Tân: "Chị Duyệt Tân..."

Phạm Duyệt Tân như không nghe thấy lời trợ lý gọi, cô ta có thể nghe thấy nhân viên công tác bên cạnh và diễn viên quần chúng đang bàn luận xôn xao, cô ta hung hăng cắn răng.

Thật tốt, Vương Vũ Thần! Hắn khiến cô ta nhớ lại thời điểm bắt đầu nghiệp diễn, đạo diễn không kiên nhẫn mắng cô ta không có đầu óc! Loại xấu hổ nhục nhã kia cô ta vẫn còn nhớ tới tận hôm nay!

Tất cả mọi người đều có nhiệm vụ riêng. Chu Hạ Ninh cũng đã thay đổi quần áo, ánh mắt Phạm Duyệt Tân nặng nề nhìn chòng chọc cô rất lâu, sau đó mới đi đến chỗ nghỉ của cô ta, nhắm mắt lại.

"Chị, Vương đạo diễn thật tốt, rất uy phong nha." Chu Hạ Ninh vốn muốn nói "thật hung dữ", nhưng cuối cùng lại sửa lời.

"tất nhiên." Lê Huyền hát cảm lên, quay đầu liếc mắt nhìn Vương Vũ Thần đang bận rộn, trong nháy mắt ánh mắt ôn nhu như nước.

Đây là lần đầu tiên Chu Hạ Ninh nhìn thấy vẻ mặt như vậy của Lê Huyền, cô ho nhẹ một tiếng, Lê Huyền quay đầu nhìn lại: "Chị, chị về sớm một chút mới tốt, chỗ này của em cũng không có chuyện gì nữa." Cô dừng một chút mới nói tiếp: "Chị nhìn Vương đạo diễn như thế nào có ai dám xằng bậy chứ."

Lê Huyền suy tư một lát mới gật gật đầu: "Được rồi, chị đi về trước." Cô vừa nói xong, do dự nhìn Vương Vũ Thần một chút lại nói: "Chị đi chào một tiếng."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Chương 64

Lê Huyền muốn đi, Chu Hạ Ninh liếc mắt nhìn ra bên ngoài: "Trời mưa."

Lê Huyền cau mày, nhìn mưa tí ta tí tách càng rơi càng lớn. Hôm nay cô một mình đi thăm Chu Hạ Ninh, vừa rồi trợ lý tới đón cô.

"Vương đạo diễn bảo tôi tiễn cô một đoạn đường." Tổng Bác Dịch cầm chìa khóa trên tay đi tới, "Cô ở cửa chờ một chút, tôi ra bãi đỗ xe lái xe tới."

"Cám ơn anh." Chu Hạ Ninh quay đầu cười ngọt ngào, hơi hơi nheo mắt quay đầu nhìn về phía Vương Vũ Thần và Lê Huyền: "Chị, chị đi nhanh đi."

Lê Huyền quay đầu lại, gật gật đầu: "Chị đi đây. Em có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho chị."

Chu Hạ Ninh phát tay tiễn Lê Huyền đi, quay đầu lại thì thấy ánh mắt cực kỳ nghiêm túc của Vương Vũ Thần, nheo mắt cười cười.

Cho nên, bây giờ cô lại có thêm một người anh rể sao?

Đến buổi tối, việc Phạm Duyệt Tân muốn sửa kịch bản đã lưu truyền khắp nơi.

Cô ta lúc ấy giận dữ bỏ đi nhưng vẫn để lại cho Vương Vũ Thần một bản kịch bản đã sửa chữa, cũng không biết là bị ai cầm đi, một truyền hai, hai truyền bốn, rất nhanh toàn bộ đoàn phim đều biết.

"Chị Hạ Ninh, chị nhìn cô ta cũng quá phận rồi, gần như lược bỏ rất cảnh quay của chị." Lộ Đan theo Chu Hạ Ninh được một thời gian, cũng dần dần tinh ranh, giọng nói không hề giống nhỏ như muỗi kêu nữa.

Chu Hạ Ninh ngồi trên giường trong phòng, vừa tắm rửa xong tóc còn ướt, cô đẩy hưng trí liếc nhìn qua phần kịch bản đã bị sửa mà Lộ Đan lấy được từ mấy người trong đoàn, vẻ mặt thật bình tĩnh.

Giống như Lộ Đan nói, Phạm Duyệt Tân bảo biên kịch của cô ta lược bỏ gần hết đất diễn của cô, cô hoàn toàn biến thành diễn viên thứ chính dùng để trang trí.

Đương nhiên không chỉ có như thế, mấy chỗ cô và Đoàn Thuần diễn chung cũng bị cô ta xóa bỏ sửa thành của mình.

Chu Hạ Ninh lắc đầu cười.

Thật là đắc ý vênh vao.

Có lẽ cô ta cảm thấy cô ta là nữ minh tinh hot đến mức chạm tay là có thể bóng trong giới giải trí, Vương Vũ Thần lại là học trò cưng của Trần Hoài Trúc, cô ta đã đạt đến cảnh giới muốn làm gì thì làm .

"Chị Hạ Ninh, vì sao chị không tức giận chứ?" Lộ Đan nghi ngờ nhìn Chu Hạ Ninh: "Em sắp tức chết rồi!"

"Có cái gì mà tức giận , không phải cô ta không đạt được hay sao." Chu Hạ Ninh cười tùy ý ném tập kịch bản bị sửa linh tinh tán loạn lên mặt bàn: "Em tức giận như vậy chỉ tự thiệt thân thôi."

Huống hồ, ấn tượng của Vương Vũ Thần đối với Phạm Duyệt Tân đã kém tới cực điểm , chỉ cần có người có ý động tay động chân, ngày mai tin tức về Phạm Duyệt Tân sẽ thành đầu đề lớn trên mọi mặt báo.

Chu Hạ Ninh thăm nghĩ mặc kệ hỗn loạn thế nào cũng phải giữ một cái đầu thông minh bình tĩnh mới được.

Vì Phạm Duyệt Tân nên cô nhớ đến Giang Quân Diệu.

Chị Đỗ khi gọi điện thoại tới nói với cô lịch trình công việc cũng có nhắc tới Giang Quân Diệu. Khoảng thời gian trước, Diệp Duy Mộng đã thông qua thanh toán vi phạm hợp đồng mà kết thúc hợp đồng với công ty Hạo Thần. Nghe nói trước mắt không tính ký với bất cứ công ty đại diện nào mà tính tự mình thành lập công ty riêng.

Chỗ dựa của cô ta đương nhiên chính là Lư Thiệu Hoa . Nhưng Chu Hạ Ninh còn nhớ, trong vài năm Lư Thiệu Hoa tiến quân vào thị trường đại lục, vốn vụn 10 năm thay đổi ít nhất ba người bạn gái. Mỗi một người khi còn đương vị, hần ta đều dùng tài lực và nhân lực để nâng cao, đến khi phải rời bỏ cương vị tất cả đều là tay trắng.

Chu Hạ Ninh đã có thể tưởng tượng kết cục sau này của Diệp Duy Mộng, leo càng cao ngã sẽ càng đau. Đặc biệt, ngoài trừ nhan sắc bên ngài Diệp Duy Mộng cũng chỉ có hai bàn tay trắng.

Về phần Giang Quân Diệu, cô ta háo loạn muốn kết thúc hợp đồng với công ty, nhưng cô ta giống như Chu Hạ Ninh đều cùng ký loại hợp đồng 10 năm với công ty. Muốn kết thúc hợp đồng, lại không có chỗ dựa tài lực như Diệp Duy Mộng chống đỡ, nói dễ hơn làm?

Ngày thứ hai khởi quay không khí thay đổi rõ rệt.

Tiêu Điều nháy mắt với Chu Hạ Ninh, hai người vụng trộm đi đến một góc bàn luận xôn xao.

"Cô có nghe nói chuyện gì không? Cô ta lược bỏ vai diễn của chúng ta thực nhiều, thật không biết cô ta nghĩ như thế nào nữa ." Tiêu Điều tròn mắt nhìn Phạm Duyệt Tân phía xa xa.

Chu Hạ Ninh cũng nhỏ giọng trao đổi với Tiêu Điều.

"Tôi có xem qua kịch bản , anh còn tốt, thậm chí là tôi với Đoàn Thuần, bị sửa đến rối tinh rối mù."

Tiêu Điều lặng lẽ cười: "Ai bảo hai người tranh đất diễn với cô ta nhiều nhất làm chi?"

Chu Hạ Ninh liếc mắt xem thường hần: "Cái này có gì mà đắc ý ?"

"Nhưng cũng may mắn vì đó là Vương đạo diễn." Tiêu Điều nghiêm chỉnh nói: "Trước đây tôi cũng gặp vài trường hợp như vậy rồi, tự mình dẫn theo tổ biên kịch, ngày thứ hai thì ném một bản kịch bản cho đạo diễn, để cho hần thay đổi kế hoạch quay lại một lần nữa."

Tiêu Điều nói đó là khi hần vừa mới gia nhập giới này.

Trước đây Chu Hạ Ninh cũng không quen biết Tiêu Điều, tất nhiên không biết trước đây hần quay phim gì. Nhưng thấy hần có ý không nhắc đến tên phim và tên người đó, cô cũng biết ý không có nhiều lời hỏi thăm.

"Xem ra kẻ cực phẩm như vậy đoàn làm phim nào cũng đều có nha."

"Đó là đương nhiên." Tiêu Điều đắc ý nháy mắt mấy cái: "Cô mới quay được có mấy bộ phim chứ, chưa được gặp nhiều thôi, tôi còn thấy không ít người cực kỳ kỳ kỳ vì điệu đấy."

Chu Hạ Ninh cười liếc nhìn hần, thật sự muốn nói cho hần biết, không tính những bộ phim làm khách mời, những bộ phim đóng vai quần chúng kết hợp với nhân vật chính, thì cô diễn ít nhất cũng phải gần trăm bộ phim rồi.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua, không khí trong tổ kịch bản đều u ám, Phạm Duyệt Tân yêu cầu quá nhiều khiến không ít nhân viên trong đoàn cảm thấy phản cảm nhưng lại không thể công khai nói cái gì, Vậy nên thái độ của họ tóm lại cũng lạnh nhạt hơn nhiều.

Ngày hôm qua Phạm Duyệt Tân tức giận trở về, không có quay thử, Vương Vũ Thần điều chỉnh kế hoạch quay hai ngày nay, những cảnh quay không có Phạm Duyệt Tân được quay trước. Cho nên, buổi sáng hôm nay sẽ quay lại cảnh Phạm Duyệt Tân diễn vai Ngô Tịnh ghi khẩu cung của Chu Hạ Ninh

diễn vai Giả Đồng.

Chu Hạ Ninh hóa trang đáng vẻ tiều tụy giống ngày hôm qua, vẫn ngồi cạnh cái bàn nhỏ kia, hai tay nắm chặt, yên lặng chuẩn bị cảm xúc.

Hiện tại cô diễn thứ cảm xúc kích động, kinh ngạc và thêm sự không tin tưởng đầy phức tạp. Mà Phạm Duyệt Tân diễn vai nữ cảnh sát Ngô Tịnh, thì cảm thấy khó chịu nhưng vẫn đồng tình với cô.

Bởi vì Ngô Tịnh nhận được mệnh lệnh của thủ trưởng: không tiếc bất cứ giá nào, phải bắt được kẻ tình nghi. Đối với người nhà của kẻ tình nghi cũng không cần khách khí.

Đương nhiên lúc này Ngô Tịnh còn không biết, kỳ thật lần này thủ trưởng của mình muốn bùng nổ vụ án này mà thôi, cô ấy chỉ cảm thấy mâu thuẫn tâm lý.

Cho nên khi đẩy cửa vào, nhìn Giả Đồng đầy yếu ớt và sợ hãi thì cô ấy nhìn không được thờ dãi.

"Cô đã nghĩ kĩ chưa? Hiện tại có gì muốn nói không?"

Lời tương tự, nhưng giọng điệu đã thay đổi, thái độ giải quyết việc chung và có chút bất đắc dĩ.

Phạm Duyệt Tân không ngốc, thái độ của Vương Vũ Thần đã rõ ràng như vậy, hẳn không phải là đạo diễn dễ dàng thỏa hiệp, như vậy trừ phi cô ta phá hợp đồng không diễn bộ phim này, bằng không sẽ không có cách nào đối đầu với đạo diễn cả.

Buổi tối còn có cảnh quay, Chu Hạ Ninh quay xong cảnh phim của mình thì nhìn thấy Lộ Đan đã đi lấy com hộp giúp cô. Cô ngồi ở vị trí của mình, nhìn Tiêu Điều đi tới uể oải ngồi xuống.

Hắn diễn vai kẻ tình nghi trốn chạy, trang điểm có chút suy sút.

"Anh tốt chứ, kẻ lưu lạc." Chu Hạ Ninh ngẩng đầu từ hộp com nhìn hắn, cười cười trêu chọc Tiêu Điều.

Đoàn Thuần cũng ngồi bên cạnh, nhận hộp com từ tay trợ lý, cười nhìn Tiêu Điều nói: "Thật đẹp trai nha, anh trai lần trốn."

Tiêu Điều hưng phấn xúc một miếng com, nuốt xuống mới nói: "Đồng chí cảnh sát, hiện tại anh cũng đã tan tằm, tạm thời bỏ qua cho tôi đi."

Nếu bàn về phân cảnh, trong bộ phim này, Tiêu Điều và Chu Hạ Ninh dù diễn vai vợ chồng cũng không có nhiều cảnh quay chung bằng cảnh quay giữa Tiêu Điều và Đoàn Thuần.

Về ngoài của Đoàn Thuần đã đầy chính khí, hơn nữa còn mặc bộ cảnh phục phiêu, thoát nhìn vừa chính khí lại vừa đẹp trai, quả thực đã tạo cho nhân dân quần chúng cảm giác an toàn.

"Anh Thuần, đợi lát nữa anh đi bộ dạo một vòng ở ngoài kia, lừa bịp trộm cướp kiểu gì cũng sẽ bỏ trốn mất dạng, thật sự rất trấn áp." Chu Hạ Ninh cũng cười cười trêu chọc Đoàn Thuần.

Đoàn Thuần nhìn bộ cảnh phục trên người cũng gật gật đầu: "Tôi còn luyến tiếc không muốn cởi bộ cảnh phục này đây."

"Tôi bảo này A Điều, hay là chúng ta chụp mấy tấm ảnh của anh Thuần đi, dán trên cửa để trấn trạch là tuyệt nhất!"

"Đúng vậy, tiểu Ninh, cô nói rất đạo lý. Anh Thuần cho em thêm mấy tấm đi, em cho mẹ em và mấy dì hàng xóm nữa."

Đoàn Thuần vốn không giỏi ăn nói, nghe vậy thì nở nụ cười: "Được."

"Hi, anh Thuần, hình tượng này của anh có liên quan đến ngành học trước đây của anh cũng quá chuẩn rồi."

Ba người đang cười nói, đột nhiên nghe thấy bên cạnh có người ho nhẹ một tiếng.

Chu Hạ Ninh đang cúi đầu bóc com, nhất thời không để ý đến.

"Trang Dục, anh đến rồi à?"

Chu Hạ Ninh đang nhai một thìa com, nghe vậy trực tiếp phun ra...

"Đúng vậy, đến được một lát rồi, nghe mấy người nói chuyện thật vui vẻ cho nên không dám làm phiền."

Cái giọng nói quen thuộc này khiến Chu Hạ Ninh cúi đầu càng sâu, không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Hắn có nghe thấy cô và Tiêu Điều gọi tên thân mật của nhau hay không?...

"Anh ăn cơm chưa? Nhưng mà chưa ăn cũng không sao, chúng tôi còn mấy hộp cơm đây".

Chu Hạ Ninh quả thực ăn mà không cảm giác được hương vị.

Xem ra, Trang Dực và Đoàn Thuần rất quen thuộc a...

"Đúng rồi, mọi người quen biết nhau sao?"

Đoàn Thuần đứng lên muốn giới thiệu, lại nghe thấy Trang Dực cười cười nói: "Ừm, đều quen biết."

Tiêu Điều đã buông hộp cơm chào hỏi Trang Dực. Bọn họ cùng một công ty quản lý tất nhiên rất quen thuộc.

Chu Hạ Ninh âm thầm cảm thấy, bản thân cứ già bộ như vậy cũng không tốt lắm.

Cho nên cô cũng lặng lẽ đứng lên, tươi cười chào hỏi: "Chào anh."

Trang Dực chăm chú nhìn cô nở nụ cười chào: "Chào em."

"Aiz, bộ phim 'kỳ án tìm kiếm' kia không phải hai người đã cùng hợp tác ư?". Tiêu Điều nháy mắt nhớ lại, chỉ vào hai người thoạt nhìn có chút xa lạ kỳ quái nói.

Chu Hạ Ninh ngẩn ra, quay đầu liếc nhìn Tiêu Điều: "Trí nhớ của anh không tệ."

"Đó là đương nhiên." Tiêu Điều đắc ý hất cằm.

Đoàn Thuần nở nụ cười: "Trang Dực, nếu không chúng ta đi qua bên kia ngồi một chút?"

Buổi chiều Trang Dực gọi điện thoại cho hấn nói là buổi tối sẽ đến thăm, không nghĩ là sẽ đến sớm như vậy.

"Không cần, dù sao mọi người cũng đều quen biết, cứ ở nơi này đi. Đúng rồi, tôi có mang cho mọi người chút đồ ăn, vừa lúc thêm được vài món." Nói xong, Trang Dực quay đầu cầm hộp giữ ấm từ tay trợ lý Tiểu Nhậm, bày ra trước mặt bọn họ.

Một ngăn thịt kho tàu, một ngăn sườn chua ngọt, một ngăn kim chi, một ngăn canh dưa thịt cua, thậm chí còn có món tráng miệng là bánh ngọt.

"Anh quá khách khí rồi."

Đoàn Thuần nói lời cảm ơn, Chu Hạ Ninh cúi đầu nháy mắt đồ mặt.

Đều là món cô thích ...

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Kín Miệng

Sau mấy lần Chu Hạ Ninh cự tuyệt ý đến thăm của Trang Dực, Trang Dực cũng không có nhắc lại.

Đương nhiên cho dù Trang Dực có đến thăm cũng sẽ không lấy thân phận bạn trai của Chu Hạ Ninh, bọn họ đã diễn chung hai bộ phim, cho dù là bạn bè cũng đủ.

Nhưng cho dù Trang Dực lấy thân phận bạn của cô đến thăm, cô vẫn sẽ cảm thấy chột dạ. Vạn nhất để lại chút đáng nghi nào, sẽ không thoát khỏi lời lẽ, ánh mắt của những kẻ có tâm.

Cho nên, hiện tại Trang Dực lấy thân phận bạn bè của Đoàn Thuần đến thăm, Chu Hạ Ninh vẫn không dám nhìn Trang Dực, thấy Trang Dực gỡ đầy một bàn đồ ăn, trong lòng cũng có chút cảm động, bởi vậy mới ngẩng đầu cười lấy lòng hấn một cái.

Trang Dực đang nhìn cô, thấy vậy nhú nhú mày, nở nụ cười tươi rói.

Hấn đều biết hết nha...

"Oa, anh Trang anh cũng quá tâm lý rồi, cố ý đến để mang thêm cơm cho chúng em á!" Tiêu Điều là người vui vẻ nhất, hấn mặt dày không chút khách khí vươn đũa gắp một miếng thịt kho tàu bỏ vào trong miệng, một bên cảm thán: "Ăn quá ngon."

Chu Hạ Ninh cũng vội tranh đoạt với hắn.

"Hai người bọn họ là như vậy, cậu chớ để ý." Đoàn Thuần cười hoà giải. Hắn cho rằng Trang Dực và mấy người bọn họ cũng được coi là quen biết, cậu ta còn cố ý mang đồ ăn cho mình, hai người Tiêu Điều và Chu Hạ Ninh cũng không hề khách khí.

"Không có việc gì." Trang Dực nhìn chằm chằm hai người đang tranh đoạt thức ăn, có chút mùi vị cắn răng nghiền lợi.

Đoàn Thuần dừng một chút, nghĩ rằng bản thân đã nghe lầm.

Cả người Chu Hạ Ninh cứng đờ, lặng lẽ cúi đầu tiếp tục bới cơm.

Này này này, Tiêu Điều, cậu dám ăn thịt kho tàu của tôi, tôi nhất định sẽ ăn thịt cậu!

"A Dực..."

Trong lòng Chu Hạ Ninh đang thầm oán không ngừng, lại nghe thấy tiếng gọi đầy ai oán, phút chốc cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phạm Duyệt Tân đứng cách đó không xa, u oán nhìn Trang Dực.

Trang Dực tất nhiên cũng nghe thấy, nhưng hắn không xoay người lại mà là nhìn về phía Chu Hạ Ninh, xác định vẻ mặt đầy chán ghét của Chu Hạ Ninh, hắn lại nở nụ cười.

Đây là ghen tị ư? Hắn đã ghen không biết bao nhiêu lần, vừa rồi thấy cô và Tiêu Điều "Liếc mắt đưa tình", hắn đầy bụng oán khí, nay phong thủy luân chuyển rồi nha?

Trong lòng hắn âm thầm đắc ý, thấy Chu Hạ Ninh chuyển mắt trừng hắn thì tươi cười càng sâu.

Thấy Trang Dực không xoay người lại, tựa như không nghe thấy mình gọi, trong lòng Phạm Duyệt Tân cảm thấy rất khó chịu, cảm xúc khó chịu giống như cái ngày nghe được tin Trang Dực lạnh lùng phủi sạch quan hệ với mình trên Tivi.

Vừa hối hận vừa khó chịu.

Cô vốn cho rằng trên đời này người nguyện ý tha thứ cho cô vô điều kiện chỉ có Trang Dực. Lại không có nghĩ đến, không biết từ lúc nào, cô và Trang Dực đã trở nên xa lạ như vậy.

Cô cắn cắn môi, lặng lẽ đi đến bên cạnh Trang Dực, nở nụ cười đau khổ: "A Dực, anh đến lúc nào?"

Một tay Trang Dực nhét trong túi quần, một tay còn cầm một hộp đồ ăn đầy nắp, hơi hơi xoay người, tươi cười giả tạo nhìn về phía Phạm Duyệt Tân.

"Đã lâu không gặp." Hắn tùy ý nở nụ cười: "Tôi đến gặp Đoàn Thuần."

Phạm Duyệt Tân cắn môi, lặng lẽ nhìn hắn.

Lâu như vậy không liên hệ, không gặp mặt. Trang Dực lại không chút để ý, vẻ mặt như đang nhìn một người xa lạ.

trong nháy mắt cô cảm thấy hoảng hốt, không nên như vậy. A Dực của cô không nên dùng ánh mắt như vậy nhìn cô!

"A Dực..." Bất tri bất giác, cô lại gọi một tiếng, như muốn chứng minh quan hệ giữa cô và Trang Dực không hề thay đổi, vẫn giống như lúc trước.

Đoàn Thuần nhìn Trang Dực, xoay người cười tiếp đón Phạm Duyệt Tân: "Cô ăn xong rồi? Có muốn cùng ăn chung hay không?"

Trang Dực cười cười, không có mở miệng mời.

Đây là hắn cố ý mang đến cho Hạ Ninh, không cần nói rõ Hạ Ninh cũng hiểu. Hắn đương nhiên sẽ không mở miệng mời Phạm Duyệt Tân cùng ăn.

Tiêu Điều đang ăn thật sung sướng, nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn Phạm Duyệt Tân một cái, khẽ nhú mày, sau đó lại cúi đầu, tốc độ ăn cơm càng lúc càng nhanh, gấp hai ba miếng đồ ăn thật to bỏ vào bát mình.

Trong lòng Chu Hạ Ninh vốn có chút bức bối, có thể thấy Trang Dực không có chút phản ứng nào với Phạm Duyệt Tân, thậm chí nói một câu xong lại quay về đối diện với mình, vẻ mặt cũng không có bất cứ sự khân trương hoặc tức giận nào, tâm tình cũng thoải mái không ít, lúc này thấy động tác bảo vệ thức ăn của Tiêu Điều như thế, trên mặt nở nụ cười tươi rói.

"Cậu cướp cái gì? Muốn tôi nói với Vương đạo diễn rằng, cơm hộp bọn họ đặt quá khó ăn nên cậu rất không thích?"

Tiêu Điều ngẩng đầu trừng mắt nhìn cô, trong miệng ngậm quá nhiều đồ ăn, dùng sức nhấm nuốt, nên chỉ có thể dùng ánh mắt trừng cô.

Chu Hạ Ninh bật cười, quay đầu nhìn thấy Trang Dực đang cau mày, rất không hài lòng nhìn cô, cô nhưn mày khiêu khích nhìn hắn.

Trang Dực sùng sốt, sau đó cười đầy bất đắc dĩ.

Xem đi xem đi, vẫn đang ghen sao? Không muốn chia cơm cho?

Phạm Duyệt Tân tất nhiên cũng phát hiện Trang Dực không chú ý đến cô. Nhưng cô thật sự không thể tin được, Trang Dực cố ý đến đoàn làm phim lại không phải vì đến thăm cô.

Cho nên, cô hít thở sâu một chút, cố gắng nở nụ cười yếu ớt: "A Dực, em muốn nói chuyện với anh một chút..."

"Không cần thiết." Trang Dực lập tức từ chối, hần cười cười: "Tôi đã nói rất rõ ràng với cô rồi, nếu cô nghe không hiểu, tôi cũng không có cách nào."

Phạm Duyệt Tân cứng đờ, không dám tin nhìn Trang Dực.

Cô không có nghĩ đến, Trang Dực lại có thể trực tiếp từ chối như vậy, làm cho cô không thể xuống đài được, chung quanh nhiều người như vậy nhìn thấy nghe thấy, hần làm sao có thể nói chuyện với cô như vậy? Hần đặt cô ở vị trí nào chứ?

Cô đột nhiên quay đầu hung hăng trừng Chu Hạ Ninh một cái, sau đó xoay người rời đi.

Có phải vì cô ta đang ở đó? Cho nên hần mới từ chối mình thẳng thừng như vậy? Vì sao? Cô có điểm nào kém Chu Hạ Ninh? Bọn họ đã quen biết nhiều năm như vậy, tình nghĩa hơn mười năm... Cô luyến tiếc, nhưng cô không có nghĩ đến, Trang Dực lại có thể đơn giản từ bỏ như vậy...

Chu Hạ Ninh thấy Phạm Duyệt Tân rời đi mới bắt đầu ăn cơm tiếp, cô cúi đầu bĩu môi.

Hừ, làm mất cả hứng ăn cơm.

Đoàn Thuần ngồi xuống tiếp tục ăn cơm, Trang Dực cũng ngồi bên cạnh hần, câu được câu không nói chuyện phiếm với hần, ánh mắt cũng không ngừng dừng lại trên người Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh nhớ lại biểu hiện vừa rồi của Trang Dực, tâm tình đã khá lên rất nhiều, cơm nước xong, lau miệng, cười ngọt ngào với Trang Dực.

Trang Dực cũng cười đáp lại, quay đầu lại nhìn thấy nụ cười đầy ẩn ý của Đoàn Thuần, nụ cười của hần cứng đờ, yên lặng cúi đầu.

Trong lòng mặc niệm: Thôi xong...

Kỳ thật hần không ngại bị Đoàn Thuần phát hiện ra manh mối, chỉ sợ Hạ Ninh phát hiện Đoàn Thuần đã hoài nghi, sau đó túm lấy tai hần mà trút giận...

Trước khi đi, hần ho nhẹ một tiếng, trịnh trọng nói với Đoàn Thuần: "Tôi thật sự là tới thăm cậu."

Đoàn Thuần nở nụ cười: "Yên tâm, miệng tôi rất kín."

Trang Dực cũng nở nụ cười: "Vậy ngày mai tôi lại đến thăm cậu, có thể chứ?"

Đoàn Thuần nhưn mày cười nói: "Tôi đã kết hôn, cậu hãy kiềm chế một chút."

Sau khi quay xong các cảnh ở studio, kế tiếp sẽ bắt đầu quay ngoại cảnh.

Hôm nay sẽ quay cảnh Phạm Duyệt Tân diễn vai cảnh sát Ngô Tịnh sau khi phát hiện ra thủ trưởng có điểm đáng ngờ, có ý muốn trên đường đưa Chu Hạ Ninh diễn vai Giả Đồng về cảnh cục thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, để Giả Đồng chạy trốn, mà bản thân lại bị thương nhẹ.

Trước khi quay, nhân viên công tác đã nhiều lần mô phỏng đường đi, cảnh quay trên tuyến đường này vì muốn tạo cảnh tượng đâm xe, cho nên cần tính toán tốc độ của xe cũng như khoảng cách chính xác, đặt sự an toàn của diễn viên lên hàng đầu.

Chu Hạ Ninh hóa trang, thay trang phục xong, đang đứng ở một bên nhìn nhân viên công tác bố trí cảnh quay, quay đầu thấy thấy Phạm Duyệt Tân đang nhìn mình.

Cô chỉ yên lặng nhìn lại cô ta, sau đó dời tầm mắt.

Từ ngày Trang Dực đến thăm phim trường, Phạm Duyệt Tân thường xuyên dùng ánh mắt kì quái nhìn cô.

Cô thầm nghĩ, đầu óc người này thật là bị úng nước rồi.

Có mục tiêu tốt hơn thì vứt bỏ như giày rách, muốn níu kéo lại trung cái vẻ mọi người đang thiếu nợ cô ta. Cô ta coi Trang Dực là cái gì?

Trong lòng Chu Hạ Ninh tràn đầy khinh thường, ánh mắt chỉ chuyên chú nhìn nhân viên công tác đang bận rộn. cũng chỉ là quay chung một bộ phim thôi, dù sao đây cũng là chuyện rất bình thường.

Đối mặt với người đáng ghét, còn có thể bày ra các loại cảm xúc hi vọng ái ố, chút ấy cô vẫn có thừa tự tin.

Mấy ngày hôm trước vô mưa rào và sấm chớp, hôm nay trời lại trong xanh. Gió nhẹ thổi quần áo Chu Hạ Ninh, thoát nhìn đẹp như bức tranh.

Ánh mắt sâu thẳm của Phạm Duyệt Tân nhìn chăm chăm Chu Hạ Ninh đang mặc bộ quần áo trắng mỏng manh, trong lòng lại trào dâng cảm xúc ghen ghét.

Người phụ nữ như vậy, nên dùng vẻ mặt hâm mộ cuồng nhiệt nhìn mình mới đúng, dựa vào cái gì mà cô ta luôn trưng cái bản mặt khinh khinh đầy chế nhạo ra với mình?

Đúng rồi, cô ta đầu thai vào nơi tốt, lại bám lấy Trang Dục, cho nên khi đối mặt với mình mới có thể không sợ hãi!

Phạm Duyệt Tân cắn chặt răng, hai tay nắm chặt, móng tay dài như muốn đâm sâu vào da thịt.

Cô ta không cam lòng! Không cam lòng bản thân đầy sợ hãi ngã xuống vực sâu còn người phụ nữ này lại có thể đầy cao ngạo đứng từ trên liếc mắt nhìn mình một cái!

Gió thổi mái tóc dài khẽ bay bay, che đi tầm mắt của cô ta, cũng che đi vẻ mặt dữ tợn của cô ta.

Chu Hạ Ninh ngồi trên ghế phó lái, tùy ý liếc mắt nhìn Phạm Duyệt Tân đang ngồi trên ghế lái điều chỉnh lại dây an toàn, vươn tay cài dây an toàn cho mình.

Đây là một cảnh truy đuổi. Tuy rằng gọi là truy đuổi, nhưng thực tế khi quay sẽ không đi quá nhanh, sau này sẽ dùng chút kỹ xảo để chỉnh tốc độ xe chạy của cảnh này nhanh hơn.

Nếu có nguy hiểm, cũng sẽ sắp xếp diễn viên đóng thế.

Kỳ thật đây là một cảnh quay rất đơn giản, chỉ cần Phạm Duyệt Tân lái xe cẩn thận và tốc độ xe thật chậm. Chỉ cần giữ cho xe ổn định là không có vấn đề gì.

Phạm Duyệt Tân vừa rồi đã thử hai lần, biết cách giữ tốc độ xe ổn định.

Tuy khi quay cũng có người đóng thế và người hướng dẫn, nhưng vì muốn cảnh quay chất lượng nhất, cuối cùng vẫn quyết định để Phạm Duyệt Tân tự mình lái xe, như vậy có thể sắp xếp cho một máy quay toàn cảnh.

Vương Vũ Thần đứng ở bên ngoài cửa sổ xe giải thích đi đường với hai cô, đại khái là đi đoạn đường tầm một nghìn mét, nếu thuận lợi sẽ quay xong thật nhanh.

Chu Hạ Ninh nghe giọng nói trầm trầm của Vương Vũ Thần thì bỗng cảm thấy bất an.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Vết Thương Ngoài Ý Muốn

"Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? Không phải cô nói sẽ dẫn tôi đi gặp A Phong sao?" Giả Đồng ngồi ở ghế phụ lái, vẻ mặt do dự hoảng sợ, khuôn mặt vốn tiêu tụy càng thêm gầy yếu, sắc mặt cũng vàng như nến.

"Cô đừng hỏi nữa. Bây giờ tôi không có cách nào nói cho cô biết. Tóm lại tôi sẽ không hại cô." Ngô Tịnh mím môi khấn trương không ngừng nhìn kính chiếu hậu, phía sau bọn họ có một chiếc màu đen theo sát không tha.

Cô linh hoạt chuyển động tay lái, xe của bọn họ vượt qua từng chiếc xe ô tô chạy trên đường.

Về mặt Giả Đồng càng thêm khấn trương, cô phát hiện hành động của Ngô Tịnh nên cũng bắt đầu quan sát qua kính chiếu hậu.

"Có người đang theo dõi chúng ta đúng không?" Cô hồ nghi, trong lòng càng thêm thấp thòm lo âu: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Gió ngoài cửa sổ xe thổi loạn tóc cô, mấy sợi tóc đen dính vào sườn mặt cô, có một loại mỹ cảm dịu dàng mềm mại.

"Cô ngồi yên đó, đừng hỏi nhiều như vậy." giọng nói của Phạm Duyệt Tân đầy nghiêm nghị, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, không để ý đến kính chiếu

hậu nữa.

Chu Hạ Ninh kinh ngạc quay đầu nhìn về phía cô ta, ánh mắt liếc nhìn đồng hồ đo tốc độ, về mặt đột nhiên thay đổi, giọng nói cũng sắc nhọn hơn: "Cô đang làm cái gì vậy?"

Cô đang muốn báo cho nhân viên công tác thông qua tai nghe, đáng tiếc đã không còn kịp nữa.

Phạm Duyệt Tân nheo mắt, hung hăng đạp chân ga, xe như mũi tên rời cung đã sớm vượt qua tốc độ đạo diễn yêu cầu, phút chốc càng lao đi nhanh chóng, lập tức đâm vào vòng đai giảm tốc độ trước đó.

Chu Hạ Ninh chỉ cảm thấy bản thân chớp lên một cái, trong tai nghe truyền đến giọng nói đầy lo lắng của Vương Vũ Thần: "Đã xảy ra chuyện gì?" Túi hơi an toàn đã bắn mạnh ra ngoài.

Khi Trang Dục nhận được tin tức đoàn phim 'Kẻ tình nghi' xảy ra sự cố thì đã là bốn tiếng sau. Hết diễn xong, nghe người khác đang nghị luận, trong lòng thoáng chốc căng thẳng, nhin không được nín thở chờ đoạn sau.

"Nghe nói hai nữ chính đều bị thương đấy."

Trong lòng Trang Dục căng thẳng, trái tim như đang bị ai đó treo lên, hần cảm thấy rất khó thở.

"Bị thương như thế nào vậy?"

"Không biết nữa. Chắc là đang ở bệnh viện kiểm tra đấy."

Trang Dục nhú mày lấy di động, tiếng chuông reo một hồi lâu, tìm hần theo từng tiếng tút tút mà đập liên hồi, rốt cuộc cũng có người nhận máy.

"Alo?"

Là tiếng của Chu Hạ Ninh, giọng nói rõ ràng trấn định, hiển nhiên là không bị thương nặng. Tim Trang Dục lập tức buông lỏng.

"Em không sao chứ?" Hần bước nhanh đến góc, nhỏ giọng hỏi: "Anh nghe nói em bị thương? Đã xảy ra chuyện gì?"

Chu Hạ Ninh vốn không bị làm sao, đang không ngừng cam đoan với nhân viên trong đoàn bản thân không có việc gì, nhưng hôm nay nghe thấy Trang Dục vội vàng hỏi thăm, lại đột nhiên cảm thấy trong lòng đau xót, thiếu chút nữa là rớt nước mắt.

"Làm sao? Bị thương rất nặng sao?" Trang Dục không nghe thấy Chu Hạ Ninh đáp lại, tiếng hít thở trong điện thoại lại trở nên dồn dập, tim lại như bị treo lên.

"Không sao. Không bị thương nặng. Chỉ có chút choáng váng khó chịu, bác sĩ nói là não bị chấn động nhẹ, cần ở lại viện quan sát thêm." Chu Hạ Ninh khịt khịt mũi, nín nhin nước mắt nơi khóe mắt.

"Em ở bệnh viện nào? Anh sẽ tới ngay đây, em chờ một chút." Tinh thần Chu Hạ Ninh cũng không được tốt, Trang Dục cúp điện thoại, tính toán thời gian qua đó.

Không tận mắt nhìn thấy, hần thật sự không yên lòng. Hần xoay người, muốn tìm đạo diễn xin phép, lại thấy đạo diễn đi tới chỗ hần.

"Trang Dục, cảnh quay vừa rồi cần bổ sung một chút."

Trang Dục dừng bước, nhìn nhân viên trong đoàn đang sắp xếp lại bối cảnh, cau mày do dự trong chốc lát, rốt cuộc cũng nhẹ giọng dặn dò Tiểu Nhậm: "Hạ Ninh bị thương, hiện tại đang ở bệnh viện thành phố, tôi quay bổ sung cảnh này xong sẽ qua đó ngay, cậu tới đó trước rồi thông tin lại cho tôi nhé."

Tiểu Nhậm sùng sốt, lập tức gật đầu: "Được, anh Trang, anh yên tâm đi." Hần biết Trang Dục rất nóng vội, cũng không nói nhiều, cầm túi đi thẳng.

Trang Dục vừa liên lạc qua điện thoại với Tiểu Nhậm, vừa chạy vội vàng tới khu nội trú bệnh viện Thành phố, bởi vì trước đó Chu Hạ Ninh đã dặn dò hần cải trang một chút, hần nôn nóng lôi kéo nhân viên hóa trang mượn một chiếc áo lao công, tùy tiện đội mũ, nhìn cũng cũng thêm nhìn chạy ngay vào thang máy, hần thở hắt ra một hơi, ngẩng đầu nhìn bảng hiển thị số tầng của thang máy, trong lòng yên lặng đếm: "1, 2, 3..."

Rõ ràng đang là cuối thu, khí trời mát mẻ nhưng hần lại chạy đến đầu đầy mồ hôi, lúc từ trong thang máy đi ra, vừa lúc nhìn thấy phó đạo diễn của Vương Vũ Thần là Tống Bác Dịch, hần còn chưa kịp mở miệng, Tống Bác Dịch cũng đã nhận ra hần đến, cười chỉ chỉ vào phòng bệnh phía trước: "Vừa lúc bác sĩ đều đi ra ngoài, mau vào nhìn một chút đi."

Trang Dục không kịp nói lời cảm ơn, mở cửa phòng bệnh đi thẳng vào.

Chu Hạ Ninh nằm trên giường, đầu vẫn choáng váng, nhưng tinh thần đã khá hơn nhiều. Cô không cho đoàn phim thông báo với người nhà và Hạ Thao, dù sao bác sĩ đã nói, nếu ngày mai không có việc gì thì có thể xuất viện .

Bên giường là hoa quả đoàn phim đưa tới, hiện tại Vương Vũ Thần đang bận rộn đến mức sút đầu mẻ trán, vừa phải xử lý hiện trường, vừa phải cho người đưa cô và Phạm Duyệt Tân đến bệnh viện kiểm tra, cô cũng nghiêm chỉnh làm theo các loại yêu cầu, Lộ Đan gấp đến mức phát khóc, thời khắc mấu chốt chung quy cũng khó có thể chịu nổi nhưng may mắn Tiểu Nhậm đã đến .

Tiểu Nhậm là trợ lý của Trang Dục, rất nhiều người đã gặp hắn, hắn cũng rất thông minh, làm bộ như đến bệnh viện thăm bệnh nhân, vừa vịn gấp gờ đàn em Lộ Đan nên giúp một tay.

Chu Hạ Ninh thấy Trang Dục nói hắn đang đến, tâm tình cũng tốt hơn lên.

Tiểu Nhậm cúp điện thoại, cười nói với Chu Hạ Ninh: "Anh Trang đang đến, tôi đi ra chỗ thang máy chờ anh ấy. Đợi lát nữa tôi sẽ không vào nữa, sẽ đi mua bữa tối cho mọi người." Tiểu Nhậm nói xong, quay đầu nhìn ánh mắt đỏ hồng của Lộ Đan nói: "Việc này, Lộ Đan, cô có muốn đi mua bữa tối cùng tôi hay không?"

Lộ Đan khịt khịt mũi, lắc lắc đầu: "Không được. Anh mua giúp tôi một phần nhé."

Tiểu Nhậm vẻ mặt bối rối, tươi cười càng thêm hiền hòa: "Một mình toai không thể xách được nhiều như thế, không bằng cô đi cùng để xách giúp tôi nhé." Hắn nhìn chằm chằm Lộ Đan đang không muốn rời đi, trong lòng thầm nghĩ không biết có nên đề nghị Chu tiểu thư đổi sang trợ lý nam hay không, như vậy hắn có thể trực tiếp kéo người đi mà không cần cố kỵ nhiều như vậy .

Nhưng hắn ngẫm lại, chỉ sợ anh Trang sẽ không đồng ý với đề nghị này đâu.

"Lộ Đan, cô đi cùng Tiểu Nhậm đi. Tôi thích ăn gì cô đều biết cả, Tiểu Nhậm lại không rõ lắm đâu." Chu Hạ Ninh ho nhẹ một tiếng, ánh mắt cũng không dám nhìn Tiểu Nhậm mà chỉ nhìn Lộ Đan rồi nói.

Lộ Đan phân vân, nghĩ nghĩ cũng cảm thấy rất có đạo lý: "Cũng đúng, hiện tại chị đang bị thương, nên ăn nhiều món bổ dưỡng một chút. Vậy tôi đi một chút sẽ trở lại, cô có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho tôi."

Chu Hạ Ninh gật đầu cười. Nghĩ rằng: Nếu đã đi ra ngoài, chắc chắn Tiểu Nhậm sẽ có đủ loại lý do để kéo dài thời gian.

Đợi đến khi Tiểu Nhậm và Lộ Đan đều đi ra khỏi phòng bệnh, cô quay đầu nhìn về phía cửa, chờ Trang Dục đẩy cửa tiến vào.

Tiểu Nhậm vừa ra khỏi phòng bệnh, nhìn thấy phòng bệnh cách vách có người vừa đẩy cửa đi vào , hắn nhanh chóng khép cửa phòng bệnh của Chu Hạ Ninh lại.

Nếu hắn không bị hoa mắt, đáng người vừa rồi chẳng nhẽ lại là anh Trang!

Hắn bước nhanh tới, vừa lúc nhìn thấy Tổng Bác Dịch: "Uh, anh Tổng..."

"Tiểu Nhậm à, Trang Dục nhà cậu vừa mới vào đó. Máy phóng viên còn không ngừng đưa tin Trang Dục và Phạm Duyệt Tân đã không còn liên lạc, không ngờ cô ấy vừa bị thương, Trang Dục đã vội chạy đến à nha. Quả nhiên mấy lời nói của phóng viên đều không đáng tin." Tổng Bác Dịch cười lắc đầu, vẻ mặt hiền lành.

"Anh Trang nói, ánh ấy tới thăm Phạm Duyệt Tân ?" Tiểu Nhậm nhìn nhìn hành lang an tĩnh, đến gần Tổng Bác Dịch, thì thầm hỏi nhỏ.

"Không có, nhưng cậu ấy vội vã chạy tới, khẳng định là tới gặp Phạm Duyệt Tân rồi, chẳng lẽ là tới gặp tôi chắc?" Tổng Bác Dịch cười nói.

Tiểu Nhậm tròn mắt há hốc mồm nhìn khuôn mặt tươi cười của Tổng Bác Dịch rồi lại chuyển qua nhìn cửa phòng bệnh bên tay trái của hắn, trên đó có gắn biển “ phòng 6” thật to.

Trong lòng hắn khóc không ra nước mắt, cảm thấy anh Trang sẽ thẹn quá thành giận, khẳng định sẽ lột một lớp da của hắn!

Vì sao hắn chỉ nói cho anh Trang biết là tầng 6 khu nội trú mà không nói là ở phòng bệnh số năm cơ chứ! Tổng Bác Dịch này vì sao lại coi là chuyện đương nhiên thế cơ chứ?

Tổng Bác Dịch nhìn Tiểu Nhậm mặt mày ủ rũ, không ngừng vò đầu bứt tai thì cười vỗ vỗ vai hắn: "Cậu yên tâm đi, tôi không nói cho cậu ấy biết là cậu vội vàng đến giúp đàn em đâu, cậu thừa dịp này mau trốn đi, cậu ấy sẽ không biết bất cứ chuyện gì đâu."

Tiểu Nhậm ngẩng đầu, nhếch môi đầy cứng ngắc với Tổng Bác Dịch: "Ha ha, cảm ơn anh!"

"Thôi nào, không cần khách khí, cảm ơn cái gì chứ." Tổng Bác Dịch thoải mái phát phát tay: "Tôi đi trước . Hôm nay cũng thật đủ xui xẻo."

Tiểu Nhậm co rút khóe miệng: Xui xẻo sao? Không biết là anh xui xẻo hay tôi xui xẻo đây?

"À này, anh Tiểu Nhậm, chúng ta có đi mua bữa tối nữa không?" Lộ Đan thò ngón tay chọc chọc Tiểu Nhậm đang rơi vào trạng thái hóa đá.

Tiểu Nhậm quay đầu, nửa chết nửa sống nói: "Đi, đương nhiên phải đi chứ. Không đi thì còn chờ người ta đi ra sao? Hiện tại đi ngay, ít nhất còn có thể thoải mái sống thêm một chút."

Lúc đầu Trang Dực thật sự nóng vội, vội vàng mở cửa rồi đóng cửa lại, bước nhanh đến bên giường hần phát hiện ra sự bất thường, tiếng "Hạ Ninh" may mắn còn chưa kịp nói ra.

Trên ga giường màu trắng là mái tóc màu nâu cuộn sóng, khẳng định đó không phải là của Hạ Ninh của hần.

Hần vội vàng dừng bước chân, đang muốn thần không biết quỷ không hay mà đi ra ngoài, nào biết hần còn chưa kịp xoay người, đã thấy bệnh nhân nằm trên giường bệnh quay người lại, nhất thời bốn mắt nhìn nhau.

Trong mắt Phạm Duyệt Tân vừa mừng vừa sợ, cô ta không có nghĩ đến Trang Dực lại nhanh chóng đến thăm cô ta nwh vậy, đáy lòng vốn ngập oán khí lập tức tan thành mây khói.

Hóa ra, A Dực vẫn rất quan tâm đến cô ta? Mấy lời hần nói trước đây đều là nói dối thôi nhỉ?

"A Dực, em rất vui vì anh đã đến thăm em." Giọng nói cô ta có chút khàn khàn, kinh ngạc nhìn Trang Dực.

Trang Dực hơi mím môi, trong lòng âm thầm khò sở, về mặt không chút thay đổi mà nói: "Tôi vào nhầm phòng."

Hần nói xong cũng xoay người chuẩn bị ra khỏi phòng bệnh, nhưng tay hần vừa nắm tới tay nắm cửa, chợt nghe thấy tiếng nói phía sau, Phạm Duyệt Tân nghẹn ngào nói: "Em mang thai ! A Dực, em mang thai ! Giúp em, giúp em..."

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chuyện Ngoài Ý Muốn

Chu Hạ Ninh nghe được động tĩnh, quay đầu nhìn qua thấy Trang Dực đẩy cửa tiến vào, cô nhếch khóe môi, chờ hần chậm rãi đi tới, lại phát hiện ánh mắt của hần có chút không thích hợp.

"Làm sao vậy?" Chu Hạ Ninh nghi ngờ hỏi.

Trang Dực thờ dài, kéo ghế ngồi bên giường cô: "Đội lất nữa sẽ nói cho em biết, em nói cho anh biết em thế nào rồi?"

Trong lòng Chu Hạ Ninh tuy rằng còn có nghi vấn, nhưng có thể nhìn thấy vẻ quan tâm rõ rệt trên gương mặt Trang Dực, cười nói: "Chỉ có chút choáng váng thôi, có hơi buồn nôn một chút. Bác sĩ bảo ngày mai sẽ tốt hơn."

Trang Dực kéo tay Chu Hạ Ninh, cẩn thận quan sát trong chốc lát, thấy vẻ mặt cô chỉ hơi mệt mỏi mới yên lòng: "Tại sao lại phát sinh tai nạn xe chứ? Vương Vũ Thần làm việc thế nào vậy?"

"Cũng không liên quan đến đạo diễn Vương đâu." Nói tới việc này, Chu Hạ Ninh nhú mày: "Là Phạm Duyệt Tân không chịu nghe theo sắp xếp trước đó, đột nhiên tăng tốc nhằm về phía đai giảm tốc, lần này không phải là ngoài ý muốn, là Phạm Duyệt Tân cố ý."

Trang Dực sùng sốt, lập tức đứng bật dậy, muốn xông ra ngoài nhưng đi được một nửa lại nghiêng răng nghiêng lợi quay đầu, nặng nề ngồi xuống: "Cô ta thật xấu xa, tự mình muốn chết lại còn muốn kéo theo em nữa!"

"Còn phải nói, cô ta tự mình hại mình cũng có rất nhiều cơ hội, làm sao lại cố ý gây chuyện khi đang quay chung với em chứ." Chu Hạ Ninh cũng tức trong lòng, nhưng Phạm Duyệt Tân bị thương nặng hơn, bởi vì xe cũng không còn mới, sau khi va chạm mạnh, đầu xe có chút biến dạng, sau khi chẩn đoán chân trái cô ta cũng bị dập xương.

Trang Dực siết chặt bàn tay, nhẫn nhịn tức giận ở đáy lòng.

Hần thật quá xem thường Phạm Duyệt Tân, không nghĩ đến cô ta lại có thể làm ra chuyện như vậy, thậm chí còn cố ý kéo theo Hạ Ninh. Lần này Hạ Ninh không có chuyện gì lớn, xem như vận khí của cô ta tốt!

"Em phải tỉnh dưỡng thật tốt, không cần để ý tới cô ta. Chuyện này anh sẽ xử lý." Về mặt Trang Dực lạnh thêm vài phần. Nếu Phạm Duyệt Tân tự tung tự tác nhưng dám tự đứng ra gánh vác, có lẽ hần sẽ đồng ý vươ tay giúp đỡ, nhưng cô ta ngăn cản lần lần không nên dính dáng tới Hạ Ninh!

Cô ta có ý dùng Hạ Ninh để do thám điểm mấu chốt của hắn?

Chu Hạ Ninh thật sự không nghĩ ra vì sao Phạm Duyệt Tân phải cố ý đâm xe, lần này vết thương của cô nhẹ coi như là may mắn, nhưng cô ta cũng tự mình bị thương không nhẹ, ít nhất cũng phải nghỉ ngơi một tháng.

Bị thương gân cốt dưỡng 100 ngày.

Chu Hạ Ninh đang có chút do dự, lại thấy Trang Dục nhận điện thoại.

"Alo."

"Ừ, cậu mời mấy người tới đi, đến chỗ của Hạ Ninh nhé. Đúng, trực tiếp nói với anh ta là chuyện quan trọng về Phạm Duyệt Tân."

Về mặt Trang Dục nghiêm túc cúp điện thoại, quay đầu nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Chu Hạ Ninh nhìn mình, hắn giật giật khóe miệng.

"Vừa rồi khi ra khỏi thang máy, anh gặp Tổng Bác Dịch trước, không nghĩ đến anh ta lại cho rằng anh tới thăm Phạm Duyệt Tân, anh bị anh ta lừa đi vào phòng của Phạm Duyệt Tân ở cách vách. Phạm Duyệt Tân nói cho anh biết..."

Lời của Trang Dục còn chưa dứt, chợt nghe tiếng đập cửa vang lên, hai người bọn họ cùng nhau quay đầu nhìn lại, nhìn thấy là Tiểu Nhậm: "Anh Trang, Trần đạo diễn đến."

Nói xong, cậu ta khẽ nghiêng người, lộ ra Trần Hoài Trúc về mặt nghiêm túc đứng phía sau.

Ông ta đứng ở cửa, nhìn Trang Dục và Chu Hạ Ninh ở trong phòng, bước chân chậm rãi đi vào.

"mọi người nói chuyện, tôi và Lộ Đan ở bên ngoài." Tiểu Nhậm sẵn sốc đóng cửa lại, quay đầu nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Lộ Đan.

"Anh Tiểu Nhậm, chúng ta không đi vào sao? Đồ ăn nguội thì làm thế nào?" Lộ Đan chỉ chỉ mấy hộp đồ ăn đặt bên cạnh.

"Bây giờ là lúc để ăn cơm sao?" Tiểu Nhậm nghiêm mặt hỏi lại.

"Đúng vậy." Lộ Đan về mặt ngây thơ gật gật đầu.

Tiểu Nhậm cứng họng, nhìn Lộ Đan không nói gì.

Mà bên trong phòng, Trần Hoài Trúc đứng ở cạnh cửa, trầm mặc nhìn Trang Dục.

Trang Dục không có ý định ra về, hắn quay đầu nhẹ nắm tay Chu Hạ Ninh, sau đó đứng lên nhìn Trần Hoài Trúc.

"Chắc hôm nay đạo diễn Trần muốn tới thăm Phạm Duyệt Tân?"

Trần Hoài Trúc nhíu mày càng sâu: "Cho nên, cậu bảo trợ lý chờ tôi ở ngoài cửa, là có việc muốn nói với tôi sao?"

"Đúng. Tôi có một chút chuyện về Phạm Duyệt Tân muốn nói với ngài." Trang Dục hai tay cầm trong túi quần, tùy ý dựa trên tủ đầu giường.

Trần Hoài Trúc lại nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Chu Hạ Ninh dạo qua một vòng, do dự nói: "Nếu như muốn nói về chuyện đó, ở trong này hình như không tiện lắm, hay là chúng ta ra ngoài tìm một chỗ..."

"Không cần. Nơi này rất hảo." Trang Dục giật giật khóe miệng: "Tôi không có ý định lừa gạt Hạ Ninh, dù sao chuyện liên quan đến ngài và Phạm Duyệt Tân tôi đều thành thật kể lại với Hạ Ninh, như vậy sẽ không khiến cô ấy cảm thấy tôi có bí mật gì cần lừa gạt cô ấy."

Chu Hạ Ninh không quay đầu, khóe môi lại hơi nhếch lên.

Trần Hoài Trúc đắm chiêu nhìn Chu Hạ Ninh, sau đó nặng nề nhìn Trang Dục.

"Cậu nói đi." Xem ra, trước đó Chu Hạ Ninh cũng đã biết chuyện của ông và Phạm Duyệt Tân chuyện, nay ông mới che lấp cũng không có ý nghĩa gì.

"Hôm nay Phạm Duyệt Tân cố ý đâm xe, cô ấy cố ý muốn Hạ Ninh bị thương, nhưng quan trọng nhất là cô ấy muốn thuận thế làm xảy thai." Giọng nói Trang Dục bình tĩnh, Trần Hoài Trúc và Chu Hạ Ninh đồng thời khiếp sợ nhìn về phía hắn.

"Nhân cơ hội bị thương này mà xảy thai, có một cái cơ danh chính ngôn thuận dù cô ấy muốn nghỉ ngơi một thời gian cũng không ai quá để ý." Trang Dục lộ ra ý cười châm chọc: "Đáng tiếc, đứa bé này quá khỏe mạnh, người mẹ bị thương nhưng đứa bé vẫn khỏe mạnh ở trong bụng mẹ."

Chu Hạ Ninh buông mi nhìn ga giường của mình, trong lòng bùng tình đại ngộ. Khó trách! Khó trách tinh thần và hành vi gần đây của Phạm Duyệt Tân có chút cổ quái!

Trần Hoài Trúc từ kinh ngạc ban đầu chậm rãi thu lại vẻ mặt, chỉ còn lại sự cảm thán khó tả.

"Cho nên?"

"Cô ấy đã đẻ non vì ngại mấy lần, vừa rồi cô ấy mới nói cho tôi biết, bác sĩ bảo nếu lần này cô ấy còn muốn phá thai, chỉ sợ đời này sẽ không còn cơ hội làm mẹ. Cô ấy muốn tôi giúp, nhưng loại chuyện này tôi cũng bất lực. Người cô ấy nên tìm là ngài chứ không phải là tôi."

Trần Hoài Trúc kinh ngạc nhìn về phía trước, lộ ra một nụ cười khổ: "Trang Dục, chỉ sợ có chuyện cậu còn chưa biết, cô ấy chưa nói với cậu là tôi và cô ấy đã chia tay hai năm rồi!"

Trang Dục ngẩn ra, trong lòng nhất thời phản ứng không kịp.

Chia tay hai năm? Nhưng Phạm Duyệt Tân mới mang thai hai tháng..

Trần Hoài Trúc khẽ thở dài, chậm rãi nói: "Tôi và cô ấy ở bên nhau nhiều năm như vậy ... Lúc trước mặc dù là cô ấy chủ động, nhưng tôi cũng có sai, sai ở chỗ không biết nắm giữ. Tôi không dám nói tôi không nợ cô ấy, nhưng tôi chưa từng keo kiệt. Sau này khi vợ tôi sinh bệnh mà chết, tôi cũng từng có ý niệm kết hôn với cô ấy, nhưng lại bị cô ấy từ chối."

Trang Dục càng thêm kinh ngạc, những việc này hẳn đều không biết.

Trần Hoài Trúc ngẩng đầu nhìn Trang Dục: "Cậu có biết vì sao tôi chia tay với cô ấy không? Sau này tôi mới hiểu ra, nếu tôi đã làm thương tổn một người phụ nữ thì không nên làm tổn thương người thứ hai, cho nên, dù Duyệt Tân không muốn bởi vì kết hôn mà làm ảnh hưởng tới sự nghiệp của cô ấy, vậy tôi vẫn sẽ luôn ở bên cô ấy, kết hôn cũng thế, không kết cũng vậy, chỉ cần cô ấy đồng ý thế nào cũng đều được. Nhưng sau này, tôi mới phát hiện, cô ấy đã sớm thay đổi... Hoặc là nói, cô ấy chưa từng thay đổi, mà là tôi chưa từng nhìn rõ mà thôi. Có lẽ, cô ấy thật sự là một diễn viên quá tốt."

Lời nói của Trần Hoài Trúc tràn ngập chua xót.

Trang Dục cau mày, tâm tư nhanh chóng quay trở lại: "Vì sao?"

"Ba năm trước tôi mới phát hiện, hóa ra cô ấy có quen biết với Dư Liễu Thanh, hơn nữa quan hệ cũng không nhẹ." Giọng nói của Trần Hoài Trúc khi nói những lời này thì khô khốc.

Trang Dục khiếp sợ nhìn Trần Hoài Trúc, không dám tin lắp bắp nói: "Làm sao có khả năng..."

Hai người bọn họ đều rơi vào cảm xúc của riêng mình, tất nhiên không nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Chu Hạ Ninh.

Dư Liễu Thanh là ai, Trần Hoài Trúc và Trang Dục đều biết rõ, nhưng trong vòng giải trí lại luôn có nhiều người xa lạ không phải ai cũng biết tới. Chu Hạ Ninh biết, là bởi vì vài năm sau, đã bùng ra tin tức đường dây bán dâm lớn của giới giải trí, mà đương sự chính là Dư Liễu Thanh.

20 năm trước, cô ta là nữ minh tinh của giới điện ảnh, nhưng thời gian thay đổi, lớn tuổi sắc suy nên không có thu nhập, bắt đầu lợi dụng quan hệ trong giới giải trí của bản thân đổi nghề làm môi giới bán dâm, thậm chí còn phát triển không tệ.

Cô ta cũng có chút ánh mắt, biết người nào nên dẫn mối, người nào thì không thể trêu chọc, bằng không sẽ dễ dàng mất nhiều hơn được.

Mà khi tin tức này bị khai quật, không chỉ có nữ minh tinh, mà thậm chí là nam minh tinh đều có liên quan đến đường dây này.

Đương nhiên, cũng có khả năng Dư Liễu Thanh thông minh nên biết không thể làm liên lụy tới quá nhiều người. Chung quy có mấy ai đứng ở đỉnh tháp của giới giải trí hỗn tạp này mà không có người chống lưng.

Nhưng Chu Hạ Ninh thật sự không nghĩ ra, Phạm Duyệt Tân vì sao lại có quan hệ với người như vậy? Lấy thân phận của cô ta, mỗi một lần quay phim, thù lao đều là cao ngất ngưỡng, căn bản không có khả năng thiếu tiền.

"Vì sao?" Trang Dục phục hồi tinh thần, phút chốc ngẩng đầu nhìn Trần Hoài Trúc.

Cho dù hẳn không thể tin được, nhưng nếu Trần Hoài Trúc có thể nói ra khỏi miệng, đó chính là sự thật.

Hắn không biết Dư Liễu Thanh, nhưng có nghe qua chút gió, thậm chí khi hắn vừa mới gia nhập cũng ngẫu nhiên gặp Dư Liễu Thanh, cô ta có ý kết giao với hắn, nhưng bị hắn lạnh lùng cự tuyệt cũng đành buông tay.

Chỉ cần Phạm Duyệt Tân quả quyết cự tuyệt, hẳn không tin Dư Liễu Thanh có thể miễn cưỡng được cô ấy.

"Cục." Trần Hoài Trúc thản nhiên nói: "Cô ấy cục thật lớn."

Chuyện còn lại không cần nhiều lời. Bài bạc là vực sâu không đáy, bởi vậy đành bí quá hoá liều.

"Tôi cũng khuyên cô ấy. Nhưng cô ấy nói, cô ấy dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm tiền, không trộm không cướp, đó chỉ là giao dịch an tình tôi nguyện. Nếu tôi không thể chấp nhận cũng đừng can thiệp vào việc của cô ấy." Lại lần nữa nhớ đến những hồi ức này, Trần Hoài Trúc cảm thấy trong lòng vẫn có chút muộn phiền.

Trang Dục buồn mị, không nói gì thêm

Hóa ra, cái gọi là quen biết nhiều năm, cái mà hắn biết về Phạm Duyệt Tân hóa ra cũng chỉ là hình ảnh giả tạo. Sau khi biết rõ về Phạm Duyệt Tân, hắn thật sự cảm thấy quá xa lạ.

Trần Hoài Trúc xa xăm thờ dài, không nói một lời xoay người ra khỏi phòng bệnh. Ông đi đến trước phòng bệnh của Phạm Duyệt Tân, ánh mắt nặng nề nhìn trong chốc lát, sau đó xoay người đi về phía thang máy.

Xoay người, bóng dáng đó có chút uể oải nhưng chỉ trong nháy mắt đã lại đứng thẳng lên.

Trang Dục ngẩn người một lát, đến khi Chu Hạ Ninh vươn tay chạm vào chạm vào tay hắn, hắn mới hồi phục tinh thần, quay đầu nhìn về mặt lo lắng của Chu Hạ Ninh, hắn cười cười trấn an.

"Em mau nằm xuống." Hắn đỡ vai Chu Hạ Ninh để cô nằm xuống: "Anh chỉ là có chút cảm khái mà thôi. Người quen biết từ thời niên thiếu hóa ra đã hoàn toàn thay đổi, một cho anh còn bị cô ta lừa dối nhiều năm như thế, hiện tại mới phát hiện, hóa ra chỉ có mình anh ngốc nghếch."

Chu Hạ Ninh gạt đầu cười: "Quả thật có chút, có lẽ cô ta cũng cảm thấy anh rất dễ gạt ."

Cho nên, gắt gao lời kéo, không chịu thả ra.

Trang Dục nhướn mày, hai tay vẫn đút trong túi quần, chậm rãi đè nén cảm xúc, đến khi chớp mũi chạm vào chớp mũi của Chu Hạ Ninh: "Anh đã cẩn thận suy nghĩ, có lẽ chỉ số thông minh của anh thật sự không đủ dùng, cho nên mới coi trọng em."

Chu Hạ Ninh trừng mắt, nhưng hắn lại ở quá gần, trừng mắt cũng không thể hiện được khí thế: "Anh..."

Cô mới phun ra được một chữ, môi cũng đã bị chặn lại, cô chỉ có thể trừng mắt nhìn đôi mắt cười đầy đắc ý của Trang Dục.

Quá khứ ở trong lòng hắn đã sớm qua, nay có thể lừa Chu Hạ Ninh tới tay, dù choáng váng một chút cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Người Quản Lý

Khi ăn cơm, Trang Dục kiên quyết muốn bón, Chu Hạ Ninh kiên quyết tự ăn.

Nhưng cô vừa động đậy là lại cảm thấy choáng váng đầu óc và buồn nôn, nhắm chặt mắt lại suy sụp nằm xuống.

"Đừng cậy mạnh, anh sẽ không đút vào lỗ mũi của em đâu." Trang Dục cười đắc ý, tay múc một thìa cơm, cẩn thận thổi thổi, sau đó đưa tới miệng Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh bắt đắc dĩ, nhưng hôm nay "Cuộc sống không thể tự gánh vác" chỉ có thể thỏa hiệp, cô nghiêng đầu há miệng ngậm vào, chậm rãi nhai nuốt.

Nói thật, thân thể không thoải mái, cũng không có khẩu vị, ăn non nửa bát cơm với đồ ăn, lại uống mấy ngụm canh, cô lắc đầu không muốn ăn nữa.

"Không ăn nổi nữa." Chu Hạ Ninh chớp mắt, thanh âm lí nhí.

Trang Dục lo lắng nhìn cô, đóng nắp hộp cơm để sang một bên: "Không thoải mái sao?"

"Có chút." Chu Hạ Ninh phồng miệng, vẻ mặt vừa đáng thương vừa uể oải.

Trang Dục ngồi bên giường, vươn tay vuốt ve tóc của Chu Hạ Ninh, vẻ mặt có chút áy náy.

"Đều là anh không tốt." Trang Dục hiểu, Phạm Duyệt Tân nhắm vào Chu Hạ Ninh là bởi vì hắn: "Anh không nghĩ đến Phạm Duyệt Tân lại dám làm như vậy."

"Đúng, đều tại anh." Chu Hạ Ninh chu môi, nhìn về mặt tự trách của Trang Dục, nhin không được vẫn đâm thêm một dao: "Ánh mắt của anh thật kém!"

"Lúc ấy tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện." Trang Dục cười cúi đầu hôn trán Chu Hạ Ninh, ánh mắt dịu dàng: "Em xem xem có phải hiện tại anh đã luyện được ánh mắt không tệ không, tìm được cô bạn gái chuẩn không phaair bàn."

Chu Hạ Ninh nghĩ đến đối thoại giữa Trang Dục và Trần Hoài Trúc lúc chiều, lại nghĩ đến Phạm Duyệt Tân vậy mà còn mặt mũi nhờ Trang Dục giúp đỡ cô ta, trong lòng lại tức giận khó nhịn: "Cô ta nhờ anh giúp đỡ, anh nói như thế nào?"

Trang Dục nín cười, trong lòng âm thầm vui vẻ. Hắn cho rằng Chu Hạ Ninh sẽ không ngại, nay xem ra chỉ là sự nhẫn nại tương đối khá, nếu là hắn thì đã sớm hỏi cho rõ ngọn ngành.

"Anh còn có thể nói như thế nào chứ, đương nhiên là từ chối rồi, nói anh cũng bất lực." Trang Dục khẽ cười, vươn tay vuốt ve đôi môi chu ch ra của Chu Hạ Ninh, thấy cô trũng mắt mím môi, lại tiếp tục nói: "Hiện tại anh đã biết là cô ta cố ý hại em, làm sao có thể giúp cô ta nữa đây? Tự làm bậy không thể sống, như vậy cô ta sẽ nhớ thật kĩ. Thật sự nghĩ rằng ai cũng nguyên ý che chở cho cô ta?"

Nghĩ đến Phạm Duyệt Tân, lòng Trang Dục hơi lạnh lẽo.

Bởi vì quen biết từ nhỏ, trong trí nhớ của hắn, Phạm Duyệt Tân vẫn là cô gái mười mấy tuổi hoạt bát đầy sức sống, lại không hề biết rằng cô gái ấy đã thay đổi hoàn toàn từ lâu. Trần Hoài Trúc nói Phạm Duyệt Tân là diễn viên giỏi, hắn cũng không thể không cảm thán kỹ xảo diễn xuất của Phạm Duyệt Tân thật tốt.

"Anh ngây ngô bị cô ta lợi dụng mấy năm, dù không có em anh cũng sẽ không để ý cô ta nữa. Anh cũng không phải là người ngu ngốc, bị người bán còn giúp đếm tiền."

Chu Hạ Ninh liếc nhìn: "Thật bỏ được?"

"Có cái gì mà luyến tiếc." Trang Dục vươn tay cầm lấy tay Chu Hạ Ninh đưa tới bên miệng khẽ hôn lên: "Em mới là người khiến anh luyến tiếc nhất. Những người khác, anh bắt kê chết sống."

Trang Dục cố ý nói thật lãnh khốc vô tình, sợ trong lòng Chu Hạ Ninh có bóng ma. Hắn muốn một dao cắt đứt hoàn toàn, có mấy ai khi còn niên thiếu mà không thăm mến một người, không thể vì sự vô tri thời niên thiếu của hắn mà phủ định toàn bộ con người hắn!

Hắn không nói ra hai cái tên Phương Hân Đông và Diệp Duy Mộng, kiên quyết không vạch trần sự thật Chu Hạ Ninh cũng từng nhìn nhầm.

Nay hắn thật sự không nghĩ lo chuyện bao đồng cho Phạm Duyệt Tân. Cho dù Tiểu Nhậm vụng trộm nói cho hắn biết, đã có không ít phóng viên nghe tin mà đến.

Đêm đó Trang Dục không đi, trực tiếp ở trong phòng bệnh của Chu Hạ Ninh.

Đoàn phim sắp xếp cho cô và Phạm Duyệt Tân phòng bệnh VIP, một giường bệnh, một giường nghỉ cho quản lý, Chu Hạ Ninh muốn đuổi Trang Dục đi, không nghĩ tới chỉ chốc lát sau, Tiểu Nhậm lại đưa tới một túi đồ nhỏ.

"Đồ dùng cá nhân của anh đều ở đây, em không cần lo lắng buổi tối anh không thể tắm rửa."

Chu Hạ Ninh không nói gì, nhưng lại cảm thấy có chút ngọt ngào.

Cô cảm thấy chuyện này là vấn đề nhỏ, cũng không muốn quấy nhiễu bà ngoại, nhưng Trang Dục vẫn không yên lòng.

"Để em một mình ở lại bệnh viện anh thấy không yên lòng, người phụ nữ của anh vẫn nên để tự anh trông coi mới ổn." Trang Dục đi qua khóa cửa, sau đó đứng bên giường, cười từ trên nhìn xuống với Chu Hạ Ninh: "Có muốn anh bế em đi tắm rửa không?"

Chu Hạ Ninh ngước mắt, liếc Trang kiều ngạo một cái, vừa rồi muốn đi WC, là Trang Dục đỡ cô vào trong toilet, cô nhìn Trang Dục đi ra ngoài mới chịu đựng hoa mắt chóng mặt ngồi lên bồn cầu.

Nhưng tắm rửa? Bên trong là vòi tắm sen, cô lại không thể đứng một mình lâu như vậy, cho nên, tuy rằng cô cảm thấy trên người dính dấp khó chịu, nhưng nghĩ tới bản thân lúc tắm rửa, cô hạ mắt, bình tĩnh lắc đầu: "Không cần."

Trang Dục cũng biết Chu Hạ Ninh sẽ không đồng ý tắm rửa, đỡ đi WC đã là cực hạn của cô, về mặt xấu hổ của cô vừa nãy, cả khuôn mặt đều đỏ ửng.

Hắn chỉ đang đùa cô, muốn chuyển dời lực chú ý của cô một chút.

Vừa rồi hắn đã gặp bác sĩ, cẩn thận nhớ kỹ một số lưu ý. Sắc mặt Chu Hạ Ninh vẫn không tốt lắm, tuy rằng cô nói không sao, nhưng hẳn đầu tiên hắn nhìn thấy cô yếu ớt tiêu tụy như vậy.

"Vậy anh đi tắm." Trang Dục từ trong túi đồ lấy bà chải đánh răng và quần áo mới để thay, trước khi vào phòng tắm còn cố ý ngoái đầu nhìn lại cười nói: "Muốn nhìn trộm thì cứ tự nhiên, không cần phải thông báo cho anh biết đâu."

Chu Hạ Ninh không dám đứng dậy, chỉ có thể nghiêng đầu liếc mắt lườm hắn.

Trong phòng tắm, Trang Dục chỉnh nước ấm, tiếng nước ào ào vang lên khắp phòng.

"Tôi thích tắm rửa ~ làn da sạch sẽ ~ á à ~"

Chu Hạ Ninh nằm thẳng trên giường bệnh, ánh mắt nhìn chăm chăm trần nhà, buồn cười nghe Trang Dục ở trong phòng tắm hát linh tinh.

Cô phát hiện ra một nhược điểm lớn của Trang Dục, hóa ra khi hắt hát đến chó cũng phải chạy loạn!

Chu Hạ Ninh vừa nghe vừa cười trộm.

Trang Dục tắm rửa xong đi ra, mặc áo phông đơn giản và quần short, nghiêng đầu vừa lau tóc vừa nhìn Chu Hạ Ninh: "Em cười trộm cái gì?"

"Nào có." Chu Hạ Ninh kiên quyết không thừa nhận.

"Còn nói không có." Trang Dục chỉ tay vào khóe môi còn chưa tắt nụ cười của cô trừng mắt nói: "Nhìn nhìn, cười đến mức có nếp nhăn luôn này."

Chu Hạ Ninh nhin không được xi một tiếng bật cười.

Trang Dục ném khăn mặt, mái tóc chưa khô vẫn đang nhỏ nước, hắt đến gần Chu Hạ Ninh, hơi khom lưng thì giọt nước theo sợi tóc nhỏ giọt trên mặt Chu Hạ Ninh, lúc này cô mới hơi đỏ mặt, đẩy đẩy Trang Dục: "Làm gì?"

"Không làm gì cả, chỉ thấy em cười rất dễ nhìn, nhin không được muống nhìn lâu một chút." Trang Dục khẽ mỉm cười, vươn ngón trỏ nhẹ nhàng lau giọt nước trên mặt Chu Hạ Ninh, ánh mắt dịu dàng như nước.

Chu Hạ Ninh bị hắt nhìn chăm chăm mà càng lúc càng đỏ mặt, nhưng lại đẩy không ra, chỉ có thể cố gắng trừng mắt.

Bình thường hai người bọn họ rất bận rộn, thời gian mỗi lần ở bên nhau cũng rất ngắn ngủi, đây là lần đầu tiên hai người có thể im lặng ở bên nhau cả một buổi tối, Trang Dục quả thực muốn chìm đắm.

Nhưng Chu Hạ Ninh dù sao vẫn là bệnh nhân, hắt cũng không thể quá phận, cho nên hắt chống tay, cúi thấp đầu, nhẹ miết đôi môi cô một lát rồi chưa thỏa mãn mà ngẩng đầu lên.

"Chờ em khỏe chúng ta sẽ từ từ mà hôn."

Lời này của hắt đầy tình cảm, lòng Chu Hạ Ninh khẽ run, một hồi lâu mới phản ứng được là cô bị hắt đùa giỡn lưu manh trong bệnh viện!

Buổi tối chuẩn bị ngủ, Trang Dục cố ý đẩy tủ đầu giường bệnh vào góc rồi kéo giường nhỏ giành cho quản lý lại gần giường bệnh của Chu Hạ Ninh, nhìn hai chiếc giường kê sát nhau hắt mới hài lòng gật gật đầu: "Được rồi, bây giờ mới có thể ngủ."

Chu Hạ Ninh không nói gì, đơn giản quay đầu liếc qua một hướng khác.

Lên giường, tắt đèn, Trang Dục sột soạt dựa về phía Chu Hạ Ninh, một bàn vươn ra sờ sờ, bắt được tay trái của Chu Hạ Ninh, nhẹ nhàng mà nắm trong lòng bàn tay.

Trong bóng đêm, Chu Hạ Ninh chỉ nghe thấy giọng nói trầm trầm của Trang Dục, tong đó có sự lo lắng sợ hãi mà ban ngày không nghe ra: "Khi anh nghe tin em xảy ra sự cố, lúc ấy thật sự rất sợ hãi."

Chu Hạ Ninh quay đầu, trong màn đêm vẫn cố gắng quan sát gương mặt Trang Dục.

"Anh nhớ đến khi ba mẹ anh mất, cũng là do người khác nói cho anh biết họ đã xảy ra chuyện, ngay từ đầu anh cũng không hiểu rõ, cho rằng họ chỉ bị thương, đến khi hiểu được ý nghĩa của cái chết, anh rất hoang mang bối rối, trái tim giống như không còn đập được nữa. Khi đó cũng là buổi chiều, đến khi nghe thấy họ nói em chỉ bị thương nhẹ, anh gọi được điện thoại cho em mới hồi phục tinh thần."

Chu Hạ Ninh theo bản năng nắm chặt tay Trang Dục.

"Sau này em sẽ cẩn thận. Anh cũng vậy, khi quay phim dùng cây mạnh, anh bị thương, ta cũng sẽ đau lòng hơn chính bản thân bị thương."

Trước kia cô cũng nhìn thấy tin tức Trang Dục khi quay phim bị thương, khi đó không có quen biết gì, đối với cô thì thật sự không có chút ý nghĩa nào. Nhưng hiện tại, cô cũng sẽ đau lòng .

Trong bóng đêm, Trang Dục nắm thật chặt tay Chu Hạ Ninh, cười nói: "Được."

Ngày thứ hai, trước khi bác sĩ kiểm tra phòng, Trang Dục rời giường đi mua bữa sáng, hầu hạ Chu Hạ Ninh ăn xong.

Tình trạng choáng váng của Chu Hạ Ninh đã tốt hơn nhiều, nhưng cả người bắt đầu đau nhức . Ngày hôm qua dù sao vẫn bị va chạm, hôm nay bắt đầu đau nhức khắp cơ thể.

Trang Dục đau lòng giúp cô xoa nhẹ bả vai một hồi lâu, cuối cùng lưu luyến không rời theo sát Tiểu Nhậm tới đón hắt đi trước .

Buổi chiều, Trang Dục quay xong đang định đi gặp Chu Hạ Ninh thì nhận được điện thoại của Thịnh Thanh Phong.

"Có người chụp được thời gian trước Phạm Duyệt Tân có tới khoa phụ sản, lại thần thông quảng đại kể ra lý do “gặp sự cố” của cô ta, cậu xem nên làm cái gì bây giờ."

Giọng điệu của Thịnh Thanh Phong là đang giải quyết việc chung, Trang Dực nghe xong trầm mặc một hồi nói: "Tùy công ty quyết định."

Đầu kia điện thoại Thịnh Thanh Phong hài lòng nhếch nhếch môi cười: "Được, dù sao việc này ngày hôm qua cậu đã nói cho tôi biết, chúng ta vốn đã có sắp xếp, hợp đồng của cô ta cũng đã sắp hết hạn, vừa lúc nhân cơ hội này thanh lý hợp đồng. Nghe nói có mấy công ty đặt mối quan hệ với cô ta, cô ta cũng đang tính toán ra giá, Tình Diệu chúng ta không trả nổi thù lao cho cái danh Thiên Hậu của cô ta, vậy cũng chỉ có thể chấp tay nhượng lại thôi."

Cúp điện thoại, Trang Dực giật giật khóe miệng, xoay người lên xe.

Lúc trước hẳn giúp Phạm Duyệt Tân thu dọn không ít vấn đề, nay cho dù là vì mình và Chu Hạ Ninh, hẳn sẽ không nghĩ những tay vào nữa.

Bản thân nợ thì tự giải quyết lấy.

Hắn vốn không nợ cô ta cái gì, nhiều năm như vậy cũng đủ rồi.

Hóa ra, khi cảm tình không còn, nhắc tới Phạm Duyệt Tân, tâm tình của hắn sẽ bình thản như thế, giống như cô ta là người qua đường không quan trọng mà thôi, ừm, nhiều lắm cũng tính là có quen biết, trên đường gặp thì chào hỏi, không gặp cũng sẽ không có bất cứ nhớ mong nào.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Thay Đổi Người

Đoàn phim < Kê tình nghi > bởi vì chuyện này phải trì hoãn một tuần, Chu Hạ Ninh cũng ở nhà nghỉ ngơi một tuần, đến khi cô ra cửa mới phát hiện chuyện của Phạm Duyệt Tân đã truyền bá âm ỉ không thể cứu vãn.

Phóng viên Ngu Ký của tạp chí quyền uy nhất trong giới giải trí < tuần san giải trí > ngẫu nhiên chụp được ảnh Phạm Duyệt Tân cải trang đi ra từ khoa phụ sản, Ngu Ký dựa vào nhân viên bên cạnh Phạm Duyệt Tân không cải trang mới nhận ra đó là Phạm Duyệt Tân.

Sau đó là lần nằm viện này của Phạm Duyệt Tân, phóng viên này cũng rất lớn gan, lấy thân phận người đại diện của Phạm Duyệt mà thu được một đoạn ghi âm.

Sau đó có cái đầu đề < Tin hot: Phạm Duyệt Tân được chẩn đoán đang mang thai hai tháng! >.

Tin tức này vừa xuất hiện, mặt Trang Dực đen sì.

Hắn đương nhiên không phải là vì Phạm Duyệt Tân, tuy trong lòng cũng lo lắng thay cho cô ta nhưng tóm lại vẫn là tự bản thân làm vậy. Hắn đen mặt là bởi vì Ngu Ký cũng tính là có quen biết với hắn, thế mà lại kéo một đám người tới phỏng vấn hắn.

"Xin hỏi, Trang Dực, anh có suy nghĩ gì về việc Phạm Duyệt Tân mang thai? Quan hệ giữa hai người tốt như vậy, hẳn là anh rất vui vẻ?"

Nghe kĩ một chút sẽ thấy đây là vấn đề gì? !

Trang Dực nhìn máy quay, máy ảnh, cùng với từng đôi mắt hưng phấn vì bất quá thiếu chút nữa phun lửa!

Hắn nhìn nhin, mới tận lực dùng giọng điệu bình tĩnh nói: "Kỳ thật quan hệ giữa tôi và cô ấy không tốt như mọi người vẫn nghĩ, tôi và cô ấy đã hơn một năm không có liên lạc gì, lần này cũng phải nhờ tạp chí của mọi người mới biết được tin tức này. Nhưng tôi vẫn chưa xác minh đúng sai với cô ấy nên tình huống cụ thể cũng không rõ lắm."

Kỳ thật từ đáy lòng hắn đang rít gào: Phạm Duyệt Tân mang thai, liên quan cái mông hắn!

Ánh mắt các phóng viên lóe nên sự thất vọng và nghi ngờ rõ ràng.

"Nhưng hôm Phạm Duyệt Tân nằm viện, hình như tôi có nhìn thấy anh đến thăm." Có phóng viên chưa từ bỏ ý định, không ngừng cố gắng.

Bọn họ đều ăn ý tập trung đến đoàn phim của Trang Dực trước tiên, không có đạo lý người nhiệt tình đến lại mất hứng mà về chứ?

Ánh mắt cánh phóng viên lại sáng như sao! Ánh mắt của đám phóng viên đều là đèn pha, là X quang, là kính hiển vi...

Trong lòng Trang Dực nao nao, về mặt lại nở nụ cười ôn hòa: "Ha ha, anh nhất định là nhận lầm người. Anh cũng nói là hình như, khẳng định là thoát nhìn có chút giống nhau thôi."

Không có đạo lý hần che giấu tốt như vậy, còn bị người nhận ra chứ! Vị phóng viên này quá coi thường kỹ xảo diễn xuất của hần rồi!

Phóng viên này phụ trách canh chừng ở bệnh viện, lúc ấy chưa kịp chụp ảnh, chỉ mơ hồ cảm thấy quen mắt, đợi đến khi cau mày suy nghĩ thì người đã không thấy đâu nữa.

Hiện tại đương nhiên là nói miệng không có bằng chứng.

"Được rồi, tôi cũng bề bộn nhiều việc, chỉ có thể rút ra chút thời gian như vậy cho mọi người. Nếu mọi người không có vấn đề gì khác, tôi về trước." Trang Dục cười cười, tiêu sái phất tay xoay người.

Các phóng viên hai mặt nhìn nhau: "Kể tiếp tìm ai?"

Mọi người đều biết, trong vòng giải trí người có qua hệ tốt nhất với Phạm Duyệt Tân chính là Trang Dục, nếu Trang Dục tỏ vẻ hần và Phạm Duyệt Tân chỉ là là quan hệ bình thường, thậm chí một năm nay cũng không có liên lạc, vậy biết tìm ai nữa đây?

Đến cùng là nên tìm ai?!

Có một số phóng viên vận động đầu óc tiếp tục tìm người để tìm tòi bí mật, có một số phóng viên con người đảo một vòng, tìm mấy nhân viên trợ lý của Trang Dục và Phạm Duyệt Tân là được.

Tuy rằng đã bị < tuần san giải trí > cướp đoạt đầu đề, nhưng chỉ cần có thể nắm được tin tức mới nhất cũng có thể lên đầu đề rồi!

Đương nhiên Trang Dục vẫn đang nghĩ rằng bản thân đã nói rõ vấn đề, cũng không nghĩ đến đầu đề ngày hôm sau trên một tạp chí có tiếng đề ra những người đáng nghi, mà hần vĩnh dự xếp ở vị trí thứ nhất.

Đây là chuyện gì chứ? Hần đã nói hần không có một chút quan hệ nào rồi mà!

"Nói với bộ phận pháp lý của công ty, tôi muốn truy cứu trách nhiệm!" Trang Dục cầm tạp chí ném lên mặt bàn của Thịnh Thanh Phong, quả thực tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Thịnh Thanh Phong để bút trong tay xuống, nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế, nhìn hần như cười như không: "Đừng nói là bọn họ, nếu không phải tôi đã biết rõ chân tướng thì cũng hoài nghi cậu đầu tiên."

Mặt Trang Dục vốn đã đen nay càng đen hơn, nghe như vậy thì quả thực muốn học máu, hần đang muốn mắng Thịnh Thanh Phong vài câu, đột nhiên lại run sợ hỏi: "Anh nói xem, bà ngoại... cô ấy có phải cũng sẽ nghĩ như vậy hay không?"

Đầu mày Thịnh Thanh Phong giật giật, nhìn Trang Dục đang tự tìm buồn rầu, cười xem náo nhiệt.

Đây chính là bán mạng mà không cần trả giá rồi! Mẹ nó, trưởng thành như vậy cũng thật là chua xót!

Bất quá Trang Dục cũng không có sai, bà ngoại và mẹ của Chu Hạ Ninh quả thật đang hưng trí bùng bùng đoán mò, hai người còn đánh đố, bà ngoại đoán là con của Trang Dục, mẹ lại đoán đó là chuyện xấu giữa một nam diễn viên khác khi cùng hợp tác với Phạm Duyệt Tân.

"Mẹ, mục tiêu hỗn loạn che mắt mọi người, chuyện mập mờ như vậy nói không chừng là thủ thuật che mắt."

Ngôn từ của mẹ thật chuẩn xác, bà ngoại nghe vậy thì rơi vào trầm tư: "Hình như cũng có chút đạo lý."

Chu Hạ Ninh ở bên cạnh nghe rồi bóp trán thở dài, xoay người lên lầu, trầm nghĩ rồi nhắn tin cho Trang Dục:

Bà ngoại và mẹ đánh đố, đánh cược đứa bé trong bụng Phạm Duyệt Tân là của ai. Anh đoán xem bà ngoại nói là của ai?

Giống như nghiệm chứng bất an trong lòng Trang Dục, khi nhận được tin nhắn này của Chu Hạ Ninh, tay hần run lên, thiếu chút nữa cảm không nổi đi động.

"Đại sự không ổn rồi!" Trang Dục khóc không ra nước mắt. Nhìn tin nhắn, hần tự động biết đó là ai, không cần phải nói rõ cũng biết bà ngoại Hạ Ninh cũng giống như đám phóng viên kia, đồ lên đầu cháu rể của bà rồi!

"Anh mau nghĩ biện pháp chuyển dời lực chú ý của phóng viên một chút. Nhanh đưa thêm tên mấy kẻ đáng nghi đi!"

Thịnh Thanh Phong cười liếc mắt nhìn hần: "Biện pháp tốt nhất chính là nói rõ danh tính cha của đứa bé trong bụng Phạm Duyệt Tân là ai."

Trang Dục trầm mặc, vẻ mặt không biết là trào phúng hay là thờ dài: "Nói không chừng, ngay cả đứa bé trong bụng là của ai cô ta cũng không biết đâu."

Thịnh Thanh Phong hơi hơi nhướn mày: "Không nghĩ đến cậu sẽ nói ra những lời như vậy, tôi còn tưởng rằng cậu sẽ đau lòng không thôi vì cô ta chứ." Hần nở nụ cười, gạt đầu tán thành: "Không tệ, rốt cuộc cũng đã biết cảnh giác cao độ."

Ở phương diện khác mà nói, cha mẹ hần đối với Trang Dục càng thêm dung túng, chỉ cần không đề cập tới vấn đề nguyên tắc sẽ không quá mức cứng

rắn, hướng hồ là thứ tình cảm mới chớm mà bé trai nào cũng có, cho nên, bọn họ chỉ là xa xa canh chừng, cũng không mạnh mẽ can thiệp. Đương nhiên, bọn họ cũng không hề đồng ý để Trang Dục và Phạm Duyệt Tân thật sự ở bên nhau.

Chuyện này lộ ra cũng đúng thời điểm. Tình cảm của Trang Dục đối với Phạm Duyệt Tân vốn đã nhạt, hiện tại lại có người khác cần phải để ý, không đến mức vì Phạm Duyệt Tân mà đau khổ nữa.

Như vậy rất tốt, cũng thật may mắn.

Hai người đang nói chuyện, thư ký gọi điện nội tuyến: "Thịnh tổng, đạo diễn Vương Vũ Thần đến."

"Mời vào đây đi." Thịnh Thanh Phong trả lời thư ký, sau đó mới nói với Trang Dục: "Vương Vũ Thần nói muốn bàn luận với chúng ta một chút về chuyện của Phạm Duyệt Tân, nếu cậu không có việc gì thì cùng nhau nghe một chút."

Trang Dục gật gù đầu, đợi đến khi Vương Vũ Thần bước vào, mấy người đơn giản hàn huyên một chút, rồi tới phòng họp nhỏ khác tiến hành bàn bạc.

Vương Vũ Thần chỉ dẫn theo phó đạo diễn Tống Bác Dịch, cùng một người đàn ông trung niên khác.

"Đây là luật sư của công ty chúng tôi." Vương Vũ Thần giới thiệu xong thì đi thẳng vào vấn đề: "Tôi đến đây là muốn nói chuyện với mọi người về vấn đề của Phạm Duyệt Tân."

Thịnh Thanh Phong và Trang Dục liếc nhau, cười cười: "Tôi sẽ mời luật sư của công ty chúng tôi tới đây."

Hắn nói xong thì gọi nội tuyến, đợi đến khi luật sư của Tinh Diệu cùng ngồi xuống mới tiếp tục nói chuyện.

"Chúng tôi căn cứ vào hình ảnh quay được khi chiếc xe xảy ra tai nạn, xác định lúc ấy là Phạm Duyệt Tân cố ý tăng tốc dẫn đến đâm xe, trước đó chúng tôi đã quay thử hai lần, tuyến đường và tốc độ đều có quy định rõ ràng, hành vi của cô ấy thứ nhất gây nguy hiểm tới tính mạng của diễn viên khác trong đoàn, thứ hai là phá hoại tài sản của đoàn phim, thứ ba là làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới tiến độ quay phim của chúng tôi."

Vương Vũ Thần hôm nay mặc dù mang theo luật sư, nhưng hắn và Trang Dục có quan hệ cá nhân không tệ, cũng được coi là một trong số ít bạn bè thân thiết ở giới giải trí này, nếu có thể giải quyết trong hòa bình vậy thì không có gì đáng nói, cho nên kỳ thật hắn cũng không hy vọng vấn đề này cuối cùng cũng phải giải quyết bằng con đường pháp luật.

Thịnh Thanh Phong nhướn mày, chờ Vương Vũ Thần nói xong: "Công ty chúng tôi đã quyết định, hi vọng có thể thanh lý hợp đồng phim điện ảnh lần này với Phạm Duyệt Tân, hơn nữa phải bồi thường tổn thất tương ứng."

Trang Dục nhìn Thịnh Thanh Phong một cái rồi buông mi không nói lời nào.

Thật ra chuyện này, Vương Vũ Thần khẳng định càng đau đầu hơn so với bọn họ. Mỗi bộ phim đều có kế hoạch quay phim cụ thể, thứ nhất là dính đến vấn đề tiền bạc, thứ hai là lịch trình và tiền thù lao của các diễn viên khác và lịch công chiếu cũng là lớn vấn đề. Không có khả năng vì một diễn viên mà thay đổi toàn bộ kế hoạch.

Hướng chi, diễn viên này lại là kẻ đầu sỏ tạo nên cục diện ngày hôm nay.

"Phạm Duyệt Tân diễn vai Ngô Tịnh, vẫn còn vai cảnh chạy nhảy chưa quay, dù có thể dùng diễn viên đóng thế nhưng chúng tôi không thể cam đoan về vấn đề an toàn của cá nhân cô ấy. Những điều này khi ký hợp đồng chúng tôi đã ghi rõ."

Về phần bồi thường, Phạm Duyệt Tân là người của Tinh Diệu, Tinh Diệu khẳng định là phải có trách nhiệm.

Thịnh Thanh Phong đang muốn nói chuyện, lại bị Trang Dục cắt lời.

"Vương đạo diễn, loại chuyện này chúng tôi cũng không hề muốn phát sinh. Không bằng mỗi bên lui một bước, mọi người thanh lý hợp đồng với Phạm Duyệt Tân, mấy chuyện bồi thường chúng ta không bàn đến nữa, như vậy sẽ gây tổn thương tình cảm." Trang Dục cười nói xong thấy Vương Vũ Thần nhướn mày, thì vừa cười vừa nói: "Không bằng để Lê Huyền tiếp nhận vai Ngô Tịnh này đi."

Trang Dục nhìn Vương Vũ Thần, thấy vẻ mặt hắn nghẹn lại, tươi cười càng sâu thêm vài phần: "Dù sao sau khi mọi người và Phạm Duyệt Tân thanh lý hợp đồng cũng cần tìm một gương mặt khác, may mắn là chưa quay được bao nhiêu, tổn thất cũng không tính là quá lớn. Kỳ thật lúc trước nhân vật này tôi cảm thấy Lê Huyền rất thích hợp, nhưng thật không nghĩ tới anh đã ký hợp đồng với Phạm Duyệt Tân trước, Lê Huyền cũng cảm thấy thật đáng tiếc. Nếu anh cảm thấy không có vấn đề gì, hiện tại bộ phim cô ấy đang quay là do chúng tôi sản xuất, sẽ tranh thủ để cô ấy nhanh chóng gia nhập đoàn phim trong vài ngày nữa, thế nào?"

Vương Vũ Thần bị chặn họng, lời nói đã nghĩ tốt đều bị chặn miệng.

Thật khó để lựa chọn...

Thấy Vương Vũ Thần bắt đầu do dự, Trang Dục càng không ngừng cố gắng.

"Không bằng để Lê Huyền tới thử máy quay trước, nếu Vương đạo diễn cảm thấy không hài lòng vẫn có thể từ chối." Trang Dục cười có chút cợt nhả rồi đứng lên: "Hay là Vương đạo diễn cảm thấy Lê Huyền không sánh bằng Phạm Duyệt Tân?"

Về mặt Vương Vũ Thần nhún nhó, là đang bị uy hiếp.

Nếu Trang Dực đứng trước mặt Lê Huyền ra về tiếc nuối nói: "Vốn muốn để cô hợp tác với Chu Hạ Ninh, nhưng Vương đạo diễn chê cô không bằng Phạm Duyệt Tân nên không đồng ý."

Nếu Trang Dực thật sự nói như vậy với Lê Huyền, hẳn có thể tưởng tượng dãy số kế tiếp bị Lê Huyền kéo vào số đen chính là số di động của hắn.

Đội đến khi vui vẻ tiễn đoàn người Vương Vũ Thần vào thang máy, Trang Dực cười xoay người tranh công với Thịnh Thanh Phong: "Dù sao Lê Huyền cũng đang quay phim của Tinh Diệu chúng ta. Bảo bọn họ nhanh tay một chút, quay những phân cảnh của Lê Huyền trước, còn lại tạm thời để cô ấy chạy qua chạy lại cả hai bên vậy."

Thịnh Thanh Phong liếc nhìn hắn: "Cậu bán nữ mình tinh trong công ty thật thuận tay đấy."

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Hẹn Hò Tại Nhà

Thừa dịp Chu Hạ Ninh ở nhà nghỉ ngơi, chị Đỗ cảm kích bản đưa đến cửa.

Nay trong tay chị cũng có mấy nghệ sĩ trẻ tuổi, trong đó có 2 người thoát nhìn phát triển cũng không tệ. Chu Hạ Ninh đã một thời gian không gặp chị, hai người thảo luận xong kịch bản và quảng cáo, chị Đỗ nhìn không được bắt đầu tiết lộ.

"Chị đã tìm bạn bè hỏi thăm một chút hướng đi bên Tinh Diệu, người ta nói với chị, căn bản không hề có ý ký hợp đồng với Giang Quân Diệu. Chị có ý tốt khuyên cô ta, ngược lại còn bị cô ta châm chọc là luyện tiếu buông tay." Chị Đỗ cười lạnh một tiếng, trên mặt tràn đầy trào phúng: "Nếu không phải chị kiệt lực tranh thủ, cô ta ngay cả một mẫu quảng cáo nhỏ cũng không thể nhận được. Càng không nói đến việc từ chối vài vai diễn, tự coi mình là ngôi sao lớn được Tinh Diệu dốc lòng nâng đỡ hay sao?"

Chị Đỗ vừa nói vừa liếc nhìn Chu Hạ Ninh: "Cô ta còn muốn đấu với em, khẩu khí thật lớn, nói là đến Tinh Diệu rồi cô ta hoàn toàn có thể làm nữ chính, mà không phải như bây giờ, bị em đè đầu cưỡi cổ. Cô ta cho là công ty tận lực nâng đỡ em còn có ý đè ép cô ta đấy."

"Vậy chị cứ mặc kệ cô ta." Chu Hạ Ninh thật sự không tiện nói cho chị Đỗ, Giang Quân Diệu tương đương với quân cờ bị phế, nếu bản thân cô ta không cảm kích, cần gì phải gấp gáp làm người ác: "Nếu cô ta có tâm trời cao, vậy chị cứ kệ cô ta đi. Dù sao cũng có thể trả nổi tiền bồi thường hợp đồng."

Nói tới đây, chị Đỗ cảm thấy kinh ngạc không thôi.

"Em nói xem, cô ta lấy đâu ra tiền chứ? 500 vạn, đối với một người chưa nhận được nhiều vai diễn như cô ta mà nói, căn bản chính là một on số khổng lồ, gia cảnh nhà cô ta chỉ thuộc vào dạng phổ thông, là sao lại có nhiều tiền như vậy?"

Chu Hạ Ninh cũng cảm thấy nghi hoặc, cô vẫn nhớ rõ khoảng thời gian trước, Giang Quân Diệu còn vì vấn đề bồi thường hợp đồng mà chưa thể thanh lý hợp đồng với Hạo Thần, bởi vậy vẫn không chịu an phận mà làm âm ỉ, không nghĩ đến mới mấy tháng đã gom đủ 500 vạn.

"Nói không chừng cô ta tìm được bạn bè đồng ý cho cô ta mượn tiền." Chu Hạ Ninh ha ha cười nói.

Chị Đỗ như nghĩ tới điều gì, cau mày lại lắc đầu: "Mặc kệ cô ta, dù sao cũng không phải là nghệ sĩ dưới tay chị. Ngày hôm qua chính thức thanh lý hợp đồng, cô ta bước đi thật vênh vào tự đắc, cứ xem xem cô ta có tiền đồ rộng mở như thế nào."

Chị Đỗ cảm thấy đáng tiếc.

Người mới trong tay chị, từ lúc ký hợp đồng chị đều tận tâm tận lực, vừa là vì mình, cũng là vì bọn họ, ngay từ đầu mỗi người đều giống như tờ giấy trắng, chị như người phác thảo từng nét bút cơ bản.

Có người lại chệch hướng như nét viết sai trên tờ giấy tuyên thành, chị tất nhiên sẽ cảm thấy đáng tiếc.

Chu Hạ Ninh ngày thứ hai trở về đoàn phim. Lê Huyền cao ngạo ngồi ở một bên đọc kịch bản, Vương Vũ Thần bên cạnh đang cúi đầu chỉ vào một đoạn trong đó, có vẻ như đang diễn giải, Chu Hạ Ninh gạt mình, hình như về mặt Vương Vũ Thần có sự dịu dàng?

Lê Huyền nghe thấy động tĩnh ngừng đầu liếc mắt nhìn cô, môi mông hể mở: "Sao lại không nghỉ ngơi thêm vài ngày?"

Cô ấy buông kịch bản, hơi hơi nhún mày, nhìn dáng người mảnh khảnh của Chu Hạ Ninh rất không hài lòng: "Tại sao lại gầy như vậy?"

Người nhà họ Chu đối với bất cứ ai liên quan đến Hạ Thao cũng đều có thành kiến, cô ấy mặc dù biết chuyện nhưng cũng chỉ có thể gọi điện an ủi Chu Hạ Ninh, không có biện pháp đến nhà họ Chu thăm cô. Vì việc này, cô ấy đã một tuần không nhận điện thoại của Vương Vũ Thần.

Rõ ràng đã nói là sẽ bao bọc em họ mình thật tốt, kết quả Hạ Ninh bị thương ngay dưới mí mắt hấn!

Chu Hạ Ninh theo ánh mắt ghét bỏ của chị họ ngấm lại bản thân.

Ách, rõ ràng là mập lên mà! Bà ngoại và mẹ cô tất nhiên không buông tha mấy ngày nghỉ ngơi của cô, dù các loại đồ bỏ, may mắn trong nhà còn có em họ, mỗi lần đều là cười tùm tùm nhận lấy, quay đầu sẽ nhét ngay vào miệng em họ.

Nếu không phải bà ngoại và mẹ cứ nhắc đi nhắc lại, lại ngứa ngáy muốn sắp xếp cho cô xem mắt, thì cô còn muốn nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa.

"Lại đây ngồi xuống." Lê Huyền chỉ chỉ vị trí bên cạnh, thấy Chu Hạ Ninh ngoan ngoãn ngồi xuống rồi mở hộp giữ ẩm cá nhân ra, bên trong là cháo tổ yến còn ấm nóng: "Ăn một chén. Cô của em chưng cả một tối đấy."

Chu Hạ Ninh xấu hổ đứng dậy, lại không ngừng để mắt nhìn Lê Huyền và Vương Vũ Thần, yên lặng nhận cháo tổ yến Lê Huyền đưa, cúi đầu ăn.

Được rồi, kỳ thật cô cũng không muốn quấy rầy Vương đạo diễn và chị họ tâm sự ...

Chu Hạ Ninh tuy rằng không có kinh nghiệm diễn xuất nhiều như Lê Huyền, nhưng hai người vốn ăn ý, cũng có kỹ xảo biểu diễn, khi hợp tác thì chỉ cần một ánh mắt cũng có thể hiểu ý của đối phương, phần lớn các cảnh quay chỉ một lần là xong.

Ngay cả Vương vũ Thần khi làm việc không nhận người thân cũng khề mỉm cười.

Kỳ thật hấn sợ nhất là tiến độ quay phim bị kéo dài, đặc biệt lại xảy ra sự việc của Phạm Duyệt Tân, trước mắt Lê Huyền phải quay lại toàn bộ những cảnh Phạm Duyệt Tân đã quay qua, thế nhưng lại có thể thuận lợi ngoài ý.

Lê Huyền đặc ý liếc nhìn Vương Vũ Thần, hất cằm, ung dung bước về ghế ngồi nghỉ của mình.

Từ khi biết sẽ quay bộ phim này, cô đã tốn khá nhiều tâm tư nghiền ngẫm kịch bản, đánh giá kỹ nhân vật Ngô Tịnh này, cũng đã nghĩ không thể để sự kiện lần này liên lụy tới tiến độ của bộ phim.

May mắn cô vốn đã sắp xếp lịch để nghỉ ngơi một thời gian nên không nhận thêm bộ phim nào, vì vậy có thể tập trung đẩy nhanh để kịp tiến độ bộ phim.

"Chị họ, có chị đến cứu nguy, Vương đạo diễn khẳng định rất vui vẻ."

Chu Hạ Ninh cười híp mắt nhìn Lê Huyền, nói xong thì thấy vẻ mặt Lê Huyền hơi khựng lại rồi lại lập tức khôi phục về mặt bình thường, thậm chí liếc xéo cô một cái: "Nếu chị không đến, mấy người định làm như thế nào đây?"

Nói xong, cô quay đầu, cảm thấy trên mặt hơi nóng.

Dù sao cũng chột dạ, cho nên nhịp tim đập vẫn tăng nhanh. Cũng không biết Hạ Ninh có thể nhìn ra được cái gì hay không. Cho nên cô đã nói, cô không nên quay phim cùng hấn!

Chu Hạ Ninh lại nhìn Lê Huyền tiếp tục hi hi cười.

Kiếp trước quan hệ giữa cô và Lê Huyền vẫn không được cải thiện, Lê Huyền có chuyện gì đương nhiên cũng sẽ không nói cho cô biết, cho nên cô không thể khẳng định tình cảm của Lê Huyền còn giống như kiếp trước hay không. Nhưng cô nhớ rõ, đời trước Lê Huyền và Vương Vũ Thần đều không có đối tượng, ít nhất là không có tin đồn nào cả, nhất là Vương Vũ Thần.

Nhưng đó cũng chỉ là về ngoài, giới giải trí còn rất nhiều chuyện tình yêu bí mật hay kết hôn bí mật. Đối với vài người, tình cảm là chuyện riêng tư, không cần thiết phải tung hô tuyên truyền, mọi hành động đều có người chụp trộm đó cũng không phải là một trải nghiệm vui vẻ gì.

Buổi tối quay xong, Chu Hạ Ninh lặng lẽ rời đi một mình.

Mấy ngày nay bởi vì đầu óc choáng váng nên cô chỉ có thể ở lì trong nhà, Trang Dục một ngày gọi ba cuộc điện thoại hỏi thăm, nếu không phải Chu Hạ Ninh kiên quyết phản đối, hấn đã mang theo quà cáp đến cửa Chu gia thăm bệnh rồi.

Cho nên, buổi sáng khi hấn đáng thương nói đã một tuần không gặp nhau, cô có chút mềm lòng, đồng ý buổi tối đến nhà hấn.

Lần trước đã ở qua một đêm, tuy rằng lúc ấy Trang Dục đang sinh bệnh, nhưng có một tất sẽ có nhị, hình như cũng không phải không thể chấp nhận được.

Khi Chu Hạ Ninh đến, Trang Dục vẫn đang trên đường, cô bỏ kính và mũ tùy tay đặt ngay tù ở cửa ra vào.

Sau hai lần cô tới đây, trong tủ giày đã thêm một đôi dép đi trong nhà của nữ, cô nhếch lên môi, thay giày. Đi đến phòng tắm, cô dùng bước, tươi cười càng sâu.

Bên cạnh chiếc khăn mặt màu xanh của Trang Dục đã thêm một chiếc khăn mới tinh màu đỏ, cốc đánh răng cũng thêm một cái, bên trong có một chiếc bàn chải mới chưa bóc vỏ.

Trang Dục mấy ngày nay đều ở đoàn phim, hẳn mua những thứ này từ hi nào chứ?

Chu Hạ Ninh bật cười lắc đầu, đi đến phòng khách chờ Trang Dục mang com về, trong lòng có chút chút ngọt ngào.

Đợi đến khi Trang Dục một mình mang theo mấy hộp giữ ẩm lớn nhỏ khác nhau về đến nhà, Chu Hạ Ninh đang ở ban công tưới hoa, thấy hắn đi vào thì lại gần giúp đỡ.

Trang Dục nhìn Chu Hạ Ninh cười: "Nơi này cách Lâm Thủy cũng gần, hay là chiều nào em cũng tới đây đi."

Chu Hạ Ninh ngẩng đầu liếc nhìn hắn, ánh mắt ngập nước, Trang Dục nhìn mà tim đập rộn lên.

Hắn tùy tiện đặt mấy hộp thức ăn lên bàn, lôi kéo tay Chu Hạ Ninh ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn vài cái, rồi mới thờ dãi thờ ngẩn ngẩn đầu: "Nếu mỗi ngày đều có mỹ nhân ở nhà chờ anh trở về thì quá hạnh phúc rồi."

"Được, em giúp anh tìm vài người đẹp, một ngày một người, cam đoan một tuần không lặp lại." Chu Hạ Ninh nhất thời tránh không thoát nên cũng không tránh nữa, tùy ý để Trang Dục ôm mình, khi có khi không nhẹ vỗ về tóc cô.

"Aiz, đáng tiếc trong lòng anh mỹ nhân chỉ có một, họ Chu tên Hạ Ninh, những người khác miệng anh quá nhỏ không cắn nổi rồi."

Trang Dục giả bộ thờ dãi chọc Chu Hạ Ninh khẽ cắn lên cằm hắn một cái, sau đó liếc mắt lườm hắn: "Miệng lưỡi trơn tru."

"Ai nha, làm sao em miệng anh trơn, lưỡi anh trượt vậy? Muốn thử một chút xem nó có đúng như vậy hay không nhé?" Trang Dục nhướn mày cười nói, cúi đầu lại hôn một chút, quần đến mức Chu Hạ Ninh cảm thấy đầu lưỡi có chút đau mới thờ dốc ngừng lại: "Tú sắc có thể thay com, cổ nhân nói không sai. Vừa rồi lúc ở trên đường anh cảm thấy rất đói bụng, nhưng hiện tại một chút cũng không thấy đói."

"Vậy khẳng định khi trên đường anh ăn vụng đã no rồi." Chu Hạ Ninh đỏ mặt đẩy đẩy Trang Dục, thấy đẩy không ra thì đổi thành véo, không nghĩ đến Trang Dục nhìn không mập nhưng đáng người lại rất rắn chắc, lồng ngực cứng rắn đầy cơ bắp.

Trang Dục khẽ cười nói bên tai Chu Hạ Ninh: "Ừm, còn có thể mạnh tay hơn chút nữa."

Chu Hạ Ninh mặt càng đỏ hơn, quyết định không so đo với kẻ da mặt dày này, vươn tay vỗ vỗ vai hắn: "Em đói bụng!"

Chu Hạ Ninh thấp giọng nói, mắt trừng to, dùng sức trừng Trang Dục.

Trang Dục lại cúi đầu hôn nhẹ lên môi Chu Hạ Ninh một chút, lúc này mới lưu luyến không rời buông tay ra, đổi thành thuận thế cầm tay cô, dắt cô tới bên cạnh bàn ăn, tự mình vào phòng bếp rửa tay, lấy bát đĩa ra.

Đồ ăn hắn mang về là của khách sạn Tứ Quý Chu Hạ Ninh thích ăn, hắn cố ý đi đường vòng xa hơn bởi vậy về nhà mới muộn như thế.

"Lần trước anh đến Tứ Quý đặt thịt kho tàu, không nghĩ đến lại tiện nghi cho thẳng oắt Tiêu Điều kia, hôm nay em ăn nhiều một chút, không có người giành với em."

Chu Hạ Ninh đặt trên bàn com, chống cằm nhìn Trang Dục lấy đồ ăn ra.

"Mấy túi này là đóng gói riêng cho em, bây giờ trời đã lạnh, ngày mai mang đến đoàn phim cũng sẽ không bị hư, đêm nay cất trong tủ lạnh là được."

Chu Hạ Ninh không nghĩ tới Trang Dục lại săn sóc thế vậy, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Com nước xong, Chu Hạ Ninh giúp dọn dẹp bàn ăn, nhưng bị Trang Dục đẩy ra rửa tay xem tv. Cô dựa vào cửa phòng bếp nhìn Trang Dục mặc tạp dề cúi đầu nghiêm túc rửa bát, trong ngực lại là tiếng tim đập nhanh quen thuộc.

Nhịp tim đập nhanh từng chút một gia tăng, cuối cùng có một ngày cô sẽ không còn nơi nào để trốn chạy. Nhưng cô lại không hề kháng cự, ngược lại lại cảm thấy chờ mong.

Khi tiếng chuông cửa vang lên thì Trang Dục cũng bỏ chiếc bát cuối cùng vào trong tủ bát, quay đầu mắt nhìn ra cửa, vừa rút mấy tờ giấy ăn lau tay vừa quay đầu tìm kiếm bóng dáng Chu Hạ Ninh, thấy cô còn đang ở trong phòng tắm, thì đi tới cửa mở hé nửa cánh cửa ra.

Hắn cho là Tiểu Nhậm, chung cư nhà hắn có cửa bảo vệ ngoài hành lang. Nhưng hắn mới vừa mở cửa thì dừng lại.

Ngoài cửa, Phạm Duyệt Tân bỏ mũ xuống, nhìn Trang Dục: "A Dục..."

Trang Dục trong lòng nhin không được chữ tục "Mẹ kiếp!"

Ai mở cửa hành lang lại không đóng lại vậy?

Chương 71: Sinh Nhật Vui Vẻ

"Chuyện gì?" Trang Dục một tay chống cửa, cau mày nhìn Phạm Duyệt Tân. Hắn không có hỏi Phạm Duyệt Tân làm sao có thể tìm đến đây, bọn họ cùng một công ty đại diện, bên anh Mã cũng có vài người biết chỗ ở của hắn.

"A Dục, em có việc muốn nhờ anh giúp đỡ." Giọng Phạm Duyệt Tân yếu ớt: "Đề em vào nhà trước có được hay không?"

"Không tiện lắm. Cô có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi." Trang Dục không động lòng. Trong hành lang có camera, có chuyện gì cũng có bằng chứng.

Ánh mắt Phạm Duyệt Tân khẽ chuyển, nhìn thấy trước cửa có một đôi giày nữ, cô ta cắn cắn môi, hạ mi hỏi: "Anh, nơi này còn có ai nữa?"

"Mọi người." Trang Dục về mặt khẽ thay đổi, trả lời rất nhanh.

Chu Hạ Ninh dựa cửa phòng tắm chơi di động, nghe vậy thiếu chút nữa bật cười.

Phạm Duyệt Tân về mặt cứng đờ, thanh âm vừa thấp vừa vội: "A Dục, lần này anh hãy giúp ta. Tinh Diệu muốn hủy hợp đồng với em!"

Cô ta cắn môi, đôi mắt long lanh muốn khóc.

Tường đồ mọi người cùng góp một tay, bỏ đá xuống giếng lại là chuyện quá bình thường, nhưng cô ta không hề nghĩ tới khi cô ta sút đầu mẻ trán, công ty lại thay cô ta hủy hợp đồng với đoàn phim < kẻ tình nghi > và mấy bộ phim điện ảnh khác, thậm chí còn muốn khi hết hạn hợp đồng sẽ không ký tiếp nữa.

Khóe môi Trang Dục giật giật. Hắn đương nhiên biết, cuối năm Phạm Duyệt Tân sẽ chuẩn bị gia hạn hợp đồng, Thịnh Thanh Phong không hề tính gia hạn thêm hợp đồng.

"Nếu công ty đã quyết định, cô không nên tới tìm tôi. Tôi chưa bao giờ can thiệp vào bất cứ quyết định nào của công ty." Trang Dục mở mắt nói dối, thanh âm không nhẹ không nặng, nhưng Chu Hạ Ninh có thể nghe được.

"A Dục! Anh không thể đối xử với em như vậy!" Phạm Duyệt Tân hạ thấp giọng nói nhưng vẫn có vẻ bèn nhợt: "Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy..."

"Bởi vì chúng ta quen biết nhiều năm, cho nên bây giờ cô mới có thể đứng ở chỗ này nói chuyện với tôi." Ánh mắt Trang Dục lướt qua Phạm Duyệt Tân, nhìn đèn tiết kiệm năng lượng trên hành lang đang phát sáng, giọng nói lạnh lùng.

"A Dục! Anh không thể như vậy! Mấy ngày nay em gọi điện cho anh, anh đều không chịu bắt máy, em thật vất vả mới tìm hiểu được địa chỉ này mà đến gặp anh, anh lại như vậy... A Dục, không phải anh đã nói vĩnh viễn đều đứng bên cạnh em sao? Lời anh từng nói, đều đã quên rồi hay sao?" Giọng Phạm Duyệt Tân vừa bi thương lại vừa không dám tin, hốc mắt nháy mắt đỏ bừng.

Trang Dục hạ mi nhìn cô ta, khe khẽ thở dài: "Tôi không quên. Chỉ là lời thề là nói với người đó, cũng chỉ dành riêng cho người đó. Mà bây giờ, tôi đã không thể tìm được người đó và cũng không muốn thực hiện nữa."

Hắn lui về sau một bước, nắm tay nắm cửa, nhìn Phạm Duyệt Tân lần cuối: "Cô tự giải quyết cho tốt."

Nói xong, trước ánh mắt khiếp sợ của Phạm Duyệt Tân, không chút do dự đóng cửa lại.

Ngoài cửa, Phạm Duyệt Tân chỉ cảm thấy một tiếng "cạch" đóng cửa kia, chính là tiếng đập vào tim cô ta, thật lâu không tắt.

Cô ta đã cùng đường.

Phòng viên hợp tác với cô ta lúc trước để thiết kế cạm bẫy lừa Trang Dục lại mang chứng cứ đến uy hiếp cô ta, thậm chí cô ta còn không biết, hắn ta còn có một tấm ảnh chụp cô ta và Trần Hoài Trúc, cô ta cảm thấy khủng hoảng, nhưng lại không có cách nào xác nhận sự thật từ miệng đối phương.

Cô ta chỉ biết nếu không qua nổi việc này cô ta sẽ xong đời!

Mà người duy nhất có thể giúp cô ta, hiện tại cách cô ta một cánh cửa. Cô ta cúi mặt, siết thật chặt nắm tay.

Bên trong, Trang Dục đóng cửa lại, cất bước về hướng phòng tắm, vừa rẽ đã nhìn thấy Chu Hạ Ninh dựa vào cửa phòng tắm cười như không cười nhìn hắn.

"Mợ?"

"Nếu không phải em không chịu công khai, anh làm gì phải lôi kéo mợ mình vào chứ." Trang Dục trừng cô.

Phạm Duyệt Tân trong công ty từng gặp qua mợ hấn, lúc ấy mợ hấn chỉ cau mày nhìn cô ta một cái rồi bỏ đi, sau này Phạm Duyệt Tân đã từng hỏi hấn, có phải mợ không thích cô ta hay không. Cho nên hấn mới cố ý lấy mợ ra dọa cô ta.

"Anh thật sự mặc kệ cô ta?" Chu Hạ Ninh tiếp tục ôm tay nhìn hấn.

"Bất kể cô ta ra sao." Trang Dục không chút do dự bước tới, nắm tay cô, kéo người ra phòng khách: "Anh đã sớm nói rõ ràng với cô ta, số di động của cô ta anh cũng đã cho vào sổ đen. Em muốn kiểm tra một chút hay không?"

Nói xong, Trang Dục lấy di động, đặt vào tay Chu Hạ Ninh: "Nhanh kiểm tra đi."

Thái độ Trang Dục quá ân cần, thậm chí còn giúp đỡ mở danh bạ ra.

Chu Hạ Ninh vừa cúi đầu, thì nhìn thấy trong danh bạ có một cái tên rất thân mật: my girl.

Cô nhìn thật kĩ, trong nháy mắt đã hiểu được, tim đập nhanh liên hồi, vươn tay ném điện thoại lại: "Không có hứng thú."

Trang Dục có chút tiếc nuối để di động lên trên bàn trà: "Được rồi. Vậy lấy di động của em ra cho anh xem."

"Có cái gì hay mà xem?" Chu Hạ Ninh nghi ngờ liếc nhìn hấn.

"Xem tên của anh trong danh bạ của em." Trang Dục nhếch môi cười, đôi mắt đào hoa nhất thời phát sáng.

Chu Hạ Ninh liếc thấy vẻ chờ mong trong mắt hấn, vì thế lấy điện thoại di động ra cúi đầu kéo tới số của hấn: "Đây."

Trang Dục vừa nhìn, nhăn mày lại: "Tại sao là Trang Dục?"

"Không phải Trang Dục chẳng lẽ là Trang Giáp?" Chu Hạ Ninh khẽ cười cấp di động đi "Giấu đầu hở đuôi, hiểu hay không? Cứ thoải mái để tên giống như em mới là bình thường. Em và anh đã hợp tác quay mấy bộ phim, trong di động có số của anh cũng rất bình thường."

Cô đương nhiên sẽ không nói, mỗi lần nhắn tin cho Trang Dục xong sẽ xóa sạch tin nhắn trò chuyện đi.

"Dù thế nào cũng nên đặt một cái tên thân mật mới được." Trang Dục chưa từ bỏ ý định, dán sát vào Chu Hạ Ninh hướng dẫn từng bước: "Ví dụ như darling, tâm can linh tinh a."

Chu Hạ Ninh bật cười, đẩy cái đầu đang xán lại của Trang Dục ra, véo mặt hấn đến biến dạng: "Lăn."

Trang Dục vốn đang cười đùa, đơn giản phồng miệng hôn lòng bàn tay Chu Hạ Ninh, Chu Hạ Ninh giấu tay, hấn lại cúi đầu hôn trán, rồi hôn tai, đến khi khuôn mặt Chu Hạ Ninh đỏ ửng, thở hồng hộc, lúc này thấy cô thấy giọng kháng nghị mới buông tay ra.

Buổi tối tắm rửa xong, Chu Hạ Ninh mặc áo ngủ từ trong phòng tắm đi ra, liếc mắt thấy Trang Dục ngồi ở mép giường, sắc mặt không khỏi bắt đầu nóng lên.

Buổi chiều khi đồng ý ở lại đây, cô cũng không có nghĩ nhiều, bởi vì có vài ngày nhàn rồi, kỳ thật cô có chút nhớ mong. Nhưng hiện tại lại có một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng: giường chỉ có một cái.

Trang Dục ngẩng đầu, nhìn Chu Hạ Ninh mới tắm rửa xong, làn da tựa như có làn hơi nước quấn quanh, tim đập không khỏi nhanh hơn mấy nhịp, trong lòng hấn ngấm cười khò: adrenalin thứ này, quả nhiên không thể do khống chế bằng ý nghĩ.

Hấn đứng lên, ánh mắt nhìn bên cạnh Chu Hạ Ninh: "Anh đi tắm rửa."

Nói xong, bước nhanh lướt qua Chu Hạ Ninh.

Cách một bức tường, tiếng nước nhẹ nhàng vang vọng vào tai Chu Hạ Ninh, cô ném khăn đang lau tóc đi, bước nhanh đi đến phòng bếp rót ly nước, sau đó mới do do dự dự thông thả bước trở về bên giường.

Nhà Trang Dục có kết cấu mở, Trang Dục vừa đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Chu Hạ Ninh đang ngồi trên giường trong phòng làm cái gì đó, hấn đến gần nhìn, mới phát hiện đó là kịch bản của mình.

"Có ý định không? Chúng ta cùng diễn nhé?" Trang Dục giật mình, đây là kịch bản mới nhất của Công ty điện ảnh và truyền hình Tinh Diệu, nếu như có thể thông qua thì sang năm sẽ khởi quay.

Chu Hạ Ninh ngẩng đầu nhìn hấn liếc mắt nhìn, lắc lắc đầu: "Không cần. Ta vừa chụp xong vở hiệp phiến, tạm thời không nghĩ tiếp không sai biệt lắm loại hình."

Trang Dục tại Chu Hạ Ninh bên người ngồi xuống, liền nghe đến một cổ quen thuộc thanh hương, hần dừng một chút, nhớ tới đây là chính hần sửa tắm, giờ phút này từ Chu Hạ Ninh trên người lộ ra đến, lại phảng phất lại có chút không giống nhau, từ hần chớp mũi chui vào, làm cho hần hô hấp cũng có chút không khoái .

Chu Hạ Ninh lại không có chú ý đến Trang Dục đang cứng nhắc, vươn ngón trở chỉ một đoạn thoại trong kịch bản.

"Em cảm thấy có chút kỳ lạ, anh xem đoạn này, lời thoại này rất giống lời thoại của em, chiều hướng phát triển của tình huống cũng giống."

Trang Dục phục hồi lại, cau mày nhìn về phía đoạn thoại Chu Hạ Ninh chỉ kia: "Ngày mai anh sẽ bảo họ kiểm tra lại một chút."

Tình trạng sao chép vốn không bị ngăn cấm, nhưng hần không cho phép công ty mình có việc bản thảo này. Bộ phim võ hiệp Chu Hạ Ninh quay còn chưa có công chiếu, bản quyền lại thuộc công ty khác, nói không chừng trong đó có một số việc không kín kẽ.

"May mắn em phát hiện ra." Trang Dục vươn tay nắm chặt kịch bản kia, tùy tay ném nó lên bàn cách đó không xa, cúi đầu hôn lên gò má Chu Hạ Ninh: "Thường cho em."

Hần hôn một cái, cảm thấy mềm mại trắng mịn, nhất thời luyến tiếc tách ra, vươn tay ôm Chu Hạ Ninh, tình tế thương thức, từ hai má quuyến luyến đến bên môi.

Lúc đầu Chu Hạ Ninh cảm thấy ngứa, cười đẩy hần một chút, nhưng rất nhanh lại không cười nổi, cánh tay Trang Dục ôm cô thật chặt, hơi thở cũng càng ngày càng nặng, nhịp tim của cô tăng dần lên, trên mặt cũng bắt đầu nóng.

Khi chuông điện thoại di động vang lên, Chu Hạ Ninh giật nảy mình, rốt cuộc cũng khôi phục ý thức, cô khẽ đẩy đẩy Trang Dục, miễn cưỡng nói: "Là di động của anh..."

Trang Dục dụi đầu vào hõm vai Chu Hạ Ninh, khe khẽ thở dài, lúc này mới nhận điện thoại. Đây là chuông điện thoại hần đặt riêng cho người thân, dãy số này là số máy cố định của nhà cậu.

"Alo."

"Anh, mẹ em bảo tối mai anh về nhà ăn cơm. Đừng quên."

"Được, anh biết."

Trang Dục cúp điện thoại, lúc này mới quay đầu nhìn Chu Hạ Ninh.

Hai má Chu Hạ Ninh đỏ ửng, yết hầu hần vừa động, vội vàng nghiêng mắt nhìn qua chỗ khác: "anh ngủ ở sô pha."

Nói xong, hần nhanh chóng đứng dậy, không dám nhìn lâu thêm chút nào, sợ bản thân không kiềm chế nổi.

Chu Hạ Ninh nhìn Trang Dục cầm một cái chăn đi ra phòng khách, môi giật giật, đến cùng cũng không mở miệng giữ hần ở lại.

Bây giờ nói mấy lời đó tương đương với mở miệng mời chào, da mặt cô có dày hơn nữa cũng làm không được!

Sáng sớm hôm sau, quảng thân dưới mắt Trang Dục thật đậm, Chu Hạ Ninh quay đầu cười khế.

Trang Dục ai oán liếc mắt nhìn Chu Hạ Ninh, lần đầu tiên cảm thấy kết cấu nhà mình quá khảo nghiệm bản lĩnh con người!

Cả buổi tối, hần núp trên sô pha, phảng phất như ngửi thấy hương thơm trên người Chu Hạ Ninh tỏa ra, nhẹ nhàng thấm qua chăn bông chui vào trong lòng hần.

Thật sự là ngứa ngáy khó nhịn a!

"Em nấu chút cháo, anh ăn một chén nhé?"

Trang Dục đang muốn mở miệng, di động lại vang lên tiếng tin nhắn.

Chu Hạ Ninh vừa lúc đứng trước di động của hần, theo bản năng cúi đầu nhìn.

"Sinh nhật vui vẻ." Tin nhắn rất đơn giản, tên người gửi là Thịnh Thanh Phong.

Cô đương nhiên biết Thịnh Thanh Phong là ai, lại nhìn bốn chữ kia kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Sau đó, lại thêm mấy tin nhắn gửi đến, không gì ngoài việc người thân và bạn bè hần gửi tin nhắn chúc mừng.

"Hôm nay là sinh nhật của anh..." Chu Hạ Ninh có chút xấu hổ, làm bạn gái, cô lại không nghĩ đến việc hỏi thăm sinh nhật của Trang Dục, chỉ cần để ý một chút là có thể biết được mấy việc đơn giản này.

"Ngày này hàng năm, mơ anh đều chuẩn bị tổ chức sinh nhật cho anh ở nhà, cho nên phải về nhà." Trang Dực cười xoa xoa mái tóc dài của Chu Hạ Ninh: "Cho nên tôi qua mới báo em qua đây."

"Nhưng em không có chuẩn bị quà sinh nhật đâu." Chu Hạ Ninh hơi hơi nhúm mày.

"Em chính là quà sinh nhật của anh." Trang Dực nở nụ cười, vươn tay kéo người lại gần: "Tôi hôm qua vừa về đến nhà có thể nhìn thấy em, hôm nay vừa tỉnh dậy cũng có thể nhìn thấy em, còn cùng nhau ăn điểm tâm, đây chính là món quà sinh nhật anh muốn có."

Trong lòng Chu Hạ Ninh cảm thấy ngọt ngào, nắm tay Trang Dực, khiêng chân hôn lên môi hắn, mấp máy trên đôi môi hắn: "Sinh nhật vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Sóng Gió

Scandal của Phạm Duyệt Tân bùng nổ thật lớn.

Không tới vài ngày đã có phóng viên bới ra Trần Hoài Trúc, mặc dù chỉ là mấy tấm ảnh mờ mờ, nhưng hôm nay Phạm Duyệt Tân đang ở đầu sóng ngọn gió, ai liên quan đến cô ta đều có thể bị phóng viên viết thành mập mờ vài phần.

Đương nhiên không chỉ Trần Hoài Trúc, vài người từng hợp tác với Phạm Duyệt Tân dù ít dù nhiều cũng đều trở thành "Kẻ tình nghi".

Thêm việc đoàn phim < kẻ tình nghi > công khai thanh lý hợp đồng với cô ta, Tinh Diệu cũng tuyên bố không tiếp tục ký hợp đồng nữa. Chỉ trong một đêm, Phạm Duyệt Tân từ trên đám mây ngã xuống trần thế. Thậm chí còn có người nói rằng Phạm Duyệt Tân tham dự bữa tiệc 'đặc thù'.

Đa số mọi người đều chứng minh trong sạch, cũng có mấy người im hơi lặng tiếng, từ đầu tới cuối không đứng ra nói lời nào, bao gồm cả Trần Hoài Trúc.

Trước khi sang năm mới, trò khôi hài không lớn cũng không nhỏ này trong giới giải trí lại kéo dài thật lâu.

"Cho nên mới nói, đắc ý thì đừng quên mình." Lê Huyền nhìn tạp chí trên tay Lộ Đan, lắc lắc đầu.

"Trong Công ty còn có người nói chị Lê bây giờ là chị cả duy nhất, không hiểu là đắc ý đến thế nào nữa." Nói chuyện là trợ lý của Lê Huyền, Tiểu Nhạc.

Chu Hạ Ninh cười liếc mắt nhìn vẻ bình tĩnh của Lê Huyền: "Nhìn không ra có bao nhiêu đắc ý đâu."

Lê Huyền liếc xéo cô: "Có cái gì mà đắc ý. Cô ta không có mặt, chị vẫn phải quay từng giây bộ phim, tuy rằng cùng khởi nghiệp trên con đường diễn xuất, nhưng lại không đi chung một con đường. Dù sao cô ta cũng không thể chặn đường đi của chị, so đo với cô ta làm cái gì."

Chu Hạ Ninh cười gât đầu: "Tâm lòng của chị họ thật rộng rãi, là người khác không hiểu biết."

Phạm Duyệt Tân tuy rằng gặp trắc trở, nhưng trước mắt vẫn là người nổi tiếng, có không diễn viên trẻ đứng ra lên án cô ta kiêu căng thế nào, chèn ép người mới ra sao, quả thực là than thở khóc lóc, thê thảm đáng thương quá mức.

Nhưng Chu Hạ Ninh và Lê Huyền nhìn thấy mà trong lòng chán ghét không thôi.

Trước đây "chị Phạm, chị Phạm" thân thiết lắm lắm, hận không thể biến Phạm Duyệt Tân thành mẹ đẻ mà hiếu kính, nay khi ném đá xuống giếng, người này còn ác hơn người kia.

"Mấy người đó cũng thật buồn cười, nhìn thế nào cũng thấy cùng một dạng với Phạm Duyệt Tân." Lộ Đan đang nói mấy người diễn viên trẻ nhảy ra làm chứng này nọ.

"Ai bảo Phạm Duyệt Tân đang là điểm nóng chứ. Tên tuổi được đặt cạnh cô ta, giá đầu bài cũng tăng thêm mấy vạn." Chu Hạ Ninh cười cười, không cho là đúng.

"Trang Dực thì sao? Có liên hệ với cô ta không?" Lê Huyền dịch lại gần Chu Hạ Ninh, liếc mắt nhìn cô nhỏ giọng hỏi.

Chu Hạ Ninh nhún mày, trừng mắt nhìn Lê Huyền: "Làm sao em biết được."

Lê Huyền nhìn vẻ mặt tỏ ra vô tội của Chu Hạ Ninh khinh bỉ: "Hắn đều đến thăm bạn vài lần rồi? Ánh mắt kia là hận không thể trực tiếp dính lên người em. Coi chị là người mù chắc."

Yết hầu Chu Hạ Ninh bị nghẹn, không nói gì lắc lắc đầu: "Chị họ, chị đang nói ánh mắt Vương đạo diện khi nhìn chị ư?"

Về mặt Lê Huyền cứng đờ, nhanh chóng liếc chung quanh, khi mở miệng giọng nói lại thấp hơn mấy độ: "Em nói bậy bạ gì đó?"

"À, hóa ra là em nói bậy sao, vậy em đi nói với Vương đạo diễn, cô giới thiệu cho chị một đối tượng hẹn hò, chị rất vừa lòng, chuẩn bị sang năm kết hôn."

Giọng nói Lê Huyền lập tức cao lên: "Em nói chẳng nói cuội gì đấy!"

Lần này vẻ mặt bình thường hơn rất nhiều.

Chu Hạ Ninh nheo mắt nở nụ cười: "Chị họ, khi chị chột dạ, ánh mắt cứ đảo tới đảo lui nhé."

Lê Huyền trừng mắt nhìn cô, không thêm để ý tới cô nữa: "Tiểu Nhạc, tôi ăn xong rồi, cô thu dọn một chút đi."

Nói xong, đặt hộp đựng thức ăn rỗng lên mặt bàn, đứng dậy đi rửa tay.

Chu Hạ Ninh nở nụ cười, nghĩ lần trước đến nhà Lê Huyền ăn cơm, cô vì chuyện kết hôn của Lê Huyền mà sầu não không thôi. Tuổi Lê Huyền cũng không lớn, nhưng cô nghĩ đến hàng xóm cách vách vừa được bé cháu ngoại thì vừa hâm mộ vừa ghen tị: "Huyền Huyền à, Linh Linh người ta bằng tuổi con đó!"

Cô nhìn dáng người yếu đuối của Lê Huyền, lại nhìn Vương Vũ Thần vừa cúi đầu ăn cơm vừa xem kịch bản cách đó không xa, trong lòng suy nghĩ có nên tìm một cơ hội để Trang Dục bắc cầu cho Vương đạo diễn và Lê Huyền hay không.

Qua vài ngày mọi người tổ chức ăn mừng đóng máy, Chu Hạ Ninh và Lê Huyền đều có mặt, cùng tham gia còn có cả Tiêu Điều.

Chủ yếu là do Tiêu Điều cứ ầm ĩ, mới vài câu đã bị chọc uống không ít, rất nhanh đã gục xuống bàn không động đậy.

Cô quay đầu nhìn Vương Vũ Thần, khẽ cười đung đung cánh tay Lê Huyền: "Ai nha, bọn họ đều chuốc rượu đạo diễn Vương, em thấy đạo diễn Vương đã uống không ít, mong là đừng uống say nha."

Lê Huyền gắp một miếng thịt cá nhét đưa vào miệng, nghe vậy cũng chỉ ngẩng đầu tùy ý nhìn thoáng qua, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn.

Chu Hạ Ninh tò mò: "Chị thật sự không lo lắng Vương đạo diễn uống say à?"

"Tửu lượng của anh ấy rất tốt." Lê Huyền bĩu môi, trong lòng nghĩ tới chuyện từng uống rượu với hắn, ngược lại lại là cô quá chén, bây giờ nhớ lại mà trên mặt không khỏi đỏ thêm vài phần.

Chu Hạ Ninh càng thêm tò mò: "Làm sao chị biết? Đã khảo nghiệm qua?"

Lê Huyền vừa quay đầu thì nhìn thấy vẻ mặt tò mò của Chu Hạ Ninh, biểu cảm cầm nín, tức giận chọc trán cô: "Đồ hống hót!"

"Ai nha, em chỉ tò mò chuyện của chị thôi, chị nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng." Chu Hạ Ninh cười mà ánh mắt lóe sáng, nhìn chằm chằm Lê Huyền.

Lê Huyền cảm thấy bản thân đồng ý quay bộ phim này thật sự là quá thất sách. Chu Hạ Ninh luôn cố tìm hiểu quan hệ giữa cô và Vương Vũ Thần.

Kỳ thật, cũng không phải không thể nói, chỉ là cô cảm thấy ngượng ngùng mà thôi...

Kết thúc quay < Kê tình nghi >, Chu Hạ Ninh quyết định cho mình thời gian để nghỉ ngơi. Thời gian quay bộ phim tiếp theo còn khoảng tầm ba tháng nữa, vừa lúc thư thả qua năm mới.

Nay kịch bản tìm tới quá nhiều, cô chọn được mấy bộ phim, lịch trình hai năm tới gần như đã kín. Sau đó là hợp đồng quảng cáo, lúc trước cô đã nói qua với chị Đỗ là không muốn quay quá nhiều quảng cáo, bởi vậy cũng chỉ chọn vài công ty danh tiếng không tệ mà ký hợp đồng.

Hiện tại tiền kiếm được đã đủ để cô sống dư dả. Nếu không phải bận khoản về tài chính, cô có thể thoải mái chọn lựa phim để tham gia.

Nhưng cuộc sống nghỉ ngơi nhàn nhã của cô mới bắt đầu đã bị cuộc gọi của Đường Điềm phá vỡ.

Cô và Lê Huyền từng thảo luận qua, muốn ngăn chặn một scandal nào đó trong giới giải trí, phương thức tốt nhất chính là có tin tức nặng ký khác làm dời đi sự chú ý của mọi người.

Nhưng cô không nghĩ đến có một ngày những lời này lại ứng nghiệm trên người mình. Trong lúc cô ở nhà ăn ăn ngủ ngủ thì một trò khôi hài đã được diễn ra, các ký giả bắt đầu thay đổi mục tiêu.

Chu Hạ Ninh nghe Đường Điềm nói xong câu đầu tiên thì hoàn toàn bối rối.

"Hả, cái gì?"

"Đào Từ Ý tự sát phải vào bệnh viện, hiện tại bạn bè của cô ấy nói với phóng viên, cô ấy tự sát là bởi vì Hạ Uyên có tiểu tam, tiểu Tam kia lúc trước cũng tham gia < U Du tiên thư > cùng với Hạ Uyên!" Đường Diễm nói chuyện vừa vội vừa nhanh: "Hiện tại những người đó đều đoán tiểu Tam kia là cậu!"

"Cái gì? !" Chu Hạ Ninh cảm thấy kinh hoàng: "làm sao lại có liên quan tới tớ cơ chứ ?"

"Là tự bỏ não." Đường Diễm hừ một tiếng khinh thường: "Hiện tại cậu đang là hồng nhân, < Kỳ án tìm kiếm > lại vừa mới tuyên bố tham gia giải thưởng Kim Anh, < U Du tiên thư > cũng sắp công chiếu, còn rất nhiều người muốn tìm cơ hội hạ bệ cậu, hiện tại đang nghĩ cách hất nước bẩn lên người cậu đó!"

Nếu nước bẩn này được chứng thực, dù cô phủ nhận cũng sẽ có rất nhiều người nhận định cô là tiểu Tam, việc khác không nói, khẳng định sẽ ảnh hưởng đến doanh số phòng vé của < U Du tiên thư >!

Chu Hạ Ninh cúp điện thoại, trong lòng cũng thật khó chịu.

Hạ Uyên tìm tiểu Tam, quan hệ gì tới cô chứ? !

Cô gọi điện thoại cho chị Đỗ, rồi lại gọi cho Trần Thành.

Cô sợ Hạ Thao lo lắng, không dám trực tiếp gọi cho ông, dù sao vết thương ở chân của Hạ Thao vẫn chưa khỏi hẳn, mọi thông tin đều do Trần Thành chịu trách nhiệm đưa tin.

Gọi xong hai cuộc điện thoại, cô nghĩ nghĩ, gọi cho Trang Dục: "Lát nữa anh có lên mạng nhìn thấy tin tức về em thì đừng có đập di động, Đào Từ Ý vào bệnh viện, nghe nói là vì Hạ Uyên có tiểu tam, hiện tại bạn thân của cô ấy nói với phóng viên tiểu tam là một nữ diễn viên trong đoàn phim < U Du tiên thư >, phóng viên đều nhắm vào em."

Trang Dục nghe vậy nhưn mảy, hẳn đang ăn cơm ở nhà cậu, lập tức buông đũa, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài: "Cháu có việc, đi trước ." Những lời này là nói với cả nhà cậu mợ: "Em đừng lo lắng, anh sẽ đến ngay."

"Ai nha, không cần, buổi tối lạnh như thế, anh qua đây làm gì? Em chỉ muốn nói với anh một tiếng thôi." Chu Hạ Ninh cũng đang ở nhà bà ngoại, mở máy tính trong phòng mình xem tin tức, quả nhiên thấy bạn thân của Đào Từ Ý phẫn nộ nói với phóng viên: "Từ Ý hiện tại đang được cấp cứu, Hạ Uyên lại không thể liên lạc được, tôi chỉ biết tiện nữ kia quay phim với Hạ Uyên trong < U Du tiên thư > , vì con đàn bà đó còn tiêu không ít tiền! Khoảng thời gian trước Hạ Uyên nói là đi thành phố W công tác, kỳ thật là cùng con đàn bà đó cùng nhau đi tắm suối nước nóng!"

Khoảng thời gian trước cô cũng vừa tới thành phố W, nhưng cô là đi công tác mà! Cứ như vậy mà suy đoán ra cô chính là tiểu tam đó, có phải quá vô đoán rồi hay không ? Hay là do phóng viên cảm thấy nhắc tới cô tương đối là có đề tài, cho nên trực tiếp nhắm ngay tới cô ? !

Chu Hạ Ninh hoang mang, nhất thời không nghe thấy Trang Dục đang nói cái gì: "Anh nói cái gì?"

"Anh nói, anh và Đào Từ Ý có quen biết, hiện tại cùng tới bệnh viện thăm một chút đi."

Chu Hạ Ninh ngẩng đầu nhìn thời gian, tám rưỡi tối.

"Có muộn quá không?" Cô có chút do dự.

"Muộn cái gì? Nếu cứ kéo dài, cả đêm nay em sẽ không ngủ được, ai biết ngày mai sẽ bị nói thành cái dạng gì nữa!" Trang Dục thấp giọng mắng một câu, "Phóng viên kia chắc chắn là có bệnh, loại chuyện này cũng có thể tùy tiện suy luận sao? !"

Trong lòng Chu Hạ Ninh cũng có chút buồn bực, bởi vì chuyện của ba mẹ cô, nhà bọn họ đối với sinh vật tên tiểu tam này quả thực là căm thù đến tận xương tủy, hận không thể đem sinh vật đó hoàn toàn diệt tuyệt.

"Bây giờ anh tới đón em, em đến cửa tiểu khu chờ anh."

Chu Hạ Ninh cúp điện thoại, lại gọi cho Hạ Uyên, vẫn tắt máy.

Chân mày cô nhíu chặt hơn .

Vợ hẳn hiện tại đang trong bệnh viện, tuy rằng vừa rồi tin tức có nói đã giải phẫu thuận lợi, không nguy hiểm tính mạng, nhưng hẳn không phải nên đứng ra giải thích một chút sao?

Cứ làm con rùa đen rúc đầu như vậy có thể giải quyết vấn đề ?

Cô đứng dậy, tùy tay cầm áo khoác lông vũ và khăn quàng cổ đi ra khỏi phòng. Buổi tối ngày đông rất lạnh, cô chekins mặt bằng khăn quàng cổ, cả người không một khe hở, hai tay nhét trong túi áo khoác lông vũ, bước nhanh đi đến cửa tiểu khu.

Trang Dục còn chưa tới, một mình cô đứng ở cửa tiểu khu nhíu mày không ngừng suy nghĩ.

Rốt cuộc là ai?

Cô vừa tự ngẫm vừa tự hỏi.

Xem ra chuyện Hạ Uyên có một chân với một nữ diễn viên đúng là sự thật, nhưng trong < U Du tiên thư > cũng có mấy diễn viên nữ, rốt cuộc là ai?

Cô dừng bước, đột nhiên liền nghĩ đến một người.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Bên Em

Giang Quân Diệu nắm thật chặt cánh tay Hạ Uyên không chịu buông ra, do hai người lôi lôi kéo kéo nên di động rơi trên mặt đất.

"Cầu xin anh đừng đi! Là em sai, tất cả là do em làm sai!"

Giọng nói của cô ta đầy nước nỡ, nước mắt rung rung sắp chảy xuống.

Hạ Uyên quay đầu, oán hận hất tay cô ta ra, trên mặt tràn đầy tức giận: "Làm Sai? Hiện tại cô biết sai rồi sao? Vậy mà cô còn dám tìm đến trước mặt Từ Ý sao?"

Hắn nghĩ đến tin tức Đào Từ Ý tự sát được cấp cứu trong bệnh viện, trong lòng vừa phẫn nộ vừa sợ hãi.

Từ Ý thế nào ? Cô ấy có rất tức giận, rất thất vọng hay không?

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn nhìn Giang Quân Diệu giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống cô ta: "Cô là cái thứ gì, trong lòng đều tự rõ ràng! Chúng ta chỉ là chơi đùa, nếu cô muốn nháo lớn cũng đừng trách tôi trở mặt vô tình!"

Giang Quân Diệu khóc đến mức mắt mất màu đen cũng chảy thành dòng, nhưng cô ta như không hề phát giác, chỉ oán giận nhìn Hạ Uyên: "Thứ gì? Nếu như vậy, vì sao lúc trước anh lại lên giường với tôi? Lúc trước sung sướng, hiện tại muốn bỏ rơi tôi sao?"

"Giang Quân Diệu! Nếu cô còn muốn sống yên ổn trong cái giới hỗn loạn này, tốt nhất đừng chọc tôi !" Hạ Uyên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Giang Quân Diệu.

"Vì sao? Tôi có chỗ nào không tốt? Cô ta lấy anh đã nhiều năm như vậy, không phải anh vẫn không hài lòng sao? Không phải anh ghét bỏ cô ta vẫn không chịu sinh con cho anh hay sao?" Giang Quân Diệu rốt cuộc cũng òa khóc: "Vì sao? Tôi kém cô ta ở điểm nào chứ?"

"Cô so sánh với cô ấy? Cô dựa vào cái gì mà dám so sánh với cô ấy? Cô xứng sao?" Phẫn nộ trong lòng Hạ Uyên rốt cuộc cũng bùng nổ, hắn nhớ tới ngày hôm qua Từ Ý đột nhiên nhắn tin cho hắn.

A Uyên, chúng ta ly hôn đi.

Bình tĩnh như vậy, lại phảng phất tuyệt vọng vô cùng, hắn không kiềm chế được lo sợ. Hắn không dám liên lạc với cô, chỉ dám yên lặng chú ý tin tức của cô.

Hắn rất sợ giờ phút này, nếu đứng trước mặt Từ Ý, ngênh đón hắn sẽ không phải là ánh mắt yêu thương giống như trước đây, mà là ánh mắt thất vọng, chán ghét.

Hắn thích chơi đùa, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới việc ly hôn với Từ Ý...

Trong lòng hắn thật khó chịu, chán ghét liếc mắt nhìn Giang Quân Diệu: "Đừng để tôi nhìn thấy cô nữa!"

Nói xong, hắn mở cửa, nặng nề đóng sầm cửa lại, cũng không quay đầu đi thẳng.

"Thật không có quan hệ sao?"

Chu Hạ Ninh để Trang Dực tùy ý lôi kéo tay mình, đứng trước cửa phòng bệnh Đào Từ Ý.

"Yên tâm đi. Cô ấy là đàn chị ở trường trung học của anh, trước khi anh tới đón em đã gọi điện thoại cho cô ấy, tinh thần của cô ấy không tệ." Trang Dực dừng một chút, mới nhẹ giọng nói, "Anh cảm thấy cô ấy không phải là người sẽ chọn cách tự sát. Đợi em thấy sẽ biết."

Chu Hạ Ninh gật gật đầu. Cô và Đào Từ Ý đã gặp qua vài lần, mỗi lần cũng chỉ mỉm cười gật đầu.

Chỉ là cô cảm thấy vì một kẻ khốn khiếp mà tự sát, thật sự rất không kích thích, cho nên cô rất sợ bản thân đến đây ngược lại lại càng kích thích cô ấy.

Trang Dục buông tay Chu Hạ Ninh, bỏ mũ mũ lưỡi trai, đưa tay gõ cửa.

Chu Hạ Ninh cũng bỏ mũ lưỡi trai và kính mắt, đứng bên cạnh Trang Dục.

Cửa phòng bệnh mở ra, hé lộ khuôn mặt trắng nõn có chút tiều tụy, ánh mắt cô ta nghi hoặc liếc nhìn Trang Dục, lập tức ánh mắt sáng lên, đang muốn mở miệng, đột nhiên nhìn thấy Chu Hạ Ninh bên cạnh, phút chốc về mặt thay đổi, trừng mắt lạnh lẽo nói: "Cái đồ tiện nữ như cô còn dám tới? ! Là thấy hiện tại Từ Ý khó chịu còn chưa đủ sao?"

Cô ta lui về sau một bước, đang muốn đóng cửa lại thì thấy một bàn tay rắn chắc chặn trên cánh cửa.

"Có gặp hay không cũng không phải do cô quyết định." Trang Dục cười không hề có độ ấm, quay đầu liếc nhìn Chu Hạ Ninh: "Vào đi."

Nói xong, hất đẩy cửa ra, thấy cô gái đang ngăn cửa kia lão đảo một chút, lập tức phẫn nộ trừng hai người bọn họ: "Các người thật quá đáng!"

Trang Dục liếc xéo cô ta, hận không thể cho cô ta một bàn tay.

Đáng tiếc hử không đánh phụ nữ.

Hắn ngẩng đầu nhìn Đào Từ Ý nghe được động tĩnh cau mày nhìn sang, khuôn mặt trắng nõn thoát nhìn có chút tái nhợt, hơi hơi nhíu mày, thoát nhìn càng khiến người ta thương tiếc.

Ngũ quan của cô ấy vốn thiên về nhu hòa, giờ phút này thêm vài phần bệnh trạng, thoát nhìn càng thêm đậm đáng yêu.

Cũng khó trách dư luận sẽ nghiêng về một bên, thậm chí có rất nhiều người dùng ngòi bút làm vũ khí thay cô ấy.

Ngay cả Chu Hạ Ninh nhìn thấy cũng cảm thấy trong lòng đột nhiên sinh ra cảm xúc phẫn nộ, không phải là vì bản thân mà là vì giờ phút này Đào Từ Ý đang yếu ớt nằm trên giường bệnh.

"Cám ơn hai người tới thăm tôi." Đào Từ Ý cười nhẹ với bọn họ.

Chu Hạ Ninh có chút ngoài ý muốn nhìn về mặt bình tĩnh dịu dàng ấy.

Không phải nói cô ấy tự sát sao? Người tự sát sẽ có thần thái như vậy sao?

Trang Dục cũng hơi hơi nhướn mày, hắn suy tư một chút mới mở miệng nói: "Đàn chị, em cũng là vô sự không lên điện tam bảo, thật sự là chuyện bây giờ nháo cũng quá lớn."

Về mặt Đào Từ Ý có chút nghi hoặc: "Làm sao?"

Phía sau Trang Dục, bạn của Đào Từ Ý há miệng thở dốc, lại đưa mắt nhìn Chu Hạ Ninh, ánh mắt cũng có chút nghi hoặc.

"Đề em nói." Chu Hạ Ninh khẽ kéo cánh tay Trang Dục: "Xin chào, tôi là Chu Hạ Ninh, chúng ta đã từng gặp qua một lần."

Cô nghĩ nghĩ, không có nói ra tên bộ phim < U Du tiên thư >, có lẽ bộ phim này đối với Đào Từ Ý mà nói cũng không phải là cái hồi ức tốt đẹp gì.

Đào Từ Ý dừng một chút, gật gật đầu: "Đúng vậy, tôi cũng nhớ rõ, lần đó Hạ đạo diễn dẫn cô tới gặp mặt chúng tôi, cùng nhau thương lượng cách diễn."

Chu Hạ Ninh nhìn về mặt Đào Từ Ý, trong lòng càng trấn định hơn.

Cô quay đầu liếc xéo bạn của Đào Từ Ý.

"Là như vậy. Người bạn này của cô công bố với bên ngoài là cô tự sát phải vào bệnh viện cấp cứu, sau đó còn nói là vì Hạ Uyên có tiểu Tam, mà tiểu Tam kia chính là tôi." Cô nhìn kỹ về mặt Đào Từ Ý, thấy mình nói đến "Tiểu Tam" thì về mặt Đào Từ Ý nhất thời tối sầm, chỉ biết thật sự là có chuyện này.

Đào Từ Ý khẽ khép mắt, trên mặt lộ ra sự chua xót: "Là Như Na nhầm... không có liên quan tới cô... Tôi sẽ làm sáng tỏ với phóng viên." Cô ấy lần nữa ngẩng đầu: "Hơn nữa tôi cũng không hề tự sát, chỉ là viêm túi mật phát tác mà thôi."

Cô ấy bắt đầu nhìn về phía Như Na.

"Tớ, tớ... chẳng qua là tớ cảm thấy nói cậu tự sát người khác sẽ quan tâm hơn một chút..". Như Na giật giật khóe môi, cuối cùng lắp bắp nói: "Cậu xem chuyện bây giờ nháo lớn như vậy, Hạ Uyên sẽ có kết cục như thế nào."

Nói đến cái tên Hạ Uyên này, Đào Tử Ý giật giật khóe miệng, cuối cùng cũng không nói ra được cái gì.

"Hon nữa cũng không phải là tớ chỉ đích danh người phụ nữ này, là phóng viên tự điều tra ra." Như Na phớt nhếch đầu, hoài nghi đánh giá Chu Hạ Ninh: "Tử Ý, cậu đừng có mềm lòng, nói không chừng chính là người phụ nữ này đó, tớ thấy phóng viên phân tích rất có đạo lý..."

"Không phải!" Đào Tử Ý nhìn chằm chằm ga giường, hít một hơi thật sâu: "Người phụ nữ đó đã tới gặp tớ."

Cô ấy không nói tiếp, nhưng người bạn của cô ấy đã ngậm miệng lại.

"Cô không nên giải thích sao?" Về mặt Trang Dục thản nhiên nhìn Như Na: "Bởi vì cô ấy nói bừa bãi với phóng viên, hiện tại bạn tôi thành kẻ phạm tội với toàn dân. Chúng tôi khác với cô, chúng tôi là người của công chúng, ánh mắt tập trung trên người chúng tôi hơn cô mấy vạn lần, bởi vậy sẽ nhận chỉ trích và hậu quả từ dư luận cũng hơn cô mấy vạn lần, thậm chí là đẩy đến bước đường cùng. Cô có biết, cô chỉ thuận miệng nói một câu như vậy, tổn thất đối với cô ấy là bao nhiêu không?"

"Tôi có nói cái gì sao? Tôi cũng không có nói đích danh cô ấy."

"Tuy rằng ngay từ đầu cô không có nói đích danh là cô ấy, nhưng cô cung cấp manh mối mơ hồ, hoàn toàn đẩy mũi dao về phía cô ấy, có khi trong lòng cô cũng nhận định là cô ấy. Cho nên khi phóng viên đến tìm cô xác nhận thì cô cũng thuận thế xác nhận luôn." Ánh mắt Trang Dục có chút lạnh: "Đàn chị, nếu bạn chị không nguyên ý công khai làm sáng tỏ và xin lỗi, tôi nghĩ vài ngày nữa cô ấy sẽ nhận được thư từ phía luật sư."

Lời này của Trang Dục là nói với Đào Tử Ý, nhưng là ám chỉ với Như Na: "Tuy rằng nói mấy lời này không tốt lắm, nhưng đàn chị hẳn là hiểu rõ hơn bạn chị, trong cái vòng lẩn quẩn của chúng ta, tin đồn như vậy có lực sát thương lớn như thế nào."

Dùng ngòi bút làm vũ khí, giết người không thấy máu, không có gì nhanh chóng hơn.

"Tôi biết. Hiện tại tôi sẽ liên hệ với phóng viên, giải thích trước một chút, buổi sáng ngày mai sẽ công khai làm sáng tỏ và xin lỗi." Đào Tử Ý gật gù đầu, "Thực xin lỗi, Chu tiểu thư, đều bởi vì tôi mới khiến cô gặp tai bay vạ gió như vậy."

Chu Hạ Ninh giật giật khóe miệng: "Không có việc gì, nói rõ là được."

Cô nhìn Đào Tử Ý, có chút đau lòng. Dù cô ấy không phải là tự sát vào bệnh viện, nhưng dưới tình huống như này cô ấy lại phải đối mặt với phóng viên, tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy, bởi vì tất cả phóng viên sẽ bám sát hỏi tới tiêu tam của Hạ Uyên là ai, và việc bọn họ có ly hôn hay không.

Việc đó tương đương với việc không ngừng chà sát vết thương của cô ấy.

Chu Hạ Ninh không đành lòng. Nhưng cô cũng biết, chuyện này muốn có sức thuyết phục nhất, vẫn là Đào Tử Ý ra mặt. Thậm chí đương sự Hạ Uyên có đứng ra nói rõ tiêu Tam không phải Chu Hạ Ninh cô, cũng không bằng Đào Tử Ý nói một câu.

Khi Trang Dục nắm tay Chu Hạ Ninh đi ra khỏi bệnh viện, bước trên con đường u ám ở bệnh viện, cô mới khe khẽ thở dài.

"Cô ấy cũng không dễ dàng gì." Cô dùng một chút: "Hạ Uyên thật không phải loại tốt đẹp gì!"

"Là số mệnh của họ, ai cũng có duyên số của riêng mình." Trang Dục thản nhiên nói: "Trước khi Hạ Uyên kết hôn chuyện xấu cũng không ít, trước khi Đào Tử Ý kết hôn cũng có rất nhiều người khuyên cô ấy, nhưng cô ấy căn bản không chịu lắng nghe. Người ngoài nói mười câu không bằng lời hứa hẹn của Hạ Uyên với cô ấy."

Chu Hạ Ninh rút cổ, cảm thấy áo lông Thái Bảo cũng có lúc không giữ được sự ấm áp: "Có lẽ tình yêu thật sự làm cho người ta mù quáng."

"Ừ, chủ yếu vẫn là ở ánh mắt." Trang Dục đứng đưa tay cô, dùng bước chân dùng tay còn lại sửa sang khăn quàng cổ của Chu Hạ Ninh: "Tuy rằng hứa hẹn không đáng tiền, nhưng anh vẫn là sẽ nói cho em biết, anh không giống với Hạ Uyên, hần thích, anh không thích. Từ sau khi cha mẹ anh mất, anh vẫn luôn muốn có một mái nhà của riêng mình, cậu mợ dù rất sẵn sàng quan tâm, ngẫu nhiên anh vẫn cảm thấy thật lạc lõng. Cho nên, nếu ngày nào đó em nguyên ý gả cho anh, anh sẽ dùng hết khả năng của mình tạo cho em một mái nhà vững chắc."

Khuôn mặt Chu Hạ Ninh bị khăn quàng cổ che khuất, chỉ lộ ra một đôi mắt trong veo, dưới ánh trăng đêm đông càng thêm lấp lánh.

"Hon nữa, anh cũng biết nguyên nhân vì sao cha mẹ em ly hôn." Trang Dục dùng một chút mới nói: "Nếu anh nguyên ý, anh cũng sẽ không cô đơn một mình cho đến khi gặp em. Cho nên, phụ nữ đối với anh không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng là đúng người. Đối với anh không phải người phụ nữ bất kì nào cũng đều có thể."

Trái tim Chu Hạ Ninh không ngừng rung động loạn nhịp, Cô nhìn người đàn ông trước mắt, vẻ ngoài xuất sắc, khiến phụ nữ chết như ngã rạ, dù là quá khứ hay là tương lai cũng không hề thiếu.

Quan trọng nhất, là hẳn có muốn hay không, không đúng sao? Hẳn vừa nói không phải người phụ nữ bất kì nào cũng đều có thể.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Quanh Co

edit: Tiểu Lộc hàm

Ngày thứ hai, giới truyền thông bắt đầu chuyển hướng, bởi vì trên mạng đã xuất hiện video phỏng vấn Đào Từ Ý.

Video này được quay trong phòng bệnh tại bệnh viện cô ấy đang nằm, khi phóng viên hỏi, tuy rằng tinh thần cô ấy không tốt, nhưng vẫn mỉm cười trả lời từng vấn đề.

"Tôi và Chu Hạ Ninh tiểu thư chỉ gặp qua vài lần, nhưng nghe nói cô ấy là một diễn viên đầy nỗ lực, mấy ngày nay do tôi bị viêm túi mật phải nhập viện, không biết bên ngoài vì sao lại có suy đoán vớ vẩn như vậy, bởi vậy không thể không làm sáng tỏ một chút: tôi... và Hạ Uyên có chút vấn đề, về tương lai tôi còn chưa suy nghĩ tới, nhưng chuyện giữa chúng tôi, có lẽ có liên quan tới một số người nào đó, nhưng tuyệt đối không có quan hệ tới Chu tiểu thư. Ngay tại đây, tôi muốn trân thành xin lỗi vì chuyện của tôi mà cô ấy gặp không ít rắc rối, là bạn thân của tôi quá quan tâm nên rối loạn, không nghĩ đến chỉ đơn giản một câu đã tạo ra sóng to gió lớn."

Sau đó màn ảnh thay đổi, quay đến hình ảnh Như Na bạn thân của Đào Từ Ý: "Chu tiểu thư, thực xin lỗi."

Mà thông tin quan trọng khác được đăng tải là do công ty Hạo Thần cung cấp cho truyền thông.

Cung cấp cho phóng viên một chứng cứ có sức thuyết phục, công ty Hạo Thần có ý tìm hiểu thời gian chuyến bay Hạ Uyên tới thành phố W, và thời gian Chu Hạ Ninh rời khỏi thành phố W.

Tính toán đầu ra đấy thì thời gian hai người ở chung tại thành phố W tổng cộng có 7 giờ. Nhưng sân bay thành phố W sau khi kiểm tra đã chứng thực, Chu Hạ Ninh trước giờ bay hai tiếng đã qua cửa an ninh, mà Hạ Uyên bởi vì hành lý có vấn đề, ở sân bay thêm một giờ mới rời khỏi đó.

Còn lại một chút thời gian, muốn từ sân bay đến khách sạn suối nước nóng, lại đối chiếu thời gian Chu Hạ Ninh rời khỏi phim trường quay quảng cáo, hai người căn bản không có khả năng gặp được nhau.

Chu Hạ Ninh đóng video, không xem nữa.

Buổi sáng hôm nay, đầu đề của các tin tức giải trí đều là đoạn phỏng vấn ngắn gọn này của Đào Từ Ý, trong đó cô ấy đã giải thích bản thân không phải vì tự sát nên mới nhập viện, thậm chí còn vui đùa cho phóng viên nhìn cổ tay của mình và giấy chẩn đoán của bác sĩ.

Cô mở weibo, tùy ý lật lật, tất cả đều là fan của Đào Từ Ý tới mắng chửi người, fan của cô cãi nhau với bọn họ, quả thực là một trận loạn chiến.

Tầm mắt cô khẽ đảo, thế nhưng lại trông thấy weibo của Tiền Đa Đa và Đường Diễm, khoe môi không khỏi cong lên.

Trang Dực không có đứng ra, nhưng hẳn lại giúp đỡ tuyên truyền < U Du tiểu thư > cho Chu Hạ Ninh, cũng chúc phòng vé đắt khách.

Hai ngày nay mỗi ngày ít nhất một chia sẻ.

Chu Hạ Ninh cười cười, tuy rằng hai ngày nay trên weibo tràn đầy ác ý, nhưng trong cuộc sống lại tràn ngập ấm áp, cô còn chưa tới mức vì mấy lời ác ý trên mạng mà cảm thấy suy sụp.

Mặc kệ thế nào, nhân sinh vẫn phải tiếp tục.

Chu Hạ Ninh không thẹn với lương tâm, tất nhiên không sợ hãi. Nhưng Giang Quân Diệu không giống như vậy, thời khắc khi cô ta thấy được tin tức, thậm chí là tìm xem weibo của Đào Từ Ý, Hạ Uyên, và Chu Hạ Ninh.

Loại chuyện này, đối với Chu Hạ Ninh tuy chưa thể là đã kích chí mạng, nhưng cũng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới tương lai của cô, nhưng đối với cô ta đó có thể là sự hủy diệt.

Hiện tại, cô ta không có công ty đại diện, lại là người nửa mới nửa cũ trong giới giải trí, cũng không có bối cảnh tốt. Một khi không có thanh danh tốt, muốn sinh tồn được, chỉ có thể là diễn viên hạng xoàng hoặc là còi, còn hơn nữa thì không chỉ thoát mà còn bồi ngủ.

Cô ta không có cách nào tưởng tượng ra cuộc sống như vậy, nó hoàn toàn trái ngược với khát khao khi cô ta mới gia nhập giới giải trí! Cô ta muốn làm một nữ minh tinh người người tôn kính, hâm mộ cuồng nhiệt, mà không phải là từng bước rời xa con đường đó trở thành người!

Cô ta hận, trong lòng hận không thể phanh thây Hạ Uyên ra làm tám mảnh!

Nay Hạ Uyên coi cô ta là mãnh thú là hồng thủy, điện thoại cũng chịu nhận. Mà trước đó đại diện của Tinh Diệu liên tục tiếp xúc với cô ta, khiến cô ta thanh lý hợp đồng với Hạo Thần chỉ nhấn tin nói một câu cô ta không hợp với định hướng của Tinh Diệu rồi mai danh ẩn tích.

Tinh Diệu là lão đại của ngành giới giải trí trong nước, cô ta không có bất cứ năng lực nào để chống lại, chỉ có thể cắn răng nuốt xuống, nhưng lúc trước

cô ta mạnh mẽ nói Tình Diệu sẽ nâng đỡ cô ta, kết quả hiện tại ngay cả hồi âm cũng không có, sớm đã bị bạn bè cười nhạo .

Chuyện cô ta và Hạ Uyên một khi bị vỡ lở, cô ta thật sự sẽ bước tới đường cùng!

Hiện tại, cô ta hối hận không chỉ một lần, vì sao không chịu nổi tính tình, cứ rần chạy đi châm chọc Đào Tử Ý là gà không thể đẻ trứng?

Cô ta cúi đầu, bắt đầu rơi nước mắt.

Có lẽ là trong khoảng thời gian này, Hạ Uyên nồng tình mật ý, khiến cô ta không biết tự lượng sức mình mà xúc động. Hóa ra, cái gọi là tình cảm vợ chồng phai nhạt của đàn ông chỉ là cái cớ để lừa tiêu Tam mà thôi.

Là cô ta quá ngây thơ, cho rằng hứa hẹn yêu thương trên giường cuuà đàn ông thật sự là thiên trường địa cửu.

A, tình yêu, như vậy là vũ nhục hai chữ tình yêu này...

Nữ diễn viên trong < U Du tiên thư > không coi là nhiều, đương nhiên, đây là không tính những diễn viên quần chúng, diễn viên chủ yếu ngoại trừ Chu Hạ Ninh, còn có Tiền Đa Đa và Giang Quân Diệu.

Mà từ bề ngoài của Tiền Đa Đa hiển nhiên không có đủ điều kiện trở thành tiểu tam của Hạ Uyên, bởi vậy truyền thông bắt đầu tập trung và lịch trình của Giang Quân Diệu.

Vừa tra lại thật sự tra được một vài dấu vết để lại. Phóng viên có năng lực cuối cùng cũng tra ra từ công ty hàng không, trong hai ngày Hạ Uyên ở thành phố W, Giang Quân Diệu cũng bay từ thành phố khác tới đó.

"Hạ Ninh, cậu xem bọn họ thế là thế nào? !" Tiền Đa Đa tức giận bắt bình gọi điện thoại cho Chu Hạ Ninh: "Cậu nói xem dựa vào cái gì mà nói tớ không có khả năng chứ? Trông mặt mà bắt hình dong quá đáng rồi? !"

Chu Hạ Ninh đang phơi nắng cùng ông ngoại, bà ngoại trong sân, ngày đông, ánh nắng ấm áp chiếu lên người khiến cô không muốn động đây.

Cô từ từ nhắm hai mắt, khoe môi nhin không được khe khẽ: "Vậy cậu có thể làm sáng tỏ với phóng viên, nói phóng viên này, mấy người nói sai rồi, kỳ thật tiểu Tam chính là tôi!"

"Tớ sao có thể là tiểu Tam được!" Tiền Đa Đa rất không đồng ý , "Tớ đây là ngôi sao băng thanh ngọc khiết, vừa nhìn đã biết không có khả năng làm ra loại chuyện phá hoại nhân duyên của người ta rồi!"

"Vậy không phải được rồi sao ." Chu Hạ Ninh trầm thấp nở nụ cười: "Tuy rằng lý do khác nhau nhưng trăm sông đổ về một biển đó."

Sự tình quanh co cũng tốt, càng ngày càng nghiêm trọng cũng tốt, cô cũng không để ý tới, thậm chí ngay cả internet cũng không vào. Cả ngày không phải cùng ông bà ngoại nói chuyện phiếm, cũng cùng mẹ tưới hoa trồng rau.

Đáng tiếc ngày tháng tốt đẹp luôn ngắn ngủi như vậy. ‘U Du tiên thư’ bắt đầu tiến vào giai đoạn tuyên truyền, Chu Hạ Ninh không thể sống những ngày nhàn nhã như vậy nữa.

Lần này ‘U Du tiên thư’ tuyên bố tham gia giải thưởng kim ảnh năm sau, nhất định phải công chiếu một tuần trước khi hết năm, vì thế toàn bộ lịch trình tuyên truyền của phim đều được thông báo trước.

Chu Hạ Ninh đỡ Hạ Thao đi lên khán đài ở một khách sạn năm sao để tuyên truyền thì khoe môi khe cong. Hạ Thao nhăn mặt, vẻ mặt mất hứng.

Vừa rồi ông mới biết được, vài ngày trước Chu Hạ Ninh bị vu oan là tiểu tam của Hạ Uyên, bị dư luận mắng đến máu chó đầy đầu.

"Con cũng biết Đào Tử Ý được xưng là người vợ quốc dân, danh tiếng quá tốt, có liên quan tới việc hôn nhân của cô ấy, khẳng định sẽ có kết quả như thế." Chu Hạ Ninh không quan tâm vỗ vỗ tay Hạ Thao: "Ba, bà đừng tức giận . Con còn chưa nổi giận nữa mà."

Hợp báo hôm nay quan trọng như vậy, Hạ Uyên cũng không dám xuất hiện, chỉ thông qua người đại diện bày tỏ lời xin lỗi sâu sắc, cũng biết, hẳn mới là người gặp phiền toái lớn nhất.

Hạ Thao hơi mím môi, trong lòng thật hối hận lúc trước tìm Hạ Uyên đóng vai nam chính. Khí chất của Hạ Uyên rất giống với nhân vật, kỹ xảo diễn cũng không tồi, nhưng không nghĩ đến nhân phẩm lại kém đến vậy, thiếu chút nữa đã liên lụy tới con gái ông.

"Nhiều nữ diễn viên như vậy, dựa vào cái gì nhất định phải nói là con chứ?" Hạ Thao vẫn là rất tức giận, hằn trướng mắt nhìn Trần Thành: "Cậu cũng có ý giúp Hạ Ninh gạt tôi!"

Trần Thành sờ sờ mũi, cười hắc hắc trốn đi.

Loại chuyện giận chó đánh mèo này, vẫn nên giao cho con gái người ta đi trấn an thôi.

"Ha ha, đó không phải là do con nổi tiếng nhất hay sao? Những người khác không thể tạo đề tài lớn như con được." Chu Hạ Ninh nở nụ cười.

Nếu không phải ngay từ đầu có dính dáng đến cô, việc này nói không chừng cũng sẽ không nháo lớn như vậy, thế cho nên đến bây giờ Hạ Uyên vẫn chưa xuống đài được, tất cả mọi người đều đoán người phụ nữ không biết xấu hổ kia rốt cuộc là ai.

Đương nhiên, hiện tại đã có manh mối ít nhiều, cuối cùng chỉ còn lại việc đương sự thừa nhận và xin lỗi.

Nghĩ đến đây, Chu Hạ Ninh quay đầu vỗ nhẹ nhẹ lên tay Hạ Thao.

Bởi vì Hạ Uyên và Giang Quân Diệu vắng mặt, hôm nay, diễn viên chính tới chỉ có cô, Tiền Đa Đa, mấy diễn viên khác, đạo diễn và nhà sản xuất, thật sự là lạnh lùng quá.

Người dẫn chương trình nổi tiếng tuyên bố hợp báo bắt đầu, do Hạ Thao đại diện giới thiệu cốt phim, cuối cùng cũng đến giai đoạn phóng viên đặt vấn đề thì có chút hỗn loạn.

Gần như từng phóng viên đều muốn hỏi về chuyện giữa Hạ Uyên và Giang Quân Diệu.

"Tôi muốn hỏi Chu Hạ Ninh, xin hỏi lúc trước khi quay phim, cô có biết chuyện giữa Hạ Uyên và Giang Quân Diệu hay không?"

Chu Hạ Ninh vô tội cười cười: "Chuyện giữa bọn họ? Chúng tôi lúc ấy chỉ một lòng một dạ quay phim, cái khác đều không chú ý tới."

Tiền Đa Đa trực tiếp hơn: "Ai nha, loại chuyện này mọi người nên đi hỏi bọn họ thôi, mấy ngày nay tôi mới biết được tin tức thông qua báo chí. Tôi còn muốn hỏi mọi người, chuyện này rốt cuộc có phải là sự thật hay không vậy?"

Sau đó có phóng viên thay đổi phương hướng bắt đầu hỏi Trần Thành: "Trần đạo diễn, xin hỏi hôm nay Hạ Uyên và Giang Quân Diệu là diễn viên chính sao lại vắng mặt, là bởi vì bọn họ chột dạ không dám xuất hiện sao?"

Trần Thành cười hiền lành: "Ha ha, hai người bọn họ hôm nay có lịch trình khác, không có thời gian tới đây. Nhưng lịch trình kế tiếp, bọn họ sẽ cố gắng tham dự."

Sau khi xuống khán đài, mọi người đều cảm thấy hơi mệt một chút.

Trong tình huống như vậy, muốn dẫn hướng câu hỏi đến bộ phim thật đúng là quá khó khăn.

Tuy rằng hiện nay toàn dân đều chú ý đến < U Du tiên thư >, nhưng lực chú ý có chút kì quặc ...

Buổi tối đoàn phim liên hoan, Chu Hạ Ninh vừa ăn được một nửa thì thấy Trần Thành nhận điện thoại chạy ra ngoài, cô không lưu tâm, múc một muỗng canh xương uống thì bị sặc.

"Khụ khụ khụ." Cô cúi đầu ho khụ khụ không ngừng, ho đến chảy cả nước mắt, chỉ có thể mơ hồ nhìn về phía đáng người quen thuộc đang đi vào kia, mỉm cười lễ độ chào hỏi tất cả mọi người.

"Hôm nay tôi cũng đang có mặt tại khách sạn này, nghe nói mọi người ở đây nên tôi chào hỏi, Hạ đạo diễn đã lâu không gặp."

Chu Hạ Ninh nghe Hạ Thao ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, rốt cuộc cũng ngừng ho, lúc này mới ngẩng đầu, vừa lúc đối diện khuôn mặt tươi cười của Trang Dục.

"Cậu ăn chưa? Ngồi xuống ăn chung với mọi người nhé?" Trần Thành và Trang Dục tương đối quen thuộc, mở miệng mời.

"Được, cung kính không bằng tuân mệnh." Trang Dục lập tức đồng ý.

Hạ Thao lại hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn con gái bên cạnh, vẫn là nuốt sự không hài lòng nơi đáy lòng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hẹn Dạo Chợ Đêm

Trang Dục thật sự tới thành phố B công tác, chỉ là sự trùng hợp này do hần dựa trên lịch trình của Chu Hạ Ninh mà cố ý sắp xếp.

Mặt dày ngồi xuống phía đối diện Chu Hạ Ninh đang trừng mắt nhìn hần.

cô vội vã cúi đầu, không dám nhìn Trang Dục nữa.

không thấy ánh mắt Hạ Thao sắp phát hỏa sao, vì thể xác và tinh thần khỏe mạnh của hắn, kỳ thật còn đề nghị Trang Dục ngồi ở bàn khác.

Nhưng Trần Thành rất nhiệt tình, bọn họ và Trang Dục cũng tính là anh em chung hoạn nạn, tình nghĩa đó cũng khó có được, không phải lúc nào cũng có thể gặp được.

Cho nên, dù Hạ Thao có trung mặt lạnh, Chu Hạ Ninh cũng rất trầm mặc, những người khác vẫn rồi rít mời rượu Trang Dục.

Đợi đến khi com no rượu say, Trang Dục thoát nhìn đã uống rất nhiều.

Chu Hạ Ninh cúi đầu nhìn tin nhắn trong di động.

Đợi lát nữa nếu anh say rượu, em phải chăm sóc anh đấy.

Đây là tin nhắn Trang Dục vừa gửi cho cô.

Ha ha, có tính toán trước nhỉ..

Nhưng trước mắt bao người, cô làm sao có thể chăm sóc hắn chứ?

Chu Hạ Ninh quay đầu nhìn Trang Dục bắt đầu nói chuyện có chút hàm hồ, lắc lắc đầu.

Trang Dục uống rượu cũng không đỏ mặt, ánh mắt thoát nhìn sáng ngời, thần thái tự nhiên, chỉ là khi nói chuyện có chút hàm hồ, cảm xúc rất hưng phấn.

Giống như giờ phút này đang kéo Trần Thành tiếp tục uống.

cô lại quay đầu nhìn Hạ Thao bên cạnh, nhìn thấy ông cau mày, hiển nhiên đã bắt đầu không kiên nhẫn.

"Ba, con đưa ba trở về phòng đi." Chu Hạ Ninh cúi đầu gửi một tin nhắn, quay đầu không nhìn Trang Dục, chỉ nhìn Hạ Thao cười.

"Được." Về mặt Hạ Thao hòa hoãn hơn rất nhiều, gật gật đầu, chống tay đứng lên.

Chu Hạ Ninh vội vàng đỡ cánh tay Hạ Thao, quay đầu nói với Trần Thành: "Tôi đưa ba tôi về phòng trước, mọi người cứ từ từ uống."

Sau đó cô không quay đầu lại, xoay người tập trung đỡ Hạ Thao trở về phòng.

Vừa đến phòng, di động Chu Hạ Ninh vang lên, cô nhìn màn hình di động rồi mới nhận: "Alo, Đa Đa."

Hạ Thao mắt nhìn Chu Hạ Ninh đang nghe điện thoại, ngồi xuống ghế kê bên cửa sổ.

Chu Hạ Ninh cúp điện thoại, thoáng có chút áy náy nhìn Hạ Thao: "Ba, Đa Đa rủ con cùng đi dạo phố. Vậy con đi xuống trước?"

Hạ Thao gật gật đầu: "Hai cô gái trẻ các con cẩn thận một chút, nếu không gọi Trần Thành đi cùng hai đứa."

"Vâng." Chu Hạ Ninh gật gật đầu, cố gắng không để lộ sự chột dạ của bản thân.

Khi xuống đến cửa nhà hàng, cô nhìn thấy Tiền Đa Đa đang đứng chờ ở cửa.

"Lý do cậu mới nói khiến tớ thật sự muốn đi dạo phố rồi đó." cô ấy cười đùa kéo cánh tay Chu Hạ Ninh, một lần nữa đi vào phòng bao, mắt nhìn phòng bao vẫn náo nhiệt, cau mày: "Tớ học ở đại học B, chợ đêm ở cửa Đông Hoa rất có tiếng, cậu đã thử chưa?"

nói xong, Tiền Đa Đa còn theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt.

Chu Hạ Ninh tuy rằng không phải là lần đầu tiên đến thành phố B, nhưng chưa từng đi tới chợ đêm: "Còn chưa thử."

"Vậy chúng ta đi dạo chợ đêm?" Trang Dục quay đầu, ánh mắt lấp lánh, chuyên chú nhìn Chu Hạ Ninh: "Đồ ăn vặt ở chợ đêm không tệ, so với đồ ăn thành phố H ngon hơn rất nhiều."

"Được, hôm nay vui vẻ như vậy, đương nhiên phải qua đó thử. " Trần Thành cũng đi tới giúp vui.

Chu Hạ Ninh nhìn khuôn mặt Trang Dục, hơi hơi thờ dãi.

Khuôn mặt này có thể đi dạo chợ đêm sao? Chỉ sợ vừa xuống xe đã bị đám người vây kín rồi.

cô há miệng thờ dãi, vừa định phủ định đề nghị này.

"Em đừng lo lắng, chúng ta cải trang một chút là được. Dù có bị nhận ra cũng không sao." Trang Dực đã mấy ngày chưa gặp Chu Hạ Ninh, trong lòng nỗi nhớ tích lũy từng chút từng chút giống như rượu lên men.

Từ khi bọn họ yêu mến nhau chưa từng hẹn hò dạo phố xem phim như các cặp đôi khác, hẳn đột nhiên rất muốn rất muốn nắm tay Chu Hạ Ninh không kiêng nể gì chạy như điên trên đường!

Ách, chạy như điên đoán chừng là không được, nhưng nhàn nhả tản bộ có lẽ là có thể chứ...

Chu Hạ Ninh tuy rằng động tâm, thời gian còn sớm cứ như vậy trở về phòng ngủ ngủ cũng nhàm chán, nhưng cô không cảm thấy đi chợ đêm tối thứ sáu là ý kiến hay.

Nhưng Trần Thành đã vung tay nói: "Tô trang điểm lại đây hỗ trợ một chút, Mua hóa trang cho Chu Hạ Ninh và Trang Dực giống người qua đường!"

Tiền Đa Đa giờ tay ý kiến: "Vì sao tôi không cần hoá trang?"

Trần Thành nheo mắt nở nụ cười: "cô vốn mang diện mạo người qua đường, muốn hóa trang bình thường hơn cũng là làm khó thợ trang điểm rồi."

Mọi người nhất thời cười ha ha.

Tiền Đa Đa cũng không tức giận, chỉ là chống nạnh, khí thế mười phần: "Vì sao tôi phải trang điểm bình thường hơn? Khó có khi hai người đó muốn hóa trang thành người bình thường, tôi muốn hóa trang thành đại mỹ nữ, trăm phần trăm hấp dẫn ánh nhìn của người khác!"

"Việc này, Đa Đa, thần thiếp làm không được rồi..." Thợ trang điểm chị Mai ra vẻ sợ hãi cho ý kiến.

Mọi người lại một trận cười to.

Đến cuối cùng, đội ngũ dạo chợ đêm đã tăng thành mười người, trừ bỏ vài người trở về phòng nghỉ ngơi, còn lại mấy nhân viên công tác đều tham dự.

Vốn định trở về phòng, chị Mai lại bị Tiền Đa Đa lôi kéo không chịu thả: "Chị Mai, những người khác đều đi, Chị không được như vậy, chị đi rồi ai hóa trang cho em?"

Chu Hạ Ninh dùng ngón tay đẩy đẩy quả bóng màu hồng ở vành mũ, nhếch môi nhìn chị Mai cuối cùng cũng vẫn trang điểm đậm cho Tiền Đa Đa. Ha, phong cách sắc bén cá tính...

Trang Dực và Chu Hạ Ninh trang điểm xong, một chiếc áo khoác lông vũ màu đen, cổ áo che hơn nửa khuôn mặt, thêm mũ lưỡi trai và kính mắt, thoát nhìn không rõ gương mặt hẳn như thế nào.

hắn bước chậm một bước, thừa dịp mọi người không chú ý, vụng trộm nắm ngón tay Chu Hạ Ninh, sau đó cúi thấp người nói nhỏ bên tai cô: "Chờ một chút nữa cùng Tiền Đa Đa tách riêng ra."

Chu Hạ Ninh theo bản năng rụt cổ.

Trang Dực mỉm cười, tiếng nói thấp thấp trầm trầm trong bóng đêm càng chọc người, cô dừng bước quay đầu nhìn ánh mắt hắn.

Bóng đêm phủ kín nhưng hắn lại khiến tất cả ánh sáng thu vào đôi mắt, rạng rỡ đến mức khiến người ta tim đập thật nhanh.

cô nhìn không được cầm lấy bàn tay to của Trang Dực, khoe môi hơi hơi nhếch lên: "Mưu lược anh hùng."

Khách sạn và chợ đêm không tính xa, tản bộ cũng chỉ mất mười năm phút, đoàn người không ăn no cũng uống khá nhiều, tuy rằng gió đêm khiến ai cũng cảm thấy lạnh lẽo, nhưng chỉ cần mặc ấm một chút vẫn có thể chịu được.

Đoàn người đều là người trẻ tuổi, cười nói đi bộ tới đó.

Trang Dực nắm tay Chu Hạ Ninh, bỏ vào trong túi áo của mình, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve, nghiêng đầu hỏi: "Lạnh sao?"

Chu Hạ Ninh trước khi ra khỏi cửa còn bị Trang Dực lôi kéo quần thêm khăn quàng cổ, giờ phút này chỉ lộ ra một đôi mắt hạnh trong veo lác lác dầu.

Khuôn mặt giấu trong lớp khăn quàng cổ khẽ cười, bởi vậy đôi mắt hạnh cũng khẽ cong cong, giống như ánh trăng khuyết.

Lòng Trang Dực rung động, nhìn không được cúi đầu, hôn hôn mi tâm cô: "Hạ Ninh..."

Trong lòng hắn tràn đầy tình ý, vừa không có cách nào nói ra lại vừa không cần phải nói quá nhiều.

Chu Hạ Ninh dừng một chút, khẽ tựa vào vai Trang Dực, cảm thấy gió lạnh mãnh liệt cũng không thể thổi bay sự ấm áp này.

Dưới ngọn đèn vàng ấm áp, bóng hai người kéo thật dài.

Trần Thành đi ở phía trước, lơ đãng quay đầu nhìn, khoe môi có ý cười, cúi đầu suy nghĩ quay đầu vỗ vỗ gáy Tiền Đa Đa: "đi đường phải nhìn phía

trước, thầy giáo không dạy cô sao?"

"Làm sao chứ?" Tiền Đa Đa bĩu môi kháng nghị: "Tôi muốn tìm Hạ Ninh thôi."

"cô ấy ở đây. cô quan tâm bản thân là được rồi." Trần Thành lại thò tay quay đầu Tiền Đa Đa lại, ánh mắt thoáng nhìn qua hai người phía sau đã dừng bước chân, trên mặt ý cười càng sâu: "đi nhanh chút cho dễ tiêu hóa, chờ một chút mới có thể ăn thêm."

Cũng có người lơ đãng quay đầu, sau khi thấy hai người phía sau thì cười đầy thiện ý quay đi.

Bọn họ đều là người đầy kinh nghiệm, cũng là đội ngũ đã theo Hạ Thao rất nhiều năm, trong lòng chỉ thầm nghĩ: thật xứng đôi.

Chu Hạ Ninh nhìn đoàn người càng lúc càng đi xa đằng trước, cười vờn tay vỗ vỗ Trang Dục nói: "đi rồi."

Lối đi bộ ngày đông khá vắng, Trang Dục cười khê khê hôn lên trán Chu Hạ Ninh rồi mới buông cô ra tiếp tục đi về phía trước.

một tay Chu Hạ Ninh còn bị Trang Dục nắm chặt trong túi áo khoác của hắn, cô bước về phía trước một bước, quay đầu cười nhìn hắn: "Nhanh lên."

Khi đoàn người tới chợ đêm cũng là lúc náo nhiệt nhất, gần trăm quán hàng xếp thẳng hàng, xa xa đã có thể ngửi được các loại hương vị.

Tiền Đa Đa hít mũi ngửi ngửi, lập tức bước nhanh hơn: "Mau mau! Tôi muốn ăn đậu phụ thối! Vài năm nay tôi nằm mơ cũng đều nhớ tới!"

"Vậy cô nằm mơ có chảy nước miếng hay không?" Trần Thành liếc xéo cô ấy, chế nhạo cười nói.

Tiền Đa Đa tròn trắng mắt: "anh không hiểu! Đậu phụ thối này không chỉ là đậu phụ thối, nó còn chứa tất cả những ký ức thanh xuân tươi đẹp của tôi."

nói xong, vẻ mặt Tiền Đa Đa nhìn những quầy hàng đèn đuốc sáng trưng đầy hoài niệm và phiền muộn.

"Thế nào? Nhớ tới năm đó cô nắm tay ai đi dạo chợ đêm hả?" Chị Mai bước lên một bước vờn tay đẩy đẩy Tiền Đa Đa.

Tiền Đa Đa nặng nề thờ dãi: "Tôi đang tiếc nuối vì không có cái người kia đấy. Trước đây khi còn học ở đại học B, làm sao không mơ mộng âu yếm nắm tay người nào đó đi dạo chợ đêm chứ."

Chị Mai nở nụ cười: "Ha ha, giấc mộng của cô đã thành hiện thực." nói xong, cô ấy dắt tay Tiền Đa Đa: "đi, hôm nay tay chị cho cô mượn dùng."

Chu Hạ Ninh và Trang Dục đứng ở cuối cùng, mắt nhìn đám người náo nhiệt, cô quay đầu nghiêm túc nhìn Trang Dục, xác định Trang Dục hóa trang không có chỗ hở.

Trang Dục nhướn mày cười nhìn Chu Hạ Ninh: "Yên tâm đi, không có người nhận ra đâu." hắn dừng một chút: "Dù có bị nhận ra cũng không sao."

Chu Hạ Ninh tròn trắng mắt: "Nghĩ thật hay."

Trang Dục sờ sờ mũi: "anh cũng chỉ dám ảo tưởng trong suy nghĩ thôi."

Chu Hạ Ninh không để ý tới Trang Dục ba hoa, lôi kéo hắn đi về phía trước: "anh muốn ăn cái gì?"

Từng bước một đi vào, giống như ngày đông lạnh lẽo bị những ngọn đèn ấm áp xua đuổi nên không thể tới thăm nơi đây, nơi này, một năm bốn mùa đều náo nhiệt như thế.

"Em muốn ăn cái gì?" Trang Dục không đáp lại, chỉ hỏi: "Nơi này canh thịt dê ăn rất ngon, một chén vào bụng, nóng nóng, cả người đều ấm áp."

Trang Dục vừa nói vừa cẩn thận nắm tay Chu Hạ Ninh đi về phía trước: "Còn có bánh sữa cũng không tệ, không biết em có thích hay không."

nói xong, hắn lại nở nụ cười: "Còn có bò cạp, nhộng, châu chấu rang linh tinh, em muốn khiêu chiến một chút hay không?"

Chu Hạ Ninh không để ý hắn, đứng trước một quầy hàng không chịu hoạt động: "Em muốn ăn cái này."

cô chỉ tay trước quầy hàng bán bánh hành rán.

Trang Dục cười bỏ tiền mua một phần, đưa cho Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh lấy tay trái từ túi áo Trang Dục ra, hai tay giữa lấy để cắn.

"Ừm, thơm ngào ngạt, ăn thật ngon!" Hương vị thơm ngon ngoài ý muốn, Chu Hạ Ninh hơi híp mắt lại cắn một miếng, sau đó quay đầu nhìn Trang Dục, nâng bánh rán để kề bên miệng hắn: "Có muốn ăn hay không?"

Trang Dục híp mắt nhìn vụn bánh bên khóe môi Chu Hạ Ninh, hắn vờn tay phui vụn bánh đi rồi cúi cắn miếng bánh trên tay Chu Hạ Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Thiếu Chút Nửa Sáng Tổ

Chợ đêm náo nhiệt, đám đông ồn ào náo động, Chu Hạ Ninh và Trang Dực tay trong tay đi dạo từ quầy hàng này đến quầy hàng khác, chỉ chốc lát đã tách khỏi đám người Trần Thành Tiền Đa Đa.

Hai người bọn họ giống như những cặp tình nhân trẻ tuổi khác, cười đùa thân mật bón đồ ăn chonhau.

Chu Hạ Ninh mỗi món đều cắn một miếng, còn dư lại đưa tới bên miệng Trang Dực: "Em phải giữ dáng, thịt nướng, kem chiên đều không thể ăn nhiều đâu."

Trang Dực bắt đầu cười khẽ, lắc đầu, cắn một miếng thịt nướng Chu Hạ Ninh đưa qua.

không khí như vậy làm giảm sự cảnh giác, Chu Hạ Ninh ngay từ đầu còn có chút cảnh giác, cúi đầu, kéo thấp vành mũ nhưng chỉ chốc lát sau đã buông ra.

Trang Dực đang đợi lấy kem chiên cho cô, cô lại nhìn trúng quán mực nướng cách đó không xa, để Trang Dực ở lại chờ, cô đi qua đó trước.

Đợi đến cô cầm hộp mực nướng đơn giản bằng giấy, quay đầu thì tròn tròn mắt.

Chỗ quán kem chiên đã bị một đám người vây kín, hơn nữa người tới còn không ngừng tăng lên, cô cẩn thận lắng nghe thì thấy có người hò hét ầm ĩ hai chữ "Trang Dực".

cô giật mình, vội vàng cúi đầu xoay người, sau đó bước nhanh về phía trước vài bước, đợi đến khi công ngừng bước, quay đầu nhìn phía xa thì đã sớm nhìn không tới quán kem chiên nữa.

cô cau mày, nhìn phía vị trí Trang Dực đang đứng, tay chấp thành chữ thập, trong lòng mặc niệm: thật xin lỗi..

Sau đó, xoay người chạy thật nhanh.

Bị nhóm Trần Thành và Tiền Đa Đa phát hiện ra cũng đành chịu, nhưng nếu so với việc bị fan phát hiện ra thì đó là hai việc hoàn toàn khác nhau!

không cần cô nói, bọn Trần Thành cũng sẽ không tùy tiện tiết lộ với giới truyền thông, chỉ khi nào bị fan phát hiện... Chu Hạ Ninh không dám tương tượng, cho nên cô đành để Trang Dực lại với đám người đó, cúi đầu nhấn tin cho hẳn.

Em đi tìm Đa Đa, anh tự bảo trọng!

Đợi đến khi cô liên lạc được với đám người Tiền Đa Đa, trên tay lại thêm một chén tào phớ, con mực nướng đã bị tiêu diệt ở trong bụng rồi

"Sao cậu lại chỉ có một mình? Trang Dực bỏ rơi cậu đi trước rồi?" Tiền Đa Đa cũng đang ăn uống đến uqeen trời đất, hai tay đều cầm các loại đồ ăn.

Chu Hạ Ninh chợt dạ cười: "Là tớ bỏ rơi anh ấy, fan của anh ấy quá nhiệt tình, tớ không có biện pháp nào chen vào cứu anh ấy ra... Ngày mai cậu xem tin tức giải trí sẽ biết..."

Tiền Đa Đa tròng to mắt: "nói thật hay!"

Trần Thành ở bên cạnh không đành lòng quay đầu cười buồn bực.

"Dáng vẻ Trang Dực như vậy, người cao chân dài rất dễ thấy, không giống như chúng ta, chỉ cần vừa cúi đầu đã không thấy hơn nửa khuôn mặt. Như vậy mới an toàn." Tiền Đa Đa trịnh trọng gật đầu: "Dáng vẻ anh ấy như vậy đúng là không nên tới chợ đêm, tuyệt đối là đối tượng bị bao vây."

Chu Hạ Ninh gật gù đầu, lòng cảm thấy may mắn.

Trang Dực, anh đừng có trách em không phúc hậu!

hiện tại cô ra cửa cũng sẽ có fan nhận ra muốn ký tên, nhưng chưa đến mức giao thông tê liệt. Mà với bề ngoài của Trang Dực thật sự chỉ có thể hẹn hò ở nhà thôi.

cô thở than một tiếng: May mắn mình chạy nhanh, bằng không tin tức lớn nhất sang năm sẽ là < Chuyện tình cảm của Trang Dực và Chu Hạ Ninh đã bị phơi bày ra ánh sáng!"

Ngắm lại cũng cảm thấy kinh dị rồi!

Chu Hạ Ninh chờ rất muộn mới nhận được tin nhắn trả lời của Trang Dực, chỉ có ba chữ: Em chờ đó!

cô nhìn tin nhắn này mà vui vẻ thật lâu, tưởng tượng đáng về chạt vật lúc ấy của Trang Dực, trong lòng có chút sung sướng khi người gặp họa: ai bảo anh muốn dạo chợ đêm chứ?

Trang Dực cuối cùng cũng được trợ lý Tiểu Nhậm cứu thoát khỏi chợ đêm, trở về khách sạn thì gọi điện thoại cho Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh ngay từ đầu cũng không dám nhận, chuông vừa dứt thì cô nhớ tới Trang Dực cố ý đăng ký chung một khách sạn với bọn họ.

Chuông điện thoại di động lại vang lên một hồi lâu, Chu Hạ Ninh do dự nhận hay không nhận thì tiếng chuông lại tắt.

Sau đó một tin nhắn tới.

Sáng mai anh sẽ tới thành phố G, nói không chừng chúng ta phải hơn một tháng nữa mới có thể gặp mặt...

Chu Hạ Ninh có thể tưởng tượng khi Trang Dực nói những lời này về mặt đáng thương biết bao.

Chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, thật sự rất đáng thương.

Chu Hạ Ninh lập tức mềm lòng, do do dự dự nhắn cho Trang Dực ba con số: 905.

Đợi đến khi gửi tin nhắn đi cô mới nhớ đến Hạ Thao ở vòng cách vách, trong lòng nhảy dựng, đang muốn gửi một tin nhắn khác đã thấy chuông cửa vang lên.

cô nhìn qua mắt mèo thấy gương mặt cười ôn hòa đầy thỏa mãn của Trang Dực Trang đại ca!

cô vội vã mở cửa, giống như trộm cướp làm động tác im lặng với Trang Dực, sau đó liếc nhìn xung quanh thấy trong hành lang không có người, lúc này mới thở phào kéo tay áo Trang Dực đi vào trong phòng.

"Vừa rồi anh ở bên ngoài có anh trông thấy không?" Tuy rằng Hạ Thao chưa từng công khai phản đối, nhưng ông cũng từng nói "con gái à, con còn trẻ, cái chuyện tìm đối tượng không cần quá vội vàng, nên mở to hai mắt chậm rãi tìm thôi", Chu Hạ Ninh theo bản năng cảm thấy Hạ Thao kỳ thật không mấy vừa lòng với Trang Dực.

cô quay đầu liếc mắt nhìn Trang Dực đang cười như hoa nở với cô, thành thật mà nói, có lẽ Trang Dực thật sự không phải là mẫu con rể tốt trong lòng cha mẹ. cô chỉ cần vừa nghĩ đến mẹ mà có mặt ở đây, khẳng định sẽ dùng ánh mắt soi mói đánh giá: đáng về quá tốt, mời gọi hoa đào. Danh tiếng quá lớn, áp lực nhiều. Công tác bận rộn ít về nhà.

Trang Dực nhếch môi cười cười một chút, vươn tay ôm Chu Hạ Ninh áp lên cửa, cúi đầu áp sát, còn cố ý cười: "Vừa rồi em thông minh nhỉ, chạy rất nhanh nhỉ?"

Chu Hạ Ninh không dám nhìn hắn, buông mi dịu dàng sảm hỏi: "Thực xin lỗi, lúc ấy em không suy nghĩ nhiều như vậy, sợ vạn nhất bị người ta chụp được hai chúng ta bên nhau, ngày mai xác định là lên trang đầu rồi."

Trang Dực nhướn mày nghe, rồi nheo mắt trừng cô: "Bao nhiêu người ngóng trông lên đầu đề cùng anh, vậy mà em dám ghét bỏ?"

"Em không ghét bỏ." Chu Hạ Ninh cũng cười: "Em chỉ là nhất thời hoảng hốt. anh đừng nóng giận nữa, lần sau em sẽ không như vậy đâu."

nói xong, cô ngẩng đầu hôn lên cằm Trang Dực, thấy vẻ mặt hắn chưa nguôi giận thì không dám ngừng mà tiếp tục hôn hôn vài cái.

Lần sau cô đương nhiên sẽ càng cẩn thận, không bao giờ công khai hẹn hò với Trang Dực như vậy nữa! Hôm nay cũng quá kích thích rồi! Nếu không phải số cô may mắn vừa vận tránh được bị bắt quả tang!

Trang Dực không thêm đề ý mà trừng Chu Hạ Ninh, vốn còn chút hự hẫng nhưng được cô nhẹ nhàng hôn mấy cái đã tan biến hết, cúi đầu ngậm lấy môi của cô, không khách khí mà cắn mút.

Thẳng đến khi hai người đều thở đầy nặng nề hắn mới lưu luyến không rời rời khỏi môi cô, đổi thành hôn lên mặt cô, từ hai má lưu luyến đến mắt, lại từ vành tai lan đến cái cổ mảnh khảnh.

Chu Hạ Ninh bị Trang Dực hôn mà cảm thấy lòng hơi sợ, tay chân như nhũn ra, do dự muốn có nên đẩy người ra hay không thì chuông cửa lại vang lên.

Chu Hạ Ninh phục hồi lại, đẩy mạnh Trang Dực ra, xoay người nhìn qua mắt mèo, sau đó trừng to mắt nhìn Trang Dực.

"Là ba em..."

Trang Dực cũng giật mình, nhanh chóng đánh giá chung quanh, thấy ngoại trừ phòng tắm thì không còn chỗ nào có thể trốn được nữa, đang có chút sốt ruột, đột nhiên nhớ tới hắn và Chu Hạ Ninh đang yêu đương mà, là quang minh chính đại hắn trốn làm cái gì?

Lần trước Chu Hạ Ninh dẫn hân tới bệnh viện cũng tính là ra mắt, hân đứng đắn nói chuyện yêu đương, né tránh ngược lại lại là không coi trọng tình cảm này rồi.

"Ừ, em mở cửa đi." Trang Dục ho nhẹ một tiếng, về mặt đứng đắn tự nhiên nhìn Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh liếc nhìn Trang Dục: "Vậy em mở cửa nhé!"

nói xong, cô xoay người nắm tay cửa, trấn định thờ một hơi mới từ từ mở cửa ra, sau đó cười ngọt ngào với Hạ Thao về mặt nghiêm túc ngoài cửa: "Ba, ba còn chưa ngủ ư?"

Nhìn thấy Chu Hạ Ninh, về mặt Hạ Thao dụ đi rất nhiều: "Bố tới xem con đã về chưa..."

Ông vừa nói được một nửa, đột nhiên nhủ mi: "Vì sao cậu ta lại ở đây?"

Chu Hạ Ninh quay đầu, về mặt một bất lực.

Trước khi mở cửa Trang Dục còn đứng sau lưng cô, giờ phút này lại đứng trước ghế dựa, tựa như vừa từ ghế đứng dậy.

"Xin chào đạo diễn Hạ." Thái độ của Hạ Thao không tốt lắm, Trang Dục cũng không dám lộ ra sự bất mãn: "Sáng mai cháu phải đi, cho nên mới cố ý qua đây chào tạm biệt Hạ Ninh."

"Tạm biệt xong chưa?" Hạ Thao đi vào phòng, vươn tay đóng cửa lại, tiếp tục nhủ mày nhìn Trang Dục đứng trong phòng.

"Ách, còn chưa..." Trang Dục không biết trả lời cha vợ tương lai như thế nào mới thích hợp.

"Chỉ là câu nói ‘gặp lại’ mà thôi có cần gặp gỡ như vậy sao?" Hạ Thao hiển nhiên có chút không hài lòng: "Vậy bây giờ cậu nói đi, chờ cậu nói xong tôi còn có việc cần thương lượng với Hạ Ninh."

"..." Về mặt Trang Dục cứng đờ nói không ra lời.

Cha vợ à! Chúng con tạm biệt không phải chỉ cần nói một câu "gặp lại" là được! Ít nhất cũng phải hôn một cái chứ!

Đáng tiếc, Hạ Thao cau mày, ánh mắt "như hồ rình mồi" theo dõi hân, Trang Dục dù có muốn có hành động gì cũng chỉ có thể vụng trộm ở trong lòng luyện tập, hân cười cười đi tới bên Chu Hạ Ninh đang cúi đầu đứng cạnh cửa.

"Vậy Hạ Ninh, gặp lại." Lúc này nói cái gì cũng đều không thích hợp, Trang Dục nhìn, tương đối cứng nhắc dựa theo lời nói của Hạ Thao tạm biệt, dùng ánh mắt dây dưa với Chu Hạ Ninh rất cuộc cũng chịu ngẩng đầu lên nhìn hân một chút, đang muốn nói thêm vài câu, chợt nghe thấy Hạ Thao ở bên không kiên nhẫn ho nhẹ một tiếng.

"Ha ha, anh đi rồi. Hạ đạo diễn gặp lại sau." Trang Dục hai tay nhét vào túi quần, thoải mái gật đầu chào Hạ Thao, thấy Hạ Thao tự mình mở cửa phòng, chỉ có thể nhẫn nhịn xót xa chậm rãi đi ra ngoài, sau đó nghe thấy Chu Hạ Ninh nhẹ giọng nói "gặp lại" và tiếng đóng cửa.

hân phút chốc xoay người, giật giật khóe miệng, thoát nhìn như răng rất đau.

Sức chiến đấu của cha vợ ít nhất có thể đánh đến chín phần, không biết mẹ vợ có thể hiền lành ân cần một chút hay không..

Trong phòng, Hạ Thao nhìn con gái nhu thuận có hiểu biết của mình, nhìn không được vẫn nói: "Hạ Ninh à, con còn trẻ, có một số việc không cần phải nhanh chóng quyết định như vậy, rất nhiều chuyện có thể từ từ suy nghĩ..."

Cùng một ý nhưng Hạ Thao lặp lại rất nhiều lần, về mặt Chu Hạ Ninh thuận theo gật gật đầu: "Ba, con biết."

Cha cô khi nhìn Trang Dục luôn là đáng về "bảo bối thân yêu bị heo gặm", mỗi lần đều làm cho cô cực kỳ buồn cười. Kỳ thật cô cũng biết, ông không phải dùng gây đánh uyên ương, chỉ là luyến tiếc cô mà thôi.

Bọn họ mới làm hòa không bao lâu, không có đạo lý dễ dàng chia sẻ tình cảm và sự quan tâm của con gái với người đàn ông khác đâu!

Ngày thứ hai, Chu Hạ Ninh vừa tỉnh dậy thì lấy điện thoại di động ra xem tin tức giải trí. cô cũng để ý kỹ xem có tấm ảnh nào chụp lên khi cô ở bên Trang Dục hay không, đến khi tắt cả tin tức chỉ có đưa Trang Dục bị fan bắt gặp ở chợ đêm Đông Hoa môn gây ồn ào lộn xộn ở chợ đêm ra, cũng không tìm thấy tin tức nào khác mới nhẹ nhàng thờ ra.

Chỉ là cô nhìn thấy trong đó có người bình luận, nói là đã nhìn thấy lúc ấy trên tay Trang Dục còn cầm xiên bọ cạp chiên, cảm thấy khẩu vị nam thần thật nặng, cô phút chốc nở nụ cười.

Đó là cô cố ý muốn mua, lại không dám ném thử, nên để Trang Dục cầm hộ, chờ khi nào cô có đủ dũng khí sẽ ném thử. Cũng không biết sau đó xiên bọ cạp chiên này đi đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Qua Năm Có Tin Vui

< Kỳ án truy tìm > là dự án lớn nhất trong năm của Tỉnh Diệu, tham gia giải thưởng Kim Anh, đang tạm dẫn đầu, Chu Hạ Ninh đi tuyên truyền < U Du tiên thư > xong, nghỉ ở nhà cũng nghe thấy không ít người nhắc tới, mỗi ngày mở web nếu không thấy tin về < Kỳ án truy tìm > cũng là < U Du tiên thư >, làm cho cô cực kỳ thỏa mãn.

Khi Chu Hạ Ninh nhận được điện thoại của Trang Dực là đúng bữa cơm đoàn viên của Chu gia, ngoại trừ gia đình ông ngoại em họ, mẹ của cô Chu Như Ý cũng trở về.

Đương nhiên, bà không trở về một mình.

Nghĩ tới đây cô lại muốn thở dài, cho nên lúc nhận điện thoại của Trang Dực cũng có chút ưỡ oải.

"Em đoán xem anh muốn nói chuyện gì với em?" Đầu kia điện thoại, giọng nói của Trang Dực vừa vui vẻ vừa hưng phấn, nhưng ánh mắt Chu Hạ Ninh đang dừng lại trên người Sầm Kim Triều, ông ấy ngồi cạnh Chu Như Ý cười nhẹ nói chuyện phiếm, cô cau mày, nhất thời không có chú ý giọng điệu của Trang Dực.

"Hả, chuyện gì?"

Giọng điệu cô ưỡ oải không chút hứng thú, Trang Dực ở đầu kia điện thoại dừng một chút.

"Làm sao? Không thoải mái sao?" Bọn họ đã một tháng không gặp, cũng do công việc của hắn lu bù lên, dù xã hội bây giờ có nhiều công cụ liên lạc tiên tiến cũng không có cách nào giảm bớt khát vọng ôm người nào đó vào ngực của hắn, cho nên, nếu Chu Hạ Ninh không thoải mái, đó là chuyện lớn rồi.

"Không có đâu. Em vẫn khỏe." Chu Hạ Ninh thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ không biết pháo hoa đốt từ nơi nào: "Chỉ là trong lòng có chút khó chấp nhận..."

"Làm sao?" Giọng nói Trang Dực cũng theo bản năng giảm thấp xuống rất nhiều, tưởng tượng về mặt mệt mỏi của Chu Hạ Ninh thì hận không thể bay ngay đến trước mặt cô.

"Aiz, chính là..." Chu Hạ Ninh dừng một chút, không biết nên nói như thế nào về vấn đề tình cảm của cha mẹ mình, kỳ thật cô chỉ là vì Hạ Thao mà cảm thấy khổ sở.

"Chờ lần sau gặp mặt thì nói." Chu Hạ Ninh bịt kín microphone: "Hiện tại chỗ này có nhiều người, không thích hợp."

"Được." Trang Dực kiểm lại sự nóng lòng của bản thân, vừa nghe vừa gật đầu: "Hôm nay anh có chuyện rất quan trọng muốn nói với em."

"Chuyện gì?" Chu Hạ Ninh cũng vực lại tinh thần.

"Em đã lọt vào vòng trong danh sách đề cử diễn viên phụ xuất sắc nhất của lễ trao giải Kim Anh!" Giọng điệu Trang Dực coi như bình tĩnh, nhưng mơ hồ cũng mang theo ý cười: "Anh nên là người đầu tiên chúc mừng em. Chu Hạ Ninh, chúc mừng em!"

Chu Hạ Ninh ngẩn ngơ, không dám tin: "Thật sự?"

"Còn giả sao?!" Trang Dực trầm thấp nở nụ cười: "Anh làm sao dám lấy loại chuyện này ra lừa gạt em. Công ty vừa nhận được tin tức, anh gọi điện cho em trước tiên."

Chu Hạ Ninh nhin nhin, cuối cùng cũng tiêu hóa xong tin vui này, cắn môi ngây ngốc nở nụ cười: "Giống như nằm mơ ấy..."

Lễ trao giải Kim Anh ở từng hạng mục sẽ đề cử năm người, dù chỉ lọt vào vòng trong đó cũng là một sự khẳng định quan trọng, huống chi cô còn có tỷ lệ bình chọn cao như vậy.

Chu Hạ Ninh tùy tay cầm lấy áo khoác phủ thêm, bước nhanh đi ra ngoài cửa, đứng ở sân viện hít một hơi thật sâu, không khí lạnh từ xoang mũi nhanh chóng đi vào, khiến cô tỉnh táo lại.

"Trang Dực, cảm ơn anh..."

"Giữa chúng ta còn cần cảm ơn gì chứ." Trang Dực cũng nở nụ cười.

"Còn anh? Được đề cử giải nam chính xuất sắc nhất hả?" Cô nhớ lại hình như Trang Dực cũng có báo danh.

"Dĩ nhiên." Trang Dực không chút khách khí: "Hai chúng ta như vậy có tính là song hỷ lâm môn không?"

Chu Hạ Ninh không để ý tới hắn: "Vậy chị Giả Huân thì sao?"

"Cũng vào vòng trong." Trang Dực vừa chuyển lời: "Anh nói này, hiện tại em có phải nên ra ngoài để chúng ta chúc mừng một chút?"

"Không, đắc ý sẽ thất vọng, cứ như bình thường thôi, bây giờ mới vào vòng trong, chúc mừng cái gì chứ." Chu Hạ Ninh khẽ cười nhỏ giọng dạy dỗ.

"Đúng, nói có lý! Vậy thì khi nào đoạt giải phải chúc mừng thật vui vẻ!" Trang Dực biết nghe lời phải, biết hôm nay mẹ Chu Hạ Ninh trở về, dù sao cô cũng không chịu ra cửa hẹn hò với mình.

"Em đã nghĩ lời phát biểu cảm nghĩ khi đoạt giải chưa?"

"Cũng quá sớm rồi!"

"Loại chuyện này đương nhiên phải sớm chuẩn bị, đến lúc nước tới chân mới nhảy thì không kịp rồi, em có biết lần đầu tiên anh đạt giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất đã phát biểu cảm nghĩ gì không?"

Chu Hạ Ninh nhớ hình như Trang Dực có đạt được giải thưởng diễn mới xuất sắc nhất, bởi vậy tò mò hỏi: "Nói gì vậy?"

"Aiz. Năm ấy người mới lọt vào vòng trong đều có lai lịch lớn, đều là tảng đá khó đối chọi, lúc ấy anh cho rằng bản thân chỉ là đi tham quan học hỏi, bởi vậy rất thản nhiên, khi kết quả trao giải gọi tên anh, anh rất bối rối, vẫn là người bên cạnh đẩy anh một cái mới có phản ứng đứng lên đi lĩnh thưởng, đứng trên khán đài thì cảm thấy dưới chân hư không, nói cảm ơn tên của rất nhiều người, kết quả anh Mã người đại diện của anh đen mặt mắng anh một trận: Cậu nói nhiều như vậy, ngay cả chỗ trong nhà cũng đã liệt kê ra vậy mà lại quên nhắc tới tôi ha!"

Chu Hạ Ninh bật cười: "Được, em sẽ chuẩn bị tốt một danh sách dài lời cảm ơn, tận lực tranh thủ không sót ai."

Cô đương nhiên cũng từng đứng trên khán đài nhận giải, khi đó đã không còn là người mới, đứng tại trên khán đài nhận giải cũng không đến mức chân tay run rẩy, nhưng quả thật có một loại cảm giác hạnh phúc không chân thật.

Sau đó cô mới phát hiện, hóa ra suy nghĩ nhiều như vậy, khi đứng lên bực nhận giải, ý nghĩ duy nhất cũng chỉ có cảm ơn, cô nỗ lực mười lăm năm, nghĩ đến người cần cảm ơn thật sự rất nhiều, có thể nói lại quá ít.

Nhưng lần này, cô đã thay đổi. Lời cảm ơn hàng năm có thể đem làm một danh sách dài vô tận rồi.

Đợi đến khi Chu Hạ Ninh xoa tay về tới phòng khách, náo nhiệt đã chuyển từ phòng ăn đổi sang phòng khách.

"Hạ Ninh, cháu mau tới đây." Bà ngoại mở to mắt, hưng phấn vẫy cô: "Bà ngoại nhỏ của cháu nói, bà ấy có một thẳng nhóc điều kiện rất tốt, cháu muốn gặp mặt một chút hay không?"

Chu Hạ Ninh dừng bước, rất muốn quay đầu lên lầu.

"Chị Hạ Ninh, chị mau tới đây kể cho chúng em quay phim có thú vị hay không?"

Cháu gái của em trai ông ngoại Chu là một cô bé rất xinh đẹp đang mím môi cười kéo cô qua khiến cô bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để trốn thoát, cô chỉ có thể bóp cổ tay mắt nhìn cầu thang gần trong gang tấc, bước chân chậm chậm đi qua.

Đứa bé học có tốt không, cuối kỳ đứng thứ mấy, thi đại học nào, tìm được việc chưa, có đối tượng không, lúc nào thì kết hôn, sao còn chưa sinh con... Linh tinh lung tung, tiệc gia đình chỉ đều xoay quanh mấy đề tài này.

Chu Hạ Ninh là chị cả ở nhà họ Chu, cũng là người duy nhất nhận bằng tốt nghiệp đại học bước vào xã hội, cũng phải chịu mấy câu hỏi về đề tài này.

"Hạ Ninh à, tuy rằng hiện tại cháu bận rộn công việc, nhưng đối tượng vẫn phải tìm kiếm, nghe bà ngoại cháu nói, lần trước bà ấy đã giới thiệu cho cháu một người nhưng cháu không hài lòng hả? Vậy để bà ngoại nhỏ giới thiệu cho cháu, đảm bảo khiến cháu vừa lòng!"

Bà ngoại nhỏ là em dâu của ông ngoại, Chu Hạ Ninh mơ hồ nhớ tới bà ngoại từng nói quá bà ấy rất thích làm mai mối, cũng tác hợp thành công vài đôi. Trước kia cô còn chưa tốt nghiệp, tuổi còn nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ hỏi một chút chuyện học tập, trường lớp, hiện tại mới bắt đầu, cô đã mang trên mình nhiệm vụ thật gian nan.

Vì duy trì giống nòi nhân loại mà cống hiến chút sức lực yếu ớt của bản thân! Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải tìm được một người đàn ông.

Đây là sự nghiệp vĩ đại biết bao! Chu Hạ Ninh nhin không được co quắp khoe mẽ, nhin xuống xúc động bỏ chạy. Cô vừa quay đầu, lại đối mặt với đôi mắt long lanh của em họ.

"Chị Hạ Ninh, chị đừng để ý bà nội em, chị mau kể cho em biết quay phim rất vui vẻ ư? Chị đã gặp qua mấy ngôi sao nổi tiếng rồi? Có xin ký tên không? Có chụp ảnh chung không?" Em họ không để ý tới mấy đề tài mà các bà các mẹ quan tâm, hiển nhiên so với mấy đề tài nhàm chán đó chuyện người nổi tiếng thú vị hơn nhiều, thân mật kéo cánh tay Chu Hạ Ninh không chịu buông.

"Ha ha, cũng tốt..." Chu Hạ Ninh thật không biết nên trả lời nhiều vấn đề như vậy thế nào.

"Chị Hạ Ninh, mấy bộ phim chị đóng em đều đã xem, mấy đứa bạn học của em đều là fan của chị, em nói với bọn nó, khai giảng sẽ cho bọn nó ảnh có kí tên của chị, chị có thể giúp ta thực hiện lời hứa không?" Ánh mắt em họ long lanh chăm chú nhìn cô.

"Đương nhiên có thể." Đây là vấn đề nhỏ, Chu Hạ Ninh vội vàng đồng ý.

"Còn người đóng nhân vật nam chính trong < Kỳ án tìm kiếm > Trang Dực, em và bạn học đều rất hâm mộ anh ấy, chị còn có cơ hội nhìn thấy anh ấy không? Có thể giúp ta xin chữ ký không?"

"Đương nhiên có thể." Chu Hạ Ninh tiếp tục gật đầu, hoàn hảo hoàn hảo, đều là việc nhỏ.

"Được rồi, Trần Trần, bà nội có chuyện quan trọng muốn nói với Hạ Ninh, cháu đừng quấy rồi." Bà ngoại nhỏ thấy cháu gái nhà mình xen mồm nói liên tục, trong lòng thật sốt ruột.

"Bà nội, chỗ bà có mặt hàng gì cháu còn không biết sao, cũng chỉ là một thầy giáo, nhân viên công chức, chị Hạ Ninh mỗi ngày đều quay phim gặp được bao anh chàng đẹp trai, những người đó sao có thể lọt vào mắt được chứ." Em họ phát phát tay, về mặt ghét bỏ.

"Thầy giáo, nhân viên công chức có cái gì không tốt hả, đó đều là công việc ổn định, ta cố ý giữ lại cho Hạ Ninh." Bà ngoại nhỏ không đồng ý, nghiêm mặt đuổi người: "Được rồi, Chu Ny Trần, cháu qua bên kia chơi đi, đừng quấy rầy mấy người lớn chúng ta nói chuyện đứng đắn."

Chu Hạ Ninh ha ha cười, tay lại không ngừng véo cánh tay em họ.

"Ai nha, cháu còn có bài tập muốn hỏi chị Hạ Ninh mà, có vài đề bài cháu không hiểu, không được không được, cháu muốn lập tức hỏi chị Hạ Ninh." Em họ đột nhiên đứng dậy kéo tay Chu Hạ Ninh về phía cầu thang: "Ông nội bà nội, ba mẹ chú bác, con và chị Hạ Ninh lên trước làm bài tập, đây chính là chuyện quan trọng nhất."

Đợi đến khi hai người nhanh chóng chạy lên tầng, nghe thấy tiếng bà ngoại nhỏ mắng cháu gái mình thì quay đầu liếc nhìn nhau rồi che miệng nở nụ cười.

"Trần Trần, em còn muốn ảnh có kí tên của ai? Chị có cơ hội sẽ xin giúp em." Vì cảm ơn em họ giúp đỡ cô trốn thoát nên cô hào phóng nhận việc.

"Thật sao? ! Chị Hạ Ninh chị thật sự là người tốt!" Ánh mắt em họ bỗng chốc phát sáng: "Ta còn muốn muốn ảnh có chữ kí của Tiêu Điều, Đỗ Giai Ninh, Lý Miêu Đình, Trần Liêu Cẩm, Âu Dương Minh Như!"

Mồ hôi lạnh của Chu Hạ Ninh chảy không ngừng, Em họ lập cả một list các nam minh tinh trẻ đang hot để xin một lần ư?

"Được rồi..." Chu Hạ Ninh cứng ngắc gật gật đầu: "Nhưng mà, phần lớn chị đều không quen, đợi về sau có cơ hội nhìn thấy sẽ xin giúp em"

"Thật tốt quá!" Em họ vui vẻ hoan hô: "Mấy người đó đều là thân tượng của bạn em, chờ đến khi em lấy được ảnh có chữ ký của bọn họ, em sẽ để bọn nó tranh nhau móc hầu bao!"

Chu Hạ Ninh lần nữa không biết nói gì, hóa ra em họ đang tính toán bán ảnh có kí tên đấy.

"Chị Hạ Ninh, nếu chị xin được ảnh có chữ của Trang Dực và Tiêu Điều nhất định phải nhờ bọn họ viết là: Gửi đến Trần Trần thân mến nhất, em thích nhất là Trang Dực, thứ hai là Tiêu Điều!"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Reality Show (Show Thực Tế)

Tết năm nay, Chu Hạ Ninh trải qua thật sự dễ chịu, rời giường soi gương thì cảm thấy cảm cô hình như tròn thêm một vòng.

Đến mười năm tháng giêng tết nguyên tiêu, cô ăn bánh trôi cùng cả nhà bà ngoại, chơi weibo thì nhận được một tin nhắn.

Xin chào Chu tiểu thư, tôi là chủ biên của < tạp chí đàn ông >, tôi muốn mời cô làm ảnh bìa cho tạp chí chúng tôi, không biết cô có thể bớt chút thời gian gặp mặt hay không?

Chu Hạ Ninh nhú nhú mày, đột nhiên nhớ đến khoảng thời gian trước, chị Đỗ từng nói về, < tạp chí đàn ông > từng liên hệ với cô, muốn mời cô làm trang bìa của họ nhưng đã bị chị Đỗ từ chối.

"Trang bìa của < tạp chí đàn ông > bây giờ càng ngày càng khoa trương, lần trước ảnh chụp của Giang Quân Diệu trên tạp chí của họ quả thực không khác gì phim cấp ba, chỉ là không lộ ra ba điểm quan trọng mà thôi."

Đây là nguyên văn lời chị Đỗ lúc đó, chị ấy là người nghiêm túc, đối đãi với nghệ sĩ dưới tay cũng là như thế. Chu Hạ Ninh cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc chụp ảnh bìa gọi cảm nên trực tiếp trả lời: Liên quan tới công việc mời liên hệ với người đại diện của tôi.

Dù sao chị Đỗ đã từng nói, bất cứ khi nào gặp tình huống khó xử, trực tiếp đẩy lên người chị ấy là được.

Nhìn đến Chu Hạ Ninh không khỏi nghĩ tới scandal của Giang Quân Diệu và Hạ Uyên.

Giấy cuối cùng cũng không thể gói được lửa, cuối cùng Giang Quân Diệu cũng bị truyền thông chứng minh là tên đầu sỏ phá hoại hôn nhân của Đào Từ Ý, cô ta từng giải thích vài lần, nhưng công chúng càng thêm hung hăng phê phán tẩy chay vì thế không thể không mai danh ẩn tích.

Loại thời điểm này, cúi đầu trầm mặc mới là sáng suốt nhất.

không quan tâm đúng sai, chỉ cần dư luận đều cho rằng người sai, vậy thì người quả thật là sai.

Huống chi, việc cô ta phá hoại cuộc hôn nhân viên mãn của Đào Từ Ý người vợ tốt kiên nghị, hiền lành được quốc dân công nhận, trong mắt các fan đây là kẻ thứ ba đáng hận nhất.

Thậm chí có tạp chí còn đăng ảnh Giang Quân Diệu bị mấy người phụ nữ trung niên ném trứng gà.

Quả thực là... Tự rước lấy nhục!

Chu Hạ Ninh không cảm thấy đồng tình. Tự mình đập shit, đương nhiên phải tự mình chùi sạch sẽ.

Lúc trước truyền thông đổ hết mọi tội lỗi lên đầu cô, cũng không thấy ai tới hỗ trợ làm sáng tỏ.

Cho nên, khi cô nhận được tin nhắn Giang Quân Diệu xin giúp đỡ thì phản ứng đầu tiên chính là xóa bỏ.

Thậm chí Giang Quân Diệu cũng gửi tin nhắn cho chị Đỗ, đơn giản là muốn cầu xin tha thứ. Lúc trước cô ta ghét bỏ cơ cấu Hạo Thần quá nhỏ, hạn chế sự phát triển của cô ta, liều chết liều sống cũng hủy hợp đồng với Hạo Thần. Nay cơ cấu lớn không leo tới, quay đầu lại đi cạnh Hạo Thần, chẳng lẽ cho rằng Hạo Thần là nơi chuyên môn thu rác rưởi?

Chu Hạ Ninh hoàn toàn có thể nghe thấy tiếng cười của chị Đỗ, cảm nhận được sự tia sung sướng thoáng chốc khi người ta gặp họa.

Tuy rằng, việc Giang Quân Diệu hủy hợp đồng cũng có Trang Dục tham gia lửa cháy thêm dầu, nhưng là do Giang Quân Diệu đầy dã tâm và mù quáng phối hợp mới thành.

Mấy ngày nay Chu Hạ Ninh xem tin tức giải trí, đã không tìm thấy một chữ nào có liên quan tới Giang Quân Diệu nữa.

Quả nhiên, giới giải trí chính là như vậy, Trường Giang sống sau đèn sóng trước, đều chết ở trên bờ cát.

Chu Hạ Ninh cũng biết, hiện tại tuy rằng cô cũng được tính là đứng trên bậc cao nhất của giới giải trí, nhưng chỉ cần hơi không cẩn thận, hoặc là lơ lỏng, rất có khả năng bị người quên lãng.

Nay cô chỉ vừa bộc lộ tài năng, còn chưa đứng vững được gót chân.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng nhiều!

Danh sách đề cử Giải thưởng Kim Ảnh đã chính thức công khai, mấy ngày nay Chu Hạ Ninh mỗi ngày đều có thể nhận được không ít tin nhắn chúc mừng, so với năm mới còn náo nhiệt hơn.

May mắn cô vẫn đang trốn ở nhà.

Buổi tối chị Đỗ gọi điện thoại cho cô, có mấy kịch bản mới muốn giao cho cô xem qua.

"Đúng rồi, Đài Hoa Tân liên hệ với chị, bọn họ có một show thực tế của các ngôi sao, muốn mời em tham gia, tầm tháng 5, cần khoảng một tháng. Thời gian đó vừa lúc em chưa có lịch trình gì, không biết suy nghĩ của em thế nào."

Chu Hạ Ninh nghe chị Đỗ nói như vậy, thì biết là chị Đỗ hi vọng cô tham gia.

"Show gì ạ?" Chu Hạ Ninh hứng thú không lớn, cô đối với mấy show giải trí kiểu này không quá ham thích, vì tuyên truyền phim mới nên không có biện pháp nào, bình thường có thể đẩy thì đẩy ngay.

"Cùng nhau đi du lịch. Là show mới hoàn toàn, nghe nói được đầu tư rất lớn, là tiết mục trọng điểm năm nay của bọn họ, bọn họ nói nếu em đồng ý bọn họ sẽ tới đàm phán với em. Mấy ngôi sao tham gia cũng đều có tuổi rồi."

"À." Chu Hạ Ninh tùy ý lên tiếng, đột nhiên dừng một chút.

Cùng nhau đi du lịch? Tên show này nghe thật quen tai.

cô không thích tham gia các show giải trí, cũng không thích xem. Mà nếu cô có ấn tượng mới show này, thì có thể hiểu rằng show này rất nổi tiếng.

"Là phải làm gì?" Chu Hạ Ninh do dự hỏi.

"Nghe nói là mấy ngôi sao cùng đi Mỹ du lịch bụi, mỗi ngày sẽ có 16 giờ quay liên tục." Chị Đỗ cũng không phải quá xác định.

Chu Hạ Ninh phút chốc ngẩn ra.

Chị Đỗ nói như vậy, cô mơ hồ nhớ ra rồi, lúc trước hình như có một show giải trí như vậy, cô cũng xem qua một chút, trong ấn tượng rất vui đó. "Được ạ."

"Cái gì?" Chị Đỗ nhất thời không có nghe rõ.

"Em đồng ý. Thông báo để bọn họ đến phổ biến cụ thể cho em, xem hình thức show là thế nào."

Làm nghệ sĩ khi đối mặt với màn ảnh sẽ là một loại bản năng, nếu hình thức không tệ, kỳ thật cô cũng có thể coi công việc thành chuyến du lịch, nghỉ ngơi cũng đã cảm thấy rất thú vị.

Nhận được lời mời sớm hơn so với Chu Hạ Ninh một chút, Trang Dục cũng nhận được lời mời từ phía đài Hoa Tân.

"Cậu xem rồi tự quyết định." Mã Nham Hạc mặc dù là người đại diện của Trang Dục, nhưng mấy năm gần đây rất ít khi quyết định giúp Trang Dục.

hắn đã không còn là thiếu niên ngây thơ năm đó, hắn là minh tinh điện ảnh nổi tiếng Trang Dục, cũng là người điều hành Tinh Diệu Trang.

Trang Dục chăm chú vẽ phác họa, không để ý trả lời.

"không có hứng thú."

Trừ mấy năm đầu mới gia nhập giới giải trí phải thường xuyên tham gia các show truyền hình để tranh thủ lộ mặt, hiện tại hắn rất ít khi tham gia show giải trí.

"Lần này đạo diễn là Mẫn Hải, là bạn lâu năm của tôi, ông ấy rất hi vọng cậu có thể tham gia, cho nên tôi cố ý để cậu xem xem, đương nhiên, cậu không có hứng thú tôi sẽ từ chối." Mã Nham Hạc cũng không để ý, Trang Dục hiện tại chỉ cần không có lịch diễn hay hoạt động gì thì đều muốn giành thời gian nghỉ ngơi riêng tư.

"Từ chối đi. Phải một tầm một tháng, tôi không có thời gian đâu." Trang Dục trong lòng muốn thổ huyết: hắn bận rộn đến mức bạn gái cũng chỉ có thể nhìn xem trong video một chút thôi.

"Được, tôi sẽ nói với Mẫn Hải một tiếng." Mã Nham Hạc gật gù đầu, không nói thêm về đề tài này nữa: "Lễ trao Kim Ảnh năm nay, Ngô đạo diễn và cậu phải tham gia, cậu nhớ kỹ đấy."

"Biết." Trang Dục cười gật đầu, hắn còn muốn tham gia hơn ai hết ấy chứ.

Chu Hạ Ninh không biết Trang Dục cũng nhận được lời mời, chỉ là động tác của đài Hoa Tân rất nhanh chóng và rất có thành ý, ngày thứ hai sau khi nhận được xác nhận đã bay tới, buổi sáng ngày thứ ba đã đến sân bay thành phố H.

Chị Đỗ mang theo tài xế công ty đón bọn họ, Chu Hạ Ninh chờ ở nhà, thấy đến giờ mới xuất phát.

Lái xe là Chu Thừa Phó đang trong kỳ nghỉ đông, hôm nay về mặt của hắn không hề không kiên nhẫn.

"Chị, nếu không em ở dưới lầu chờ chị. Dù sao chị nói xong cũng phải về nhà. Chị chờ một chút!" Chu Thừa Phó cẩn thận quan sát trái phải một chút: "Được rồi, không có ai, chị cẩn thận một chút!"

Chu Hạ Ninh vỗ nhẹ đầu Chu Thừa Phó, hài lòng gật đầu.

Quả nhiên lì xì lớn năm mới hiệu quả không tệ, hiện tại tất cả các ngày nghỉ em trai Chu đều ngoan ngoãn nghe lời cô, không một lần lăm mồm kêu la.

Cái thằng nhóc thối này!

"Em đi chơi đi." Chu Hạ Ninh nghĩ nghĩ, lấy năm trăm từ trong ví ra cho hắn: "Tự lo cơm chiều nhé!"

Bọn họ bàn bạc sợ là xong khá muộn, cứ để em trai Chu tự đi kiểm đồ ăn thôi.

"Được ạ!" Em trai Chu nhanh chóng nhận tiền, nụ cười trên mặt tươi như hoa.

Khi Chu Hạ Ninh đến, đoàn người chị Đỗ còn đang bị tắc đường ở gần đó.

Đợi đến khi Chu Hạ Ninh chán muốn chết, đọc menu của nhà hàng đến năm sáu lần rồi cuộc cũng thấy đoàn người chị Đỗ tới nơi.

Chu Hạ Ninh đứng lên, nhìn cảnh đêm muôn màu ngoài cửa kính phòng bao, nghe được tiếng mở cửa, lúc này mới xoay người.

Sau khi giới thiệu danh tính mới cùng nhau ngồi xuống, chị Đỗ làm chủ gọi đồ ăn, khi ăn xong, nhân viên phục vụ vào thu dọn mặt bàn sạch sẽ, đôi phuơng mới lấy tập tài liệu đưa cho Chu Hạ Ninh.

"Chu tiểu thư, đây là kế hoạch và kịch bản show này của chúng tôi, cô có thể xem trước một chút, sau đó tôi sẽ giảng giải cụ thể hơn với cô."

Lần này nghe nói show < Cùng nhau đi du lịch > là tự lên kế hoạch và thực hiện, nếu như không có gì ngoài ý muốn, sẽ do cô gái trẻ này, chính là Chu Hạ Ninh lên kế hoạch.

Chu Hạ Ninh tận lực nhớ lại chương trình đã xem, quả nhiên ý tưởng giống nhau, cô hỏi mấy vấn đề mình quan tâm, tỷ như thời gian ghi hình cụ thể mỗi ngày, vị trí đặt, du lịch bụi có những hạn chế nào.

"Ngoại trừ tôi, mọi người còn định mời những ai?" Chu Hạ Ninh đối cái vấn đề này cũng cảm thấy hứng thú.

"Chúng tôi còn đang bàn bạc, nhưng theo kế hoạch chúng tôi đề ra, chương trình này sẽ có bốn nữ minh tinh và hai nam minh tinh, tạo thành hành trình sáu người cùng tham gia. Trước mắt chúng tôi đã ký hợp đồng với một người, chính là Đào Từ Ý, cô cũng có quen biết." Phó đạo diễn dừng một chút, chắc cũng nhớ tới scandal vừa qua: "Hôm nay chúng tôi tới đây, cũng chuẩn bị thương lượng với một người nữa, nhưng đây cần phải bảo mật."

Chu Hạ Ninh có chút kinh ngạc. cô không nghĩ đến Đào Từ Ý sẽ tham gia. cô ấy mới ly hôn, đương nhiên, trước mắt còn chưa thấy bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy hai người bọn họ sẽ ly hôn, nhưng cô thật sự không nghĩ rằng Đào Từ Ý có thể thoải mái vui vẻ tham gia chương trình du lịch của ngôi sao như thế này.

"Được, việc ký hợp đồng mọi người có thể bàn bạc thêm với chị Đỗ, tôi còn có việc, đi trước vậy." Chu Hạ Ninh nhìn thời gian, nghĩ đến em trai Chu vẫn đang chờ cô, quyết định đi về trước, dù sao vai diễn của cô đến đây là kết thúc.

Chu Hạ Ninh rời đi không lâu, chị Đỗ cũng đàm phán hợp ỏn thỏa, hợp đồng cụ thể đương nhiên phải tới công ty lại ký. Đợi đến khi chị Đỗ rời đi, phó đạo diễn cảm lịch trình chuyến đi này xem qua.

"Được rồi, còn chỗ Trang Dục, tôi đã hẹn cậu ấy ngày mai bàn bạc một chút. Hi vọng có thể ký được hợp đồng với cậu ấy."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Ai Tham Gia

Trang Dục đối với mấy loại show thực tế này không có một chút hứng thú, nhưng ngại vì lễ phép, vẫn rất nghiêm túc nghe phó đạo diễn đài Hoa Tân giải thích một chút về chương trình.

"Kỳ thật cậu có thể coi đó là chuyến du lịch bình thường, người tham gia cậu cũng có quen biết."

"Xin lỗi, gần đây quả thật không có thời gian, lịch trình của tôi đã xếp kín đến năm sau." Trang Dục liếc mắt nhìn Mã Nham Hạc, cười lễ phép từ chối.

Tuy rằng đối phuơng rất có thành ý tự mình tới đây, nhưng thời gian nghỉ ngơi hẳn chỉ muốn trốn trong nhà thôi.

"Chương trình này của mọi người rất thú vị, còn ra nước ngoài quay nữa." Mã Nham Hạc cười hòa giải với Mẫn Hải.

"Đúng vậy, đây là chương trình trọng tâm của đài chúng tôi trong năm nay." Mẫn Hải tuy rằng cảm thấy thật đáng tiếc, nhưng cũng biết cường cầu không được. Bọn họ cũng đã nhắm tới mấy người, tuy rằng Trang Dục là người đầu tiên nghĩ tới, nhưng mấy người còn lại cũng không tệ.

"đã ký với những ai rồi?" Mã Nham Hạc nhìn thấy Trang Dục không có chút hứng thú, cũng bỏ qua việc giúp đỡ khuyên bảo.

"Có mấy người, Tiêu Lâm, cùng công ty với các anh, Đào Từ Ý, còn có Chu Hạ Ninh, chúng tôi chưa ký hợp đồng chính thức với cô ấy nhưng đã đàm phán ỏn thỏa, ngày mai sẽ tới công ty của cô ấy ký hợp đồng."

Trang Dục sững lại, vốn tính toán đứng dậy cáo từ, mông còn chưa nhấc lên, giật giật, lại lần nữa ngồi ngay ngắn.

"Việc đó, vừa rồi tôi chưa nghe kỹ, anh nói lại những điểm đặc sắc của chương trình cho tôi nghe." Trang Dục háng giọng một cái, đánh gãy câu chuyện tám nhảm của Mã Nham Hạc và Mẫn Hải.

Về mặt Mẫn Hải lóe lên sự vui mừng, vội vàng lại giải thích một lần nữa.

"Chương trình này nghe qua cũng thấy rất thú vị, anh Mã, anh kiểm tra xem giúp tôi lịch trình tháng năm này như thế nào, nếu như có thời gian rảnh coi như đi du lịch một chuyến vậy."

Mã Nham Hạc nhìn Trang Dực chăm chăm "Được."

Sau khi tiễn mấy người Mẫn hải đi, điện thoại Mã Nham Hạc nhận được một tin nhắn.

Dù thế nào, lịch trình tháng 5 cũng phải để trống! Chương trình này tôi chắc chắn sẽ tham gia!

Đợi đến khi Chu Hạ Ninh biết toàn bộ danh sách nhân viên tham gia < Cùng nhau đi du lịch > thì cũng là lúc cô vừa gia nhập đoàn phim, nhìn danh sách chị Đỗ đưa mà có chút ngẩn người.

Trang Dực sẽ tham gia, thật sự là vượt quá dự kiến của cô.

Tuy rằng cô cũng dám nói là diễn viên nằm trong top đầu, nhưng trong top đầu cũng có cấp bậc, cho tới bây giờ, phim mà cô diễn vai nữ chính được công chiếu chỉ có < U Du tiên thư >, mặc dù hiện tại các kịch bản mời cô đều là diễn vai nữ chính nhưng nói chung cô vẫn chỉ được coi là diễn viên tầm thấp trong top đầu mà thôi.

Nhưng Trang Dực thì khác, hẳn hoàn toàn được xưng là anh cả trong giới giải trí, đừng nói tới vai chính, ngay cả đoàn phim có kinh phí khổng lồ cũng chưa chắc mời hẳn diễn được, càng miễn bàn tới các show giải trí thực tế, trong ấn tượng của cô, hẳn không hề tham gia bất cứ show giải trí nào tốn nhiều thời gian cả.

cô chóng cảm suy nghĩ trong chốc lát, chỉ có thể mặt dày nghĩ nguyên nhân quy kết là do cô thôi.

Nhưng hẳn giấu cũng thật kĩ mà, đến tận bây giờ vẫn không chịu chủ động lộ ra chút thông tin nào về việc sắp sửa tham gia show thực tế du lịch gần một tháng với cô.

một tháng đó...

Nhớ tới lúc trước Mẫn Hải có nói, thời gian quay phim dài, cô đột nhiên có chút không chắc chắn.

Cái tên Trang Dực kia sẽ không có ý ở trước mắt bao nhiêu người tạo ra scandal giật gân nào đó chứ?

Bộ phim mới của Chu Hạ Ninh là Trần Nhuận làm đạo diễn, cũng chính là người làm bộ phim về thời dân quốc mà cô bị đoạt mất kia. Bộ phim này cũng nói về thời dân quốc, chỉ là so với bộ phim đề cao yêu hận tình thù trước thì bộ phim này càng cường điệu về tình yêu với đất nước hơn.

Mà nam nhân vật chính...

"Này, Chu Hạ Ninh, lần đầu thấy cô mặc sườn xám, thoát nhìn rất có dáng vẻ à nha." Tiêu Điều mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, trang điểm kiểu chính khí凛冽, đáng tiếc bộ dạng lúc này của hắn chả khác gì lưu manh trộm cắp quần áo.

Chu Hạ Ninh liếc xéo hắn, không thèm để ý đến cái lời chế nhạo của hắn, thợ trang điểm đang trang điểm cho cô đấy nhé.

"Đúng rồi, em họ tôi bảo sắp tham gia show thực tế gì gì đó với cô?" Tiêu Điều tò mò nhìn Chu Hạ Ninh; "không nghĩ tới cô lại có hứng thú với chuyện này."

"Nghe nói lần này rất khác biệt, cũng rất thú vị." Chu Hạ Ninh cũng mới biết được, Tiêu Lâm kia là người thân của Tiêu Điều, chỉ cần nhìn cái tên đã thấy hai người này có liên quan tới nhau. cô chưa từng gặp Tiêu Lâm, nhưng nhìn ảnh trên mạng, cũng thấy vài phần tương tự Tiêu Điều.

Trong lòng cô thầm oán: Lần này đúng là có không ít người quen tham gia rồi.

"Chị Hạ Ninh, Trần đạo diễn nói nếu chị đã xong, ông ấy sẽ bắt đầu quay." Vạn Tịnh Như cũng mặc một bộ sườn xám màu hồng nhạt, cười cười đi tới, gương mặt hơi đỏ.

"anh Tiêu Điều."

"Ừm" Tiêu Điều thoát nhìn có chút lạnh lùng.

"Được." Chu Hạ Ninh quan sát Vạn Tịnh Như qua gương.

Loại chuyện này, bình thường đều có nhân viên tạp vụ xử lý, nhưng từ khi tham gia tổ quay phim, Vạn Tịnh Như đều thích lượn lờ trước mặt đạo diễn Trần, làm chân chạy việc, mấy chuyện thông báo đến các diễn viên chính đều là chuyện vặt vãnh.

Đợi đến khi Vạn Tịnh Như đi ra ngoài, Tiêu Điều mới dựa vào cạnh bàn: "thật không biết cô ta là diễn viên hay là nhân viên tạp vụ."

Chu Hạ Ninh ha ha cười một tiếng, không nhiều lời.

Tiêu Điều và Vạn Tịnh Như cùng một công ty, nghe nói người đại diện của hần muốn hần chiếu cố đàn em một chút. Chỉ là Tiêu Điều đã nhắc nhở vài câu, cô ta vẫn không thay đổi nên hần cũng có chút không nhịn được.

Chu Hạ Ninh chỉnh trang lại quần áo, đi ra ngoài cùng Tiêu Điều, sau đó phát hiện không khí có chút lạ thường, tất cả mọi người đều tụ tập cùng một chỗ, đó chính vị trí của Trần đạo diễn.

Đợi đến khi Trần đạo diễn nhìn thấy bọn họ, vỗ tay nói với người nào đó ngồi bên cạnh ông, đang quay lưng về phía bọn họ: "Nam nữ chính đã đến, chúng ta bắt đầu quay." Chu Hạ Ninh dừng bước, ánh mắt hơi hơi tròn to, sau đó lại như không có việc gì đi tới.

Trang Dục cứ bình tĩnh ngồi trên ghế nhỏ như cũ, chân dài duỗi thẳng, quay đầu nhướn mày cười nhìn cô.

Đáy lòng cô nhảy dựng, về mặt không hề thay đổi.

Thằng oắt này khẳng định là kiếm có đến thám thính!

"anh hai, nước của anh."

Hai má Vạn Tịnh Như đỏ ửng, cầm một chai nước khoáng, nhẹ giọng đưa cho Trang Dục.

Trang Dục chỉ chuyên chú nhìn Chu Hạ Ninh, không chút để ý.

"Cám ơn." Tiểu Nhậm bên cạnh cười vươn tay nhận nước khoáng.

Về mặt Vạn Tịnh Như lộ sự thất vọng: "anh hai, anh có muốn ở đây ăn cơm không? Em gọi giúp anh một phần cơm?"

"Được." Câu này Trang Dục đã nghe thấy, không hề cự tuyệt, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Cám ơn."

Vạn Tịnh Như nghe thấy Trang Dục "Cám ơn", kích động đến mức mặt lại đỏ thêm vài phần, gần như nhảy chân sáo đi báo thêm một suất cơm với nhân viên tạp vụ.

Tiểu Nhậm duỗi tay, khờ sờ nhìn Trang Dục: "anh Trang, nhân viên tạp vụ này bị sao thế, sao chỉ báo thêm một suất cơm chứ? Chả nhẽ em với anh mỗi người một miếng hay sao?"

Trang Dục chuyển ánh mắt đang dính trên người Chu Hạ Ninh qua, liếc Tiểu Nhậm bằng một ánh mắt đầy coi thường: "Cậu tự đi báo thêm với cô ấy đi."

Chu Hạ Ninh chạy tới bên cạnh, nghe thấy cuộc đối thoại của Tiểu Nhậm và Trang Dục, không khỏi dừng lại một chút.

Ha ha, Vạn Tịnh Như thật sự rất giống nhân viên tạp vụ...

cô không biết Vạn Tịnh Như suy nghĩ như thế nào, có lẽ cô ta muốn tận lực chu toàn mọi mặt, khiến mọi người đều thích cô ta, nhất là đạo diễn, cho nên mỗi ngày đều vội đến vội đi, đoạt mất công việc của nhân viên tạp vụ.

Nhân viên tạp vụ không được nhân rồi mà cô ta cũng thật sự trở thành nhân viên tạp vụ luôn, dù ân cần như vậy cũng không được nhận hai phần tiền lương, có phải là quá...

Bước chân Chu Hạ Ninh khẽ chuyển, cũng không nhìn Trang Dục, trực tiếp đi đến trước mặt Trần Nhuận: "Trần đạo diễn, có thể bắt đầu chưa?"

"Ha ha, hôm nay Trang Dục đại diện nhà đầu tư tới đây thăm quan, mọi người đều quen biết, không cần tôi giới thiệu nhỉ?" Trần Nhuận cười nói.

Bộ phim này do Công ty điện ảnh và truyền hình Tinh Diệu đầu tư, cho nên phần lớn diễn viên đều là nghệ sĩ dưới trướng Tinh Diệu.

"anh Trang." Tiêu Điều chào hỏi Trang Dục, ánh mắt đảo qua Chu Hạ Ninh mới nhìn lại đây.

Hợp tác với Chu Hạ Ninh lâu như vậy, nếu hần còn chưa phát hiện Trang Dục đối với Chu Hạ Ninh có chút không bình thường vậy thì hần cũng là đồ bỏ đi rồi.

Lần đầu tiên là ngoài ý muốn, vậy lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ N thì sao?

Số lần Trang Dục đến thăm quan quá nhiều, hần và Chu Hạ Ninh cùng hợp tác làm việc gần như đều gặp mặt anh ta, càng miễn bàn tới ánh mắt anh ta nhìn Chu Hạ Ninh.

Tiêu Điều chào hỏi Trang Dục xong thì ngồi xuống bên cạnh, hoàn toàn không chút nhiệt tình.

hần lại liếc nhìn Chu Hạ Ninh, vừa lúc nhìn thấy Chu Hạ Ninh cau mày, trừng mắt nhìn Trang Dục, mà Trang Dục lại cười cười với cô ấy, đáng vẻ giống như đang lấy lòng.

Tiêu Điều hạ mi mắt, nhìn tay mình, tâm tình có chút phức tạp.

Tình cảm mới nảy nở đã chết yểu, cảm giác đại khái chính là như vậy.

Trang Dực liếc mắt nhìn Chu Hạ Ninh tránh rất xa, nghĩ đến không lâu nữa là có thể cùng Chu Hạ Ninh đi du lịch cả một tháng, tâm tình bỗng nhiên khá hơn. Nhìn thấy Tiêu Điều sánh vai với Chu Hạ Ninh, khi nhớ tới trainer của hai người trong < Trường kiếm thiên nhai > vừa mới tung ra đã được bình chọn là cặp đôi cổ trang đẹp nhất màn ảnh, hẳn cũng không còn buồn bực như vậy nữa.

Hắn quay đầu nhìn Trần Nhuận, ông ấy đang mài điều chỉnh vị trí camera và người phụ trách ánh sáng, hắn nghĩ nghĩ rồi nghiêm túc nhìn về phía màn hình theo dõi.

Kỳ thật hắn đã nghĩ tới, nếu hắn không làm diễn viên thì có thể làm cái gì.

Lần trước đã nếm thử cảm giác của nhà sản xuất, hắn cảm thấy, kỳ thật bản thân có thể thử nghiệm nhiều công việc khác nhau, làm diễn viên nhiều năm như vậy, ngẫu nhiên hắn cũng cảm thấy không có ý nghĩa gì.

Lúc mới gia nhập, phần lớn là vì cảm thấy đây là công ty của gia đình, hắn nhất thời nhàm chán nên mới muốn đi thử vai.

Chu Hạ Ninh kỳ quái khi thấy ánh mắt như đang nhìn con mồi thú vị của Trang Dực, thấy hắn không có nhìn lại đây, thì cúi đầu nghiêm túc xem kịch bản, trong lòng lại nghĩ một chút nữa phải nghiêm túc nói rõ ràng với Trang Dực, trước chuyến du lịch phải nghiêm khắc giữ một khoảng cách nhất định!

Tiêu Điều ngẩng đầu liếc nhìn Chu Hạ Ninh, đứng dậy bước đến bên cạnh cô: "Trang Dực tới làm gì?"

"Tôi làm sao biết?" Chu Hạ Ninh kỳ quái liếc nhìn hắn.

"cô..." Tiêu Điều dừng một chút, cười cười, quay đầu.

"anh Trang." Chỉ chốc lát sau Vạn Tĩnh Như đã trở lại.

Tiểu Nhậm đứng dậy muốn nói chuyện lấy thêm một suất con nữa với cô ta, còn chưa mở miệng, đã nghe thấy Trần đạo diễn nói: "Tĩnh Như à, cảnh tiếp theo cô sẽ diễn cùng Tiêu Điều, cô qua đây để thử hiệu quả ánh sáng đi."

Tiểu Nhậm ngần ngại, vươn tay chỉ vào Vạn Tĩnh Như: "cô ấy là diễn viên? không phải là nhân viên tạp vụ?"

Trang Dực lúc này mới ngẩng đầu nhìn Vạn Tĩnh Như một cái, cảm thấy có chút quen mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Đi Thăm Đổ

Edit; tiểu lục hạm

Trang Dực suy nghĩ trong chốc lát, vẫn không nhớ được rốt cuộc là đã gặp Vạn Tĩnh Như ở nơi nào.

Trần Nhuận cũng nghe thấy lời nói của Tiểu Nhậm, quay đầu cười ha hả nói: "À, Tĩnh Như là diễn viên dưới trướng của Tinh Diệu các cậu đấy, bình thường rất nhiệt tâm, giúp chúng tôi không ít việc vặt."

Trang Dực nghe vậy thì liếc nhìn ông ấy.

Trần Nhuận là người nham hiểm, lời này nói ra, hắn nghe vào tai lại cảm thấy đầy châm chọc.

Hắn nhú mày nhìn Vạn Tĩnh Như bước nhanh đến bên cạnh Tiêu Điều, ánh mắt rất không vừa lòng.

Nếu thích làm công việc của nhân viên tạp vụ như vậy, thì làm diễn viên làm gì? Trực tiếp chuyển qua làm tạp vụ là được!

không thấy những người khác đều cúi đầu ôn tập lại lời thoại, dáng vẻ đầy nghiêm túc chuyên tâm, ai giống như cô ta chạy tới chạy lui, ngay cả việc sắp đến cảnh quay của mình cũng phải để đạo diễn nhắc nhở?

Tiểu Nhậm cũng kinh ngạc nhìn Vạn Tĩnh Như.

Trang Dực lắc đầu, cảm thấy nên nói chuyện lại với anh Mã, không hiểu là do người nào tuyển chọn nữa. Nếu đã ký hợp đồng, thì nên chỉ rõ bản thân đang ở cương vị nào.

Trang Dục cảm thấy sầu lo cho nghệ sĩ dưới trướng của Tinh Diệu.

Mà Vạn Tịnh Như đã sớm phát hiện ánh mắt Trang Dục vẫn dõi theo cô ta, trong lòng không khỏi như có hàng nghìn con ngựa chạy nhảy, khẩn trương đến mức lòng bàn tay đầy mồ hôi, tay chân đều không biết nên để như thế nào, tất nhiên quên hết lời thoại, liên tục NG mười lần.

Tiêu Diệu không nói lời nào, chỉ ôm tay đứng ở một bên, sắc mặt lạnh lùng như gió bắc cực thổi qua. Phó đạo diễn ở bên cạnh cười cười nhỏ giọng hoà giải.

Sắc mặt Trang Dục không tệ, nhưng nhúu chặt chân mày, ánh mắt không chút kiên nhẫn.

anh Mã đã lớn tuổi nên bị đục thủy tinh thể rồi hay sao? Diễn viên như vậy cũng ký hợp đồng? Chả nhẽ muốn Tinh Diệu nhanh chóng đóng cửa?

Trang Dục ngấm lại tiền hoa hồng hàng năm mình được chia, quyết định khi quay về sẽ nói chuyện với anh Mã, cái cô Vạn Tịnh Như gì gì này tốt nhất là nên lúi cúi về, huấn luyện cho tốt mới được thả ra, nếu không cứ làm tạp vụ ở Tinh Diệu là được!

Trang Dục không đành lòng nhìn, quay đầu nhìn về phía Chu Hạ Ninh, thấy cô chỉ tùy ý liếc nhìn mình một cái rồi lại cúi đầu nghiêm túc nghiên cứu kịch bản, khéo miệng không khỏi nhếch lên.

Nhìn Hạ Ninh nhà hần xem, rất có khí thế của bà chủ nhé! Làm việc rất chuyên nghiệp nhé! Xử sự cũng rất bình tĩnh nhé!

Đợi đến khi vành mắt Vạn Tịnh Như đỏ ửng, sau khi Trần Nhuận nhẫn nhịn nói cut lần thứ n, rốt cuộc cũng có thể khiến Trần Nhuận tạm hài lòng, gật đầu cho qua.

Mà Trần Nhuận vừa kêu "CUT", Tiêu Diệu lập tức xụ mặt, nhìn cũng không thèm nhìn Vạn Tịnh Như một cái, bước nhanh đến bên cạnh Chu Hạ Ninh ngồi xuống.

"Ha ha, cực khổ." Chu Hạ Ninh ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Tiêu Diệu.

Tiêu Diệu cảm xúc nước từ tay trợ lý uống một ngụm, lúc này mới chậm rãi bình tĩnh: "cô cứ nói tôi đi, rất nhanh cô cũng được ném thử thôi."

Vạn Tịnh Như đóng vai nữ phụ, vai diễn cũng không quá quan trọng, trước mắt các cảnh diễn chung với nam chính Tiêu Diệu là nhiều nhất, nhưng kế tiếp Chu Hạ Ninh cũng có một vài cảnh đóng chung với Vạn Tịnh Như.

Chu Hạ Ninh cười khê: "Cũng tốt hơn so với cậu."

Mấy ngày hôm trước có một diễn viên đóng vai cha của Chu Hạ Ninh và Vạn Tịnh Như, trực tiếp từ chối không diễn, nói là khi nào Vạn Tịnh Như học thuộc lời thoại thì lại quay tiếp.

"Nếu không phải anh Mã muốn tôi chăm sóc cô ta nhiều một chút, tôi đã sớm cầm kịch bản ném vào mặt cô ta rồi!" Tiêu Diệu cảm giận nói: "đã lâu như vậy, lời thoại còn ngắc ngứ, trí nhớ của người tám mươi tuổi cũng còn hơn cô ta?"

"Tiêu Diệu, Vạn Tịnh Như kia hôm nay biểu hiện không tốt, hay là luôn như vậy?" Trang Dục chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Tiêu Diệu, trợ lý của hần tay mặt lạnh lẽ, đã sớm đứng dậy nhường chỗ của mình cho Trang Dục.

Chu Hạ Ninh quay đi không nhìn Trang Dục.

Tiêu Diệu liếc nhìn Trang Dục: "Vẫn không quá tệ, nhưng hôm nay biểu hiện đặc biệt kém."

hần nghĩ đến vừa rồi Vạn Tịnh Như rất ân cần đối với Trang Dục, khéo môi không khỏi nhếch lên: "Có thể là vì anh tới đây cho nên cô ta khẩn trương."

Trang Dục cười liếc nhìn hần: "nói không chừng là vì quay chung với cậu, cho nên mới đặc biệt khẩn trương. Lần sau nên nói một tiếng với công ty, đừng để cô ta diễn cùng nam diễn viên quá đẹp trai là được."

Tiêu Diệu cũng cười cười: "Nhưng xem ra cô ta có vẻ rất thân quen với anh, vừa rồi cô ta còn gọi anh là anh hai đó."

Trang Dục sùng sốt.

hần vừa rồi ngồi bên cạnh Trần Nhuận, tâm tư gần như đặt hết trên người Chu Hạ Ninh còn phải nói chuyện đối phó với Trần Nhuận, căn bản không có chú ý tới cách xưng hô với hần của nữ diễn viên mà hần tưởng nhầm là nhân viên tạp vụ kia.

"cô ta gọi tôi là anh hai?" Trang Dục quay đầu, hỏi Tiểu Nhậm.

Tiểu Nhậm gật gật đầu: "Đúng vậy, em cũng cảm thấy rất kỳ quái."

Trang Dục cau mày, đột nhiên nhớ tới người bạn học lúc trước của Thịnh Minh Nguyệt muốn gia nhập Tinh Diệu, hình như tuổi tác cũng tương đương, hiện tại nhớ lại hình như dáng vẻ cũng không khác là bao.

Nhưng cô gái đó không phải họ Ngân sao? Sao lại là họ Vạn?

"Ha ha, có thể bạn học của em họ tôi, học theo cách gọi của em họ, tôi cũng không nhớ rõ." Trang Dục nhìn Chu Hạ Ninh một cái, vội vàng giải thích: "Hình như trước đó có gặp một lần, nhưng lúc ấy tôi không để ý, không nhớ rõ cô ta tên là gì đáng về như thế nào."

"Đúng vậy, Thịnh tiểu thư hình như cũng nói qua với tôi một lần, cô ấy có một người bạn học gia nhập Tinh Diệu làm diễn viên.." Tiểu Nhậm không dám nói trước mặt Chu Hạ Ninh, Thịnh Minh Nguyệt từng vụng trộm giữ hắt lại, yêu cầu hắt tích cực tác hợp bạn học của cô ấy với Trang Dục.

Loại chuyện này hắt làm sao có thể làm được chứ?

hắt nghe qua rồi quên, cũng không nhớ rõ bạn học Thịnh Minh Nguyệt tên là gì...

Trang Dục ngồi trong chốc lát, thừa dịp Chu Hạ Ninh và Tiêu Điều đứng dậy chuẩn bị đi quay phim, vụng trộm nắm tay cô, sau đó quay đầu, thật vô tội cười cười với cô.

Tuy rằng gần nhất bận rộn, không thể gặp mặt nhưng rất nhanh sẽ đến tháng năm rồi.

Chu Hạ Ninh quay xong một cảnh, Trang Dục đã rời đi cùng Tiểu Nhậm, cô nhìn tin nhắn trong di động Trang Dục gửi tới, khoe môi hơi hơi nhếch lên.

Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên chờ đợi ngóng trông tháng 5 mau đến nhanh một chút!

Tháng 5 còn chưa tới đến, lễ trai giải giải thưởng Kim Ảnh đã đến.

Trung tuần tháng tư bầu trời thành phố S tươi sáng, Chu Hạ Ninh và Tiêu Điều xin phép nghỉ ở đoàn phim để tham gia lễ trao giải.

Chu Hạ Ninh được đề cử nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất và diễn viên mới xuất sắc nhất, mà Tiêu Điều được đề cử nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

"Lần này tôi cạnh tranh với Trang Dục giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất, cô cảm thấy trong hai chúng tôi ai có hi vọng lớn hơn?"

Chu Hạ Ninh cùng Tiêu Điều bắt xe cùng tới thành phố S, nghe vậy liếc mắt nhìn Tiêu Điều, ha ha cười: "Hai người đều có hi vọng lớn."

"Năm kia tôi từng đạt giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất, năm nay nếu như có thể đạt được ảnh đế vậy thì quá viên mãn. Trang Dục đã từng đạt ảnh đế một lần, nhường cho tôi cũng không sao."

Chu Hạ Ninh tiếp tục ha ha cười, không tiếp lời hắt.

Kỳ thật, nếu Chu Hạ Ninh nhớ không lầm, lần này đạt được ảnh đế là Lý Giác Viễn, mà năm đó Phó Văn Như thì dựa vào < Về nhà > mà đạt được giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất.

Mà nay năm, Phó Văn Như không được đề cử bất kì giải thưởng nào.

< Về nhà > năm đó thắng lớn tại lễ trao giải, đạt được rất nhiều giải thưởng, giải thưởng bộ phim của năm, đạo diễn xuất sắc nhất, biên kịch xuất sắc nhất, nam diễn viên xuất sắc nhất, toàn là những giải thưởng quan trọng.

Lúc này đây < Kỳ án tìm kiếm > cũng được đề cử giải đạo diễn xuất sắc nhất, bộ phim của năm, nam nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, hươu chết vào tay ai còn phải chờ kết quả.

Buổi chiều đến thành phố S, Chu Hạ Ninh và Tiêu Điều mỗi người đi một ngả.

cô hội hợp với đoàn phim < Kỳ án tìm kiếm >.

cô và Lộ Đan tới khách sạn đã đặt trước thì chị Đỗ và thợ trang điểm đã đợi được một lúc. Chị Đỗ đến gần đưa cho cô mấy bộ lễ phục.

Chu Hạ Ninh chọn hai bộ lễ phục màu đen, đáng về đơn giản sang trọng không quá hở hang.

cô là người mới, trong trường hợp như thế này không cần thiết phải đấu chọi với các nữ minh tinh khác, chỉ cần đạt được giải thưởng, đó mới là việc quang trọng nhất.

một bộ lễ phục dáng dài, đi trên thảm đỏ, thoát nhìn rất quyến rũ, khi tham dự lễ trao giải sẽ chọn bộ váy dài đến đầu gối, vừa hoạt bát lại không quá bất tiện khi hoạt động.

Đoàn phim của bọn họ chia làm hai xe, Chu Hạ Ninh và Giả Huân ngồi hai bên trái phải của Ngô Minh Vệ, bên cạnh cô là Trang Dục, John thì ngồi cạnh Giả Huân.

một hàng năm người bước trên thảm đỏ nhất thời thu hút vô số truyền thông.

Nhìn vô số đèn flash nháy liên tiếp, Chu Hạ Ninh hít thở sâu một hơi, đẩy lồng ngực tránh khỏi có chút kích động.

Hôm nay có thể đứng ở nơi này, cô đã thành công hơn phân nửa.

Đời này, cô rút cuộc cũng không còn là diễn viên hạng ba mười năm vẫn chưa có tiếng tăm gì, mà là Chu Hạ Ninh diễn viên thứ chính được mời tham gia lễ trao giải thưởng theo đoàn làm phim.

cô của mười năm sau, mặc dù có cơ hội đi trên thảm đỏ, nhưng đã mất đi khoảng thời gian tươi đẹp nhất của tuổi trẻ.

Mà hôm nay, sự thấp thỏm khấn trương của cô, nháy mắt đều bị sự phấn khởi thay thế.

Tức khi tiến vào hội trường diễn ra lễ trao giải, có MC đến phỏng vấn nhanh, hai MC một nam một nữ trẻ tuổi đi đến trước mặt đoàn phim đầu tiên là chúc mừng Giải Huân, con trai của cô ấy đã được sáu tháng.

Dáng người Giải Huân còn có chút đầy đặn, nhưng nụ cười trên mặt cô ấy lại đẹp và dịu dàng.

Chu Hạ Ninh kỳ thật có chút hâm mộ.

Công việc và cuộc sống đều không trẻ nãi mới là sự viên mãn của đời người!

Buổi chiều khi nói chuyện phiếm, không hiểu Giải Huân vô tình hay cố ý mà nói rằng bản thân cảm thấy rất hối hận vì đã không sớm kết hôn sinh con, còn mở ảnh con trai cho cô xem: "Tôi tính năm sau sinh thêm một đứa nữa."

Rất nhiều nữ minh tinh khi trẻ tuổi không nghĩ đến việc kết hôn sinh con, đợi đến khi muốn sinh con thì đã là cô muốn sinh nhưng chưa chắc đã sinh được.

Khi cuộc sống đến một thời điểm nhất định không có ai có thể chống lại thời gian.

Chu Hạ Ninh hiểu rõ, cô nghe Giải Huân nói mà có chút động tâm.

Mà bây giờ, nhìn vẻ mặt tươi cười của Giải Huân nói cảm ơn với MC cô lại càng thêm động tâm.

Kỳ thật, việc kết hôn sinh con có lẽ cũng là một niềm hạnh phúc, không, phải nói là cực kỳ hạnh phúc!

MC phỏng vấn John, John vốn tưởng Chu Hạ Ninh sẽ làm phiên dịch, kết quả Trang Dục đi tới bên cạnh hần cười nói: "Tôi tạm thời sẽ làm phiên dịch giúp John."

John liếc nhìn Trang Dục, không có phản đối.

Đến khi vào trong hội trường, Chu Hạ Ninh và Giải Huân cùng nhau đi đổi lễ phục, bên cạnh một đám nữ minh tinh ăn mặc rất đẹp đẽ, cũng có người khuyết trên có người hở dưới chả có mấy mét vải che thân.

"Vì muốn bước lên cái thảm đỏ này, chịu bỏ không ít vốn liếng rồi." Giải Huân cười chế nhạo bên tai Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh che miệng, nhìn nữ minh tinh trẻ tuổi vênh mặt đi ngang qua hai người, trang phục gần như trong suốt, quá giấu đầu hở đuôi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Đạt Giải Thưởng

Lễ trao giải bắt đầu, giải thưởng đầu tiên chính là giải diễn viên mới xuất sắc nhất.

Chu Hạ Ninh ngồi bên cạnh Giải Huân, nhìn hình ảnh các diễn viên được đề cử trên màn ảnh, vội vàng hít sâu một hơi, điều chỉnh vẻ mặt, nở nụ cười nhẹ.

Giải Huân bên cạnh nhẹ nắm tay cô, cho cô chút cổ vũ.

Trang Dục không dám động, so với Chu Hạ Ninh, hần còn khấn trương đến mức nín thở nhìn chăm chú lên khán đài.

"Giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất ,người đạt giải là —— "

Vị khách mời của lễ trao giải chậm rãi đọc ba chữ "Chu Hạ Ninh" thì toàn hội trường bắt đầu vỗ tay.

"Hạ Ninh, chúc mừng em." Trang Dục ngồi bên cạnh tai trái của cô, quay sang nhìn cô cười đầu tiên.

Già Huân nắm tay Chu Hạ Ninh ưu nhã đứng dậy, cho Chu Hạ Ninh một cái ôm: "Chúc mừng em."

Chu Hạ Ninh vẫn cho là bản thân có thể giữ được bình tĩnh, nhưng hóa ra khi nghe thấy tên mình được đọc ra, trong nháy mắt cô có cảm giác không dám tin.

Niềm vui khiến trái tim cô như sắp nhảy ra khỏi cổ họng!

Cho dù cô từng đạt được giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất nhưng không khiến cô thôi hưng phấn kích động khi đạt được giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất.

Đây là sự khẳng định đầu tiên trong kiếp này của cô!

Cô ôm những người ngồi bên cạnh bao gồm cả Trang Dục, John và đạo diễn Ngô Minh Vệ.

Khi ôm Trang Dục, kỳ thật trong nháy mắt cô có chút do dự, nhưng Trang Dục đã kéo cô vào trong lòng, mặc dù chỉ tính là lễ tiết, nhưng tim Chu Hạ Ninh vẫn ngừng đập một nhịp.

Trang Dục rất nhanh đã buông cô ra, chuyên chú nhìn mắt cô, vui vẻ nói: "Lên đi."

Chu Hạ Ninh đi lên khán đài thì không còn chân tay luống cuống như vừa nãy, cô chậm rãi bình tĩnh lại.

Người khác nhìn thấy cô bắt đầu bước vào giới giải trí này vốn vẹn có hai năm, nhưng chỉ có mình cô biết, kỳ thật cô đã đi được mười bảy năm trong nghề, cho nên, hôm nay có thể đoạt giải có cái gì mà kiêu ngạo ?

Cô nhận cúp từ trong tay khách mời, nhìn kỹ chiếc cúp một chút, sau đó nắm chắc trong tay, xoay người đứng trước microphone, đáy lòng cảm khái vạn lần.

Quả nhiên chỉ nghĩ tới việc cảm ơn thôi!

"Cám ơn tổ ủy ban của giải đã trao giải thưởng này cho tôi." Chu Hạ Ninh dừng một chút, cúi đầu lại nhìn cúp trong tay: "Cám ơn đoàn làm phim < Kỳ án tìm kiếm > đã cho tôi cơ hội này, chiếc cúp này có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với tôi, tôi hi vọng đây là một bắt đầu hoàn mỹ, cũng không phải là kỉ niệm duy nhất."

Chu Hạ Ninh nói xong, cúi đầu mỉm cười xuống khán đài.

Cô ngồi trở lại vị trí, vừa quay đầu đã đối mặt với đôi mắt đen sâu thẳm của Trang Dục.

Hai người nhìn nhau cười, không cần nói quá nhiều.

Kế tiếp lại trao mấy giải thưởng, đến vai nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Chu Hạ Ninh tuy rằng rất hi vọng, nhưng nghĩ đến bản thân đã đạt được giải diễn viên mới xuất sắc nhất thì duy trì bình tĩnh chờ giải thưởng diễn viên phụ xuất sắc nhất trao cho người khác.

Cho nên, khi khách mời lần nữa đọc tên cô thì phản ứng đầu tiên của cô là tưởng bản thân đã nghe nhầm.

Mà trên khán đài, Lê Huyền mỉm cười nhìn cô: "Em họ, chị đang gọi em lên lĩnh giải thưởng đấy."

Khắp hội trường tràn đầy tiếng cười.

Mặc dù là là tiếng cười thiện ý nhưng Chu Hạ Ninh lại đỏ mặt.

"Lên đi." Già Huân cũng mỉm cười nhìn cô, lần nữa đứng dậy ôm cô.

Chu Hạ Ninh lần nữa lên khán đài, cảm thấy bản thân đầu nặng chân nhẹ. Hạnh phúc tới quá đột nhiên, cô cảm thấy huyết áp của mình đang dâng cao.

Cô cũng không phải là người duy nhất đạt 02 giải thưởng trong lễ trao giải Kim Ảnh, Lê Huyền là khách mời trao giải, năm hai mươi tuổi tham gia giới giải trí, quay một bộ phim đã đạt được 02 giải diễn viên mới xuất sắc nhất và nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà cô ấy được mời làm người trao giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất hôm nay.

Chu Hạ Ninh đi lên khán đài, được Lê Huyền ôm thật chặt: "Chúc mừng em, Hạ Ninh."

Chu Hạ Ninh cảm thấy có thể nhận cúp từ tay chị họ nhà mình thật sự là một chuyện rất thần kì.

Cảm nghĩ khi nhận giải thưởng lúc này, Chu Hạ Ninh không còn biết nói cái gì nữa, cô chỉ đơn giản chuẩn bị cảm nghĩ cho một lần giải thưởng thôi, giải diễn viên mới xuất sắc nhất còn có chút đáng tin, còn giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất cô chưa từng nghĩ tới.

"Hôm nay tôi thật sự quá vui sướng. Thật sự rất cảm ơn bộ phim < Kỳ án tìm kiếm > đã giúp tôi có được hai cơ hội đứng ở chỗ này, tôi thật sự rất vinh hạnh."

Lần này xuống khán đài Trang Dục cười nói với cô một câu: "Làm rất tốt."

Cuối cùng, < Kỳ án tìm kiếm > đạt được giải thưởng phim điện ảnh xuất sắc nhất, nhưng Trang Dục lại bỏ lỡ giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Đương nhiên, Tiêu Điều cũng vậy.

Ngoài dự đoán của Chu Hạ Ninh, cuối cùng người đạt được ngôi vị ảnh đế là Lý Giác Viễn.

Hắn cũng là người đầy thực lực, toàn hội trường đứng dậy vỗ tay.

Vài năm trước Lý Giác Viễn gặp phải tai nạn giao thông, nay gần như đã nửa thoái ẩn. Sau này còn có thể xem được tác phẩm mới của hắn hay không cũng rất khó nói.

Chu Hạ Ninh nhớ rõ, vài năm sau Lý Giác Viễn trở thành trưởng ban hội đồng thẩm định giải thưởng Kim Ảnh.

Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất là Lê Huyền, đây đã là lần thứ hai cô ấy đạt được vòng nguyệt quế ảnh hậu.

Sau lễ trao giải Kim Ảnh, tháng 5 rốt cuộc cũng khoan thai đến chậm.

Đương nhiên, Chu Hạ Ninh cảm thấy đến thật quá nhanh, còn cảm thấy chậm là Trang Dục.

So với giải thưởng Kim Ảnh, hắn càng để ý show truyền hình thực tế < Cùng nhau đi du lịch > hơn.

Trang Dục chưa từng tham gia cái gọi là show truyền hình thực tế, ngay cả show truyền hình cũng không coi là nhiều. Dù bị gây khó dễ nhưng hắn vẫn rất có niềm tin.

Không phải là đi du lịch cùng vài người thôi sao, SO EASY!

Chức vụ của Trang Dục là chủ đoàn kiêm hướng dẫn viên, mà Tiêu Lâm em họ của Tiêu Điều nhận trách nhiệm hậu cần, đương nhiên, đơn giản mà nói chính là tiểu đệ.

Chu Hạ Ninh không nghĩ đến Em trai Tiêu Điều lại là một ca sĩ, cùng với mấy người trẻ tuổi khác lập nhóm hát nhạc rock, cậu ta là giọng ca chính, chỉ là nghe nói danh tiếng không tính là quá tốt, Tiêu Điều cảm thấy đau đầu liên nhét hắn vào trong show truyền hình thực tế này.

Mặc kệ thế nào, chế tác show thực tế của đài Hoa Tân vẫn có tiêu chuẩn nhất định, so với khi nhóm nhạc rock thì chương trình này có thể xuất hiện trên truyền hình khá nhiều.

Show lần này tổng cộng là bốn nữ hai nam, trừ Chu Hạ Ninh và Đào Tử Ý, một người chuyên đóng vai người mẹ trong các phim truyền hình dài tập về tình cảm gia đình, Tiêu Vạn Cầm, người còn lại là diễn viên trẻ chuyên đóng quảng cáo Hồ Hân Hân.

Bởi vì cùng họ với Tiêu Vạn Cầm, lần đầu tiên gặp mặt trò chuyện Tiêu Lâm đã ôm Tiêu Vạn Cầm không ngừng gọi mẹ.

Chu Hạ Ninh đối diện với Tiêu Lâm có bảy tám phần tương tự Tiêu Điều thì cảm thấy hai anh em nhà này tính cách khác xa nhau.

Muốn Tiêu Điều đầy ngạo kiều làm nũng, không bằng giết hắn...

Bởi vì Trang Dục còn đang bận việc, mọi người chỉ gặp gỡ giao lưu với nhau trước nên không quá chú trọng ngôn từ.

Tuy rằng chuyến du lịch chưa bắt đầu, nhưng đối bọn họ mà nói, việc thu hình chương trình này từ hôm nay chính thức bắt đầu.

Lần này gặp mặt được sắp xếp tại thành phố S, đài Hoa Tân cố ý mời giáo viên Tiếng Anh có tiếng tại thành phố S để hướng dẫn tiếng anh cho mọi người, một thanh niên tóc vàng trẻ tuổi nhiệt tình, nhưng nửa ngày trôi qua, mấy người ngồi đó cũng chỉ nhớ được vài ba từ.

"Không sao, tôi nhớ trình độ tiếng anh của Trang Dục không tệ." Đào Tử Ý cười, quay đầu nhìn về phía Chu Hạ Ninh: "À, hình như Hạ Ninh lớn lên ở Mỹ đúng không?"

Chu Hạ Ninh gật đầu cười.

"Thật tốt quá!" Tiêu Vạn Cầm nói trước: "Tôi học đến nhức cả đầu."

Lúc trước khi Hạ Thao tuyên bố Chu Hạ Ninh là con gái cuaroong trong cuộc họp báo, lúc ấy tin tức đều tập trung ở mối quan hệ giữa Chu Hạ Ninh và Hạ Thao, không quá chú ý cuộc sống của Chu Hạ Ninh, thêm việc cô học ở đại học J nên rất nhiều người không để ý tới việc cô cũng từng đi du học, tuy rằng chỉ học tiểu học đến trung học.

Bởi vì Trang Dực và Chu Hạ Ninh biết tiếng Anh, Tiêu Vạn Cầm và Tiêu Lâm tuyên bố từ bỏ việc học tập.

"Tôi vốn rất lười học, ở đại học cũng không chịu học hành thật tốt, hiện tại một lần nữa bắt tôi cầm sách tiếng Anh, trước mắt tôi đều tối sầm."

Tiêu Lâm đáng vẻ đáng yêu, lại là người ít tuổi nhất trong đội ngũ, Tiêu Vạn Cầm ôm hân gọi "Cong trai".

"Con trai à, buổi tối theo đi ăn cơm với mẹ, con gái mẹ học tận đại học B, trong nhà chỉ còn hai người già chúng ta."

Chuyến bay định vào ba ngày sau, bọn họ còn thời gian vài ngày để nghỉ ngơi và chỉnh lý hành lý, lúc trở về Đào Tử Ý đi chung với Chu Hạ Ninh.

Lộ Đan đã lấy được bằng lái xe, dù đi tốc độ cao cũng vô cùng thuần thục.

Chu Hạ Ninh quay đầu nhìn Đào Tử Ý.

Dáng vẻ cô ấy vốn tinh tế, nay lại gầy vài phần.

Chuyện Hạ Uyên và Giang Quân Diệu nháo đến nháo đi, sau này cũng từ từ im hơi lặng tiếng.

Giới giải trí chưa bao giờ thiếu tin tức, xem lâu một tin người đọc cũng cảm thấy mệt mỏi, cho nên tin tức dù lớn mấy cũng chỉ náo nhiệt được một tháng.

Nay tuy rằng ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy Giang Quân Diệu gây chuyện, nhưng cô ta cũng chỉ tìm được tạp chí nhỏ đưa tin lại còn không lên được tiêu đề.

"Có phải cô cảm thấy tôi tham gia chương trình này rất kỳ quái hay không?" Đào Tử Ý cũng quay đầu qua, khẽ cười nhìn Chu Hạ Ninh.

Mặt Chu Hạ Ninh ửng đỏ: "Cũng gần vậy..."

Đào Tử Ý lại không đề ý: "Khi đó thật xin lỗi cô, vô duyên vô cớ liên lụy đến cô. Nhưng bởi vì cô cũng được tính đương sự cho nên tôi cảm thấy nói chuyện này với cô cũng không sao."

Khuôn mặt Đào Tử Ý đang cười nhưng lại rất tối tăm.

Hôm nay trông thấy cô ấy cả một ngày, tâm tình cô ấy đều rất tốt, không có dáng vẻ của người mới ly hôn chút nào.

Hóa ra, chỉ là đang diễn.

Đời người như một vở kịch, đúng là không khác là bao nhiêu.

"Tuy rằng tôi luôn thể hiện rộng lượng hiền lương, kỳ thật ngay từ đầu tôi đã tính đến việc ly hôn." Đào Tử Ý ném ra một quả bom nặng ký, nhìn Chu Hạ Ninh tròn mắt há hốc mồm, khóe môi cô ấy khẽ nhếch cao, hài lòng nở nụ cười: "Từ đầu tới cuối, tôi không còn muốn sống chung cùng anh ta nữa, tôi cảm thấy thật ghê tởm."

Chu Hạ Ninh trầm mặc nhìn Đào Tử Ý, trong lòng cảm thấy đau lòng.

"Công khai giải thích trên mạng cũng là người của tôi xử lý, nhưng chỉ là muốn giành lấy tiên cơ. Cô xem, hiện tại dư luận đều nghiêng về một bên, Hạ Uyên không thể không cúi đầu với tôi, Giang Quân Diệu thật giống chuột chạy qua đường, ai ai cũng kêu đánh." Đào Tử Ý cười tự giễu: "Nhưng tôi cũng không thắng. Nhìn qua là tôi thắng, Hạ Uyên trở về với gia đình, hôn nhân của tôi không gì có thể phá nổi."

"Nhưng đã phá làm sao có thể sửa tốt đây. Chỉ là bôi tí chút keo để lừa dối người ngoài mà thôi." Nụ cười của Đào Tử Ý đã nhạt dần: "Tôi đã thống nhất với anh ta, đợi cho chuyện này yên ắng, sang năm sẽ ly hôn. Dù sao chúng tôi cũng chưa có con, tài sản cũng rất dễ chia."

Đào Tử Ý nói rất thờ ơ, giọng điệu cũng thật bình thản, nhưng Chu Hạ Ninh vẫn thấy sự đau khổ của cô ấy.

Chỉ có không yêu, mới có thể không đau.

Cô còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt, Đào Tử Ý kéo tay Hạ Uyên, trong ánh mắt xinh đẹp tràn đầy tình cảm dịu dàng.

Chỉ trong chớp mắt, cô ấy đã lấy lại dáng vẻ lạnh lùng lúc trước.

Tất cả tình yêu đã biến thành đau xót.

Chu Hạ Ninh khẽ thở dài, không nói gì thêm.

Loại chuyện này, không thể khuyên giải.

Hôn nhân một khi đã có vết nứt, không phải chỉ cần miễn cưỡng là có thể khép lại. Vết thương ngoài da dễ dàng chữa trị, vết thương trong lòng không phải vài câu lãng tử quay đầu sám hối là có thể bù lại.

Chu Hạ Ninh quyết định, buổi tối phải bắt Trang Dực đưa ra cảm nghĩ về việc ly hôn của Hạ Uyên và Đào Tử Ý.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Cùng Nhau Đi Du Lịch

Ngày xuất phát, buổi sáng Chu Hạ Ninh còn phải chụp trang bìa tạp chí, bởi vậy một ngày trước đã đến thành phố S, vội vàng chụp xong sau, rồi theo chị Đỗ chạy tới sân bay.

Từ studio đến sân bay thành phố S mất hai giờ, máy quay phim từ buổi sáng khi cô rời giường đã bắt đầu chính thức quay.

Làm việc với cô là quay phim Tiểu Đào, hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nhìn có chút ngượng ngùng. Biên kịch Tiểu Nguyên, hai mươi bốn tuổi, tuổi tác không chênh lệch nhiều với Chu Hạ Ninh.

Buổi sáng bận rộn một hồi, đợi đến khi chụp ảnh xong, Chu Hạ Ninh gần như quên mất bên cạnh mình vẫn có máy quay phim đang quay.

Cô mang theo hai va ly một lớn một nhỏ, đeo một cái balo, đeo kính đen, tự mình đẩy hành lý bước nhanh đến nơi tập hợp đã định.

Hiện tại chị Đỗ bận rộn nhiều việc, một bên nghe điện thoại, Lộ Đan ở bên ngoài phụ trách đỗ xe.

Thật xa, Chu Hạ Ninh đã thấy Trang Dực.

Hắn đứng bên cạnh hành lý, một tay cầm kính đen, một tay cầm hộ chiếu, từ xa đã nở nụ cười với cô.

Không biết vì sao, trong lòng Chu Hạ Ninh bắt đầu có chút báo động.

Tuy rằng lần này là công việc, nhưng đây cũng là lần đầu tiên hai người cùng đi du lịch.

"Chị Hạ Ninh." Tiêu Lâm rất thông minh, theo ánh mắt Trang Dực nhìn qua, lập tức đứng dậy chạy tới, nhận lấy hành lý trong tay Chu Hạ Ninh.

Tiêu Vạn Cầm và Đào Tử Ý đều đã đến, còn thiếu Hồ Hân Hân.

"Trang Dực, cậu gọi lại cho Hân Hân đi." Tiêu Vạn Cầm và Đào Tử Ý ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm, ngẩng đầu cười chào hỏi Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh đã tẩy trang khuôn mặt trang điểm đậm lúc sáng, mặc áo, phong quần jean và đi giày vải đơn giản, đáng vẻ thật sự rất thoải mái.

Cô liếc mắt nhìn Trang Dực, khóe môi khẽ nhếch xem như chào hỏi.

"Chào mọi người, xin lỗi đã đến chậm."

"Nói thật hay, ba giờ tập hợp, vẫn còn dư 2 phút đấy." Đào Tử Ý cười chỉ chỉ đồng hồ của mình, ánh mắt có chút chế nhạo.

Chu Hạ Ninh nhìn kỹ cô ấy, thấy vẻ mặt cô ấy tốt hơn mấy ngày trước, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Trang Dực vừa lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, vừa cười liếc nhìn Chu Hạ Ninh.

Hắn cũng mặc một chiếc áo POLO cùng màu và quần bò, đây có tính là tâm linh tương thông hay không?

"Hân Hân nói đã đến sân bay, đang tới đây."

Trang Dực để điện thoại xuống, lại nhìn xung quanh, cất kính vào trong ba lô.

Tuy rằng bọn họ đứng ở góc khuất trong sân bay, nhưng vẫn có không ít người dừng bước hưng phấn chỉ trỏ, đại khái là nhìn thấy có rất nhiều máy quay phim cho nên cũng không dám tùy tiện quấy rầy.

Trang Dực lấy mũ lưỡi trai đội lên đầu, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Lâm.

Chỉ chốc lát sau, Hồ Hân Hân cũng đến.

"Chị Hân Hân." Hành lý của Hồ Hân Hân là do trợ lý mang tới, Tiêu Lâm đứng dậy chào hỏi.

Mọi người đều đứng dậy chào hỏi với Hồ Hân Hân, đạo diễn chương trình Liêu Bán của đài Hoa Tân bắt đầu tuyên bố quy tắc chương trình lần này.

"Đầu tiên, cho mọi người năm phút đồng hồ để tạm biệt người thân, sau đó giao di động của mọi người cho người đại diện, để lại trong nước."

"Cái gì? !" Về mặt mọi người đều là cả kinh.

Có phải quá kinh ngạc rồi hay không? Người hiện đại sao thiếu di động được chứ!

"Chương trình của chúng ta sẽ cung cấp cho mọi người chiếc điện thoại đơn giản nhất, trừ việc để gọi điện thoại, nó còn thêm một chức năng đặc biệt là làm đồng hồ báo thức." Liêu Bản nghiêm túc cầm một cái điện thoại màu đen cổ lỗ sĩ.

Trang Dục nhìn điện thoại không chút sức sống trên tay Liêu Bản không biết nói gì.

Tiêu Lâm chưa từ bỏ ý định, lôi kéo tay chị gái bên cạnh mình làm nũng: "Chị à, em không thể không có di động đâu!"

Chỉ có Chu Hạ Ninh bình tĩnh tắt máy, giao cho chị Đỗ cũng đang bị hoảng sợ bên cạnh.

Trang Dục liếc nhìn Chu Hạ Ninh cười tủm tỉm, hơi hơi nhướn mày, cũng tắt máy, cầm điện thoại giao cho Tiểu Nhậm.

"Cậu báo với anh Mã giúp tôi."

Hắn tham gia chương trình này người trong nhà và ở công ty đều biết rõ, ngoại trừ việc hắn không thể mang theo di động, bởi vì ngay cả chính bản thân hắn cũng không biết mà.

Nhưng trước đó đã ký hợp đồng, đồng ý tuân thủ quy tắc trò chơi, vậy thì thực hiện theo quy tắc trò chơi của bọn họ thôi. Chu Hạ Ninh đã sáng khoái nộ như vậy, hắn không cần đắn đo nhiều hơn cô được.

Chu Hạ Ninh khác với Trang Dục, trước khi ra khỏi cửa cô đã nói trước với người thân, chương trình lần này không thể mang theo di động, nhưng cô sẽ dùng máy của tổ chương trình gọi về cho họ.

"Tất cả ghi chú của tôi đều nằm trong di động đấy." Hồ Hân Hân khóc không ra nước mắt.

Người trẻ tuổi đều quá ỷ lại vào di động, như vậy rất không tốt. Chu Hạ Ninh lắc lắc đầu, từ trong balo lấy ra sổ tay và bút viết ghi chú nhưng điều cần lưu ý.

"Không sao, tôi có thứ này."

Ánh mắt Tiêu Lâm quét đến: "Chị Hạ Ninh, chị quá trâu bò."

"Trí nhớ tốt không bằng ghi chú rõ ràng nhé." Chu Hạ Ninh không cho là đúng, nhìn quyển sổ nhỏ của mình bị Tiêu Lâm đoạt đi, lại bị Trang Dục cau mày đoạt lại, đặt vào trong tay nàng.

Hồ Hân Hân thấy kết cục đã định, bắt đầu gọi điện thoại cho người nhà và bạn bè để tạm biệt.

Liêu Bản cười thật hòa ái: "Được rồi, di động đã nộp lại, hiện tại mời mọi người giao ví tiền cho người đại diện, tất cả thẻ ngân hàng và tiền mặt nữa nhé."

"Cái gì? !"

Lúc này đây thanh âm kinh ngạc càng lớn, Chu Hạ Ninh cảm thấy ánh mắt Tiêu Lâm sắp lọt tròng rồi.

Ngay cả Đào Tử Ý và Tiêu Vạn Cầm cũng sầm mặt.

"Yên tâm, lần du lịch này, chi phí toàn bộ hành trình đều là tổ chương trình chịu trách nhiệm, mỗi ngày, chúng tôi đều giao chi phí của một ngày đến tận tay mọi người." Liêu Bản vẫn cười tủm tỉm.

Chu Hạ Ninh nhìn mọi người đồng hành, hơi bực môi với Liêu Bản.

Nói rất dễ nghe,

Chủ đề là ngôi sao đi du lịch bụi, chi phí mỗi ngày sẽ không có nhiều. Chỉ là cô cũng không nhớ rõ chi phí mỗi ngày của chương trình lúc trước là bao nhiêu, tóm lại mọi người không thể thoải mái tiêu pha được.

Lần này Trang Dục lại liếc mắt nhìn Chu Hạ Ninh, thấy Chu Hạ Ninh không có gì ngoài dự kiến ngoan ngoãn đưa ví tiền ra, trước mặt mọi người giao cho Lộ Đan, hắn cũng không nói hai lời, trực tiếp đưa ví cho Tiểu Nhậm.

Trong ví tiền của Chu Hạ Ninh chỉ có một ít tiền mặt và thẻ mượn sách, thẻ tín dụng linh tinh đều để ở nhà.

Giả vờ giả vịt là cần thiết, ra cửa du lịch không thể nào không mang theo ví tiền.

Lúc này amm thanh phản kháng càng vang dội .

"Không được, thẻ tín dụng của tôi mức phí rất cao, vạn nhất bị người ta sử dụng thì làm thế nào đây?" Hồ Hán Hán mắt nhìn trợ lý của mình, hiển nhiên là không yên lòng.

"Hân Hân, chị yên tâm, em sẽ giữ gìn kỹ càng. Trở về sẽ lập tức bỏ vào tủ bảo hiểm ở công ty." Trợ lý bên cạnh vội vàng cười nói.

Hồ Hán Hán bĩu bĩu môi, vẫn là không bằng lòng.

"Được rồi, nếu đã đồng ý phối hợp với tổ chương trình, hiện tại cũng không thể phản đối, nếu mang theo thẻ tín dụng của chúng ta, thì còn gì là du lịch bụi nữa ." Tiêu Vạn Cầm đứng dậy hoà giải, cười đùa ví của mình cho trợ lý.

"Tôi giao toàn bộ tài sản của gia đình cho cô đấy nhé." Bà ấy trêu đùa trợ lý trẻ.

"Chị Cầm, chị yên tâm đi, em sẽ giữ ví của chị thật cẩn thận, người ở đâu ví ở đó." Trợ lý vỗ ngực cam đoan, mọi người đều nở nụ cười.

Mặc dù có chút khó khăn, nhưng ví tiền và điện thoại đều bị thu lại.

"Được rồi, tiếp theo, chúng ta sẽ bay tới Boston, thời gian bay ước chừng mười bảy giờ. Hi vọng các vị có thể vui vẻ hưởng thụ hành trình du lịch hai mươi ngày này, mà từ giờ trở đi, tất cả hành trình đều do mọi người đồng tâm hiệp lực để giải quyết, tổ chương trình chúng tôi sẽ không can thiệp hoặc hỗ trợ."

Chu Hạ Ninh ngồi bên cạnh Trang Dục quay đầu, vừa lúc đối diện ánh mắt Trang Dục.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó quay đầu, trên mặt đều mỉm cười.

Chu Hạ Ninh không nhớ rõ chương trình lúc trước như thế nào, nhưng cô cảm thấy sẽ không có vấn đề gì, chỉ là đi du lịch một chuyến, hai mươi ngày thoáng một cái là qua.

Nhưng đến khi nhận hành lý được gửi vận chuyển thì vấn đề đã tới rồi.

Hành lý của Hồ Hán Hán siêu nặng.

Mỗi người bọn họ có thể miễn phí gửi vận chuyển hai valy hành lý, mỗi valy không thể quá 23 kg. Trong valy của Hồ Hán Hán có một cái nặng hơn 2 kg.

Chu Hạ Ninh, Trang Dục, Đào Tử Ý xếp thành một đội bên cạnh, thấy Hồ Hán Hán nhìn valy hành lý không biết làm sao, Trang Dục ý bảo Chu Hạ Ninh và Đào Tử Ý tiếp tục xếp hàng, hẳn đi qua xem sao.

Hắn là hướng dẫn viên chủ đoàn, lại là người đàn ông trưởng thành duy nhất trong đoàn (Tiêu Lâm không đáng kể đến), khẳng định phải chủ đoàn kiêm cu ly chính, trước lúc xuất phát hẳn đã tự hiểu rõ trách nhiệm của mình.

"Có cái gì có thể bỏ lại không?"

Trợ lý của bọn họ còn ở đây, chút đồ không cần thiết gì đó có thể để cho trợ lý mang về.

"Tôi đã sắp xếp từ lâu rồi, đều là đồ quan trọng cần mang theo." Hồ Hán Hán quay đầu, đáng thương nhìn Trang Dục.

Hai kg, cũng không tính quá nhiều, Trang Dục quay đầu nhìn hành lý của mình: "Lấy ra gửi vào của tôi đi."

Nói xong, giúp Hồ Hán Hán kéo hành lý đặt xuống dưới đất.

"Lại kiểm tra một chút, có thể bỏ thì bỏ đi." Tiêu Vạn Cầm tiến lên, cau mày nhìn hành lý của Hồ Hán Hán: "Bằng không đến Mỹ, vẫn là quá nặng, mỗi lần di chuyển sẽ không tiện."

"Vậy tôi cầm theo lên chỗ ngồi, valy này không ký gửi nữa." Hồ Hán Hán hơi hơi nhú mày, thanh âm có chút ủy khuất.

"Tuy rằng mỗi người có thể cầm thêm hành lý xách tay, nhưng valy của cô quá to chắc chắn phải gửi vận chuyển." Chu Hạ Ninh xếp sau Đào Tử Ý, chờ tiến hành thủ tục, quay đầu nhìn valy của Hồ Hán Hán nói.

Trang Dục và Chu Hạ Ninh liếc nhìn nhau, cúi đầu valy của Hồ Hán Hán.

"Vậy tôi thêm tiền, thêm tiền cũng có thể chứ." Hồ Hán Hán có chút tức giận bĩu môi, dùng sức nắm valy của mình, chuẩn bị đặt lên lần nữa.

"Chúng ta không có tiền ." Lần này, không cần Trang Dục và Chu Hạ Ninh nói chuyện, Tiêu Lâm cười híp mắt nhắc nhở.

Về mặt Hồ Hán Hán cứng đờ, cắn môi không nói lời nào.

"Hân Hân, nếu không lựa chọn đồ đạc lại một chút, tôi giúp cô mang về nhé!" Trợ lý đến bên cạnh Hồ Hán Hán, nhỏ giọng nói.

Hồ Hân Hân sầm mặt trừng mắt nhìn cô ấy.

Trợ lý rút cổ, lui ra phía sau một bước, cũng không lên tiếng.

"Cô ở lại đây đi, tự mình nghĩ thật kĩ, những người khác mau làm thủ tục thôi." Trang Dực thấy Hồ Hân Hân không nói lời nào, cầm lấy hộ chiếu cô ấy để trên quầy đặt ra nơi khác, ý bảo Tiêu Vạn Cầm và Tiêu Lâm làm thủ tục trước.

"Chị Cầm tỷ, chị và Tiêu Lâm làm thủ tục trước đi."

Trang Dực cũng quay trở về bên cạnh hành lý của mình, đứng sòng vai với Chu Hạ Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Đăng Ký

Vì tiền và thẻ ngân hàng của bọn họ đều đã giao nộp, tổ chương trình sẽ đồng hành cùng họ, chỉ là bọn họ ở khoang thương gia, còn tổ công tác ở khoang phổ thông.

Trợ lý đạo diễn đi theo Hồ Hân Hân lại đây hỏi, nhẹ giọng khuyên cô ấy nên bỏ vài món đồ đi.

"Tôi thật sự không biết nên bỏ cái gì mà." Hồ Hân Hân có chút ủy khuất nói: "Tôi có rất nhiều thứ không mang theo rồi."

"Cô mở ra xem, tôi giúp cô kiểm tra lại một chút." Trợ lý đạo diễn rất kiên nhẫn khuyên nhủ.

Hồ Hân Hân rút cuộc bắt đầu dī gặt gặt đầu, kéo 2 va ly hành lý đến góc hẻm lánh cùng biên kịch xem xét.

Trợ lý của cô ấy vội vàng đi theo.

Cuối cùng, trợ lý đạo diễn giúp cô ấy bỏ lại hai quyển sách, một cái sạc điện thoại di động, 2 cái sạc tích điện và một chiếc áo khoác.

"Sách cô mang theo bốn quyển giữ lại hai quyển là được rồi, di động không được mang theo, sạc pin và sạc tích điện cũng không có tác dụng gì, còn áo khoác cô đã mang hai cái, bên đó thời tiết cũng bắt đầu nóng lên áo khoác để lại một cái đi."

Hồ Hân Hân mất nhìn trợ lý ôm đồ trong ngực, gật gật đầu.

Sạc tích điện và áo khoác của cô đều tương đối nặng, để lại một vài thứ như vậy vừa vặn đủ tiêu chuẩn.

Mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Vừa rồi Trang Dực cũng lo lắng Hồ Hân Hân không đồng ý, đứng ở vị chủ đoàn cho nên hần mới chủ động đề xuất hỗ trợ chia sẻ hành lý, nhưng Chu Hạ Ninh một chút cũng không bằng lòng việc Hồ Hân Hân bắt đầu dùng cá nhân chung với đồ dùng cá nhân của Trang Dực, nếu vẫn không có cách nào khác, cô tình nguyện nhường chút không gian trong hành lý của mình cho cô ấy.

Đợi đến khi qua cổng kiểm tra an ninh, Trang Dực lại nhẹ nhàng thở ra.

Hành trình này vừa mới bắt đầu đâu, hần đã hiểu mọi việc đều không dễ dàng như hần nghĩ.

Đầu tiên là phải làm dâu trăm họ, thứ hai bọn họ không có tiền.

Một phân tiền làm khó anh hùng hảo hán, du lịch bụi cái gì hần không biết, nhưng hần vẫn nghĩ quá mức đơn giản, đeo ba lô đi qua cửa an ninh, hần vừa tìm cửa đăng ký vừa đụng cánh tay Chu Hạ Ninh.

"Em phải giúp anh. Chỗ đó em hiểu rõ hơn anh."

Chu Hạ Ninh cũng đang ngẩng đầu tìm cửa đăng kí, nghe vậy liếc xéo hần: "Không phải trước đó anh đã lên lịch trình kĩ lưỡng rồi sao."

Trang Dực lúng túng sờ sờ mũi: "Lịch trình của anh đều ở trong di động..."

Còn có một việc hần không muốn nói, lịch trình của hần căn bản không quan tâm tới vấn đề tài chính, hiện tại hần phát hiện ra là không có tiền nữa bước

cũng khó đi.

"Cũng không biết bọn họ sẽ cho chúng ta bao nhiêu tiền một ngày."

"Chờ đến đó sẽ biết. Anh suy nghĩ nhiều thứ như vậy không bằng suy xét một chút nữa làm sao có thể đi từ sân bay về khách sạn đi." Chu Hạ Ninh đưa ra một đề tài thiết thực nhất.

"Em nói rất đúng!" Trang Dực sờ sờ cằm, giật mình nghĩ tới vấn đề quan trọng hàng đầu hiện giờ: "Vừa hay chúng ta ngồi cùng chỗ, trong khoảng thời gian bay nhằm chán tranh thủ thương lượng kĩ một chút nhé."

Vừa rồi khi đăng ký chỗ ngồi, Trang Dực nhất định phải xếp hàng ngay sau Chu Hạ Ninh, vì để có thể ngồi cạnh Chu Hạ Ninh.

Ba giờ chiều bọn họ tập trung tại sân bay, khi qua cửa an ninh đã gần sáu giờ tối.

Hồ Hân Hân và Tiêu Lâm muốn đi dạo quanh các cửa hàng miễn thuế, bốn người còn lại ngồi chờ gần cửa đăng kí.

Nhưng vừa ngồi xuống, đã có người lại gần thử xin chữ kí và chụp ảnh.

Chu Hạ Ninh nhìn có người giờ di động lên, vội vàng nghiêng người cách Trang Dực khoảng năm sáu mét, thẳng hướng về phía nhà vệ sinh.

Đợi đến khi cô đi ra từ trong toilet, xung quanh Trang Dực và Đào Từ Ý đã có không ít người vây quanh, ngay cả Tiêu Vạn Cầm cũng có không ít các vị trung niên lão niên vây quanh cùng chụp ảnh.

"A, là Chu Hạ Ninh!"

Chu Hạ Ninh dừng bước lại, có mấy người trẻ tuổi nhận ra cô đến.

Tại lễ trao giải Kim Ảnh vừa qua, cô đạt hai giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất và diễn viên phụ xuất sắc nhất, tuy rằng không nổi bật như ảnh hậu ảnh đế, nhưng cũng chiếm không ít giấy mực của truyền thông, độ nổi tiếng cũng không ngừng nâng cao.

Cô bắt đầu dĩ, chỉ có thể tươi cười, kí tên, chụp ảnh thỏa mãn yêu cầu của các fans.

Khi Tiêu Lâm đi qua vừa lúc nhìn thấy mấy người bị người người "Vây kín", không khỏi lú lờ.

"Đài Hoa Tân cũng quá keo kiệt rồi, còn không cho chúng ta đi lối VIP nữa chứ."

Hồ Hân Hân đưa mắt nhìn, từ trong túi xách lấy kính râm ra đeo, lại rút một tờ tạp chí ngay cạnh, che che lấp lấp không nghĩ tới gần chỗ đó.

"Ah!"

Tiêu Lâm bên cạnh lại vang lên tiếng cảm thán.

"Làm sao?" Hồ Hân Hân vội vàng che hơn nửa khuôn mặt.

"Có chiếc máy bay rơi!" Tiêu Lâm chỉ vào màn hình tin tức ở phía trước đang đưa tin, sợ ngây người.

Hồ Hân Hân vội vàng nhìn qua, vừa lúc nhìn thấy người dẫn chương trình vẻ mặt nghiêm túc đưa tin một chiếc máy bay của nước láng giềng không biết vì nguyên nhân gì bị gặp nạn.

"Trời ạ!" Ánh mắt của cô trừng lớn, dùng sức nuốt nước miếng một cái, "Tôi có thể không lên máy bay không?"

"Chị bơi qua?" Tiêu Lâm phản ứng kịp, liếc xéo cô ấy một cái.

Hồ Hân Hân trừng mắt nhìn Tiêu Lâm, xoay người chậm chậm đi về phía nhóm Trang Dực.

Đợi đến khi các fans được thỏa mãn yêu cầu kí tên chụp ảnh chậm rãi tản đi, sắc mặt Trang Dực lại không tốt lắm.

Chu Hạ Ninh do dự ngồi xuống bên cạnh hắn, vẻ mặt nghiêm túc ngẩng đầu nhìn về tin tức trên màn hình phía trước.

Nghe nói trên đó cũng có không ít người Trung Quốc, trước mắt nhân viên đại sứ quán của Trung Quốc ở nước này đã có mặt tại hiện trường.

Chu Hạ Ninh do dự một chút, cuối cùng cũng không dám ở trước mắt bao người chạm vào tay hắn, chỉ ngồi bên cạnh hắn nhẹ giọng nói: "Anh đừng lo lắng, chiếc máy bay kia rơi là có nguyên nhân."

Khuôn mặt Trang Dực trắng nhợt vẫn cố cười một cái, nhưng khóe môi không ngừng run rẩy.

"Khẳng định là có nguyên nhân..."

"Anh đừng... lo lắng, em cũng ở đây." Cô không muốn nói là Trang Dực sợ hãi, lo lắng hẳn sẽ thẹn quá thành giận.

Trang Dực quay đầu nhìn cô một cái, sắc mặt dần tốt hơn một chút, hẳn chăm chú nhìn cô, trong lòng rất muốn kéo cô vào lòng ôm thật chặt, nhưng rốt cuộc vẫn còn chút lý trí không làm cái gì cả.

"Ừ."

Loại thời điểm này, Chu Hạ Ninh không biết nên nói cái gì để khuyên nhủ hẳn, cũng không thể khiến mọi người đều phát hiện Trang Dực sợ ngồi máy bay được.

Sợ ngồi máy bay, vì sao còn tham gia chương trình cần phải bay qua đại dương như thế này chứ, hơn nữa còn mất hai mươi mấy tiếng đồng hồ, tới tới lui lui cần phải ngồi biết bao chuyến bay nữa.

Trong lòng cô oán thăm, cũng không biết Trang Dực có cảm thấy hối hận hay không.

Trang Dực đương nhiên là có chút hối hận.

Nhất thời xúc động nên hẳn đã quên bản thân phải ngồi trên máy bay hai mươi mấy tiếng, đây chỉ là một trong số đó thôi.

Chỉ cần nghĩ như vậy, lại nhớ tới cảnh tượng máy bay tan nát thê thảm trên tin tức vừa rồi, tim hẳn như rơi vào hầm băng giữa biển.

Còn không phải sao, nếu lần này rớt xuống, không phải là rớt giữa đại dương ư, ha ha...

Hắn đang miên man suy nghĩ, cánh tay bị người nào đó néo một chút, vừa quay đầu, đã nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Chu Hạ Ninh: "Nhanh lên máy bay."

Hắn nhìn đôi mắt hạnh đen trắng rõ ràng của Chu Hạ Ninh, nặng nề nuốt nước miếng, cố gắng để tiếng nói bản thân không phát run: "Ừ."

Chu Hạ Ninh nhìn dáng vẻ cứng ngắc của Trang Dực, có chút đau lòng: "Đội lát nữa lên máy bay, người có thể ngủ, ngủ một giấc sẽ đến."

"Được." Trang Dực tiếp tục cứng ngắc gật gật đầu.

Kỳ thật hẳn cũng từng ngồi máy bay thời gian dài như vậy đến nước ngoài, chỉ là trước khi bay không nghe được tin tức như vậy mà thôi, lại thêm việc mỗi lần lên máy bay đều uống một viên thuốc ngủ, thật sự là ngủ một giấc đã đến.

Nhưng lần này, hẳn hoàn toàn quên mất việc chuẩn bị thuốc ngủ! !

Quả nhiên, sắc đẹp làm hỏng việc!

Radio thông báo giờ đăng ký vang lên, Trang Dực và Chu Hạ Ninh chậm rãi đứng dậy, nặng nề thở hắt ra.

Chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể cố gắng chống đỡ thôi

...

Trong lòng Trang Dực không ngừng kêu rên, trên mặt lại tận lực duy trì sự trấn định, nhìn càng thêm nghiêm túc.

Đội đến khi hẳn đầu nặng chân nhẹ lại gần máy bay, đã cảm thấy hô hấp dường như có chút khó khăn.

Chu Hạ Ninh vẫn nhìn Trang Dực, tất nhiên cũng nhìn thấy sắc mặt hẳn dần dần trắng bệch, thậm chí còn đỏ mề hôi lạnh.

Sau khi cất ba lô ngồi xuống, cô khẽ kéo tay áo Trang Dực, thừa dịp mọi người đều vội vàng cất hành lý, ghé vào bên tai hẳn hứa hẹn: "Trước khi về nước, nếu có thời gian, em dẫn anh đi gặp mẹ em."

Trang Dực ngẩn ra, mắt lập tức sáng lên: "Thật sự? !"

Chu Hạ Ninh gật gật đầu.

"Thống nhất rồi nhé, em đừng có lật lọng!" Trang Dực vội vàng nói.

Qua năm mới, hẳn biết được mẹ của Chu Hạ Ninh về nước, cũng từng muốn đến chào hỏi mẹ vợ tương lai một chút, nhưng bị Chu Hạ Ninh phản đối.

Lúc ấy hẳn thật sự như đưa đám mấy ngày.

Tuy rằng lúc trước Chu Hạ Ninh bị bắt dẫn hẳn ra mắt Hạ Thao, nhưng Hạ Thao lại không vừa ý hẳn. Huống chi, Chu Hạ Ninh từ nhỏ đã đi theo mẹ, muốn rước được người về nhà, lời nói của Hạ Thao khẳng định là kém hơn lời nói của mẹ cô ấy.

Cho nên, hẳn muốn đạt được tiền đồ rộng mở, đạt được sự ủng hộ của mẹ vợ tương lai quan trọng nhất là một bước này.

Trang Dục nhảy mất quên mất chuyện "Bản thân phải ngồi máy bay gần hai mươi giờ, rất sợ đó nga", chuyên tâm tính kế: "Em nói, anh nên mang lễ vật gì đi gặp mẹ em? Mẹ em thích cái gì vậy?"

Ánh mắt Trang Dục dần có thần thái, hơn nữa càng lúc càng phát sáng.

Nhưng Chu Hạ Ninh không thể không chọc thủng tường tượng tốt ddeppj của hắn: "Chúng ta, đều không có tiền."

Trang Dục sùng sốt, há hốc mồm: "Em nói lần đầu tiên anh đi gặp mẹ vợ, lại đi tay không? !"

"Hai người đang nói chuyện gì vậy?" Ngồi bên cạnh Chu Hạ Ninh là Tiêu Lâm , hắn làm thủ tục muộn lên bây giờ mới tới chỗ ngồi.

"Nói vì sao chưa thấy cậu đâu, có phải bị tiếp viên hàng không mê hoặc bước không nổi hay không?" Trang Dục ngẩng đầu liếc nhìn hắn, khôi phục cái mồm nhanh nhẩu.

"Làm sao có khả năng!" Tiêu Lâm mở to mắt kháng nghị: "Tiếp viên hàng không ít nhất cũng phải xinh đẹp như chị Hạ Ninh, em mới không đi nổi."

Tiêu Lâm cười nhìn Chu Hạ Ninh.

Trang Dục nhưn mảy, phút chốc đứng dậy.

Chu Hạ Ninh cảm thấy căng thẳng, đang do dự có nên vươn tay giữ chặt Trang Dục hay không.

"Hạ Ninh, anh đổi vị trí với em, vừa rồi em có nói thích ngồi gần cửa sổ mà ." Trang Dục một tay gỡ đai an toàn, cúi đầu nhìn Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh ngẩn ra, sau đó chậm rãi đứng dậy: "Ha ha, được, cảm ơn anh."

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Đạt Tới

Thời gian bay quá dài quả thật rất nhàm chán, Chu Hạ Ninh hiện tại ngủ không được, lại lo lắng cho Trang Dục nên miên man suy nghĩ, lôi kéo Trang Dục bàn bạc chuyện sau khi xuống máy bay.

"Đặt khách sạn nào?"

Khách sạn năm sao Trang Dục đã đặt trước.

Trang Dục ngẩng đầu liếc nhìn Chu Hạ Ninh đang rất nghiêm túc, hơi hơi nhếch môi cười cười đầy ẩn ý với cô.

Ba ngày trước, hắn đã đặt phòng khách sạn, lúc ấy vẫn thương lượng cùng Chu Hạ Ninh.

"Khách sạn gần đại học Havard, ngày mai chúng ta vừa hay có thể đi thăm quan Harvard."

"Không tệ, em không vào được Harvard, ít nhất có thể đến thăm quan một ngày. Ha ha." Tiêu Lâm ở bên cạnh thỉnh tai bu lại, hưng trí bùng bùng hỏi: "Từ sân bay đến đó mất bao lâu vậy? Chúng ta đến đó hình như vào buổi tối."

"Nếu không đến trễ, hai giờ sáng sẽ hạ cánh." Trang Dục quay đầu, liếc nhìn hắn.

"Vậy còn phải trả tiền phòng thêm một buổi tối rồi!" Tiêu Lâm lập tức kinh hô.

Tổ chương trình đã tuyên bố, bọn họ là du lịch bụi, xuống máy bay sẽ cho bọn họ kinh phí, nhưng bọn họ phải tiết kiệm các khoản.

Trang Dục gật gật đầu, nhìn Tiêu Lâm thuận mắt hơn rất nhiều.

"Không sai, nhập vai thật nhanh."

"Đó là đương nhiên ." Tiêu Lâm há hốc, rồi lại lập tức lại xụ mặt: "Trời ạ, thật sự muốn em phụ trách chi tiêu sao? Em cảm thấy vấn đề này rất khó đó!"

"Cậu rất thích hợp ." Chu Hạ Ninh lướt qua Trang Dục, cười nói.

Tiêu Lâm da mặt dày không ngừng gọi "Chị chị, mẹ mẹ" nhanh chóng làm quen với mọi người.

"Cám ơn chị đã khích lệ!" Tiêu Lâm lập tức cười đáp lại.

Trang Dực ngồi tại vị trí, hai tay ôm ngực, quay đầu liếc Chu Hạ Ninh, vươn tay đẩy đầu cô lại.

"Vẫn nên bàn bạc đến khách sạn như thế nào thôi."

"Xem kinh phí đã. Nếu nhiều, thì gọi taxi, nếu ít thì đi phương tiện công cộng." Chu Hạ Ninh lại thò đầu ra lý trí đề nghị.

"Chị nói thật đúng!" Tiêu Lâm cũng gật gù, cách Trang Dực cao lớn ở giữa, giờ ngón tay cái với Chu Hạ Ninh.

Trang Dực quay đầu, lại thò tay ấn đầu Chu Hạ Ninh về vị trí cũ.

Tiêu Lâm dừng một chút, quay đầu hoài nghi nhìn Trang Dực.

Trang Dực không thèm để ý, Chu Hạ Ninh bấu môi trềng mắt nhìn hẩn một cái.

Nửa đường, Chu Hạ Ninh ngủ mất.

Trước khi đi vào giấc ngủ, cô hơi do dự nhưng dưới tấm chăn lông vẫn thò tay qua nắm lấy tay phải của Trang Dực.

Trang Dực lập tức xoay đầu lại, trong ánh mắt ẩn hàm ý cười.

Chu Hạ Ninh cảm thấy trên mặt có chút nóng, quay đầu, dựa vào ghế nhắm mắt ngủ, tay của hai người vẫn nắm chặt không buông.

Trước khi lên máy bay, Trang Dực luôn cảm thấy hối hận bản thân quá vọng động, nhưng hiện tại, hẩn lại bắt đầu chờ mong chuyến du lịch này!

Khi máy bay hạ cánh Chu Hạ Ninh đã tỉnh lại, thời gian bay dài, tư thế ngủ lại không thoải mái, khiến cho cả người cô đều không thoải mái.

Trang Dực thừa dịp Tiêu Lâm còn đang ngủ, vụng trộm vươn tay xoa bóp cho Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh quả thực thoải mái mà hưởng thụ, híp mắt nhìn Trang Dực nhẹ giọng nói thầm: "Anh đã từng học qua à? Mạnh hơn chút..."

Trang Dực nhếch môi, nhìn đáng vẻ biếng nhác của Chu Hạ Ninh, nhin không được nhích lại gần cô hơn, một tay mát xa cổ, một tay chậm rãi bóp vai cho cô.

"Ai nha, eo của em cũng thật mỏi, ngồi quá lâu." Chu Hạ Ninh cau mày, giọng nói rất nhẹ.

Trang Dực khẽ cười một tiếng, tay phải lại bắt đầu dờn xuống, đầu cũng nhích đến gần tai cô, nhẹ giọng thổi khí: "Còn chỗ nào nữa?"

Chu Hạ Ninh vừa định nói "Đùi", thì giật mình nhưng chóng dừng lại.

Cô chậm rãi ngồi ngay ngắn, thò tay tóm lấy bàn tay của Trang Dực kéo lên vai mình: "Vẫn cứ bóp vai thôi."

Trang Dực có chút tiếc nuối thở dài, sau đó tiếp tục giúp cô mát xa.

"Có mệt hay không?"

"Mệt." Chu Hạ Ninh giật giật cổ.

Đã lâu không ngồi chuyến bay dài như vậy, quá khó chịu rồi.

"Khi quay về nhất định phải bắt bọn họ mua khoang hạng nhất." Trang Dực thấy Chu Hạ Ninh cau mày, động tác trên tay càng chuyên chú hơn.

"Đúng vậy, mệt chết em. May mắn bọn họ không mua khoang phổ thông cho mình." Tiêu Lâm cũng đã tỉnh lại, khép hờ mắt, chỉ nghe thấy Trang Dực nói.

"Vi kinh phí, bọn họ phải keo kiệt một chút." Hẩn rất không vừa lòng đứng lên, vận động căng chân, lại lẩn nữa ngồi xuống, cài dây an toàn.

Máy bay bắt đầu giảm độ cao.

"Lần đầu tiên em đến Mĩ đấy, đáng tiếc bên ngoài tối đen như mực, cái gì cũng không thấy." Hẩn tò mò nhìn ngoài cửa sổ.

Hiện tại là rạng sáng, trời lại nhiều mây, ngay cả ánh đèn cũng nhìn không rõ.

"Lần này cậu có thể vui chơi." Trang Dực cũng ngồi dậy, gấp xong cái chăn đặt trên đùi.

Hành trình lần này của bọn họ sẽ từ phía bờ Đông sang đến bờ Tây, ngang qua toàn bộ nước Mĩ, cuối cùng từ San Francisco bay trở về Thượng Hải.

Máy bay hạ cánh an toàn, Trang Dực nặng nề thở ra một hơi, vẻ mặt cũng thoải mái hơn.

Đến khi máy bay dừng hẳn, hẳn đứng dậy lấy balo của Chu Hạ Ninh trước, sau đó mới cầm lấy balo của mình.

Động tác của Tiêu Lâm rất nhanh, hưng phấn chạy đến chỗ ba người Tiêu Vạn Cầm: "Mẹ nuôi, các chị, nhanh xuống máy bay thôi!"

Chu Hạ Ninh nhẹ thở một hơi, trong lòng cũng có chút mong đợi.

Xuống máy bay nhận hành lý, tổ chương trình bắt đầu tuyên bố quy tắc trò chơi.

"Từ hôm nay trở đi, mỗi người trong các bạn mỗi ngày sẽ nhận được kinh phí 150 đôla, toàn bộ đội du lịch có 900 đôla, đây là số tiền của ngày hôm nay, tôi giao cho Tiêu Lâm."

Tiêu Lâm giờ tay chào, sau đó cười hi hi nhận phong bì.

"Kinh phí mỗi ngày của các bạn sẽ bao gồm ba bữa, thăm quan các địa điểm du lịch, đi lại, cư trú, tất cả phí dụng đều nằm trong đó. Từ giờ trở đi chúng tôi sẽ không để bất cứ ai giúp đỡ các bạn, đương nhiên vẫn đặt an toàn của các bạn lên hàng đầu, hiện tại các bạn cần làm chính là thuận lợi đến khách sạn, nghỉ ngơi một lát, trong hai ngày, đi thăm quan được năm địa điểm du lịch ở Boston, trong đó bao gồm đại học Harvard, Massachusetts Institute of Technology và ba giáo đường, sau đó đi tới New York." Liều bản giờ tay lên, mắt nhìn đồng hồ: "Hiện tại chúng ta cần chỉnh lại thời gian, thời gian ở Boston chậm hơn Bắc kinh mười ba giờ, bây giờ theo giờ địa phương là hai giờ sáng."

Chu Hạ Ninh đã lâu không đeo đồng hồ, lần này cũng là gần sát nút mới mượn Chu Thừa Phó một cái, cái đồng hồ nam to bản đeo trên cổ tay nhỏ nhắn trắng nõn của cô khiến nó càng trở nên tinh tế.

"Của ai?" Trang Dực cau mày, nhìn chằm chằm đồng hồ trên tay cô.

"Em họ." Cô nhẹ giọng trả lời một câu.

"Được rồi, hiện tại chúng ta cần thương lượng một chút làm thế nào để tới được khách sạn thôi." Tiêu Vạn Cầm che miệng ngáp một cái, vẻ mặt có chút tiều tụy.

Chu Hạ Ninh cũng cảm thấy mệt chết đi được, nhưng vẫn lấy từ trong ba lô quyền sở tay: "Chúng ta có thể đi tuyến xe buýt Silver Line, sau đó ngồi tàu điện ngầm, nhưng không biết bây giờ còn hoạt động không. Sau đó là đi bộ, sẽ tốn tầm 50 đôla."

Tất cả im lặng nhìn về phía Chu Hạ Ninh.

Tiêu Lâm giờ ngón tay cái về hướng cô: "Chị thật trâu bò."

"Được, bắt đầu hành động, Tiêu Lâm, cậu và Hồ Hân Hân đi hỏi một chút xem thời gian tuyến xe buýt Silver Line hoạt động, tôi và Chu Hạ Ninh đi xem một chút đón taxi ở đâu."

Trang Dực lời nói vừa dứt, Tiêu Lâm lập tức ý kiến: "Em phản đối! Em và chị Hân Hân đều không giỏi ngôn ngữ, trao đổi nhất định sẽ gặp khó khăn, em đi cùng với chị Hạ Ninh."

Đào Từ Ý và Tiêu Vạn Cầm ngồi cùng nhau, nghe vậy thì hứng thú liếc nhìn Trang Dực.

"Được, vậy tôi đi cùng Tiêu Lâm." Chu Hạ Ninh không dám nhìn Trang Dực, đẩy hành ký tới chỗ Tiêu Vạn Cầm, sau đó cùng Tiêu Lâm đi hỏi thăm.

Hỏi thăm được tuyến buýt Silver Line đã dừng hoạt động, nhưng nửa tiếng nữa sẽ bắt đầu hoạt động trở lại.

Trang Dực tổng hợp lại ý kiến của mọi người, quyết định lần đầu tiên thì xa xỉ một chút.

"Gọi taxi đi. Hôm nay quá muộn rồi, nhanh chóng tới khách sạn nghỉ ngơi một chút, tầm hai mươi phút là sẽ tới khách sạn rồi." Trang Dực vung tay lên, nhắc hành lý của hẳn và Chu Hạ Ninh lên xe đẩy hành lý: "Tiêu Lâm, cậu hỗ trợ xách hành lý đi."

Sân bay lúc rạng sáng rất hiu quạnh, nhưng bên cạnh bọn họ đều có mấy cái máy quay phim, khiến người qua đường liên tiếp quay đầu.

Chu Hạ Ninh đi theo bên cạnh Trang Dực, bước về phía đón taxi vừa hỏi thăm được, bắt đầu thích ứng với cái gọi là chương trình truyền hình thực tế.

Chỉ là không nhìn không để ý máy quay là được.

Đi ra khỏi cửa sân bay thì Trang Dực ngừng lại, quay đầu nhìn Chu Hạ Ninh đi theo phía sau, khẽ cười với cô.

Boston tháng 5, gió đêm mang theo hơi ẩm, nhưng tâm tình cô lại bắt đầu ấm áp chộn rộn.

Tha hương ở đất khách khiến cho tâm tình con người sục sôi, Chu Hạ Ninh cũng nhìn hẳn, hơi hơi nhếch môi.

Hai người đón hai chiếc xe taxi, bắt đầu xuất hiện vấn đề bất đồng ngôn ngữ, Trang Dực không thể không sắp xếp Chu Hạ Ninh và Tiêu Lâm cùng đi một chiếc xe.

Tiêu Lâm là cu ly, Chu Hạ Ninh là phiên dịch, mà hần, kiêm cả cu ly lẫn phiên dịch.

"Uhm, Hạ Ninh, em và Tiêu Lâm đi một xe đi." Khi Trang Dực nói lời này, ánh mắt không nỡ nhìn chăm chăm Chu Hạ Ninh, trong lòng không ngừng rỉ máu!

Sắp xếp như vậy đã thể hiện rõ hai mươi mấy tiếng nữa; trừ khi đi tàu điện ngầm và xe bus, hần và Chu Hạ Ninh không thể ngồi chung trên một chiếc xe.

Tiêu Lâm lôi kéo Tiêu Vạn Cầm ngồi chung một chiếc xe, Chu Hạ Ninh và Tiêu Vạn Cầm ngồi phía sau, Tiêu Lâm kéo cửa lái phụ, đường hoàng nói một chuỗi tiếng anh với tài xế taxi.

Đó là tên khách sạn và địa chỉ, hần vừa học bằng cách học thuộc.

"Tôi nghỉ một chút, khi nào đến mấy đứa nhớ gọi nhé." Tiêu Vạn Cầm đã có tuổi, lên xe thì cảm thấy thật mệt mỏi, dựa vào lưng ghế nhắm hai mắt.

Chu Hạ Ninh và Tiêu Lâm cười liếc nhìn nhau, ăn ý quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Chu Hạ Ninh cũng mệt mỏi, nhưng lại không ngủ được, trong lòng yên lặng tính toán, có lên liên lạc với mẹ hay không.

Xe chạy gần hai mươi phút đã đến khách sạn Trang Dực đặt trước.

Tiêu Lâm đang dọn hành lý, Chu Hạ Ninh và Tiêu Vạn Cầm xuống xe, ngẩng đầu nhìn căn nhà hai tầng trước mặt.

Đây là một motel đơn giản kiểu Mỹ, toàn nhà hai tầng, tường ngoài sơn màu vàng nhạt và màu nâu gỗ, dưới ánh đèn, thoạt nhìn rất ấm áp.

"Cũng không tệ lắm." Tiêu Vạn Cầm ngẩng đầu đánh giá.

"Đúng vậy." Chu Hạ Ninh mỉm môi cười nhẹ.

Cô thấy nơi này được đánh giá tốt, sạch sẽ mà quan trọng nhất là được chuẩn bị bữa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Cùng Đi

Chín giờ sáng, Chu Hạ Ninh đã tỉnh. Tuy rằng vẫn có chút mệt, nhưng ngủ không nổi nữa.

Cô quay đầu nhìn Hồ Hân Hân nằm trên chiếc giường bên cạnh, tay chân rón rén đi toilet.

Tối hôm qua sau khi sắp xếp xong đồ đạc, bọn họ đã mở cuộc họp ngắn thương lượng hành trình ngày hôm nay.

Chu Hạ Ninh ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bọn họ ở tầng hai, mở cửa chính là hành lang, đối diện là một cánh đồng lớn. Rạng sáng mới tới nên không chú ý, hiện tại mới phát hiện, phía trước có vẻ là một nông trường.

Cô bước tới gần lan can, hai tay vịn lan can từ từ nhắm hai mắt hít một hơi thật sâu, mở mắt ra nhìn thấy dưới tầng một có một bóng dáng cao to đang ngửa đầu nhìn mình, khóe môi khẽ cong ấm áp.

Cô đứng im không động đậy, ánh mắt hai người nhìn nhau chăm chú, cô nhếch môi dùng khẩu hình nói với Trang Dực: buổi sáng tốt lành.

Kỳ thật cũng không được coi là sớm, chủ motel đã sớm chuẩn bị bữa sáng cho họ, Trang Dực và Tiêu Vạn Cầm đã ăn rồi.

"Sớm." Chu Hạ Ninh đi theo Trang Dực vào phòng ăn, thấy một chiếc bàn ăn lớn làm bằng gỗ thô đơn giản, Đào Tử Ý vừa mới ngồi xuống, còn Tiêu Vạn Cầm đã ăn xong rồi, đang nói chuyện phiếm với Đào Tử Ý.

Chu Hạ Ninh còn tưởng rằng bản thân thức dậy sớm, bọn họ tối qua hơn ba giờ mới ngủ. Nhưng thời gian bọn họ rời giường lại được phân chia dựa theo tuổi tác rồi ...

"Tôi đã dặn chủ quán để lại chút điểm tâm cho hai người kia rồi." Trang Dực cười liếc nhìn Chu Hạ Ninh: "Thật đúng lúc, em cứ vừa ăn chúng ta vừa bàn

bạc về hành trình."

Đội đến khi Chu Hạ Ninh ăn xong, Tiêu Vạn Cầm và Đào Tử Ý đi dạo xung quang mát rồi, Trang Dực cùng Chu Hạ Ninh tìm chủ quán hỏi thăm về vấn đề giao thông.

"Chúng tôi có thể mua vé phương tiện giao thông công cộng, một người một dola, cũng có thể tiết kiệm không ít tiền." Chu Hạ Ninh tính sơ bộ: "Đi Harvard có thể ngồi tàu điện ngầm, ở đây chúng ta có thể hỏi thăm xem chủ quán có thể cho chúng ta đi nhờ một đoạn đường hay không, lái xe thì chỉ mất mười phút là tới ga tàu."

"Không sai, ý kiến rất hay." Trang Dực cười gật đầu.

Chu Hạ Ninh không dám trả lời hẳn, 2 cái máy quay phim và mấy nhân viên công tác còn ở bên cạnh đó.

Chủ quán rất nhiệt tình, vừa nghe ý kiến của hai người đã đồng ý, sau đó Chu Hạ Ninh và Trang Dực im lặng đi theo hẳn ra xe.

Qua một lúc lâu, Trang Dực mới mỉm cười gật đầu với chủ quán nhiệt tình: "Cảm ơn."

Chu Hạ Ninh nhìn chiếc xe trước mặt, đang tính có nên mượn mấy cái ghế của chủ quán hay không.

Chiếc xe của chủ quán là một chiếc xe tải thường gặp ở Mỹ, sáu người bọn họ có thể ngồi vừa, dù là nằm xuống vẫn đủ chỗ.

Khi Tiêu Lâm và Hồ Hân Hân còn buồn ngủ rồi khỏi giường, bốn người Trang Dực đã thoải mái dạo quanh nông trường một vòng.

"Hôm nay là ngày đầu tiên, buổi sáng chúng ta lại tới muộn, coi như là trường hợp đặc biệt. Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày chúng ta cần quy định thời gian tập hợp cụ thể, mọi người tự đặt đồng hồ báo thức cho riêng mình. Dù thế nào chúng ta cũng là một đội, cần thống nhất hành động, không được phép để rơi lại người nào."

Trang Dực nói với hai người đang ăn điểm tâm, phải nói chính xác là đang ăn trưa, đương nhiên cũng không phải chỉ nói với hai người bọn họ.

"Được, tôi đồng ý." Tiêu Vạn Cầm gật đầu.

"Tôi không ý kiến." Đào Tử Ý cười nói.

"Được." Chu Hạ Ninh đương nhiên sẽ không phản đối.

Còn dư lại hai người miệng đầy thức ăn, không thể phản đối.

"Được, cứ quyết định như vậy nhé!"

"Tôi không có ý kiến, nhưng đừng quá sớm có được không?" Tiêu Lâm rút cuộc cũng nuốt xong miếng thức ăn, nhắc tay bỏ sung.

"Tôi sẽ cố gắng." Trang Dực cười nói với hẳn.

Trong đội lớn tuổi nhất là Tiêu Vạn Cầm, nhưng tính cách bà tùy ý, Trang Dực lại là người có khí chất lãnh đạo, vô tình khiến mọi người nghe theo. Đã có rất nhiều đội nhóm xảy ra vấn đề, chỉ vì trong đội có quá nhiều ý kiến, hiện tại mọi người đều nghe theo ý kiến của Trang Dực, như vậy mọi quyết định đều có thể giải quyết dễ dàng hơn rất nhiều.

Từ Boston đến Los Angeles, từ bờ đông đến bờ tây, một đường đi tới, tuy rằng vẫn có va chạm, nhưng cuối cùng cũng chỉ cười có lệ.

Mà Los Angeles, là nơi dừng chân thứ hai của bọn họ.

Tới Los Angeles thì Chu Hạ Ninh khẽ thở dài, trong lòng có chút khẩn trương.

Cô còn chưa nói với mẹ, nhưng cô đã đồng ý với Trang Dực rồi..

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Bên Nhau

"Đi ăn cơm trước đi, em đói muốn chết!" Tiêu Lâm sờ bụng đang kêu rên, bộ dáng thật đáng thương.

"Cậu là ma đói à, vừa rồi không biết ai đã ăn sạch bánh quy của tôi nhỉ?" Hồ Hân Hân đi sau Tiêu Lâm, muốn chụp cái vỏ hộp bánh quy rỗng lên đầu hắn, Tiêu Lâm vội vàng trốn ra phía sau Tiêu Vạn Cầm.

"Mẹ nuôi, cứu mạng!"

Chu Hạ Ninh cười nhìn năm người còn lại, trong lòng không khỏi cảm thán.

Vốn chỉ là người dung, đi chung một đoạn đường đã trở thành bạn bè.

Cô nhìn Trang Dục, cảm thấy có lẽ chỉ có thể dùng từ duyên phận để hình dung.

Một chương trình, một chuyến du lịch hóa ra có thể thay đổi nhiều như vậy.

Khi tới khách sạn thì Chu Hạ Ninh vội tìm phòng trọ.

"Nếu có người chủ động mời chúng tôi ăn cơm, sẽ không làm trái quy tắc chứ?"

Liêu đạo diễn gật gù: "Có thể."

Trong yêu cầu có đề cập tới tham quan Disney, vé vào cửa đã chiếm phần lớn kinh phí, tuy rằng bọn họ đã ở một khách sạn nhỏ cũng tương đối tiện nghi nhưng tính đến chuyện này một ngày ba bữa không thể không tiết kiệm hơn nữa.

Cất xong hành lý, bọn họ đi thăm quan quảng trường.

Ngoài dự kiến gặp vài đoàn du lịch trong nước, vui vẻ lôi kéo vài người chụp ảnh, hơn nữa còn có nhiều máy quay phim như vậy, thoạt nhìn rất có khí thế, thỉnh thoảng còn có người hỏi thăm: "Đây là minh tinh lớn nào vậy? Đang quay chương trình gì thế?"

Khiến Trang Dục bất ngờ hơn đó là có người nước ngoài nhận ra hắn, dùng tiếng Trung sùt sọ gọi hắn "Trang Dục".

Tuy rằng phát âm có chút kỳ quái, nhưng quả thật là gọi Trang Dục.

Đợi đến khi hắn chụp chung tám ảnh với fan quốc tế, Tiêu Lâm đứng cạnh tay hắn trêu chọc: "Anh, máu nha, nam nữ đều ăn à."

Trang Dục liếc mắt nhìn hắn, không khách khí vươn tay đánh cho hắn một cái: "Nói chuyện văn minh một chút, đừng làm mất mặt quốc gia."

Tiêu Lâm ôm đầu nói thảm: "Bọn họ nghe không hiểu mà."

Ngày thứ hai đi Disney.

Sau đó sáu người đứng ở trước cửa thương lượng rất lâu.

"Mua vé vài trò thôi. Dù sao đạo diễn Liêu chỉ nói là Disney, chưa nói cần phải mua vé tất cả các trò, tiết kiệm một chút tiền, còn dư có thể ăn nhiều thêm một cái Hamburger." Cuối cùng vẫn là Trang Dục quyết định: "Đi chơi mấy trò mạo hiểm và nhạc viên, những trò còn lại thì để sau này mang con tới chơi cũng được."

"Phải, suy tính thật chu đáo." Tiêu Lâm cười gợn ngón tay cái, nheo mắt cười liếc nhìn Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh xem như không nhìn thấy, trấn định quay đầu nhìn về phía khác.

"Được, chờ mọi người sinh con, sau này chúng ta lại mang theo đứa bé cùng đi nhé." Đào Tử Ý cũng cười nói.

Chu Hạ Ninh quay đầu nghiêm túc đánh giá nơi phía xa.

Thời gian gần hai mươi ngày, cô và Trang Dục có đôi khi sẽ không chú ý mà để biểu lộ chút cảm xúc, nếu như nói những người khác đều không phát giác, vậy trừ phi bọn họ đều bị mù ...

Quả nhiên, quyết định không quay phim chung với Trang Dục của cô quả thật chính xác.

Ở bên nhau lâu, sẽ lơ là cảnh giác.

Giống như mấy ngày nay. Có lẽ do xung quanh không có nhiều người thân quen, đi dạo phố cũng không có người nhảy ra xin chữ ký và chụp ảnh.

Có đôi khi không chú ý máy quay phía sau, cô lại có cảm giác bản thân và bạn bè đang cùng đi du lịch.

Quả nhiên thả lỏng quá mức rồi.

Trong lòng cô thoáng có chút lo lắng, bốn người Đào Tử Ý thường dùng ánh mắt trêu chọc cô, sau máy quay phim còn bao nhiêu đôi mắt nữa? Chẳng

phải đã nhìn ra được chứng cứ vô cùng xác thực?

Có đôi khi, người ngoài cuộc sẽ nhìn thấu tất cả!

Sáu người vào khu trò chơi mạo hiểm, bởi vì người nhiều, chỉ chốc lát sau sáu người đã phân tán. Trang Dục tất nhiên luôn chú ý tới Chu Hạ Ninh, luôn đi theo bên cạnh cô.

"Muốn chơi trò gì?" Trang Dục cúi đầu nhìn tay Chu Hạ Ninh, kỳ thật rất muốn nắm tay cô cùng đi, tránh lạc mất nhau.

Ngón tay giật giật, cuối cùng vẫn chỉ nắm thành quyền.

Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên đến chơi, nhưng Chu Hạ Ninh vẫn nhìn xung quanh, cảm thấy tâm tình không giống với trước.

Đột nhiên cô dừng bước, quay đầu liếc nhìn Trang Dục, vươn tay kéo cánh tay hắn: "Đi."

Nói xong thì hướng về phía bên cạnh.

Trang Dục không để ý, ngược lại cúi đầu nhìn cánh tay Chu Hạ Ninh đang lôi mình, nhếch nhếch môi cười.

Mấy ngày nay được nuôi thả, Chu Hạ Ninh đã không còn quá để ý vào máy quay phim ở bên cạnh mà làm vài hành động thân mật đơn giản.

Thật sự không uống phí hấn nhọc lòng tạo cơ hội mà.

Chu Hạ Ninh trực tiếp kéo Trang Dục tới quầy bán đồ trang sức, chọn một cái cài tóc Mickey, một cái Minnie.

Bắt đầu từ ngày thứ ba, bọn họ đã tự chia kinh phí cho từng cá nhân, Chu Hạ Ninh nhin ăn nhin mặc, còn tiết kiệm từng chút một để nâng số dư.

Tuy rằng mua 2 cái kẹp tóc này khiến cô hơi đau lòng, nhưng nghĩ tới ngày mai bọn họ có thể sẽ tới gặp mẹ cô, qua vài ngày nữa hành trình du lịch này cũng kết thúc, số tiền dư lại cũng không cần dùng tới nữa, suy nghĩ lại thì cũng không còn cảm thấy đau lòng như vừa rồi.

Mà Trang Dục rất biết điều khom lưng cúi đầu, để cô đeo cài tóc Micky lên đầu hắn, cô cười càng vui vẻ hơn, cảm thấy bản thân thật sự quá anh minh rồi.

"Đẹp trai! Thật hợp với anh!"

Trang Dục không thấy đáng vẻ của mình nhưng cũng có thể từ ý cười đầy thiện ý của mọi người xung quanh mà tưởng tượng được đáng vẻ hiện tại của mình, hắn nhếch môi, bắt đầu đi liếc nhìn Chu Hạ Ninh, sau đó cầm lấy kẹp tóc Minnie trong tay cô nghiêm túc đeo lên giúp cô, sau đó lại sửa sang tóc cho cô rồi mới lui ra phía sau một bước thưởng thức.

"Được, không tệ."

Chu Hạ Ninh hạ mi, hơi hơi đỏ mặt.

Cô thầm ai oán: Được, cái gọi là quay show truyền hình thực tế thực tế là khiến bản thân quên mất sự tồn tại của máy quay phim, cô thật sự đã làm được ...

Bởi vì đây không còn là lần đầu tiên, cho nên cô cũng chỉ ai oán một giây, sau đó cũng không dám nhìn về mặt của nhân viên công tác bên cạnh, chỉ háng giọng một cái.

"Đi thôi."

Trang Dục biết nghe lời phải, cười đuổi kịp bước chân của cô.

Hai người tiến lên nhận bản đồ, sau đó thương lượng nên chơi cái gì trước.

"Cái này đi, thoạt nhìn rất kích thích." Trang Dục chỉ chỉ một địa điểm trên tấm bản đồ trong tay Chu Hạ Ninh.

Chu Hạ Ninh quay đầu liếc nhìn hắn: "Tàu cao tốc?"

Tại sao cô vừa nghe đã cảm thấy Trang Dục không có ý tốt nhỉ?

Trang Dục đứng thẳng dậy, cười đến thật dịu dàng: "Đúng vậy, thoạt nhìn chơi rất vui."

"Được, anh tự chơi một mình nhé." Chu Hạ Ninh không có ý kiến, trực tiếp nói.

Trước đây có đã chơi qua một lần, sau đó đã thề sẽ không bao giờ cố ý ngược đãi bản thân nữa.

Trang Dục thấy vẻ mặt kiên quyết của Chu Hạ Ninh, dùng đầu ngón chân cũng biết Chu Hạ Ninh đã từng chơi rồi.

Cô lớn lên ở đây, khẳng định là đã từng tới. Thật đáng tiếc.

Hắn có chút tiếc hận lắc lắc đầu: "Vậy thì thôi. Em muốn chơi cái gì, anh đi cùng em."

Hắn chỉ thăm tưởng tượng Chu Hạ Ninh khi chơi trò chơi sẽ vì quá mức sợ hãi mà ôm chầm lấy hắn thôi.

Cuối cùng Chu Hạ Ninh chọn đu quay.

Nhân viên cầm máy quay phim chờ ở bên dưới, Trang Dục và Chu Hạ Ninh ngồi trên đu quay, vẫy tay với nhân viên quay phim: "Lát nữa gặp."

Trang Dục tựa lưng vào ghế ngồi, thò tay ôm Chu Hạ Ninh vào trong lòng: "Ngày mai đi gặp mẹ em?"

Hắn vẫn muốn tìm cơ hội tâm sự với Chu Hạ Ninh về đề tài này, đáng tiếc mấy ngày nay không tìm được cơ hội.

Chu Hạ Ninh liếc nhìn hắn: "Em đã nói với mẹ em, em muốn dẫn năm người bạn tới ăn cơm."

"Năm người?" Trang Dục rất không vừa lòng.

"Vậy anh cảm thấy nên để bốn người kia đi đâu?"

Trang Dục bắt đầu đi gạt đầu: "Được được, mang theo bốn cái bóng đèn vậy."

Dù sao da mặt hắn cũng đủ dày.

Khu nhạc nước hơn năm giờ chiều bắt đầu.

Trang Dục và Chu Hạ Ninh tìm vị trí trước, chuẩn bị thưởng thức, quay đầu thì thấy Tiêu Lâm và Hồ Hân Hân.

Tiêu Vạn Cầm và Đào Tử Ý không biết đi tới chỗ nào rồi, vẫn không thấy người đâu.

Trong khu Nhạc nước không có nhiều người Trung Quốc, bốn người bọn họ thoải mái đứng, Trang Dục kể bên Chu Hạ Ninh, một chút cũng không lo lắng bị nhận ra.

Nhạc nước kết thúc, sắc trời cũng dần dần tối.

Trang Dục mắt nhìn Tiêu Lâm và Hồ Hân Hân đi ở phía trước, đột nhiên vươn tay cầm tay Chu Hạ Ninh, dưới ánh mắt kinh ngạc của Chu Hạ Ninh làm động tác im lặng, sau đó lôi kéo cô bước nhanh rẽ vào con đường gần đó.

Người quay phim và biên kịch liếc nhìn nhau, vài người bước nhanh đuổi theo.

Ở đây, bọn họ coi im lặng là nguyên tắc vàng, chỉ quay chỉ nhìn chứ không bình luận.

Trang Dục không quản nhân viên đoàn phim phía sau, lôi kéo Chu Hạ Ninh đi tới chỗ đu quay ban ngày.

Bây giờ ánh đèn chiếu rọi, sắp tiến hành biểu diễn ánh sáng.

Âm nhạc chậm rãi vang lên, Trang Dục quay đầu nhìn Chu Hạ Ninh, chậm rãi từ trong túi lấy ra một cái móc nhỏ.

Chu Hạ Ninh bất ngờ, quay đầu sững sờ nhìn Trang Dục.

Trang Dục nhếch môi cười, nụ cười dưới ánh sáng biến ảo rất mê người, hắn chậm rãi mở hộp ra, bên trong là một chiếc vòng cổ tinh xảo.

Chu Hạ Ninh kinh ngạc hô một tiếng.

Khi ở New York, cô đi ngang qua một cửa hàng trang sức thì thấy rất thích chiếc vòng cổ này, lúc ấy cô nói qua với Đào Tử Ý là thật đáng tiếc vì không có tiền.

"Anh, anh mua lúc nào vậy?" Chu Hạ Ninh không dám tin ngẩng đầu nhìn Trang Dục.

"Đêm hôm đó. Anh nhớ số điện thoại cửa hàng đó, nhờ bọn họ đóng cửa muộn một chút, sau đó nhờ bạn của anh ở Atlanta bay tới, giúp đỡ anh mua nó."

Trang Dục nhẹ nhàng cầm chiếc vòng cổ, sau đó đặt chiếc hộp vào trong tay Chu Hạ Ninh, cực kì dịu dàng đeo vòng cổ cho cô, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng in lên trán cô một nụ hôn.

Sau đó ngẩng đầu, ánh mắt mỉm cười nhìn cô: "Lần đầu tiên tặng quà cho em, cho nên muốn tìm cơ hội thích hợp. Hiện tại tuy rằng không có ánh sáng nhưng có ánh đèn, tuy rằng không có người đàn violin, nhưng ở đây có ban nhạc biểu diễn nghe nói cũng rất có tiếng, ngày mai sẽ phải gặp mẹ em, anh

không thể sắp xếp được khung cảnh lãng mạn hơn."

Chu Hạ Ninh cắn môi, khóe môi hơi hơi nhếch lên, đáy lòng từng đợt rung động.

"Vài ngày nay anh vẫn rất muốn hôn em." Trang Dục cúi đầu chuyên chú nhìn môi Chu Hạ Ninh, giọng nói rất trầm, trầm đến mức chỉ có cô mới có thể nghe được: "Nhưng anh biết em sẽ không đồng ý, cho nên, anh có thể ôm em một chút được không?"

Chu Hạ Ninh hiểu rõ Trang Dục đang cố ý dụ dỗ cô. Giọng nói của hắn trầm thấp nhưng có thể thông qua microphone truyền đến tai nhân viên chương trình.

Nhưng cô vì sao còn có thể để ý nhiều như vậy?

Cô ngẩng đầu nhìn Trang Dục, nhón chân hôn nhẹ lên môi Trang Dục một chút.

"Em đáp lễ." Giọng nói của cô cũng rất thấp, mang theo chút khàn khàn.

Trang Dục nhìn không được, thò tay ôm cô thật chặt vào lòng, cúi đầu, dịu dàng hôn lên mái tóc của cô: "Hạ Ninh..."

Đêm nay, không chỉ Trang Dục và Chu Hạ Ninh cảm thấy rung động, nhân viên chương trình cũng kích động đến mức sắp khiêng không nổi máy quay.

Nếu như nói hành động mờ ám khoảng thời gian trước có thể miễn cưỡng biện giải là vì tạo "scandal", vậy bây giờ đã được gọi là "Chứng cứ vô cùng xác thực"!

Ô ô ô, thật đáng tiếc! Vì saobanj họ không phải paparazzi chứ? ! Như vậy có thể bán tin tức lấy ít tiền rồi?

Buổi tối kết thúc một ngày quay phim, Liêu đạo diễn tắt điện thoại của Trang Dục, quay đầu nhìn về mặt vừa chờ mong vừa khản trương của cấp dưới, háng giọng một cái.

"Đoạn phim đêm nay phải bảo mật, không chỉ đoạn phim đêm nay mà còn tất cả các đoạn giữa Trang Dục và Chu Hạ Ninh cũng đều như vậy hết. Chuyện này tôi sẽ báo với đài. Việc chúng ta chỉ cần làm đó là im lặng."

"Anh Liêu..."

"Được rồi. Trang Dục có nói, nếu đợi đến khi chương trình phát sóng thì cậu ta với Chu Hạ Ninh cũng sẽ công khai, như vậy chúng ta chính là duy nhất. Tóm lại những thứ này, chỉ là tạm thời gác lại, cậu ta bảo đảm với tôi, nửa năm tới sẽ chỉ để chúng ta đưa tin, đến lúc đó cũng đồng ý để đài chúng ta làm phóng vấn độc quyền, công khai chi tiết mối quan hệ."

Nói cách khác, Trang Dục khẳng định trước nửa năm tới sẽ khiến Chu Hạ Ninh đồng ý công khai.

"Đến thời điểm đó, chúng ta chính là duy nhất, duy nhất đấy hiểu không?"

Hai chữ duy nhất có ma lực quá lớn, người nhìn ta ta nhìn người, cuối cùng cả hai đều im lặng.

Trang Dục ở trước mặt bọn họ là miếng củ cải ngọt đấy, cũng không biết khi nào có thể ăn được đây.

Kỳ thật Chu Hạ Ninh so với suy nghĩ của Trang Dục càng thoải mái hơn, từ khi đồng ý quen Trang Dục cô cũng đã chuẩn bị tâm lý cho việc này.

Dù sao làm cũng đã làm, cùng lắm thì thừa nhận một chút vậy.

Trên đời này, mỗi ngày đều có người đang yêu, mỗi ngày đều có người chia tay, yêu đương mà thôi, cũng không có gì mà không thể thừa nhận.

Chỉ là sắp phải công khai, cô quyết định sau khi trở về sẽ hỏi chị Đỗ một chút, trong hợp đồng mà cô ký lúc trước có quy định gì về chuyện yêu đương hay không.

Lúc trước ký hợp đồng quá qua loa, thế cho nên cô căn bản nhớ không nổi.

Trước lúc ngủ, Chu Hạ Ninh nghe tiếng thở nhẹ của Hồ Hân Hân, đem chăn kéo tới cảm, mở mắt nhìn trần nhà khẽ cười.

Ngày thứ hai, Chu Hạ Ninh rời giường, nhìn thấy trước nhà nghỉ có hai chiếc xe đang đỗ, mẹ của cô, nữ sĩ Chu Như Ý tháo kính râm, giơ cánh tay về phía cô.

Cô cười chạy tới, vươn tay ôm lấy mẹ.

Sau đó cô chào hỏi với người lái chiếc xe thứ hai Sầm Kim Triều*: "Chú Sầm xin chào."

Mọi người lúc này mới biết hôm nay sẽ tới nhà Chu Hạ Ninh làm khách.

"Trời ạ, tôi đã lâu chưa được ăn cơm !" Tiêu Lâm khoa trương nói.

Tiêu Lâm nói như vậy cũng không quá khoa trương, món Trung Quốc ở nơi đây quá đắt, bọn họ căn bản là ăn không nổi.

Trang Dục quay đầu trao đổi ánh mắt với Chu Hạ Ninh, sau đó quay đầu lên xe của Sầm Kim Triều.

Chu Hạ Ninh đã chào hỏi với đội ngũ chương trình, nhưng trừ Trang Dục ra, bốn người còn lại không ai biết chuyện này nhưng đều rất vui vẻ.

Nhà của Chu Như Ý gần bãi biển Coronado**, tuy rằng vị trí khá xa nhưng đứng ở trong sân vẫn có thể nhìn thấy mặt biển phía xa xa.

"Chị Hạ Ninh, mẹ chị là người nổi tiếng sao?" Tiêu Lâm đứng ở trong sân, nhẹ giọng hỏi Chu Hạ Ninh.

"Tuy rằng mẹ tôi sẽ rất vui vẻ nhưng bà ấy chỉ là tác giả viết tiểu thuyết ." Chu Hạ Ninh cũng nhẹ giọng trả lời.

"Tiểu thuyết gì?"

"Tiểu thuyết viễn tưởng, < cánh cổng bước vào khu rừng >, cậu đã nghe nói qua chưa?"

"Cái gì?" Tiêu Lâm lập tức hét lớn: "Mẹ chị chính là Như Mạt?"

Tiêu Lâm không đợi Chu Hạ Ninh trả lời, chạy nhanh về phía Chu Như Ý.

"Làm sao?" Trang Dục lại gần hỏi thăm.

"À, hình như gặp phải fan cuồng của mẹ em." Chu Hạ Ninh nhìn Tiêu Lâm chạy tới bên cạnh Chu Như Ý về mặt cực kì kích động, trong lòng có chút buồn cười: "Đội lát nữa nhờ mẹ em kí tên tặng cho cậu ta một bộ sách vậy."

Chú Thích: "*" và "*" là tên tiếng anh nhưng do TQ thường phiên âm tiếng anh qua tiếng trung nên ta không rõ tên chính xác, có nàng nào tốt bụng đi qua giúp t với nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Tiệc Trà Tâm Sự

Bởi vì con gái dẫn bạn tới chơi, Chu Như Ý quyết định tự mình xuống bếp.

Làm một bàn đồ ăn..

Chu Hạ Ninh có sáu người, mỗi người có hai ba nhân viên chương trình đi theo, thêm đạo diễn và phó đạo diễn, cũng phải tận 26 ngwofi, khiến Chu Như Ý trong bếp bị dọa choáng váng..

Trường hợp quá đông, Chu Như Ý tỏ vẻ không đành lòng nhìn thẳng .

Sầm Kim Triều tới qua đã biết Chu Hạ Ninh dẫn về rất nhiều người, vội vàng liên lạc với một người bạn của ông đang mở một nhà hàng Trung Quốc, hôm nay nhận công việc bếp trưởng.

Cho nên khi Chu Hạ Ninh đến, đã chuẩn bị đầy đủ phương tiện cho tổ chương trình, đầu bếp chính cùng nhóm phụ việc đã chuẩn bị một bàn ăn đầy đủ.

Bởi vì bàn ăn trong nhà của Chu Như Ý không có đủ chỗ cho nhiều người như vậy nên đầu bếp chính đã chuyển ba bàn ăn lớn từ nhà hàng của mình tới đây, kê ngoài vườn làm bữa tiệc Trung Quốc.

Bởi vì biết con gái của Chu Như Ý là minh tinh nổi tiếng trong nước(Chu Như Ý tự khoe khoang), ông ấy còn mang bảng hiệu trong nhà hàng của mình đến, đặt ở một bên, tất nhiên nhà hàng của ông ấy đóng cửa nghỉ một ngày.

"Nhà hàng của chúng tôi ở Los Angeles rất có tiếng tăm." Đầu bếp chính họ Lý, tự xưng là lão Lý, tên nhà hàng là Bà Nội, ông ấy còn cố ý in địa chỉ nhà hàng bằng cả tiếng Trung và Tiếng Anh rồi giờ ra trước máy quay, chiếm năm giây giới thiệu nhà hàng của mình.

"Chúng tôi sexkhoong cắt dù chỉ một giây, tất cả đều được công chiếu ." Vì tỏ lòng cảm ơn, đạo diễn Liêu nắm tay lão Lý trịnh trọng hứa hẹn.

Mà bên kia, tổ chương trình mượn một cái bàn gỗ dài đặt trong hoa viên, quyết định lợi dụng cơ hội lần này, làm tiệc trà một lần.

"Hôm nay nhờ phúc của Hạ Ninh, rốt cuộc cũng có thể uống ly trà này." Tiêu Vạn Cầm khẽ nâng chén trà búp Minh Tiền mà Sầm Kim Triều cố ý lấy ra đãi khách ngủi, tán thưởng một tiếng mới khẽ nhấp một ngụm.

"Trà ngon!" Tiêu Lâm trực tiếp thổi ngуетi trà, uống một ngụm lớn.

Chu Hạ Ninh vốn còn muốn nhờ Sầm Kim Triều biểu diễn một chút trà đạo, nhìn thấy cảnh này trực tiếp tặng cho Tiêu Lâm một cái liếc mắt.

Thôi, tàn phá vu vật.

Trang Dục ngồi bên cạnh Chu Hạ Ninh, thừa dịp máy quay phim chưa chính thức quay, gần bên tai cô hỏi: "Anh có cần vào đó giúp một tay không?"

Chu Như Ý vào chuẩn bị món ăn riêng của bà, đương nhiên đó cũng là món duy nhất có thể được coi là ăn ngon —— sườn xào chua ngọt, Sầm Kim Triều vừa pha trà vừa lo lắng quay đầu nhìn, thiếu chút nữa đổ cả nước nóng lên tay mình.

"Thôi, chú Sầm đi giúp đỡ là được, anh đừng làm loạn thêm."

"Sao có thể, anh thái rau rất tốt." Trang Dục không chấp nhận sự coi thường này.

"Mẹ em làm sườn xào chua ngọt, không cần thái rau đâu." Chu Hạ Ninh liếc nhìn hấn, không cho hấn cơ hội được khen ngợi.

Trang Dục sờ sờ mũi, trong lòng vẫn có chút khó chấp nhận.

"Mẹ em có thể cảm thấy anh không đủ nhiệt tình hay không?"

Chu Hạ Ninh nhẹ nhàng nghiêng đầu, trợn trắng mắt nhìn hấn, dư quang nhìn thấy phó đạo diễn Mẫn Hải đang chuẩn bị quay, vội vàng ngậm miệng.

Tiệc trà hôm nay, tổ chương trình đã chuẩn bị cho bọn họ một nội dung vô cùng sâu sắc, nói dễ hiểu chính là: Cảm nghĩ của từng cá nhân.

Quá shock đúng không? !

Tiêu Lâm và Hồ Hấn Hấn nghe đề tài chương trình xong, ánh mắt nhìn chằm chằm Chu Hạ Ninh và Trang Dục.

Trang Dục bất động như núi, mỉm cười với hai người bọn họ.

Chu Hạ Ninh da mặt mỏng, trực tiếp mặt đỏ .

Tổ chương trình nói phải tuân thủ quy tắc trò chơi, tất nhiên phải ăn ngay nói thật. Đây là manh lối câu kéo khán giả của chương trình.

Nói cách khác, là bị giấu kín ngay từ đầu.

Tiêu Vạn Cầm tự giác khai nhận bản thân không có đề tài gì để kể, tự nhận làm người chủ trì.

"Hôm nay là ngày thứ 18 trong hàng trình lần này của chúng ta, ngày mai sẽ bay đến San Francisco, chúng ta sẽ phân rõ công việc, quay trở về quỹ đạo trước đây." Tiêu Vạn Cầm vừa nói xong lại cảm khái: "Lúc trước, tôi còn nghĩ 22 ngày này sẽ trôi qua như thế nào, nhưng hôm nay tôi mới phát hiện, chúng ta đã trải qua tất cả, so với tưởng tượng của tôi thật sự rất tốt đẹp. Tuy rằng, 18 ngày nay chúng ta vì tiết kiệm từng chút tiền mà chỉ ăn bánh mỳ khô, cũng vì tiết kiệm từng chút tiền mà đi bộ hàng giờ đồng hồ. Lúc ấy cảm thấy có chút vất vả, nhưng đợi đến khi tất cả chấm dứt, khoảng thời gian khô sở đó lại là kỷ ức tốt đẹp nhất, đặc biệt là đối với chúng ta, nếu không phải tham gia chương trình này, chúng ta cũng không được trải nghiệm chuyến du lịch như vậy. Quá khó khăn cho nên thật trân quý. Đương nhiên, du lịch cùng mấy người trẻ tuổi như mọi người tôi cũng cảm thấy bản thân như trẻ thêm vài tuổi."

"Mẹ nuôi, không phải, chị nuôi, chị vốn rất trẻ." Tiêu Lâm miệng lưỡi trơn tru chen vào, khiến mọi người cười ồ lên.

Tiêu Vạn Cầm cười liếc nhìn Tiêu Lâm: "Cả chuyến đi này, chúng ta mỗi ngày đều thật vội vàng, hôm nay là lần đầu tiên có thể ngồi xuống, im lặng uống trà, thoải mái nói chuyện phiếm. Cho nên chúng ta cùng trò chuyện, cảm nghĩ cá nhân bắt đầu thôi, đương nhiên phải ăn ngay nói thật, nói dối là con chó nhỏ."

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Chương 87.2

Mọi người đều nở nụ cười.

"Mẹ nuôi, đề tài mẹ đưa quá khó. Không nói tốt được." Tiêu Lâm lắc đầu nguầy nguậy, khiến Tiêu Vạn Cảm giờ một tay vỗ nhẹ vào đầu hắn.

"Chúng ta chọn công việc này, khẳng định càng ngày càng cô đơn, cũng rất gian khổ. Tình yêu cũng tốt, tình bạn cũng tốt, có khi người có thể giải bày tâm sự cũng chẳng còn mấy người." Tiêu Vạn Cảm nở nụ cười, lộ nếp nhăn không cách nào che dấu được nhưng lại có vẻ mê người đặc biệt: "Tôi lớn hơn mọi người không ít tuổi, sau này tâm tình không tốt có thể tới tìm tôi, dù không giải quyết được vấn đề, nhưng cũng có thể làm một người nghe có tâm."

"Mẹ là mẹ nuôi tri âm của con, sau này nhất định con sẽ đến tìm mẹ mỗi ngày." Tiêu Lâm cười lớn, đầu tựa vào vai Tiêu Vạn Cảm: "Nếu mẹ nuôi kiến thức rộng rãi, không bằng mẹ nói trước đi, vì sao mẹ lại nhìn trúng ba nuôi chưa từng gặp mặt vậy?"

"Thằng nhóc thôi!" Tiêu Vạn Cảm cười đẩy đầu Tiêu Lâm: "Sao lại nói ta nhìn trúng ông ấy? Đương nhiên là ông ấy thích ta trước!"

Tiêu Vạn Cảm cười nói về hôn nhân của bà: "Chúng tôi kỳ thật là xem mặt thôi, thời đại của chúng tôi, hai mươi mấy tuổi mà không kết hôn sẽ thành gái lỡ thì. Khi tôi 25 tuổi trong nhà giới thiệu cho tôi một người, tôi gặp mặt cùng thấy tạm tạm, nhìn khắp nơi, thấy hợp ý thì kết hôn. Không giống người trẻ bây giờ, phải xem xét quá nhiều điều kiện, chúng tôi khi đó nói chuyện cũng tương thông nên kết hôn. Tôi hai mươi sáu tuổi thì kết hôn, đến bây giờ đã 28 năm. Bao nhiêu mưa gió đều đã đi qua, rất nhiều chuyện cũng đã xem như, hai người có thể ở chung với nhau đó là duyên phận, nếu không chịu nổi thì chia tay cũng không phải là vấn đề gì. Nhưng nếu không phải thật sự không thể chịu đựng thì chỉ cần sống là sẽ không đặt nặng vấn đề nữa."

Đào Từ Ý cúi đầu, khoe môi vênh vênh lên, rất nhanh lại biến mất.

"Kỳ thật, lần này tham gia tôi cảm thấy rất xúc động, sau khi trở về tôi muốn tìm lão đầu nhà tôi để cùng đi du lịch, kết hôn đã lâu như vậy, chúng tôi còn chưa hưởng qua tuần trăng mật đâu, bây giờ tôi mới phát hiện hóa ra cùng đi du lịch có thể tăng thêm tình cảm, tuy rằng chúng tôi đã là vợ chồng già nhưng cũng cần sự lãng mạn, nói không chừng còn có thể tìm về cảm giác yêu đương khi còn trẻ." Tiêu Vạn Cảm tuy rằng ngoài miệng nói thật bình thản, nhưng nói đến lão đầu trong nhà thì vẻ mặt dịu dàng lại rõ ràng đến như vậy.

"Chị Vạn Cảm, em hâm mộ chị." Đào Từ Ý chậm rãi xoay cái chén trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm giọt nước trong chén trà: "Khởi đầu của tôi rất nhiều người biết, bởi vì nghề diễn mà kết duyên, đáng về anh ta tốt, có tài hoa, điều kiện gia đình cũng không tệ, quen nhau một năm anh ta cầu hôn, tôi căn bản chưa từng nghĩ tới việc từ chối. Nhưng kết hôn chưa tới một năm, việc xấu của anh ta cùng người phụ nữ khác đã lộ ra."

Giọng nói của Đào Từ Ý rất lạnh lùng, những người còn lại đều trầm mặc, im lặng nghe cô ấy nói chuyện.

"Lần đầu tiên tôi cho rằng đó chỉ là scandal mà thôi, hiện nay cách tuyên truyền như vậy cho người mới xảy ra quá nhiều." Đào Từ Ý dừng một chút, trên mặt lộ ý cười tự giễu: "Hóa ra chỉ mình tôi bị che mắt thôi."

Chu Hạ Ninh nhìn Đào Từ Ý tươi cười, có thể cảm nhận được đáy lòng chua xót của cô ấy.

Vốn là nhân duyên mỹ mãn trời đất tạo nên, hóa ra chỉ là lừa mánh dối lừa. Không có người phụ nữ nào sống trong niềm hạnh phúc dù là ảo tưởng có thể chịu được đả kích như vậy. Đào Từ Ý có thể bình tĩnh như thế, đã ra ngoài dự kiến của cô.

Cảm xúc của cô đang có chút thấp, đột nhiên lòng bàn tay cảm thấy ấm áp, Trang Dục bên cạnh đang nắm lấy bàn tay cô đang đặt trên đùi, phút chốc cô quay đầu, đối diện với ánh mặt dịu dàng của Trang Dục.

Trang Dục cười cười, dưới bàn khẽ nhéo lòng bàn tay cô, sau đó quay đầu không hề nhìn cô nữa.

"Lần này tôi tham gia thật ra cái chính là muốn giải sầu, cũng có thể gọi là đang trốn tránh, rồi nhà, tôi không phải mỗi ngày đối mặt với sự sám hối của hắn, không phải mỗi ngày đối mặt với sự khuyên bảo của bạn bè." Đào Từ Ý ngẩng đầu, nụ cười trên mặt càng kiên định: "Mấy ngày nay, đi qua nhiều nơi như vậy, tôi đột nhiên phát hiện, tôi còn có nhiều việc chưa trải qua như vậy, cần gì phải vì một đoạn tình cảm không thể văn hồi mà tự mua dây buộc mình? Cho nên đêm qua, tôi đã gửi tin nhắn cho anh ta, chuẩn bị trở về sẽ ký tên ly hôn."

Mọi người một trận trầm mặc, Tiêu Lâm và Hồ Hán Hán liếc mắt nhìn nhau.

Ai cũng không có nghĩ tới, Đào Từ Ý sẽ nói nhiều như vậy.

Chu Hạ Ninh nhìn vẻ mặt thản nhiên hôm nay của Đào Từ Ý, trong lòng nhớ lại sự cô đơn tĩnh lặng rơi lệ của cô ấy tới qua.

Cô ấy nói thật ra Hạ Uyên vẫn không muốn ly hôn, ba mẹ cô ấy cũng khuyên cô ấy, nói đàn ông nào chả có lúc phạm phải sai lầm, quan trọng nhất là biết sai là sửa. Một người phụ nữ đã li hôn, sau này làm sao có thể tìm được một môi hôn sự tốt?

Cô ấy không muốn nói cha mẹ của cô ấy cổ hủ, bọn họ cũng là vì muốn tốt cho cô.

Nhưng đối mặt với sự hối hận của Hạ Uyên, cô ấy lại không thể nào cảm động, chỉ cảm thấy ghê tởm. Dù chỉ ở chung một mái nhà với hắn cũng cảm thấy rất ghê tởm.

Chu Hạ Ninh dưới đáy lòng yên lặng thở dài.

Mỗi một đoạn cảm tình tiêu tan, có lẽ đều có nguyên nhân, nỗi khổ riêng, nếu không phạm sai lầm lại không thể cùng nhau gánh vác hậu quả thì chẳng

bằng chấm dứt.

Đau xót như vậy, vô tội biết bao nhiêu.

Cô quay đầu trừng mắt nhìn Trang Dực. Đàn ông cho rằng ở bên ngoài phạm sai lầm, về đến nhà chỉ cần nhận sai là xong sao? Nghĩ thật đơn giản ha!

Trang Dực nhìn cô với vẻ mặt vô tội.

Chuyện không liên quan đến anh mà!

Trang Dực đương nhiên biết Chu Hạ Ninh vì sao mà trừng hấn.

Cô vốn có thiện cảm với Đào Tử Ý, trong khoảng thời gian này ở chung với nhau, không được làm bạn khuê mật, nhưng bạn thân thì có thừa, tất nhiên sẽ có chung mối thù.

Nhưng hấn không phải là Hạ Uyên!

"Tôi không có gì để nói. Chỉ có thể nói với em một câu, ngày mai sẽ tốt hơn." Tiêu Vạn Cầm vỗ vỗ tay Đào Tử Ý : "Trở về tôi sẽ giới thiệu cho em một người đàn ông tốt, tuyệt đối hơn cậu ta gấp trăm lần!"

Đào Tử Ý cười một tiếng, dùng sức gật đầu: "Được."

"Chị Vạn Cầm, em cũng muốn." Hồ Hân Hân đến gần Tiêu Vạn Cầm, cười híp mắt đề xuất.

"Phi, nữ đàn ông mà còn mở mồm tìm đàn ông á?" Tiêu Lâm chế nhạo nhìn cô ấy, đòi lấy cái liếc mắt của Hồ Hân Hân.

"Bạn nhỏ nên tránh ra, biết cái gì chứ?"

"Hiểu mà, cô đang cần điều hòa âm dương đấy." Tiêu Lâm nháy mắt với Hồ Hân Hân, lập tức xóa đi không khí ảm đạm vừa rồi.

"Tôi thấy Tiêu Lâm rất tốt đấy, Hân Hân à, em có thể chấp nhận tình cảm chị em không?" Tiêu Vạn Cầm vỗ vỗ vai Tiêu Lâm, bắt đầu đề cử người xung quanh.

"Không muốn!" Lần này Tiêu Lâm và Hồ Hân Hân đều rất ấn ý, đồng thanh la lớn.

"Chị xem, rất ấn ý đấy, chứng minh có chủ đề chung nhé." Trang Dực cũng chống cằm, cười trêu chọc.

"Anh Trang, anh không thể vì bản thân đã có chủ , mà tùy tiện đưa em cho người xấu chứ? ! Chẳng lẽ là do em quá đẹp trai, anh cảm thấy có nguy cơ ? ! " Tiêu Lâm bung mặt, vẻ mặt kinh ngạc.

Trang Dực túm lấy quả nho trước mặt chuẩn xác ném lên gương mặt đáng ăn đòn của Tiêu Lâm: "Cút."

"Được rồi, kế tiếp là ai đây?" Tiêu Vạn Cầm nhớ tới thân phận người chủ trì của mình, vội vàng nói chen vào.

Chu Hạ Ninh và Trang Dực liếc nhìn nhau, lặng lẽ quay đầu.

"Nhất kiến chung tình, tái kiến ái mộ." Trang Dực hắng giọng một cái, yên lặng nói một câu như vậy.

Chu Hạ Ninh phất chốc đỏ mặt, một tay chống cằm, lặng lẽ nhìn hướng khác, không muốn quay đầu.

Tiêu Lâm lập tức vỗ tay: "Anh Trang thật đàn ông!" Sau đó quay đầu nhìn Chu Hạ Ninh: "Chị Hạ Ninh, anh Trang đã nói xong , còn chị?"

Chu Hạ Ninh không đành lòng nhìn ánh mắt bùng bùng hứng trí của Tiêu Lâm và những người khác, quay đầu yên lặng nhìn mặt cô: "Lâu ngày sinh tình."

Đại khái mà nói, như vậy không sai ...

"Á à!" Tiêu Lâm kêu lên một tiếng: "Bầu không khí này khiến tôi cảm thấy phải yêu đương, tôi thấy nóng hết cả người rồi, không dừng lại được rồi!"

Chu Hạ Ninh bị đáng vẻ kích động của Tiêu Lâm trêu chọc mà mặt càng ngày càng nóng, chỉ có thể yên lặng bỏ tay Trang Dực ra, sau đó đá hấn một phát dưới gầm bàn.

Về mặt Trang Dực như thường, chỉ hơi hơi nhú mày, mỉm cười nhìn Tiêu Lâm.

"Tiêu Lâm, thấy tốt nhớ bắt lại."

Tiêu Lâm bật cười, một bên che miệng: "Hiểu hiểu."

Đào Tử Ý cũng nhìn Chu Hạ Ninh, hai tay nâng cằm, tươi cười đã khôi phục lại sự dịu dàng

"Được rồi, đến phiên người nào?" Tiêu Vạn Cầm cười khẽ một tiếng, đứng ra hoà giải.

"Tôi." Hồ Hân Hân vuốt tóc, ho nhẹ một tiếng: "Thanh mai trúc mã."

Nói xong, cô nàng ngậm miệng lại, cúi đầu nhìn ngón tay mình.

Mọi người trầm mặc, đều quay đầu khó có thể tin nhìn Hồ Hân Hân.

"Không phải cô vừa mới nói muốn mẹ nuôi giới thiệu cho cô một người đàn ông sao?" Tiêu Lâm vẻ mặt khiếp sợ nhìn Hồ Hân Hân.

Hồ Hân Hân trừng mắt: "Tôi không thể tìm người dự bị hả, ai dám nói là nhất định có thể cùng đi đến cuối đường?"

Tiêu Lâm bị vẻ mặt đúng ý hợp tình của Hồ Hân Hân làm cho nghẹn họng.

"Tôi sẽ nói với đạo diễn Liêu, đề ông ấy dùng phát đoạn phỏng vấn này của cô, như vậy cô có thể tìm hiểu người mẹ nuôi tôi giới thiệu."

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.